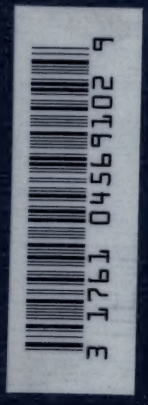
3 1761 04569102 9

HANDBOUND
AT THE

UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

62

POLYBII
HISTORIARVM

TOMI VIII. PARS I.

olybius

ΠΟΛΥΒΙΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

POLYBII

MEGALOPOLITANI

HISTORIARVM

QVIDQVID SVPEREST.

RECENSVIT, DIGESSIT,

EMENDATIORE INTERPRETATIONE, VARIETATE LECTIONIS, ADNOTATIONIBVS, INDICIBVS ILLVSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER

CIVIS GALLO-FRANCVS, ARGENTORATENSIS.

TOMI OCTAVI PARS PRIOR

CONTINENS

ADNOTATIONES AD LIB. XXXI — XL.

ET

INDICEM HISTORICVM ET GEOGRAPHICVM.

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

MDCCXCIV.

W 320
14/III/90

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXI. Lib. XXXI.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

De anno, ad quem referenda ſunt priora Capita huius libri, & omnino de ea *Parte univerſi operis*, quam *duobus libris*, ad quos nunc accedimus, *triceſimo primo & ſecundo* complexus eſt Polybius, vide quae notavimus ad lib. XXX. c. 20. Ceterum *libro XXXI Hiſtoriarum Polybii* comprehenſas fuiſſe res, uno vel altero anno poſt Aemilii Pauli triumphum Macedonicum, & annis ſequentibus, id eſt, A. V. 588 vel 589 & ſeqq. geſtas, conſtat Athenæi teſtimonio, quod adtulimus in Scholio ſub contextu, ad cap. XXXI. 4, 1. ſq. cum quo (quod ad ejuſdem libri argumentum pertinet) confer cap. 24. Conſentit codex Peireſcianus, qui Eclogam eam, quam exhibuimus cap. 10. hujus libri, ad *librum XXXI.* retulit.

Verſ. 1. ἐπολέμησαν. ἐξεπολέμησαν e ſuo codice in Notis citavit Vrſinus, & ſic eſt in Bav. quod verbum, licet raro alias & vix uſquam hac notione conſtructioneque reperiatur, ἐκπολεμεῖν πρός τινα, *bellum ſuſcipere*, vel *bellum gerere cum aliquo*, tamen non temere fuit damnan- Verſ. 1.

Verſ. 1. dum; nam nimis quidem ſaepe librariorum culpa omiſſas in verbis compoſitis praepoſitiones vidimus, rariſſime adjectas ubi abeſſe debeant. ἐκπολεμεῖν τινα vulgato uſu alias denotat *debellare aliquem*, quae notio non eſt hujus loci. Ea vero notione, quae huic loco convenit, habuimus apud Polybium idem verbum, ſed cum accuſativo caſu abſque præpoſitione conſtructum, XV. 6, 6. ἐξεπολεμήσαμεν ἀλλήλους, *bello adfliximus, bello fagitavimus nos invicem, bellum inter nos geſſimus.*

Ibid. πρὸς τοὺς Ῥαυκίους. πρὸς τοὺς Ῥωμαίους erat in cod. Vrſini; ſed verum habet Bav. quod ex conject. reſtituerat VRSINVS, qui & hanc Notam adjecit: „*Raucus* urbs Cretae Straboni et aliis. ΡΑΥΚΙΩΝ extat apud me argenteum numiſma.“ — *Ibid.* ἐνόρκους correxit Vrſinus. Mendoſe ἐν ὅρκοις mssti. *Ibid.* πρὶν ἢ κατὰ κράτος ἑλεῖν. Sic correxit Caſaub. Mendoſe ἕλειν eſt in ed. Vrſ. ἕλην Bav. & ſic videtur fuiſſe in Vrſini codice. Fortaſſe ἕλοιεν ſcripſerat Polybius.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. οἱ δὲ Ῥόδιοι, νομισάμενοι τὰ περὶ τῶν Καυνίων. Vide XXX. 19, 3. Ad Καυνίων monuit h. l. Vrſinus, ſic ſcribendum vbique in praecedentibus paginis, ubi male Καυν. Perperam nunc Καυνῶν Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. θερείας ἀκμαζούσης. Vide Adnot. ad lib. XXX. cap. 20. Mendoſe θεωρίας Bav.

Cap. II. CAPVT II.

De *Gallograecis* conf. XXX. 17, 12. ſqq.

Cap. III. CAPVT III.

E Polybii libro XXI. ductam eſſe narrationem, quae hoc cap. et ſeq. continetur, diſerte Athenæus docet lib. X. c. 10. p. 439. ubi brevioribus repetit ea, quae uberius lib. V. cap. 5. p. 194. ſq. expoſuerat. Vide mox Scholion infra contextum cap. 4, 1. ſq. & confer Notata ad XXVI. 10, 1 & 16. De argumento confer Diodor. Sicul. Excerpt. de Vit. et Vitiis, T. II. ed. Weſſel. p. 583. qui, quae ibi habet, e Polybio tranſſcripſit.

Verſ.

Verſ. 1. τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ συντε]ελεσμένους ἀγῶνας ὑπὸ Αἰμιλίου Παύλου. *Ludos* illos dicit, quos *ex multo ante præparato, & in Aſiæ civitates & ad reges miſſis qui denunciarent*, & per Græciæ civitates ab ipſo indictos, *magno adparatu Amphipoli fecit Aemilius Paulus*, ut docet Livius XLV. 32. ubi conſer quae notavit Io. Frid. Gronovius. Verſ. 1.

Ibid. τῇ μεγαλοεργίᾳ. Vocab. δωρεᾷ, quod vulgo ſequitur, ſuſpectum merito habuit Caſaub. in comment. in Athenaeum. Vrſinus in Polybii Fragmentis a ſe collectis καὶ τῇ δωρεᾷ ſcripſit. τῇ μεγαλοδωρεᾷ malebat Caſaub. τῇ μεγαλουργίᾳ τῆς δωρεᾶς Reiſkius, ita, ut voce δωρεὰ Latinorum more uſus ſit Polybius, *magnificentia muneris;* quatenus *munus* deſignat *ludos magnificos gratis populo præbitos. Ibid.* θεωρούς, *qui ludorum ſolemnia indicerent, & ad ea invitarent.* cf. ad XXVIII. 16, 4.

Ibid. τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ. Perſuaſum habemus, non ſic ſcriptum reliquiſſe Polybium. Fortaſſe τοὺς συντελεσθησομένους &c. *Ibid.* ἐπὶ Δάφνης, *ad Daphnen.* Daphne, vicus cum luco & templo, Apollini & Dianae ſacro, prope Antiochiam Syriae. Strab. lib. XVI. p. 750.

Verſ. 6. ἱππεῖς Νισαῖοι. Dubitationem contra iſtam Caſauboni emendationem movit Reiſkius, eo quod *equi* quidem *Niſaei* ſint celebrati, non autem *equites.* At nihil tamen melius certiusque in medium protulit vir doctus. *Ibid. oi* λεγόμενοι ἑτταῖροι ἱππεῖς. Vide Adnot. ad XVI. 18, 7. Verſ. 6.

Verſ. 11. τέθριππα δὲ τεσσαράκοντα. — „Imo vero τεσσαρακόσια. Conſentaneum enim eſt, fuiſſe plures quadrigas, quam currus ſenis equis junctos.“ REIKIVS. *Ibid.* „ἅρμα, *currus a quatuor beſtiis* (h. l. elephantis) *tractus;* συνωρὶς, a duobus.“ REISK. Verſ. 11.

Verſ. 12. θεωρίαι. Per ſe nihil admodum habet haec ſcriptura, quod ſuſpectam eam reddere merito poſſit; quam ſi teneamus, intelligendum erit cum Reiſkio, trecentas propemodum civitates miſiſſe *legationes*, quae lu- Verſ. 12.

dos Iſtos ſua præſentia cohoneſtarent: cujusmodi legationes θεωρίαι dicuntur, ut vidimus XXVIII. 16, 4. conf. Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Delum vſ. 279. & Erneſt. ad Xenoph. Memorab. Socr. III. 3, 12. Vna res, quæ dubitationem h. l. movere poſſit, ea eſſe videtur, quod illæ θεωρίαι inter boves bene ſaginatos & inter elephantum dentes mediæ commemorantur. Caſauboni conjecturam, θυωροὶ vel θυωρίδες, defendit Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vſ. 134.

Verſ. 16. *Verſ.* 16. ὑπονοήσειεν. Forſan ἐπινοήσειεν.

Cap. IV. CAPVT IV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. ὁλκίων. ὁλκείων, quod vulgo legitur in Polybii Fragmentis, ex Vrſini (ut in ſcholio monuimus) emendatione eſt, quæ nullo modo neceſſaria erat. Pollux X, 176: ὅλκιον· ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν. Heſychius: ὅλκιον· μέγας κρατὴρ, λουτήρ. *Ibid.* ἠλείφοντο κρόκινῳ μύρῳ. De hoc ſive unguento, ſive oleo odorato, ut ajunt, & aliis, quæ deinde commemorantur, confer Dioſcorid. Mater. Medic. lib. I. cap. 43 ſeqq.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ὑπὸ τῶν μίμων. Mireris in Polybii fragmentis ab editoribus omnibus ſervatam vitioſam illam ſcripturam ὑπὸ τῶν νομίμων, quæ nonniſi errori Vrſini debetur, primi collectoris fragmentorum Polybii. Certe non ſolum Caſauboni Athenæus, ſed vetus etiam Baſileenſis editio Athenæi recte ὑπὸ τῶν μίμων habent.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. μετὰ τὴν συνέλειαν τῶν ἀγώνων. — „Qui hic commemorantur ἀγῶνες, non conſtat, qui fuerint: num Antigonia, an Olympia, vel ſimiles ludi.“ REISKIVS. — Immo ex Fragmento, quod ex Athenæo modo exhibuimus, quod e libro XXXI Polybii ductum ille ait, ſatis adparet, de quibuſnam ludis hic agatur. Præterea ſi dubitatio ulla ſupereſſe poſſet, tolleret eam ſeries atque conſecutio Eclogarum de Virt. et Vitiis e Diodoro Siculo

Siculo excerptarum, T. II. ed. Weſſel. p. 583. Perſpecte rem jam viderat Freinſhem. in Supplem. libri XLVII Liviani, cap. 14. Verſ. 1.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Τιβέριον. *Tiberius Gracchus.* οἱ τοῦ Γράκχου πρεσβευταὶ eſt apud Diodor. l. c. Oportebat putamus οἱ περὶ τὸν Γράκχον πρεσβευταί. Hanc Gracchi legationem Freinſhemius l. c. poſuit in conſulatum A. Manlii Torquati et Q. Caſſii Longini, id eſt in A. V. 590. De eadem legatione conf. mox c. 6, 7 ſq. & c. 7, 19. adde c. 9, 1. & c. 14, 4. Videtur autem is Gracchus idem eſſe qui A. V. 591. cum M. Iuvencio iterum conſul fuit, Tib. Sempronius, Publii filius, Titi nepos, pater Gracchorum fratrum. Freinſhemius in Supplem. Livii XLVI. 27. rem, de qua hic agitur, in ipſum Gracchi conſulatum ponit: ſed, Galliam & Ligures Graccho conſuli provincias obveniſſe, majori cum veri ſpecie exiſtimavit Pighius Annal. Rom. T. II. p. 403.

Verſ. 2. μὴ οἷον τοὺς περὶ τὸν Τιβ. ὑποπ]εῦσαί τι. — „Debebat eſſe μὴ οἷον — μὴ ὑποπ]εῦσαί τι. Sed vide ad p. 1256, 21." [XXXVIII. 15, 2.] REISKIVS. Verſ. 2.

Verſ. 4. ἀλλὰ πούναν]ίον ἐναντιώτα]α διακείμενος πρὸς Ῥωμαίους. Finiunt vulgo hanc Eclogam in verbis ἀλλὰ τούναν]ίον, neſcio librariorum ne, an ipſius compilatoris culpa. Quatuor poſtrema verba adjecimus ex Diodoro l. c. ubi ecloga, qua de eodem argumento agitur, in haec ipſa verba exit: οὐκ ἦν δὲ τῇ προαιρέσει τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ τούναν]ίον ἀλλοτριότα]α διέκειτο πρὸς Ῥωμαίους. De eadem vero Tib. Gracchi legatione confer apud Polybium noſtrum ſtatim Eclogam ſequentem cap. 6, 7 ſq. Verſ. 4.

CAPVT VI. Cap. VI.

Legatio c. III. quæ vulgo h. l. interſeritur, a nobis rejecta eſt in librum XXX. cap. 2. ubi vide notata. *Verſ.* 1. Σάτυρον. Σάτυρος Bav.

Verſ. 2. οἱ μὲν οὖν παρὰ τοῦ Προυσίου &c. Hujus legationis, a Pruſia ad accuſandum Eumenem Romam miſ- Verſ. 2.

Verſ. 2. ſae, mentio fit in epitome libri XLVI Liviani. *Ibid.* *αὐτῶν τε τινὰ χωρία.* — „Opinor ſcribi debere *αὐτοῦ τε*, ut ad Pruſiam referatur, pro quo hæc legati conquerebantur.“ VRSINVS. — At nullo modo neceſſaria erat iſta mutatio, quæ temere in contextum Vrſini et ſequentium editionum recepta eſt. Poterant legati dicere, *ipſis*, id eſt, *Pruſiæ et populo Bithynorum* erepta eſſe nonnulla loca ab Eumene; & ſæpe vidimus ita ſcribentem Polybium. Quare recte REISKIVS monuit: „*αὐτοῦ* eſt a F. Vrſino, cujus in codice erat *αὐτῶν*, quod rectum eſt, neque debebat mutari.“ —

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Τοῖς γε μὴν Γαλάταις &c. Confer lib. XXX. 17, 12.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέριον, ἥκοντες ἀπὸ τῆς *πρεσβείας* &c. Manifeſte hæc verba & ab eo loco, quo vulgo erant poſita, aliena viſa ſunt, & huc reponenda. conf. c. 7, 19.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο. Caſaubonus: *adeo reges eum ſibi adjunxerant.* Mira ſunt vero, quæ, ut iſtam notionem ex illo verbo extorqueret, adnotavit ad hunc locum REISKIVS. — „Sententia, ait, ſatis aperta: ſed ratio verbi dubia, unde ſit ductum; num a *τέμενος*, an a *τέμνειν*. Si prius, hæc eſt uſurpationis ratio: ut *τέμενος* eſt lucus & ager alicui privus, proprius, conſecratus, ut alii nulli juris in eum quidquam ſit; ita ille, quem ſibi quis *ἐξετέμετο*, eſt illius veluti *τέμενος*, lucus conſecratus, ipſi ſoli patens, aliis omnibus inacceſſus. Si poſterior placet ratio, poteſt res ita concipi: ut, ſi quis ſerrula ex affere fruſtum ligni in orbem exſcindit, ut ille ſervus in oratione pro A. Cluentio, fruſtum illud undique circumſcribitur, & ſeparatur a reliquis partibus, quibuſcum ante cohaerebat: ita ille, qui aliquem *ἐκτέμνεται*, *ſibi exſcindit*, beneficiis eum a cœtu, cum quo is ante conjunctus erat, avellit, aut ita ei obſtruit omnes vias inquirendi & evagandi, ut neceſſe habeat in illo orbe continere ſtudium ſuum indagandi, quo

quo orbe concluſus & ſeptus eſt ab eo, qui pati non vult in penetralia ſua penitius introſpici." — ERNESTVS: *ἐντέμνεσθαί τινα Φιλανθρωπίᾳ, decipere ſua comitate;* non, *adjungere ſibi*, ut Caſaubonus vertit." — Vellemus aut Reiſkius aut Erneſtus vel unicum ſaltem notionis ejus, quæ ipſis placuit verbo *ἐντέμνεσθαι* tribuere, exemplum ex alio Polybii loco aut alio quovis ſcriptore adtuliſſet. Ab uſu ſermonis ſi diſcedas, orationis connexioni convenientior utique Erneſti interpretatio videri debet. Cogitet eruditus lector, & diſſenſum præſertim codicis Bavarici a lectione vulgata conſideret. Suſpicati eramus *ἐξετρέπονϛο*, hac notione, *declinarunt, fugerunt eum*, adeoque *fefellerunt*, ut, quid agerent, quidve molirentur, ille non videret. Verſ. 8.

CAPVT VII. Cap. VII.

Verſ. 1. *προσκαλεσαμένη.* Cum *προσκαλεσάμενοι* eſſet in msstis, monuit VRSINVS: „Vide num rectius ſit *προσκαλεσαμένη*. Pendet enim verbum a ſuperiore *σύγκλητος*. Poteſt tamen defendi antiqua lectio." — At ſic oportebat *διήκουον*, non *διήκουσε*; quo retento, recte jam inde ab Vrſino *προσκαλεσαμένη* editum eſt. Verſ. 1.

Verſ. 2. *μετρίως ἔστη καὶ βέλτιον.* — „Placeret *μετρίως ἔφη*," ait VRSINVS; atque *ἔφη* ad oram etiam adſcripſit, quod a Caſaubono in contextum eſt receptum, & ſervatum a ſequentibus. Hinc REISKIVS: „*ἔστη*, inquit, quod erat in Vrſini codice, ab eo per errorem eſt cum *ἔφη* mutatum. *στῆναι*, *ſtare* dicitur orator, quum ſecundis auribus excipitur ejus oratio; *πίπτειν*, *ἐκπίπτειν*, *cadere*, quum improbatur, ejicitur, exploditur. Item fabula dicitur *ſtare* et *cadere*. vid. Geſneri Theſ. Ling. Lat. & infra p. 1470, 22. [XXXIII. 12, 3.] Præterea cum linguæ græcæ ratione magis conveniat h. l. *εἶπε*, quam *ἔφη*. De re ipſa vide p. 1260. fin." — Voluit p. 1280 ſcribere vir doctus; nempe de ſuperiore Aſtymedis oratione vide XXX. 4, 10 ſq. Ceterum et nobis utique reſtituen- Verſ. 2.

Verſ. 2. ſtituendum ex msstis verbum ἔστη viſum eſt, at non ea ratione, quæ eſt a Reiſkio expoſita, qua notione nude et ſimpliciter poni id verbum debuerat, non adjecto adverbio. ἵσταϑαι, στῆναι vel στήσαϑαι (τὶ, κατά τι, vel ἔν τινι) ἀδίκως, νουνεχῶς, ὀρϑῶς, δεόν]ως, eſt *rem injuſte, prudenter, recte, debito modo, adgredi, gerere, adminiſtrare.* III. 7, 6. XVII. 3, 2. XVIII. 16, 4. XXXIII. 12, 3.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. οἱ μαστιγούμενοι. — „Non *cæſi*, aut *qui cæduntur*, ſed *cædendi adhuc*, producti ad flagra corpore toleranda." REISKIVS. — Nil admodum impedimus: at non videmus, quidni is, qui jam cæditur, etiam nunc deprecari & veniam orare poſſit. Ac ſane jam ſatis plagarum acceperant Rhodii, ut ait ipſe orator vſ. 17. et hoc ipſo verſu etiam proximis verbis ſignificat.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τρισσοὺς πολέμους ἀναγκαϑέν]ες πολεμεῖν αὐτοῖς. — „αὐτοῖς, *in gratiam eorum*, Romanorum putamus. Significat bellum cum Philippo, cum Antiocho, cum Perſeo. vide Liv. XLV. 22, 23 & 24. ubi hanc orationem Aſtymedis poſteriorem refert." REISKIVS. — At inaudita dictio eſt πολεμεῖν τινι, *bellum gerere in alicujus gratiam.* (oportebat ſaltem συμπολεμεῖν, ut V. 67, 10. & alibi.) Et Livius loco eo, ad quem Reiſkius provocat, non hanc, ſed ſuperiorem Aſtymedis orationem expoſuit. Denique nulla cauſſa eſt, cur a plana verborum notione diſcedamus, quorum hæc vis eſt; *tria bella cum Caribus & Lyciis gerere coactos fuiſſe Rhodios*, ut eos, a Romanis ſibi adtributos, ſuæ poteſtati ſubjicerent. Conf. XXIII. 3, 10. XXVI. 7 ſq. & præcipue cap. 7, 7. & c. 8, 5.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Poſt verba μετὰ χάριτος τὴν εὔνοιαν puncta nonnulla, ut lacunæ ſignum, interſeruit Caſaubonus. Sententia quæ fuerit hoc loco oratoris, haud obſcurum eſt; ſed verba haud dubie corrupta ſunt: certe χαρίζον]ες αὐτὰ ferri non poteſt, ſed oportet ἀφανίζον]ες αὐτὰ, ſcil. τὴν χάριν καὶ τὴν εὔνοιαν ὑμῶν, aut ἀφαιρούμενοι αὐτὰ, ſcil.

ſcil. ἃ ἐδώκατε ἡμῖν. De re vide XXII. 7, 7. & c. 27, 8. XXIII. 3. & XXX. 4, 3. & c. 5, 12. Verſ. 5.

Verſ. 6. παρ' Ἀντιόχου καὶ Σελεύκου. — „Deſignat Antiochum M. & Seleucum, ejus filium atque ſucceſſorem, patrem Demetrii." REISKIVS. Verſ. 6.

Verſ. 8. προστάγμασιν recte edd. Mendoſe πράγμασιν Bav. neſcio an et Vrſini codex. Verſ. 8.

Verſ. 10. καὶ τὰ κατὰ τὸν λιμένα. Caret τὰ Bav. male. *Ibid.* καὶ τἄλλα πάντα. Sic perſpicue Bav. et rectiſſime quidem, putamus vero et codex Vrſini. Quum vero (neſcimus cujus errore) καὶ τἄλλου πάντα in Vrſini editione legeretur, in καὶ τἀλλαχοῦ πάντα id ex ingenio mutavit Caſaub. quod tenuere poſteriores editores. Verſ. 10.

Verſ. 12. τοῦ γὰρ ἐλλιμενίου. Recte ex msstis hoc revocavit Caſaub. poſtquam ἐλλιμνίου temere editum fuerat ex Vrſini conjectura. *Ibid.* ἑκατὸν μυριάδας δραχμῶν. — „*Decies centena millia drachmarum* conficiunt 167 talenta." REISKIVS. — *Ibid.* νῦν εὕρῃ κατὰ πεντεκαίδεκα μυριάδας. Ad vulgatam lectionem, εὑρήκατε ιέ μυριάδας, monuerat VRSINVS: „Videtur legendum εὑρήκαμεν." — REISKIVS vero: „Forte νῦν εὕρῃ [εὕροι nos quidem malimus, idque receptum velimus] κατὰ τὰς δεκαπέντε. [id eſt:] *nunc fortaſſe an valeat annuis denis quinis myriadibus.* Si quid venditur, pretium, quo comparatur, ſeu quod illa res invenit, dicitur id εὑρίσκειν, h. e. *valere, conſtare quanti.* [*tanti*, putamus, voluerat ſcribere.] Portoria autem, ſeu vectigalia portus, quotannis venibant: & erant publicani, qui ea pericula ſuo redimerent. Pretium redemtionis eſt τὸ εὑρίσκον, vel ὃ εὕρισκε τὸ τέλος. *Decies quinquies dena millia drachmarum* conficiunt circiter talenta viginti ſex. κατὰ τὰς ſignificat *quotannis tantundem.*" — Verſ. 12.

Verſ. 14. ὑπ' αὐτοῦ. Perperam ἐπ' αὐτοῦ Bav. Idem mox *verſ.* 15. τὸ πρὸς, pro τί πρός. *Verſ.* 17. ἐμφανὲς a ſe emendatum ait Vrſinus, cum in cod. fuiſſet ἀφανές. Et Bav. in contextu ἀφανὲς habet, ſed in ora γρ'. ἐμφανὲς Verſ. 14ſqq

Verſ. 18 ſq. eadem manu. *Verſ.* 18. τούτου γὰρ χρείαν ἔχει νῦν ὁ δῆμος &c. conf. XXX. 5, 9. & ibi notata. *Verſ.* 19. οἱ περὶ τὸν Τιβέριον &c. Conf. c. 5, 1. & c. 6, 7 ſq.

Cap. VIII. CAPVT VIII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. ἀπολούθως τοῖς ἀποκρίσεσιν, αἷς πρότερον ἔλαβον. cf. XXX. 20, 1.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. αὗται δ' ἦσαν. αὐτὰ δ' ἦσαν Bav. *Ibid.* διότι θαυμάζουσι, πῶς, ὑπὲρ ὧν αὐτοὶ κεκρίκασι, περὶ τούτων αὐτοὺς παρακαλοῦσι κρίνειν. Alieniſſima utique a ſcriptoris mente videntur, quæ ad h. l. REISKIVS adnotavit: „θαυμάζουσι pertinet ad Achæos: item αὐτούς; ſed αὐτοὶ, & κεκρίκασι, ad Romanos. Sententia hæc eſt: *mirari Achæos, cur Romani, qua de re ipſi dudum decreviſſent, de eadem re ſe, Achæos, jubeant ſtatuere.*“ — Immo vero, cum ex ipſis verbis, de quibus quærimus, tum ex eis, quæ mox ſequuntur, ſatis adparet, ſuperiori Achæorum legationi tale fuiſſe datum reſponſum a ſenatu: *mirari ſenatum, quod ab ipſo poſtularent Achæi, ut cauſam evocatorum cognoſceret, quum illi jam ab ipſis popularibus ſuis, ab Achæis, eſſent condemnati.* Nempe quod a Callicrate aliisque id genus proditoribus Achæorum, & amicis adulatoribuſque Romanorum, erat factum, ut illos homines amicitiæ cum Perſeo convictos eſſe contenderent; id ſenatus Romanus ſimulavit, decreto gentis Achæorum factum eſſe, perinde ac ſi Achæorum decreto fuiſſent condemnati.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Εὐρέαν. Εὐρέαν Vrſ. cum msstis. *Verſ.* 5. περισπασμοὺς recte edd. ex Vrſini emend. περισπασμένους mssti.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. διὰ τὸ παντάχόθεν ἐξελέγχεσθαι. Caſaubonus: *quoniam, quicquid ſtatuerent, prodebantur eorum animi.* Rectius: *quoniam, quidquid ſtatuerent, in reprehenſionem erant incurſuri;* vel, *quoniam, quidquid ſtatuerent, deprehenſos ſe videbant.*

Verſ.

Vers. 7. *πρόδηλον ἔχειν ἐδόκει τὸν ὄλεθρον τοῖς φίλοις αὐτῶν.* conf. XXX. 10, 9. Vers. 7.

Vers. 8. *συμμύσαντες.* Casaubonus sic edidit, *ἵνα συμμίξαντες*; in versione autem scripsit, *ut omnes deinde labia compescerent.* Hinc REISKIVS: Satis apparet, inquit, Casaubonum conjeciſſe *συμμύσαντες*, quæ vera eſt lectio; *clauſis oculis* & labiis & aperto capite. De illis uſurpatur, qui, quod inviti faciunt, ne facinoris acerbitatem videntes vehementius commoveantur, ideo *oculis connivent*, & labia morſu continent, ne vocula, ne clamor erumpat, doloris index." — *Ibid. ἐν μὲν Ἀχαΐᾳ.* Corrupte *ἐν μὲν αἰκίᾳ* Bav. *Ibid. τοῖς δοκοῦσιν εἶναι Ῥωμαίων φίλοις.* Poſt Ῥωμαίων puncta nonnulla, in lacunæ ſignum, poſuerat Caſaubonus, in verſione vero ſcripſit, *ad eos qui Romanæ partis erant.* Hinc recte REISKIVS: „Poſt Ῥωμαίων videtur, inquit, *φίλοις* deeſſe." — conf. verſ. 7. Vers. 8.

Vers. 9. *ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν* &c. VRSINVS, ſic edens, *ὅτι ὑμῖν οὐκ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε τοῖς ὑμετέροις δήμοις*: — „Ita emendavimus, inquit, cum in exemplari *ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν συμφέρειν, οὔτε τοῖς ἡμετέροις δήμοις* ſcriptum ſit." — In *ἡμεῖς* cum Vrſini codice conſentit Bavaricus, ſed idem deinde *ὑμετέροις* recte habet, non *ἡμετέροις*. Vrſini emendationem cum tenuiſſent ſequentes editores, monuit REISKIVS: „Codex Vrſini dabat *ἡμεῖς*. Recte vero. Vnde colligo, ſic legendum eſſe: *ὅτι ἡμεῖς οὐκ ὑπολαμβάνομεν, οὔτε ἡμῖν, οὔτε τοῖς ὑμετέροις δήμοις. Nobis videtur neque noſtræ reipub. conducere, neque veſtris civitatibus.*" — Ac pæne magis nunc hoc placet, *οὔτε ἡμῖν*, quam quod nos conjeceramus *οὔτε τοῖς Ῥωμαίοις*. Vers. 9.

Vers. 10. *περὶ τοὺς ἀνακεκλημένους.* Sic recte Caſaub. et ſeqq. cum Bav. Vide Valeſii Notam ad XXXII. 22, 4. Mendoſe *περὶ τοὺς ἀνακεκληρουμένους* ed. Vrſini. *Vers.* 11. *καταιτιαθέντων.* Mendoſe *καταιτιαθέντων* eadem ed. Vrſ. *Ibid. ὑπέδραμε τοὺς ἀνθρώπους.* Conf. Adnot. ad IX. 10, Vers. 10.

7.

7. XVI. 6, 10. *Verſ.* 12. Χάροπα. [Vide notata ad XXX. 10, 4.

Cap. IX. CAPVT IX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τιβέριος τοὺς Καμμανοὺς, τὰ μὲν βιασάμενος, — ὑπηκόους ἐποίησε Ῥωμαίοις. — „τοὺς Καμμανούς. Ita ſcribendum. Stephanus: Καμμανία, μοῖρα Θεσπρωτίας, οἱ οἰκήτορες Καμμανοί.“ VRSINVS. — Neſcimus, an aliud quid fuerit in cod. Vrſ. & Καμμανοὺς ab editore correctum. Ex codice Bav. nullam diſſenſionem a vulgata ſcriptura adnotavimus. Sed quod in Theſprotia, id eſt in Epiro, *Cammanos* iſtos Vrſinus poſuit, prorſus id quidem alienum ab hoc loco videtur. Rerum in Epiro geſtarum nullum veſtigium in ea ecloga, quæ a præſcriptis verbis incipit, adparet: nec hoc tempore quidquam in Epiro a Romanis geſtum ullibi memoratur. *Tiberius*, quem hic dicit Polybius, haud dubie idem eſt, cujus mentio eſt facta cap. 5, 1. & locis ibi citatis; qui ad inſpiciendas res regum Aſiæ, de quibus etiam reliquo hoc capite agitur, a ſenatu Romano fuerat miſſus. Itaque in Aſia pariter quærendi fuerint iſti *Cammani*. Et memorat Καμανηνὴν vel Καμμανηνὴν, unam ex decem Cappadociæ præfecturis Strabo lib. XII. p. 534. d. et p. 540. b. στρατηγία Χαμανὴ apud Ptolemæum vocatur; *Cammanene* apud Plin. VI. 3, 3. Et, apud Ariarathem, Cappadociæ regem, per eam legationem, de qua modo diximus, verſatum eſſe Tiberium Gracchum, diſcimus ex cap. 14, 4. Sed illud mirum videri debet, quo pacto legatus hic, qui ſine exercitu fuit, *vi ſubegerit* populum; (βιασάμενος,) tum, cur *Cappodociæ populum* dicatur *ſub poteſtatem redegiſſe Romanorum*, cum tamen amicus atque fautor fuerit regis Cappadociæ, ut ex cap. 14, 4. diſcimus. Itaque a compilatore eclogarum turbatum hic aliquid utique videtur. De Cappadociæ rebus confer etiam cap. 13. Forte Galatis erepta illa regio eſt, cum eam illi ademiſſent Cappadociæ regi.

Verſ.

Verſ. 3. τὸν Προυσίαν — κεχρῆθαι τᾶις διαβολᾶις &c. Vide cap. 6, 2 ſqq. *Ibid.* καὶ τοὺς Σελγεῖς. VRSINVS, τοὺς Ἐλγεῖς edens, diſerte in Notis ſic ſcripſit: „In exemplari legebatur Σελγεῖς, male. Stephanus: Ἔλγος, πόλισμα Λυδίας.“ — Vrſini mutationem probavit Abr. Berkelius ad Steph. l. c. ubi tamen cum Xylandro Λυκίας pro Λυδίας legit. At res ipſa ſatis ſignificat, non de exiguo oppido, ſed de inſignioris cujuſdam urbis civibus hic agi. Præterea gentile ab Ἔλγος formatur Ἔλγιος vel Ἐλγᾶιος, non Ἐλγεύς. Contra οἱ Σελγεῖς, *Selgenſes*, nobilis Piſidiæ ſunt populus, urbis *Selges* cives, de quibus conf. lib. V. c. 72 ſqq. Poſt artic. τοὺς facile intercidere potuit eadem litera, a qua incipere debuit vox ſequens. Verſ. 3.

Verſ. 4. ἀπολογησομένους πρὸς τὰς ἐπιφερομένας διαβολάς. Mendoſe Bav. ἀπολογισαμένους πρὸς τοὺς ἐπιφερομένους διαβολάς. Verſ. 4.

Verſ. 5. ἀποτριψάμενοι τὰς ἐπιφερομένας αἰτίας. Conf. notata ad X. 14, 1. & loca ibi citata. Verſ. 5.

Verſ. 6. ὑποψίας. Sic recte edd. cum Bav. — „ὑποψίαν erat in exemplari, ſed male. Livius in epitome libri XLVI. de Eumene dixit, *eum conſpiraſſe cum Antiocho contra populum Romanum.*“ VRSINVS. *Ibid.* Σουλπίκιον. Σολπίκιον Bav. Nil intereſt. Dicit autem *C. Sulpicium Gallum*, eumdem de quo agitur ecloga ſq. Is conſul fuerat A. V. 588. *Ibid.* ἐξαπέστελλεν. ἐξαπέστειλεν Bav. Sed magis placet vulgata, utpote uſui Polybii convenientior. Verſ. 6.

Verſ. 7. διευρινήσοντας περὶ τῆς ἀντιλεγομένης χώρας. Livius in lib. XLV. vertit: *qui de finibus cognoſcerent ſtatuerentque.*“ VRSINVS. Verſ. 7.

Verſ. 8. καὶ κατὰ τὸν Εὐμένη. Sic Bav. & ſatis hoc erat. Vulgo καὶ τὰ κατὰ τὸν Εὐμένη. *Ibid.* γένηται. Et conjunctivum modum & indefinitum tempus deſiderabat grammatica ratio. Verſ. 8.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 1. Γάϊος ὁ Γάλλος. Vide c. 9, 6. — „Exiſtimavi, hunc eſſe *C. Sulpitium*, qui cum Manio Sergio ad Verſ. 1.

Vers. 1. res Græciæ et consilia Antiochi atque Eumenis regis inspicienda missus a senatu erat, ut scribit Polybius cap. 106. & Diodorus cap. 21. Legationum; quod contigisse videtur Tiberio Graccho et Iuventio Thalna Coss. [A. V. 591.] Hic C. Sulpicius Gallus triennio ante consul fuerat, & de Liguribus in magistratu triumpharat. Ex quo etiam consequitur, caput illud Legationum Polybii ad *Librum XXXI.* pertinere." VALESIVS. — Nempe in codice Peiresciano huic Eclogæ titulus erat præfixus Λόγος λά, id est, *Liber XXXI.* Confer notata ad initium hujus libri. Sulpicium Gallum modo memoratum vidimus cap. 9, 6.

Ibid. χωρὶς τῶν ἄρτι ῥηθέντων ἀλογημάτων. Conf. Freinshem. Supplemm. Liv. lib. XLVI. c. 20. & quem is citavit Pausan. lib. VII. c. 11. p. 549 sq.

Vers. 3. *Vers.* 3. ἀποκαθίσας. — „Forte προκαθίσας. Potest tamen vulgata facile defendi, ἀπὸ in illa compositione interpretando *plane, omnino, persedendo, ad finem usque totos continuos decem dies.*" REISKIVS.

Vers. 4. *Vers.* 4. ἕλκων. — „Si bene habet, est pro συνέλκων, ut ἕλκος, vulnus sanguinem ad se contrahens. Malim tamen ἐλέγχων." IDEM.

Cap. XI. CAPVT XI.

Vers. 1. *Vers.* 1. Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς &c. — „Fragmentum hoc, *de morte Antiochi Epiphanis*, præponendum est Fragmento Legat. c. VIII. in quo regnum pueri Antiochi, Eupatoris dicti, commemoratur, [vid. c. 12, 6 sq.] qui, patri Antiocho cum succedisset, anno altero post a Demetrio fuit depulsus." REISKIVS. *Ibid.* προέθετο στρατεύειν ἐπὶ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. — „Enotavi in Adversariis locum, quem aliquando legi in Memorabilibus Longaruæi (*Longuemana*) T. II. p. 120. quem nolo nunc describere, sed admonendos tamen de eo lectores judico, si qui sint qui inspicere curent. De sacrilegiis

crilegiis aliis Antiochi hujus vide p. 1494, 16." [XXXI. 4, 10.] REISKIVS.

Verſ. 2. *οἰκοῦντας περὶ τοὺς τόπους.* Imprudentibus nobis hoc excidit, cum ad ſuperiora verba *ἐπὶ τοὺς τόπους* aberraret oculus. Reſcribe cum editionibus ſuperioribus *οἰκ. περὶ τὸν τόπον.* Verſ. 2.

Verſ. 3. *ἐν Τάβαις τῆς Περσίδος.* — „Hieronymus in cap. XI. Danielis de ejus morte ac loco eadem ſcribit: *Volens templum Dianæ ſpoliare, quod infinita donaria habebat, fugatus a barbaris eſt, qui mira veneratione templum illud ſuſpiciebant, & mortuus eſt mœrore conſumtus in Tabes, oppido Perſidis.* Apparet, in codice græco, ex quo ſumſit Hieronymus, ſcriptum fuiſſe *ἐν Τάβες.* Eſt autem Tabas oppidum in Paretacene ultima, ut ait Curtius lib. V." [c. 13, 2.] VALESIVS. — Conf. quæ ad Curtii l. c. monuerunt docti viri. — „*ἐν Τάβαις.* Eſt طبس aut طبسين." REISKIVS. Verſ. 3.

Verſ. 4. *δαιμονήσας, ὡς ἔνιοί φασι, διὰ τὸ γενέσθαι* &c. Hunc locum reſpexit Ioſephus, cum Antiq. Iudaic. lib. XII. c. 9, 1. hæc ſcripſit, quæ, quoniam a Caſaubono ceteriſque Polybii editoribus in Fragmentis Polybii relata ſunt, huc quoque, utpote commodiſſimo loco, tranſſcribere non gravabimur. Poſtquam infelicem exitum expoſuit expeditionis ab Antiocho adverſus ditiſſimum Dianæ templum ſuſceptæ, quod Ptolemaide in Perſia erat, ſic pergit: *Λυπουμένῳ δ' ἐπὶ τῇ διαμαρτίᾳ ταύτῃ, προσαγγέλλουσί τινες καὶ τὴν τῶν στρατηγῶν ἥτταν, οὓς πολεμήσοντας τοῖς Ἰουδαίοις κατελελοίπει, καὶ τὴν ἰσχὺν ἤδη τὴν τῶν Ἰουδαίων. προσγενομένης οὖν καὶ τῆς περὶ τούτων Φροντίδος τῇ προτέρᾳ, συγχυθεὶς ὑπὸ ἀθυμίας εἰς νόσον κατέπεσεν. ἧς μηκυνομένης, καὶ αὐξανομένων τῶν παθῶν, συνεὶς ὅτι μέλλει τελευτᾶν, συγκαλεῖ τοὺς Φίλους, καὶ τήν τε νόσον αὐτοῖς χαλεπὴν οὖσαν ἐμήνυεν, καὶ τοῦτο ὅτι ταῦτα πάσχει κακώσας τὸ Ἰουδαίων ἔθνος παρεδήλου, συλήσας τε τὸν ναὸν, καὶ τοῦ θεοῦ καταφρονήσας. καὶ ταῦτα λέγων*

Vers. 4. λέγων ἐξέπνευσεν. ὥστε θαυμάζειν Πολύβιον τὸν Μεγαλοπολίτην, ὃς, ἀγαθὸς ὢν ἀνὴρ, ἀποθανεῖν λέγει τὸν Ἀντίοχον, βουληθέντα τὸ τῆς ἐν Πέρσαις Ἀρτέμιδος ἱερὸν συλῆσαι. τὸ γὰρ μηπέτι ποιῆσαι τὸ ἔργον βουλευσάμενον, οὐκ ἔστι τιμωρίας ἄξιον. εἰ δὲ διὰ τοῦτο Πολυβίῳ δοκεῖ καταστρέψαι τὸν βίον Ἀντίοχον οὕτως, πολὺ πιθανώτερον διὰ τὴν ἱεροσυλίαν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ναοῦ τελευτῆσαι τὸν βασιλέα. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου οὐ διαφέρομεν [τοῖς] τὴν ὑπὸ τοῦ Μεγαλοπολίτου λεγομένην αἰτίαν παρὰ τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀληθῆ νομίζουσιν. Eodem pertinent quæ Hieronymus habet in Commentar. in Danielis cap. XI. ubi haud multo ante ea verba, quæ modo ab Henr. Valesio relata vidimus, ita scribit: *Polybius & Diodorus narrant, Antiochum Epiphanem non solum contra Deum fecisse Iudææ, sed, avaritiæ facibus accensum, etiam templum Dianæ in Elymaide, quod erat ditissimum, spoliare conatum: oppressumque a custodibus templi & vicinis circum gentibus, & quibusdam phantasiis atque erroribus versum in amentiam, ac postremum morbo interiisse. Et hoc ei accidisse commemorant, quia templum Dianæ violare conatus sit.*

Ibid. ἐπισημασίας τοῦ δαιμονίου. Bene Valesius, *ob quædam signa atque ostenta, ab infenso numine edita.* REISKIVS: „ἐπισημασία (ait) h. l. est idem atque μῆνις, *ira, animadversio.* vide ad p. 364, 4. [lib. III. c. III, 11.] & Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 332, 8. & p. 439, 82. Iosephus Ant. Iud. p. 12, 14. dixit ἐπισημαίνειν pro *irasci;* (alii ἐπισημαίνεσθαι usurpant,) item p. 81, 26. pro *reprehendere, improbare.*“ —

Cap. XII. CAPVT XII.

Vers. 1. *Vers.* 1. Δημήτριος ὁ τοῦ Σελεύκου. *Demetrius*, Seleuci Philopatoris filius, Antiochi magni nepos, frater Antiochi Epiphanis; is qui deinde Syriæ regnum occupavit, & Σωτὴρ est cognominatus. Ex fragmento quod de eodem hoc Demetrio e Polybii libro XXXIII. citavit Athenæus, quod a nobis lib. XXXIII. c. 14. insertum est, colligi posse censuerat Vrsinus,

Vrſinus, ex eodem Polybii libro XXXIII. ductam eſſe hanc eclogam. Sed, quum parum firmo fundamento iſta nitatur conjectura, facile judicabit quisquis illud fragmentum cum hac ecloga conferre voluerit. Adde Adnot. ad XXXI. 19, 1. Verſ. 1.

Verſ. 3. τὸν μὲν πρὸ τοῦ χρόνον. Sic recte Caſaub. cum Bav. Mendoſe χρόνου ed. Vrſin. Verſ. 3.

Verſ. 5. προσδραμόντος ἐν τῷ λέγειν. Caſaubonus, *quum ſubinde repetiiſſet.* In eamdem ſententiam Erneſtus προστρέχειν ἐν τῷ λέγειν πρός τι interpretatus eſt, *inprimis urgere, ſæpe memorare.* Quæ expoſitio vereor ne in uſu ſermonis nullum inveniat fundamentum. REISKIVS: „προσδραμόντος, inquit, idem eſt atque προτεσόντος, ἐνφερομένου, *inter dicendum eo evecto, ut Romani patriam ſuam nominaret.*“ — Sed et hujus uſus alia exempla deſideramus: & omnino nobis non liquet, quæ ſit vis h. l. illius verbi, cujus alias notiones, huc quidem non convenientes vidimus XXVII. 13, 12. & XXVIII. 7. 8. Verſ. 5.

Verſ. 6. ἐνετρέποντο recte correxit Caſaub. ἐτρέποντο ed. Vrſin. cum msstis. Verſ. 6.

Verſ. 7. ὑπειδομένη τὴν ἀυμὴν τοῦ Δημητρίου. — „ἀυμὴν eſt ab Vrſino, cujus in codice fuit ἀρχὴν, unde quoque effici poterat ἀλκήν.“ REISKIVS. — In eodem errore cum Vrſini codice verſatur Bav. Nobis vero poſt Vrſini emendationem nil aliud quærendum viſum erat. Verſ. 7.

Verſ. 9. Γναίου Ὀκταούιου. — „Τιβέριον Ὀκτάβιον habebat manuſcriptus liber, pro Γναίου, quæ lectio confirmatur & hiſtoria, & loco inferiore ex eodem fragmento.“ VRSINVS. — Ὀκταούιον, non Ὀκτάβιον, eſt in Bav. ſicut edidit Vrſinus. *Tiberii* vero prænomen, pro *Cnæi*, quo pacto in codices noſtros irrepſerit, non videmus. Mox verſ. 11. ubi de eodem viro agitur, Γναίου ſuo in codice, ut videtur, invenit Vrſinus, ſed Γαίου habet Bav. At verſ. 13. & cap. 19, 1. in Γναίου conſentiunt omnes. conf. & c. 13, 4 & 7. Pariter Γναίου Ὀκταούιου Verſ. 9

Verſ. 9. ταούϊον legationis illius principem vocat Appianus de Reb. Syriac. cap. 46. qui omnino de Syriæ rebus, per hæc tempora geſtis, conſulendus eſt. Denique eumdem hunc eſſe *Cn. Octavium*, qui A. V. 589. conſulatum geſſerat, diſcimus ex Ciceronis Philippic. IX. c. 2. Adde Plin. XXXIV. 6, 11. ubi tamen, neſcimus quo errore, Popillii illud factum, Antiochum virga circumſcribentis, Cnæo huic Octavio tribuitur.

Ibid. Λουκρήτιον. Λοκρίτιον Bav. *Ibid.* ὡς αὐτοὶ προηρρεῦντο. Sic corrigere Reiſkius juſſit, quia proxime præceſſerunt verba καταστήσαντες ἐξέπεμψαν. Vulgo omnes ὡς αὐτὴ προηρεῖτο, quod incommode referebatur ad ἡ σύγκλητος, verſ. 6 ſq.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. παραδεδόαϑαι. παραδοϑῆϑαι Bav. in contextu, quod ex παραδοϑῆναι corruptum videtur. γρ'. παραδόαϑαι idem in marg. mendoſe pro παραδεδόαϑαι.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸν Γναῖον. Perperam h. l. Γάϊον Bav. conf. ad verſ. 9. *Ibid.* τὰς ναῦς τὰς καταφράκτους διαπρῆσαι. — Aut καταπρῆσαι, *comburere*, aut διατρῆσαι, *perforare:* ſed hoc potius, quia naves ſolent magis perforatæ undis mergi, quam flammis abſumi." REISKIVS. — Immo neutiquam ſolicitandum verbum διαπρῆσαι. Vide XXII. 26. 30. Conf. Adnot. noſtr. ad Appian. l. c. ad T. I. p. 606. lin. 91. *Ibid.* τοὺς ἐλέφαντας νευροκοπῆσαι. Appianus ibid. τοὺς ἐλέφαντας συγκόπτειν dicit, id eſt, *interficere elephantos*; et mox ἀναιρουμένων ϑηρίων facit mentionem. *Ibid.* λυμήναϑαι τὴν βασίλειον δύναμιν. Sic recte Caſaub. & ſeqq. cum Bav. Mendoſe τὴν βασιλείου δύναμιν ed. Vrſin.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. καὶ τὰ κατὰ τὴν Μακ. Caret τὰ Bav.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. ἔδει δὲ τοὺς περὶ τὸν Γναῖον. In Γναῖον nunc conſentiunt omnes. Sed poſt ἔδει δὲ Bav. inſerit πρὸς, quod putamus & in Vrſini fuiſſe codice, ſed tacite ab eo deletum. Poterat vero, debueratque fortaſſe ſervari illa particula, adverbialiter ſumta pro πρὸς τούτῳ, *adhæc*, *præterea*, ut XVII. 15, 16. IV. 56, 3. I. 52, 5. & ſæpe aliâs

aliàs. *Ibid.* περὶ τοὺς Γαλάτας. Mendose περὶ τοῖς Γαλάταις Bav.

Vers. 14. ἐπαπεστάλη γράμματα. Nescimus an Vrsini ingenio hoc debeatur. ἐπεστάλη Bav. quod probum erat, & teneri debuerat. De *Ptolemæis fratribus* conf. cap. 18. Vers. 14.

CAPVT XIII. Cap. XIII.

Vers. 1. οἱ περὶ τὸν Μάρκον Ἰούνιον. Fortasse *M. Iunius Penna*, qui consul fuerat A. V. 587. *Ibid.* τῷ βασιλεῖ. — „Ariarathi puta, id quod e seqq. apparet.“ REISKIVS. Vers. 1.

Vers. 2. Ad vulgatam scripturam, ᾠκοδομήσαντο τὴν δόκην, monuerat VRSINVS: „Videndum, num δοκίμειον pro δόκην, sit scribendum, quæ urbs est Phrygiæ Stephano; & ᾠκοδομήσαντο valeat *munierunt.*“ — Itaque & δοκίμειον ad marginem editionis Vrsini notatum est. Ad eamdem vulgatam scripturam sic commentatus est REISKIVS. „Melius nunc non extundo e literarum vestigiis, quam hoc: ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἐκολούθησαν vel ὑπεδάμησαν (in aor. 2. pass. verbi ὑποδάμναθαι) τῷ Καππάδοκι ἐπιβαλόμενοι πολεμεῖν, *sed statim castigabantur, aut compescebantur, ut accedebant Cappadocem bello adoriri.*“ — Quoniam vero, non modo cum tertio casu, sed & cum quarto construere verbum πολεμεῖν solet Polybius, ut ad l. 15, 10. & alibi monuimus, τὸν Καππαδόκην scribendum suspicati sumus, vestigiis scripturæ codicum pressius insistendo. Casaubonus in versione sic scripserat: *etenim Cappadoces, ingenti assumta audacia, urbem - - - repente munierant.* Nomen urbis edere non ausus erat. Vers. 2.

Vers. 5. εὐεπαγωγός. Sic vulgo edebatur. Rectius vero, retracto accentu, εὐεπάγωγος scribetur, ut fecit Ernestus in Lexic. Polyb. Vers. 5.

Vers. 6. τὴν οἰκειότητα τῶν προεστώτων αὐτῆς. Confer c. 15, 2. & ibi notata; unde intelliges, nil caussa fuisse Reiskio, cur εἰκαιότητα, id est, *vanitatem, inanitatem*, scriptum maluerit. Vers. 6.

Cap. XIV.

CAPVT XIV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. παρὰ Ἀριαράθου, τοῦ νεωστὶ &c. Tangitur argumentum hujus eclogæ in Epitome Liv. lib. XLVI. his verbis: *Ariarathe, Cappadociæ rege mortuo,* (eo, puta, qui ſuperiore capite commemoratur) *filius ejus Ariarathes regnum accepit, & amicitiam cum populo Romano per legatos renovavit. Philopator* cognominatus hic *Ariarathes* eſt, de quo vide Diodor. Ecloga 3. ex lib. XXXI. T. II. p. 518. & quæ ad Excerpta de Virt. & Vitiis ex eodem Diodoro collecta diſſeruit Valeſ. p. 584. ed. Weſſel. ubi initium regni ejus poſuit in Ol. CLIV. 2. & in conſulatum Scipionis Naſicæ & Figuli, id eſt in annum ab V. C. 592.

Cap. XV.

CAPVT XV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. εἱστία. Mendoſe ἡστία Bav.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. πρὸς τοὺς περὶ τὸν Λυσίαν, *ad Lyſiam*, procuratorem regni Syriæ, nomine pueri regis, de quo dictum cap. 12, 6 ſq. *Ibid.* τὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ μητρὸς ὁστᾶ. Mater hujus Ariarathis Antiochis fuerat, Antiochi M. filia, ut docet Diodor. Ecl. 3. ex lib. XXXI. & Appian. de reb. Syriac. c. 5.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀσεβήματος. *Sceleſtum facinus*, quod dicit, cædes eſt Cn. Octavii legati Romanorum, cujus mentio fit infra cap. 19, 1 ſq. Conf. Appian. Syriac. cap. 46. & Cicer. Philip. IX. 2.

Cap. XVI.

CAPVT XVI.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Καλύνδαν πόλιν. Aut ſic, aut τὴν Καλυνδέων πόλιν fuiſſe corrigendum, perſpicuum eſt ex ſequenti ecloga, quæ quoad argumentum quidem cum hac arctiſſime cohæret. Ceterum hæc *ex rebus Italicis* decerpta eſt, altera *ex rebus Aſiæ*. REISKIVS, de noſtra emendatione nil cogitans: „Forte, inquit, τὸ ἐλλιμένιον παραχωρηθῆναι, *ſibi concedi, ut a navibus in portum ſuum appellentibus vectigal exigant ſtationis.*“ — Et provocavit

vit ad cap. VII, 12. At, alia ut taceamus, portorium non ademtum fuerat Rhodiis a Romanis: & nihil ſuadet, ut de eo nunc h. l. cogitemus.

Verſ. 4. κολοσσὸν στῆσαι τοῦ δήμου τῶν Ῥωμαίων - - τριακοντάπηχυν. Mendoſe τριάκοντα πήχυς Bav. κολοσσὸν δεκάπηχυν in Attali honorem poſitum fuiſſe Sycione legimus XVII. 16, 2. Verſ. 4.

CAPVT XVII. Cap. XVII.

Vide Adnot. ad c. 16, 2. *Verſ.* 5. Καλυνδέων κτῆσιν. Hoc quidem loco mendoſe Κλανδίων habet Bav. ſed verſ. 1. recte Καλυνδέων & Καλυνδεῖς. Stephanus: Κάλυνδα, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Καλυνδεύς. Confer, ſi lubet, auctores, quos ibi laudarunt interpretes, qui quidem Polybii hunc locum ſilentio præterierunt.

CAPVT XVIII. Cap. XVIII.

Verſ. 1. μετὰ τὸ μερίσαι τοὺς Πτολεμαίους τὴν βασιλείαν. De *Ptolemæis fratribus* conf. XXIX. 8, 1. & ibi notata. Partitio iſta regni inter Ptolemæos fratres anno ſuperiori erat facta, poſtquam major fratrum, a juniore regno pulſus, Romam ſupplex venerat, & a Romanis per legatos adjutus eſt, & in regnum reſtitutus; ut ex Diodori Exc. de Virt. & Vitiis T. II. ed. Weſſel. p. 583. & Valerio Max. V. 1, 1. collata Epit. Livii XLVI. & Prologo lib. XXXIV. Trogi Pompeji intelligitur. Qua de re conſulendus Freinſhemius in Supplem. Liv. XLVI. 21 ſq. Legati tunc cum Ptolemæo majori Alexandriam miſſi, videntur fuiſſe *Canulejus* ille & *Quintus*, qui hoc cap. verſ. 4. nominantur. Ea occaſione acciderat id, quod mox eodem verſ. 4. memoratur. Verſ. 1.

Verſ. 4. τῶν δὲ περὶ Κανουλήϊον καὶ Κόϊντον. Vide modo notata ad verſ. 1. *Quintus* vero hic quiſnam fuerit, difficile dictu. *Ibid.* Μέννλλον. VRSINVS, Μενίθυλλον edens, in Notis ait: „Ita emendavimus, cum in manuſcripto eſſet Μέννλλον corrupte.“ — Cur vero cor- Verſ. 4.

Vers. 4 ruptam judicaret hanc scripturam Vrsinus, nulla alia causa erat, nisi quod Ecloga sequenti cap. 20, 8. bis Μενέθυλλον darent libri. At quum non solum hoc loco, sed & deinde c. 21, 7. & c. 22, 8 & 12 & 13. in nomen Μένυλλος consentiant mssti; potiori jure hæc scriptura pro vera, altera pro mendosa erat habenda.

Ibid. διότι καὶ τὴν Κυρήνην ὁ νεώτερος καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοὺς ἔχοι. Casaubonus: *non solum Cyrenen, sed & ipsam vitam sua opera retinere.* Recte. Hinc REISKIVS, aut καὶ Κυρήνην, aut μετὰ Κυρήνης scribendum monuit. Ad verba τὸ πνεῦμα idem commode notavit: „Pepercerat enim major frater minori, quem in potestate habebat. vid. Diodor. Sic. T. II. p. 588. & Nostri p. 1486, 11." [XL. 12, 5.]

Vers. 5. *Vers.* 5. ἀσμένως δέξασθαι. Sic parum commode correxit Casaubonus, quum mendose δέξαι esset in ed. 1. & mssti, e quo δέξαιτο debebat effici; quoniam sicut præcessit verbum ἔχοι in optativo modo, sic sequuntur λάβοι & δοίη. Itaque *rescriptum in contexu* δέξαιτο *velim;* in *scholio* autem sub contextu sic positum: „δέξαιτο. *Sic correxi. Mendose* δέξαι *Vrsin. cum mssti, quod in* δέξασθαι *sua auctoritate mutavit Casaub.*"

Vers. 6. *Vers.* 6. τὸν μερισμὸν * γεγονότα τελέως. — „Videtur deesse οὐ particula, ut legatur οὐ γεγονότα τελέως." VRSINVS. — Atque ita editum est in contexu Vrsini, idque tenuere posteriores editores: inde Casaubonus vertit, *partim quod partitionem non plane peractam animadverteret.* Mendosam esse atque defectam codicum scripturam, facile adparet; quid vero potissimum desit, difficile fuerit dictu. REISKIVS: „οὐ debetur Vrsino, ait, in cujus codice non fuit. Vnde apparet, τελέως esse h. l. idem atque *plane*, non autem *perfecte* & *plene*, adeoque desiderare aliquod prædicatum ad μερισμόν. Et quia sequitur, Romanos voluisse partitionem instituere πραγματικῶς, *prudenter*, *sapienter*, ex eo colligitur, priorem partitionem *plane stultam* & *ridiculam fuisse.* Ergone scripsit autor,

autor, μερισμὸν ἄτοπον γεγονότα τελέως, vel ἄλογον, vel ἄδικον, vel simile quid? vid. p. 1309, 8." [c. 19, 8.] — Possis, si conjecturæ valeant, etiam ἄνισον γεγονότα τελέως suspicari. Vers. 6.

Ibid. διελεῖν τὴν βασιλείαν πραγματικῶς. Possis cum Casaubono & Reiskio πραγματικῶς nunc, ut sæpe aliâs, *certo consilio, prudenter*, interpretari: magis tamen h. l. placuit Ernesti expositio, *apte ad suas utilitates;* ac fortasse satis fuerat, *efficaciter*, id est, ita, ut divisio regni effectum atque vim haberent eam, quæ ex usu esset Romanorum, nempe ut vires frangerentur utriusque partis.

Vers. 7. αὔξουσι καὶ κατασκευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, πραγματικῶς ἅμα χειριζόμενοι, καὶ δοκοῦντες εὐεργετεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας. Casaubonus: *ita solerter se gerentes, ut videantur eo tempore &c.* cujus versionem ad verbum tenuimus. Nunc vero relegentes græca verba, mendum haud dubie eis ineſſe intelleximus. Nusquam enim verbum χειρίζεσθαι in passivo vel medio genere usurpatum legimus ista notione *gerere se:* semper in activo, adjecto accusativo casu, v. c. τὰ πράγματα, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, usurpatur illud verbum: & omnino non satis expedita est, neque commode fluit oratio, qualis vulgo legitur. Corrige χαριζόμενοι, & plana atque recta erunt omnia, si sic orationem distinxeris: αὔξουσι καὶ κατασκευάζονται τὴν ἰδίαν ἀρχὴν πραγματικῶς, ἅμα χαριζόμενοι καὶ δοκοῦντες εὐεργετεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας. *Per aliorum imprudentiam suam augent & efficaciter* (vel, si mavis, *prudenter*) *adstruunt firmantque imperium eodem tempore, quo illis, qui sua imprudentia peccant, indulgent* (vel *gratificantur*) *& beneficium in eos conferre videntur.* Vers. 7.

Vers. 9. Μερόλαν. Μερολᾶν h. l. Bav. non male: sed Μερέλαν idem cap. 25, 8. & Μερόλας cap. 27, 1. Pro vocali *u brevi* Latinorum, non potest græca diphtongus *ου* adhiberi, quam sua auctoritate posuisse Vrsinus videtur; sed ejus loco vel *υ* vocalem, vel *ο* breve ponere Græci solent. Vers. 9.

CAPVT XIX.

Cap. XIX.

Vers. 1. *Vers.* 1. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. Sic scripsimus cum Bav. Vulgo περὶ τὸν καιρ. τοῦτον, nescimus casu ne, an ex Vrsini codice. *Ibid.* τῆς περὶ τὸν Γναῖον περιπετείας. conf. ad c. 15, 3. Ceterum, quod REISKIVS ait: „Fragmentum hoc egregium e libro XXXIII Polybii esse sumtum, docet fragmentum p. 1495. ex Athenæo relatum:" — ad cap. 12, 1. jam monuimus, ex illo apud Athenæum fragmento (quod lib. XXXIII. c. 14. exhibemus) nullo modo consequi id, quod Vrsinus Reiskiusque inde colligi posse putarunt. Nam quod in hac Ecloga, (ubi de Demetrio juvene agitur, Romæ etiam tum agente) συμποτικὸν φυσικῶς Demetrium dicit Polybius cap. 21, 8. id est, *compotationum amantem;* id non impedit, quo minus deinde in rebus ejusdem Demetrii, postquam regnum occupasset, idem Polybius rursus alia occasione denuo dicere potuerit, πολυπότην eum fuisse, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας μεθύσκεσθαι, id est, *potui deditum fuisse & per plurimam diei partem ebrium.* Quare quoniam aliunde constat, res his temporis gestas, in quibus nunc versatur historia, *Libro XXXI.* expositas fuisse a Scriptore nostro; neutiquam turbare nos debet, quod altera ista verba, quæ modo retulimus, ex *Libro XXXIII.* citavit Athenæus.

Vers. 3. *Vers.* 3. παρέπεμπε τοὺς πρεσβευτάς. conf. ad XXX, 17. 17.

Vers. 4. *Vers.* 4. εἰ δεῖ. Sic poscebat constans Polybii usus, & hoc ipsum debuit Bav. in quo est εἰ δ' εἰ; eodemque modo fuit in Vrsini codice, quem in hac regione prorsus mendosum fuisse ait editor. Perperam vero idem Vrsinus & in contextu & in Notis εἰ δέει scripsit, quod tenuere sequentes editores. Ferremus εἰ δέοι, sed nil opus est.

Vers. 5. *Vers.* 5. μὴ δὶς correxit Vrsinus. Mendose μηδεὶς mssti. *Ibid.* πρὸς τὸν αὐτόν. Adjecimus τὸν, quod aberat ab edd. & mssstis. Monuerat etiam Reiskius, conf.

c. 20,

c. 20. 1. & Suid. in *πταίειν*. *Ibid.* *τολμᾷν τι* recte Bav. ut edidit Vrſinus, in cujus codice *τολμῶντι* fuerat.

Verſ. 7. *ἐπεί*. Mendoſe *ἐπὶ τῆς βασ.* Sic rurſus *verſ.* 9. *ἐπὶ τὴν βασ.* idem, pro *ἐπεί*. *Verſ.* 11. *τὸν Δημήτριον. τὸν Δημητρίου* Bav. *Verſ.* 12. *τὴν τῆς συγκλήτου. τῆς* adjecimus ex Bav. cum prætermiſſus eſſet vulgo iſte articulus. Verſ. 7.

CAPVT XX. Cap. XX.

Verſ. 1. *ἐξάσας τὸ κύκνειον.* VRSINVS, *ἐξηχήσας* edens: „Superiorem, inquit, lectionem ſequuti, ita emendavimus, cum in msto corrupte *ἐξανίσας* ſcriptum eſſet.“ — Superiorem locum intellexit XXX. 4, 7. ubi confer quæ de iſto proverbio notavimus. Sed nimis longe *ἐξηχήσας* a veſtigiis ſcripturæ codicum recedit, quæ haud dubie veram ſcripturam *ἐξάσας* produnt; quod verbum cum in vetuſtis codicibus ſic ſcriptum eſſet ΕΞΑΙΣΑC, in *ἐξανίσας* corruptum eſt. Idem verbum de cygnorum cantu Plato uſurpavit Phædon. c. 35. ed. Forſteri: *οἱ ἄνθρωποι τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασὶν, αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον, ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν.* Pro *κύκνειον* temere h. l. *κύκνιον* editum eſt in contextu Vrſini, contra msstorum fidem. Verſ. 1.

Verſ. 4. *διὰ τὸν Γναίου Φόνον.* — „Sic edidi, & hanc lectionem interpretatus eſt Caſaubonus; [*propter Cnæi cædem;*] in cujus tamen, ut etiam Fulvii, legitur *Φόβον.*“ GRONOV. *in Notis editis.* *Ibid.* *διαπιστούντων.* Sic corrigendum monuit idem Gronov. in Notis msstis ad oram ſui libri: recte; nam *διαπιστεῖν* eſt *diffidere*, quod verbum h. l. requirebatur. *διαπιστεύειν* contra eſt *alterius fidei aliquid committere:* ſic quidem & Polybius uſurpat V 40, 8. & alii; veluti Aeſchines p. 54, 39. cujus verba H. Steph. in Theſ. citavit; & Plutarch. in T. Flamin. p. 371. E. edit. Wechel. Verſ. 4.

Verſ. 5. *τὴν δὲ σύγκλητον.* Mendoſe *τῆς δὲ συγκλήτου.* *Ibid.* *συνεπισχύειν* recepimus ex Bav. Sed ſi verum Verſ. 5.

est βοηθήσειν, quod præcessit, commodius fuerit συνεπισχύσειν, quod cum Vrsino habebant ceteræ editiones: quare teneri hoc debebat.

Vers. 6. *Vers.* 6. Λοιπὸν εἶναι, τὸ λαθεῖν ἐκ τῆς Ῥώμης ἀπελθόντας. — „Ita placet ut legatur, pro eo quod est in exemplari τὸ λαληθὲν, ut videtur, corrupte." VRSINVS. — Bavaricus codex nihil ab emendato Vrsini contextu recedit. ἀπελθόντας haud incommode poterit ferri, intelligendo Demetrium cum ipso Diodoro aliisque comitibus. cf. c. 21, 1. & 22, 11. *Ibid.* ἐπιβολῆς. Mendose ἐπιβουλῆς Bav.

Vers. 8. *Vers.* 8. Μένυλλον. Vide ad cap. 18, 4. *Ibid.* παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου βασιλέως Πτολεμαίου. VRSINVS in Notis, suo e codice παρὰ τοῦ πρεσβύτου citans, (quod pariter habet Bav.) breviter monuit: „Placeret πρεσβυτέρου." — Cui monito præpropere obsequens is, qui in Plantiniana officina editionem Eclogarum de Legationibus curavit, πρεσβυτέρου in contextum recepit, quod tenuere ceteri editores; præter rationem. conf. XXVIII. 19. & Adnot. ad IX. 22, 2. ubi docuimus, restituendam esse Polybio suam scripturam τοῦ πρεσβύτου. *Ibid.* χάριν τοῦ συγκαταστῆναι &c. — *Quo congrederetur in certamen vel disceptationem* cum Ptolemæo juniore, qui, ut fragmentum 113 docet, [cap. 18.] ipse Romam venerat; ubi etiam hæc ipsa συγκατάστασις, seu conflictus Menippi cum Ptolemæo enarratur." REISKIVS. — Quod *Menippum* Reiskius vocat pro *Menyllo*, id sua auctoritate fecit, levissima conjectura ductus, quod inauditum nomen *Menyllus* esset.

Vers. 9. *Vers.* 9. μετὰ μεγάλης σπουδῆς. Sic recte Bav. in contextu, ut ex ora sui codicis edidit Vrsinus, in cujus contextu mendose fuerat μετὰ μεγ. τιμῆς. *Vers.* 11. ἐναυλώσατο, & *vers.* 12. ἐναυλοῦτο recte emendavit Vrsinus, cum esset in msstis ἐναλώσατο & ἐναλοῦτο.

Vers. 12. *Vers.* 12. συμβαίνει δὲ &c. De honore, metropolibus a suis coloniis haberi solitis, vide Adnot. Valesii ad Polyb.

lyb. XII. 10, 3. *Ibid.* ἐκ τῆς Καρχηδόνος. ἐκ τῆς Καρχηδόνων Bav.

Verſ. 13. τήν τε τῶν ἐπιμηνίων παρασκευήν. τὰ ἐπιμήνια, ut docent grammatici, Harpocration, Heſychius, Suidas, ſunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα, ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα. Quam notionem quum non eſſe hujus loci intelligeret Caſaubonus, *commeatus* interpretatus eſt: eamdemque inuſitatam quidem aliâs græcis ſcriptoribus notionem utique & hic locus & c. 22, 12. utique poſcere videtur. Ceterum apud Romanos, veluti Livium XLIV. 2. *menſtruum* pro *menſtruo frumento* uſurpari, ſatis notum eſt. Verſ. 13.

CAPVT XXI. Cap. XXI.

Verſ. 1. καὶ λειπὸν ἔδει. Copulam καὶ, qua caret ed. Vrſini cum mſstis, exingenio inſeruit Caſaubonus; recte, ut videtur. *Ibid.* τὸν τροφέα. Etiam articulus τὸν, qui facile excidere potuit poſt αὐτὸν, ejuſdem Caſauboni ingenio diligentiæque debetur. Verſ. 1.

Verſ. 3. ἔχοντος. σχόντος ſcriptum voluerat Reiſkius, propter ſequens μεταστάντας. Sed nil opus, nec in his nimium anxius ſolet eſſe Polybius. Verſ. 3.

Verſ. 4. ἔδει γενέσθαι, *futurum erat.* *Ibid.* ὑποδοχὴν πρὸς τὴν ἔξοδον, *convivium valedicendi cauſſa inſtitutum.* Verſ. 4.

Verſ. 6. εἰς Ἀναγνείας. Sic Vrſin. & ſeqq. neſcimus an conſentiente codice. Bav. quidem mendoſe h. l. εἰς ἀγνείας. Videri autem poterat Ἀνάγνειαν in ſing. numero fuiſſe ſcribendum: certe non ſolum latini ſcriptores in ſing. uſurpant nomen hujus urbis Hernicorum, ſed & Strabo lib. V. p. 238. Ἀναγνία, πόλις ἀξιόλογος. Sed c. 22, verſ. 2 & 5. in τὰς Ἀναγνείας cum edd. conſentit codex uterque. Adde cap. 23, 2 ſq. Verſ. 6.

Verſ. 8. τοῦ Δημητρίου συμποτικοῦ φυσικῶς καὶ νεωτέρου ὑπάρχοντος. συμποτικοῦ correxit Vrſinus. Mendoſe συμποσικοῦ mſsti. — „Hunc autem locum indicari puto (ait VRSINVS) ab Athenæo lib. X. Δειπνοσοφ. cum Demetrium Verſ. 8.

Verſ. 8. metrium πολυπότην a Polybio in lib. XXXIII. appellatum fuiſſe ſcribit." — Pariter REISKIVS: „Videtur hunc locum expreſſiſſe Athenæus in fragmentis p. 1495." [XXXIII. 14.] — Quorum rationem parum firmo fundamento niti monuimus ad c. 19, 1. & ad c. 12, 1. *Ibid.* ἀπόρημά τι γένηται. Mendoſe ἀπόρημα τὶ μένη τὲ Bav.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. πιττάκιον. — „πινάκιον, ut opinor, ſcribendum cum hic, tum infra duobus locis." Vide mox eodem verſ. 9. tum verſ. 11. ubi conſtanter in πιττάκιον conſentiunt mssti; probum nomen, quod nullo modo ſolicitari debuerat, nedum e contextu extrudi. *Ibid.* συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ. Si *ſolem* intelligamus τὸν θεὸν, qua notione id nomen cum Herodoto, Aeſchylo, Euripide (in Suppl. verſ. 469.) uſurpavit Appianus in Prooem. cap. 9. & alibi; valebit συσκοτάζοντος τοῦ θεοῦ idem ac δυομένου τοῦ θεοῦ apud Appian. l. c. aut κλίνοντος ἐς δείλην ἑσπέραν ἤδη τοῦ θεοῦ apud eumdem de Bell. Civil. lib. IV. c. 85. Quod ſi contra συσκοτάζειν veſperaſcere, tenebreſcere interpretemur, fuerit ὁ θεὸς cum Erneſto *cœlum* intelligendum. Conf. ad cap. 22, 13.

Ibid. μηδὲν εἰπόντα. μηδενὶ εἰπόντα Bav.

Verſ. 11 ſq. *Verſ.* 11 *ſq.* Ὁ ὁρῶν &c. Vulgo ita hæc erant ſcripta:

Ὁ ὁρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος, οἴχεται Φέρων
Εἰς ὃ Φέρει νύξ· τοῖς δὲ τολμῶσι τὶ, πλέον.

Quæ ſic interpretatus erat Caſaubonus:

Cunctaris? illuc nempe tendis, o miſer,
ubi atra nox. Fortuna forteis adjuvat.

Perſpecte vero monuit REISKIVS: „Verſiculi hi ſic ſunt interpungendi: Ὁ ὁρῶν τὰ τοῦ μέλλοντος οἴχεται Φέρων. Hæc eſt una gnome, Menandri forſitan, aut Euripidis. *Audens & operi manum admovens abit cum fructibus iis quibus caret cunctator.* Aut: *Vir ſtrenuus fructus laborum præripit ſegni.* Tum ſequitur altera gnome, Euripidis e Phœniſſis, verſ. 733. id quod etiam cl. Valkenaer ad illum locum obſervavit: Ἴσον Φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον. Quo in verſu eſt magna obſcuritas & vitioſa brevi-

brevitas: sed sunt hæc Euripidis acumina. Ἴσον (scil. κίνδυνον) Φέρει νὺξ, subaudi τοῖς τολμῶσι καὶ τοῖς μή. *Tantumdem periculi affert nox & audentibus & timidis.* τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον, scil. γέρας Φέρει τῶν μὴ τολμώντων. *Sed audentibus affert ea majus emolumentum, quam timidis.* Tertia sententia, Τόλμα τι - - πρέου, nescio cujus sit. Postrema denique est nota illa Epicharmi, Νᾶφε, καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, quæ jam supra fuit allata p. 1070." — Vide XVIII. 23, 4. Ceterum *Φέρει νὺξ vers.* 12. recte jam ediderat Vrsinus; cum mendose *Φέρει ἓξ* darent mssti, certe Bavaricus noster. Vers. 11. sq.

CAPVT XXII. Cap. XXII.

Vers. 1. συννοήσας. συνστήσας Bav. *Vers.* 2. εἰς τὰς Ἀναγνείας. Sic edd. cum mssti. cf. c. 21, 6. *Ibid.* ἁπαντᾷν correxit Vrsin. Mendose ἁπάντων mssti. Vers. 1.

Vers. 2. εἰς τὰς Ἀναγνείας. Vide ad c. 21, 6. *Ibid.* εἰς τὸ Κίρκαιον, scil. ὄρος. Strabo lib. V. p. 232. τὸ Κιρκαῖον ὄρος, νησιάζον θαλάττῃ τε καὶ ἕλεσι. id est, *Circæus mons, quem mare atque paludes, velut insulam, cingunt.* Paludes, quas dicit, *Pomptinæ* sunt, hodieque in vulgus notæ. Vers. 2.

Vers. 3. κυνηγετεῖν τὸν ὗν. — „τὸ πρὶν emendavimus, cum τὸν υἱὸν scriptum esset." VRSINVS. — „τὸ πρὶν debetur Vrsino, cujus in codice erat τὸν υἱὸν, in quo latere videtur μετὰ τῶν φίλων." REISKIVS. — Mireris vero viros doctos & perspicaces, in longinquo frustra querentes, quod in proximo erat. Montem paludibus frequentem consentaneum est abundare *apris.* Percommode vero, & ex venatorum usu, singularis numerus, τὸν ὗν, pro plurali ponitur. Sic Xenoph. de Venat. p. m. 782. πρὸς δὲ τὸν ὗν τὸν ἄγριον κεκτῆσθαι κύνας Ἰνδικὰς &c. *Ibid.* ἐξ οὗ καὶ τῆς πρὸς τὸν Πολύβιον &c. Conf. XXXII. 15, 8. Vers. 3.

Vers. 5. προάγειν. Mendose προσάγειν Bav. Vers. 5.

Vers. 6. αὐτοὺς δὲ λαβόντας ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορικάς. — „Ita omnino legendum, non αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰς ἐσθῆτας, Vers. 6.

Verſ. 6. ἐσθῆτας, ut eſt in exemplari.“ VRSINVS. — In eodem errore cum Vrſini cod. verſatur Bav. Recte vero omnino priora verba emendavit Vrſinus: ſed ſupereſt etiam nunc in poſterioribus erratum: nam aut τὰς ἐσθῆτας τὰς ὁδοιπορικὰς ſcribendum, repetito articulo; aut, quod malimus, ἐσθῆτας ὁδοιπορικὰς, *abſque articulo*, qui perperam ex poſtrema ſyllaba vocabuli ἐσθῆτας adhæſit. *Ibid.* εἰπόντας τοῖς οἰκέταις. — „In exemplari erat εἰκότων τοῖς οἰκέταις, corrupte.“ VRSINVS. — In Bav. eſt εἰπόντα, propius ad verum. *Ibid.* ἐπὶ τὸν προειρημένον τόπον. Mendoſe Bav. ἐπὶ τὴν προειρημένην τόπων.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. δὲ πάντων. ἢ πάντων idem Bav. perperam.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. ἐκοινολογεῖτο. ἐκοινολόγει idem Bav. *Ibid.* αὐτὸν μὲν μένειν. αὐτὸν μὲν μόνον idem, & caret μένειν. *Ibid.* τοὺς πιστοτάτους. — „τοὺς εὐπιστοτάτους Vrſino debetur, cujus in codice erat τοὺς δυσπιστοτάτους. [ſicut & in Bav.] Videtur legendum τοὺς πιστοτάτους. Non enim dicitur εὔπιστος, neque δύσπιστος; ſed πιστὸς & ἄπιστος; & εὔπειστος atque δύσπειστος, quod longe aliam habet ſignificationem.“ VRSINVS.

Ibid. αὐτῷ προσπεπτωκέναι παρὰ τοῦ βασιλέως, διὸ δέον ἐστὶν &c. Ad verbum προσπεπτωκέναι haud incommode intelligi poſſe pronomen τὶ putavit Gronovius, in Adnot. ad I. 42, 9. ad quod deinde referatur διὸ vel δι' ὅ.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. περὶ μέσας νύκτας. Sic Vrſinus, neſcimus an conſentiente msto; recte vero, ut I. 19, 12. & ſæpe aliâs. περὶ μέσης νυκτὸς Bav. *Verſ.* 10. κατηρτικότων. κατηρτηκότων Bav. *Verſ.* 12. ἐπέβησαν. ἀπέβησαν Bav.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. διαφώσκοντος. — „διαφώσκοντος aut διαφαύσκοντος (nam in cod. Vrſ. erat διαφάσκοντος) ſcil. τοῦ θεοῦ, ut paulo ante [c. 21, 9.] συσκοτάζοντος τοῦ θεοῦ, ἡλίου puta.“ REISKIVS.

Cap. XXIII. CAPVT XXIII.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. οἱ μὲν γὰρ αὐτοῦ μένοντες. Sic recte Bav. quemadmodum correxit Vrſinus, in cujus cod. corrupte lege-

legebatur αὐτοῦ προάγοντες. *Ibid.* ἀπήντων. ἀπεώτων Bav. Mox idem in contextu τρόπον habet, ſed in ora γρ'. τόπον.

Verſ. 3. διό. διότι Bav. ſed ſyllaba τι lineola ſubducta notatur ut ſpuria. *Ibid.* ἀπαντῶν correxit Vrſin. ἀπάντων mssti. — REISKIVS: „Forte μεμαστιγωμένος ὑπό του τῶν ἐν ταῖς Ἀναγνείαις ἀπαντώντων ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον. *Donec puer aliquis, flagris cæſus ab aliquo eorum qui ad conſictum Anagniæ convenerant.*" Verſ. 3.

Verſ. 4. κατὰ πορείαν. καταπορίαν Bav. *Verſ.* 5, καταλελειμμένοις recte edd. καταλελυμένοις Bav. Verſ. 4.

Verſ. 7. τῇ δὲ πέμπτῃ. Sic Caſaub. & ſeqq. conſentiente Vrſino, qui τῇ δὲ ε'. edidit. Perperam vero Bav. τῇ δὲ β'. *Ibid.* ἡ σύγκλητος. Adjiciendum eſſe articulum monuerat Reiſkius. *Ibid.* ἐκτὸς ἤδη τοῦ πορθμοῦ. — Ad vulgatam lectionem hæc notaverat REISKIVS: „ἐπὶ Vrſino debetur: & ſatis græcum non eſt ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ εἶναι, *circa fretum eſſe*, aut, ut Caſaubonus reddidit, *ad fretum perveniſſe*. Sed aut περὶ τὸν πορθμὸν dicitur, aut ἐγγὺς vel ἀγχοῦ τοῦ πορθμοῦ. In codice Vrſini ἐπὶ deerat. Videtur auctor dediſſe ἤδη πέραν τοῦ πορθμοῦ, *jam fretum ſuperaſſe, & in mare Ionium penetraſſe.*" — Ergo vox ἐκτὸς ſcrupulum non injecerat acutiſſimo viro. At repugnat iſta manifeſte ſuperioribus. Sane, qui non niſi *ante quinque dies* Roma profectus erat, non potuit is *ſexto die* jam *ad fretum eſſe*, aut *fretum ſuperaſſe*. Verſ. 7.

Verſ. 8. Φορὸν ἄνεμον. Sic correxit Erneſtus, monitus a REISKIO, cum Φόρον antea vulgo eſſet editum. — „Φόρος, ait, eſt ſubſtantivum, ſignificans *vectigal* vel *tributum*. Φορὸς autem adjectivum, ſignificans *ſecundum* ventum." Verſ. 8.

Verſ. 9. Γράικον. Sic recte Bav. Mendoſe vulgo Γράικων edd. ex Vrſini codice, quamquam monuerat VRSINVS: „Γράικον poſcit uſitata ſcribendi ratio. In veteribus tamen ex argento denariis TI. SEMPRONIVS GRACCVS ſine aſpirationis nota inſcriptum eſt." Verſ. 9.

Verſ.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. Ὅθεν ἐπιβάλλοντες. οθεν recte dedit Bav. Mendoſe ἔιθεν cod. Vrſin. quod in ἔνθεν mutavit Vrſinus, idque tenuere ſequentes editores.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. Διὸ τὸν Τιβέριον κατεστήσαντο πάντων αὐτόπτην γεγονέναι. *Itaque Tiberium conſtituerunt* &c. Sed cur Tiberium? & quæ eſt cauſſa, ad quam refertur illa particula διὸ, *itaque?* Nulla adparet. Putamus, eam cauſſam adjectam fuiſſe a Polybio, ſed neglectam ab epitomatore, aut obſcuratam a librariis. Nempe, quoniam idem *Tib. Gracchus* jam ante ad eaſdam luſtrandas regiones, de quibus hic agitur, fuerat legatus. vide cap. 5, 1. & loca ibi citata. Et ipſum verbum γεγονέναι, in præterito perfecto poſitum, ſatis etiam indicare videtur, eam, quam expoſui ſententiam, fuiſſe olim a Polybio expreſſam. Oportebat enim aliâs γίγνεσθαι vel γενέσθαι. Sed ex ipſo verbo γεγονέναι ſuſpicamur, tali quodam modo ſcripſiſſe auctorem: Διὸ τὸν Τιβέριον κατεστήσαντο πρεσβευτὴν, διὰ τὸ κατὰ τὴν προτέραν ἤδη πρεσβείαν πάντων αὐτόπτην γεγονέναι.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. Ὁ δὲ Δημήτριος, προσανέχων &c. Verba iſta citavit Suidas in Προσανέχων, unde jam ab Vrſino in Polybii Fragmentis ſunt relata. Pertinere autem nobis viſa ſunt ad eamdem narrationem, quæ ſuperiori ecloga continetur. Probabile eſt, Diodorum, qui in Syriam præmiſſus erat, ad populi ſenſus explorandos, locum condixiſſe Demetrio, ubi exſpectaret nuncium, qui eum de ſtatu rerum certiorem faceret. Illum nuncium fortaſſe in Lycia exſpectavit Demetrius, qua ex regione etiam primas ad ſenatum Romanorum literas dedit, ut ex Zonar. IX. 25. docuit Freinſhem. in Supplem. Liv. XLVI. 39.

Cap. XXIV. CAPVT XXIV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Κάτων, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ &c. Mox a Perſico bello potiſſimum laſcivia atque luxuria grafſari maxime apud Romanos cœpit, ut docet Polybius noſter XXXII. 11, 5 ſq. Hinc M. Valerio, C. Fannio Coſſ. id

eſt

est A. V. 593. lata *lex Fannia* est, & ab ipso Consule perlata, quæ istud malum reprimeret; *cum respublica*, (ut ex Sammonico Sereno Macrobius refert Saturnal. III. 17.) *ex luxuria conviviorum majora quam credi potest detrimenta pateretur. Siquidem eo res redierat, ut gula illecti plerique ingenui pueri pudicitiam & libertatem suam venditarent; plerique ex plebe Romana vino madidi in Comitium venirent, & ebrii de reipublicæ salute consulerent.* Itaque fragmentum hoc, quo de eodem agitur argumento, ad eumdem annum 593. relaturi eramus, nisi Eclogæ Legat. 116. & 117. quæ ad eum annum pertinent, e libro XXXII. depromtæ mihi visæ essent, (vide ad XXXII. 1, 1.) cum tamen hoc fragm. e libro XXXI. diserte citaverit Athenæus. Quare illud in annum 592, qui præcessit Fannii consulatum & Fanniam legem, conjecimus. Scilicet provocata fortasse Lex Fannia est quærimoniis vociferationibusque Catonis, qui jam pridem etiam, priusquam ad id fastigium perveniisset luxuria lasciviaque apud Romanos, de perditis eorum hac in parte moribus erat conquestus, ut eodem loco, quem modo citavimus, Macrobius docet. Vers. 1.

CAPVT XXV. Cap. XXV.

Vers. 1. Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος &c. Conf. supra cap. 18. Vers. 1.

Vers. 2. ἐν τῷ Φανῷ. — „ἐν τῷ Φακίῳ. conf. Thucyd. p. 285, 52. & Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 579.“ REISKIVS. — At Φάκος vel Φακὸς, Macedoniæ fuit oppidum, quod Polybius h. l. & Diodorus l. c. commemorat; *Phacium* vero, cujus Thucydides, Livius & Stephanus Byz. meminerunt, Thessaliæ erat. Quare nil temere mutandum. VRSINVS ad h. l. hæc notaverat: „Vox Φανῷ mihi quidem obscurum est quid significet hoc loco; vereor autem, ne corrupta sit, & pro ea σηκῷ, quod est *templi adytum*, reponere debeamus: nam περὶ τοῦ Φακείου, quod est Thessaliæ oppidum, non videtur intelligendum esse.“ Vers. 2.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. Οἱ δέ. Mendoſe εἰ δὲ Bav. *Ibid.* χωρὶς πολέμου. Vide c. 18, 10. *Verſ.* 5. προσαγαγόντες. Ad προσαγαγόντα, quod vulgo erat editum, adnotavit REISKIVS: „Malim προαγαγόντα. quamquam ſæpe πρὸ & πρὸς in compoſitis inter ſe alternant.“ — *Ibid.* ἀποστῆναι. Corrupte ἀπορῆναι Bav.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Αὐτοὶ δέ. δὲ caret Bav. *Ibid.* ἔχοντες κἀκεῖνον. Sic recte editum ex VRSINI emendatione, qui, cum κἀκείνους daret codex ipſius, quemadmodum & Bavaricus noſter. — „Opinor legendum κἀκεῖνον, inquit, ut de altero Ptolemæo [ſcil. majore fratrum] intelligamus.“ —

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Γναῖον Μερόλαν. Sic recte Bav. Vide ad cap. 18, 9. Vrſinus, in ſuo codice γενναῖον Μερόλαν fuiſſe ait: e quo ille Γναῖον Μεροῦλαν fecit. *Ibid.* Λιβύην. Mireris quid ſit quod & nunc Λιβύνην, & cap. ſq. verſ. 9 & 11. pertinaciter Λίβυνας & Λιβύνων dent mssti. Sed talis eſt librariorum levitas. Caſaubonus tamen, veluti nil dubitans de veritate vulgatæ lectionis, *Libynam venit*, in verſione latina ſcripſit. Rurſuſque deinde, *anguſtias à Libynis occupatas*, &, *Libynæ metu perculſi*. *Ibid.* ἐπὶ τὸν Ἄπιν. Vide Strabon. lib. XVII. p. 799.

Cap. XXVI. CAPVT XXVI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τορκουάτον. Verba, quæ his adſuta erant, τὸν καὶ Τῖτον, Reiſkius interpretatus eſt, *Torquatum, qui aliàs etiam Titus a nobis uſurpatur.* At quisquis ſit, cui debetur iſtud adſumentum, certe Polybius non eſt, quippe qui non ita loqui ſolet. Vtique Τῖτος Τορκουάτος fuit illi legato nomen, cf. c. 18, 9. eumdem mox nude Τορκουάτον, mox rurſus Τῖτον vocat ſcriptor noſter, ut c. 27, 3. Caſaubonus: *Torquatus interim & Titus, Alexandriam delati.* *Ibid.* Duodecim verba, διαλύεσθαι uſque Τοῦ δὲ Πτολεμαίου deſiderantur in Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐπὶ τῷ μηδὲν διασαφήσασθαι. Aut διασαφεῖσθαι vel διασαφηθῆναι videtur legendum in paſſivo, aut ἐπὶ τῷ μηδένα μηδὲν διασαφήσασθαι vel διασαφῆσαι. *Ibid.* καὶ

τῶν

τῶν πὲρὶ τὸν Τορκουάτον ἐπιγενομένων. Nescimus quid animo agitans VRSINVS, *asteriscum* post hæc verba posuit, monuitque in Notis: „Omnino hic aliquid deest, licet sensus sit apertus. Itaque locum stellula notavimus." — Recte asteriscum delevit Casaubonus. Est autem ἐπιγενομένων idem ac ἐπιγενησομένων, ni ex hoc corruptum. Quod vero etiam τοὺς bene habiturum diximus, si modo & participium in accusativo casu foret positum, de ea constructione vide XI. 14, 7. & ibi notata. Ad ἐπιγενομένων subaudiendum esse ἄν, opportune monuit REISKIVS. Quod vero addit: „Si bene habet vulgata, necesse est ut ἐπιγίνεσθαι significet *accedere ad alicujus partes*, *alicui conciliari*:" — id nobis quidem secus videtur; satis est, ut intelligamus *supervenire*, *advenire*. Vers. 3.

Vers. 4. Συνεξομοιωθέντος δὲ τούτου τοῖς πρότερον. — „Forte τοῖς προσιρημένοις; si nempe τούτου ad *Merulam* referimus: *sed & hoc ad sententiam prædictorum* (Ptolemæi majoris, & Torquati) *suam conformante*. Sin autem τούτου ad *Torquatum* redit, potest τοῖς πρότερον servari, scil. ἐγνωσμένοις: quamquam eo posito non satis bene conveniet συνεξομοιωθέντος, sed potius ἐμμένοντος." REISKIVS. — τούτου haud dubie ad *Merulam* referendum. Συνεξομοιωθέντος autem intelligendum ex vers. 5. ἐξιδιαθέντος τῷ πρεσβυτέρῳ Πτολεμαίῳ ὁμοίως τοῖς πρότερον. Denique ad τοῖς πρότερον intelligendum ἐξαπεσταλμένοις (e vers. 3.) vel διακομισθεῖσι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, & sunt illi οἱ πὲρὶ τὸν Τορκουάτον, quos dixerat vers. 1. Ceterum silentio non est prætereundum, verba ista τούτου τοῖς πρότερον ex Vrsini esse emendatione, in cujus codice, quemadmodum & in Bavarico, mendose scriptum erat συνεξωμ. δὲ τούτοις πρότερον. Vers. 4.

Vers. 5. πᾶν γένος ἀρεσκείας προσφερόμενος. Ad vulgatum παραγενόμενος acute REISKIVS monuerat: „Aut παραγενομένοις legendum, aut πᾶν γένος, *omne genus officiorum*." — *Ibid.* παρακατέσχε τὸ πλεῖον. Sic scri- Vers. 5.

bendum idem docuerat vir doctissimus, pro παρακατέσχετο πλεῖον, quod vulgatum erat.

Vers. 6. *Vers.* 6. καὶ τὰς πόλεις. — „Forte τὰς δ'. aut τὰς τέσσαρας πόλεις, quod contracte scriptum fuit τὰς τρας πόλεις." GRONOV. *in Notis msstis.* — Quasnam vero *quatuor urbes* intellexerit Gronovius, non declaravit. An illas, quas Plinius recenset V. 5, 5. *Berenicen*, *Arsinoën*, *Ptolemaidem*, *Apolloniam*, quæ, ut ait idem scriptor, simul *cum ipsa Cyrene* efficiunt *Cyrenaicam* eamdemque *Pentapolitanam* dictam *regionem?* Poteris vero pariter τὰς πόλεις, *ceteras*, *quæ sunt præter ipsam Cyrenen*, *Cyrenaicas urbes* intelligere, aut omnino *civitates totius regionis*. Sed de hoc viderint doctiores.

Ibid. συμφρονεῖν αὐτοῖς. συμφρονεῖν ex Vrsini emendatione est; συμφέρειν erat in msstis. *Ibid.* κεκοινωνημένας δὲ περὶ τῆς ἀποστ. Præpositio περὶ delenda visa erat Reiskio: ac sane constanter aliâs cum nudo genitivo rei construere Polybius verbum κοινωνεῖν solet,

Ibid. Πτολεμαῖον τὸν Συμπετῆσιν. Sic Bav. τὸν συμπέτησιν ed. Vrsini in contextu, cum duplici accentu; in Notis vero sic scripsit VRSINVS: „Cognomen quod sequitur Ptolemæi, συμπετήσιν, omnino corruptum videtur, & fortasse pro eo συμπότην. vel aliquid tale reponendum; quod tamen ex historia eruendum erit." — Ipsum vero hoc συμπότην ad oram contextus adpositum est in eadem Vrsini editione. Casaubonus Πτολεμαῖον τὸν * συμπέτησιν edidit; in versione vero cognomen prorsus prætermisit, ejusque loco puncta nonnulla posuit. Suspicati nos quidem eramus, non in ησιν, sed in ησιον exire debuisse nomen, quæ est satis nota gentilium nominum terminatio. Sed quinam fuerit locus, a quo nomen traxit is homo, aliis discipiendum relinquamus, mihi haudquaquam liquet.

Vers. 7. *Vers.* 7. καθ' ὃν καιρὸν ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν εἰς τὴν Ῥώμην. Vide Adnot. ad c. 18, 1. *Vers.* 8. ἀπολέσῃ recte dedit Bav. Perperam vulgo ἀπολέσαι edd. *Vers.* 9. εἰς τὸν Μέγαν καλούμενον Καταβαθμόν. Vide Cellar. Orb. Antiq.

Antiq. lib. IV. c. 2. p. 101. *Ibid.* τοὺς Λίβυας. Vide Adn. ad c. 26, 8. *Libyes* nunc *Marmaridas* intelligit, qui Cyrenaicam inter & Aegyptum ſedes habebant; de quibus conſule eumdem Cellarium ibid. p. 99.

Verſ. 10. καὶ καταυοεῖν τοῦ τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι. Corrupta hæc eſſe facile patet. VRSINO, emendationem neſcimus quam proponere volenti, non paruere operæ typographicæ; nam eamdem mendam ſic repetierunt: „Vide num melius ſit, τοῦ τοῖς πολεμίοις.“ — Videtur vero τοῦ, pro τοῦ, ſuſpicatus eſſe Vrſinus, ſicut Reiſkius. Sed nec hoc facit ſatis. Relegentibus nobis mendoſa verba, certiſſima medicina ſe obtulit. Scribe καὶ κατὰ νώτου τοῖς πολεμίοις ἐπιφαίνεσθαι, *a tergo adparere hoſtibus juſſit.* Vide III. 19, 7. III. 90, 2. τῷ κατὰ νώτου opponitur mox κατὰ στόμα. Verſ. 10.

Verſ. 11. λειπόντων. λιπόντων Bav. *Ibid.* τῆς ὑποκειμένης Τετραπυργίας. In eadem regione Strabo lib. XVII. p. 838. notavit locum, cujus nomen Τετραπύργιον vulgo edunt, in ora vero monuit Caſaubonus, ſcriptos libros Τετραπύργια habere: fortaſſe Τετραπυργία debebant, in ſingulari numero primæ declin. quemadmodum uſurpavit Polybius. Idem nomen urbi eſt, quam in Cappadocia Ptolemæus recenſet. Verſ. 11.

Verſ. 13. καὶ τῶν ἐπὶ Μοχυρίνου. Caſaubonus: *qui Mochyrini erant.* REISKIVS: „Forte τῶν περὶ Μοχυρίνον. Videtur *Mochyrinus* nomen viri eſſe, præfecti claſſi Ptolemæi.“ — quam claſſem præternavigare anguſtias juſſerat. Poſſis etiam ὑπὸ Μοχυρίνου ſuſpicari, *qui ſub Mochirini imperio erant.* Verſ. 13.

Verſ. 14. ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πεπραγμένων. Sic a ſe emendatum ait Vrſinus; quid autem fuerit in msto, non declarat. Nempe putamus, deſiderabatur præpoſitio κατὰ, quemadmodum in Bav. *Ibid.* τυραννικὴν οὖσαν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. ἀρχὴν correxit Vrſinus, cum ἀρχαίαν darent mssti. Ejuſdem Ptolemæi crudelitatem & cædes atque libidines notavit Diodorus in Excerpt. de Verſ. 14.

Virt. & Vitiis, T. II. p. 597. ubi simul docet, ob deformem corporis habitum Φύσκωνα fuisse adpellatum.

Vers. 15. *Vers.* 15. ἐθελοντήν. ἐθέλοντες Bav. *Ibid.* ἀντεχόμενοι. ἀνεχόμενοι idem.

C. XXVII. CAPVT XXVII.

Vers. 1. *Vers.* 1. Γναῖος. Mendose Γάϊος Bav. Vide c. 18, 9. & c. 25, 8. *Ibid.* ὁ Μερόλας recepimus ex Bav. Vulgo ὁ Μερούλας. cf. loca modo citata. *Ibid.* εἰς οὐδέν. Sic correxit Ernestus, ut sæpe, aliâs, præter necessitatem. Rescribe εἰς οὐθὲν, ut habent superiores editiones consentientibus msstis. *Ibid.* δεῖν μένειν recte Casaub. δεῖ μένειν Vrsin. cum msstis. *Ibid.* διομολογουμένοις correxit Ernestus. Mendose superiores διωμολογουμ. quod ex διωμολογημένοις potest esse corruptum.

Vers. 2. *Vers.* 2. Κομανός. Memoratus est *Comanus* supra, lib. XXVIII. 16, 1.

Vers. 3. *Vers.* 3. Ἀπέλυσε. Nihil de hoc loco in Notis monuit Vrsinus; sed non dubitamus, mutatum ab illo verbum esse in ἀπέλυσαν, ut conveniret cum mendosa scriptura, οἱ πρεσβευταὶ πορευόμενοι, quam paulo post dabant mssti & tenuerunt editores. REISKIVS, cum nesciret, msstos codices ἀπέλυσε dare, sic corrigendum acute suspicatus erat: „Fuit, inquit, cum suspicarer legendum esse ἀπέλυσε δὲ - - ἀπράκτους ὁ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος. Si bene habet (inquit) vulgata, necesse est ut hæc sit sententia: Legati in Syriam missi, præter Alexandriam transeuntes, obiter absolverunt Torquatum munere legationis. Sed obstant hæc: primum, illi legati, (p. 1314.) [XXXI. 23, 9 sqq.] Tib. Gracchus, L. Lentulus & Servilius Glaucia, per Græciam & Asiam tendebant in Syriam; nisi dicemus, hoc factum esse ab ipsis e Syria domum redeuntibus: deinde, qui poterant legati ipsi alterum legatum, dignitate parem, munere legationis absolvere?“ — *Ibid.* τοὺς περὶ Τίτον. conf. 26, 1. & ibi notata.

ADNO-

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXII. L. XXXII.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

Verſ. 1. Κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς &c. Excer- Verſ. 1.
ptam eſſe hanc eclogam ex rebus anni proxime ſequentis eum, in quo deſiit ſuperior ecloga, intelligitur ex ipſo argumento; quandoquidem hac ecloga, in *Rebus in Italia geſtis*, (verſ. 6.) narratur, *Romæ in ſenatum introductos eſſe eos legatos*, (verſ. 1.) qui ſub finem ſuperioris anni Romam erant miſſi. (XXXI. 27, 2.) Vt autem e novo Libro ductam eamdem ſtatueremus eclogam, induxerunt nos ipſa verba, a quibus incipit, Κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς, id eſt, *hoc tempore, in quo nunc verſatur hiſtoria, & de quo modo diſſeruimus;* tum verba his ſimilia cap. 2, 2. οὐ πολλοῖς ἀνώτερον χρόνοις τοῖς λεγομένοις, id eſt, *non multo ante hæc tempora de quibus diximus.* Quæ verba indicio eſſe nobis viſa erant, hac regione e profeſſo *de ratione temporis*, in quo verſatur narratio, diſſeruiſſe Scriptorem; quod ab eo factum conſentaneum eſt ſive in novæ Olympiadis initio, ſive in novi Libri exordio. Atqui nova hoc anno Olympias non cepit initium; nam in media Olymp. CLIV. verſatur narratio. Quare, ab hujus anni rebus, novi Libri factum eſſe initium, probabile nobis viſum erat; qui *Liber* ordine *triceſimus ſecundus* eſt. Ceterum a nemine, quod ſciamus, diſerte citatur ſecundus hic et triceſimus Polybii liber, niſi

Verſ. 1. ab Athenæo lib. X. c. 11. ubi ex hoc Libro verba quædam citat Polybii, quæ ſuo loco cap. 20. inſeruimus & Eclogæ CXXVI. de Legationibus ſubjecimus. Sed Libri tertii & triceſimi initium diſcimus ex titulo oræ codicis Vrſini & Bavarici ad Eclogam de Legat. CXXIX adſcripto; unde colligitur, res *ſecundo & triceſimo Libro* a Polybio expoſitas excurriſſe uſque ad finem Olympiadis CLV. id eſt uſque in annum ab V. C. 598.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Κομανόν. Vide XXXI. 27, 2.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Μένυλλον. — „Admonendos lectores putamus, duobus locis in hoc Fragmento Μένυλλον Ptolemæi legatum appellari, pro Μενίθυλλον, ut nos reſtituimus.“ VRSINVS. — Conf. XXXI. 18, 4. ibique notata, & 20, 8. *Ibid.* τὸν περὶ Τίτον καὶ Γναῖον. conf. XXXI. 26, 1. & 27, 1.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. τὴν συμμαχίαν ἀναιρεῖν. Sic diſerte expreſſum eſt in Vrſini editione, quemadmodum in ſequentibus; quamquam in Notis ita citantur iſta, quaſi in contextu expreſſum eſſet αἱρεῖν, quo de verbo deinde ſic monuit VRSINVS: αἱρεῖν ad oram libri in ἀναιρεῖν mutatum eſt. Ego vero non video, cur receptam in contextum lectionem mutare opus ſit.“ — Vnde merito, cum REISKIO, — „mireris inconſtantiam & repugnantiam hominis, quid ipſe aut voluerit aut noluerit, aut fecerit & ſuaſerit, aut omiſerit & vetuerit, dubium relinquentis.“ — Ac magis ſane mireris, ſi cum his, quæ ad Polybium notavit Vrſinus, contuleris ea, quæ ad Diodori Eclog. de Legat. XXIII. T. II. p. 606. (ubi idem tractatur argumentum) idem primus editor harum Eclogarum adnotavit, contuleris. Nam, cum apud Diodorum legatur, καὶ τὴν συμμαχίαν ἀνελεῖν, ſic monuit ibi ille: „Polybius habet αἱρεῖν, ex quo nos ἀναιρεῖν fecimus.“ — At ſane, percommode quidem dictum fuerit τὴν συμμαχίαν ἀναιρεῖν, *tollere, diſſolvere ſocietatem*; quemadmodum ἀναιρεῖν τὰ πρὸ τοῦ καλὰ XV. 7, 6. eſt *priſtina præclare facta tollere, evertere, irrita reddere*;

&

& ἀναιρεῖν τὸν πόλεμον IX. 11, 2. *tollere, delere bellum, finem facere belli.* Et potuerunt h. l. facile, ob terminationem præcedentis vocis, duæ literæ *αν* initio ſequentis verbi intercidere. Sed potuerat pari jure levioreque mutatione, (quemadmodum perſpecte REISKIVS monuit) ex αἴρειν, quod erat in Vrſini codice, & quod unice agnoſcit Bavaricus, αἴρειν effici. Valet enim αἴρειν idem ac ἀναιρεῖν. Sic αἴρειν τὸν πόλεμον XI. 5, 6. idem eſt ac ἀναιρεῖν τὸν πόλεμον IX. 11, 2. Quum vero in Diodori Siculi mentionem inciderimus, lubet nonnulla, quæ mendoſe vulgo apud eum prædicto loco leguntur, e codice noſtro Bavarico emendare. Nempe is initio ſtatim eclogæ, pro τοῦ νέου Πτολεμαίου, τοῦ νεωτέρου Πτολ. habet: ſed id quidem parum refert. Deinde vero, pro κατὰ μέρος, utique cum codice noſtro τὰ κατὰ μέρος fuerit legendum. Denique pro τὴν ἔννοιαν, ſub finem fragmenti, τὴν ἐννοιαν cum eodem haud dubie reponendum. Verſ. 3.

Verſ. 4. Πόπλιος Ἀπούστιος. — „Ita emendavimus, cum in exemplari ſit Πόπλιος Ἀστούβιος. [Sic & in Bav.] *Apuſtia* vero *gens* nota, cum ex Livii lib. XXXI. tum ex monumentis magiſtratuum Capitolinis.“ VRSINVS. Verſ. 4.

CAPVT II. Cap. II.

Verſ. 1. Κατὰ τὴν Λιβύην Μασσανάσσης &c. Μασσανάσης Bav. De argumento hujus fragmenti conf. Appiani Punic. c. 67. ſub fin. & quæ ibi notavimus ex Freinſhemii Supplem. Liv. XLVII. 19 ſq. *Ibid.* Ἐμπόρια bene edd. ἐμπορία Bav. ἐμπορεῖα debuerat, quod perinde eſt. Conf. I. 82, 6. & ibi notata. Adde Liv. XXXIV. 62. Verſ. 1.

Ibid. καὶ πάλαι τὸ πλῆθος - - - ἀφθαλμιῶν. — „Mallem καὶ περὶ τὸ πλῆθος; ut II. 17, [3.] οἷς ἐπιμιγνύμενοι - - καὶ περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ἀφθαλμιάσαντες.“ GRONOVIVS *in Notis editis.* καὶ πάλαι περὶ vel πρὸς τὸ πλῆθος legere juſſit Reiſkius, &, præter locum, a Gronovio citatum, provocavit ad I. 7, 2. Aliam ejuſdem verbi

conſtructionem, ὀφθαλμιᾶν ἐπί τινι habemus in fragmento neſcimus cujus ſcriptoris apud Suidam in ὀφθαλμιάσαι.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. τῶν λεγομένων. Mendoſe τῶν ἀλεγομένων Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐκτεθηλύνθαι. Hanc verbi formam (quam cum Reiſkio unice probandam cenſuit Erneſtus in Lexic. Polyb.) poſcere utique viſa eſt derivatio a nomine θῆλυς. Eodem verbo & alii utuntur ſcriptores, & Noſter rurſus XXXVII. 2, 2. Altera forma, ἐκθελαύνειν, nemini, quod ſciamus, uſurpata.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Ἐπεὶ τοῖς χρόνοις οὐ πολλοῖς ἀνώτερον. Malimus ἐπεὶ καὶ χρόνοις &c. Certe opportune hic ſtaret particula καὶ, nullam contra vim habet & prorſus etiam incommodus h. l. videtur articulus τοῖς. *Ibid.* διώκων τὸν Ἀφθήρατον ἀποστάτην. — „Nomen Ἀφθήρατον mihi quidem ſuſpectum eſt: neque vero, niſi ex hiſtoria, ſi quæ extat, corrigi poteſt.“ VRSINVS. — Exſtat hiſtoria apud Livium XXXIV. 62. ubi *Aphirem* vulgo ſcribunt nomen illius hominis, unus codex Moguntinus *Anthirem*.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. εἰς τοῦτο συνεκλείσθησαν. Bene ſic Vrſinus & ſequentes; ſolet enim id verbum frequentare Polybius hac notione, *eo redacti ſunt*, *ad hoc coacti ſunt*. εἰς τοῦτο συνέβησαν habet Bav. in contextu; in ora vero, γρ. συνεκλήθησαν. *Ibid.* διὰ τῶν ἀποφάσεων. Haud ſatis integra hæc verba putamus; adjectum oportuit τῆς συγκλήτου, vel τῶν Ῥωμαίων aut πρεσβευτῶν, *per ſenatus*, vel *per Romanorum*, *per legatorum Romanorum reſponſa*. *Ibid.* ὥστε μὴ μόνον τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν ἀποβαλεῖν &c. — „De hac re ita ſcribit Livius in Epitoma libri XLVII. *Miſſi a Senatu legati, qui inter Maſiniſſam & Carthaginienſes de agro judicarent* &c. In exemplari græco male ἀποβαλεῖν legebatur, [ſic & in Bav.] pro ἀποβαλεῖν. Et pro καρπίας, opinor ἐπικαρπίας ſcribendum eſſe.“ VRSINVS. — *Ibid.* τῆς καρπίας τῶν χρόνων. — „Forte τῆς (id eſt, ἀντὶ τῆς, vel ὀνόματι τῆς) ἐπικαρπίας τῶν χωρίων. Vidit ex parte Vrſinus.“ REISKIVS. — Verbum καρπεύειν τὴν χώραν,

χώρων. *fructum agri percipere*, habemus X. 28, 3. Neque nomen ſimplex καρπία (vel καρπεία, ut ſcribit Henr. Stephanus in Theſauro) temere aſpernandum. Certe Pollux VII. 149. diſerte ait: τὸ μὲν καρποῦσθαι, κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπίαν. & ſect. 152. idem ex Ariſtophane citavit ἡ πρωΐα καρπία, pro ὁ πρώϊμος καρπός. Quod vero χωρίων pro χρόνων Reiſkius maluit, ſpeciem quidem habet, neque tamen vulgatum temere damnaverimus, quod commodiſſime ſane locum ſuum tuetur, *fructuum perceptionem omnium temporum, ex quo tempore* &c. Ceterum de divitibus illius regionis reditibus judicari ex iis poteſt, quæ Livius ſcribit XXXIV. 62. *Emporia vocant eam regionem. Ora eſt minoris Syrtis, & agri uberis: una civitas ejus Leptis; ea ſingula in dies talenta vectigal Carthaginienſibus dedit.* Verſ. 8.

CAPVT III. Cap. III.

Verſ. 2. αὐτὸς δὲ πάλιν τὸν ἀδελφὸν Ἄτταλον. Poſt hæc verba reponendum videtur verbum ἐξαπέστειλε, quod in ἐξαποστείλας corruptum eſt, & alieno loco *verſ.* 3. inſertum. Deinde, retenta copula τε, *verſ.* 3. ita diſtinguenda oratio: Ἀριαράθης δὲ τῇ τε Ῥώμῃ στέφανον ἀπὸ χρυσίων μυρίων ἔπεμψε, καὶ πρεσβευτὰς, deleto commate poſt μυρίων. *Ibid.* τὰς διαβολὰς correxit Vrſinus. τὰς ἐπιβολὰς mssti. „διαβολὰς (ut recte monuit VRSINVS) refertur ad ſuperiora illa, τοὺς κατηγορήσοντας Εὐμένους. Verſ. 2.

Verſ. 3. τὴν πρὸς τὸν Τιβ. Poterat utcumque teneri particula τε, quamquam non ſatis commode. De *Tiberio Graccho* in Aſiam miſſo conf. XXXI. 23, 9 ſqq. *Ibid.* Quatuor verba, καὶ καθόλου παρακαλέσοντας διασαφεῖν, deſiderantur in Vrſini editione, neſcimus codiciſne msti, an Vrſini operarumve culpa. Adiecit Caſaubonus, ex Andreæ Schotti putamus codice; & habet eadem verba codex noſter Bav. *Ibid.* ὑπὲρ ὧν ἂν δέωνται. Sic recte Vrſinus. δέονται Bav. *Ibid.* διότι πᾶν ποιήσειν. Corrupte διότι παῖδα ποιήσειν Bav. Verſ. 3.

CAPVT

CAPVT IV.

Cap. IV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τοῦ Μηνοχάρους. *Menocharis*, Demetrii, qui Roma profugus Syriæ regnum occupaverat, amicus, & ab eo ad Gracchum alioſque Romanos legatos, qui in Aſia erant, miſſus, ut voluntatem Romanorum exploraret. Idem deinde ab eodem Demetrio Romam miſſus, cap. 6, 1. ubi tamen Μηνόχαριν vulgo ſcribunt, tamquam a primo caſu Μηνόχαρις, quum Μηνοχάρην oporteret, a nominativo ὁ Μηνοχάρης, τοῦ Μηνοχάρους.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. εἰς Ῥόδον correxit Vrſinus. Corrupte εἰς Ῥάδον mssti; & præterea in ora codicis Bav. notatur Ῥάδος. *Ibid.* ἕως ἐξειργάσατο. Sic recte codex Vrſini & Bav. quod temere in ἐξειργάσατο mutavit Vrſinus, mendoſum verbum, quod eodem modo & in contextu & in Notis Vrſini repetitur. Id deinde ſua auctoritate in ἐξειργάσαντο mutavit Caſaubonus, quod tenuere poſteriores editores. Sed nil opus: bene habet ἐξειργάσατο, ut monuit Reiſkius. *Non deſtitit Demetrius, donec perfecit, ut* (intellige, Graccho & collegis ſuam pro eo operam ſuaque officia interponentibus) *Rex a Romanis adpellaretur.*

Verſ. 4. *Verſ.* 4. συνεβάλλετο. Neſcimus conſilio ne an caſu hoc in contextum Vrſini ſit receptum, unde propagatum in ceteras editiones. Teneri poterat συνεβάλετο, quod non ſolum Bav. habet, ſed & Vrſini codex, ut e Notis editoris intelligitur. — *Ibid.* κατήσασθαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ. Tenuimus hoc ex Caſauboni editione. Mendoſe αὐτῶν erat in mssts, quod in αὐτὸν mutavit VRSINVS, hac adjecta adnotatione: „τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτόν. Ita videtur legendum, cum in exemplari corrupte ſit αὐτῶν, pro quo αὐτῷ poſſumus etiam emendare, ut ad verbum συνεβάλετο referatur.“

Verſ. 5. *Verſ.* 5. τὸν κριτικὸν Ἰσοκράτην. — „*Criticos* appellabant veteres, cum omnium antiquorum auctorum, tum Homeri maxime, interpretes & ludimagiſtros.“ REISKIVS. — Conf. Sextum Empir. adv. Grammat. lib. I. ſect.

sect. 79. & auctores quos ibi laudavit doctissimus editor. De *Isocrate*, quem memorat, confer mox cap. 6. ubi γραμματικὸς vocatur homo, quod perinde est.

CAPVT V.

Cap. V.

Vers. 1. παρ' Ἀριαράθου πρέσβεις. Vide c. 3, 3. Idem argumentum persecutus est Diodorus, Eclog. Legat. 24. ubi rursus mendose ἔννοιαν vulgo edunt, pro εὔνοιαν, quod recte habet Bav. Conf. supra ad c. 1, 3. Vers. 1.

Vers. 2. καὶ τούτων μάρτυρας ἐπέμποντο. Bene Casaubonus, *cujus rei testem citabant:* sed, quod mendosum verbum judicaret, asteriscum ante illud interseruit. Perspecte vero Gronovius ad oram sui exempli calamo notavit: „Forte ἐποιοῦντο." Eamdemque emendationem Reiskius proposuit: atque eam in contextum receptam velimus. Vers. 2.

Vers. 3. χάριτος. μετὰ μεγάλης χαρᾶς Bav. in contextu, minus recte: sed idem in ora γρ'. χάριτος. *Ibid.* τόν τε σκηπίωνα, *scipionem*, nempe *sceptrum eburneum*, regis insigne. σκηπίωνα Casaubono debetur, sic vero & scriptum in Bav. σκήπωνα Vrsin. ne id quidem male, an fortasse rectius. Suidas: σκήπων· ῥόπαλον. Nisi σκίπωνα malimus. Hesychius: σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι· τῇ βακτηρίᾳ. Suidas: σκίπωνος· τῆς ῥάβδου. *Ibid.* καὶ τὸν ἐλεφάντινον δίφρον. — „Hinc exstant hodieque nummi, Ariobarzanem in sella curruli sedentem exhibentes, cum epigraphe, Βασιλέως Ἀριοβαρζάν. Φιλορωμαίου." SPANHEMIVS *de Vsu & Præstantia Numism.* T. I. p. 475. Vers. 3.

Vers. 4. ἔτι πρὸ τοῦ χειμῶνος. Non in superioris anni, sed in novi anni rebus hæc exposuisse Polybium, intelligitur non solum ex more ejus, a rebus Romæ gestis incipiendi historiam rerum quoque anno gestarum, sed & ex eo quod mox sequitur, ἤδη τῶν ὑπάτων τὰς ἀρχὰς εἰληφότων. Iam sæpe monuimus, quæ hyeme gesta sunt, ea in sequentis anni rebus narrari a scriptore nostro. Vers. 4.

Vers.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *ἀπέσταλκε.* Forte *ἀπεστάλκει.* De re conf. c. 3, 1. *Ibid. καὶ πλειόνων.* Conjunctionem *καὶ*, quæ abeſt a msstis, ex ingenio adjecit Vrſinus.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *ἐφιλοποιεῖτο.* — „*ἐφιλοφρονεῖτο* emendavimus, cum in exemplari ſcriptum eſſet *ἐφιλοπονεῖτο.*“ VRSINVS. — „Percommoda utique iſta emendatio: ſed quum perſpicue *ἐφιλοποιεῖτο* dederit Bavaricus noſter, noluimus Polybio ſubripere verbum, quo & aliâs uſus eſt; vide III. 42, 2. *Ibid. συνηῦξε τὸν Ἀτταλον.* Aut ſic, aut *συνηύξανε*, pro vulgato *συνηύξετο* legendum recte monuit Reiſkius.

Cap. VI. CAPVT VI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *οἱ περὶ τὸν Μηνόχαριν.* Vide notata ad c. 4, 1. De re confer Appiani Syriac. c. 47. *Ibid. ἅμα δὲ καὶ &c.* Inde ab his verbis, uſque *ἐν ταῖς συγκρίσεσιν*, deſiderantur omnia in cod. Bav.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *τὸν Ἰσοκράτην.* Vide c. 3, 5.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *τῶν τὰς ἀκροάσεις ποιουμένων.* — „Vide Valeſii libell. de Critica p. 149. Mihi ſatis probatur Caſauboni interpretatio hujus loci.“ REISKIVS. — Caſauboni verſionem & nos tenuimus: *ex eorum numero qui recitationes publicas habere ſolent. Ibid. καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀλκαῖον.* — „Videtur hic *Alcæus* eſſe ille Philoſophus Epicureus, qui una cum aliis ſuæ ſectæ Roma pulſus eſt A. V. 581. auctore Athenæo [lib. XII.] p. 547. & Aelian. Var. Hiſt. IX. 12.“ REISKIVS.

Ibid. ἐν ταῖς συγκρίσεσιν. Si vera hæc eſt ſcriptura, recte eam interpretatus fuerit Caſaub. *in commiſſionibus*, id eſt, *in diſceptationibus.* Sed ſpeciem utique habet REISKII conjectura. — „Forte *ἐν ταῖς συγκυρήσεσιν*, inquit: *congreſſibus, conventibus fortuitis*, quum ambo in ſe inciderent, Athenis puta, ubi ambo una verſabantur, antequam Alcæus Romam, Iſocrates in Syriam abiret.“ —

Verſ.

Verſ. 6. καταφρονήσας τῶν ἀνθρώπων. — „Habens eos pro ſimplicioribus atque hebetioribus, quam ut ab ipſis ad ſe damnum proficiſci poſſet; ſed, quidquid inter eos ageret, diceretve, id ſibi tutum & inultum fore: nam & tardiores eos eſſe, quam qui ſeditioſe dicta & inimice in Romanos animadverterent; & honeſtiores atque meliores, quam qui a ſe contumelioſe in Romanos dicta & facta ad eos referrent. Sed in utroque multum fallebatur. Si qui mortalium aſtuti, nequam, veteratores & improbi, perfidi, perjuri ſunt, certe Syri fuerunt omnium maxime, in quo teſtimonium omnis vetuſtatis conſentit." REISKIVS. — Verſ. 6.

Verſ. 7. δίκαια πεπονθέναι. — „Ita omnino ſcribendum; non, ut in exemplari legebatur, πεποιηκέναι, quæ lectio nullo pacto ferri poteſt." VRSINVS. — *Ibid.* καταλειφθῆναι correxit Vrſin. καταληφθῆναι mssti. *Ibid.* τῆς ἀναιδοῦς ἐξουσίας. ἀναιδοῦς debetur Vrſini ingenio, in cujus codice ἀναίδης fuit; ſic & in Bav. in quo tamen (ut ſæpe aliâs) litera δ ita ſimilis literæ σ eſt, ut ἀναίσης ſcriptum videri poſſit. Potueras etiam ſuſpicari, ἀναιδῶς ex ἀναίδειν eſſe corruptum, quod ipſum (minus quidem recte) pro ἀνέδην ponere ſolent noſtri librarii. Sic X, 26, 5, χρώμενος τῇ ἐξουσίᾳ ἀναίδην vel potius ἀνέδην. Verſ. 7.

CAPVT VII. Cap. VII.

Verſ. 2. ἐν τῇ Λαοδικείᾳ. — „*Laodiceæ* enim cædes illa erat perpetrata." REISKIVS. — Appian. Syriac. c. 46. Cicero Orat. Philippic. IX. 2. *Ibid.* δίκαια πεποιηκέναι τὸν Γναῖον. — „πεπονθέναι eſt ab Vrſino, in cujus codice fuit πεποιηκέναι, quod facile poſſit locum tueri. ποιεῖν τινα τὰ δίκαια idem eſt atque πρός τινα, *meritis et æquis modis aliquem accipere.*" REISKIVS. Sicut dicimus εὖ ποιεῖν τινα, & κακῶς ποιεῖν τινα, ſic etiam ποιεῖν τινα τὰ δίκαια dici poterit. At quemadmodum codex Bav. ignorat h. l. verba τὸν Γναῖον, ſic putamus & ab Vrſini codice abfuiſſe, aut certe per librarii incogitantiam e ſuperioribus Verſ. 2.

bus temere repetita. In Vrſini Notis ad h. l. nihil prorſus adnotatum eſt: videtur hypotheta adnotationem ad cap. 6, 7. temere ad hunc pariter locum retuliſſe.

Ibid. πεπραχέναι. Mendoſe πεπραχθέναι Bav.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. τὸν Γναῖου Φόνον. — „Ita videtur legendum, pro Φόβον, ut eſt in libro msto.“ VRSINVS. — Bav. in contextu Φόνον habet, & Φόβον inter lineas. *Ibid.* Λαοδικέων. Caſaubono hoc debetur. Λαοδικαιέων Vrſin. cum msstis.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. πορεύσεσθαι. πορεύεσθαι Bav.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Ἰσωκράτης. Perperam h. l. Σωκράτης dabant mssti. — *Ibid.* παρεξέστη τῇ διανοίᾳ. — „Fuiſſe videtur in aliis libris παρέστη, in aliis ἐξέστη. Ita factum, ut ex ambabus una coaleſceret lectio vitioſa: nam alterutra eſt optanda, aut παρέστη, aut ἐξέστη.“ REISKIVS. — Habemus quidem παρεστηκὼς (& παρεστὼς) τῇ διανοίᾳ vel ταῖς διανοίαις, XIV. 5, 7. XXXI. 10, 5. & ψυχὴ ἐξεστηκυῖα τῶν λογισμῶν, XXXII. 25, 8. & ἐξέστη τῶν φρενῶν XV. 29, 7. At id non impedit, quo minus verbo dupliciter compoſito, quod genus inprimis amat ſcriptor noſter, pariter eadem notione uti potuerit. Quare vulgata ſcriptura, in quam conſentiunt codices, ſolicitari neutiquam debuit; præſertim quum idem ipſum verbum inveniamus apud Suidam in Fragmento veteris ſcriptoris, quem haud ſane improbabiliter eumdem Polybium noſtrum eſſe cenſuerat Vrſinus, atque adeo fragmentum illud in Polybii Fragmentis retulerat, quod neſcimus qua de cauſa ex eorum numero rejecit Caſaubonus. Sunt autem verba hujuſmodi, relata a Suida in Παρεκστῆναι & in Ἀκληρούντων· Ὥστε καὶ τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. ἐκ τῆς τῶν ὀμμάτων ἐμφάσεως. Articulum τῆς, cum abeſſet ab Vrſini ed. & msstis, adjecit Caſaubonus.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. * μικροῦ δεῖν. — „Poſſit aſteriſcus videri non ſine cauſa adſcriptus. Verba enim μικροῦ δεῖν non ſatis

ſatis huc conveniunt; certe neceſſaria non eſſe videntur, & quod magis eſt, p. 1323, 2. [c. 6, 3.] repugnant, Quomodocunque interpreteris, *pæne non admittebat*, h. e. *parum aberat, ut ne ipſis quidem urbis mœnibus eos reciperet.*" REISKIVS. Verſ. 12.

Verſ. 13. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐξουσίαν. — „ἐξουσίαν ſuſpectum. Non enim convenit loco, & Caſaubonus quoque in latinis præteriit. Sententia poſtulat ὑπόσχεσιν, aut συνθήκην. Poſſit quoque legi σύστασιν, ut p. 1382, 22. [IX. 22, 6.] Formula, τὸ ἱκανὸν ποιῆ exprimit latinum *ſatiſfecerit.*" REISKIVS. — Verſ. 13.

Verſ. 14. Ἦκον δὲ καὶ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν &c. Continuis lineis vulgo hæc ſuperioribus adnexa legebantur. In cod. Bav. a nova linea initium fit hujus Eclogæ, & in ora adſcriptus eſt titulus, Ἀχαιοί. — *Ibid.* Στρατίου. cf. XXVIII. 6, 2. Verſ. 14.

Verſ. 15. καταναλώκει. Tenuimus hoc, ut editum invenimus, & paſſim alias abſque augmento uſurpari id verbum monuerunt grammatici. Receptam tamen vellemus codicis Bav. ſcripturam κατηναλώκει. Verſ. 15.

CAPVT VIII. Cap. VIII.

Verſ. 1. Τὸ μέγιστον καὶ κάλλιστον σημεῖον &c. — „Fragmentum hoc pertinet ad locum, quo commemoravit Polybius obitum *L. Aemilii Pauli*, qui de Macedonia & Perſeo triumphavit: & eo dato loco expoſuit rationem ſuæ cum ejus filio *Scipione Africano minore* familiaritatis celeberrimæ & admirabilis. Videtur L. Aemilius Paulus obiiſſe intra illud biennium, quo Antiochus Eupator in Syria regnavit, quia collocatum invenitur hoc fragmentum inter commemorationem mortis Antiochi, A. V. 591. [aut A. V. 590. vide lib. XXXI. 11.] & L. Anicii conſulatum, A. V. 593. vid. p. 1465, 22." REISKIVS. — De L. Anicii conſulatu, qui in A. V. 594. incidit, non agitur quidem eo loco, quem Reiſkius deſignat, ſcil. XXXII. 21, 6. quemadmodum ibi monebimus, attamen, obiiſſe L. Aemilium eodem L. Anicio & M. Cornelio Cethego Verſ. 1.

Vers. 1. Consulibus, intelligitur ex titulo Fabulæ Terentianæ, quæ Adelphi inscribitur. Certe eo anno acti sunt Ludi Funebres L. Aemilii; unde colligitur, vel eodem ipso anno, vel sub finem anni superioris vivis excessisse. De ludis istis conf. c. 14, 5 sq. De ejusdem obitu hæc supersunt in Epitome Livii lib. XLVI. *L. Aemilio Paulo, qui Persen vicerat, mortuo, tanta ejus abstinentia fuit, ut, quum ex Hispania & ex Macedonia immensas opes retulisset, vix ex auctione ejus redactum sit, unde uxori ejus dos solveretur.* Totam vero Polybii disputationem *de Aemilio Paulo & de Polybii cum Scipione Aemiliano familiaritate*, ex Polybio, ut pleraque alia ad horum temporum historiam pertinentia, mutuatus est Diodorus Siculus in Eclogis de Virt. & Vitiis T. II. edit. Wessel. p. 585 sqq. & sæpe ita ad verbum repetiit, ut passim ex Diodoro nonnulla, quæ apud Polybium peccata a librariis sunt, corrigi possint. Priorem partem ejusdem fragmenti in lexicon suum retulit Suidas, voc. Λεύκιος Αἰμίλιος.

Vers. 3. *Vers.* 3. πλεῖστον μὲν τῶν κατ' αὐτὸν ἐξ Ἰβηρίας χρυσὸν μετενηνοχώς. κατενηνοχώς Suid. De re, quæ hic agitur, hoc monuit VALESIVS: „Hinc manifesto (inquit) colligitur, L. Aemilium ex Hispania triumphasse. Accedit & Prologus T. Livii lib. XLVI. in quo legitur: *L. Aemilius Paulus - - cum ex Hispania & Macedonia maximas opes retulisset.* Vellejus quoque lib. I. [c. 9.] L. Aemilium, priusquam Perseum vicisset, bis triumphasse scribit, & prætorem & consulem. At illius triumphi nec Livius, nec Capitolini Fasti, nec Plutarchus meminere. Vide Fastos Sigonii ad annum urbis 564." —

Vers. 4. *Vers.* 4. τοσοῦτον ἀπέλιπε τὸν ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν Φέρνην τῇ γυναικὶ διαλῦσαι πᾶσαν. — „μὴ δύνασθαι. Quis non poterat? Aemilius? mortuus? Vtique: nam cujus creditoribus satisfit ex ejus bonis relictis, ille solvere dicitur, non minus mortuus, quam vivus. Sed nil opus est eo confugere: subaudiri potest τὸν βίον, *non poterant ejus facultates solvere dotem & præstare totam uxori.*

uxori. Poteſt quoque τοὺς παῖδας excidiſſe." REISKIVS. — Poſſis vero & dictionem, in qua hæſit vir doctus, ex communi illa lege explicare, de qua cum ſæpe aliâs diximus, tum præſertim in Adnot. ad I. 4, 1. T. V. p. 136 ſq. ubi frequentem ſcriptoris noſtri morem notavimus *infinitivum verbi activi pro paſſivo* vel *imperſonaliter*, ut ajunt grammatici, uſurpandi. Verſ. 4.

Verſ. 5. περὶ τοῦτο τὸ μέρος. Vide Adnot. ad c. 10, 4. Verſ. 5.

Verſ. 8. εἰ δ' ἀπίστῳ τὸ λεγόμενον δόξει ἐοικέναι τισίν. Verſ. 8. Sic ſcribendum recte Reiſkius monuit, ut XVIII. 18, 7. Monuerat etiam GRONOVIVS *in Notis editis* ad h. l. „Corrige ἀπίστῳ, vel ἄπιστον εἶναι." — Alia eſt ratio conſtructionis apud Diodor. loc. cit. p. 585. εἰ δὲ ἄπιστόν τινι φαίνεται τὸ λεγόμενον.

Verſ. 9. τὸν ψευδολόγον. Sic correximus cum Reiſkio. Mendoſe ψευδογολὸν dederat codex Peireſc. quod in ψευδολογούμενον mutavit Valeſius. Verſ. 9.

Verſ. 10. ἔδωκεν αὐτόν. Tenuimus hoc, quod in edit. Erneſt. expreſſum erat, & uſui conveniens eſt Polybii. αὐτὸν Valeſ. Verſ. 10.

CAPVT IX. Cap. IX.

Verſ. 1. τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην. De *præterito* verbi ἵστημι & compoſitorum, contra conſtantem pæne ſcriptorum græcorum uſum, *activa notione* nonnumquam a Polybio uſurpari ſolito, diximus ad III. 9, 4. & ad X. 24, 2. De notione verbi ἐφίστημι confer præterea notata ad III. 118, 11. & ad IV. 40, 1. Verſ. 1.

Verſ. 5. τῶν ἀναπεπλημένων ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὰς πόλεις. Per Hetruriæ oppida diſtributos eſſe Achæorum exſules, docet Pauſanias VII. 1c. p. 549. *Ibid.* διέπεσαν ἐπρὸς τὸν στρατηγὸν, μεῖναι τὸν Πολύβιον ἐν τῇ Ῥώμῃ. — „Forte διέπραξαν, *perfecerunt, impetrarunt precibus & gratia*, πρὸς τῶν στρατηγῶν, *a conſulibus.*" REISKIVS. — Vt nunc quidem ſtat ſententia, præferenda mihi videtur Valeſii conjectura διέσπευσαν, *contendebant apud prætorem;* Verſ. 5.

torem; cum quod proxime hoc abeſt a librorum ſcriptura, tum quod eo verbo eadem notione uſus eſt Noſter IV. 33, 9. Poſſet ipſum διέπεσεν teneri, hoc ſenſu *feſtinarunt ad prætorem*, niſi ſequeretur infinitivus μεῖναι.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. κατὰ ταὐτό. — κατ' αὐτὸ vulgare eſt, pro quo ſcriptores terſiores κατὰ ταὐτὸ uſurpant. Sed Polybius haud curat elegantiam." REISKIVS. — Mihi non elegantia, ſed ipſa ſermonis græci ratio, ταὐτὸ requirere viſa eſt: neque memini aliâs a Polybio κατ' αὐτὸ aut aliquid ſimile pro κατὰ ταὐτὸ uſurpatum. *Ibid.* ἐπὶ θάτερα, *in alteram partem.* Sic ſcribendum recte monuit Reiſkius, & ante eum Gronovius: „Melius forte (ait) ἐπὶ θάτερα." Vulgo ἐπὶ θατέρᾳ, quod notat *in altera parte, ab altera parte.*

Verſ. 9. *Verſ.* 9. δύω τρώγομεν ἀδελφοί. Neſcimus an proverbialis quodammodo hæc ſit locutio, *duo una alimur fratres.* Frigida utique eſt Reiſkii conjectura.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. ἢ δῆλον. Recte ſic Erneſtus, *ſane manifeſtum eſt.* ἦ δῆλον Valeſ.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. καὶ πράξεως. — „πράξις hic loci eſt *induſtria, ſolertia, diligentia, aſſiduitas.* vide p. 1467, ult. & 1468, 7." [c. 23, 4 & 6.] REISKIVS. —

Cap. X. ## CAPVT X.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. οὐ γὰρ εἶχε πλέον ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τότε. Non poſt L. Aemilii mortem annum decimum octavum agebat Scipio, quemadmodum accepiſſe ex hoc Polybii loco videtur Diodorus Siculus, ſed annum tunc agebat quintum ac viceſimum. Loquitur vero nunc Polybius de re, quæ ſuperiori tempore geſta eſt, haud multo poſt devictum ab Aemilio Perſeum. Vide Valeſii Notam ad Diodor. T. II. p. 585 ſq.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Poſt καταγινώσκων adjicienda verba τοῦτο σοῦ putavit Reiſkius; quibus, ſi quid nos videmus, facile poſſumus carere.

Verſ.

Verſ. 4. *γε μήν.* In ora hoc poſuerat Valeſius: in contextu e codice Peireſc. mendoſe editum *τε μήν.* *Ibid.* *ὅτι δοκεῖ σοι * τὸ πραΰτερον εἶναι* &c. Afteriſcum interpoſuit Valeſius, & ad oram adnotavit: „Deeſt ὄνειδος.“ — Nobis ſecus videtur. Scribe *ὅτι δοκεῖς σὺ πραΰτερος εἶναι, quod tu videris mitioris eſſe ingenii:* niſi magis placet, *ὅτι δοκεῖς σὺ σοὶ πραΰτερος εἶναι, quod tu tibi videris* &c. Sic verſ. 10. *δόξω γὰρ αὐτόθεν εὐθέως ἐμαυτῷ* &c. Quod in Scholio ſub contextu adjecimus: *An δοκεῖ σοι λυπεῖν τὸ πραΰτερον εἶναι?* volueramus *δοκεῖ σε λυπεῖν* ſcribere. cf. c. 9, 11. & c. 10, 8. Verſ. 4.

Verſ. 8. *καθὼς φῇς.* Vulgo *καὶ καθὼς φῇς.* Delevimus importunam particulam, monitus etiam a Reiſkio, Verſ. 8.

CAPVT XI. Cap. XI.

Verſ. 3. *δυσεφικτός.* Sic quidem ediderunt omnes: ſed grammatica ratio *δυσέφικτος* poſcit, retracto accentu, quemadmodum & Erneſtus in Lexico Polyb. exprimi curavit: atque ita reſcriptum velimus. *Ibid.* *εὐθήρατος ἦν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ.* Ab horum verborum ſententia mirum quantum aberravit doctiſſimus Valeſius, vertens: *tum vero maxime in urbe inſidiis appetebatur.* Perſpecte Erneſtus in Lexic. Polyb. *εὐθήρατος στέφανος, laus facile comparanda.* Verſ. 3.

Verſ. 4. *τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν.* — „In msto erat *ἐν τοῦτο*, corrupte. Diodorus Sicul. p. 329. hujus edit. [nempe edit. Valeſii Eclogarum de Virt. & Vitiis; T. II. p. 586. ed. Weſſel.] habet *περὶ τοῦτο.*“ VALESIVS. — Scilicet ſic Diodorus: *ταχέως ἐζήλωσαν τῶν Ἑλλήνων τὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν.* Non male ſane; ſed & per ſe rectiſſime, & propius ad ſcripturæ codicum veſtigia, Valeſius *εἰς τοῦτο* ſcripſit: poterat & *ἐς τοῦτο* ſufficere. Ceterum iſtam Valeſii Adnotationem, contra ejus mentem voluntatemque, ad illa verba cap. 8, 5. *θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνδρῶν* retulerunt Gronovius Erneſtuſque: & poſſet Verſ. 4.

quidem ibi pariter percommode ἐς τοῦτο τὸ μέρος ſcribi; ſed ibi codex περὶ dabat, quemadmodum editum eſt.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ὥστε πολλοὺς μὲν ἐρώμενον ἠγοραικέναι ταλάντου. — „Huc pertinet objurgatio illa M. Catonis, qui aſſidue querebatur, *peregrinas delicias in urbem intromitti, ac Ponticorum ſalſamentorum vas trecentis drachmis, pueros formoſos agrorum pretio æſtimari*, ut Polybius ſcripſerat lib. XXXI. teſte Athenæo: Κάτων δὲ ἐκεῖνος, ὡς Πολύβιος ἱστορεῖ &c. [Vide Reliq. libri XXXI. c. 24.] Qui locus Polybii poſt ea verba, quæ hic attuli, poſitus mihi fuiſſe videtur.“ VALESIVS. — At nulla neceſſitas cogit, ut illa Polybii verba, quæ ſunt ab Athenæo citata, hoc potiſſimum loco a Polybio inſerta fuiſſe putemus: immo ne ſatis commode quidem, quamquam eadem de re agunt, locum hic invenerint. Ceterum confer notata ad XXXI. 24.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. περί τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους. Particulam τε, quæ & aliâs, & ex uſu potiſſimum Polybii, hic deſiderari videbatur, cum abeſſet vulgo, recepimus ex Suida in Ἐπίφασις. *Ibid.* τῶν ἐκ Μακεδονίας μετακομιστεισῶν εἰς τὴν Ῥώμην χορηγιῶν. Dedit hoc, ut in brevi ſcholio diximus, idem Suidas ibidem. Et monuerat GRONOVIVS: „Aut repone χορηγίων, aut μετακομισθεισῶν χορηγιῶν, ut apud Suidam legitur in Ἐπίφασις.“ — Cum vero τὰ χορήγια, τῶν χορηγίων, Polybianum ſit vocabulum, de quo diximus ad l. 17, 5. probabilior fuerit utique, quemadmodum & ſimplicior, illa emendandi ratio, ut ſervato participio neutrius generis μετακομισθέντων, quod codex Peireſc. dabat, χορηγίων ſcribamus.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. ἐν ἴσῳ πέντε τοῖς πρώτοις ἔτεσι. — „Quinquennium intellige, quod eſt a tyrocinio ac ſumta virili toga ad annum uſque viceſimum. Eo enim temporis ſpatio maxima cuſtodia adoleſcentes indigent. Romæ certe ex fama illius ætatis judicium de reliqua omni vita ferebatur, ut docet Cicero in Oratione pro M. Cœlio, his verbis: *Qua in ætate niſi qui ſe ipſe jua gravitate & caſtimonia, & cum diſciplina domeſtica, tum etiam naturali quodam*

quodam bono defenderat; quoquo modo a ſuis cuſtoditus eſſet, tamen infamiam veram effugere non poterat. Sed qui prima illa initia ætatis integra atque inviolata præſtitiſſet; de ejus fama ac pudicitia, cum is jam ſe corroboraviſſet, ac vir inter viros eſſet, nemo loquebatur. Idem ait Polybius lib. VI. *ἡ δὲ ἐφηβεία κανὼν ἦν ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς.*" VALESIVS. — Quid ſpectarit, quidve paſſus vir doctiſſimus, quod hujus dicti, *ἡ ἐφηβεία* &c. auctorem Polybium citavit, neſcimus nos quidem; ſane nihil tale apud ſcriptorem hunc nos legere meminimus. Ex Artemidori Onirocrit. I. p. 30. poſt Budæum hæc verba citavit Henr. Stephanus in Theſauro Gr. Ling. ad voc. Ἐφηβία· *σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία κανών ἐστιν ὀρθοῦ βίου τινὸς καὶ ὑγιοῦς.* Nempe ex mera conjectura, & nimis ſane confidenter, Valeſius totum illud fragmentum, quod Suidas ad vocab. Ἔφηβος exhibet, quod in iſta verba exit, *ἡ δὲ ἐφηβεία κανὼν ἦν ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς*, ad Polybium auctorem retulerat, & in Fragmentis Polybii e libro VI ductis poſuerat, cum tamen totum Artemidori ſit. Verſ. 8.

Ibid. τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ δόξαν. VALESIVS, *ἐπ' αὐτοεξίᾳ* edens, hæc adnotavit: „Sic correximus, cum in exemplari eſſet *αὐτὸ ἀξίᾳ* nullo ſenſu. Eſt autem *αὐτοεξία* proprie *continentia.* Græci enim eleganter dicunt *παρ' αὑτῷ ἔχειν*, quod eſt *continere.* Sic Iſocrates olim Sophocli ajebat, *οὐ μόνον δεῖ, Σοφόκλεις, τὰς χεῖρας ἔχειν παρ' αὑτῷ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς*, teſte Plutarcho in Iſocrate, & Stobæo in cap. de Continentia. Demoſthenes in Orat. in Midiam: *ὑβριστὴς γὰρ εἶ, ὦ Μειδία, καὶ οὐκ ἐθέλεις ἔχειν παρὰ σαυτῷ τὼ χεῖρε.* Diodorus Siculus in hoc loco Polybii legiſſe videtur *ἐπ' εὐταξίᾳ*, ut videre eſt in ejus Excerptis p. 329. editionis noſtræ: [T. II. p. 586. lin. 65. ed. Weſſel.] eaque vera mihi lectio videtur: nam illud *αὐτοεξίᾳ*, quod mihi initio placuerat, vereor ut græcum non ſit." — Poſteriorem hanc Valeſii ſententiam merito probavit Weſſeling. ad Diodor. l. c. (ubi quidem Adnotatio, quæ ad p. 586, lin. 65. referri

Verſ. 8. debebat, per typothetæ errorem ad p. 587. lin. 31. relata eſt.) Neque ſane ulla probabilis cauſſa erat, cur ἐπ' αὐταρκείᾳ maluerit REISKIVS, cujus ſententiæ nullam aliam rationem adfert vir doctus, niſi quod ait: „Natus error videtur e compendio librariorum ξ, de quo monui ad p. 573, 16.“ (Adnotationem ſuam dicit ad V. 68, 1.) Eſt autem εὐταξία h. l. *morum modeſtia.* Sic Heſychius: Εὐταξία· εὐκοσμία. Ad præpoſitionem κατὰ idem Reiſkius, cum importune vulgo poſitam ſic videret, ἐποιήσατο κατὰ τὴν ἐπ' &c. nec tamen deletam vellet, excidiſſe aliquid ſuſpicatus eſt, veluti κατὰ Ῥώμην, aut κατὰ Ῥώμης, aut κατὰ τῶν Ῥωμαίων, quorum nobis quidem nullum facere ſatis viſum erat.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. καλὴν μὲν ὑποδοχήν. „Aut καλὸν μὲν ὑπόδειγμα, aut καλὴν μὲν διδαχήν.“ REISKIVS. — ERNESTVS, vulgatum tenens, ὑποδοχὴν interpretatus eſt, *adjumentum*, quaſi *perfugium*, unde petere ſcilicet poterat monita, præcepta, exempla, conſilia.

Cap. XII. CAPVT XII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. πατρὸς μήτηρ. Sic ed. Gronov. & Erneſt. πατέρος μήτηρ ed. Valeſii, a quo non neceſſe erat ut diſcederetur. *Ibid.* Σκιπίωνος τοῦ Μεγάλου προσαγορευθέντος. conf. ad XVIII. 18, 9.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Συνέβαινε δὲ τὴν Αἰμιλίαν &c. Hæc de *Aemilia* omnia, uſque ad verſ. 8. καὶ μεγαλοψυχίαν, Lexico ſuo inſeruit Suidas, in Αἰμιλία. *Ibid.* μεγαλομερῆ τὴν περίστασιν, *adparatum magnificum;* idem quod mox περικοπὴν verſ. 6. Conf. c. 14, 9. Eadem vero notione videtur accipiendum illud vocab. III. 98, 2. τὴν τοῦ βίου περίστασιν, *opum adparatum*, *vitæ ſplendorem.* Vtrumque locum citavit Suidas in Περίστασις. Pro μεγαλομερῆ Suidas, in Αἰμιλία quidem, μεγαλοπρεπῆ habet, ſed idem ſub vocab. Περίστασις in vulgatum conſentit.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τὰ κανᾶ. Sic recte Suidas in Αἰμιλία & in Ἀπήνη, quemadmodum poſcebat ſermonis uſus. Vulgo τὰ

τὰ καινὰ edd. *Ibid.* τἄλλα τὰ πρὸς τὴν θυσίαν Articulum τὰ, quo carebant vulgo editi, adjecimus cum eodem Suida, in Αἰμιλία, & in Ἀπήνη.

Vers. 6. ταύτην δὴ τὴν περικοπὴν &c. Habet hæc Suidas in Περικοπή, usque ad verba τῇ μητρί. *Ibid.* ἐδωρήσατο τῇ μητρί. — „De hac *liberalitate Scipionis* Cicero in Lælio [cap. 3.] *Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in sorores, bonitate in suos?*" VALESIVS. *Ibid.* χρόνοις πολλοῖς. πολλοῖς χρόνοις Suidas in Αἰμιλία. *Ibid.* In ἐλλειπεστέραν consentit Suidas cum editis. Perinde & ἐλλιπὴς dicunt Græci, (vide ad VI. 49, 6.) & ἐλλειπὴς, sed hæc posterior vocabuli forma Polybio usitatior. Vers. 6.

Vers. 7. καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις. Particulam καὶ, quæ aberat vulgo, dedit Suidas in Αἰμιλία. *Ibid.* τῆς ἀπήνης τῆς αὐτῆς. Articulum τῆς, ante αὐτῆς repetitum, ex eodem Suida recepimus, cum abesset a Polybii editionibus. Vers. 7.

Vers. 10. κατακόρου. ἁπλήστου interpretatur Suidas, hunc ipsum Polybii locum citans in Ἀκόρου. Vers. 10.

CAPVT XIII. Cap. XIII.

Vers. 1. λαβόντος. Quam in partem hoc verbum acceperit Valesius, nescimus. In latina quidem versione prorsus non expressit: nec tamen in Notis ullam de eo dubitationem significavit. Plutarchi verba, quæ in Scholio sub contextu retulimus, leguntur in vita Ti. & C. Gracchi, p. 825. edit. Wechel. Confer Adnot. ad vers. 7. Vers. 1.

Vers. 2. ἑκατέρᾳ τῶν θυγατέρων ν' τάλαντα δώσειν. Quum μ'. τάλαντα, præeunte codice Peiresciano, edidisset VALESIVS, hæc ad hunc locum adnotavit: „Legendum esse apparet πεντήκοντα, quod verba sequentia prorsus evincunt. [vide vers. 6 & seq. rursusque vers. 10.] Error ex notis numeralibus ortus est; quippe ν, quod 50 significat, in mss. libris fere ut μ exprimi solet. *Quinquaginta* autem *talenta* duodecies sestertium efficiunt more Romano: quam pecuniam dotis nomine Scipionis filiabus Vers. 2.

datam esse scribit Polybius. Ex quo apparet, errare eos, qui decies sestertiûm legitimam ac certam inter senatores Romanos dotem fuisse existimant." VALESIVS.

Vers. 5. *Vers.* 5. Κατὰ δὲ τοὺς Ῥωμαίους νόμους δέον ἐν τρισὶν ἔτεσιν &c. — „Hujus legis alibi, quod sciam, mentio nulla extat. Idem autem valuisse existimo, & si extraneus dotem promisisset, ut annua, bima, trima die solvenda esset, nisi nominatim aliud convenisset: poterat enim ex pacto dies prorogari; leg. XIX. D. de Pactis Dotalibus. Quod si nulla conditio opposita fuisset, annua, bima, trima die numerabatur ex lege XII tabularum, ut opinor. At supellex intra decem menses a contracto matrimonio præstari debebat ex iisdem legibus, teste Polybio. Cujus legis ratio hæc videtur fuisse, quod ob necessarios familiæ usus supellectilis præstatio differri non debuit. Ex his intelligendus iocus Deillii apud Senecam in Suasoriis, [Suasor. I.] qui, cum Athenienses tempus ab Antonio peterent ad pecuniam conferendam, quæ ipsis imperata erat dotis nomine, neque impetrarent, dixit: *Et tamen scito, illos tibi annua, bima, trima die debere.*" —

Vers. 6. *Vers.* 6. τῶν κ' καὶ ε' ταλάντων ἑκατέρᾳ ποιήσασθαι τὴν ἀνταπόδοσιν. — „Non erat sat gravis causa Valesio, cur ἑκατέραν, lectionem sui codicis, mutaret: *utramque solutionem*, seu *utriusque debiti præstationem.*" REISKIVS. — Vide tamen vers. 1 sq. & vers. 12.

Vers. 7. *Vers.* 7. Τοῦ δὲ Τιβερίου. — „Hic est *Tib. Gracchus*, pater Gracchorum, qui, cum L. Scipio in vincula duceretur, auxilio tribunitiæ potestatis intercessit, tametsi inimicitias cum Scipionibus exerceret. Quam ob gratiam P. Scipio Africanus, rogante senatu, filiam minorem ei despondit, ut narrat Livius lib. XXXVIII. [c. 57.] Valerius lib. IV. cap. 2. Nupsit autem Tiberio post mortem Africani, ut inter omnes convenire Livius scribit: [ibid.] sed illud parum constat, utrum post mortem Africani & desponsa sit & nupserit. Plutarchus quidem in vita Ti. Gracchi, [p. 825.] ait: *Polybium scripsisse, post obitum Africani pro-*

propinquos ipsius prælato omnibus Tiberio Corneliam collocasse, ut quæ a parente nulli collocata aut desponsa esset. At hic certe Polybii locus manifesto arguit, utramque a patre saltem desponsam esse. Ait enim hic Polybius, *Africanum quinquaginta talenta utrique filiæ dotis nomine promisisse.* Itaque, de Plutarcho quid dicam, non habeo. Nisi forte utrumque simul verum est, & a patre desponsam Tiberio Corneliam esse, & post obitum patris rursus eidem desponsam de novo, quasi antea desponsa non fuisset, vel potius ratam esse habitam patris sponsionem: atque ita tollitur omnis difficultas." VALESIVS. — Vers. 7.

Ibid. Νασικᾶ Σκιπίωνος. — „Ναυσικᾶ Σκιπίωνος. Sic in exemplari perscriptum erat pro Νασικᾶ, quod tamen retinendum esse duxi. Hic *P. Scipio Nasica* Corculum dictus est, filius Naficæ, qui vir optimus a Senatu judicatus est. Hic autem vir optimus Nasica cognatus erat Africani, ut docet Livius lib. XXXVIII. [c. 58.] filius Cn. Scipionis, qui in Hispania cum fratre est occisus." VALESIVS. — Græcorum librariorum monstrum, Ναυσικᾶ, non opus putavimus, ut Polybio obtrusum maneret.

Ibid. ποιεῦντος τὴν διαγραφὴν ἑκατέρῳ τῶν εἴκοσι ταλάντων. — „Verti, *pecuniam e mensa numeraret.* Ea enim vis est græci vocabuli, ut testis Harpocration in Διαγράψαντος, & Suidas. [Διαγράψαντος· καταβαλόντος, καταθέντος, διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος. id est, *per mensarium solventis*, ut post Salmasium monuit Küsterus ad Suidam.] quia scilicet argentarii pecuniam omnem, quam solverant, studiose in codicem referebant. At Latinis *perscripta pecunia* longe a *numerata* differt, ut apud Suetonium in Iulio cap. 42. *Perscripta* enim pecunia dicitur ea, quæ, cum debeatur, nec adhuc numerata sit, in tabulas relata est. Cicero pro Roscio Comœdo, [cap. 1.] & lib. IV. epist. ult. ad Atticum." VALESIVS. — De eodem verbo hæc adnotavit REISKIVS: „Græci dicunt ποιεῖν τὴν διαγραφὴν de *numulario pecuniam debitam numerante & exhibente:* nam quando id factum est, tum διαγράφει, *litura*

Verſ. 7. *tura inducit* ſcriptum nomen, ſeu debitum *expungit.* Quamdiu ſolutio pecuniæ nondum facta eſt, ipſe debet: ea autem præſtita, non amplius debet; ergo inducit in ſuis tabulis illud ſuum nomen. Hoc ſenſu uſurpavit Dionyſius Halic. Ant. Rom. p. 287, 2. [lib. V. c. 28. διαριθμῶν τοὺς στρατιώτας, καὶ διαγράφων αὐτοῖς τοὺς ὀψωνιασμούς.] ubi ſiniſtre accepit interpres. Ita Latini *reſcribere*, pro *ſolvere debitum.* Horat. Serm. II. 3, 75. *dictantis, quod tu nunquam reſcribere poſſis*, h. e. jubentis ſyngraphan edere, cujus ſummam promiſſam & ſponſam tu nunquam ſolvere poſſis. διαγράφειν eſt aliâs *deſcribere*, *definire*, *diſtribuere*, *aſſignare.* Diodor. Sic. T. II. p. 295, 21. διαγράφειν σατραπείας. Hinc διάγραμμα idem quod πρόγραμμα, *declaratio publica*, *edictum;* Diodor. II. 299, 23 & 44. 300, 73. Plutarch. Opuſc. 1501, 23. Hinc notio *prædicandi*, *verbis depingendi*, Plutarch. 1119, 14. Porphyr. de Abſtin. p. 113. Euſeb. Hiſt. Eccl. p. 219, 24. Eſt etiam *ſeorſim unumquodque ſuo loco ſcribere.* Hinc, *nomina* vel *debita alia aliis locis velut areis cuique propriis inſcribere*; vid. Plutarch. 1348, 6. Harpocrat. voc. ἐπιγραφεῖς, aut *definire* quantum cuique ſolvendum ſit. Inde, *lineam tranſverſam per aliquid ducere*, aliquid *expungere*, *delere*, *de medio tollere.* vide Demoſth. p. 652, ult. Lyſiam p. 315, 2. Philoſtrat. p. 625, 25. 735, 3. Plutarch. Opuſc. 615, 23. Porphyr. de Abſtin. p. 101, 9. Ariſtid. I. 176, 3." — Idem Reiſkius in Adnotatis ad Dionyſii Halic. locum paulo ante citatum, provocans ad hæc, quæ ad Polybium monuerat, διαγράφειν, inquit, eſt *expendere*, *perſolvere*, *dinumerare alicui æra debita*, *militibus diſpenſare ſtipendia.*

Verſ. 11. *Verſ.* 11. ἀκρίβεια περὶ τὸ διάφορον, *diligentia in re pecuniaria.* Tacite hoc correxit Gronov. in ſua editione; merito vero. Perperam περὶ τὸ διαφέρον Valeſ. Sed recte mox idem cum ceteris, τοῖς διαφόροις.

Verſ.

Verſ. 13. ἱκανὸν ἔτι χρόνον. Sic corrigendum monuit Gronovius in Notis editis ad h. l. *Verſ.* 14. καὶ γενναίως. Particulam καὶ, qua carebat codex, ex ingenio adjecit Valeſius. Verſ. 13.

CAPVT XIV. Cap. XIV.

Verſ. 2. αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους. Aut αὐτοῦ utique adjiciendum fuit, ut fecit Valeſius, aut delenda copula καί. Verſ. 2.

Verſ. 3. οὔσης τῆς ὅλης τιμήσεως ὑπὲρ ἑξήκοντα τάλαντα. — „At, qui potuit pars Scipionis de hæreditate paterna ſexaginta talentorum eſſe, & fratris par, ſi pater non reliquit unde uxori dos redderetur?“ REISKIVS. — At non partem Scipionis, ſed totam hæreditatem, ſexaginta talentis æſtimatam Polybius ait: porro, nullibi dicit Polybius, non reliquiſſe L. Aemilium unde uxori dos redderetur, ſed hoc ait, (c. 18, 3 ſq. & XVIII. 18, 6.) ut dos viduæ reddi poſſet, opus fuiſſe, ut prædia nonnulla, quæ L. Aemilii fuerant, venderentur. Verſ. 3.

Verſ. 5. μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν. Conf. Adnot. ad c. 8, 1. Verſ. 5.

Verſ. 7. * Φήμης περὶ αὐτοῦ διδομένης. De lacuna nil monuit Valeſius, ſed perſpecte REISKIVS, μεγάλης δὲ, legendum ait, aut λαμπρᾶς δὲ, aut τοιαύτης δὲ Φήμης περὶ αὐτοῦ διαδιδομένης. Verſ. 7.

Verſ. 8. περὶ ὧν ἀρτίως εἶπον. Vide cap. 8, 6. *Ibid.* ἧς οὐδὲν αὐταῖς προσῆκε κατὰ τοὺς νόμους. — „Lege enim Voconia vetitum erat, ne quis mulierum hæredem inſtitueret. Tulerat eam C. Voconius Saxa tribunus plebis C. Claudio Pulchro & Tib. Graccho Coss. anno urbis 576. [577.] ut, qui poſt cenſuram Poſtumii Albini & Fulvii Flacci cenſus eſſet, ne hæredem virginem neve mulierem faceret, ut docet Livius lib. XLI. c. 34. & Cicero in Verrem. Itaque hæc lex ad eos, qui cenſi non erant, minime pertinebat. *Cenſi* autem intelligebantur, more veterum, qui centum millia in profeſſione detuliſſent, ut notat Aſco- Verſ. 8.

Aſconius in Verrinas, qui & *claſſici* dicebantur: cæteri, qui infra claſſem erant, ea lege non tenebantur, ut docet M. Cato in Oratione qua legem Voconiam ſuaſit apud Gellium lib. VII. cap. 13." —

Verſ. 11. *Verſ.* 11. *τὸ προκείμενον.* Conf. ad XXIV. 8, 11.

Cap. XV. CAPVT XV.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *Τῶν μὲν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλικῶν.* — „Non improbo *βασιλικῶν.* Poteſt accipi de *regibus eorumque liberis.* Puto tamen Polybium dediſſe *βεβασιλευκότων.*" REISKIVS.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *τῶν τεττάρων.* — „Non erat cauſa, cur Valeſius *διὰ* adderet, quod aberat ab ejus codice msto." REISKIVS. Vide Adnot. ad III. 85, 9.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *κατεγίγνετο.* Sic ſcripſimus, pro more quem plerumque ſervant libri Polybiani. *κατεγίνετο* edidit Valeſius & alii. In ora vero idem adnotavit VALESIVS: „f. *κατεσίνετο.*" — REISKIVS vero: „*κατεγίνετο*, ait, eſt emendatio Valeſii, merito in textum admiſſa. In cod. msto fuit *κατεσίνετο*: ſed typographus, errore ductus, compendia *f.* (id eſt *forte*) & *ms.* (ſeu *manuſcriptum*) permutavit. Nam *κατεσίνετο*, quod nullius rei eſt, a tanto viro profectum eſſe, credibile non eſt." —

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *ὥστε, κατὰ τὴν ἡλικίαν* &c. Si verum eſt *ὥστε*, referetur ad hanc conjunctionem verbum *συνέβη*, & tunc ſequentia verba *διὸ καὶ* &c. cum ſuperioribus, veluti apodoſis cum protaſi connectenda fuerint, particula *δὲ* eo modo accepta, de quo jam ſæpius diximus. Fortaſſe vero pro *ὥστε* fuerit *ἅτε* ſcribendum, hac ſententia, *conſtanter Scipio venationi operam dedit, utpote qui & in ætatis erat vigore, & præterea amabat id genus exercitationis.*

Verſ. 8. *Verſ.* 8. *τοὺς χαιρετισμούς.* — „*Salutationes* verti: deductum enim *ἀπὸ τοῦ χαῖρε* id vocabulum eſſe exiſtimavi. *Prehenſationes* etiam interpretari poſſis." VALESIVS. — Vocabulo *χαιρετισμὸς* notionem iſtam, *ſalutatio*,

tio, salutandi officium, quam addubitans nonnihil ei tribuerat Valesius, cum e Platone, tum e veteribus grammaticis vindicavit Hemsterhus. ad Aristoph. Plutum vs. 752.

Vers. 9. ἐπὶ τᾶις κυνηγεσίαις ἀναστρεφόμενος. — „Fuit Scipio venationi addictior; quod docet Polybius in fragmento apud Suidam: διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὡς οὐδὲν προυργιαίτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. Quæ de Scipione dici equidem non dubito. Eumque ad hoc studium ipse Polybius plurimum incitabat, qui suum circa venationem studium tum hoc loco, tum in cap. 114. legationum, [XXXI. 22, 3.] ingenue fatetur.“ — Fragmentum, ad quod provocat Valesius, quod apud Suidam in Διάληψις & in Προυργιαίτερον legitur, non ad Scipionem referri, sed ad Philemenum Tarentinum, & ex Polyb. VIII. 27, 6. esse excerptum, monuit Gronovius in Notis ad Polybii Fragmenta ab Vrsino & Casaubono collecta. Vers. 9.

Vers. 12. ἐν Φιλοξενίᾳ. In contextu e codice msto posuit hoc Valesius; in ora vero „f. Φιλοδοξίᾳ.“ Cujus tenuimus interpretationem, quum non magis, quam ille, videremus, quid huc faceret Φιλοξενίᾳ. Vers. 12.

CAPVT XVI. Cap. XVI.

Vers. 2. μετὰ ταῦτα. — „γε nihilo melius est quam δὲ, quapropter utrumque est delendum.“ REISKIVS. Vers. 2.

CAPVT XVII. Cap. XVII.

Conjectando eclogam hanc ad A. V. 595. retulimus, cum nulla alia supereslet ecloga, quæ ad illum annum referretur. Post annum 594 ponendam fuisse, suaserat ecloga de Legat. 122. cap. 7. hujus libri, ubi alia legatio Achæorum memoratur, quæ anno 594 Romam est missa.

Vers. 1. οἱ περὶ Θεαρίδαν καὶ Στέφανον. *Stephanus* videtur esse legati Athenienſium nomen; *Thearidas*, cui nomini dorica forma est, legati Achæorum. cf. XXXVIII. Vers. 1.

2,

Verſ. 1. 2, 1. *Ibid. ὑπὲρ τῶν ῥυσίων.* Commodiſſimum quidem per ſe videri poterat Δηλίων, quod ex ingenio poſuit Vrſinus, ſed nimis remotum a librorum ſcriptura. *ῥοδίων*, quod in ſuo codice fuiſſe Vrſinus ait, proxime abeſt a *ῥυσίων*, quod habet Bav. Nam o litera, ſi nonnihil aperta eſt ſuperne, ſimilis fit literæ *υ*; *δ* vero & *σ* in Vrſini codice, quemadmodum & in Bavarico noſtro, jam aliàs monuimus ita ſimiles inter ſe eſſe, ut ſæpe, utrum ponere voluerit librarius, vix diſcernas. Sumſit autem hoc vocabulum compilator harum eclogarum, qui introitum eclogæ pro more ipſe concinnavit, ex verſ. 4.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *μετὰ τὸ συγχωρηθῆναι τὴν Δῆλον τοῖς Ἀθηναίοις.* Vide XXX. 18, 11. *Ibid. αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν.* Omnino legendum videtur *ἐξεῖναι αὐτοῖς μὲν ἐκχωρεῖν.*

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν, jus repetere.* conf. Polybii Fragm. Gramm. num. XXXIX. T. V. p. 84. — *Ibid. κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον.* — „Vide Valeſ. ad Harpocrat. [p. 133.] ubi locum hunc exponit. Subauditur ad hoc vocabulum *τῶν Δηλίων.*“ REISKIVS. — Immo vero *σύμβολον* dicit *τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς*, *pactum quod de repetendo jure convenerat Athenienſibus cum Achæis.* Ceterum conf. Adnot. ad XXIV. 1, 2.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς τῆς δικαιοδοσίας ταύτης. δικαιοδοσία* eſt *ratio ac modus juris repetendi ex συμβόλῳ*, id eſt, *ex pacto*, *quod inter duos populos convenerat.* Vide Adnotationem modo citatam, ad XXIV. 1, 2. *Ibid. ἠτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιούς.* conf. Adn. ad IV. 53, 2.

Cap. XVIII. CAPVT XVIII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τῶν Ἰσσίων.* — „Pro *Νισσίων* [quod erat in mſtis] non eſt dubium, quin *Λισσίων* ſit legendum. Eſt enim *Λίσσος*, *πόλις Ἰλλυρίας*, ut ſcribit Stephanus; cujus in ſuperioribus fragmentis mentio facta eſt, de ea ita ſcribente Livio: *rex Liſſi Gentius erat.*“ VRSINVS. — Vide Liv. XLIII. 20. coll. cum Polyb. XXVIII. 8, 4. Adde Polyb. II. 12, 2. III. 16, 3. IV. 16, 6. Liv. XLIV. 30.

In

In contextu Vrſini, operarum culpa, Λιψίων mendoſe prorſus eſt editum; pro Νισσίων, quod codex msstus dederat; in ora vero ſcribitur Λισσίων, quod a Caſaub. & ſeqq. editoribus in contextum receptum eſt. Nos vero admonitioni IO. LVCII obtemperandum cenſuimus, *lib. I. de Regno Dalmatiæ & Croatiæ, cap.* 1. *p.* 10. ita ſcribentis: „Ἰσσίων reponi debere ex ipſius Polybiani fragmenti ſerie deprehenditur: cum non *Liſſios*, longe a finibus Dalmatorum tunc tempore diſſitos, de eiſdem conqueſtos appareat, ſed *Iſſenſes*, qui *Tragurium* & *Gretium*, [immo *Epetium*] ipſorum urbes, a proximis Dalmatis infeſtatas referebant. Has autem Iſſenſes colonias fuiſſe Strabo confirmat, [lib. VII. p. 315.] qui *Tragurium ab Iſſenſibus conditum* teſtatur." Verſ 1 ſq.

Ibid. καὶ τῶν Δαορσῶν, Quum mox *verſ.* 2. diſerte memoretur ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δαορσῶν ἐγκαλούντων, imperite eadem verba καὶ τῶν Δαορσῶν ad τῶν Ἰσσίων initio adjecta ſunt a compilatore. De nomine adnotavit REISKIVS: Alii *Daoriſos* & *Daorizos* appellant. vide Strabon. p. 485. [lib. VII. p. 315. edit. Caſaub.] Plin. III. 26. Vellej. Paterc. II. 115." — *Daorſi* vocantur apud Livium XLV. 26, 14. ubi vide quæ notarunt Sigonius & Drakenborch. Adde Holſten. ad Steph. Byz. in Δάρσιοι, quem laudavimus in Adnot. ad Appiani Illyr. c. 2. Apud Polybium noſtrum utroque loco (verſ. 1 ſq.) Caſaubonus Δαορσῶν correxit. Contextui editionis Vrſini (quemadmodum ſæpe aliâs) non convenit cum Notis editoris. Nam in Notis ſic VRSINVS monuit: „Pro Δαοσσῶν, aut Δαουρσίων legendum, quod Ἰλλυρίας ἔθνος dicitur a Ptolemæo, aut Δασσαρητῶν, quod & ipſum Ἰλλυρίας ἔθνος ἐστὶ, docente Stephano ex auctoritate Polybii in libro VIII. [VIII. 38, 4.] Nos [ſic pergit VRSINVS] manuſcriptam lectionem non mutavimus, quod fortaſſe ex multis Illyricis gentibus una ſit hæc, cujus nomen ſit prætermiſſum a Ptolemæo." — Sic ille: at in ejus contextu *verſ.* 1. ſcribitur καὶ τῶν

Verſ. 1. Δασσαριτῶν; *verſu* 2. vero, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν Δασσῶν, & ibi dein in ora Δασσαριτῶν.

Rurſus *verſ.* 1. πεπρεσβευκότων εἰς τὴν Ῥώμην. Ad vulgatam lect. παραπρεσβευσάντων monuit REISKIVS: „Aut πρεσβευσάντων aut διαπρεσβευσ. legendum: nam παραπρεσβεύειν eſt *legatione ſua perfide fungi, falſa renuntiare, in fraudem legantis omnia comparare*, ut conſtat ex actione Demoſthenis in Aeſchinem.“ — Fieri tamen poteſt, ut Polybius, amans verbis compoſitis pro ſimplicibus uti, verbum παραπρεσβεύειν pro ſimplici πρεσβεύειν vel pro διαπρεσβεύειν uſurpaverit. Quod ſi ita eſt, fuerit παραπεπρεσβευκότων legendum.

Ibid. ὅτι Δελματεῖς τὴν χώραν ἀδικοῦσι, &c. — „De hac re ita ſcribit Livius in Epitoma libri XLVII. *C. Marcius Coſ. adverſum Delmatas parum proſpere primum, poſtea feliciter pugnavit: cum quibus bello conſligendi cauſa fuit, quod Illyrios, populi Romani ſocios, vaſtaverant.*“ VRSINVS. — Bellum indictum Dalmatis memorat Polyb. ecloga ſeq. cap. 19, 4. Ipſius belli hiſtoria, A. V. 598 a C. Marcio Figulo Coſ. geſti, intercidit apud Polybium, ſed ſupereſt apud Appianum in libello de rebus Romanorum Illyricis cap. 11. Scriptura Δελματεῖς cum ε in prima ſyllaba, conſtanter utitur Vrſinus & in hac ecloga & in proxime ſequenti, ex ſui codicis putamus præſcripto. Bavaricus verſ. 3. quidem Δαλματεῖς habet, ſed hoc verſ. 1. in Δελματεῖς conſentit; de qua ſcriptura vide auctores quos laudavit Drakenb. ad Livii Epit. libri XLII. & in his Cellarium Orb. Antiq. lib. II. c. 8. p. m. 614. Adde quæ notavimus ad Appiani Illyr. c. 11.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Ἐπέτιον καὶ Τραγύριον. — „Ἐπέτιον inter Illyricas urbes numeratur a Ptolemæo. Pro Τραγύλιον vero ſuſpicor legendum eſſe Τραγύριον, unius tantum literæ mutatione, ſi modo Plinii codex eſt emendatus, a quo [III. 22, 26.] *Tragurium* Delmatiæ adjacens oppidum nominatur.“ VRSINVS. — Vrſini emendationem Strabonis etiam auctoritate firmatam paulo ante vidimus.

Sæpe

Sæpe a librariis græcis literas ρ & λ inter se permutari, monuit ad hunc locum Reiskius; qua de permutatione diximus ad XXII. 23, 1.

Vers. 3. τοὺς περὶ Γάϊον Φάννιον. Consul fuerat *C. Fannius* anno ab V. C. 593. Iam sæpius vero in horum temporum historia legatos ad exteras gentes vidimus missos eos viros, qui nonnullis ante annis consulatum gesserant. Ceteroquin anni notam, ad quem referenda sit hæc ecloga, in ipso argumento nullam invenimus. Proxime vero sequente ecloga (cap. 19.) memoratur renunciatio legationis Fannii, & senatusconsultum ea occasione factum; quod & factum & commemoratum pro more a Polybio videtur in *rebus Romæ gestis* initio anni sequentis post eam rem, de qua hac ecloga agitur: annus autem, ad quem pertinet proxima ecloga, est duodecimus a fine belli Persici (cap. 19, 7.) Victus autem & debellatus est Perseus A. V. 586. a quo duodecimus annus est A. V. 597. Cum quo calculo convenit mentio consulatus *Sexti Iulii* cap. 20, 2. qui in eumdem incidit annum 597. Quare hanc, in qua nunc versamur, eclogam ad annum 596. referendam putavimus. Vers. 3.

Vers. 4. μέχρι μὲν ἔξῃ Πλεύρατος. *Pleuratus*, Scerdilædi filius, pater *Gentii*. conf. Adnot. ad II. 5, 6. T. V. p. 356 sq. Ceterum corruptum fuisse in exemplari hunc Polybii locum, ait Vrsinus; nec tamen, quid in codice fuerit, depromit. Putamus eodem modo ibi scriptum fuisse ut in Bav. qui habet μέχρι μὲν ἔξει Πλεύρατος, ὑπήκοον ἐκείνῳ. Quæ utique recte emendavit Vrsinus; nam quod ἔξῃ cum in contextu ejus expressum est, tum in Notis repetitum, operarum id culpa factum videtur. ἔξῃ, quod non dubitamus voluisse Vrsinum, restituit Casaubonus. Vers. 4.

Vers. 5. ἐπὶ τούτοις ἐξώρμησαν. Bene hoc habet, *ad hæc, harum rerum causa, super his rebus*, id est, *hæc in mandatis habens, profectus est Fannius:* non ἐπὶ τούτους, *adversus hos;* non enim cum exercitu est profectus, sed missus est ad res inspiciendas. Vers. 5.

CAPVT XIX.

Cap. XIX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τῶν περὶ τὸν Φάννιον. Vide notata ad c. 18, 3. *Ibid.* ἀδικεῖσθαι συνεχῶς. — „Ita legendum. In exemplari autem ſcriptum eſt συνεχεῖς, mendoſe, ſine adverbio ὥστε, quod nos addidimus, ad ſententiam neceſſarium." VRSINVS.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. μὴ κατάλυμα δοθῆναι σφίσι, μήτε παροχήν. — „Hinc intelligere poſſumus, male eos feciſſe, qui apud Ciceronem *parochiis* emendarunt, pro *parochis*, quæ lectio reperitur in veteribus libris. Locus eſt ex epiſtola ſecunda libro XIII. ad Atticum, in qua ita ſcriptum eſt: *Ariarathes, Ariobarzanis filius, Romam venit. - - Omnino eum Sextus noſter parochis publicis occupavit; quod facile patior. Verumtamen, quod mihi jummo beneficio meo magna cum fratribus illius neceſſitudo eſt, invito eum per literas, ut apud me diverſetur* &c. *Parochi* autem dicebantur, qui legatis ſalem & ligna & ſimilia præbebant: de quibus Horatius meminit lib. I. Serm. Satyr. V.

Proxima Campano ponti, quæ villula, tectum
præbuit: & parochi, quæ debent ligna ſalemque.

Porphyrio in hos verſus ita ſcribit: *Parochi, Copiarii dicuntur, ἀπὸ τοῦ παρέχεσθαι, id eſt, ab exhibere: hodieque a copiariis præſtantur hæc iis, qui reip. cauſa iter faciunt.*" VRSINVS. — Confer Polyb. XXV. 6, 6.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τὸ δὲ πλεῖστον ὑπέλαβε, τὸν καιρὸν &c. Incommoda ratio diſtinguendi orationem ex Erneſtina editione in noſtram irrepſit. Dele comma poſt ὑπέλαβε, & proxime poſt πλεῖστον repone, quemadmodum habent editiones ſuperiores: τὸ δὲ πλεῖστον, ὑπέλαβε τὸν καιρὸν &c.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. πρὸς τὸν Ἀδρίαν. Sic merito correxit Caſaub. Perperam πρὸς τὴν Ἀδρίαν Vrſin. neſcimus codicine, an ipſius operarumve culpa. ὁ Ἀδρίας, ſcil. κόλπος, *ſinus Adriaticus, mare Adriaticum:* ſic quidem conſtanter græci dicunt ſcriptores, nec aliter noſter I. 2, 4. II. 14, 6.

Verſ.

Verſ. 6. ἀπόλυσθαι. — „ἀπόλυσθαι poteſt quodammodo defendi, ſi accipitur pro *corrumpi*. Erat tamen convenientius ἀποθηλύνεσθαι, *effœminari*., ut p. 1319, 18.“ [XXXII. 2, 3.] REISKIVS. — Quemadmodum Latini dicunt *otio corrumpi*, ſic haud incommode ſane græco illo verbo uti Polybius potuit. Verſ. 6.

Verſ. 9. Αὗται μὲν ἦσαν αἱ αἰτίαι. Sic ſcripſimus jubente Reiſkio, cum ignorarent articulum ſuperiores editiones. Ac potuit utique perfacile ante αἰτίαι excidere αἱ. Poterat tamen utcumque etiam vulgata lectio ferri. *Ibid.* τοῖς γε μὴν ἐκτὸς * τὸν πόλεμον ἀναδεικνύειν. Launam diſſimulaverat Vrſinus; aſteriſcum adjecit Caſaubonus. — „Deeſſe videtur, ait REISKIVS, aliquid ad hanc fere ſententiam: τοῖς γε μὴν ἐκτὸς τούτων οὐκ ἔκριναν τὸν πόλεμον ἀναδεικνύειν. *Cæteris autem populis* (præter Dalmatas) *bellum indicere vel inferre, non judicabant Romani; quia decreverant hoc bello tantum contumeliam ulciſci ſuis legatis factam.*“ — Quæ nobis plurimum abeſſe a mente ſcriptoris viſa ſunt, quam mentem perſpecte Caſaub. in verſione his verbis expreſſit: *ipſi tamen apud externos hanc afferebant cauſſam, quod* &c. ἀναδεικνύειν τὸν πόλεμον veremur ne nuſquam legatur pro *indicere bellum*. ἀναδεικνύειν eſt *oſtendere, in publicum edere, demonſtrare, deſignare*. οἱ ἐκτὸς ſunt *externi, qui foris ſunt*, ſcilicet, *qui concilio non interſunt, qui conſilii non ſunt participes, vulgus*. vide II. 47, 10. VIII. 14, 3. IX. 23, 4. Fragm. hiſt. LVI. Itaque aut hoc modo ſcripſiſſe Polybium putemus: τοῖς γε μὴν ἐκτὸς αἰτίαν τοῦ πολέμου ἀνεδείκνυον; aut nude τοῖς γε μὴν ἐκτὸς τὸν πόλεμον ἀνεδείκνυον, ὡς &c. *in vulgus bellum ita deſignarunt, ita oſtenderunt, ita propoſuerunt;* quod ſigillatim fortaſſe accipiendum fuerit de *ſpecie* quam *bello huic prætenderunt, cum de eo ad populum referrent.* Verſ. 9.

CAPVT XX.

Cap. XX. Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀριαράθης. *Ariarathes*, Philopator cognomine, de quo confer lib. XXXI. c. 14 ſq. & præcipue, quem ibi laudavimus, Diodor. Sicul. Ecl. 3. ex lib. XXXI. Adde quæ cum ex Diodoro & Polybio, tum ex aliis ſcriptoribus, congeſſit Freinſhem. in Suppl. lib. XLVII. Livii, cap. 14. ſqq. De hujus vero eclogæ argumento conferendus Diodorus in Eclogis de Virt. & Vitiis, T. II. p. 588. ed. Weſſel. *Ibid.* ἔτι θερείας οὔσης. Mendoſe θερίας Vrſin. cum msstis. Ante exitum anni 596. Romam advenerat Ariarathes: ſed, quoniam de rebus exterarum gentium, niſi quid urgeret, nonniſi ſub novis conſulibus ad ſenatum referebatur, quo tempore etiam ſenatus dabatur legatis; exſpectandum fuit Ariarathi, (*Verſ.* 2.) donec novi conſules, *Sextus Iulius* Cæſar & L. Aurelius, magiſtratum iniiſſent. Ad hoc tempus refertur illud τότε δὲ, quod in latina verſione ad verbum ita exprimi debebat: *tunc vero, poſtquam magiſtratum inierat Sextus Iulius.* Verſ. 2.

Ibid. παρειληφότων τὰς ἀρχάς. τότε δὲ τούτων παρειλ. τὰς ἀρχὰς dabant mssti. τούτων ſua auctoritate delevit Vrſinus. Fortaſſe aliud quid peccaverant aut omiſerant librarii. *Ibid.* τὸν Σέξτον idem recte emendavit Vrſinus. Mendoſe τὸν Ἕξτον erat in msstis.

Ibid. τῆς ὑποκειμένης ὑποστάσεως, *calamitate in qua verſabatur.* Regno pulſus erat *Ariarathes* ab *Oroferne*, qui pro fratre ejus ſe gerebat, quia eum mater Ariarathis, Antiochis, liberis carens, priuſquam natus eſſet Ariarathes, gravidam ſe ſimulans, pro filio ſuo & Ariarathis, patris hujus Ariarathis, ſuppoſuerat. Ad pellendum regno Ariarathem, adjuverat Orofernem *Demetrius*, Syriæ rex, odio Ariarathis, qui Romanis gratificaturus, ſocietatem cum Syriæ regno aboleverat, & ſorori Demetrii nuncium miſerat. Conf. Iuſtin. XXXV. 1.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. καὶ γὰρ περὶ Ἀριαράθου ἀπολογεῖσθαι. — „Forte καὶ γὰρ πρὸς Ἀριαράθην ἀπολογεῖσθαι." REISKIVS. — Nobis neutiquam ſolicitanda vulgata viſa eſt.

Verſ.

Verſ. 4. Ὀροφέρνης. De ſcriptura hujus nominis vide notata ad III. 5, 2. *Ibid.* συγκαταστησομένους τῷ Ἀριαράθῃ. — τῷ Ἀριαράθει legendum ex iis quæ ſupra habentur. In exemplari vero τὸν ἀριθμὸν, pro τῷ Ἀριαράθει, corrupte prorſus ſcriptum eſt." VRSINVS. — Nec tamen Ἀριαράθει, ſed Ἀριαράθῃ in contextu Vrſini receceptum eſt, quod merito tenuere reliqui editores. Ceterum in eodem errore cum Vrſini codice verſatur noſter Bavaricus. Verſ. 4.

Verſ. 5. μείζω φαντασίαν εἶλκεν. — „Si bene habet εἶλκον, accipi debet pro παρεῖχον. Fuit tamen cum ſuſpicarer legendum eſſe εἶχον." REISKIVS. — Φαντασίαν ἔχειν habemus XVIII. 29, 2. Nec vero idcirco ſolicitanda phraſis φαντασίαν ἕλκειν, quæ idem valet ac φαντασίαν ἐφέλκεσθαι. Verſ. 5.

Ibid. πρὸς ἐπταικότα. Recte hæc ſeparavit Caſaubonus, cum junctа eſſent apud Vrſinum, προσεπταικότα.

Verſ. 6. περὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐξήγησιν. — „Aut παρὰ aut κατὰ legendum eſſe videtur pro περί." REISKIVS. — Nos quidem in vulgata adquieſcendum putavimus. Verſ. 6.

Verſ. 7. καὶ πρὸς παντοῖα. — „Forte καὶ πρὸς πάντα, quia πᾶν præceſſit. Aliàs in vulgata ineſt eadem ſententia, ut latine quoque dicitur *adverſus omne genus criminationum.*" REISKIVS. — *Ibid.* ἀνυπεύθυνον. Sic a ſe emendatum ait Vrſinus, cum ὑπεύθυνον fuiſſet in exemplari. Verum habet Bav. & confirmat Vrſini emendationem. Verſ. 7.

Verſ. 8. ἀκονιτὶ correximus cum Reiſkio. Vulgo omnes ἀκονητὶ, ut ſæpius aliâs. *Ibid.* ἐδόκει σφίσι τὰ πράγματα κατὰ γνώμην χωρεῖν. *Viſi ſunt, quod volebant efficere.* Nec tamen prorſus ex ſententia res cecidit Oroferni: nam dividere hic juſſus eſt regnum cum Ariarathe, ut docet Appianus Syriac. c. 47. atque ita intelligenda verba, quæ leguntur in Epit. Livii lib. XLVII. *Ariarathes, Cappadociæ rex, conſilio Demetrii, regis Syriæ, & viribus pulſus regno, a ſenatu reſtitutus eſt.* Mox vero, Verſ. 8.

adjutus ab Attalo, pulso Oloferne, totum regnum Ariarathes recuperavit; ut docet Polyb. XXXI. 23, 8. coll. cum III. 5, 2. & XXXIII. 12, 2.

Vers. 9. *Vers.* 9. Ὀροφέρνην. Athenæus X. 11. p. 440. *Ibid.* τὴν ἀκρὴν καὶ τεχνητικὴν ἀσωτίαν. Ejusdem in bibendo intemperantiam notavit Aelian. Var. Hist. II. 41. avaritiam & crudelitatem Diodorus in Exc. de Virt. & Vitiis.

Cap. XXI.

CAPVT XXI.

Chronologia & argumentum. In Excerptis Valesianis media interserta est hæc Eclога, quam hoc cap. & seq. complexi sumus, inter illam de obitu L. Aemilii Pauli, quæ a cap. 8 — 16 excurrit, & inter illam de Eumenis obitu, cap. 23. Eamdem vero Eclogam ita cohærere cum Legat. CXXVII. (quam cap. 24. posuimus) putaverat Valesius, ut illa Legatio huic Eclogæ cap. 22, 7. inferenda esset: quod quidem secus esse, in Adnot. ad eum locum (c. 22, 7.) videbimus. Suspicari quidem licebat, Polybium occasione ejus legationis, quæ cap. 24. exponitur, repetiisse superiorem Epiri statum, eaque occasione de Charopis sævitia, tum de ejus itinere Romam suscepto, denique de ejus obitu, verba fecisse. Sed quum legatio CXXVII pertineat ad annum 598, quo consul C. Marcius fuit, post eclogam vero hanc nostram in Excerptis de Virtutibus & Vitiis sequatur illa de Eumenis morte, quæ in annum incidit superiorem, ad eumdem annum superiorem 597 hanc eclogam retulimus. Ac fortasse ante caput nostrum 20. reponi hæc ecloga debuerat; quemadmodum apud Diodorum Siculum (qui in horum temporum historia, ut jam sæpe monuimus, presso pede Polybium secutus est) in Excerptis de Virt. & Vit. T. II. p. 587. prius de Charopis nequitia agitur, quam de Ariarathe ab Oroferne regno expulso. (conf. Adnot. ad c. 23, 1.) Ceterum *de Charopis morte* hoc loco verba fecerat Polybius (vid. c. 21, 4.) eaque occasione nonnulla de superioribus ejus factis repetiit.

Vers.

Verſ. 1. τῆς ἐμΦυλίου στάσεως. — „Hujus *inteſtini inter Aetolos belli* meminit Livius lib. XLV. [cap. 28.] ubi 550 *principes Aetolorum ab Lyciſco & Tiſippo auxilio Romanorum militum captos & interfectos eſſe* ait.“ VALESIVS. — *Ibid.* τὸν Λυκίσκου θάνατον. De *Lyciſco* & aliis hominibus, quos hic commemorat Polybius, conf. XXX. 10, 3 ſq. & quæ ibi notavimus. Verſ. 1.

Verſ. 2. Μνασίππου τοῦ Κορωναίου. — „In exemplari erat Κυρωναίου, quod emendavimus. Hujus *Mnaſippi Bœoti* & *Chrematæ Acarnanis*, qui præcipui partium Rom. fautores erant, meminit Polybius cap. XCIV. Legat. [XXX. 10.] ubi Χρέμης ſcribitur pro Χρευάτας, minus recte, ut puto. Sane in cap. LXXV Legat. [lib. XXVIII. 5, 1.] Χρεμίας dicitur in msto, teſte Fulvio Vrſino.“ VALESIVS. — Vide Adnot. ad XXVIII. 5, 1. Bœotum hominem fuiſſe Mnaſippum, diſerte Polybius loco citato docuit: eſt autem Κορώνεια Bœotiæ urbs, cujus gentile cum codices mssti Stephani Byzantini perinde Κορωνεῦος & Κορωνεὺς perhibeant, præpropere priorem formam damnavit editor Berkelius, quam eamdem Polybii auctoritate firmatam videmus. Verſ. 2.

Verſ. 4. τὸν Ἠπειρώτην Χάρωπα. De hoc homine conf. XXX. 10, 4. & XXX. 14, 7 ſq. & XXXI. 8, 12. De ejuſdem hominis morte vero uberius, quam fit in hoc excerpto, verba hoc loco feciſſe videtur Polybius, atque ea occaſione, ut ſolet, repetiiſſe nonnulla de ingenio hominis & ſuperioribus ejus factis, ut paulo ante monuimus. Verſ. 4.

Verſ. 6. Μετὰ γὰρ τὸ καταπρῖναι Λεύκιον Ἀνίκιον. Ad vulgatam ſcripturam, Ὅτι μετὰ τὸ καταπρῖναι, quæ Compilatoris imperitiæ debetur, hæc adnotavit VALESIVS: „Id caput cum ſuperiori jungi debet, ut ſatis clarum eſt. Prima verba mendo non carent, quæ reſtituere non opis eſt noſtræ. Intelligitur autem *L. Anicius*, qui Gentium regem Illyrici vicerat, qui confecta provincia Epirum uſque proceſſit, [A. V. 587.] eamque turbatam compoſuit ante adventum Pauli Aemilii, ut ſcribit Zonaras.“ — Verſ. 6.

Verſ. 6. Confer Adnot. ad XXXII. 8, 1. *Lucio* autem *Anicio* jungi debuit *L. Aemilii* mentio, cujus nomen fortaſſe compilatoris culpa intercidit. Is enim, a Perſico bello per Epirum rediens, ſeptuaginta Epiri oppida, evocatis prius e quaque decem principibus viris, diripienda militibus conceſſit. Liv. XLV. 34. Polyb. XXX. 15, 5 ſq. Plutarch. in Aemilio Paulo p. 271. *Ibid.* καὶ τοὺς μὲν * τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. — „Forte καὶ τοὺς μὲν αὐτοῦ vel παρεχρῆμα κολάσαι, vel ἀνελεῖν, vel θανατῶσαι τῶν ἐπιφανῶν.“ REISKIVS. —

Verſ. 9. *Verſ.* 9. σύστασιν πρὸς τοὺς προειρημένους. Vulgo omnes, σύστασιν καὶ πρὸς τοὺς προειρ. Delevimus conjunctionem, quæ iniquo loco poſita videbatur.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. τῶν τεθνεώτων ἐξηνδραποδίσατο τοὺς βίους. — „Mirifica dictio, & haud ſcio quam proba, ἐξανδραποδίζεσθαί τινος βίον, pro *ſibi alicujus facultates arrogare, & poteſtatis ſuæ facere, quaſi mancipii loco habere.*“ REISKIVS. — Suſpicati ſumus τοὺς υἱοὺς, *filios in ſervitutem redegit:* præſertim quum litera β ſæpe ea figura efferatur a librariis, quæ non differt ab υ, niſi quod illa cum ſequenti litera connecti ſoleat, quum υ ſoleat per ſe pingi nec cum ſequenti litera uno nexu conjungi. Poſſis etiam ſuſpicari ſic ſcriptum a Polybio ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς παῖδας, καὶ ἐνοσφίσατο τοὺς βίους.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. Προέγραφε correxit Valeſius. προσέγραφε mendoſe dabat codex mſtus.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. ἀναταθεὶς δὲ τὸν Φόβον τοῦτον. — „ἀναταθεὶς idem valet atque ἀνατεινάμενος, *cum intentaſſet hunc metum;* ut βουληθεὶς, δυνηθεὶς, & ſimilia.“ REISKIVS. — Sic & ἀναταθῆναι V. 55, 1. & προσαναταθῆναι V. 87, 4. & Fragm. Gramm. CVIII. Reliquam dictionem ἀνατείνεσθαι τὸν Φόβον habes II. 52, 1. XXVI. 3, 13. *Ibid.* διὰ τῆς μητρὸς Φιλότιδος. διὰ τῆς μητρὸς Φιλότας legitur apud Diodorum T. II. p. 588. minus recte.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. πάνυ γὰρ εὐφυὲς ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον. Quum εὐφυὲς correxerimus ex Diodoro, quod non

non pœnitet feciſſe, pro vulgato *εὐφυὴς*, utique cum eo- Verſ. 14.
dem Diodoro *καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον* corrigere debueramus, *admodum idonea etiam hæc perſona erat*, ſcilicet *ad pecunias injecto terrore exigendas.* Perſæpe *καὶ* & *κατὰ* inter ſe librariorum culpa permutata vidimus. Vocabulum *πρόσωπον* eodem modo hic accipitur atque V. 107, 3. ubi bene de eo præcepit Reiſkius, & XXVII. 6, 4. Minus placet, quod ad hunc locum idem REISKIVS adnotavit: „Bene habet vulgata, inquit; [nempe *εὐφυὴς ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον.*] *πρόσωπον* hic loci non eſt caput unum aliquod humanum, vir aut mulier ſingularis, ſed genus aliquod morum, habitus quidam animi, ſignificationem ſui per mores & inſtituta edens, perſona quædam moralis, vulgo *caractere*, aut *perſonage: elle étoit bien propre à jouer le rolle d' un tel perſonnage*, aut, *à repréſenter un tel caractere.* Pag. 1468, 35. [XXXII. 25, 6.] appellat *διάθεσιν.*“ — Eam rationem ut teneret Reiſkius, mox *δυνάμενον* in *δυναμένη* mutandum ſtatuit.

CAPVT XXII. Cap. XXII.

Verſ. 1. *ἐξηργυρίσαντο.* — „De verbo *ἐξαργυρίζεσθαι* Verſ. 1.
vide Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 562.“ REISKIVS.

Verſ. 2. *ἐν τῇ Φοινίκῃ. Phœnice*, Epiri urbs, in Chao- Verſ. 2.
nia, maxime ſeptentrionali Epiri parte. Oppida Epiri, ab Aemilio Paulo direpta, Moloſſorum maxime fuiſſe Polybius ait loco ſupra citato.

Verſ. 3. *ὅτε Χάροψ ὥρμησεν εἰς τὴν Ῥώμην, quo tempore Charops* &c. At, ſi capitis damnati erant, (ut ait verſ. 2.) non *tum demum profugerunt, quum Charops Romam profectus eſt;* ſed ſtatim profugiſſe eos oportet, cum ſe denunciatos aut etiamnum denunciandos intellexiſſent. Itaque *ὅ τε* ſcribendum putamus, diviſis vocibus, aut, quod malimus, *ὁ δὲ*, ut *δὲ* referatur ad præcedens *μέν*. Verſ. 3.

Verſ. 4. *τοῖς ἀνακεκλημένοις.* — „Confecto bello Ma- Verſ. 4.
cedonico, quotquot Perſei partibus faviſſe ſuſpecti delatique erant, ex omni Græcia partim literis Pauli imperatoris,

Verſ. 4. ris, partim edicto decem legatorum citatis nominibus ſunt evocati, qui Romam ad cauſſam dicendam ſequerentur, Aelio Pæto & Iulio Penno Coſſ. ut ſcribit Livius lib. XLV. [c. 31.] Sed & ſi qui eorum apud reges eſſe dicebantur, literis accerſiti ſunt, teſte ibidem Livio. Hos ἀναπεκλημένους vocat Polybius hic & ſupra." VALESIVS. — Vide XXXI. 8, 10. XXXII. 9, 5. Adde XXXI. 8, 3 & 11.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Μάρκος, ἀρχιερεὺς ὤν. — „Id eſt *M. Aemilius Lepidus*, qui tunc *Pontifex maximus* erat, & princeps ſenatus ſex continuis luſtris a cenſoribus lectus eſt, ut legitur in Prologo libri XLVII & XLVIII Titi Livii: vir omnibus honoribus in toga functus, nam & iterum conſul & cenſor fuit cum Fulvio. Ejus pontificatum memorat etiam Polybius c. 37. Legat. [lib. XXIII. 1, 2.] & Valerius Max. lib. IV." [c. 2, 1.] VALESIVS.

Ibid. καὶ πρῶτος τῆς συγκλήτου γραφόμενος. — „Id eſt, *princeps Senatus.* Revera enim princeps ſenatus is erat, quem is cenſor, cui lectio ſenatus forte evenerat, primum in recitando ſenatu nominabat, & cujus nomen in albo ſenatorio primum perſcribebat, ut docet Livius lib. XXIX. [voluit putamus lib. XXVII. 11.] Dio, & Zonaras ex Dione, πρόκριτον τῆς γερουσίας appellant, eo quod a cenſoribus *legeretur*; eſt enim προκρίνειν, *eligere* ac *præferre.* Porro hic honos perpetuus non erat ſemper. Ceterum is, qui princeps lectus erat, quamdiu in eo honore erat, dignitate ceteros anteibat, non poteſtate, ut docet Zonaras Tom. II. p. 29. ex Dione. Plutarchus in Tib. Graccho ſic deſcribit hanc dignitatem, προγεγραμμένος κατ' ἀξίωμα τῆς Ῥωμαίων βουλῆς." VALESIVS.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ Χάροπος εἰσελθόντος εἰς τὴν σύγκλητον. — „Hic infere caput 127. legationum." VALESIVS. — Mirum vero, quo pacto illam Eclogam 127. de Legat. (quam vide libro hoc XXXII. c. 24.) hic inſerendam putarit vir doctus. Hic agitur de itinere Romam ſuſcepto a Charope, vivo etiam tunc L. Aemilio, (vid.

(vid. verſ. 5.) qui A. V. 594 diem obiit ſupremum. Illa vero Legatio poſt mortem Charopis (quæ mors eadem hac ecloga memoratur, cap. 21, 4.) miſſa Romam eſt, quo tempore C. Marcius Conſul in expeditionem Illyricam eſt profectus, id eſt A. V. 598. Neque turbare nos debet, quod reſponſum a ſenatu datum cap. 24, 2. ſimile eſt huic, quod hic commemoratur. Potuit enim ſenatus, præſertim cum nihil definire vellet, ut diſerte hoc loco Polybius ait, idem reſponſum rurſus novis legatis dare. Hoc autem reſponſum, de quo nunc agitur, (*verſ.* 8.) non, ut ibi, & exſulibus Epicrotis, & aliis Epirotarum legatis datum eſt: ſic enim non reticere id reſponſum, & aliud illius loco confingere Charops potuiſſet, quod ab eo factum ait ſcriptor noſter verſ. 9. Verſ. 7.

Ibid. οὐ συνεκάθετο τοῖς ἀξιουμένοις, οὐδ' ἐβουλήθη δοῦναι ῥητὴν ἀπόκρισιν. Poſtquam mira ratione hæc ſic interpretatus erat Valeſius: *haudquaquam inter honoratos ſedere eſt juſſus (Charopus,) neque ullum a ſenatu reſponſum certum accepit*; ad iſta verba ſic commentatus eſt GRONOVIVS in Notis editis ad h. l. „De interpretatione, quæ prius membrum ad Charopum, alterum ad ſenatum tranſfert, & ſic græca damnum paſſa oſtendit, nihil dico. Tu mecum verte: *Poſtmodum ingreſſo in ſenatum Charopo deſiderii ejus non ſubſcripſit, neque ullum reſponſum certum dedit*, nempe ſenatus, in quem ingreſſus erat. Hoc Polybio eſt συγκαταθέσθαι. XV. 5, [10.] ὁ δὲ Πόπλιος, ἀκούσας ταῦτα τοῦ κήρυκος, συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις. III. 98, [11.] πλείω πρὸς τὸν αὐτὸν τρόπον διαλεχθεὶς, ἔπεισε τὸν Βώστορα, συγκαταθέσθαι τοῖς λεγομένοις. II. 5, [4.] συγκαταθεμένων σφίσι τῶν προειρημένων.“ — Perſpecte hæc quidem: at ſic utique συγκατέθετο fuerat corrigendum; quod ſane probabilius eſt, quam quod REISKIVS voluit: „συνέθετο aut συνεκαθίει; nam καθιέναι (inquit) in activo uſurpatur in eo ſenſu, cum ſignificatur *aſſenſio, condeſcenſio, demiſſio ad ſententiam alterius.*“

Verſ.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. Ὁ δὲ Χάροψ ἀναχωρήσας &c. Poſt hæc oportet alia occaſione in Italiam redierit Charops, ubi *Brunduſii* mortuus eſt, quemadmodum ſupra obiter dixit Polybius cap. 21, 4.

Cap. XXIII. CAPVT XXIII.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Εὐμένης ὁ βασιλεὺς &c. — „Pertinet hoc fragmentum cum ſequente ad illum locum, ubi Polybius *de morte Eumenis* expoſuit, quæ evenit A. V. 595. Habet etiam Suidas voc. Εὐμένης." REISKIVS. — Eumenis mortem in annum V. C. 596. M. Aemilio Lepido, C. Popillio Lænate Coſſ. poſuit Simſonus in Chron. Vniv. Atque in eumdem annum rectius fortaſſe a nobis poſita hæc ecloga fuiſſet una cum ecloga præcedenti. (conf. quæ monuimus ad init. cap. 21.) Certe, ſi 36 annos regnavit Eumenes, quemadmodum utique cum Simſono legendum apud Strabonem (lib. XIII. p. 624.) videtur, obitus ejus, quoniam regnare cœpit A. V. 557, incidit in A. V. 596. Quod ſi vero primum annum regni Eumenis numeraveris 558, incidet obitus in A. V. 597.

Ibid. προσαντεῖχεν. — „προσανέχειν novi, προσαντέχειν ignoro. vid. p. 1535. n. 15. [Fragm. Hiſtor. III. T. V. p. 54.] Dicitur proprie ἀνέχειν (ſubaudimus ἑαυτὸν) de illis, qui corpus ſuper undis tenent, enituntur ex undis, neque patiuntur ab iis ſe demergi. πρὸς in ea compoſitione ſignificat contentionem adverſus adverſarium. Contendunt inter ſe corporis infirmitates, animum demergere & obruere ſtudentes; contra eluctatur mens. ἀνέχει ἑαυτὸν ὁ νοῦς ὑπερχύνω τοῦ κλύδωνος τοῦ ἀπὸ τῶν τοῦ σώματος ἀῤῥωστημάτων, φιλονεικῶν πρὸς αὐτά." REISKIVS. Immo differt προσανέχειν a προσαντέχειν. Illud eſt *exſpectare, manere;* hoc *reſiſtere, ſuſtinere,* veluti *impetum hoſtium,* & h. l. *infirmitatem corporis virtute animi,* ut bene interpretatus eſt Erneſtus in Lexic. Polyb. Conf. Adnot. ad XVI. 30, 5. Ψυχῆς λαμπρότης eſt *ingenii vigor.* vide Lexicon noſtrum Polyb. in hoc voc. & in λαμπρός.

Verſ.

Verſ. 4. ἔτι δὲ πράξεως. ἔτι δὲ καὶ πράξεως Suidas in Περιπέτεια. Verſ. 4.

Verſ. 6. ἀδελφοὺς ἔχων τρεῖς καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ πρᾶξιν. — „Deeſſe videtur ἀκμάζοντας, aut quid ſimile. Suidas, in Εὐμένης, nihil ab editis differt. Sunt autem hi tres *Eumenis fratres*, *Attalus* cognomine *Philadelphus*, ac *Philetærus*, & *Athenæus*, teſte Strabone [lib. XIII. p. 624.] & Plutarcho, περὶ Φιλαδελφίας." [p. 480.] VALESIVS. — „REISKIVS contra: „Nihil hic deeſt, inquit, quod exiſtimavit Valeſius. Nam ἀδελφοὺς poſitum eſt in ambiguo & bivio quaſi, ut & *fratres genere atque natu & moribus ſimiles, geminos germanos* ſignificet." — Nos quidem, quo pacto ἀδελφοὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν dici poſſint intelligimus, *fratres induſtria ad res gerendas ſibi ſimiles:* ſed ἀδελφοὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν quanam ratione ſatis commode dici poſſit, nondum videmus, niſi ſint *fratres ætate fere pares;* quæ tamen inſit ne vis græcæ dictioni, dubitare licebit. Verbum ἀκμάζοντας probavit Küſterus & in contextum apud Suidam recepit, uncis tamen incluſum. Ceterum de Eumenis fratribus diximus ad XXIII. 18, 3. Verſ. 6.

Verſ. 8. Ἄτταλος ὁ ἀδελφὸς Εὐμένους. — „Suidas voc. Ἄτταλος habet hunc locum, ubi tamen majori Attalo per errorem tribuit quæ minoris ſunt." REISKIVS. — *Ibid.* τὴν Ἀριαράθου καταγωγήν. Fuit Ariarathes uxoris frater Attali, ut intelligitur ex Strabone lib. XIII. p. 624. De re confer ſupra notata ad cap. 20, 8. Verſ. 8.

CAPVT XXIV. Cap. XXIV.

Verſ. 1. πρεσβευτῶν ἐξ Ἠπείρου. De hac Ecloga confer, quæ notavimus ad init. cap. 21. & ad c. 22, 7. *Ibid.* ποιησαμένων λόγους κατὰ πρόσωπον. — „Duæ hic erant partes, ſuam quæque cauſſam agentes: altera, Phœniciam [immo Phœnicen] tenentium legati; altera, expulſi ex ea urbe, & ipſi pro ſe dicentes, per ſe, non per legatos, ut illi. κατὰ πρόσωπον τοὺς λόγους ποιεῖσθαι eſt *dicere pro ſemet ore ſuo.* vid. ad p. 1103." [XVIII. 25, 7.] REISKIVS Verſ. 1.

Verſ. 1. KIVS. — Immo vero dictio illa, *κατὰ πρόσωπον*, non ad eum referri videtur, qui verba facit, ſed ad eum coram quo, quo præſente, in cujus os, ut ſic dicamus, hic verba facit; ut *κατὰ πρόσωπον τοὺς λόγους ποιεῖσθαι* idem valeat ac *συγκαθίσασθαι* XXXII. 20, 4. *ἐξ ἀντικαταστάσεως* verba facere IV. 47, 4.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *μετὰ Γαΐου Μαρκίου.* Livius Epit. lib. XLVII. *C. Marcius Conſul* [A. V. 598.] *adverſus Dalmatas* &c. Vide Adnot. ad cap. 18, 1. Cum hoc C. Marcio, in Illyriam Dalmatiamque egrediente, miſſi ſunt legati, qui res Epirotarum inſpicerent, & cauſſas, de quibus diſceptabatur, cognoſcerent. *Μαρκίου* correxit Vrſinus, cum mendoſe *Γαΐου Μάρκου* eſſet in msstis. Iidem paule ante *ὅτι δῶσι* dabant, pro *ὅτι δώσει*, quod idem correxit editor.

Cap. XXV. ## CAPVT XXV.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *Προυσίας μετὰ τὸ νικῆσαι τὸν Ἄτταλον.* — „Pertinet hoc Fragmentum poſt illud Legationum CXXVIII. [Nos ante illud ponendum duximus.] De *Pruſiæ in Attalum injuriis* vide Diodor. Sic. T. II. p. 588. Habet hoc fragmentum Suidas quoque in *Προυσίας.*“ REISKIVS. — De eodem argumento confer Appian. Mithridat. c. 3. De anno, ad quem referendum fuit hoc fragmentum, vide notata ad cap. 26, 1. & ad XXXIII. 1, 1. *Ibid. καὶ τὸ παρελθεῖν.* Forſan *καὶ μετὰ τὸ παρελθεῖν.* Sed parum refert. A compilatore hæc contracta ſunt. Perperam vero *μετὰ τὸ παρελθεῖν εἰς τὸ Πέργαμον* Valeſius interpretatus erat, *Pergamum ingreſſus.* Sane non ingreſſus eſt Pergamum Pruſias; nam irritus fuit ejus in oppugnanda urbe conatus, ut ex verſ. 9. & ex Diodori verbis l. c. ſatis intelligitur. Neque vero aliud quidquam dicunt græca verba, *παρελθεῖν πρὸς τὸ Πέργαμον*, quam *ad Pergamum accedere.*

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *ἐπὶ τὸ Νικηφόριον.* Sic recte editio Mediol. Suidæ cum editionibus Polybii. Perperam *ἐπὶ τὴν Νικηφόριον* Suidas Küſteri. Conf. XVI. 1, 6. & XVII. 2, 2.

Verſ.

Verſ. 4. ὑπὸ Φυλομάχου. — „Malim Φυρομάχου, ut in Eclogis Diodori noſtri legitur. Sane Plinius lib. XXXIV. c. 8. *Phyromachum* appellat nobilem ſtatuarium, qui Attali & Eumenis adverſus Gallos prælia fecit. Floruit Olymp. CXX." VALESIVS. — Adde Weſſeling. ad Diodor. l. c. Verſ. 4.

Verſ. 6. εἰρηκά που. Vide lib. V. c. 11. & XVI. 1. *Ibid.* μανικάς. Hanc vocem, quæ una cum duabus ſequentibus, Τὸ γὰρ, omiſſa erat in Valeſii editione, (ſive id codicis culpa accidit, ſive operarum typographicarum errore,) ex Suida adjecit Gronovius. In latina verſione eaſdem recte expreſſerat Valeſius. Verſ. 6.

Verſ. 7. Τὸ γὰρ ἅμα &c. Repetiit hæc Suidas in Ἐξάλλως, uſque λογισμῶν verſ. 8. Verſ. 7.

Verſ. 8. πῶς οὐκ ἂν εἴποι τις. Recte hæc eodem modo Suidas repetit l. c. ut edidit Valeſius. Neſcimus vero, Reiſkius quid ſpectarit, cum ἃ πῶς οὐκ ἂν ſcribere juſſit. Verſ. 8.

Verſ. 9. ἀνδρὸς μὲν γὰρ ἔργον οὐδέν. Fuerint fortaſſe, qui haud incommode abeſſe potuiſſe vocabulum ἔργον contendunt, quibus nos quidem non pertinacius refragabimur. *Ibid.* πρὸς Ἐλαίαν. *Elæa*, Pergamenorum navale, Strab. lib. XIII. p. 615. Verſ. 9.

Verſ. 10. ἀπῆρεν ἐπὶ Θυατείρων. Valeſius: *Thyatira navibus contendit:* perperam, ut monuit Erneſtus in Lexic. Polyb. cum ſermo ſit de itinere pedeſtri. Satis erat *ad Thyatira contendit;* & deletam velimus vocem *navibus.* Nam & ſimpliciter pro *proficiſci*, ſive terra, ſive mari, & præcipue pro *domum redire*, uſurpari verbum ἀπαίρειν, jam olim & Heſychio & Suida monuit Henr. Stephanus. Verſ. 10.

Verſ. 12. τὸ τοῦ Κυνίου Ἀπόλλωνος τέμενος. — „*Cynius Apollo* cognominatus eſt eo, quod, cum Latona recens natum cum ſorore humi poſuiſſet, a canibus raptus eſt. Alii alias cauſſas memorant, quas videſis apud Suidam in Κυνήσιος, ex Socrate Argivo & Cratere grammatico. Cultus eſt hoc nomine Athenis, eique gens Cynida- Verſ. 12.

Verſ. 12. rum dicatu erat, ex qua ſacerdotes Cynii Apollinis conſtituebantur, ut teſtatur Heſychius," [in Κυννίδαι.] VALESIVS.

Ibid. τοῦ περὶ Τῆμνον. Ad vulgatum Τεμνὸν hæc monuit idem VALESIVS: „Rectius erit Τῆμνον, quæ urbs ſita eſt in Aeolide, ut tradit Strabo & Stephanus, juxta quam fuit Apollinis Cynii fanum, teſte hic Polybio. Colebatur & Aeſculapius Temni, ut docet nummus Mamææ Auguſtæ, in quo Aeſculapius ſculptus eſt cum hac inſcriptione: ΕΠ. ΑΥΡ. ΕΡΜΕΙΟΥ. ΤΗΜΝΕΙΤΩΝ. Latini *Temnios* dicunt, ut eſt apud Tacitum lib. II. Annalium: tamen Cicero, pro Flacco, *Temnitas* nuncupat." — Confer Polyb. V. 77, 4. & ibi notata.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. εἰς τὴν οἰκείαν. Tenuimus hoc, correctum ab Erneſto, monente Reiſkio. εἰς τὴν οἰκίαν ed. Valeſ. & Gron.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. ἐκ θεοπέμπτου. θεόπτης eſt *qui Deum videt*; quare, quænam vis ineſſe poſſint inuſitatæ aliâs dictioni ἐκ θεόπτου, quæ vulgo hic legebatur, haud adparet. Primus merito eam ſuſpectam fecit REISKIVS, ἐκ θεῶν τοῦ jubens corrigere, id eſt, *a deorum aliquo;* cujus rationem probavit Erneſtus in Lexic. Polyb. Eodem modo (ut monuit Toupius in Curis Noviſſ. in Suidam ad Vocab. Ὁμόγνια, p. m. 264.) locutus eſt Ariſtides Vol. I. p. 529. ἀνεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ἐκ θεῶν του καταπεμφθείς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησιν κακῶν ἄρξει. Sed ita facilis atque expedita eſt ea dictio ἐκ θεῶν τοῦ, ut ægre intelligatur, qua ratione in inauditum ἐν θεόπτου fuerit corrupta. Quare ſicut doctior perſpicaciorque, ſic & ceteroquin probabilior viſa eſt ejuſdem TOVPII conjectura, e ſcripturæ compendio ortam vulgatam lectionem ἐκ θεόπτου contendentis, cum ἐκ θεοπέμπτου Polybius ſcripſiſſet, id eſt *miſſu divino.* Sic „Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. III. 10. καὶ ταῦτα, μὴ πολέμου κατειληφότος ἡμᾶς, μηδ' ἄλλης θεοπέμπτου συμφορᾶς μηδεμιᾶς. Dicitur autem ἐκ θεοπέμπτου, ut ἐξ ἀναγκαίου, ἐξ ἑκουσίου, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta."

CAPVT

CAPVT XXVI.

Cap XXVI.

Verſ. 1. *μετὰ τῶν περὶ τὸν Πόπλιον Λέντλον.* Nomen Λέντλου abeſt a Bav.] & abfuit etiam ab VRSINI codice, ut ex Notis ejus intelligimus, ubi repetit verba *μετὰ τῶν περὶ τὸν Πόπλιον*, monetque: „P. Lentulum intelligit, de quo in ſequenti fragmento facit mentionem.“ — Vide lib. XXXIII. 1, 1. Ceterum hanc eclogam, una cum ſuperiori, recte a nobis ad annum ab V. C. 598. relatam eſſe, patebit ex eis, quæ ad XXXIII. 1, 1. adnotabimus. Verſ. 1.

Verſ. 2. *Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ.* Si ita ſcripſit Polybius, alia apud eum præceſſerunt, cum quibus hæc recte cohærebant. In excerpto fragmento incommoda eſt *δὲ* conjunctio. Oportebat *οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ*, ut vertit Caſaubonus, *Romani enim* &c. *Ibid. τοῦ μὲν Ἀνδρονίκου.* Hunc ſtatim ab Attalo Romam fuiſſe miſſum intelligitur. Eumdem annis aliquot poſt rurſus ab eodem Romam miſſum docet Appianus Mithrid. c. 4. Verſ. 2.

Verſ. 3. *βουλόμενον αὐτόν.* — „Ita legendum, cum in exemplari ſit *βουλομένων αὐτῶν*, omnino male.“ VRSINVS. — In eodem errore verſatur cod. Bav. in quo & mox *τῶν προυσίων* monſtroſe ſcriptum, pro *τῷ Προυσίᾳ*, quod pariter ab Vrſino correctum videtur. Verſ. 3.

Verſ. 4. *τοῦ τε Νικομήδους.* Pruſiæ filius hic erat *Nicomedes*, quem, ſibi ob gratiam apud ſubditos ſuſpectum, Romam, ut ibi degeret, miſerat pater, quemadmodum diſcimus ex Appiani Mithrid. c. 4. Quare etiam hic eum a legatis, nunc inſuper a Pruſia miſſis, diſerte diſtinguit Polybius, *τοῦ τε Νικομήδους, καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀντίφιλον* &c. Verſ. 4.

Verſ. 5. *Μετὰ δέ τινα χρόνον. Poſt aliquod tempus:* ſed ante P. Lentuli & Athenæi adventum, de quo agitur ecloga ſequenti, lib. XXXI. 1. *Ibid. ἀμφιδοξήσασα.* — „In exemplari [ſic & in Bav.] corrupte legebatur *συμφιδοξήσασα*, pro quo nos repoſuimus *ἀμφιδοξήσασα*, hoc eſt, *cum anceps eſſet & hæreret ſenatus.*“ VRSINVS. Verſ. 5.

ADNOTATIONES AD POLYBII HISTORIARVM LIBRI XXXIII. RELIQVIAS.

L. XXXIII.

CAPVT I.

Cap. I.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἡ σύγκλητος, ἔτι κατὰ χειμῶνα διακούσασα τῶν περὶ Πόπλιον Λέντλον &c. Confer Eclogam proxime præcedentem, lib. XXXII. 26. Ibi, in rebus Aſiæ, ſuperiori anno geſtis, dictum eſt de Publio (Lentulo) legato ex Aſia Romam redeunte, & miſſo cum illo Athenæo a fratre Attalo. Nunc, in rebus anno ſequente Romæ & in Italia geſtis, de eorum adventu Romæ agit Polybius, aitque, initio hujus anni, ἔτι κατὰ χειμῶνος, *ante hyemis exitum*, (conf. ad XXXII. 5, 4. & c. 20, 1.) legationem Aſiaticam renunciaſſe P. Lentulum, & ſenatum datum Athenæo, fratri Attali. Habet autem hæc Ecloga Legat. CXXIX. in codice Bavarico præfixum inter lineas titulum, rubro colore ſcriptum, Λόγος ΛΓ'. id eſt, LIBER XXXIII. Monuitque pariter VRSINVS: „Eſt autem hoc Fragmentum *ex libro XXXIII Polybii*, ut ad oram libri manuſcripti notatum eſt." — Quæ cauſſa fuit, cur libri XXXIII Reliquias ab hac Ecloga inciperimus. Cum quo etiam convenit, quod cum anno ab V. C. 599, ad quem pertinebat hæc Ecloga, nova incipit *Olympias*, quæ eſt *numero centeſima quinquageſima prima*. Pertinere autem hanc Eclogam ad A. V. 599, cum ex reliqua temporum ratione intelligitur, quam adhuc vidimus ſecutique ſumus, tum vero inde maxime fit perſpicuum, quod

quod mentio fit in eadem hac Ecloga (verſ. 5.) *Auli Poſtumii, prætoris urbani*; quem prætorem urbanum fuiſſe P. Scipione & M. Marcello Coſſ. id eſt A. V. 599, diſcimus ex Ciceronis Acad. Quæſt. IV. 45. Præterea vero *liber XXXIII Polybii* nuſquam nominatim citatur, niſi apud Athenæum, qui ex hoc libro fragmentum illud depromſit, quod poſuimus XXXIII. 14. quod præter rationem exiſtimarunt viri doctiſſimi decerptum eſſe ex illa parte hiſtoriæ Polybii, quam in Reliquiis libri XXXI. c. 21. exhibuimus. Vide Adnot. ad XXXI. 21, 8. & ad c. 12, 1. & ad c. 19, 1. Adde quæ notabimus ad XXXIII. 14. Ceterum, quatenus ſuſpicari licet ex laceris eiſque pauciſſimis numero membris, quæ de integro olim corpore Hiſtoriarum Polybii noſtra ætate ſuperſunt, ab hoc fere Libro XXXIII. incepiſſe videtur Scriptor noſter illam univerſi ſui operis Partem, quæ *Vberioris plenioriſque Hiſtoriæ*, (cujus initium, præmiſſis Præparationis cauſſa duobus prioribus libris, a Libro III. fecit) fuerat *Pars Poſterior*, de qua diximus in Adnotatione de Argumento univerſæ Hiſtoriæ Polybianæ, Tom. V. p. 107 ſq. quam partem, abſoluto opere, quod primum animo deſtinaverat, novo deinde initio ſumto, a ſe ſuperioribus libris adjectam eſſe ait ipſe auctor lib. III. cap. 5. (Confer quæ de duorum ſuperiorum librorum XXXI & XXXII. argumento monuimus in Adnot. ad lib. XXX. c. 20.) Illam tamen dubitationem nolumus ſilentio premere, quod eodem loco, quem modo citavimus, III. 5, 2. in numero *novorum motuum*, quorum *hiſtoriam poſteriori hac Parte ſe perſecutum* ait Polybius, nominatim retulerit *bellum Pruſiæ cum Attalo, & Ariarathis regno Cappadociæ pulſi in idem regnum reſtitutionem*, quarum rerum mentio fit in Excerptis ad annos 597 & 598 pertinentibus. (Vide Reliquias libri XXXII. c. 23, 8. & c. 25 ſq.) Cui rationi conſentaneum videri poterat, ut Reliquias libri XXXII in rebus anni 596 finiremus, & Reliquias libri XXXIII a rebus anno 597 geſtis inciperemus. Quod etiam facturi eramus,

Verſ. 1.

Vers. 1. mus, nisi & Athenæus rem ad annum 597 pertinentem nominatim ex libro XXXII Polybii citasset, (vide XXXII. 20, 9.) & nisi codices manuscripti Excerpta Legationum continentes, cum a Legatione CXXIX initium libri XXXIII diserte faciant, eo ipso docerent, initium belli Prusiæ cum Attalo (de quo agit Legatio CXXVIII & cum ea conjunctum Excerptum Valesianum) libro superiori XXXII fuisse a Polybio expositum.

Ibid. διὰ τὸ νεωστί. Mendose διὰ τῶν νεωστὶ Bav.

Vers. 2. *Vers.* 2. Ὀρτήσιον. Ὀρτήσιον Vrsin. cum mss. *Ibid.* Αὐρουγκουλήϊον tenuimus editum ab Ernesto. Αὐρουκουλήϊον ed. Vrs. Casaub. & Gronov. Αὐρουκολεύϊον Bav.

Vers. 3. *Vers.* 3. Τηλεκλέα τὸν Αἰγεάτην. — „Legerem Τεγεάτην, pro Αἰγεάτην, nisi in sequenti fragmento [c. 2, 2.] Τηλεκλέα τὸν Μεγαλοπολίτην scriptum esset. Vtraque tamen Arcadiæ urbs, & Tegea, & Megalopolis.“ VRSINVS. — Conjectura ista Vrsini, Τεγεάτην, non a Casaubono demum adoptata est, sed in ipsius etiam Vrsini contextum jam erat recepta. Quare in Scholio nostro, sub contextu, ita fuerat ponendum: „τὸν Αἰγεάτην ex msstis revocavi, cum Τεγεάτην ex Vrsini conjectura fuisset editum.“ *Telecles*, Achæus, cum eodem *Xenone*, jam olim A. V. 594 Romam fuerat legatus. XXXII. 7, 4. Sed ibi patriam urbem non adjecit Polybius. Quod si certum esset, eumdem esse hominem, qui hoc libro cap. seq. memoratur, Μεγαλοπολίτην fuisset h. l. corrigendum: sed nil impedit, quo minus alium Teleclem cap. 2, 2: alium hoc cap. intelligamus, quemadmodum nec Xenonem ibi remissum videmus, sed alium ejus loco. Possis etiam, cap. 2, 2. eumdem intelligere *Teleclem*, & suspicari, τὸν Μεγαλοπολίτην ad sequens nomen trahendum, καὶ τὸν Μεγαλοπολίτην Ἀναξίδαμον, præsertim quum ibi conjunctionem καὶ, quam vulgo ante Ἀναξίδαμον ponunt, ignorat codex Bav. Sed in re incerta nil temere fuit mutandum. Multa fuerunt oppida, quibus *Agæ*, Αἰγαὶ, nomen; in his unum Achaiæ, cujus post Homerum Strabo meminit lib.

lib. VIII. p. 385. d. & p. 386. a. & Pauſan. VII. 25. p. 590 ſq. & gentile ab Αἴγα non modo Αἰγᾶιος, ſed & Αἰγεάτης formari docere videtur Stephanus Byzantinus. Quamquam & de hac forma nominis gentilis non ſatis in liquido res eſt, & ipſum oppidum quod attinet, ita obſcurum illud & ignobile hoc tempore fuit, ut dubitare utique liceat, an hinc oriendum illum legatum ſcripſerit Polybius. Sed rurſus, ſi conjecturis indulgendum, poſſis pariter τὸν Αἰγειράτην ſuſpicari. Ceterum, pro Τηλεκλέα, mendoſe & contra librorum fidem Τελεκλέα habet contextus Vrſini. Verſ. 3.

Verſ. 4. παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀπολῦσαι. Oportebat putamus ἦλθον τοῦ ἀπολῦσαι, ut II. 55, 4. & mox XXXIII. 2, 1. & alibi conſtanter, ſi bene meminimus. Verſ. 4.

Verſ. 5. Αὖλος Ποστούμιος, στρατηγὸς ὢν ἐξαπέλεκυς. De prætura Auli Poſtumii Albini, quæ cadit in annum ab V. C. 599, paulo ante dictum eſt ad verſ. 1. Verſ. 5.

Verſ. 6. πλείστων δὲ ὄντων τῶν ἀφιεμένων. Sic recte Bav. quemadmodum correxit Vrſinus, in cujus codice mendoſe erat ἐφιεμένων. τῶν ἀφιέντων maluerat Reiſkius, ſicut verſ. 8. & verſ. 7. οἷς δοκεῖν τοὺς ἀνακεκλ. ἀφιέναι, in activo. Neſcimus tamen, an haud incommode media verbi forma ἀφίεσθαι uſurpata ſit pro eo quod eſt paulo ante (eodem hoc verſu) κελεύειν ἀφιέναι. Verſ. 6.

Verſ. 8. προσέβησαν πρὸς τοὺς μὴ φάσκοντας δεῖν ἀπολύειν. — „In exemplari προσένησαν ſcriptum eſt, ex quo unius literæ mutatione fecimus προσέβησαν. Reſpexit enim ad antiquam formulam in Senatuſconſultis faciendis, de qua ita Feſtus: *Qui hoc cenſetis, illuc tranſite; qui alia omnia, in hanc partem.* Hinc dixit Cicero in Epiſt. ad Plancum libro X. *eum ſenatus reliquit, & in alia omnia diſceſſit.* Et Hirtius lib. VIII. de Bello Gallico, *Diſceſſionem*, inquit, *faciente Marcello, ſenatus frequens in alia omnia tranſiit.* Erit igitur προσέβησαν, *in ſententiam ierunt*, vel, ut dixit Livius lib. IX. *pedibus in ſententiam ierunt.* Id quid ſit, clarius patebit, ſi Ciceronis verba Verſ. 8.

Vers. 8. ex epist. 2. libri I. ad Lentulum adscripserimus. *Perspiciebat enim*, inquit, *in Hortensii sententiam multis partibus plures ituros.* Multum autem ad antiquum hunc morem intelligendum confert Polybii locus, purgatis præsertim mendis, quæ hærebant in verbis ταύτῃ, & ἀφιεμένων, pro quibus in exemplari ταύτης & ἀφιεμένων mendose scriptum erat." VRSINVS.

In rerum serie, quæ *in Italia* hoc anno gesta sunt, exposuerat porro Polybius *Legationem illam trium Philosophorum, Romam ab Athenienſibus missorum*, de qua vide *Spicilegium* nostrum *Reliquiarum ex Polybii libro XXXIII.* Tom. V. hujus edit. p. 45.

Cap. II. CAPVT II.

Vers. 1. *Vers.* 1. Τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης πρεσβευτῶν. Conf. c. 1, 3 sqq.

Vers. 2. *Vers.* 2. εὐέλπιδες. — „In exemplari male scriptum est ἀνέλπιδες, quod contrarium est verbo μετεωριζόντες." VRSINVS. — Recte εὐέλπιδες habet Bav. Τηλεκλέα τὸν Μεγαλοπολίτην &c. Vide notata ad cap. 1, 3.

Cap. III. CAPVT III.

Vers. 1. *Vers.* 1. προτείνειν αὐτῷ &c. Fragmentum hoc a Suida, tacito auctoris nomine, citatum, in Polybianis jam retulerat Casaubonus; pertinere autem ad Archiam, de quo agit Ecloga Valesiana, monuit Valesius.

Vers. 2. *Vers.* 2. Ἀρχίας. — „Archias hic videtur idem esse cum illo, quem Diodorus Sicul. T. II. p. 584, 51. habet." REISKIVS. — Scilicet comes olim Ptolemæi Philometoris in itinere illo Romam suscepto, de quo diximus in Adnot. ad XXXI, 18, 1. deinde Ptolemæi nomine præfectus Cypro. De re, quæ hic agitur, vide Freinshem. in Supplem. Liv. lib. XLVII. c. 32. & Prideaux in Connexione Historiæ Veteris & Novi Testamenti Part. II. lib. IV. ad annum ante C. N. 155. quorum ex ratione Fragmentum hoc poni debebat post illud, quod cap. 5. posuimus.

Ante

Ante hanc *de Cypro* eclogam, in ſerie Eclogarum Valeſianarum ponitur vulgo illa de *Ariſtocrate*, belli duce Rhodiorum, quam cap. 9. poſuimus; quæ tamen (ut ibi monebimus) fortaſſe haud incommode ſuo loco relinqui potuerat & in Reliquiis ex libro XXXIII. proxime ante hoc caput poni. Verſ. 2.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 1. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν &c. — „Locus erat in exemplari mutilus & corruptus, quem nos emendavimus additis vocibus πρεσβευταὶ, & οἱ, quæ deerant, [πρεσβευταὶ quidem abeſſe poterat,] & ἐξαπέστειλε [quod & Bav. habet,] in ἐξαπέστειλαν mutato. De hac re ita ſcribit Livius in Epitoma lib. XLVII. *Q. Opimius Conſul Tranſalpinos Ligures, qui Maſſilienſium oppida Antipolim & Nicæam vaſtabant, ſubegit.*" VRSINVS. — Vide cap. 5, 1. Verſ. 1.

Verſ. 3. γενησομένους correxit Caſaubonus. γενομένους ed. Vrſin. cum msstis. Verſ. 3.

CAPVT V. Cap. V.

Verſ. 1. Ὀπίμιον. — „Ita legendum, cum in exemplari corrupte Ἱππόνιον ſcriptum ſit, [ſic & in Bav.] pro Ὀπίμιον. De quo videndus Livii locus in ſuperiore fragmento adductus ex Epitoma libri XLVII." VRSINVS. — Adde cap. 7, 8. *Ibid.* τῶν Ὀξυβίων. *Oxybios* Liguſticum fuiſſe populum intelligitur ex hoc loco, cum cap. 4, 2. & cum verbis ex epitome Liviana citatis collato. Adde infra c. 7 ſeq. & ibi Adnot. ad c. 7, 8. Verſ. 1.

Verſ. 5. οὐδ' ἀνέχεσθαι. Sic Reiſkius ſcribendum monuit, id eſt, *ne tolerare quidem.* οὐδ' ἀντέχεσθαι (non οὐδ' ἀνέχεσθαι) notaverat Gronov. in ora ſui libri. *Ibid.* ἀπανάγειν. Sic recte msſti, quod ſibi non placere ait Vrſinus, idque in ἀπανάγειν mutavit; quod, inauditum licet Græcis verbum, tenuere poſteriores editores. Reſtituendum Polybio verbum ἐπανάγειν recte monuit Reiſkius. Verſ. 5.

Ibid. προσέταξεν, monente eodem Reiskio, correximus, pro eo quod mendose vulgo legebatur προέταξεν.

Vers. 6. *Vers.* 6. τῷ δὲ νεωτέρῳ πέντε πρεσβευτὰς &c. — „De hac Ptolemæi in Cyprum reductione videndus Livius in epitoma libri XLVI.“ VRSINVS. — At ibi apud Livium de majoris Ptolemæi restitutione in Aegypti regnum agitur; hic apud Polybium de minoris fratris reductione in regnum Cypri: & rerum series apud Livium satis docet, diversis temporibus hæc esse gesta. Cum ea re, de qua hic Polybius egerat, conjunctum esse debuit id, quod in epitome libri XLVII Liviani his verbis legitur: *Inter Ptolemæos fratres, qui diffidebant, foedus ictum, ut alter in Aegypto, alter Cyrenis regnaret:* quod etiam planius intelligitur ex ecloga Valesiana Diodori Siculi T. II. p. 588. ed. Wessel. cum qua conferendus Polybius XL. 12, 6. Fragmenta ista historiæ horum Ptolemæorum apte, quoad fieri potuit, inter se connexa vide apud Freinshem. in Suppl. Liv. XLVII. 32. & Prideaux loco supra ad cap. 3, 2. laudato.

CAPVT VI.

Cap. VI.

Vers. 1. *Vers.* 1. Ὀρτήσιον καὶ Αὐρουγκ. Vide cap. 1, 2.

Vers. 3. *Vers.* 3. Λεύκιον Ἀνίκιον. — „Pro Ἀνίκιον, in exemplari, corrupte, ut videtur, scriptum erat ναυΐκιον. Nos in Ἀνίκιον mutavimus, scripturæ similitudinem secuti: nam hujus legationis mentio apud Livium non extat. Anicia vero gens in veteribus monumentis nota.“ VRSINVS. — Nulla emendatio simplicior, λεύκιον ἀνίκιον pro λεύκιον ναυΐκιον. *L. Anicius Gallus,* is qui prætor A. V. 587. de Illyriis triumphaverat, & consul fuerat A. V. 594, nunc princeps legationis nominatur in Asiam missæ.

CAPVT VII.

Cap. VII.

Vers. 1. *Vers.* 1. τῶν Μασσαλιητῶν &c. Conf. c. 4. & c. 5, 1. *Ibid.* Post διαπρεσβευσαμένων πρὸς Ῥωμαίους excidisse putamus verba καὶ διασαφούντων, aut in eamdem sententiam alia.

Ibid.

Ibid. κατέστησαν Φλαμίνιον, καὶ Ποπίλλιον Λαινάτον, καὶ Λεύκιον Πόπιον πρεσβευτάς. In Vrſini contextu ſic legitur: Φλαμίνιον, καὶ Πόπλιον Λαινάτον, καὶ Λεύκιον Ποπίλλιον: ad Πόπλιον vero, quod eſt ante Λαινάτον, in ora notatur Ποπίλλιον. Tum vero in Notis ſic monuit VRSINVS: „Vereor ne ſatis [*ne non ſatis*, voluerat ſcribere] emendata ſint hæc Legatorum nomina; in quibus duo fuerunt Popillii, P. & L. Lænates, ſi veterem lectionem ſequamur. Suſpicor autem, prænomen Λεύκιον poſt verbum κατέστησαν reponendum, & nomen Ποπίλλιον poſt prænomen Πόπλιον, ut duo tantum fuerint legati, *L. Flamininus*, & *P. Popillius Lænas*. Pro Ποπίλλιον in exemplari Πόπιον ſcriptum erat." — Quibus ex verbis intelligi videtur, in Vrſini codice nomen Ποπίλλιον nuſquam comparuiſſe, ſed utroque loco Vrſini deberi ingenio, cum prioris loco Πόπλιον Λαινάτον dediſſet codex, poſteriori Λεύκιον Πόπιον. Caſaubonus, priori loco, Ποπίλλιον ex ora Vrſini in contextum recepit, poſteriori Πόπιον ex msto revocavit, cujus rationem & ceteri editores tenuerunt, & nos tenendam duximus. Statim enim, Λεύκιον Πόπιον quod adtinet, id eſt *L. Pupium*, nil morari nos debuit neque Vrſini ſcrupulus, neque REISKII, ſic ſcribentis ad hunc locum: „Multa poſſunt iniri emendandi rationes; Λόλλιον, aut Ὄππιον, aut Πόντιον, aut Πόρτιον. Mitto alia: viderint hac de re hiſtoriæ Romanæ peritiores." — Græcum Πόπιος eſt Romanum nomen *Pupius*, quod cur ſuſpectum Vrſino fuerit, nulla idonea erat cauſa. Quamquam non nobiliſſima, tamen haud obſcura inter Romanos *Pupia* gens: & *L. Pupium* ædilem primo, deinde prætorem Livius commemorat XXXIX. 39. & 45. Potuerat vero fortaſſe etiam Πόπλιον Λαινάτον, ſi modo ita codex dederat, teneri, ut intelligeretur *Publius* (Popillius) *Lænas*. Sed quandoquidem facillime fieri potuit, ut a Ποπίλλιος in Πόπλιος aberraret librarius, noluimus loco movere id quod haud improbabili ratione editum invenimus. Poterit autem ſic intelligi ſive *M. Popillius* Verſ. 1.

Verſ. 1. *pillius Lænas*, idem qui conſul A. V. 581, & deinde proconſul, bellum cum Liguribus geſſerat, Ligureſque vicerat, & tunc quidem, ob contumaciam adverſus ſenatus voluntatem accuſatus, damnationem ægre evaſerat, (Liv. XLII. 7 ſq. & c. 22.) ſed deinde recuperata boni civis fama ad cenſuram etiam erat evectus A. V. 595. (vide Pighii Annal. Roman. T. II. p. 415.) Sive *Cajum Popillium* intelligere maluerimus, Marci fratrem, qui A. V. 582. primum, iterumque anno 596. conſulatum geſſerat. Denique vero, quod ad Φλαμίνιον ſpectat, videtur utique hoc nomen more græcorum ſive auctorum ſive librariorum haud ſatis recte ſcriptum, pro Φλαμινῖνον; intelligenduſque fuerit *T. Quinctius Flamininus*, ejus, qui Philippum debellavit, filius, qui ad conſulatum deinde promotus eſt A. V. 604.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. προσέσχον τῆς Ὀξυβίων χώρας κατὰ πόλιν Αἴγιτναν. Sic recte non ſolum in Caſauboni contextu, ſed in Vrſini etiam editione legitur, quamquam aliud profiteatur editor in Notis. Ibi enim VRSINVS, verba hujus loci ita citans, προσέχων τῆς Ὀξυβίων χώρας κατὰ πόλιν αἰγιαλὸν, hæc monuit: „Vel hic Αἴγιτναν reponendum, vel infra [c. 8, 3. ubi Αἴγιτναν dabat codex] ſcribendum eſt Αἰγιαλόν. Nos, quia urbis hujus, ut videtur maritimæ, nomen nuſquam invenimus, unde, utra ſcriptura emendatior ſit, appareat, nihil mutandum putavimus." — Nos tenuimus id quod editum invenimus, ceterum de *Aegitna* urbe nil amplius, quam Vrſinus, compertum habemus. In codice Bav. tota hæc Ecloga, ut in ſcholio ad c. 6, 4. ſignificavimus, deſideratur. De *Oxybiis* confer mox Adnot. ad verſ. 8.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. προσηκοότες. — „Placet ut ita legatur, cum προσηκοότες ſit in exemplari" VRSINVS. — Forte προσακηκοότες fuerat in exemplari; ſed, quidquid fuerit, bene correxit editor.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκιήταις. — „Hunc Polybii locum de *Oxybiis & Deceatibus* citat Strabo in lib. IV. p.

[p. 202. ed. Casaub.] Τῶν οὖν Λιγύων τῶν μὲν ὄντων Ἰγγαύνων, τῶν δὲ Ἰντεμελίων, εἰκότως τὰς ἀποικίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Ἀλβιον Ἰντεμέλιον, οἷον Ἀλπιον· τὴν δὲ ἐπιτετμημένως μᾶλλον, Ἀλβιγγαῦνον. Πολύβιος δὲ προστίθησι τοῖς ὑπὸ Φύλοις τῶν Λιγύων τοῖς λεχθεῖσι τό τε τῶν Ὀξυβίων καὶ τὸ τῶν Δεκιήτων. [Mendose Δεκιήτων scribitur in edit. Casaub. pro Δεκιητῶν, quod voluerat editor, ut ex Commentario ejus intelligitur.] Sed, præter Polybium, Ptolemæus *Deceates* inter Transalpinos Ligures numerat, licet Δεκιάτιοι, pro Δεκιῆται, in vulgatis editionibus scriptum sit. Plinius etiam non modo *Deceates*, sed & *Oxybios*, trans Alpes Ligures nominat lib. III. c. 5. & Pomponius Mela." VRSINVS. — In nominibus, τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκιήταις nescimus quid corruptum h. l. fuerat in Vrsini codice, quod e Strabonis loco a se correctum ait editor. De Ὀξυβίοις nullum esse dubium potest. De Δεκιήταις, scripturam, quam secutus est Vrsinus, confirmat Stephanus Byzant. Δεκίητον, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Δεκιῆται, ὡς Ἀρτεμίδωρος. Vers. 8.

CAPVT VIII. Cap. VIII.

Vers. 2. παρὰ τὸν Ἄπρωνα ποταμόν. — „Fluvii nomen alibi non extat, quod sciam; nisi forte sit is, qui Οὐάρος a Ptolemæo dicitur." VRSINVS. — „Num Πάρωνα, literis transpositis, *Varum*. Similis est F. Vrsini sententia." REISKIVS. Satis notus in ea regione *Varus* fluvius; Οὔαρος Straboni dictus. Nec tamen Casaubonus, ne in versione quidem latina, mutare quidpiam ausus est, sed *Apronem fluvium* tenuit, quamvis inauditum aliâs nomen. Vers. 2.

Vers. 5. λαβόντες ὁρμὴν παραστατικήν. Sic merito & perspecte correxit Casaubonus, pro λαβόντες ὠμὴν παράστασιν, quod temere ediderat Vrsinus; qui ita a se emendatum ait, cum in exemplari fuisset ὁμὴν παραστατικήν. Vide I. 67, 6. Vers. 5.

Ibid.

Verſ. 5. *Ibid.* περὶ τετρακισχιλίους ἀθροισθέντες. Sic ſua auctoritate Caſaubonus edidit, quum περὶ τετρακισχιλίων ἀθροισθέντων haberet Vrſinus, quod nunc demum animadvertimus, ac veremur ne verum ſit, nec temere ſolicitandum. Namque verba iſta ad Oxybios referenda cenſuerat Caſaubonus: & quoniam non erat conſentaneum, Conſulem Romanum, qui Romano præeſſet exercitui, adſpectu furioſorum quidem hoſtium, ſed non amplius quater mille, *territum* ſtatim fuiſſe, quod verſ. 6. dicere Polybius videtur; verbum κατεπλάγη non *territus*, ſed *miratus*, interpretatus eſt. At nihil impedire videtur, quo minus de *Deciatis* verba iſta intelligamus, (collatis præſertim eis, quæ leguntur verſ. 9.) & interpretemur: *priuſquam eis ſeſe junxiſſent Deciatæ, quamquam illi jam congregati eſſent ad quatuor millia numero.* Sic τετρακισχιλίων (ſcil. Δεκιητῶν) ἀθροισθέντων erunt genitivi abſolute poſiti, ut ajunt grammatici; particula vero περὶ, *circiter*, non ut præpoſitio erit accipienda, ſed ut adverbium, caſum nullum regens, ſicut Latinorum particula *ad*, cum idem atque *circiter* valet, de qua confer Io. Frid. Gronov. ad Liv. X. 17, 8.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. παροπλίσας correxit Caſaub. Perperam παροπλήσας Vrſin. *Ibid.* καὶ διελὼν τὴν δύναμιν ἐπὶ τὰς πόλεις. VRSINVS, διελὼν τὴν δυν. κατὰ τὰς πόλεις edens, in Notis ad h. l. ait: „In exemplari corrupte ſcriptum erat, καὶ ἑλὼν τὴν δύναμιν ἐπὶ τὰς πόλεις.“ — Ad quæ bene REISKIVS monuit: „κατὰ τὰς πόλεις Vrſino debetur, in cujus codice recte erat ἐπὶ τὰς πόλεις. Si κατὰ voluiſſet auctor hoc loco uſurpare, ſaltim κατὰ πόλεις dixiſſet, ſine τὰς.“ —

Cap. IX. ## CAPVT IX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀριστοκράτης &c. Legitur hoc Fragm. etiam apud Suidam in Ἀριστοκρ. Mentionem hujus prætoris Rhodiorum factam ſuſpicati ſumus occaſione *belli Rhodiorum cum Cretenſibus;* cujus belli meminit ſcriptor noſter

Legat.

Legat. 136. cap. 11, 2. & Legat. 138. c. 14, 3. Quare in rebus ejuſdem anni ab V. C. 600. in quibus prima mentio illius belli (cap. 12, 2.) injecta eſt, brevem hanc eclogam Valeſianam rejecimus. Sed, ut dicamus, quod res eſt, quoniam in ſerie eclogarum de Virtutibus & Vitiis proxime hæc præcedit illam de *Archia*, (cap. 3, 8 ſqq.) quæ pertinere viſa eſt ad res anni 599; potuerat debueratque hæc, de qua nunc agitur, illi præmitti, & poſt cap. 2. hujus libri in rebus anni 599. poni. Nil enim magnopere vetat, quo minus credamus, idem bellum Rhodiorum cum Cretenſibus, de quo agitur cap. 11. in rebus anni 600, & rurſus cap. 14, 3. in rebus anni 601, jam anno 599 viguiſſe aut initium cepiſſe. Verſ. 1.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 1. τῶν περὶ Ἀριαράθην καὶ τὸν Μιθριδάτην. — „Ἀριαράθην, τὸν καὶ Μιθριδάτην, tranſpoſitis vocabulis: nam idem eſt Mithridates, qui Ariarathes.“ REISKIVS. — Nempe *Ariarathi* huic primum *Mithridatis* nomen fuerat a parentibus impoſitum, quoniam alter ex duobus majoribus fratribus, quos mater ejus patri pro ſuis filiis ſubjecerat, *Ariarathes* vocabatur: deinde vero, poſtquam parenti fraudem profeſſa eſt mater, *Ariarathes* ipſe erat nominatus; ut docet Diodorus in Excerpt. ex lib. XXXI. T. II. p. 518. Eo reſpexit Reiſkius, τὸν καὶ, pro καὶ τὸν, ſcribere jubens. Sed (ut taceamus, iſtam loquendi formulam τὸν καὶ, ea notione, quam voluit Reiſkius, a Polybiano ſtylo prorſus alienam videri) quum jam ſæpius ante de eodem Ariarathe verba fecerit ſcriptor noſter, non nunc demum locus erat, alterius illius nominis, quod nonniſi puer olim geſſerat, mentionem faciendi. Immo vero intelligi debet (cum Freinſhemio in Suppl. Liv. XLVII. 41. aliiſque viris doctis) Ponti rex *Mithridates*, Evergetes cognominatus, Pharnacis filius, Mithridatis Magni pater, Romanorum amicus, qui deinde etiam naves nonnullas cum copiis auxiliaribus miſit Romanis ad Puni- Verſ. 1.

Punicum bellum. De quo vide Appian. Mithrid. c. 10. & ex variis scriptoribus collegit Vaillant in Achæmenidarum imperio, sive regum Ponti historia p. 55 seqq.

Vers. 2. *Vers.* 2. περὶ Κάδους. — „Ita legendum, cum in exemplari scriptum sit περὶ Κάδοις. Κάδοι autem Stephano Μυσίας πόλις." VRSINVS.

Vers. 3. *Vers.* 3. τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου. — „In exemplari est περὶ, male." VRSIN. *Ibid.* μετὰ πολλῆς ἐπιστάσεως. Si vera est hæc scriptura, significabit *diligenter, sedulo, adcurate.* Ceterum vide Adnot. ad X. 27, 8.

Vers. 5. *Vers.* 5. ἀπείπαντο. — „In exemplari est ἀπείποντο, pro eo quod nos emendavimus ἀπείπαντο." VRSIN.

Vers. 7. *Vers.* 7. παρασκευάζειν correxit idem Vrsin. παρεσκεύαζεν erat in msto. *Vers.* 8. Ἰωνίας correximus. Superiores omnes editiones mendose Ἰονίας.

Cap. XI. CAPVT XI.

Vers. 1. *Vers.* 1. Ἀθήναιος correxit Vrsinus. Ἀθήναις dabat codex mstus. *Ibid.* κατέπλευσε. — „scilicet in ditionem Prusiæ ex Ionia." REISKIVS. — Nisi forte ἀπέπλευσε scripsit Polybius. Vide ad XXX. 5, 11.

Vers. 2. *Vers.* 2. εἰς τὸν Κρητικὸν πόλεμον. Vide c. 14, 3 sq. & Adnot. ad c. 9, 1. Κρητικὸν correxit Vrsinus: corrupte Κλητικὸν cod. ms. *Ibid.* ἑπτὰ δὲ ἐπὶ τοῖς εἴκοσι. ἑπτὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς εἴκ. erat in ed. Vrsini. Otiosam particulam καὶ delevit Casaub.

Vers. 4. *Vers.* 4. διακούσασα τῶν παρὰ τοῦ Προυσίου πρεσβευτῶν ἀνακεχωρηκότων, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄλλους ἀπέστειλεν. — „Comma tollendum: nam ἀνακεχωρηκότων cohæret cum ἐξαυτῆς. *Senatus Romanus, cum audivisset Prusiæ legatos, statim, ut hi Roma discesserant, ipsis e vestigio submittebat legatos suos.* Idem est ἀνακεχωρηκότων ἐξαυτῆς dictum, ac si dixisset εὐθέως μετὰ τὸ ἀνακεχωρηκέναι αὐτούς." REISKIVS. — Ista cum scriberet vir doctus, animum non advertit ad id, quod cap. superiore ad vers. 8. dixit Polybius, *nonnullos ex legatis Romanis propere Romam*

mam ex Asia rediisse, qui senatui renunciarent Prusiæ pertinaciam. Hi enim sunt, quos nunc senatus postquam audivit, alios continuo legatos in Asiam misit.

Vers. 5. εἰς τὰς τοιαύτας συνθήκας ἐπαναγόμενοι τοὺς βασιλ. ἀμφ. — „ἐπαγαγόμενοι scribendum. Nam ἐπανάγεσθαι longe aliud est, ab h. l. alienum. ἐπάγεσθαι, unde ἐπάγωγος, & paulo ante εὐεπάγωγος, [XXXI. 13, 5.] est *conciliare.*" REISKIVS. — ἐπάγειν est *adducere; ἐπανάγειν reducere*, ac sæpe etiam non amplius valet quam *adducere:* quare non satis videmus, cur omnino alienum esse ab h. l. istud verbum judicemus. Vers. 5.

Vers. 6. πεντακόσια δὲ τάλαντα κατενεγκεῖν ἐν ἔτεσιν εἴκοσι. — „Forte πεντακισχίλια: nam 500 talenta in vicenas pensiones est summa nimis minuta, quum tota possit facile una pensione corrogari & dependi." REISKIVS. Vers. 6.

Vers. 8. τῆς τε Μηθυμναίων καὶ τῶν Αἰγ. — „τῆς τῶν τε Μηθ. aut τῆς τε τῶν Μηθ." REISK. *Ibid.* Αἰγαιέων. — „E canone Stephani scribendum esset Αἰγαίων. v. Αἶγα, τῆς Αἰολίδος ἄκρα." REISK. — Vide notata ad V. 77, 4. Vers. 8.

Vers. 9. ἐπὶ τούτοις, *in hanc formulam.* Ejusdem Reiskii hæc erat conjectura: quæ certissima mihi visa est. *Ibid.* τὰς πεζικὰς καὶ τὰς ναυτικάς. Sic edidit Casaub. (casu ne, nescimus, an consilio;) idque tenuere sequentes. Inverso ordine τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς πεζικὰς habet Vrsinus; a quo cur discessum sit, quum nullam videamus caussam, restitutum hunc verborum ordinem velimus. Vers. 9.

Vers. 10. ὅ τε κατὰ μέρος χειρισμός. — „τοιοῦτος τότε κατὰ μέρος χειρισμός. Ita scribendum, cum manuscriptus habeat ο, τε, pro τότε." VRSINVS. — „τότε est Vrsini inventum, in cujus codice erat ὅ τε. Recte vero. Videtur auctor dedisse sic: καὶ τῆς, (vel τῇ, nam perinde est) μὲν Ἀττάλου καὶ Προυσίου διαφορᾶς (vel διαφορᾷ) τοιοῦτος ὅ τε κατὰ μερ. χειρ. ἐγεν. τῶν πράξ. καὶ τὸ τέλος. *Discidii, quod inter Attalum & Prusiam intercessit, talis fuit* Vers. 10.

& rerum quarumque singularium administratio, & finis." REISKIVS. — Commodius fortasse verba ista, καὶ τὸ τέλος, in medio post χειρισμὸς posita fuerint.

Cap. XII. CAPVT XII.

Vers. 1. *Vers.* 1. Πριηνεῖς. Stephanus: Πριήνη, πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν Πριηνεῖς. De argumento hujus Eclogæ conf. Diodor. Sic. T. II. p. 588.

Vers. 2. *Vers.* 2. παρ' Ὀροφέρνους. De nominis scriptura vide ad III. 5, 2. Videtur quidem utraque scriptura, per ρ & per λ, (quæ literæ sæpius inter se alternant) in usu fuisse: sed apud Polybium optimos quoque codices & vetustissimos consentire in ρ vidimus l. c. *Ibid.* ὅτ' ἐπράτησε τῆς ἀρχῆς confer XXXII. 20. *Ibid.* ὅτε μετέλαβε τῆς ἀρχῆς. cf. XXXII. 23, 8. & Adnot. ad XXXII. 20, 8.

Vers. 3. *Vers.* 3. ὀρθῶς ἵσταντο. — „*Recte stabant*, h. e. recto talo stabat ipsis sua causa; causam suam æquissimo & optimo modo defendebant; stabant in judicio cum causa, non cadebant, sed eam æquis omnibus approbabant. vid. ad p. 1293. dicta." REISKIVS. — Immo vide quæ ad eumdem locum a Reiskio citatum XXXI. 7, 2. notavimus. *Ibid.* προήσεσθαι. Sic omnino oportuit, a προΐεμαι. προείσεσθαι, a προείδομαι, non erat hujus loci.

Vers. 8. *Vers.* 8. Ὁ δὲ οὐ προσεῖχε &c. Ad Ariarathem hæc retulit Valesius, vertens, *Sed Ariarathes cuncta, quæ dicerentur, parvi faciebat.* Quæ si vera est interpretatio, recte monuit REISKIVS, scribens: Ante ὁ δὲ deest sententia. Forte καὶ οἱ μὲν aut καὶ οὗτοι μὲν ὑπὲρ ἐκείνων ἐδέοντο παρ' Ἀριαράθῃ. *Et hi quidem* (Rhodii & Romani) *pro iis* (Prienensibus) *intercedebant apud Ariarathem. Ille autem nil curabat.*" — Quod si οἱ δὲ οὐ προσεῖχον legeretur, (scil. Ῥόδιοι καὶ Ῥωμαῖοι) nil amplius desideraturi eramus.

Vers. 10. *Vers.* 10. Πῶς οὐκ ἂν εἰκότως &c. — „Deesse hic nonnulla satis apparet. Hæc enim ad *Prienenses* pertinere non possunt: itaque *asteriscum* locum notavi. Porro hic *Anti-*

Antiphanes Bergæus incredibilia quædam ſcripſerat & ridicula, a quo deinde omnes futiles ac fatui *Bergæi* ſunt dicti, teſte Stephano Byzant. in Βέργη. [παροιμία· Βεργαῖζειν, ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀληθὲς λέγειν.] Quem tamen falli exiſtimo, cum hunc *Antiphanem* cum Antiphane comico confudit: nam præterquam quod Antiphanes comicus non fuit oriundus Berga oppido, ſed Cio, aut, ut quidam ajunt, Rhodo, certe non ejuſmodi poëta fuit, ut in exemplum inſignis ſtultitiæ ſumeretur: quæ enim ſuperſunt illius fragmenta apud Athenæum, longe aliud teſtantur." VALESIVS. — Confer quæ de utroque habet Fabricius in Bibl. Græc. lib. I. c. 22, 4. & lib. II. c. 22. T. I. p. 742 ſqq. — „Nihil hic deeſt, ait REISKIVS, quod exiſtimavit Valeſius. Stultitiam, quam hic exagitat Polybius, Prienenſes in eo teſtatam fecerant, quod primum parvi lucri ſpe magna damna emerant; deinde quod pecuniam creditam Oropherni reddiderant, videntes ejus fortunam jacentem." — Nobis verior viſa eſt Valeſii, quam Reiſkii, ratio; arbitramurque, nihil iſta verba ad Prienenſes pertinere. Immo vero, quo pertineant, Strabo docet lib. II. p. 104. Nempe decerpta ſunt *ex Polybii libro XXXIV.* ubi de Evemero hiſtorico verba fecit Polybius, dixitque *Eratoſthenem illum Bergæum*, id eſt *fabulatorem, adpellare.* Vide Reliq. lib. XXXIV. 5, 10. quem ſi inſpexeris, intelliges, tollendum hinc & eo reponendum fuiſſe breve hoc fragmentum. Verſ. 10.

Ibid. ὑπερβεβηκέναι. — „Poſſit ὑπερβεβληκέναι conjici: ſed vulgata ſatis ſe tuetur." REISKIVS. *Ibid.* ἀπολελειμμένας. — „ἀπολελειμμένας malim: *commutaſſe cum anili fabula; convertiſſe in fabulam nugatoriam; cui nemo attenderit; feciſſe, ut, quæ incredibilia de illius ſtultitia narrantur, ea tamen præ ſua* (Prienenſium) *ſtultitia videantur ſapientia eſſe.*" IDEM. — *Ibid.* ἀπονοίας. — „ἀνοίας, *ſtultitiæ.* Nam ἀπόνοια eſt *temeritas, audacia furioſa.*" IDEM.

Cap. XIII.

CAPVT XIII.

Ad CAP. XIII. conf. XXXIII. 1, 3 seqq. & c. 2. tum lib. XXXV. c. 6.

Cap. XIV.

CAPVT XIV.

Vers. 1. *Vers.* 1. Δημήτριον &c. Vide notata ad XXXI. 12, 1. & 19, 1. Fragmentum hoc, quod diserte ex libro XXXIII. Polybii citat Athenæus, pertinet ad posteriora regni Demetrii tempora, quibus is per inertiam suam, luxuriamque & superbiam exosum se subditis suis reddidit; quum (ut Iosephus narrat lib. XIII. cap. 2. aliis 3. sect. 1.) in arcem quamdam quatuor turribus munitam se conclusisset, quam haud procul Antiochia exstruxerat, ubi neminem admittebat, sed otio luxuriæque indulgebat. Quare ei cum ab intestinis inimicis, tum ab externis hostibus oppositus est *Alexander* ille, cujus mentio mox fit ecloga 138 de Legat. cui hoc fragmentum præmisimus.

Vers. 2. *Vers.* 2. Ὁ Ἡρακλείδης. Magna cum veri specie Prideaux in Connex. Vet. & Novi Test. Part. II. lib. IV. ad ann. ante C. N. 154. hunc *Heraclidem* eumdem esse censuit, qui, cum ab Antiocho Epiphane ærario fuisset præfectus, a Demetrio regnum adepto in exsilium est pulsus, ut docet Appianus Syriac. c. 45 & 47. *Ibid.* Θερείας correxit Vrsinus. Corrupte Θεραπείας mssti.

Ibid. ἄγων τὴν Λαοδίκην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. — „De *Laodice* & *Alexandro* videndus Appianus in Syriacis." VRSINVS. De Alexandro isto, *Bala* cognominato, alios ut taceamus auctores, vide Iosephum l. c. Iustin. XXXV. 1. & Appian. Syriac. cap. 67 sq. Erat is *homo ignotus & incertæ stirpis*, ut ait auctor Epit. Liv. lib. LII. sed pro Antiochi Epiphanis filio sese gerebat. *Laodices*, quæ & hic & c. 16. a Polybio memoratur, nulla nec apud Appianum, nec apud alium, quod sciamus, scriptorem fit mentio: sed ex eis, quæ Polybius noster c. 16. scribit, recte collegisse Prideaux l. c. videtur, fuisse hanc revera Antiochi Epiphanis filiam.

Vers.

Verſ. 3. καὶ Ἀστυμήδης. Mendoſe καὶ στυμήδης Bav. putamus & Vrſini codex; nam non ſatis emendatum in eo fuiſſe hunc locum, ait ipſe in Notis. *Ibid.* πρεσβευτὴς ἅμα καὶ ναύαρχος. καὶ πρεσβευτὴς ἅμα καὶ ναύαρχος Bav. recte: nam ſignate hoc dicit, *ſimul & legatum, & claſſi præfectum fuiſſe.* Vide XXX. 5, 4 ſq. *Ibid.* περὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Κρηταιεῖς. Ex hoc loco intelligi, ait Vrſinus, recte a ſe emendatum Κρητικὸν cap. 11. conf. notata ad c. 9, 1. Verſ. 3.

Verſ. 4. τοὺς περὶ Κόϊντον. — „Significat *Q. Opimium*, qui bellum adverſus Liguras aut hoc ipſo anno, aut anno ante, geſſit conſul.“ REISKIVS. — Q. Opimius Conſul A. 600. bellum geſſit cum Liguribus, (vide ſupra, c. 7 ſq.) & in eis regionibus hiberna egit, (c. 8, 13.) adeoque anno 601. demum Romam redire potuit: quo eodem anno Rhodum ſtatim a ſenatu fuiſſe miſſum, non eſt probabile; præſertim cum legatis Rhodiorum, pro more, initio anni datum ſenatum fuiſſe conſentaneum ſit, atque adeo legati Romani a ſenatu eo tempore nominati ſint, quo Romam nondum redierat Opimius. Itaque alius *Quintus* fuerit quærendus. Verſ. 4.

CAPVT XV. Cap. XV.

Verſ. 1. Τοὺς περὶ Ἀντιφάτην. Sic contextus Vrſini & aliæ omnes editiones. In Notis vero iſta verba ſic repetiit VRSINVS, τοὺς περὶ Ἀντιφάταν, monuitque: „ita legendum ex loco inferiore.“ — Nempe mox verſ. 4. in contextu Vrſini, conſentientibus msstis, ſcribitur: Εἰς ἃ βλέπων Ἀντιφάτας, recte, dorica dialecto, qua utebantur Cretenſes. Caſaubonus, cum ex inferiore iſto loco, & ex Notis Vrſini, initio fragmenti Ἀντιφάταν corrigere debuiſſet pro Ἀντιφάτην, hoc ibi reliquit, & verſ. 4. Ἀντιφάτης ſcripſit: quod nos imprudentes ita tenuimus. Nunc reſcriptum velimus verſ. 1. Ἀντιφάταν, & verſ. 4. Ἀντιφάτας. In cod. Bav. (ac putamus etiam in Vrſini libro) verſ. 1. erat Ἀντίφατον. Præterea Verſ. 1.

Verſ. 1. in utroque codice deſiderabantur duæ voces *τοὺς περὶ*, quæ ex ingenio adjecit Vrſinus, quia præceſſit *πρεσβευτὰς*, non *πρεσβευτὴν*, & quoniam pariter mox ait *τοὺς περὶ Θεοφάνην*. *Ibid.* *Τηλεμνάστου*. De hoc vide XXIX. 3, 8. ſed præcipue mox verſ. 6.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *Ἀντιφάτης*. Vide modo notata ad verſ. 1.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγήν*. — „*ἀγωγήν*. De levitate & nequitia Cretenſium nota & protrita ſunt omnia.“ REISKIVS. — *ἀναγωγὴν* cum Vrſino & msstis tenens Caſaubonus, *perverſam inſtitutionem* interpretatus eſt. Fortaſſe in mente habuerat vocabulum *ἀναγωγία*, quod Polybio reſtituimus VII. 10, 5. Sed *ἀναγωγὴ* idem valet ac ſimplex nomen *ἀγωγὴ*, *inſtitutio*, ut adparet ex exemplis a Guil. Budæo & Henr. Stephano in Theſauro gr. Ling. prolatis.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. *διὰ τὸ τὸν πατέρα* &c. — „Locus erat mutilus in exemplari.“ VRSINVS. — Nempe, ſicut in Bav. (putamus) deſiderabatur articulus *τὸ*, ex ingenio ab Vrſino rectè adjectus, qui refertur ad ſequens verbum *συμπεπολεμηκέναι*.

Cap. XVI. ## CAPVT XVI.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τὸν Εὐμένους τοῦ βασιλέως υἱὸν Ἄτταλον*. Conf. notata ad XXX. 2, 6.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *τῇ τε συγκλήτῳ*. *τε* caret Bav. *Ibid.* *φιλανθρωπίας*. *φιλίας* Bav. non male, & neſcimus an rectius.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *ἃς ἐβούλετο*. *ἃς* caret Bav.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *ἦκε δὲ καὶ Δημήτριος*. — „*Demetrius*, Ariarathis filius deſignatur, de quo ſupra mentio facta eſt.“ VRSINVS. — Vide cap. 10, 1. Multo probabilior eſt hæc Vrſini ſententia, Ariarathis filium intelligentis, quam Caſauboni, qui ad Demetrii, Syriæ regis, filium hoc retulit,

lit, titulum hūic capiti præfigens hujuſmodi: *Attali, Eumenis filii, itemque Demetrii, Demetrii filii, in Vrbem adventus.* Habuit quidem Demetrius, Syriæ rex, filium, qui ei poſt interfectum Balam Alexandrum etiam in regnum ſucceſſit, Nicator cognominatus: ſed is hoc tempore, undecimo anno, ex quo Roma profugerat juvenis Demetrius regnumque Syriæ primum occupaverat, non ea fuit ætate, ut Romam legatus mitti poſſet, & multum adhuc a pubertate tunc aberat. Conf. Iuſtin. XXXV. 2. *Ibid.* τυχὼν μετρίας ἀποδοχῆς, ὡς πᾶις, *modico paratu, ut puer, exceptus.* At non minuendæ rei inſervit vocab. μέτριος, ſed idem valet ac ἱκανὸς, *ſufficiens, idoneus, conveniens, conſentaneus, probabilis;* de qua notione dictum eſt ad l. 13, 12. Verte igitur: *ſatis pro ætate (adoleſcentulus adhuc erat) exceptus.* Probabili ætate jam fuiſſe opus eſt, qui copiis auxiliaribus præfuerat, Attalo a patre & ab Ariarathe miſſis. c. 10, 1. Verſ. 5.

Verſ. 6. Ἡρακλείδης κεχρονισμὸς ἐν τῇ Ῥώμῃ. Vid. c. 14, 2. *Verſ.* 7. μάλιστα δὲ συγκατασκευάζειν. & *verſ.* 9. τοῦ βασιλέως ἐκγόνοις. & *verſ.* 10. τὴν κατασκευὴν τοῦ δράματος ἐνεόουν. — „Corrupte legebantur hæc in exemplari.“ VRSINVS. — In Bav. recte iſta omnia leguntur, niſi quod ἐκγόνους perperam ſcribitur pro ἐκγόνοις. Verſ. 6.

Verſ. 11. τεθεραπευμένοι τῇ Ἡρακλείδου γοητείᾳ. — Quum διὰ τῆς Ἡρακλ. γοητείας ex Vrſini ingenio vulgo ederetur, hæc monuit REISKIVS: „διὰ deeſt codici Vrſini. Quare legendum eſt τεθεραπευμένοι ταῖς Ἡρακλείδου γοητείαις.“ — Facile patimur: ſed ſæpius vidimus, jota in fine vocum extrema vocali ſubjiciendum per librariorum errorem in literam σ fuiſſe mutatum: quare ſatis eſſe putavimus, ſi τῇ γοητείᾳ corrigeremus. Verſ. 11.

Verſ. 12. λόγους ἐποιήσαντο. — „Non video, quæ ſit ſat gravis cauſa, cur exiſtimetur hic aliquid deeſſe. Fac Verſ. 12.

Verſ. 12. enim, in illo decreto declaratum eſſe argumentum orationis ab Alexandro ad ſenatum Rom. habitæ, neceſſe tamen nil erat Polybio, ut idem h. l. recitaret, cum facile poſſit a lectore quoque e ſuperiori narratione ſuppleri atque intelligi. Et ex ipſis inſequentibus quoque [nempe ex verbis verſ. 13. *ἐπὶ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν* &c.] ſatis de ea re conſtat." REISKIVS.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. — „Omnino aliquid deeſt poſt verba *ἐπιφανῶν ἀνδρῶν.*" VRSINVS. — „*ὅσους ἠδύνατο* videtur deeſſe." REISKIVS.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. *ἐγένετο* recepimus ex Bav. *ἐγίνετο* edd. *Ibid. περὶ τὴν παρασκευήν. περὶ* correxit Vrſin. *παρὰ* mss. mendoſe.

ADNO-

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XXXIV. L. XXXIV.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

Argumentum.

Polybius noſter lib. III. c. 57. diſerte profeſſus eſt, ſe deſcriptioni terrarum orbis, rerumque expoſitioni in quavis regione ſive terra ſive mari maxime memorabilium, ſeparatum in Hiſtoria ſua locum deſtinaſſe, quo, quæ eſſent ejus generis, una continua ſerie complecti & oculis ſubjicere lectorum conſtituiſſet; ne, mediæ rerum geſtarum narrationi quavis occaſione res ejus generis miſcendo, filum hiſtoriæ ſæpius abrumpere cogeretur. Cum qua ſcriptoris ipſius profeſſione conſentit id, quod Strabo eis verbis docet, quæ cap. 1. in Reliquiis hujus Libri poſuimus. Iſtud vero conſilium *Libro quarto & triceſimo* maxime exſecutum eſſe Scriptorem noſtrum, probabile mihi fecerunt quatuor Fragmenta, partim ab Athenæo, partim a Byzantino Stephano, ex hoc Polybii libro XXXIV. nominatim citata, quæ cuncta hoc inter ſe commune habent, ut de rebus ad id genus pertinentibus in eis agatur. Vide XXXIV. 8, 1 ſeq. & eod. cap. 8. verſ. 4 ſeqq. tum cap. 10, 1 - 4. & c. 11, 4. Videtur autem iſtam diſputationem hoc maxime loco, abſoluta principali operis ſui parte, (de qua conf. Adnot. noſtras, Tom. V. p. 107 ſq.) ea occaſione ſuſcepiſſe Polybius, cum hiſtoria belli gravis ac diuturni, varia fortuna in variis Hiſpaniæ partibus anno ab V. C. 601 & ſeqq. geſti, (de quo vide III. 5, 1. &

Argumentum.

XXXV. 1 seqq. maxime vero Appian. Hispan. cap. 44 seqq.) admonuisset eum illius promissi, quod lectoribus suis simillima occasione fecerat, ubi de Hispania agebatur, quæ suo situ prima est regio Orbis terrarum veteribus cogniti. Ea igitur ratione permotus, reliqua omnia *Geographica Polybii Fragmenta*, in quibus certus Liber, e quo essent decerpta, non erat nominatim citatus, in *Reliquiis* hujus *Libri XXXIV* complexi sumus. Cui rationi consentaneum est, quod in Excerptis Valesianis Eclogæ illi, quæ extrema est earum, quæ e libro XXXIII Polybii decerptæ sunt, quam in Reliquiis libri XXXIII. cap. 12. posuimus, proxime subjectum fuerit in codice msto minutum aliud fragmentum, quod cum illa Ecloga minime conjunctum esse satis adparet, sed haud dubie decerptum est ex libro eo, quo de Geograpicis rebus ex professo disputaverat Polybius, quemadmodum intelligitur ex eis verbis, quæ e Polybio Strabo retulit lib. II. p. 104. quæ exhibemus in Reliquiis libri XXXIV. c. 5, 10. Collegimus autem hoc loco nonnisi ea geographica fragmenta, quæ græce exstabant, a græco aliquo scriptore, a Strabone maxime, & Athenæo, e Polybio prolata. Quæ de eodem argumento ex eodem Polybio Plinius passim suo sermone latine protulit, ea in *Spicilegio Reliquiarum libri XXXIV Polybii*, Tom. V. hujus editionis, p. 45 seqq. collecta dedimus. Ejusdem nostri Polybii libellus, quem Geminus laudat in Elementis Astronomiæ, cui titulum fuisse ait, Περὶ τῆς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν οἰκήσεως, id est, *de Habitatione circa Circulum Aequinoctialem*, & *circa Aequatorem*, videtur ille quidem, ut jam aliâs monuimus, (Tom. V. p. 25. not. *f.*) non nisi pars fuisse Libri hujus XXXIV Historiarum, in quo res ad Geographiam pertinentes ex professo tractavit scriptor noster: sed quoniam de eo libello veluti de singulari Polybii scripto loquitur Geminus, nos quoque seorsim de illo diximus in *Testimoniis Veterum de Scriptis Polybii*, Tom. V. hujus edit. p. 25-28. ibique, quæ ad id argumentum pertinent Fragmenta nostri Scriptoris, collecta exhibuimus.

Iam

Iam vero in Adnotationibus ad ea, quæ nunc hoc Libro complexi ſumus, breves admodum parcique erimus, ad Caſauboni noſtri Commentarios in Strabonem Athenæumque, qui nobis conſervarunt hæc Fragmenta, remittentes ſtudioſum lectorem, neque futuris etiam eorumdem Scriptorum Editoribus ullam partem laudis temere præreprturi. Ceterum in latina verſione ſubinde, ubi vel ſententiæ ratio vel perſpicuitas id requirere videbatur, diſcedere a Caſauboni interpretatione non dubitavimus. Argumentum.

CAPVT II. Cap. II.

Verſ. 5. Τὸν γὰρ Αἴολον. conf. cap. 11, 19 ſq. Verſ. 5.

Verſ. 14. ἐπειδὰν ἐμπέσωσι. — „ἐκπέσωσι. *efferantur* e ſuo quaſi ſepto, in quo tuti vagantur, & auferantur a torrente maris in loca importuoſa & in ſtationes male fidas, in æſtus undarum intolerabiles.“ REISKIVS. Verſ. 14.

CAPVT III. Cap. III.

Verſ. 1. De *Xiphiæ venatione* vide Append. Adnotation. ad hujus libri Reliquias. *Verſ.* 2. δύο. — „Imo vero δυσί. Redit enim ad ὑφορμοῦσιν, *ſubſeſſoribus*.“ REISKIVS: — Niſi abſolute dici poteſt δύο, pro ἀνὰ δύο. *Verſ.* 9. *in fine.* Poſt Σκυλλαίῳ, pro majori puncto, minorem pone diſtinctionem: cohærent enim ſequentia verba καὶ ἐκ τῶν, cum præcedentibus ἔκ τε δὴ τῶν τοιούτων. *Verſ.* 11. ἱστορικὸν (ἁμάρτημα.) — „Deceptum a ſuis auctoribus poëtam, falſa pro veris, quæ opinaretur, tradidiſſe.“ REISKIVS. Verſ. 1.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 1. μεταβολὰς αἰτιᾶσθαι δεῖν. — „*Mutatas eſſe rerum & locorum rationes, & hominum mores*, tanto interjecto tempore.“ REISKIVS. *Ibid.* ἄγνοιαν. — „*Inſcitiam*, ſive poëtæ, ſive legentium & reprehendentium in eo ea, quæ, quamquam ipſi, rerum ignari, falſa putant, reapſe tamen vera ſunt. *Verſ.* 3. ἐνάργειαν. Sic cum Verſ. 1.

Verſ. 1. cum Xylandro legere juſſit Caſaub. in ora, rurſuſque in Commentario. Et perſæpe quidem permutari inter ſe iſta vocabula a librariis, cum aliàs paſſim monuimus, tum ſtatim ad I. 1, 2. ſed hoc tamen loco neſcimus an temere auctori ſuum eripuerimus, & reddendum ei ſit *ἐνέργειαν*, *efficaciam*, id eſt, *amplificationem & exornationem, quæ vim narrationi addat, & rem ad vivum depingat, & ipſam veluti actionem oculis legentium ſubjiciat.* conf. notata ad XV. 36, 2. adde XVI. 23, 5. *Verſ.* 5. Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ &c. Odyſſ. IX. 82. *Ibid. ἐν βραχεῖ διαστήματι.* — *ἐπὶ* maluerat Reiſkius. At *ἐπὶ* præpoſitio, ea notione quæ hic locum habet, cum genitivo caſu, non cum dativo, ſolet conſtrui.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *ὅσον ἐμβατόν.* Hanc emendationem, eamque quam verſ. 14. adoptavimus, propoſuerat vir doctiſſimus, cujus præmaturum obitum etiamnunc Græcæ lugent Muſæ, THOMAS TYRWHITT, in brevi libello Londini 1783 impreſſo, cui titulus *Conjecturæ in Strabonem:* quo ex libello ſperandum eſt multum priſtini nitoris acceſſurum Strabonis operi in nova Editione, quam jamdiu ex Oxonienſi officina exſpectamus. — „Reſtituenda eſt, credo, (ſic ad h. l. TYRWHITTVS monuit) vox una, quæ intercidit; ut plenum ſententiæ membrum ſit, *ὅσον ἐμβατὸν ἦ, quantum pervium eſſet.*" —

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *κατ' αὐτὸν, ut quidem ait ille.* Ceterum de hac Pytheæ narratione vide quæ tam docte, quam acute, diſputavit Hermannus noſter in Appendice Adnotat. ad hujus libri XXXIV reliquias. *Ibid. πλεύμονι θαλαττίῳ ἐοικός.* Quem *pulmonem marinum* vel *halipneumonem* veteres vocant, Ariſtoteles in Hiſt. Anim. V. 15. Plin. IX. 47, 71. XXXII. 11, 53. aliique, animal marinum eſt ex eo genere, quæ *Meduſæ* a recentioribus naturalis Hiſtoriæ ſcriptoribus vocantur: de quo genere ex profeſſo egit doctus Italus Saveris Macri, in *Nuove Oſſervazioni interno*

la

la Storia naturale del Pulmone marino degli Antighi. Napoli 1779.

Verſ. 9. τῷ Μεσσηνίῳ. Euemerum intelligendum diſcimus ex verſ. ſeq. Fuiſſe autem Euemerum, hiſtoriarum ſcriptorem, *Meſſenium*, ſcil. Meſſena Siciliæ-oriundum, Plutarchi & Lactantii auctoritate docuit Voſſius de Hiſtor. Græc. lib. I. c. 11. p. m. 70. quorum teſtimoniis hoc Polybii & Strabonis teſtimonium poterat adjici. *Ibid.* τὴν Παγχαίαν. *Panchæa*, Arabiæ Felicis pars, aut inſula ei adjecta; de qua multa mira narraverat Euemerus. Vide Cellar. Orb. Ant. lib. III. c. 14. &, quos ille citat, Strabon. lib. VII. p. 299. & Euſeb. de Præpar. Evang. lib. II. c. 2. p. 60. Verſ. 9.

Verſ. 10. τὸν μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον καλεῖν. In unum verbum contraxit Strabo Eratoſthenis de Eumero judicium, quod paulo pluribus verbis Polybius ipſe, e quo hæc citat Strabo, retulerat. Vide Reliquias lib. XXXIII. 12, 10. Vix enim dubitari poteſt, breve illud Fragmentum, quod in Valeſianis ſupereſt Eclogis, & perperam cum præcedenti Ecloga conjungebatur in codice Peireſciano, decerptum eſſe ex eodem Polybii loco, quem hic ob oculos Strabo habuerat. Debebat igitur illud fragmentum hoc potius loco a nobis reponi, quam in Fragmentis ex libro XXXIII decerptis referri. Verſ. 10.

Verſ. 14. λαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις. Ad vulgatam lectionem, ὁ ὅλας δογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις, hæc, tam docte, quam acute, monuit TYRWHITTVS, loco paulo ante laudato: — „Caſaubono vox ὅλας ſuſpecta eſt; & merito. Pro ὅλας δογματικὰς ſcribendum eſt, opinor, λαοδογματικὰς, *ex opinione vulgi.* Phraſi hac, utcunque inſolenti, uſum fuiſſe Polybium, & quidem cum de Eratoſthene loqueretur, patet ex alio loco Strabonis lib. VII. p. 488. [p. 317. edit. Caſaub.] Τοιαῦτα δὲ καὶ τοῦ Ἐρατοσθένους ἔνια παρακούσματά ἐστι λαοδογματικῶς, καθάπερ Πολύβιος φησί. Vbi malim λαοδογματικά.“ — Pro vulgato in Strabonis editionibus παρακούσματα, quod & Verſ. 14.

ipſe

Verſ. 14. ipſe Tyrwhittus tenuit, non dubitavimus nos quidem παρακρούσματα ſcribere, id eſt, *errores*, *errata*, ſive *fraudes* malis; a verbo παρακρούεσθαι, *decipi*, quo uſum Polybium paulo ante vidimus, c. 5, 2. itemque XXIV. 3, 3. Verbum παρακούειν longe aliud ſignificat, de quo aliâs diximus. Quod ſi in poſteriore Strabonis loco ſervatum cupias adverbium λαοδογματικῶς, ſtatuendum erit intercidiſſe participium aliquod, veluti λεγόμενα, aut in eam ſententiam aliud.

Cap. VI. CAPVT VI.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. βεβηκυίᾳ. Corrige in latina verſione *inſiſtenti*, pro eo quod per errorem ſcriptum eſt *inſiſtendi*. *Verſ.* 6. τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, - - κατὰ τὸ Σαρδώνιον. *Tyrrhenum* vel *Tuſcum mare*, idem quod *Inferum*, inter Siciliam Italiamque ab una parte, & Sardiniam Corſicamque ab altera. Id quidem ſatis notum. Sed *Sardoum mare* paulo latiori notione nunc dictum videtur, quam ex Eratoſthene Plinius expoſuit III. 5, 10. *Eratoſthenes inter oſtium oceani & Sardiniam quidquid eſt, Sardoum (mare appellat:) inde ad Siciliam Tyrrhenum.*

Verſ. 7. *Verſ.* 7. προειλήφθω δ' ἐπὶ τούτοις &c. Caſaubonus: *adjiciantur duo alia millia, profunditas ſinus apud Narbonem* &c. Quæ interpretatio ſicut ſcriptura repugnat, quam in græco contextu ipſe tenuit interpres, ſic ſententiæ auctoris prorſus e diametro adverſatæ. Hoc dicit Polybius: Qui recta via a freto Siculo ad Herculeum fretum navigant, ii a ſiniſtra Africam habent, a dextra ampliſſimum ſinum, cujus intimus receſſus ad Narbonem eſt. Ita fit ad dextram veluti triangulum, cujus baſis ſit linea recta, quæ a freto Siculo ad Herculeum excurrit; vertex, angulus obtuſus ad Narbonem; reliquorum duorum laterum, alterum, via oram legens a freto Siculo uſque Narbonem, ſtadiorum amplius 11200; alterum latus, via ſecundum oram a Narbone ad Fretum Herculeum, ſtadiorum paulo minus 8000. Ab illo vertice ad Narbonem linea

linea perpendicularis in basin demissa, & ad Africæ usque oram producta, habet longitudinem 3000 stadiorum. *De illis* 3000 *stadiis, pars ea lineæ, quæ est a vertice usque ad basin prædicti trianguli, capit stadia* 2000. Vers. 7.

Vers. 8. Δῆλον οὖν, φησὶ, ἐκ τῆς παιδικῆς μετρήσεως. Vers. 8.
Suspectum CASAVBONO fuerat vocabulum παιδικῆς. — „Forsasse (inquit) ἐκ τῆσδε τῆς μετρήσεως. Nam quid est παιδικὴ μέτρησις?" — Quid sit, quod παιδικὴν μέτρησιν dicit Polybius, nisi per se facile intelligeretur, discI poterat ex eodem nostro scriptore, IX. 21, 4. nempe τὰ ἐν τοῖς παιδικοῖς μαθήμασι παραδιδόμενα ἡμῖν διὰ τῆς γεωμετρίας, id est, *vulgaria Geometriæ præcepta, quæ pueris in scholis traduntur.* Scilicet, ad solvendum illud problema, de quo hic agitur, nil opus est rationibus istis paulo abstrusioribus, quas Trigonometria docet; sed ex *primis Geometriæ elementis, quæ vel pueris nota sunt,* confici res potest. Sit triangulum obtusangulum *a b c.* Sit *b*, angulus obtusus in vertice, ad Narbonem: sit *c*, fretum Siculum; *a*, fretum Herculeum. Nota est mensura lineæ *a b* = 8000 stad. & mensura lineæ *b c* = 11200. Quæritur mensura lineæ *a c.* Demittatur ex vertice *b* in basin *a d* linea perpendicularis *b d*, cujus mensura pariter nota est = 2000.

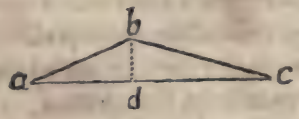

Oriuntur duo triangula, *a b d* & *b d c.* In quorum utroque cum nota sint duo latera; facili ratione, per nudam adplicationem theorematis Pythagorici cognoscitur mensura duorum reliquorum laterum, *a d* & *d c.* Atqui longitudo *a d* + *d c* est ipsa mensura lineæ *a c*, quæ quærebatur. At vero, quod proxime sequentibus verbis legitur, ὅτι ἡ σύμπασα πλεῖα ἡ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ ἐπὶ στήλας ἔγγιστα

Verſ. 8. στα - - πενταχοσίοις σταδίοις, id eſt, *tota maritima ora, a freto Siculo uſque ad fretum Herculeum, quingentis fere ſtadiis expedit lineam rectam per pelagus ductam;* huic quidem calculo, ſi quid videmus, non ſatis conſtat ratio. Nam ex præſcripta lege invenietur, ni fallimur, linea $a\,c = 18765$. Eſt autem ſumma $a\,b + b\,c$ (id eſt, 8000 + 11200) = 19200; quorum duorum numerorum differentia eſt 435, non 500. Itaque videndum, error ne inſit in numeris ſupra poſitis, an hoc loco non πενταχοσίοις ſcripſerit Polybius, ſed τετρακισχιλίοις, ut hoc dixerit, *iter ſecundum oram excedere curſum linea recta inſtitutum paulo amplius* (ἔγγιστα) *quadringentis ſtadiis*, τετρακοσίοις σταδίοις. (Quod *nonniſi quingentis fere* in latina verſione ſcripſimus, vocabulum *nonniſi* non eſt in græco, & deletum velimus.) Ceterum diſſimulari non poteſt, miro modo & ſane non admodum digno gravitate ſcriptoris argutatum hic eſſe Polybium: nam curſus quidem per medium mare a freto Siculo ad Herculeum *recta linea* confici aut mente ſaltem cogitari poteſt; at iter ſecundum oram, a freto Siculo Narbonem, & inde rurſus uſque ad Herculeum fretum, multis modis & mirum quantum a linea recta diſcedit.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. πλείους ἢ διπλάσιοι ὧν Δικαίαρχος εἶπε. *ſumma ſtadiorum amplius altero tanto major quam illa ſumma, quæ eſt a Dicæarcho poſita.* Si ad 18765 adjeceris 3000, habebis 21765, viam recte a Peloponneſo ad fretum Herculeum; quam viam Dicæarchus (ſupra verſ. 1.) dixerat eſſe *decem millium* ſtadiorum.

Cap. VII. CAPVT VII.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. αὐτὸς λέγει χεῖρον πλείους ἢ ἐννακισχιλίους &c. Confer lib. III. c. 39. & ibi notata. *Verſ.* 9. τὸ μὲν στόμα τὸ κατὰ στήλας &c. Conf. III. 37, 5.

Cap. VIII. CAPVT VIII.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. Λέγει δ' ὁ Πολύβιος - - καὶ ἡ πλησιόχωρος ταύτῃ. Poterant ex eodem Strabonis loco plura etiam, quæ

ibi

ibi sequuntur, verba adjici, pariter e Polybio desumta, quæ etiam Athenæus ob oculos habuerat eo loco, quem vers. 1. sq. hujus cap. repræsentavimus. Post præscripta verba sic pergit Strabo, Polybii verbis: Καὶ οἱ Θύννοι δ' ὅσῳ πλεῖον συνεγγίζουσι ταῖς στήλαις ἔξωθεν φερόμενοι, τοσῷδ' ἰσχναίνονται πλέον, τῆς τροφῆς ἐπιλιπούσης. εἶναί τε ἄρκ (scil. ait Polybius. vid. vers. 2.) Θαλάττιον δὲ τὸ ζῷον τοῦτο· ἤδεσθαι γὰρ' τῇ βαλάνῳ καὶ πιαίνεσθαι διαφερόντως ὑπ' αὐτῆς· φορᾶς τε τῆς βαλάνου γενομένης, φορὰν καὶ τῶν Θύννων εἶναι. Quercuum illud genus, quod ifas fert glandes, ibidem paulo ante his verbis Strabo describit: Τρέφεται δὲ (ὁ Θύννος) βαλάνῳ δρυΐνῃ, φυομένῃ κατὰ τῆς Θαλάττης χαμαιζήλῳ τινὶ παντάπασι δρυΐ, ἀδρότατον δ' ἐκφερούσῃ καρπόν· ἥπερ καὶ ἐν τῇ γῇ πολλὴ φύεται κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ῥίζας μὲν ἔχουσα μεγάλας ὡς ἂν τελείας δρυὸς, ἐξωρουμένη δὲ ἐπ Θάμνου ταπεινῆς ἧττον· τοσοῦτον δ' ἐκφέρει καρπὸν, ὥστε μετὰ τὴν ἀκμὴν πλήρη τὴν παραλίαν εἶναι, τήν τε ἐντὸς, καὶ τὴν ἐκτὸς στηλῶν, ἣν ἐκβάλλουσιν αἱ πλῆμαι· ἡ δ' ἐντὸς στηλῶν, ἐλάττων ἀεὶ καὶ μᾶλλον εὑρίσκεται. Λέγει δ' ὁ Πολύβιος, καὶ μέχρι τῆς Λατίνης (τὰς πλήμας) ἐκπέμπειν τὴν βάλανον ταύτην &c. Vers. 3.

Vers. 4. καὶ τὰ ζῶα πολύγονα καὶ ἄνθρωποι. καὶ οἱ ἄνθρωποι scribendum monuit Reiskius. *Vers.* 6. Τὸ δὲ Θαλάττιον ὄψον &c. Vide Appendicem Adnotation. ad hunc librum. Vers. 4.

Vers. 14. τὴν τῶν Φαιάκων τρυφήν. Confer Perizonium ad Aeliani Var. Hist. lib. VII. 2, 1. Vers. 14.

CAPVT X. Cap. X.

Vers. 1. ἕως τοῦ Νάρβωνος ποταμοῦ. Conf. III. 37, 8. & ibi notata. Vers. 1.

Vers. 3. ἐπὶ δύο pro vulgato ὑπὸ δύο scribendum monuerat etiam Reiskius. *Vers.* 4. ἰχθύες - - ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν. Vide Append. Adnotat. ad hunc librum. Vers. 3.

Vers. 9. πυρῆνα ἴσχειν ὅσον σπιθαμιαῖον. Hæc est *caruncula gutturalis*, quam in caracteribus *altis* posuit Lin- Vers. 9.

Verſ. 9. næus in Naturæ Syſtemate. *Pilorum* rigiditatem ejuſdem animantis notavit Buffon in Hiſt. Nat. Ceterum non magnopere mirari debemus, Polybii ætate hoc animantis genus in Alpibus fuiſſe inventum, quod licet hodie nonniſi in regionibus magis borealibus reperiatur, Cæſaris tamen ætate in Germania etiam tum ſuperfuit. De tota vero iſta *deſcriptione Alcis*, quam Polybio debemus, vide quæ ſuo more, id vero eſt, tam perſpecte, quam docte, diſputavit HERMANNVS noſter, in Adnotationibus, poſt hæc jam perſcripta benevole nobiſcum communicatis, quas Adnotationibus noſtris in hunc librum, Appendicis loco, ſubjecimus.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. ἐν τοῖς Ταυρίσκοις τοῖς Νωρικοῖς. Conf. Adnot. ad II. 15, 8.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. τὸ δ' ὄρυγμα δὲ μὴ πλειόνων ὑπάρχειν &c. Ad hunc locum vide quæ idem, quem modo laudavimus, Hermannus ex Bornii epiſtolis monuit, in Appendice Adnotationum noſtrarum ad hunc Polybii librum XXXIV.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. Ταύγετον. Corrige Ταΰγετον, quemadmodum recte habent Strabonis editiones: & in verſione latina *Taygetum* ſcribe.

Verſ. 18. *Verſ.* 18. εἶτα διὰ Ταυρίνων, ἣν Ἀννίβας διῆλθεν. *deinde per Taurinos, qua Hannibal tranſiit.* Præter rationem Cluverus in Ital. Antiq. lib. I. cap. 33. p. 375. accuſat Strabonem, quod alienam Polybio ſententiam obtruſerit, cum eum ait ſcripſiſſe, *per Taurinos Annibalem ſuperatis Alpibus in Italiam tranſiiſſe.* Atqui, quod Livius XXI. 38. ait, inter omnes conſtare, proximam Hannibali gentem, in Italiam degreſſo, Taurinos fuiſſe; id ipſum ſatis diſerte Polybius pariter lib. III. c. 60. docuit, nihil diſſentiens ab eo quod nunc dicentem eumdem Strabo inducit.

Cap. XI. ## CAPVT XI.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Σίλαν. Σπίναν ſuſpicati ſumus: de qua Strabo lib. V. p. 214. Σπίνα, ait, νῦν μὲν κώμιον, πάλαι δὲ Ἑλληνὶς πόλις ἔνδοξος.

Verſ.

Verſ. 19. Τῆς ηοῦν ἐν Λιπάραις γενομένης ἀπνοίας, προειπεῖν τινας τὸν σεισμόν. Veram eſſe noſtram emendationem vix dubitabit quiſquis contulerit Ariſtotelis Meteorologic. lib. II. c. 8. ubi idem prorſus argumentum, quod Polybius hic tetigit, fuſe & ex profeſſo tractatur. Pro vocab. ἄπνοια, quo Polybius uſus eſt, νηνεμίαν ibi dixit philoſophus. Verſ. 19.

Verſ. 20. αἰνιξαμένου ferri debet: non opus eſt, ut caſus reſpondeat præcedenti τῷ ποιητῇ, cum interjectum ſit aliud participium abſolute poſitum λεχθέν. Et ſæpe duo participia abſolute poſita ſeſe excipiunt, alterum in nominativo poſitum, alterum in genitivo. Verſ. 20.

CAPVT XII. Cap. XII.

Verſ. 5. ὡς δὲ Πολύβιος &c. Confer III. 39, 8. & ibi notata. Verſ. 5.

Verſ. 11. συμβαίνει. Fortaſſe ex συμβαίνει εἶναι corruptum συμβαίνειν erat; atque ita correctum malimus. Verſ. 11.

CAPVT XIV. Cap. XIV.

Hanc *de triplici genere incolarum Alexandriæ* diſputationem alia fortaſſe occaſione & in alia hiſtoriarum ſuarum parte inſtituerat Polybius, non in Libro XXXIV, in quo non tam politicam, quam nos vocamus, geographiam tractavit, quam de naturali orbis terrarum deſcriptione, de ſitu intervalloque locorum, denique de naturæ proventibus in quaque regione notabilioribus, diſputavit. Sed quum certum alium locum, quo commode referremus hoc fragmentum, non haberemus, huc repoſuimus. Quod ſi quis ſubjiciendum illud ſtatuerit ei fragmento, quod de *morte* agit *Ptolemæi Philometoris*, cui ſucceſſit *Phyſcon*, qui *Evergetes II.* eſt cognominatus, lib. XL. 12. coll. hoc cap. verſ. 6.) non habebit nos magnopere repugnantes.

Verſ. 6. ὑπὸ τοῦ Εὐεργέτου τοῦ Φύσκωνος. Confer quæ de iſta Polybii peregrinatione in Aegyptum ſuſcepta diximus in Teſtimoniis Veterum de Vita Polybii, Tom. V. hujus edit. p. 14 ſq. Verſ. 6.

APPENDIX ADNOTATIONVM AD POLYBII HISTORIARVM LIBRVM XXXIV.

AB AVCTORE

Iohan. Hermanni Adnot.

IOHANNE HERMANNO,

REI MEDICAE ET HISTORIAE NATVRALIS IN VNIVERSITATE ARGENTORATENSI PROFESSORE

CVM EDITORE COMMVNICATARVM.

de Xiphiæ venatione.

Ad CAP. III. *de Xiphiæ venatione.*

Hæc *Xiphiam piſcem lancea feriendi ratio*, hodienum uſitata, deſcribitur a Dorvillio in Siculis, Amſtelod. 1764. P. I. p. 272. a Placido Reina in Notit. Vrbis Meſſanæ, p. 30. *Lettres écrites de la Suiſſe, & Italie* &c. Amſtel. 1780. T. VI. *Voyage pittoreſque de la Sicile* &c. *XIII Cahier;* & fuſe in Seſtini Epiſtolis ex Sicilia ſcriptis, Part. V.

de Pulmone marino.

Ad CAP. V. 3 ſq. *de Pulmone Marino.*

οὔτε γῆ κατ' αὐτὸν ὑπῆρχεν ἔτι &c. *Neque terram ibi porro eſſe, neque mare, neque aërem, ſed quidpiam ex his concretum, Pulmonis marini ſimile.* — Si, quæcunque apud Veteres occurrunt abſurda nobis viſa, adeo facilem expli-

explicationem admitterent, quam hæc Pytheæ relatio, in vado eſſent omnia. *Pulmo marinus*, ex Meduſarum, quod hodie naturalium rerum auctoribus dicitur, genere, cum aliis ejuſmodi molliibus, gelatinoſis, lubricis, &, dum contrahuntur, informibus animalibus ex Vermium claſſe, pro maris ejectamento habebatur. Solent ejuſmodi corpora ab æſtu relinqui humilibus in litoribus copioſa, & præcipue poſt tempeſtates paſſim accumulantur. Simili modo Zoſtera marina, quæ brevium litorum planta eſt, uti in mediterraneo mari reperitur, ſic potiſſimum ſeptentrionalis oceani litora immenſa copia replet, longoſque tractus & campos ad trium, imo ſex pedum uſque altitudinem occupat, humileſque regiones contra marinos fluctus defendit, uti fuſe narrat cl. Martinet in Act. Harlem. P. XX. num. 2. Lubrico tantum ſolo creſcit quod ab ipſa planta diuturna putrilagine efformatur. Quod idem etiam per Italiam uſu venit. Nam in Adriatici maris litore a Manfredonia Barium uſque valde frequens, & ſemiputrida folia (prouti & in Sicilia) ſtercorationi agrorum inſerviunt, docente Cyrillo in Fundam. Botan. edit. 3. P. II. p. CXXXIV. Sed Pytheas ſine dubio iſtis in regionibus non obſervaverat. Itaque unctuoſam illam lubricamque maſſam, in qua incertus gradus figitur, Pulmoni marino ſimilem dixit. Iam quum ad iſtud boreæ finitimum latus venit, quod nebulæ maluſque Iupiter urget, recte quodammodo aſſerere potuit, *neque mare ibi eſſe, neque aërem, neque terram porro*, (ſaltem ſe aliud non vidiſſe;) *ſed* illud *modo marino pulmoni ſimile* corpus, quod pedibus calcabat, oceani quippe ætheriſque proſpectu nebularum denſitate ex oculis ſublato.

Iohan. Hermanni Adnot. de Pulmone marino.

Ad CAP. VIII. 6. *de Piſcibus marinis.*

de Piſcibus marinis.

Τὸ δὲ θαλάττιον ὄψον &c. *Obſonium marinum (in Luſitania) bonitate ſuperare illud, quod in noſtro gignitur mari.* — Sic, Oceani piſces multo delicatiores eſſe illis maris mediterranei, lego etiam referri a Piganiol de la

Iohan. Hernii Adnot. de Piſcib. marinis.

Force in *Deſcription de la France.* T. IV. p. 420. Quod non de omni oceano valet: nam marinos piſces Inſulæ Franciæ Europæis minus ſapidos eſſe docet St. Pierre, in *Voyage à l'Isle de France*, Lettre X. p. m. 100. At hoc quidem generis magis diverſitate fieri crediderim, quam maris & nutrimenti natura.

de Piſcibus foſſilibus.

Ad CAP. X. 4. *de Piſcibus foſſilibus.*

Ἰχθύες κατὰ τὰς παρευχύσεις ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν. *cum illa aqua, ubi diffunditur, ſimul ſub terram penetrant piſces.* — Ea res paſſim non veteribus modo obſervata, ſed & recentioribus. De Gallico agro tanquam portentoſa res, quæ expiatione egeret, relata Livio lib. XLII. cap. 2. De Caria, Seneca Nat. Quæſt. lib. III. cap. 17 & 19. De Heraclea Pontica, de Rhegio, itemque de Paphlagoniæ Ariſtotelis Auſcult. Mirab. cap. 74 ſq. ubi ſimiles allegatas a doctiſſimo Beckmanno obſervationes pluſculas vide. Quibus addere liceat M. A. Severini adverſus Ariſtotelicos Commentarium in Theophraſtum Ereſium, de Piſcibus in ſicco viventibus. Amſtelod. 1661. fol. quem ſcriptorem excutere jam non vacat. De gobiis Ariſtoteles Hiſt. Animal. VI. 15. eas in terra ſe defodere narrat. Quod de ſiluro callichty, Dalbergii teſtimonio, refert Linnæus, eum piſcinas perforare; illud Cyprinum carpionem quoque in terra limoſa feciſſe Duhamelius fidem facit. De cobitide foſſili autem, quam inepte riſerat Kleinius, copioſe per æſtatem ſub terra magnis agminibus eam reperiri in inſula *Notre Dame du Mont* inferioris Pictaviæ, habet *de la Faille* in libro, neſcio cur omnibus fere ſcriptoribus præterviſo, *Memoires de l'Académie de Rochelle* T. VIII. p. 68. Sic & anguillas in fundo argilloſo ac humente piſcinæ, per tres continuos annos vacuæ, repertas eſſe legitur in *Topographie d'Olivet, Orléans* 1784. p. 76.

Ad

Ad CAP. X. *de Alce.*

Iohan. Hermanni Adnot. de Alce.

De *Alce* Polybius vera aut veritati proxima ſcripſit. Nam *cervi* eſt *ſpecie*, *excepto collo*, quod icones utique omnes, quotquot extant, breve exprimunt. *Pilis aprum imitari* dicit. Sic & Wigandus Epiſcopus de Succino Boruſſico & Alce Boruſſica, Ienæ 1590. fol. 40. a. auctor autopta, pilos digiti fere longitudine, craſſitudine ſetam porcinam æquantes facit: quod alii quoque, uti Severinus Gœbelius, in hiſtoria ſeu brevi deſcriptione animalis Alcis, Venet. 1595. fol. 4. b. ex illo repetierunt. Longitudine ac denſitate pilorum ab equo multum differre, habet Heinſius in Diſſert. de Alce. Ienæ 1696. p. 29. &, dum iraſcitur animal, pilum erigi horridamque eſſe faciem legitur in *Beytræge zur Naturgeſchichte des Elendthiers*, in *Stralſund. Magazin*, *IV. Stück.* p. 382. Etiam *nucleus infra mentum enatus* adeo non eſt fabuloſus, ut ne quidem nimia longitudo illi tribuatur. Licet enim neque Peraltus neque Buffonius gutturalem hanc carunculam repererint, tamen Wigandus modo laudatus, princeps auctor, ex quo plurimi alii ſua hauſerunt, l. c. fol. 40. b. habere etiam *mares quoſdam* ex collo mox poſt mandibulas dependentem barbam, interdum dodrantalem, figura coni acuminati, docet. Heinſius ſupra dictus, licet alia plurima ex aliis deſumſerit, tamen p. 29. ſe autopſia edoctum, vel nullis vel non omnibus Alcibus ejuſmodi fruſta carnis, qualia ex Strabone Aldrovandus tribuit, & Münſteri ac Geſneri figura exprimit, ſub mento pendentis, recte tribui, perſuaſum ſibi habere refert. *Gutturalem carunculam* in characterem ſpecificum recepit Linnæus. Erxleben in Syſtem. Regni Animal. p. 300. carunculam ſub gula magnitudine pollicis, tectam barba nigra, (aliis, in femina ſaltem, non viſam) adſcribit: quæ quonam ex ſcriptore hauſerit, non attigi. Sed recentioribus temporibus maxime Pennant, in *Archical Zoology*, parvum conum de gutture pendere, rigidorum nigrorum pilorum faſciculo obſitum, docet p. 20. verſionis german. Zim-

Iohan Hermanni Adnot. de Alce.

mermannianæ; quem icon quoque tab. VIII. exprimit: e contrario dimidii animalis figura titulo libri ejuſdem inſculpta, cujus quidem explicationem nullibi reperio, prælongam illam partem & Polybiana menſura ſane non inferiorem offert, baſi anguſtatam, apice latiorem. Oeſtri venerei tempore ita produci crediderim in maribus: neque res illa ſine exemplo eſt, pubertatem cupidinemque veneream in laryngis partibus variorum animalium mutationem aliquam producere. Ex quo, cur non ſemper neque in omnibus reperiatur, facillimum eſt explicatu.

de Aurifodinis.

Ad CAP. X. 11. *de Aurifodinis.*

τὸ δ' ὄρυγμα μὴ πλειόνων ὑπάρχειν ἢ πεντεκαίδεκα ποδῶν. *foſſam autem quindecim pedes non exceſſiſſe.* — Venit hic in mentem ſimile quid a b. m. Bornio, metallicarum rerum, ſi quis alius, peritiſſimo obſervatum. Ille, Tranſſylvaniæ montem Kirnik undique cuniculis quam plurimis perforatum eſſe, refert, ex quibus auri gleba effodiatur; neque illas plus quam paucarum hexapodarum ſpatio penetrare in interiora montis, tum vero venæ cujuſque meatum ad latus deflectere, ſimulque, cum hucuſque ad perpendiculum pependiſſet, magis magiſque in obliquum deprimi, tandemque horizonti fieri parallelum; quæ mutatio ubi incipit, metallifoſſor, experientia edoctus vacuam jam auro prorſus futuram venam, eam relinquit. Idque ſingulare eſſe, docet Bornius, nec ullibi aliâs obſervatum venæ metallicæ ingenium. in Epiſt. ex Itinere Hungarico ad Ferberum ſcriptis, epiſt. XII. p. 114.

ADNO-

ADNOTATIO
AD
LIB. XII. CAP. II.
DE
LOTO ARBORE.

Iohan. Hermanni Adnot. de Loto arbore.

AVCTORE EODEM
IOHANNE HERMANNO.

Lotus veterum, quænam ſit arbor, hucuſque dubium videtur. Linnæus Amœnit. Acad. T. VI. p. 355. Rhamnum Lotum eſſe vult: & Poiret in *Hiſtoire Naturelle de Numidie*, hujus fructum veterum Lotophagorum cibum fuiſſe, a vero propius abeſſe credit. Non ultra fruticis magnitudinem excreſcere ait, uti Polybius *arborem non proceram* dixit; & *aculeis* utique *exaſperata* eſt. Fructus etiam jujubarum baccis rotundior, ut reſpondeat comparatio cum *rotundis olivis*, quam inſtituit Polybius. Addit quidem Poiret illud, licet Loti fructus ſapore gratus ſit dulciſque, vix tamen ad deſerendam temperatioris cœli patriam, quæ majori fructuum varietate abundet, invitare poſſe. Hæc utcumque ſe habeant, potiore utique jure Rhamnus hic, donec alia arbor loco pellat, pro Loto veterum habebitur, quam Dioſpyros Lotus Linn. a Matthiolo pro Loto propoſita, aut Celtis auſtralis Linn. quam Manetti in *Giornale d' Italia* T. X. pro Lotophagorum deliciis dedit, & recentius Scopoli in Deliciis Inſubricis multis argumentis vindicare allaboravit. Is liber jam ad manus non eſt; ſed parcæ pulpæ magnique officuli fructus non reſpondet *nucleo admodum puſillo*, quem loto Polybius tribuit: & recte jam Rajus in Hiſt. Plant. lib. XXVI. cap. 9. quærit, quænam gratia eſſe potuerit tam ſicci & exſucci pomi: nonniſi plebeculæ Siculæ celtidis fructum ſapere refert Seſtini in Epiſt. ex Sicilia ſcriptis, T. III.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXV.

LIBRI XXXV.

RELIQVIAS.

Argumentum sex posterior. librorum.

Post librum XXXIV, e ceteris sex historiarum Polybii libris, qui complectebantur res ab V. C. 603 usque 609 gestas, nullus amplius liber nominatim citatus usquam reperitur, nisi liber XXXVII & XXXVIII. *Liber XXXVII* citatur apud Stephanum Byzant. in Μουσεῖον, ubi agebatur de bello Macedonico III. contra Pseudophilippum, anno ab V. C. 606. (Vide Reliq. libri XXXVII. c. 1.) *Ex libro XXXVIII* ductam esse eclogam XLIII de Legationibus, quæ ad annum 604 pertinet, notatum erat in ora codicis Vrsin. Quod vero Legationem CXLII ex libro XXXIII ductam in eodem suo codice perhiberi Vrsinus ait, id sive librarii sive ipsius Vrsini errore factum esse ostendemus in Adnot. ad Reliquias lib. XXXVI. 1, 1. & probabile faciemus, in Vrsini libro ibi librum XXXVI notatum fuisse, aut notari certe a librario debuisse. His positis, Reliquias omnes sex posteriorum Polybii librorum ita distribuimus, ut statuerimus, *Libro XXXV* comprehensas fuisse res A. V. 503 sq. gestas, & in his præcipue *Bellum Celtibericum*, & res a Scipione illo, qui Polybio præceptore comiteque usus est, in Hispania gestas; *Libro XXXVI* res anni 605, in his *belli Punici tertii primordia; Libro XXXVII* res anni 606, in his historiam *belli Macedonici tertii contra Pseudophilippum; Libro XXXVIII* res anni 607, in his semina belli Achaici; *Libro XXXIX* res anni 608, & in his potissimum historiam *exitus belli Punici*

Punici tertii & Carthaginis everſionem; quam rem, longe omnium in tota Romanorum hiſtoria memorabiliſſimam eo fuſius expoſitam fuiſſe a Polybio probabile eſt, quod & ipſe ei interfuit, & geſta res eſt auſpiciis Scipionis ejuſdem, quo familiariſſime ille uſus eſt, & cujus in rebus illuſtrandis præcipue exercere voluiſſe ſtilum ſuum videri debet. Denique in *Librum XL* conjecimus fragmenta, quæ de *bello Achaico & Corinthi excidio* ſuperſunt, ad eumdem annum 508 pertinentia, quibus nonnulla ad annum 509 pertinentia ſubjecimus. Argum. ex poſterior. librorum.

CAPVT I. Cap. I.

De *Celtiberico bello*, quod longum & grave & varia fortuna his temporibus geſtum eſt, præter ea quæ ex Polybiana hiſtoria ſuperſunt in Legatione CXLI, conferendus præcipue Appianus in rebus Romanorum Hiſpanienſibus cap. 44 ſeqq. quemadmodum in Adnotatione ad argumentum libri XXXIV jam monuimus. De argumento hujus Fragmenti, quod cap. 1. poſuimus, confer cap. 4, 2.

Verſ. 6. *πύρινον πόλεμον. igneum bellum.* Proverbialem quodammodo fuiſſe hanc dictionem, ex connexione orationis h. l. intelligitur. Duci autem potuit ea locutio cum ab acri vehementique vi ignis, tum ab eo, quod, ubi ſemel incrementum cepit, latius latiuſque ſemper ſerpit graſſaturque, & ægerrime reſtinguitur; ita quidem, ut, ſi vel maxime ſopitum putes, repente mox & de improviſo rurſus in flammam erumpat.

CAPVT II. Cap. II.

Verſ. 1. *ἀνοχὰς ποιησάμενοι πρὸς Μάρκον Κλαύδιον.* — Verſ. 1. „Significat *M. Claudium Marcellum*, III. Coſ. A. V. 601. [602.] qui cum Celtiberis inducias fecit. vid. Diodor. Ecl. 26. p. 626." REISKIVS. — De rebus a Marcello in Hiſpania geſtis utique conſulendus Appianus Hiſpan. cap. 48. ſqq. Prior quidem pars hujus Eclogæ breviter tangit res anno ab V. C. 602. geſtas, ſed tota Ecloga ducta eſt ex hiſto-

Vers. 1. hiſtoria rerum A. V. 603. geſtarum: auditæ enim (ut mos erat) iſtæ Hiſpanorum legationes Romæ ſunt, poſtquam conſules anni 603, Aulus Poſtumius & L. Lucullus, magiſtratum inierant. vid cap. 3, 7. *Ibid.* τὴν ἡσυχίαν ἦγον. Articulum, quo & aliâs in ea phraſi utitur Polybius, adjecimus ex Bav. cum abeſſet vulgo. Sic III. 112, 2. XXXVIII. 2, 7. &c.

Vers. 2. *Verſ.* 2. Μάρκος δὲ, στρατεύσας εἰς τοὺς Λυσιτανούς. Huc pertinere utique videtur fragmentum illud, a Suida in Κωμάσαι & in Ἀνδρωνῖτις, tacito quidem auctoris nomine, prolatum, quod in Fragmentis Polybii Hiſtoricis num. XXVII. retulimus, T. V. p. 62 ſq. Quo in fragmento recte, ut nunc quidem ſentimus, Küſterus poſt verba ἀπολυθεὶς comma interſeruit, & ſequentia verba πρὸς Λυσιτανοὺς μεταβαλεῖν τὸ πόλεμον inter ſe conjunxit. Nam quod in fine adjicitur, διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἡλαττῶσθαι, adverſari id quidem huic rationi videtur; ſed id vel per epitomatoris culpam, e cujus eclogis hæc deſcripſit Suidas fieri potuerat, vel ipſius lexicographi errore, imperite contrahentis ea quæ a Polybio erant ſcripta. conf. c. 3, 4. & c. 4, 3. Neſcimus an ex ejuſdem Celtiberici belli hiſtoria decerpta ſint alia duo fragmenta, quæ in Hiſtoricis Polybii Fragmentis num. XIII ſq. poſuimus, alterum de *Equitibus Celtibericis*, alterum de *gladiis* quibus uſi ſunt Celtiberi.

Ibid. τὴν Νερκόβρικα πόλιν. De ea urbe vide quæ ad Appianum notavimus, Hiſpan. c. 48. T. III. p. 260. In alia omnia diſceſſit VRSINVS, ad vulgatam ſcripturam, τὴν Ἐρκόβρικα, hæc notans: „Ptolemæus appellat Ἐργαούϊνα. Sed ſcripturæ veritas ex Auguſti æreo numiſmate petenda, in quo inſcriptum eſt MVN. ERCAVICA.“

Ibid. Ad Fragmentum quod in *Scholio contextui ſubjecto* protulimus, hæc adnotavit CASAVBONVS in Polybii Fragmentis: „Vrſini codices hunc locum Polybio attribuunt. Suſpicor, auctoris eſſe recentioris Polybio, qui deſcripſiſſet res geſtas in Hiſpania a Claudio Marcello, qui Nobi-

Nobiliori ſucceſſit. Nam ſcribendum eſt, ἦλε δὲ πόλιν Νορτόβριγα. Intelligitur urbs Bæticæ, quo Ptolemæo Νερτόβριγα dicitur, Appiano Νερτόβριγες in Hiſpanicis, cujus verba huc fortaſſe referenda: Νεργόβριγας μὲν Ἀρουάκκων (ſcribe Ἀρουάκκων) πεντακισχίλιοι κατέλαβον." — Quod ait, Vrſini codices Polybio fragmentum attribuere, falſus eſt vir doctiſſimus: non ſuis e codicibus, ſed ex ſua conjectura fragmentum illud Polybio tribuerat Vrſinus in Excerpt. de Legat. p. 266. Ceterum cur auctoris eſſe Polybio recentioris credamus potius, quam ipſius Polybii, cauſſam nullam nos quidem videmus. Verſ. 2.

Verſ. 3. Βελλῶν καὶ Τίττων. Verba hæc eodem modo in Notis ad h. l. referens VRSINVS, ſic monuit: „Scribe Τίγγων, ex loco inferiore & Ptolemæo. Appianus tamen in Hibercio habet Τιτθούς. Σεγήδη, inquit, πόλις ἐστὶ Κελτιβήρων &c." — Vide Appiani Hiſpan. c. 44. & adde c. 63 & 64. Ceterum de vero hujus populi nomine ſatis diximus in Adnot. ad Appian. loc. cit. c. 44. T. III. p. 255. Vrſini typographus conjecturam editoris, Τίγγων, præpropere in contextum recepit, unde in reliquas editiones tranſiit illa ſcriptura. Verſ. 3.

Verſ. 4. Ἀραυακῶν. Confer varietatem ſcripturæ apud Appianum in Hiſpan. c. 45. & Adnotationem noſtram ad eumdem locum. Quamcumque ſcripturam prætuleris, peſſima omnium ea videri debet, quæ vulgo hic obtinuerat. Verſ. 4.

Verſ. 7. εἰ μὴ συστήσονται. — „Celtiberi puta cum Romanis: *niſi ambo mutuo conſentiant, & pro uno viro cauſam communem propugnent.*" REISKIVS. — Caſaubonus: *niſi res in tuto collocarent Romani.* Nobis non ſatis emendata græca ſcriptura videtur. Hariolando interpretati ſumus, *niſi in ordinem cogerentur*, ſcil. οἱ πεπολεμηκότες. *Ibid.* προεπιθήσουσι. — „Aut προσθήσουσι legendum, aut ἐπιθήσουσι, ſeparatim quodque, non autem conjuncte. Conflata eſt ea lectio e duplici, quæ alia aliis in libris olim fuit." REISKIVS. — At ita amans eſt Polybius Verſ. 7.

lybius verborum non ſolum compoſitorum, ſed dupliciter compoſitorum, ut minime ſolicitanda nobis videatur vulgata ſcriptura.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. διαφεύγωσιν. Vulgo διαφύγωσιν, non male, ſed ex Vrſini ingenio. διαφάγωσιν dabant mssti, quod ex διαφεύγωσιν corruptum eſt, confuſa vocali α cum illo ſcripturæ nexu, quo diphthongus ευ efferri ſolet a librariis. Quam ſimilitudinem reſpicientes, putamus, REISKIVS præciſe ait: „Non διαφάγωσιν fuit in libro Vrſini, ſed διαφεύγωσιν.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. ἢ βουλομένους. Mendoſe ὃ βουλομένους Bav. Neſcimus an & Vrſini codex.

Verſ. 12. *Verſ.* 12. Ἐπὶ δὲ τούτοις. Sic recte omnino Vrſinus. Conf. verſ. 5.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. ὑποπεπτωκότως correxit Vrſinus. ὑποπεπτωκότες mssti. *Ibid.* οὐκ εἰκούσῃ τοῖς λόγοις. Caſaubonus: *animos præ ſe ferentes verbis nequaquam ſimiles*; derivans ſcilicet εἰκούσῃ ab ἔικω, *ſimilis ſum*, quod verbum tamen nonniſi rariſſime in præſenti tempore ea notione uſurpatum occurrit, & apud Polybium quidem nuſquam aliàs. Sententia iſta requirebat, putamus, ἐοικυίᾳ, non εἰκούσῃ. Nos quidem ſuſpicamur, duo verba τοῖς λόγοις vel per oſcitantiam librarii e ſuperioribus temere hic repetita eſſe, vel ab imperito homine adjecta, qui verbum εἰκούσῃ idem ac ἐοικυίᾳ valere putaverat. Lege ſimpliciter, προαιρέσει, ὡς διέφαινον, οὐδ' εἰκούσῃ, οὐδ' ἡττωμένῃ, & verba mentemque (ni fallimur) Polybii habebit, *animos præ ſe ferebant non cedentes & invictos:* niſi, pro τοῖς λόγοις, τοῖς ὅλοις ſcripſit, οὐδ' εἰκούσῃ τοῖς ὅλοις, *animo nequaquam cedente.* His jam ſcriptis, animadvertimus ad eadem verba in eamdem fere nobiſcum ſententiam commentatum REISKIVM: „Aut delendum eſt τοῖς λόγοις, aut legendum εἰκυίᾳ τοῖς λόγοις, *ſimili verbis.*“ — Nec vero prætereundum eſt, non εἰκούσῃ eſſe in Bav. ſed ἀκούσῃ, corrupte omnino.

Verſ.

Verſ. 15. Τέλος δ' ἦν. Eodem modo & aliâs paſſim ἦν & εἶναι confunduntur, velut in cod. Bav. III. 10, 2. *Ibid.* ἀγνοίας. Mendoſe ἀγνείας Bav. *Ibid.* ἐπὶ τὰς κατὰ Τιβέριον ὁμολογίας. &c. — „Videndus Appianus in Hiberico." VRSINVS. — „*Fœdus* ſignificat cum *Tib. Sempronio Graccho* initum a Celtiberis; qui Gracchus prætor A. V. 574. [577.] citeriorem Hiſpaniam nactus provinciam, compoſuit. Vide Noſtri p. 1503. & Appian. p. 278." REISKIVS. — Polyb. XXVI. 4. Appian. Hiſpan. c. 43. Verſ. 15.

CAPVT III. Cap. III.

Verſ. 4. τοὺς δὲ Ἀραυάκας ἀκμὴν μεγαλοφρονεῖν. Si ἀκμὴν dedit Vrſini codex, nemo ſolicitare debet; ſi ex Vrſini eſt ingenio, docte & acute emendatum nolimus negare: ſed quod ſi ἐνδημεῖν fuit in codice, quemadmodum eſt in Bavarico, ex ἐκδήλως id corruptum putemus. Verſ. 4.

Verſ. 7. Αὖλος Ποστούμιος καὶ Λεύκιος Λικίνιος Λεύκολλος. — „Livius in epitoma libri XLVIII. *L. Licinius Lucullus, Aulus Poſtumius Albinus Conſules, cum delectum ſevere agerent* &c." VRSINVS. Verſ. 7.

Verſ. 9. καταθαῤῥῆσειν. — „Locum, ut apparet, mutilum aſteriſco notavimus." VRSINVS. — Lacunam opportune ſupplevit codex Bav. Verſ. 9.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 2. Τοῦ μὲν γὰρ Κοΐντου. — „*Quintus* ille eſt Fulvius Nobilior, qui A. V. 600. [601.] conſul bellum Celtibericum inchoavit." REISKIVS. — Appian. Hiſpan. c. 45 ſqq. Verſ. 2.

Ibid. τῶν ἐπ παραταξ. Mendoſe αὐτῶν ἐκ παραταξ. Bav.

Verſ. 3. πτοΐα. Sic recte Bav. & edit. Caſaub. & ſeqq. Vrſinus vero minus recte πτοΐα habet, & in Notis ait: „Ita videtur legendum: in exemplari autem vox πτοΐα prorſus corrupta." — *Ibid.* οἷαν. Mendoſe οἷον Bav. Verſ. 3.

Verſ.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. Εἰς γὰρ τοῦτο προῦβη τὰ τῆς ἀποδειλίας &c. — „Florus in epitoma libri XLVIII Polybii locum hunc, a Livio totidem fortaſſe verbis expreſſum, ita concidit: *Hiſpanienſe*, inquit, *bellum, cum parum proſpere aliquoties geſtum ita confudiſſet civitatem Romanam, ut ne ii quidem invenirentur, qui aut tribunatum exciperent, aut legati ire vellent; P. Cornelius Aemilianus proceſſit, & excepturum militiæ genus quodcunque imperatum eſſet, profeſſus eſt. Quo exemplo ad militandi ſtudium omnes incitavit.*“ VRSINVS.

Ibid. προσπορεύεσθαι. Sic utrimque ſua auctoritate edidit Caſaubonus; non male id quidem, ſed præter neceſſitatem a librorum ſcriptura recedens, qui utrobique cum Vrſino προπορεύεσθαι dant, quod eſt ipſum verbum *procedere*, quo in eadem re Livius uſus eſt. In fine tamen hujus cap. vſ. 14. in προσεπορεύοντο conſentiunt codices. Ceterum de hoc verbo vide quæ notavimus ad I. 69, 10.

Ibid. πρὸς τὴν ἀρχήν. — „ταύτην puta; τὴν χιλιαρχίαν.“ REISKIVS. *Ibid.* ἀλλ' ἐλλείπειν τὰς χώρας. — *ſtationes, munera tribunorum militarium vacare*, nemine petente.“ IDEM. — Interpretationem iſtorum verborum in Caſauboni verſione, quam hoc loco tenuimus, omiſſam eſſe, nunc demum animadvertimus, moniti a GRONOVIO, adjicere jubente hæc verba, *ſed vacua relinquerentur loca.* — „Quas enim Polybius (inquit) hoc loco χώρας, eas Livius *loca* vocat, cujus exempla videre potes congeſta a patre ad librum ejus IV. cap. 16.“ — Igitur adjectis in latina verſione eis, quæ diximus, verbis, ſic erit pergendum: *cum prius ſolerent multo plures* &c.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. ἐπιτέμνειν. *præcidere.* — „In verbo ἐπιτείνειν ſuſpicor ineſſe mendum, & ἐπιτίνειν emendandum eſſe.“ VRSINVS. — „Forte εὐθύνειν, id eſt ζημιοῦν.“ REISKIVS. De verbo ἐπιτέμνειν, quod ex conjectura reſtituere Polybio non dubitavimus, diximus ad V. 58, 3. Valebit autem illud hoc loco id quod vulgo dicere ſolemus *a limine ablegare, nullo inſtituto examine rejicere.* *Ibid.*

Ibid. δ' ἀδύνατον. Corrupte δυνατὸν Bav. omissa etiam conjunctione δέ. Quo de errore nullam suo ex codice mentionem fecit Vrsinus.

Vers. 7. ἐν ἀμηχανίαις recepimus ex Bav. ἐν ἀμηχανίᾳ Vrsin. Vers. 7.

Vers. 8. Πόπλιος Κορνήλιος Ἀφρικανός. *Africanum* per anticipationem appellat; nisi fortasse a compilatore Eclogarum adjecta est hæc vox, aut ab eodem omissa sunt alia nonnulla verba, quæ Polybius adjecerat, veluti ὁ Ἀφρικανὸς μετὰ ταῦτα προσαγορευόμενος, vel in eam sententiam alia. *Ibid.* δόξαν ὁμολογουμένην πεποιημένος. — „De verbo ποιεῖσθαι, pro περιποιεῖσθαι, *sibi acquirere, comparare*, vide Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 435, 57. Sic ibid. p. 619, 19. πεποιῆσθαι τυραννίδα est in cod. Coisl. ubi vulgo περιπεποιῆσθαι legitur, & T. II. p. 23, 85. δόξαν ἐπ' ἀρετῇ μεγάλην πεποιημένον, *qui virtute* [*virtutis* malimus] *magnam sibi gloriam* peperit; & II. 513, 85. & 568, 53. ubi male πεπονημένος legitur. Attigi jam hunc usum verbi ad Nostri p. 206." REISKIVS. — Scilicet ad verba ista Polybii II. 62, 12. τὸ πᾶν λάφυρον ἐποίησαν - - τάλαντα τριακόσια, hanc Adnotationem REISKIVS adjecit, quam, quoniam ibi imprudentes prætermisimus, hic ex parte saltem inseruisse juvabit. — „ἐποίησαν, inquit, *effecerunt, coëgerunt, redegerunt*, h. e. *compararunt, acquisiverunt vendentibus tot talenta.* Dicuntur hic venditi vendentibus fecisse vel acquisivisse talenta aliquam multa, pro, ex iis effecta, collecta, redacta, coacta esse talenta. Aliâs dicitur merx venditori pretium aliquod εὑρίσκειν vel ἄλφειν. ποιεῖν ἀργύριον est *conficere argentum vel pecuniam alteri; ποιεῖσθαι, sibi conficere seu acquirere.* &c."

Vers. 10. ἅμα μὲν ἀσφαλεστέραν εἶναι. In latina ver- Vers. 10.
sione, non verba *cum ad securitatem* uncis includi debuerunt, sed illa *tum ad utilitatem*, quæ a Casaubono explendæ lacunæ causa adjecta sunt.

Vers. 11. *Vers.* 11. τοὺς Μακεδόνας ἐπ' ὀνόματος καλεῖν τὸν Σκιπίωνα. Innotuerat Macedonibus Scipio Aemilianus ex eo tempore, quo cum patre Aemilio Paulo erat versatus. conf. XXXII. 15.

Vers. 13. *Vers.* 13. διὰ τὴν ἄλλην εὐλάβειαν. Ad hunc locum, ubi vulgo consentientibus manuscriptis διὰ τὴν ἄλλων εὐλαβ. editum erat, hæc est REISKII adnotatio: „ἄλλην bene habet: *& propter prudentiam & circumspectionem, qua Scipio aliàs utentem se conspiciendum dederat.*“ — Adparet, voluisse eum dicere, ἄλλην *scribendum esse pro vulgato* ἄλλων. Et verissima ea mihi visa est conjectura, cum quod ἄλλων per se absque articulo ferri non poterat, tum quod vocabulum εὐλάβεια, ad alios juvenes relatum, parum respondet rei. Illorum enim animos occupaverat πτοία & ἀποδειλία, *pavor terrorque* & *putidus timor;* (vers. 3. sq.) εὐλάβεια autem est *cautio, circumspectio, prudens cunctatio;* III. 105, 8. & aliàs. Quodsi *timiditatem* interpretari velis, erit *honesta quædam ac decens timiditas*, quæ e *modestia* existit, & in laude ponitur; quale & fuit natura & cognitum civibus erat Scipionis ingenium, ut docet Polybius XXXII. 9, 11. & cap. 10 sqq. *Ibid.* Σκηπίωνος. Σκιπίωνος rescribe, ut est in Vrsini edit. consentientibus msstis.

Vers. 14. *Vers.* 14. ἐντρεπόμενοι τὸν ἐκ παραθέσεως ἔλεγχον. — „Nisi scripserit ἐντρεπόμενοι.“ GRONOVIVS.

Cap. V. ## CAPVT V.

Vers. 1. *Vers.* 1. Ἐνέπεσε δέ τις ὁρμὴ &c. Ad Polybium auctorem diserte & hoc fragmentum, & id quod huic subjecimus, retulit Suidas. Et prius quidem fragmentum haud dubie ad hunc nostrum Scipionem pertinet, & ad certamen illud singulare, quo provocatorem barbarum interemit; cujus rei brevis mentio supereſt in Epit. Livii lib. XLVIII. tum apud Vellej. Paterc. I. 12. & Valer. Max. III. 2, 6. paulo vero uberior apud Appian. in Hispan. c. 53.

Vers. 2. Alterum vero Fragmentum, (*vers.* 2.) quod ab aliis ad aliam

aliam rem est relatum; ad eamdem historiam spectare probabile fecit Drakenborch. ad Liv. XXXVII. 35, 5. Ex equo tum pugnasse Scipionem inde intelligitur, quod provocatorem pariter equo vectum Appianus refert. *Ibid.* ὀρθὸς ἀπέπεσεν. Sicut ἐκπίπτειν non solum *excidere* significat, sed & *proripere sese*, *evadere:* sic ἀποπίπτειν ἀπὸ τοῦ ἵππου putavimus non solum *prolabi ex equo* significare posse, sed & *sese dejicere.* Vers. 2.

CAPVT VI. Cap. VI.

Vers. 1. Ἐντευχθεὶς ὁ Κάτων διὰ Πολύβιον, ὑπὸ Σκιπίωνος. Decimo septimo anno, ex quo Romam evocati erant principes Achæorum, restitutos eos a Romanis in patriam esse, rediisseque trecentos fere, qui superstites tunc erant, Pausanias docet VII. 10 extr. p. 549. Ab anno 587, vel potius 588, quo Romam sunt deportati, (XXX. 10, 11.) annus decimus septimus, est annus ab V. C. 503 vel 504. Cum igitur *intercedente Scipione* reditus Achæis a Catone sit effectus, neque alius facile is Scipio, quam Aemilianus, intelligi possit, oportet factum hoc esse anno 504, quia anno 503. Luculli legatus in Hispania fuerat Scipio. Illius expeditionis laude clarus cum Romam rediisset, Catonem adiit, & ab eo impetravit, ut Achæis reditum perficeret. Diserte Plutarchus in Apophthegm. p. 199. scribit παρακληθεὶς ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ. *Ibid.* διὰ Πολύβιον recte Xylander *Polybii caussa* interpretatus est, quæ verba reposita in latina versione velimus loco illorum *rogatu Polybii.* Vers. 1.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXVI.

LIBRI XXXVI.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Verſ. 1. Τῶν Καρχηδονίων πάλαι &c. — „Hoc fragmentum ex *Libro XXXIII.* deſcriptum eſſe, ex annotatione ad oram libri didicimus.“ VRSINVS. — Ex Appiani narratione de rebus Romanorum Punicis cap. 74 & ſqq. cum argumento hujus eclogæ collata ſatis adparet, pertinere hanc eclogam ad Coſſ. L. Marcium Cenſorinum & Manium Manilium, adeoque ad A. V. 605. Sed quoniam ecloga CXXIX. de Legationibus, quæ ad A. V. 599. pertinet, haud dubie ex libro XXXIII. ducta eſt, ut in Adnot. ad initium ejus libri docuimus; nullo modo fit probabile, ſcriptorem noſtrum in hac poſteriore hiſtoriarum ſuarum parte, ubi paucorum annorum res geſtas ſex libris eſt complexus, uno libro XXXIII ſeptem annorum hiſtoriam comprehendiſſe: & eo minus nobis perſuaderi poterit, veram eſſe illam notam numeralem, quæ libro XXXIII. attribuit hanc eclogam ex rebus anni 605. ductam, quoniam ecloga proxime ſequens CXLIII, quæ ad annum 607. pertinet, ex libro XXXVIII. ducta eſt. Itaque pro eo, quod in Vrſini codice Λόγος ΛΓ (id eſt *liber XXXIII*) vel ſcriptum erat vel ſcriptum putavit Vrſinus; ſuſpicari utique par eſt, ſic vel ſcriptum fuiſſe vel ſcribi debuiſſe Λ5, id eſt *liber XXXVI.* Interdum enim iſtæ figuræ Γ & 5 ita ſimiles ſunt, ut, utram ſcribere voluerit librarius, vix

vix discernas. Multo vero longius a vero Bavaricus noster codex recedit, qui ante hanc eamdem eclogam inter lineas rubro colore Λόγος λά. scriptum habet, id est *Liber XXXI.* Casaubonus ante hanc eclogam nihil notavit, sed in fine hæc adjecit verba, Ἐκ τοῦ ΛΓ. λόγου, *Ex Historia XXXIII.* nescimus, unum ne Vrsini codicem secutus, an Andreæ Schotti quoque librum præeuntem habens. Vers. 1.

Ibid. πῶς ἀπαντῆσαι δεῖ πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀπόκρισιν. Sic editum in contextu Vrsini & seqq. In Notis vero verba ista ita repetuntur, ut loco verborum δεῖ πρὸς asteriscus ponatur, monetque VRSINVS: „Videtur deesse verbum δεῖ, & adverbium πρὸς, vel tale aliquid, post verbum ἀπαντῆσαι; itaque locum stellula notavimus." — Vrsini conjecturam in contextum recepit typographus. Eadem verba desunt Bavarico codici. — „Poterat quoque legi, (inquit REISKIVS) ἀπαντήσαιεν τῇ ἀποκρίσει. sed acquiesco in vulgata." — Nos vero Reiskianam prætulerimus emendationem: certe πῶς ἀπαντήσαιεν magis placet, quam ἀπαντῆσαι δεῖ.

Ibid. τῶν Ἰτυκαίων &c. — „Livius in epitoma lib. XLIX. *Vticenses legati Romam venerunt, se suaque omnia dedentes. Ea legatio, velut maximum belli omen, grata patribus, acerba Carthaginiensibus fuit.*" VRSINVS. Conf. Appian. Punic. c. 75.

Ibid. τοῖς Ῥωμαίοις τὴν ἑαυτῶν προδιδόντων πόλιν. — „Forte παραδιδόντων. Nam παραδιδόναι honestum est, προδιδόναι infame." REISKIVS. — At factum Vticensium, urbem suam Romanis tradentium, revera erat proditio, respectu Carthaginiensium. Præterea vero & aliàs verbum προδιδόναι absque ulla infamiæ nota usurpatur; veluti XXXII. 13, 5.

Vers. 3. καταπολεμηθέντας. Vera videtur scriptura Bav. καταπολεμηθέντες in nominativo casu, quem & aliàs sæpe cum infinitivo constructum vidimus. Vide Adnot. ad V. 100, 10. & loca ibi citata. Vers. 3.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. *οὐδὲ παράδοξον.* — „*ὡς δὲ παράδοξον* erat in exemplari, ſed male.“ VRSINVS. — Pariter Bav.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *πράττειν τὸ δοκοῦν συμφέρειν τῇ πατρίδι.* — „In exemplari deerat verbum *συμφέρειν*, quod ad ſenſum neceſſario requiritur.“ VRSINVS. — Appianus Pun. c. 76. *πρέσβεις οὖν ἑτέρους ἐς Ῥώμην ἔπεμπον αὐτοκράτορας, ὅπη δύναιντο, τὰ παρόντα διαθέσθαι.*

Verſ. 8. *Verſ.* 8. *Ἦσαν δ' οἱ πρεσβεύοντες, Γίσκων, Στρυτάνος ἐπικαλούμενος* &c. — „Vereor, ne legatorum nomina [non] ſatis emendata ſint.“ VRSINVS. — Appianus nomina non edidit; niſi quod in eorum numero videtur ponere illum, quem *Hannonem* vel *Bannonem* dicit c. 82 extr. cognomine *Gillam* vel *Tigillam:* qui fortaſſe idem eſt quem Γιλλίαν vel Γιλλίμαν nominant libri noſtri Polybiani. Στρυτάνος quid ſit neſcimus. An ὁ στρουθὸς ἐπικαλ.? Apud Appian. c. 68. alia occaſione Hannibal aliquis moratur, ὁ ψὰρ ἐπικαλούμενος. *Ibid.* Μάγων. conf. c. 3, 1.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. Ἦιον δέ. Sic correxit Caſaub. Ἦιον τὲ Vrſinus cum msstis. *Ibid.* τοὺς στρατηγούς. *Conſules*, Manium Manilium & L. Marcium Cenſorinum, ut ſupra diximus.

Cap. II. ## CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *ἔρηται μὲν ἡμῖν καὶ πρότερον.* Vide XX. 9, 10 ſqq.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. *διδόντες αὐτούς.* Sic ſua auctoritate Erneſtus edidit. Poterat *αὐτοὺς* teneri, quod habent ſuperiores editiones cum msstis.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Poſt verba *ὡς ἐν κακῶν αἱρέσει comma* pone, ut iſta verba in parentheſi poſita intelligantur. conf. c. 1, 6.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. *ποῖά ποτε.* Vrſinus, in Notis, *πότερα* legendum cenſuerat: in contextu vero *ποῖα* editum eſt. *ὁποῖα ἄν ποτε*, aut *τίνα ἄν ποτε* maluerat Reiſkius. Nos quidem, quid huc faciat particula *ἄν*, non ſatis perſpicimus.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. *τοῖς πολίταις.* — „Debetur hoc Vrſino, cujus in codice fuit *τοῖς πολεμιστᾶις.* [ſic & in Bav.] Videtur in

in hac corrupta lectione latere aut τοῖς πολιτευομένοις, aut τῆς ἀποκρίσεως. Interea, donec meliora & certiora proferantur, in vulgata acquiescamus." REISKIVS. — πολεμιστᾶις in contextu tenuerat Vrsinus, adjecto asteriſco: in margine autem πολίταις adscripserat, quod in contextum recepit Casaubonus. *Ibid.* Ad vulgatam scripturam, περὶ δὲ πόλεων, monuit REISKIVS: „περὶ δὲ τῶν πόλεων scribendum, & sic mox iterum. [cap. 3, 3.] Nisi (inquit) malumus cum Diodoro Siculo Tom. II. p. 627. ubi totum hunc locum expressit, πόλεως legere & de *Carthagine* accipere." — Haud incommoda utique per se videri debuit librorum nostrorum scriptura, πόλεων, intelligentes *urbes ditioni Carthaginiensium adhuc subjectas.* Sed haud dubie Diodorus in suo codice Polybiano, cujus apud nos potior auctoritas, quam nostrorum, esse debet, πόλεως in singulari numero scriptum invenerat. Etenim cum manifeste ille in omni horum temporum historia Polybium presso pede secutus sit, sic diserte in Eclog. Legat. XXVII. (eodem loco, quem Reiskius citavit) scribit: Ἡ δὲ σύγκλητος, δεξαμένη τὴν παράδοσιν τῆς χώρας, ἔδωκεν ἀπόκρισιν· ἐπεὶ καλῶς βουλεύονται Καρχηδόνιοι, δίδωσιν αὐτοῖς ἡ σύγκλητος νόμους, χώραν, ἱερὰ, τάφους, ἐλευθερίαν, ὑπαρξιν, οὐδαμοῦ προστιθεῖσα πόλιν τὴν Καρχηδόνα &c. Dissimulari vero non debet, ipsius verbis disertam mentionem apud Appianum fieri, senatus responsum his verbis referentem, Punic. c. 76. ἐὰν τοῖς ὑπάτοις - - τοὺς ἐνδοξοτάτους σφῶν πεῖδας ἐς ὁμηρείαν παράσχωσι, καὶ τἄλλα κατακούσωσιν αὐτῶν, ἔξειν Καρχηδόνα ἐλευθέραν τε καὶ αὐτόνομον, καὶ γῆν ὅσην ἔχουσιν ἐν Λιβύῃ. Lectioni vero, quam Diodorus secutus est, verisimilitudo inde accedit, quod paulo post consules ex auctoritate Patrum Pœnos in alium locum, decem millia passuum, non minus, a mari remotum, urbem sedesque suas transferre. Verſ. 8.

CAPVT III.

Cap. III. Verſ. 1. *Verſ.* 1. Μάγωνα τὸν Βρέττιον. Neſcimus an idem hic ſit, qui eſt cap. 1, 8. memoratus. Βρέττιον, id eſt *Bruttium*, ſcribendum eſſe pro vulgato Βρέτιον, REISKIVS monuit: „quia (inquit) legatus Hannibalis in Bruttia fuit." — A *Bruttiis* cognomen habuiſſe hunc Magonem adſenſi ſumus viro docto: ſed legatum eumdem fuiſſe Hannibalis, perſuadere nobis non potuimus. Vide Adnot. ad IX. 25, 1. ad quem locum provocavit Reiſkius. Ἀμάγωνα, pro Μάγωνα h. l. habet Bav. putamus & cod. Vrſini, nam corruptum fuiſſe hunc locum ait editor in Notis.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Δύο γὰρ correxit Caſaub. Διὸ γὰρ Vrſin. cum msstis. *Ibid.* παρεῖναι eidem Caſaubono debetur. παρῆναι Vrſin.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. μὰ Δία νῦν διαπορεῖν. Ex Vrſini hoc eſt emendatione, qui locum hunc corruptum ait fuiſſe in exemplari, nec tamen, quid ibi fuerit, depromſit. μὰ δίαν οὖ διαπορῆσαι Bav. *Ibid.* περὶ πόλεως. Vide ad cap. 2, 8.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. ἐπιδεκτέον. — „Ita emendavimus pro ἐπιλεκτέον, ut eſt in libro manuſcripto." VRSINVS. — Eadem menda eſt in Bav. ἀποδεκτέον, *acceptandum*, malle ſe ait Reiſkius. Nobis in Vrſini emendatione nil deſiderari viſum erat.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. τῶν γυναικῶν ἐκκαιουσῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν. Non ſatis integra emendataque iſta verba videntur: nec enim facit ſatis, quod Erneſtus in Lexic. Polyb. dictionem illam ἐκκαίειν τὴν διάθεσιν interpretatur *augere miſeriam, miſerabiliorem facere.* Si genuina eſt oratio, erit ἐκκαίειν *excitare*, τὴν διάθεσιν vero intelligere debebimus τὴν οἰμωγὴν καὶ τὰ δάκρυα. Mulierum iſtarum deſperationem graphice depinxit Appianus Pun. c. 77,

Verſ. 9. *Verſ.* 9. εἰς τὸ τῆς ἑκκαιδεκήρους νεώριον. Ad vulgatam lectionem ἑκκαιδεκήτου monuit VRSINVS: „Opinor legendum eſſe εἰς τὸ ἑκκαιδέκατον νεώριον. Cum enim plura eſſent Romæ navalia, ut ex Livio & aliis colligitur, veriſimile eſt, numeris ea diſtincta fuiſſe, & unum, *primum*

mum navale, alterum, *ſecundum*, & deinceps, ex inciſis notis, ſignificari ſolita eſſe." — At, quid intererat lectorum Polybii, ſcire, primo ne, an in ſexto decimo navali concluſi fuerint iſti obſides, niſi id navale alio quodam nomine notabile fuit? Dubitationis ſignificandæ cauſſa, afteriſco vocabulum iſtud notavit Caſaubonus; & in latina verſione, *in unum e navalibus*, ſcripſit. Emendationem, quam adoptavimus, præivit Gronovius, in ora ſui codicis notans ἑκκαιδεκήρους. Intelligitur ſcilicet illa *navis ſedecim remorum verſibus agitata*, quæ, cum regum Macedoniæ fuiſſet, victo Perſeo Romam erat deducta; de qua vide Polyb. XVIII. 27, 6. & Liv. XLV. 35. & loca ibi ab interpretibus citata. Verſ. 9.

CAPVT IV. Cap. IV.

Verſ. 2. προσπεπτωκότων. Pro verbo hoc Polybiano, προσαγγελθέντων ſubſtituit Suidas in Ὀφθῆς, ubi hunc locum repetiit. Verſ. 2.

Verſ. 3. πευσομένους. Perperam παυσομένους Bav. Verſ. 3.

Verſ. 5. Ὁ δὲ πρεσβύτερος τῶν ὑπάτων. Is *Manius Manilius* erat, teſte Diodoro, loco ſupra laudato, Eclog. de Legat. XXVII. Appianus paulo poſt, cum ad Vticam legati Pœnorum ad conſules eſſent miſſi, Cenſorinum verba facientem inducens, hanc cauſſam, cur is legatis reſponderit, adjicit, (Punic. c. 80 extr.) *quod eſſet ſuo collega facundior;* quo ipſo ſignificatur, ceteroquin alterius Conſulis Manilii, ut ætate majoris, partes fuiſſe verba facere. Verſ. 5.

Verſ. 6. ἐκεῖνοι δὲ λαβόντες ἀποπλεύσωσιν. — „Ita videtur legendum, cum in exemplari μὴ ἀπλεύσωσιν corrupte ſcriptum ſit." VRSINVS. — Bavaricus μὴ ἀπολεύσωσιν habet. Ad rem pertinet, quod Appianus loc. cit. in hanc ſententiam ſcribit: *Ad hæc legati reſponderunt: Velle quidem ſe & in hoc parere; ſed neſcire, quomodo contra Aſdrubalem, damnatum capitis, qui jam, collectis virorum viginti millibus, prope Carthaginem caſtra poſuiſſet, defendere urbem poſſent.* Verſ. 6.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. Δῆλον ἐγένετο &c. Probabilis nobis viſa eſt Küſteri conjectura, ad Polybium auctorem referentis hoc fragmentum. Poterit autem vocabulum βάσταγμα vel de *opibus* intelligi, quas cognatæ ſignificationis voce βάρος ſæpe deſignat Polybius, vel recta de *onere* rerum ex urbe advectarum, & de *plauſtorum jumentorumque multitudine*, quibus opus fuerat ad eas res devehendas: de quibus Appianus ibid. ſic ſcribit: *quæ quum adferrentur, magnificum & mirum erat ſpectaculum tot plauſtorum, quibus ipſi hoſtes res ſuas advehebant.*

Ibid. καταπέλτας β. id eſt δισχιλίας, *bis mille.* Sic corrigere perſpecte Küſterus juſſit, pro καταπέλτας δύο, quod vulgo apud Suidam editur. Conf. Appian. ibid.

Cap. V. CAPVT V.

Verſ. 1 ſq. *Verſ.* 1 *ſq.* Agitur de Pœnis, anxie exſpectantibus reditum legatorum ad tradenda Romanis arma Vticam miſſorum; qui, cum redirent, triſti vultu & obſtinato ſilentio ſatis ſignificabant, novum ſe idque duriſſimum mandatum adferre, nempe illud de urbe in alium locum tranſferenda. Quâ de re conſulendus omnino Appianus Punic. c. 92 ſq.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. οὐκέτι συνέβαινε γίγνεσθαι τὴν ἀλογίαν. Defecta utique videri debet oratio, niſi ἀλογία h. l. idem ſit ac ἀφωνία, *ſilentium*, *tacitus ſtupor*, quemadmodum ἀλόγως apud Sophoclem in Oedip. Colon. verſ. 131. idem fere ac ἀφώνως ſonat. De re confer Appian. ibid.

Cap. VI. CAPVT VI.

Verſ. 1 ſq. *Verſ.* 1 *ſq.* Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμέας &c. — Caſaubonus, hoc fragmentum, cum Vrſino, in Polybianis referens, titulum ei inſcripſit: *Phameas, ſive Phaneas, dux contra Scipionem.* Inde porro REISKIVS: „Fragmentum, inquit, de *Phœnea* (ſic enim legendum) pertinet ad bellum Aetolicum cum L. & P. Scipionibus geſtum, pergentibus in Aſiam ad bellum Antiochicum. vid. Liv. XXXVII initio. *Phœneas* ille erat celeber Aetolorum dux.“ — At non de Aetolo Phœnea, ſed de *Hi-*

mil-

milcone, cognomento *Phamea* vel *Phamæa, equitum præfecto Carthaginienſium*, hic agi, multum incommodare ſolito Romanorum ſtationes, unum vero Scipionem adgredi numquam auſo, perſpicue intelligitur ex Appiani Punic. c. 97 & 100. Verſ. 1 ſq.

Verſ. 2. Καί ποτε συνεγγίσας &c. Neſcimus an hoc pertineat ad id quod loc. cit. cap. 107. narrat Appianus, de Phamææ cum Scipione colloquio. Verſ. 2.

Verſ. 3. Αἱ δὲ σημεῖαι τῶν Ῥωμαίων &c. Fragmento huic Caſaubonus titulum fecit hujuſmodi: *Conſilium Scipionis: cavendi, quam nocendi hoſti, potior cura eſſe debet.* Rem, qua de hoc loco egerat Polybius, narrat Appianus Pun. c. 103 ſq. Verſ. 3.

Verſ. 5. Nil utique mirum, ſi res a Scipione ſuo geſtas, quarum majori parti ipſe etiam interfuit, præ ceteris rebus *diligenter & enucleate* (id eſt enim, μετὰ διαστολῆς) expoſuit. Fortaſſe vero verba hæc ſcripſerat Polybius, ubi dictum illud Scipionis retulit, cujus ex Polybio Appianus meminit Punic. c. 132. Vide Reliq. libri XXXIX. c. 3, 5 ſq. Verſ. 5.

Verſ. 6. Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον &c. Diſerte ex Polybio hæc citavit Suidas. Eadem Plutarchus habet in Apophthegm. p. 200. & Livius in Epit. lib. XLIX. *Virtutem Scipionis*, inquit, *& Cato, vir promtioris ad vituperandum linguæ, in ſenatu ſic proſecutus eſt, ut diceret, reliquos, qui in Africa militarent, umbras militare, Scipionem vigere. Ibid.* Οἷος πέπνυται &c. Homer. Odyſſ. Κ'. 495. In verbis πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον, quæ apud Suidam vulgo inſeruntur, latet fortaſſe hæc ſententia, Catonem iſta poëtæ verba *ad illum* (ſc. Scipionem) *retuliſſe;* ut duæ voces πάλιν ἄλλον ex aliquo participio neſcimus cujus verbi corruptæ ſint. Suidas in Κάτων, neſcimus ex quo auctore eamdem rem ita refert: Λέγεται, Κάτωνα τὸν πρεσβύτερον, ἐρομένου τινος, ἣν ἔχει γνώμην περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πραγμάτων καὶ περὶ τοῦ Σκιπίωνος, εἰπεῖν· Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Verſ. 6.

ADNO.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXVII.

LIBRI XXXVII.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Μουσεῖον, τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ. Πολύβιος τριακοστῇ ἑβδόμῃ. Liber XXXVI. complectebatur res A. V. 605 geſtas, & liber XXXVIII. pertinet ad A. V. 607, ut docuimus ad init. lib. XXXVI. Reſtat igitur, ut intelligamus, libro XXXVII. perſecutum eſſe Polybium res A. V. 606 geſtas. Eo anno cum aliæ res geſtæ ſunt, tum *bellum Macedonicum III. contra Andriſcum Pſeudophilippum*, cujus mentio fit in epitome libri quinquageſimi Livii, his verbis: *Thaſſalia, quum & illam invadere armis atque occupare Pſeudophilippus vellet, per legatos Romanorum auxiliis Achæorum defenſa eſt.* In illius igitur belli hiſtoria mentionem fecit Polybius, *Muſei, loci ad Olympum qui in Macedonia eſt.* Cujus *Muſei* nulla quidem apud alium auctorem, præter Stephanum Byzantinum, diſerta mentio ſupereſt: attamen ex eis, quæ Pauſanias prodidit lib. IX. c. 30. p. 769. collatis cum Strab. lib. IX. p. 410. intelligitur, fuiſſe haud longe ab Olympo, qua is in Macedoniam ſe demittit, Orphei monumentum, Muſarum amici, aliaque loca Muſis ſacrata, ejuſdem nominis cum illis, quæ in Helicone, Bœotiæ monte, celebrata erant.

CAPVT

CAPVT II.

Cap. II. Verſ. 1.

Verſ. 1. Προυσίας ὁ βασιλεὺς &c. — „Fragmentum hoc pertinet ad narrationem *de morte Pruſiæ*. Confer Diodor. Sic. T. II. p. 523." REISKIVS. — Adde eumdem Diodor. T. II. p. 591. in Eclogis de Virt. & Vitiis. De eodem Pruſia in epitome Livii lib. L. poſt ea verba, quæ modo ad cap. præcedens citavimus, hæc leguntur: *Pruſias, rex Bithyniæ, omnium humillimorum vitiorum, a Nicomede filio, adjuvante Attalo rege Pergami, occiſus eſt.* Copioſe eam rem perſecutus eſt Appianus in Mithridat. c. 4 - 7. De eodem Pruſia eſt HENRICI VALESII ad hunc locum prolixa Adnotatio, quam pro noſtro inſtituto huc tranſſcribere non gravabimur: „Hic eſt *Pruſias*, inquit, cognomento Κυνηγὸς, qui devicto Perſeo, cujus ſororem in matrimonio habebat, Romam venit, ac ſe libertum populi Romani profeſſus eſt, [Polyb. XXX. 16.] tandemque a Nicomede filio interfectus eſt. Fuit autem, ut opinor, Pruſiæ filius, Zielæ nepos. Neque enim aſſentior Carolo Sigonio viro doctiſſimo, qui in lib. I. de antiquo Iure Provinc. cap. 13. eum cum altero confundit Pruſia, Zielæ filio, qui Phrygia cedere Attalicis regibus juſſus eſt a Romanis, ut tradit Livius & Strabo lib. XII. Sed hunc ab illo diſtingui debere, his argumentis vincam. Etenim noſter hic Pruſias Κυνηγὸς cognominatus eſt, teſte Appiano in Mithridatico; [cap. 2.] at alter ille dictus eſt Χωλὸς, ut tradit Memnon lib. XV. Et hic quidem deceſſiſſe dicitur ex vulnere, quod in obſidione Heracleæ acceperat, teſte ibidem Memnone. Noſter, ut dixi, a Nicomede filio eſt occiſus, ut eſt apud Diodorum, Iuſtinum, Appianum & Zonaram. Et Pruſias quidem ὁ Χωλὸς fortiſſimus vir fuit ac bellicoſiſſimus, ut teſtatur Memnon, & Polybius in fine libri V. [c. 111.] Noſter vero Κυνηγὸς effeminatus & imbellis proditur ac regio nomine indignus a Polybio in Leg. 97. [XXX. 16.] & Livio. [XLV. 44.] Priori Philippus Perſei pater, filiam copulavit, teſte Polybio lib. XV. [c. 22, 1. coll. cum cap. 23, 10. & XVII. 4, 7.]

Poſte-

Vers. 1. Posteriori postulanti Persés sororem dedit, ut præter Appianum in Mithridat. refert Livius lib. XLII. [Appian. Mithrid. c. 2. Liv. XLII. 12. Dubitationem tamen nonnullam injicere id ipsum potest, quod adeo & pater Prusias, & filius, uterque filiam ejusdem Philippi in matrimonio habuisse perhibeatur. Quæ res & nobis fraudi fuit, ut in Adnotatione ad XV. 22, 1. priorem Prusiam, de quo ibi agitur, cum filio, de quo agitur apud Livium & Appianum locis modo citatis, confunderemus. Videndum vero, an XV. 22, 1. κηδεστὴς intelligendus fortasse sit *affinis*, id est *fororis maritus*, ut Prusias pater matrimonio junctus fuerit cum Philippi sorore.] Postremo, prior ille Prusias ante Olymp. CXL. regnare cœpit, ut intelligitur ex Polybii libro IV. [c. 47 seqq. Et jam multo quidem ante Olymp. CXL. id est ante annum ab V. C. 534. regnare cœpisse illum Prusiam intelligitur ex Polyb. IV. 49, 1.] Posterior vero L. Marcio & Manilio Coss. est occisus, ut ponit etiam Sigonius in Fastis ex Livii epitome, id est anno 3. Olymp. CLVII. [Rectius ex ejusdem Livii præscripto ad insequentis anni consules, qui est annus ab V. C. 606, cædem Prusiæ retulit Freinshem. in Supplem. Livii lib. LI. cap. 3 sqq.] Quod si hic annus idemque est ac prior, sequitur ut plus quam 60 annos regnaverit. Regno autem tam diuturno quomodo convenire possunt ea, quæ de Prusia hic Polybius dicit, *tantopere alienatos ab eo atque infensos fuisse subditos?* Ceterum illud etiam obiter moneo, male apud Strabonem loc. cit. [lib. XII. p. 563.] legi Προυσίᾳ τῷ Ζήλᾳ. Scribendum enim est Ζιήλᾳ, ex Arriano in Bithynicis apud Eustathium in lib. III. Iliad. & Tzetzem Chil. III. hist. 115. & ex Stephano in Ζῆλα & Προῦσα, ac Suida. Hic Zielas a Gallis in convivio interfectus est, quos ad convivium invitarat, cum iis insidiaretur, ut scribit Phylarchus apud Athenæum lib. II. [p. 58.] ubi male Ζηλᾶ scribitur. Ex quibus emendandus est prologus libri XXVII Trogi Pompeji, in quo sic habetur: *utque Galli Pergamo victi ab Atoloxiæ Lambitunum occi-*

derint

derint. Lego: *victi ab Attalo Zielam Bithynum occiderint.* In fragmentis Memnonis semper Ζηΐλας exaratur." — Vaillantius in Achæmenidarum Imperio Tom. II. p. 321. ex Memnone probabile fecit, Prusiam patrem obiisse filioque Prusiæ τῷ Κυνηγῷ reliquisse regnum circa annum ab V. C. 564, quo anno Antiochus Magnus a Romanis est devictus. Vers. 1.

Ibid. καίπερ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων. Adjiciendam *particulam negantem* adnotaverat Salmasius ad oram sui exempli Excerptorum Valesianorum; quam Salmasii conjecturam, cum aliis nonnullis ad eadem Excerpta ab eodem viro adnotatis, communicavit nobiscum Ruhnkenius vir clarissimus. Intelligimus vero, satis futurum fuisse, si in scholio eam conjecturam adnotassemus; ac veremur, ne præpropere in contextum receperimus. Suidas, qui totam hanc Eclogam in Lexicon suum (vocab. Προυσίας) transtulit, nihil hic discedit a codicis Peiresciani lectione.

Ibid. ἥμισυς ἀνὴρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν. Valesius: *corporis specie dimidiato homini similis.* Suidas: Ἥμισυς interpretatur ὁ βραχύς, eumdem Polybii locum respiciens.

Vers. 2. πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλότριος. Suidas in Προυσίας nil mutat; sed in vocab. Ἀλλοπρόσαλλος (quod exponit per εὐμετάβλητος. id est, *mutabilis, inconstans,* & ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ, ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος, *qui nunc hujus, nunc alterius partibus se adjungit.*) verba ista Polybiana sic citavit, πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλοπρόσαλλος. Mendose quidem utique; sed ita, ut suspicari quis possit, intercidisse nonnulla verba, & ab ἀλλότριος, quod recte cum πρὸς τὰς κακοπαθείας construitur, oculis aberrasse librarium ad ἀλλοπρόσαλλος, cujus vocabuli vis & notio pariter in Prusiæ ingenium atque mores optime convenire videtur. Vers. 2.

Vers.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. Σαρδαναπάλου cum Suida ſcripſimus. Vulgo Σαρδαναπάλλου erat editum. *Verſ.* 7. Τοιγαροῦν. Emendationem iſtam præivit Reiſkius. *Ibid.* ἀμετάκλητον ὁρμὴν &c. Rurſus citavit iſta verba Suidas in Ἀμετάκλητος.

Cap. III. CAPVT III.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Μασανάσσης &c. — „Ad locum de *Maſaniſſa* vide Diodorum Sic. ibid. [T. II. p. 523. Eclog. 3. ex lib. XXXII.] & Plutarchi Opuſc. p. 1417. qui locum hunc integriorem profert.“ REISKIVS. — Eſt *Maſiniſſæ encomium*, occaſione obitus hujus regis a Polybio, pro more celebratum. conf. verſ. 9. Plutarchi locus exſtat in libello, An Seni ſit gerenda Reſpublica, p. 791 ſq. ed. Wechelii, ubi etiam diſerte Polybium citat auctorem. Quod vero integriorem proferri a Plutarcho hunc Polybii locum Reiſkius ait, eatenus verum eſt, quod verba nonnulla Plutarchus habet, quæ prætermiſſa ſunt a compilatore eclogarum de Virtutibus & Vitiis: ceterum breviſſimus apud eumdem Plutarchum locus eſt, ſed librariorum culpa defectus, & ſubito abruptus. Exhibuimus eum hoc ipſo cap. verſ. 11. De argumento vero hujus eclogæ Polybianæ inprimis conſulendus Appianus in Punic. c. 105 ſq. Adde epitomen Livii lib. L.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. ἐγίγνετο δέ. ἐγένετο δὲ Suidas, apud quem exſtat tota hæc ecloga in Μασανάσσης. Particulam δὲ, quam agnoſcunt veteres Suidæ editiones cum codice Peireſciano, perperam apud Suidam omiſit Küſterus. *Ibid.* ὅτε μὲν στῆναι δέοι. In vulgatum ὅτε μεταστῆναι cum cod. Peireſc. conſentit Suidas. Reiſkius corrigendum cenſuit ὅτε μὴ μεταστῆναι; & particula δὲ poſt καθεζόμενος, quam & Suidas ignorat, haud incommode abeſſe poſſe putavit.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. Στέμβανον. — „*Methymnatum* appellat Valerius Maximus VIII. 13. ubi locum hunc pæne verbotenus vertit.“ REISKIVS. — *Ibid.* υἱοὺς πέτταρας. — „Tres tantum Maſiniſſæ filios in hiſtoriis patri ſuperſtites repe-

reperio, Micipſam, Guluſſam, Maſtanabalem: ſic enim apud Saluſtium in Iugurthino habent mssti codices, non Manaſtabalem; & Appianus in Libyco [Pun. c. 106 & 111.] Μαναστάβαν eum appellat: Zonaras Μαναστάμαν; ita enim edidit Wolfius, mendoſe, ut opinor, ob affinitatem inter μ & υ, quomodo in msstis codicibus τὸ βῆτα ſcribi ſolet. Invenio & Maſgabam & Miſagenem, Maſiniſſæ filios, apud Livium: ſed ii aut nothi fuere, aut certe ante patrem mortui. Mirum tamen, in Eclogis libri XXXII Diodori, παῖδες δέκα poni Maſiniſſæ ſuperſtites, in Eutropio quadraginta quatuor." VALESIVS. Verſ. 5.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

Lib. XXXVIII.

LIBRI XXXVIII.

RELIQVIAS.

Cap. I.

CAPVT I.

Vers. 1. *Vers.* 1. Παραγενομένων ἐπι Πελοπονν. &c. — „Hoc Fragmentum *ex Libro Polybii XXXVIII.* descriptum est, ut ad oram libri manuscripti notatum animadvertimus.“ VRSINVS. — Confer quæ notavimus ad initium Libri XXXV. & ad XXXVI. 1, 1. *Ibid.* τῶν περὶ τὸν Αὐρήλιον πρεσβευτῶν. — „Est idem *Aurelius Orestes*, qui p. 1300. [XXXI. 12, 9.] una cum Cn. Octavio in Syriam missus esse dicitur. vid. Pausan. [lib. VII. c. 14.] p. 556.“ REISKIVS.

Ibid. διασαφούντων τὰ συμβεβηκότα περὶ αὐτούς. — „Livius in epitoma libri LI. ita de hac re: *Belli Achaici semina referuntur hæc, quod legati populi Romani ab Achaicis pulsati sunt.*“ VRSINVS. — Quod *pulsatos esse legatos* scribitur apud Livium, id eo pertinet quod mox Polybius ait, λεγόντων μετ' αὐξήσεως, *verbis rem auxisse legatos.* Non enim ipsi violati fuerant ab Achæis, sed Lacedæmonii, qui in eorum diversorium confugerant, ut docet Pausanias loco modo citato; quo loco levem errorem, qui vulgo ibi orationem turbat, facile sic corriget diligens lector: τοὺς δὲ αὐτῶν (scil. Λακεδαιμονίων) καὶ καταφυγεῖν ἔνθα Ὀρέστης ᾤκει φθάνοντας, ὅμως καὶ ἐντεῦθεν ἐβιάζοντο ἕλκειν.

Vers.

Verſ. 2. ἐπὶ τῷ παραδειγματίζειν αὐτούς. — „τῷ eſt in texto editionis Plantinianæ. τὸ in Notis Vrſini. Poteſt utrumque defendi; ſed hoc malim.“ REISKIVS. — Si ἐπὶ τὸ prætuleris, quod & nobis ſatis placet, fuerit *comma delendum poſt* Ἀχαιῶν, ut cohæreant verba ὁρμηκότων ἐπὶ τὸ παραδειγματίζειν. Verſ. 2.

Verſ. 3. ἡ σύγκλητος ἠγανάκτησεν. Tacite hoc correxit Caſaubonus. ἠγανάκτησαν Vrſin. in plurali numero, qui, quamquam quoad ſenſum referri ad nomen collectivum ἡ σύγκλητος poterat, tamen in tam arcta vicinia vix ferri potuiſſe videtur. Sed paulo poſt, nonnullis interjectis verbis, haud male apud eumdem Vrſinum πρεσβευτὰς κατεστήσαντο ſcribitur, quod teneri debuiſſe arbitramur, licet ἠγανάκτησεν in ſing. præceſſerit. Caſaubonus utrobique ſingularem numerum requiri putavit. Verſ. 3.

Ibid. τοὺ περὶ τὸν Ἰούλιον. — „Significatur *Sex. Iulius Cæſar*, qui cum eodem L. Aurelio Oreſte A. V. 596. [597] conſul fuit.“ REISKIVS. —

Verſ. 4. διεμπεσόντας. Cur in διεκπεσόντας mutatum hoc voluerit Reiſkius, nullam ſatis gravem cauſſam nos quidem perſpicimus. *Verſ.* 5. ἀπερεισαμένους correxit Vrſinus, cum mendoſe ἀπειρασαμένους daret mſtus liber. *Verſ.* 6. οὐ διασπᾶσαι βουλομένη. — „οὐ particula deeſt in exemplari, quæ tamen neceſſaria videtur.“ VRSINVS. — Invitis nobis διασπάσαι irrepſit, pro διασπᾶσαι. — *Verſ.* 7. καθ' ὑπόκρισιν τοὺς Ῥωμαίους. — „Videtur deeſſe τοῦτο ποιεῖν, vel tale aliquid.“ VRSINVS. — „ταῦτα ποιῆσαι, vel ſimile quid videtur deeſſe.“ REISKIVS. — „Forte ταῦθ' ὑποκρίναι τοὺς Ῥωμαίους, ſine defectu.“ GRONOVIVS. *Verſ.* 8. ἀνασοβῆσαι μὲν ἔκριναν correxit Caſaubonus. Corrupte ἀνασοβήσαντες ἔκριναν ex codice ſuo ediderat VRSINVS, interſerto aſteriſco, & adjecta adnotatione hujuſmodi: „Hic quoque videtur deeſſe verbum καταπλήττειν, vel aliquid tale, quod ſenſum expleat.“ Verſ. 4 ſqq.

CAPVT II.

Cap. II. Verſ. 1. *Verſ.* 1. Οἱ δὲ περὶ τὸν Σέξτον &c. Vide cap. præced. verſ. 3. Satis arcte hæc cum præcedentibus cohærere facile intelligitur. Sed compilator eclogarum ab iſtis verbis novam veluti Eclogam incipiens, uſitatam ſuam particulam Ὅτι præpoſuit. Quare duarum ſequentium vocum ordinem invertere coactus, ſic ſcripſit: Ὅτι δὲ οἱ περὶ τὸν Σέξτον. Nos, deleta, pro more noſtro, illa particula, nihil ad Polybium pertinente, naturalem verborum ſeriem, Οἱ δὲ περὶ τὸν, reſtituimus. *Ibid.* Θεαρίδαν. Sic rurſus infra verſ. 11. Conf. XXXII. 17, 1. Apud Pauſaniam vero p. 556. vulgo Θερίδαν edunt hujus hominis nomen. Monuit ad initium hujus capitis VRSINVS: „Totus hic locus, *de Achaici belli ſeminibus*, ex Polyblo, ut opinor, a Pauſania ſumtus, peti poteſt ex libro rerum Achaicarum.“ — Totam rem a prima origine expoſuit prædictus ſcriptor lib. VII. c. 12 ſeqq.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. παραστησόμενοι καὶ διδάξοντες τὴν σύγκλητον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρ. γενομ. ἀσελγημάτων. — „Corrupte ἀλγημάτων in exemplari ſcriptum erat. ἀσελγήματα enim, hoc eſt, *piacula* commiſſa ab Achaicis ſunt, cum populi Romani legatos pulſarunt.“ VRSINVS. — Verbum παραστησόμενοι, ſi bene habet, & integra ſi eſt oratio, eamdem fere vim habere videtur ac διδάξοντες. Sicut παριστάναι τινὶ γνώμην aut παράληψιν, eſt *adferre alicui ſententiam* vel *notionem*, *adducere aliquem in alicujus rei notitiam*; & παρίσταταί μοι, ſcil. ἡ γνώμη, *hæc mihi ſtat opinio*, *ita ſentio:* (vide V. 65, 9. & Adnot. ad V. 9, 6.) ſic παρίσταθαί τινα (ſcil. πρὸς τὴν ἀληθῆ γνώμην vel διάληψιν) uſurpari potuit pro *in veram ſententiam adducere*, *edocere aliquem*, aut *in noſtram ſententiam perducere*, intelligendo πρὸς τὴν ἡμετέραν γνώμην.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. καὶ σχεδὸν οὐδὲ προσδεομένων δικαιολογίας. προσδεομένων ſua auctoritate Caſaubonus edidit. προσδεόμενον habet Vrſinus; unde malimus, καὶ τὸ περὶ τοὺς πρεσβευτὰς ἔγκλημα παραπεμπόντων, ὡς σχεδὸν (vel ὡς καὶ σχεδὸν)

σχεδὸν) οὐδὲ προσδεόμενον δικαιολογίας, ut προσδεόμενον referatur ad ἔγκλημα, & hæc sit sententia: *& crimen objectum de violatis legatis silentio prætereuntes, tamquam fere non indigens excusatione.* Quæ ratio magis etiam convenire videtur cum vi & usu verbi προσδεῖσθαι. Vers. 5.

Vers. 8. Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαιον καὶ Κριτόλαον. — „Ita legendum, cum ex Pausania [loc. cit. p. 556 extr.] tum ex Livio, cujus verba sunt hæc in epitoma libri LII. *Dux eorum Critolaus sibi mortem consciscit; in cujus locum Diæus, Achaici motus primus auctor, ab Achæis dux creatus*, &c. Orosius lib. V. cap. 3. Polybii locum designat, cum inquit: *Valerius Antias in Achaia pugnatum, & viginti millia Achæorum cum duce suo Diæo, cecidisse confirmat. Polybius Achivus, quamvis tunc in Africa cum Scipione fuerit, tamen quia* &c.“ VRSINVS. — Nec Livii, nec Orosii verba, ab Vrsino citata, in hoc tempus & ad hunc locum pertinent; nisi quatenus valebant ad corrigenda duorum virorum nomina, quæ in Vrsini codice corrupta fuisse videntur. Orosii verba suo loco protulimus, in Spicilegio Reliquiarum ex Polybii libro XL. Tom. V. hujus edit. p. 50. Ad præscripta verba, Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαιον, REISKII adnotatio hæc est: „Aut deest aliquid, aut expungendum est δὲ, & sic distinguendum, διεφθαρμένου, οἱ περὶ τὸν Δίαιον.“ — Nempe, ut οἱ περὶ τὸν Δίαιον καὶ Κριτόλαον &c. sint illud ipsum πλῆθος, quod paulo ante dixit. Quod si ita statueris, possis οἱ δὴ περὶ τὸν Δίαιον &c. suspicari. At non est verisimile, *plebis* vel *multitudinis* nomine designare Polybium voluisse *Diæum* & *Critolaum*, qui ducebant quidem suis artibus multitudinem, sed ipsi erant prætorii viri & principes per id tempus Achæorum. Quod si in fine versus legeris καὶ λοιμῶν αὖτιοι τῷ ἔθνει, respondebit deinde nominativis illis, Οἱ δὲ περὶ τὸν Δίαιον καὶ Κριτόλαον, verbum ἐδέχοντο *vers.* 9. & satis commode cohærebit oratio; licet ne sic quidem difficultas omnis levata sit. Lacunæ signum post λοιμῶν αὖτιοι inseruit Casaubonus. Ac sane, nisi emendationem Vers. 8.

Vers. 8. istam nostram probaveris, hiulca atque pendens manebit oratio, cui vel sustentandæ vel explendæ non satis fuerit, si pro λοιμῶν αἴτιοι cum eodem Reiskio legendum suspicemur καὶ λοιμοὶ, καὶ πάντων τῶν κακῶν αἴτιοι, quamquam ceteroquin per se non displicet hæc conjectura.

Vers. 9. *Vers.* 9. καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστίν. VRSINVS in Notis, postquam verba ista ex msto codice sic citavit, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἔφη, — „Locus, inquit, ut videtur, mendosus, potest corrigi, si ita legatur, καθάπερ ἡ παροιμία ἔφη." — Eaque conjectura & in Vrsini contextum recepta est, & a posterioribus editoribus servata. Sed eamdem improbans REISKIVS quærit: „Cur ἔφη, & non potius φησὶ? Videtur (inquit) ita legendum esse, καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐφυμνοῦμεν, τὰ διδόμενα &c." — Nobis simpliciori ratione res confici posse visa est, scribendo καθάπερ ἐν παροιμίᾳ ἐστί. Eodem prorsus modo latine dicere consuevimus, *ut est in proverbio.*

Ibid. οὐ μόνον τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο τῇ λαιᾷ χειρί. In Vrsini codice τῇ δὲ μιᾷ χειρὶ erat; quod & ille in contextu sic edidit, sed ad oram, pro μιᾷ, λαιᾷ adscripsit, & in Notis sic utique corrigendum monuit; paulo vero ante, pro μόνον, ad marginem μέντοι posuit; denique verbum ἐδέχοντο ad præcedentia verba retulit, οὐ - - τῇ δεξιᾷ παρὰ Ῥωμαίων ἐδέχοντο, & interposito commate a sequentibus separavit. In totum autem locum sic commentatus est idem VRSINVS: „Proverbium extat apud Ciceronem in Epist. 5. lib. VI. & in Epist. 17. lib. XV. ad Atticum, sed mutilum & mancum. Omnino apud Polybium adverbium μόνον expungendum suspicor, & pro eo μὲν, facili lapsu in μένον a librario mutatum, reponendum; quod sequenti adverbio δὲ respondeat; ut proverbii sententia sit: *dextra manu solere accipi, quæ dentur sine fuco & fallaciis; læva, quæ contra.* Achæos igitur, quibus persuasum esset, Romanos non vere & ex animo, sed metu Carthaginiensis belli, quod imminebat, & Hispaniensis, quod nondum confectum erat, simulate secum

secum agere, accepisse quæ dabantur, non dextra, ut dicitur, manu, sed sinistra; in quo falsam eos de Romanis opinionem habuisse queritur Polybius, cum inquit καθόλου δὲ συλλήβδην &c." — CASAVBONVS, λαιᾷ in contextum recipiens, οὐ μόνον tenuit, ad quod refertur deinde καθόλου δὲ, sed particulam δὲ ante λαιᾷ delevit; insigni cum veri specie, immo certa ratione, ut nobis videtur, integritati suæ restituens locum. Quo fit, ut proverbium tale sit, τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ παρά τινος, τῇ λαιᾷ χειρὶ δέχεσθαι, *quæ ab aliquo dantur dextra manu, sinistra accipere;* id est, *quæ ingenuo animo & bona fide offeruntur danturque, ea non eodem animo accipere*, sed *suspecta habere*, ac nonnisi *cunctanter & nulla cum gratia accipere.* Sic τῇ λαιᾷ δέχεσθαι poterit vel ita dictum videri, ut latine dicimus *in sinistram partem accipere;* vel ita, ut, quemadmodum, qui eximia cum lætitia atque gratia accipit oblatum, *ambabus manibus* illud *accipere* dicitur, sic, qui libenter & cum gratia accipit, *dextra manu accipere;* qui vero suspectum habet oblatum, adeoque cunctanter, invitus, & nulla cum gratia id accipit, is *læva manu accipere* dicatur. Ceterum, idem proverbium in animo habuisse Ciceronem eis in locis, quæ sunt ab Vrsino citata, ubi nonnisi hæc verba leguntur, τὰ μὲν διδόμενα; id quidem, in brevitate illa & obscuritate styli, quo de industria ibi usus Tullius est, veremur ne non certo confirmari possit. De græca vero apud Polybium scriptura possit etiamnum dubitatio cuipiam oboriri, satisne caussæ Casaubonus habuerit, quod Vrsini conjecturam λαιᾷ, pro μιᾷ, recta in contextum adoptavit; quandoquidem τῇ μιᾷ idem valeat ac τῇ ἑτέρᾳ, adeoque, quoniam opponitur τῇ δεξιᾷ, nil differat a τῇ λαιᾷ. At, qui consideraverit, quam facile vocem ΛΑΙΑ, cum ΜΙΑ, commutare potuerit librarius, is lubens in recepta emendatione, quæ & reliqua commoditate commendatur, adquiescet. Verf. 9.

Verſ. 9. *Ibid.* παρέπαιον perſpecte correxit Caſaubonus. παραπεῖον Vrſinus, cum in contextu, tum in notis; corrupte haud dubie.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. ἵνα γένηταί τις. — „Ante ἵνα deeſſe videtur ἐπιμελήσεσθαι, aut προνοηθήσεσθαι, aut ſimile quid.“ REISKIVS. — *Ibid.* — „περὶ videtur delendum, & poſt πολέμου nil deeſſe.“ IDEM.

Verſ. 13. *Verſ.* 13. διὰ ἀπειρίαν. Oportebat, opinamur, διὰ τὴν ἀπειρίαν.

Cap. III. ## CAPVT III.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. — „In exemplari erat Καρχηδονίους, pro τοὺς Ἀχαιοὺς, corrupte prorſus. Quis enim hic Carthaginienſibus eſt locus?“ VRSINVS. *Ibid.* καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἐποχήν. — „Poſt κατὰ τὸν πόλεμον excidit vocab. ἐποχὴν ex omnibus editionibus, e Notis Fulvii Vrſini reſtituendum.“ REISKIVS. — Scilicet verba iſta in Notis ſic citans Vrſinus, ut nos edidimus, καὶ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἐποχὴν, de vocabulo ἐποχὴν nihil prorſus monuit, ſed „Copula καὶ, ait, deerat in exemplari poſt vocem δικαιοδοσίαν.“ Ex quo adparet, particulam καὶ ex editoris emendatione in contextu eſſe adjectam, vocem ἐποχὴν vero typographi errore omiſſam. Quem errorem mireris non obſervatum a Caſaubono, cujus verſio latina hujus loci ſic habet: *ut pactum aliquod cum Achæis inirent ſuper ſatiſfactione, tum pro ceteris injuriis, tum pro iis quas bello acceperant.* Oportuerat ſic ſaltem in græco καὶ τῶν κατὰ τὸν πολ. pro καὶ τήν. De re, quæ hic agitur, conferre Vrſinus juſſit Pauſaniæ verba, (loc. cit. p. 556 ſq.) quæ ſic habent: καὶ (ἔτυχον γὰρ τότε ἥδη οἱ παρὰ Ῥωμαίων ἥκοντες τὰ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀχαιῶν δικάσαι) ἀφίκετο μὲν ἐν Τεγέᾳ τῇ Ἀρκάδων τοῖς ἀνδράσιν ἐς λόγους ὁ Κριτόλαος &c. Vbi bene Vrſinus ἔτυχον γὰρ τότε legit, pro ἔτυχον γάρ ποτε, quod Kuhnii quidem habet editio. *Ibid.* ἐπισκεψομένους correxit Caſaub. ἐπισκεψαμένους Vrſinus.

Verſ.

Verſ. 3. ἔκριναν, πλείστους μὲν ἄλλους. ἔκριναν τοὺς μὲν ἄλλους corrigere juſſit Reiſkius. Potueras & πλείστους μὲν τοὺς ἄλλους ſuſpicari. De re ſic Pauſanias, citante Vrſino: ἰδίᾳ δὲ τοῖς συνέδροις ἐπέστελλεν ἐς τὰς πόλεις ἀπολείπεσθαι σφᾶς τοῦ συλλόγου &c. Verſ. 3.

Verſ. 5. ἐπανοίσειν δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τὴν ἑξῆς, ἔφη, σύνοδον, ἥτις ἔμελλε γενέσθαι μετὰ μῆνας ἕξ. — „Ita hunc locum emendavimus ex Pauſania, cum in exemplari corrupte prorſus ſcriptum eſſet, ἐφ' ᾗ σύνοδον αὐτῇ γενέσθαι &c. Pauſaniæ verba ſunt hæc: ὃς ἄλλην ἐκέλευεν ἀναμένειν αὐτοὺς Ἀχαιῶν σύνοδον, ἐς μῆνα ἐσομένην ἕκτον· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἰδίᾳ διαλέξασθαι σφίσιν ἄνευ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔφασκε. Καὶ οἱ μὲν ἐπεὶ ἀπατώμενοι συνῆκαν, ἀπηλλάσσοντο ἐς Ῥώμην, Κριτόλαος δὲ &c.“ VRSINVS. Verſ. 5.

Verſ. 7. καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Τεγέᾳ. — „Aut verba καὶ πρὸς delenda ſunt, aut legendum πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους παρὰ τῶν ἐν τῇ Τεγέᾳ, ſcilicet παραγενομένων παρὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ῥωμαίων.“ REISKIVS. — At, licet ceteri Achæorum legati abfuiſſent, quos exſpectaverant legati Romani, tamen conſentaneum eſt, alios ex Achæis, præter Critolaum, colloquio illi interfuiſſe. Verſ. 7.

Verſ. 10. τοὺς ἀπαγομένους εἰς φυλακὴν πρὸς τὰ χρέα. Vide Adnot. ad V. 27, 4. *Ibid.* καὶ τοὺς ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν. Conjunctionem καὶ, quam ignorat Vrſinus, ſua auctoritate Caſaubonus adjecit. Poterat pariter τοὺς δ' ἐράνους, vel τούς τε ἐράνους ſcribere. Poterat etiam prorſus omittere copulam, quandoquidem haud raro aſyndeto utitur Polybius. Græca verba his latinis expreſſit doctus interpres, *debitorum ſolutione dilata;* quam & nos verſionem tenuimus, cum certior ratio non eſſet in promtu. Eodem modo Erneſtus in Lexic. Polyb. ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν interpretatus eſt *debitorum ſolutionem differre*, ſcil. *neceſſitatem ſolvendi.* De uſu vocabuli ἔρανος conferenda inprimis loca e Demoſthene a Reiſkio noſtro in Indice græcitatis Demoſthenicæ congeſta. Eſt ſcilicet ἔρανος *pecunia abſque fœnore mutuo data pauperibus & ob-* Verſ. 10.

æratis e fisco ex collationibus ditiorum congesto. Quare ἐπιμόνους ποιεῖν τοὺς ἐράνους est *prorogare usum gratuitum illius pecuniæ, & repetitionem ejus differre.*

Vers. 11. *Vers.* 11. παρ' αὐτά. — Ad vulgatam scripturam παρ' αὐτοῦ sic monuerat REISKIVS: „Imo vero παρ' αὐτά, vel παραυτὰ uno vocabulo, *confestim.*"

Cap. IV. CAPVT IV.

Vers. 1. *Vers.* 1. Ὁ δὲ Κόϊντος ὁ Καικίλιος ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τάδε πυνθανόμενος, καὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ &c. — „Ita legendum; & videndus Livius in epitoma lib. LII." VRSINVS. — Nil huc facit epitoma Livii lib. LII. nisi quod *Cæcilii Metelli* nomen ibi occurrit, quod corrupte videtur scriptum fuisse in Vrsini codice. Cæcilius Metellus per id tempus bellum in Macedonia victo Andrisco composuit, de quo Livius lib. L. egit. Vox τάδε, in contextu Vrsini, errore typographi, ut videtur, prætermissa, ex Notis Vrsini in contextum recepta a Casaubono est.

Ibid. καὶ τὸν νεώτερον * * . — „καὶ τὸν νεώτερον Σκιπίωνα Ἀφρικανόν. Ita emendavimus ex corruptis verbis ἀλίωνα μαῖνον, quæ sunt in exemplari; in quo ταραχὰς, pro πρεσβευτὰς, scriptum erat paulo supra." VRSINVS. — „Dubito de *Scipione Africano.* Nomen hoc non fuit in codice Vrsini, cujus ea conjectura est. In msto fuit αλιωνα μαινον. Quidquid in illa lectione latet, Scipio Africanus tum in Græcia non erat, sed in Celtiberis." REISKIVS. — Non quidem in Celtiberis, ut Reiskius ait, at sane non in Græcia, sed vel in Africa tunc versabatur Scipio, bello Punico intentus, vel Romæ, ubi, ædilitatem petens, Consul est a populo creatus, & ad conficiendum bellum Punicum missus. Vide XXXVII. 3. XXXIX. 2 sq. & Appianum in Punicis. Quare utique alienum prorsus videri debet illud Vrsini inventum, precario prorsus sumtum, & mirum quantum a codicis scriptura discedens, de *Scipione Africano*, Metelli legato, Macedoniæ prætoris: quamquam & Casaubonus cum in græcis, tum in latina

tina verſione, Vrſinum eſt ſecutus; & doctus editor Hiſtoriæ Vniverſalis ex Anglico ſermone in Germanicum converſæ, Sigiſm. Iacob. Baumgarten Tom. V. Adnotat. 104. ſpeciem aliquam veri, ſed admodum illam debilem, & temporum rationi repugnantem, conciliare eidem conjecturæ ſtuduit. (Confer Valeſii Adnot. ad Polyb. XL. 10, 2. & Teſtimonia Veterum de Vita Polybii, a nobis collecta, Tom. V. hujus edit. pag. 11. num. VI. 3. & p. 12. num. VII. 2.) Iam Freinſhemii ratio, qui in Livii Supplementis lib. LI. cap. 60 & 65. (conf. Polyb. hoc libro cap. 5, 9.) pro *Scipione Africano*, Vrſini auctoritate invecto, *Aelium Lamiam juniorem* nominat; aliquantulo quidem propius abit illa a veſtigiis manuſcripti codicis; ſed ceteroquin nihil habet, quo commendetur. Neque enim uſquam alibi in horum temporum hiſtoria *Aelii* alicujus *Lamiæ*, nedum duorum mentio occurrit, quorum alter *major*, *minor* alter fuiſſet appellatus; & omnino docuit Pighius in Annalib. Roman. T. III. p. 104. ante annum fere ab V. C. 535. *Lamiarum* cognomen atque familiam in *Aelia* gente nuſquam memorari. Quare quidnam ſani lateat ſub illo monſtro, ex inſcitia & ſocordia librariorum prognato, adhuc diſceptandum viris doctis relinquitur. Nobis quidem, ſtudioſe omnia diſpicientibus, nihil non modo certum, ſed ne probabile quidem occurrit: ac veremur, ne deſperandum ſit de medicina fœdo ulceri invenienda, niſi ex meliore codice, ſi quis alicubi ad hunc diem ſupereſt, lux aliqua adfulſerit. Verſ. 1.

Verſ. 2. λόγους παραπλησίους τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον. Sic in contextu Vrſini eſt editum, idque tenuere poſteriores editores. In Notis vero locum iſtum ita citat VRSINVS, quaſi editum eſſet τοῖς παρὰ τοῦ Σέξτου, monetque: „Ita legendum; vel, ſi τὸν Σέξτον retineamus, quod eſt in exemplari, τοῖς τῶν περὶ τὸν Σέξτον legendum erit.“ — Si τῶν, ut videtur, non fuit in exemplari; poſſis, omiſſo illo articulo ſic legere, παραπλησίως τοῖς περὶ τὸν Σέξτον; quæ nobis veriſſima lectio videtur. Terminationes Verſ. 2.

Verſ. 2. nes ως & ους ſæpe a librariis, ſæpe etiam ab editoribus, ad ſcripturæ compendia non ſatis advertentibus animum, inter ſe commutatas vidimus. Accedit, quod ipſe Vrſinus h. l. ſibi non conſtat in ejuſdem vocis terminatione: in contextu παραπλησίους ſcripſit, in Notis παραπλησίοις.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ἐργαστηριακῶν. Poteſt quidem haud illegitime formatum videri vocabulum ἐργαστηριακὸς ab ὁ ἐργαστὴρ, *operarius*, vel τὸ ἐργαστήριον, *officina*. Sed inuſitatum ceteroquin eſt. ἐργαστικοὺς dicit Noſter X. 16, 1. *Ibid.* καὶ πᾶσαι μὲν ἐκόρυζον αἱ πόλεις.. — „ἐκορύζων. a verbo κορυζᾶν, quod eſt, *temere, ſine cauſa, ruſticorum more, ſtolide ſuperbire, ferocire, inſoleſcere.* Deinde malim πᾶσαι μὲν οὖν aut καὶ πᾶσαι μὲν ἐκορύζων.“ REISKIVS. — Commodius fortaſſe fuerit πᾶσαι μὲν γάρ. Scriptura vero ἐκόρυζον ne præciſe damnetur, vetat (quemadmodum ad Luciani Dialogos Select. p. 27 ſq. monuit Hemſterhuſius) illud Heſychii Κορύζει· μωραίνει. & Κορύζων· μεμωραμμένος. cum quo conſentit Suidæ vetus editio Mediolanenſis, quæ ſic habet: Κόρυζα· καὶ κορύζων, μεμωραμένος ἢ μυξάζων. καὶ κορυζῶντα. Pro quibus in Küſteri quidem editione nihil aliud legitur, niſi Κόρυζα· καὶ κωρυζῶν, μεμωραμμένος, ἢ μυξάζων. De notione verbo iſti ſubjecta copioſe diſſeruit Hemſterhuſ. l. c.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ὑποθέσεως ἐπειλημμένος. Poſterius verbum correxit Erneſtus, monitus a Reiſkio, cum mendoſe ἐπιλημμένος ante eſſet editum. ὑπόθεσιν Caſaubonus *occaſionem* eſt interpretatus; non male: commode vero REISKIVS adnotavit: „ὑπόθεσις eſt *argumentum fabulæ* agendæ ab hiſtrionibus: recte ergo de *theatro* ſubjicit.“

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Φάσκων, βούλεσθαι μὲν Ῥωμαίους φίλους ὑπάρχειν, δεσπότας δ' οὐκ ἂν εὐδοκῆσαι κτησάμενος. Tenuimus id quod inde ab Vrſino editum invenimus. Eſt autem ad illa verba, hæc VRSINI adnotatio: „In exemplari erat Ῥωμαίων. Omnino aliquid mendi hæret huic loco; &, pro κτησάμενος, κτησαμένους fortaſſe legendum.“ — Perſpecte vero REISKIVS: „Ῥωμαίους,“ ait, eſt

est ab Vrsino, cujus in codice fuit Ῥωμαίων, recte. Lege ergo βούλεσθαι μὲν Ῥωμαίων φίλος ὑπάρχειν. Ita legendum esse, φίλος, non φίλους, patet ex insequente κτησάμενος." — Vellemus viro docto obtemperassemus: *velle se*, ait Critolaus, *amicus Romanorum, dominos nolle habere.* Vers. 8.

Vers. 9. Καθόλου δὲ παρήνει. — „καθόλου δ' ἐπαρῴνει λέγων." REISKIVS. — Speciosa utique, & tam docta, quam sagax emendatio. Nam & nimis debile h. l. verbum παρήνει videri debet, & per se solum in ista connexione vix stare potest. Percommoda vero ἐπαρῴνει de isto homine dixerit Polybius, id est, *bacchatus est*; veluti *temulentus, proterva, injuriosa, contumeliosa verba jactavit.* Cum aliis scriptoribus, tum Demosthenis & Plutarcho frequentatum ista notione verbum. Recte vero ἐπαρῴνει attica forma, cum duplici augmento, Reiskius scripsit; non παρῴνει, quemadmodum in scholio nostro sub contextu expressum est. Quodsi παρήνει scripsit Polybius, non dubitamus verba nonnulla hic intercidisse. Vers. 9.

Ibid. ἐὰν δ' ἀνδρόγυνοι. Particulam adversativam sua auctoritate adjecit Casaubonus, cum abesset ab Vrsini editione, ac fortasse non magnopere desideraretur.

Vers. 10. πολλὰ δή τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος. — „Forte ἐμπειρεύων, simili traducto a medicis, quorum alii erant empirici, alii methodici. Sententia hæc est: prolatis argumentis diversi generis, quorum alia ex usu vitæ (τῇ ἐμπειρίᾳ) petita, alia ex arte topica vel logica, subtiliter excogitata, ἐκ τῆς μεθόδου vel τέχνης, scil. ῥητορικῆς, quæ inprimis sic nude solebat τέχνη appellari." REISKIVS. — At hæc quidem interpretatio nimis frigida: ut taceamus, nusquam in græco sermone verbum ἐμπειρεύειν inveniri. Neque vero omnino caussa subest satis idonea, cur vulgata scriptura solicitetur. Licet enim ipsum etiam verbum ἐμπορεύειν activa ista forma vix usquam alibi occurrat; nihil tamen impedit, quo minus credamus, dictionem hanc πολλά Vers. 10.

τινα

Verſ. 10. τινα ἐμπορεύειν uſurpaſſe Polybium tali quadam notione, *multa proprii lucri cauſſa jactare*, ut interpretatus eſt Caſaubonus, vel *multa fraudulenter dicere ad conſequendum propoſitum*, ut Erneſtus: nempe ut *mercatores* ſolent, qui, merces ſuas venum exponentes, multis & fraudulentis verbis eas commendant, aut qui, e peregrinationibus domum redeuntes, multa vana gloriantur, multaque mendacia effutiunt. Quam in ſententiam in paſſiva ſive media forma accipitur idem verbum in II. Epiſt. Petri Apoſtoli, cap. 2, 3. πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, *fictitiis verbis vos decipient.* Eodem pertinent ἐμπορικὰ διηγήματα apud Polybium noſtrum IV. 39, 11.

Verſ. 11. *Verſ.* 11. τῶν πολιτευμάτων. πολιτευομένων ſi ſervatum cupis, intelliges eos *qui rebuſpublicis præſunt.* Sed magis placet πολιτευμάτων, cum quo & convenit ἐνια, quod erat in codice.

Cap. V. ## CAPVT V.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. περισπασάμενος τοὺς στρατιώτας. — „περισπασάμενος bene habet: *cum juſſiſſet milites*, quorum manu ſeptus erat, *a ſe diſcedere*, ut, quicunque vellet, ad ſe libere accedere poſſet: aut, *cum ſubito, violenter, diſjeciſſet, diſtraxiſſet globum militum*, qui prætorem verba facientem honoris & præſidii ergo circumſtabant, & ex eo repente velut furioſus prorupiſſet, exſiliiſſet. Caſaubonus ita vertit, ac ſi περιστησάμενος legiſſet, cui non aſſentior.“ REISKIVS. — Nempe Caſaub. interpretatus erat, *manu militari ſuccinctus*, cui adſenſus eſt Erneſtus in Lexic. Polyb. & in eamdem ſententiam Freinſhem. in Supplem. Livii lib. LI. c. 64. *armatis advocatis.* Sed *avocare, abſtrahere, nudare*, non *advocare, adſciſcere*, ſignicat verbum περισπᾶν: itaque περισπᾶσθαι eſt *a ſe avocare, a ſe abſtrahere, ſeſe nudare.* Quare Reiſkii interpretationem illam probavimus, quam priori loco poſuit, quam & res ipſa requirere videbatur. Poſterior Reiſkii ratio non

non convenit, quoniam prætor eo tempore ipse erat Critolaus, ut docet Pausanias p. 536 sq. Conf. ad vers. 7.

Vers. 3. συνεργοῦντας τοῖς ἐχθροῖς. — „Ita videtur legendum ex emendatione ad oram exemplaris notata, cum in contextu τοῖς αὐτοῖς scriptum sit." VRSINVS. — Ad quæ REISKIVS, non satis quidem adcurate: „τοῖς ἐχθροῖς, inquit, est ab Vrsino, cujus in codice fuit τοῖς αὐτοῖς, quod rectum est, si articulus omittitur." Vers. 3.

Vers. 4. Αἰγιέα correxit Vrsinus, cum Αἰγέα esset in exemplari. *Ibid.* τὸν Τριτταιέα Στρατήγιον. Et hæc scriptura Vrsino debetur, cujus codex habebat τὸν τριτᾶιον στρατήγιον, ad quæ verba monuit VRSINVS: „Opinor legendum τὸν Τριταιέα Στρατήγιον. Τριτᾶια enim πόλις Ἀχαΐας Stephano, a qua ὁ πολίτης Τριταιεύς." — Sæpius illud gentile cum apud Polybium, tum apud alios scriptores occurrit, ubi recte per simplex τ in medio scribitur, quemadmodum in Notis h. l. etiam scripsit Vrsinus: eademque ratione in contextu correctum velimus, Τριταιέα. Pariter tamen XXVIII. 6, 2. Τριτταιεὺς duplici ττ, sed nonnisi ex uno Vrsini codice, (si modo in codice ita fuit) editum est. Quem vero Στρατήγιον hic nominavit Vrsini codex, idem utique videtur esse, qui aliâs cum in eisdem his Eclogis de Legationibus, tum in illis de Virtutibus & Vitiis Στράτιος nominatur, Tritæensis, unus ex principibus Achæorum Romam evocatis, cum quibus ad extremum senex in patriam est reversus. vide XXVIII. 6, 2 & 6. XXXII. 7, 14. XL. 4, 4. Vers. 4.

Ibid. τοῖς περὶ τὸν Γναῖον. — „*Cnæus* ille est Papirius, de quo p. 1356 & 1359." REISKIVS. — Vide cap. 4, 1. & c. 5, 9.

Vers. 6. ἀνηγγελκέναι δὲ ὁρκιζόμενος μηδέν. Casaubonus: *sed renunciasse quicquam jurejurando negante.* Quæ si esset sententia, debebat (ut recte Reiskius monuit) Polybius Vers. 6.

Verſ. 6. lybius dicere, ἀνηγγελκέναι δ' ὀμνύντος vel ὀμνύοντος μηδέν. Quod vero ſuſpectum idcirco verbum ὁρκιζόμενος habuerit idem Reiſkius, nulla idonea cauſſa fuit. Plana & commoda eſt ſententia: *dicente Stratio, ſe, juratus cum eſſet, nihil Romanis renunciaſſe.*

Verſ. 7. *Verſ.* 7. προσεμέτρησεν correxit Caſaub. προσεμέτρισεν Vrſin. mendoſe. *Ibid.* ὥστε κυρίους εἶναι τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ἂν ἐπὶ στρατηρίᾳ αἱρήσωνται. — „Forte ὥστε πάντων κυρίους εἶναι τοὺς ἀνθρ. οὓς ἂν ἐπὶ στρατηγίᾳ αἱρήσ. *omnium rerum arbitros & dominos in hoc bello fore, quicunque ejus eſſent imperatores deligendi:* aut, *imperatores hujus belli futuros, quicunque illi deligerentur, habituros ſummam rerum omnium poteſtatem, neque neceſſe ipſis fore, ut ulla de re ad ſenatum & populum Achaicum referrent.*" REISKIVS. — Nobis ſatis eſſe viſum erat, ſi ad κυρίους intelligeremus, ex præcedentibus, verba τοῦ πολέμου, *dominos belli futuros*, id eſt, *ſupremam poteſtatem belli pro ſuo arbitrio adminiſtrandi habituros.* Illam vero ejuſdem viri emendationem, ἐπὶ στρατηγίᾳ, pro ἐπὶ στρατοπεδείᾳ, tam neceſſariam, quam perſpicacem, judicavimus; ſed nimirum ea ſententia, quam in verſione expreſſimus, quæ & planiſſima & unice vera nobis viſa eſt, ut quæ ſola convenit cum eo quod ſequitur, δι' ἃ τρόπον τινα &c. Scilicet: *decretum confici curavit, ut belli ejus ſupremam & abſolutam poteſtatem haberent ii viri, quoſcumque ad præturam elegiſſent. Quare* (quoniam nunc ipſe Critolaus prætor erat, ut monitum eſt ad verſ. 1.) *per id decretum monarchicam aliquam poteſtatem* (in reliquum ſuæ præturæ tempus) *nactus eſt.* Caſaubonus, quum intelligeret, in vulgata ſcriptura οὓς ἂν ἐπὶ στρατοπεδείᾳ αἱρήσονται non ineſſe eam ſententiam, quam in verſione expreſſit, aſteriſcum ante verba οὓς ἂν poſuit. Gronovius in ora ſui exempli, pro οὓς ἂν, forte ὧν ἂν legendum adnotavit. Sed, ne id quidem ſatis eſſe, facile adparet. Cæterum ipſa Caſauboni ſententia, ſi quid videmus, a

mente

mente Polybii, quæ ex reliqua orationis connexione satis intelligitur, prorsus aliena est.

Vers. 8. πραγματοκοπεῖν. — „Ita legendum, cum in exemplari corruptum sit hoc verbum.“ VRSINVS. Vers. 8.

Vers. 9. ὁ δ' Αὖλος εἰς Ναύπακτον. Casaubonus, Vrsini lectionem, ὁ δ' ἄλλος, expressit: *alius Naupactum abiit.* Perspecte vero REISKIVS: „Immo vero Αὖλος, inquit. Quis enim dicit ὁ δὲ ἄλλος? Dici solet ἄλλος δὲ sine ὁ. Et quam hoc infinitum, ὁ ἄλλος? Significatur *Aulus Gabinius.* vid. p. 1356.“ — Nempe cap. 4, 1. Mendum inesse vulgatæ scripturæ jam olim intelligens Freinshemius in Supplem. Liv. LI. 65. Αἴλιον legendum censuit, eumdem *Aelium Lamiam* dicens, quem supra cap. 4, 1. nominatum a Polybio statuerat. Vers. 9.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

L. XXXIX.

LIBRI XXXIX.

RELIQVIAS.

Confer Adnotata ad initium Libri XXXV.

Cap. I.

CAPVT I.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Ἀσδρούβας ὁ στρατηγὸς Καρχηδονίων. De hoc homine conſulendus omnino Appianus in Punicis, eis locis quæ ſunt a nobis in Indice rerum apud Appianum occurrentium indicata, ad vocem Aſdrubal Boëtharchus. *Deſcriptionem* hanc *ingenii morumque Aſdrubalis* ſubjeciſſe Polybius videtur narrationi fœdi finis, quem fecit ſuæ jactantiæ ac feritatis vaniſſimus idemque nequiſſimus homo; quæ res tangitur in brevi illo fragmento, quod infra poſuimus, cap. 3, 1. & uberius exponitur ab Appiano Punicorum cap. 130 ſeq. Partem hujus eclogæ habet Suidas in Ἀσδρούβας, a verſ. 1-5. tum cap. 2, 7 & 10.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Γολοσσῆ. *Guluſſæ*, Maſiniſſæ filio, qui cum auxiliis aderat Romanis. vide Appian. c. 106 ſq. & 111. *Ibid.* πορφυρίδα θαλαττίαν. Valeſius, *chlamydem ex purpura Tyria:* ad quæ verba SALMASIVS in ora ſui libri notavit: „*non eſt purpura Tyria, ſed marina.*“ Contra REISKIVS θαλαττίαν, *cæruleam, violaceam*, interpretatur, qualis eſt color undarum maris e longinquo ſpectati.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ. Valeſius: *ut erat ſimplici ingenio, more gentis Numidarum;* veremur, ne non ſatis adcurate. Reſcribe, *ſimplici cultu, Numidarum*

midarum more. Non enim de ingenio nunc agitur, ſed de exteriore cultu habituque. Haſdrubal purpurea chlamyde indutus, & lorica reliquiſque armis tectus progreſſus eſt: Guluſſa, ſimplici cultu, & vel ſine armis vel leviſſime armatus. Verſ. 4.

Ibid. ἤρετο ex Suida recepimus. Minus recte vulgo εἴρετο.

Verſ. 5. οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολοσσῆς, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην. — „Haſdrubal enim prius militaribus copiis extra urbem profectus fuerat, cum alter Haſdrubal, Guluſſæ conſobrinus, [immo, Guluſſæ ex ſorore, Maſiniſſæ ex filia nepos, Appian. Punic. c. 93 & 111.] urbanis copiis præeſſet. Poſtea prior Haſdrubal cum in prælio adverſus Manilium ſuperior fuiſſet, victoria elatus, etiam urbanum exercitum ſibi adjungere conatus eſt. Itaque urbem ingreſſus, alterum Hannibalem calumniari cœpit, quo abdicato ipſe univerſis copiis ſolus præfuit. Eſt autem hujus loci ſenſus ambiguus. Dubium eſt enim, an id velit dicere Guluſſa, *ſi Romanos metuiſſes*, an illud potius, *niſi Romanos metuiſſes.*" VALESIVS. — In verſione idem Valeſius ſic poſuit: *ſi ita eſſet, inquit Guluſſa, numquam te in urbem incluſiſſes, nulla præſertim neceſſitate impulſus.* — REISKIVS: „Videtur hæc, ait, ſententia eſſe: *ſi tu vere, quod ais, timeres Romanos, nunquam te urbe concluſiſſes, quam certo noſti ab iis brevi poſt capiendam.*" — Nobis vero græca iterum relegentibus, hæc videtur haud dubia ſententia: Aſdrubal cum, *Romanos ſe metuere*, dixiſſet; reſpondit Guluſſa: *ſane non in urbem te conjeciſſes, niſi neceſſitas te eo compuliſſet.* Id eſt: hoc quidem recte ais, & id tibi facile credo, rectèque etiam facis, quod Romanos metuis: ſane, ſi illi tibi non metuendi eſſent, ſi tu neceſſitate non fuiſſes coactus, non relictis caſtris, quæ extra urbem erant, in urbem te conjeciſſes, & muris te incluſiſſes. At nimirum nunc quidem in hoc congreſſu non eſt, cur Romanos timeas, & idcirco armatus & foſſa valloque Verſ. 5.

munitus mecum colloqui velis, cum ego solus & nudus prodeam, neque Romanis militibus sim cinctus.

Vers. 6. *Vers.* 6. *πᾶν ἀναδέχεσθαι, διότι ποιήσομεν τὸ προσταττόμενον. omnia recipere*, id est, quæcunque proponatur conditio, spondere ac polliceri pro nobis, *imperata nos facturos*. De phrasi *πᾶν ἀναδέχεσθαι* diximus ad XIII. 5, 3. sed veremur, ne hoc loco non satis integra vel emendata sit oratio.

Ibid. μόνον ἀπόσχεσθε. Sic esse in codice monuit Valesius in ora. Hinc REISKIVS: „Nil erat causæ, ait, cur *ἀπόσχεσθε* mutaretur. Alloquitur Asdrubal Gulussam, &, *Vos*, ait, *Numidæ atque Romani, qui estis amici & socii, & causam communem contra nos geritis, abstinete vos ab hac misera urbe.*"

Vers. 8. *Vers.* 8. *σχεδὸν ἅπαξ* &c. Per se quidem minime displicet *ἅπαξ*, sed ad *τὰς ἐλπίδας* utique vox *ἁπάσας* requiri videtur.

Vers. 9. *Vers.* 9. *Μαυρουσίους*. — „Valesius in erratorum indice annotavit, in codice suo *Μαύρους* legi, pro *Μαυρουσίους*, quod itaque ei debetur." REISKIVS. — Quod Strabo observavit lib. XVII. p. 825. quos *Mauros* Romani & indigenæ vocant, eos *Maurusios* fuisse a Græcis adpellatos, eum morem constanter aliâs Polybius tenuit; quare & nunc tenuisse probabile est, quum præsertim facile *Μαυρουσίους* vel compilator eclogarum, vel librarius aliquis, neglecta terminatione, quæ superne adscripta erat, in *Μαύρους* mutare potuerit, quod nomen illi fuit familiarius. Ceterum quod de *Mauris* & de *copis Pœnorum, quæ in castris erant*, hoc loco Polybius ait, pertinet haud dubie ad id, quod Appianus cap. 126. ait, *ineunte hyeme Scipionem statuisse, Carthaginiensium copias & auxilia, quæ foris habebant, primum tollere, a quibus commeatus in urbem submittebatur;* quo loco deinde ingentem istarum copiarum cladem exponit. Ibi licet *Maurorum* non diserta fiat mentio, facile credi potest, fuisse illos in auxiliis Pœnorum.

Ibid.

Ibid. καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαίθρων δυνάμεων. Aut imperite adjecta fuisse verba ὅτι σώζονται, aut intercidisse nonnihil in eam sententiam, quam in scholio significavimus, cum ex tota orationis connexione adparet, tum ex Appiani loco modo citato. Valesius nonnisi priora verba οὐ γὰρ τὰ περὶ τοὺς Μαυρ. ἠκηκόει tamquam in parenthesi posita intellexit, & verba ὅτι σώζονται ad præcedens ἔφη retulit, ut sic procedat oratio: καὶ γὰρ ἔφη - - καλὰς ἐλπίδας ἔχειν, καὶ τὰ περὶ - - ὅτι σώζονται, &c. Ex quo eadem fere sententia, quam nos expressimus, enascitur: *Hasdrubal falli eum* (hæc Valesii est hujus loci versio) *respondit: nam & foris sociorum auxiliis plurimum se confidere, (quippe nondum audierat ea, quæ in Mauritania evenerant) & copias suas, quæ regioni præsiderent, adhuc salvas esse: neque porro se ipsos de rebus suis desperare.* Atque hæc unica ratio est, qua defendi utcumque servarique illa verba ὅτι σώζονται possint. Cui rationi illud quidem non repugnat, quod ab oratione infinita, καλὰς ἐλπίδας ἔχειν, in eadem sermonis consecutione transit ad finitam, καὶ ὅτι σώζονται; neque enim infrequens, apud Polybium præsertim, istud genus transitionis ab una constructionis forma ad aliam: sed parum convenire videtur, quod continuo rursus ad infinitivum recurrit, καὶ οὐκ ἀπελπίζειν. Vtcumque tamen id sit, si quis tenendam fuisse editori eam rationem contendat, nec temere abjicienda duo verba, quæ codex habet, non pertinacius nos quidem repugnabimus: dicemusque, ne a nobis quidem prorsus deleta esse illa verba, sed ad oram infra contextum adnotata. In contextum si quis restituta cupiat, facile patiamur, sed ita, quemadmodum Valesius & Gronovius fecerunt, ut uno tenore currant verba καὶ τὰ περὶ τῶν ὑπαίθρων δυνάμεων ὅτι σώζονται, non quemadmodum Ernestus, qui, comma interserens post δυνάμεων, prorsus turbavit connexionem orationis, & sententiam plane contrariam effecit, quasi hoc dixisset Polybius, *& de copiis castrensibus nondum audiverat Asdrubal, salvas eas esse.* Vers. 9.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. οὐ γὰρ περιόψεσθαι σφᾶς προφανῶς παραστρατευομένους. Scilicet, quod, datis obſidibus, non ſolum arma omnia Romanis tradere, verum etiam urbem ſuam & lares atque penates in alium locum juſſi ſunt tranſferre.

Cap. II. ## CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. τοιαύτην καὶ τηλικαύτην ἀσέβειαν &c. — „Significat trucidatos in mœnibus Carthaginis & oculis Romanorum captivos Romanos. vide Appian. p. 72." REISKIVS. — Appian. Pun. c. 118.

Ibid. τὰς ἐλπίδας ἔχεις. — „ἔχειν poteſt ſervari. Infinitivus adhiberi ſolet in interrogationibus cum admiratione indignabunda; & ſubauditur ἄξιον ἦν, vel ἐρχῆν, vel ſimile quid; ut ad Theophraſti Charact. exemplis teſtatum feci, ad illud εἶτα ἀκολουθεῖν τῷ ἀργύριον οὐκ ἔχοντι. Sed probo tamen h. l. Valeſii correctionem." REISKIVS.

Ibid. τοὺς θείους. Videri fortaſſe potiore jure poterat, τοὺς τῶν θεῶν ſcriptum reliquiſſe Polybium; a quibus verbis in ſequentia aberravit librarius.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. διότι δεῖ συντέλειαν ἐπιτίθεσθαι. — „Forte, διότι συμφέρει τέλος ἐπιτιθέναι, *ejus intereſſe, quamprimum bello finem imponere.*" REISKIVS. — Vocabulum συντέλεια pro τέλος uſurpare amat Polybius. συντελεῖ Valeſius interpretatus erat, *utile eſſe ejus rationibus:* quam interpretationem etiamſi uſus comprobaret, vel ſic tamen defecta foret oratio, niſi vocem τέλος adjiceres.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. τῶν οἰκετῶν ἐξ ἀνάγκης. — „Legendum puto ἐξ, abſque ἀνάγκης, idque in verſione latina ſum ſecutus." VALESIVS. — At, quoniam οἰκέται, quemadmodum cum Ariſtophanis Scholiaſta Suidas obſervavit, vocantur οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, non ſolum *famuli*, ſed etiam omnes *domeſtici*, percommode οἰκέτας ἐξ ἀνάγκης *ſervos* dixerit Polybius. De differentia, quæ fit lib. XL. 2, 5. inter τοὺς παρατρόφους & τοὺς ἄλλους οἰκέτας hoc quidem loco cogitari non debet.

Verſ.

Verſ. 6. ὥστε καὶ τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι ὀφείλειν. — „Sententia eſt: *ut ab ejus affectatione majeſtatis multum abeſſent illi tragici reges, quamvis faſtuoſiſſime & vultuoſiſſime incederent.* Integre ſic eſſet dictum: ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν ἐπιδιδόναι πρὸς τὸ ὁμοίως αὐτῷ σεμνῶς καὶ σιβαρῶς προϊέναι." REISKIVS. Verſ. 6.

Verſ. 7. τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήφει. — „In cod. msto erat καὶ λείαν, id eſt, καὶ λίαν, (nam librarii λείαν & λίαν promiſcue habent) quæ eſt vera lectio. Subauditur τὴν σάρκα, *tum etiam carnem vehementer auxerat in molem ingentem.* ἀναλαμβάνειν vel ſic nude ita uſurpatur, & de rebus omnibus quæ *accumulantur & coacervantur & exſtruuntur magnam in molem:* ſed & hic poteſt τὴν σάρκα latere in proxima ſuperiori σάρκινος." REISKIVS. — Non λείαν, ut ait Reiſkius, ſed hoc ipſum λίαν habuit codex Peireſc. teſte Valeſio in ora ſuæ editionis: quum vero κοιλίαν offerrent Suidæ codices, rectiſſime haud dubie fecit Valeſius, quod horum auctoritatem eſt ſecutus. καὶ κοιλίαν, adjecta conjunctione, legendum monuit Toupius, locum hunc citans in Notis ad Longin. de Sublim. ſect. 43. ubi στευτοὺς βοῦς (quæ dictio mox ſequitur) docet idem eſſe ac πιαινομένους. *Ibid.* τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν. — „*colore præter naturam* (ſeu *ſolitum*) *ardente, florido, rubicundo.*" REISKIVS. Verſ. 7.

Verſ. 10. ὅτε μὲν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τις βλέψειε. ὅταν requirebat conjunctivum modum; ὅτε potentialem vel optativum, quem vocant grammatici, amat; & mox in ὅτε δὲ cum Suidæ codicibus conſentiebat Peirefcianus. Deinde αὐτοῦ τι mendoſe quidem habet Suidas Küſteri; ſed recte αὐτοῦ τις editio Mediolanenſis cum codice Peireſc. Verſ. 10.

Verſ. 13. καὶ ἐν δυστυχηκυίᾳ πατρίδι. — „Aut loco καὶ legendum eſt ἐν, aut καὶ οὐ. *Tenuit auctoritatem in patria calamitoſa, quam tyrannus vix teneat in civitate proſperis rebus utente.*" REISKIVS. — In voce δυστυχηκυίᾳ deſideratur argumentum, & δεδυστυχηκυίᾳ videtur Verſ. 13.

legendum: certe, licet etiam careant interdum augmento verba compoſita, a verbo δυστυχέω prolatum in lexicis aoriſtum ἐδυστύχησε videmus, & præteritum δεδυστυχηκώς.

Verſ. 14. *Verſ.* 14. τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τότε - - ὑπαρξάντων. Cum ὑπάρξαντας vulgo legeretur, malle ſe ὑπαρξάντων ait Reiſkius. Nos, neceſſariam iſtam emendationem ducentes, in contextum recipere non dubitavimus.

Verſ. 15. *Verſ.* 15. τὸν ὑπὲρ ἐκείνων ποιησώμεθα λόγον. ὑπὲρ revocavimus ex manuſcripto, cum in marginem eſſet relegatum a Valeſio, qui περὶ ſua auctoritate in contextu poſuit. Quod in edit. Gronov. & Erneſt. refertur, in codice Peireſciano ſcriptum fuiſſe ὑπὲρ ἐκποιώμεθα, ex perperam accepta nota marginali Valeſii ortum eſt: nihil aliud dicere voluerat Valeſius, niſi in msto fuiſſe ὑπὲρ ἐκείνων ποιώμεθα, & compendioſe ἐκ. ſcripſerat, pro ἐκείνων.

Cap. III. CAPVT III.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Vide Appiani Punic. c. 31. *Ibid.* συνέπεσε. Sic editiones omnes Suidæ, cum ſub voc. Σεμνὸς, tum ſub voc. Συνέπεσε, ubi diſerte ait: συνέπεσε τῷ στρατηγῷ πρὸς τὰ γόνατα, ἀντὶ τοῦ προσέπεσε. Sua ex conjectura προσέπεσε edidit Valeſius in Polybii Fragmentis.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. Φιλανθρωπηθείς. Polybianum verbum eſt Φιλανθρωπεῖν τινα, *humaniter, benigne excipere aliquem*, I. 81, 8. & alibi.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Confer XXXVI. 6, 5.

ADNOTATIONES

AD

POLYBII HISTORIARVM

LIBRI XL. Lib. XL.

RELIQVIAS.

CAPVT I. Cap. I.

Verſ. 1. Πυθέας. — „Hic *Pytheas* Bœotarches Thebis fuit, altera poſt Critolaum fax Achaici belli, teſte Pauſania in Achaicis, [lib. VII. c. 14. p. 557.] ubi bellum Achaicum elegantiſſime & graviſſime refert Hujus etiam meminit Polybius infra. [cap. 3, 10.] Occiſus eſt a Q. Cæcilio Metello, ut refert Pauſanias." [ibid. c. 15. p. 560.] VALESIVS. Verſ. 1.

Ibid. δοκῶν ἑαυτῷ παρακεχωρῆσθαι τὴν πρώτην ἡλικίαν. — „Aut ἑαυτοῦ aut ἑκάστῳ, quod malim." REISKIVS. — Recte, ſi quid videmus. Certe, Valeſii interpretatio, *primam illam ætatem ſibi condonatam eſſe exiſtimabat*, nec per ſe ſatis apta eſt connexioni orationis, nec in græci ſermonis uſu habet præſidium. Hoc dixit haud dubie Polybius, *famam de illo homine obtinuiſſe, cuivis profituiſſe olim eum ſuam juventutem.* Sed in hanc ſententiam videtur παρακεχωρηκέναι ſcribendum fuiſſe.

Verſ. 2. διὰ Εὐμένους καὶ Φιλεταίρου σωματοποιησάμενος τὰς προειρημένας αἰτίας. Valeſius: *quæ vitia Eumenis & Philetæri favore & gratia aluit.* Sed αἰτίαι non tam ſunt *vitia*, quam *culpæ* vel *inculpationes.* Quare σωματοποιησάμενος τὰς αἰτίας ſignificare utcumque poſſet *confirmavit* vel *auxit culpam;* ſed ſic non adparet, quænam ſit h. l. vis verborum διὰ Εὐμένους καὶ Φιλεταίρου. Erneſtus Verſ. 2.

Verſ. 2. in Lexico Polyb. σωματοποιεῖσθαι τὰς αἰτίας interpretatus eſt *alere & augere cauſſas:* quod quid hoc loco valeat, non videmus. Veremur ne nec emendata ſatis, nec integra ſint verba: ſuſpicamurque, ſic ſcripſiſſe Polybium, σεσωματοποιημένος vel σωματοποιηθεὶς διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας, *per Eumenem & Philetærum opibus & auctoritate auctus propter prædictas cauſſas.*

Cap. II. CAPVT II.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. Τοῦ Κριτολάου - - μετηλλαχότος. Vide Pauſaniam loc. cit. cap. 15. ubi docet, poſt pugnam prope Thermopylas, qua victi cæſique a Metello ſunt Achæi, duce Critolao, nuſquam amplius comparuiſſe Critolaum, & de morte ejus incertam fuiſſe famam, variamque opinionem. Veneno ſibi mortem conſciviſſe Livius tradidit lib. LII. Quod vero Oroſius IV. 3. (cujus verba retulimus in Spicileg. Reliquiar. ex Polybii libro XL. Tom. V. p. 50.) ſcribit, *adſeruiſſe Polybium, in Achaia pugnatum eſſe Critolao duce;* id quale ſit, non ſatis liquet. Certe, de clade ad Thermopylas Critolao duce accepta, Livius cum Pauſania conſentit. Contra, quod ex Polybio Oroſius refert, id confirmare Florus videtur, II. 16. his verbis: *Critolai manum Metellus (conſul) per patentes Elidis campos toto cecidit Alpheo:* quod tamen eo magis mirum atque etiam incredibile videri debet, quoniam in Peloponneſum deſcendere Romanus exercitus non potuerat, niſi capta Corintho; captam autem Corinthum demum a Mummio Conſule eſſe, poſtquam imperio deceſſit Metellus, conſentiunt omnes. Quare, quod Elidis campos & Alpheum fluvium huc traxit Florus, id quidem prorſus alienum eſt: Oroſius vero *Achaiam* generaliori ſignificatu pro univerſa *Hellade* vel *Græcia* accepiſſe videtur, ex uſu qui apud Romanos poſt confectum Macedonicum bellum Achaicumque obtinuit. Ceterum extremum tempus præturæ Critolai, (quod tempus complevit Diæus, Critolao ſuffectus,) incidit in initium anni conſularis Romani 608.

Cn.

Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummio Coſſ. qui conſules pro more, inde ab A. V. 601. recepto, (vide Interpretes Livii ad Epit. libri XLVII.) Kalendis Ianuariis magiſtratum inierunt. De ſucceſſione prætorum Achæorum his poſtremis temporibus, vide quæ mox notabimus ad cap. 4, 1. Verſ. 1.

Ibid. ἔχς ἂν ἡ καθήκουσα σύνοδος. Neceſſario adjiciendus viſus eſt articulus ἡ, qui aberat vulgo. Vide IV. 14, 1. & cap. 26, 7. Legitimum tempus comitiorum eligendo prætori Achæorum erat poſt æquinoctium vernum. Conf. ad c. 4, 1.

Verſ. 3. ἐκπέμψας εἰς τὰ Μέγαρα. — „Diæus præſidium militum Megara miſit, qui urbem cuſtodirent, & Metellum cum legionibus, ſi ulterius progredi vellet, arcerent, ut ait Pauſanias.“ VALESIVS. Verſ. 3.

Ibid. τῶν οἰκογενῶν καὶ παρατρόφων. — „Παρατρόφους *alumnos* verti. Sunt enim παράτροφοι, οἱ παρὰ τοῖς τῶν εὐπόρων υἱοῖς τρεφόμενοι. Tales erant apud Spartanos ii, qui *Mothaces* dicebantur, ſeu *Mothones*, quos παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις exponit Harpocration & Heſychius; Phylarchus lib. XXV. hiſt. apud Athenæum συντρόφους, quod idem eſt. Gloſſæ veteres: *Alumnus*, οἰκοτραφὴς, τρόφιμος, τρεπτός. Item σύντροφος, *collactaneus.*“ VALESIVS. — „παράτροφοι ſunt *ſervi*, emti quidem illi, neque domi nati, ſed admodum pueri emti, & *domi una cum filiis familias educati atque adulti.*“ REISKIVS.

Verſ. 9. προσκατεκλαίοντο πάντες. — „προκατέκλαιον, *prius deplorabant* quam perierant; *ante fata eos lugebant.*“ REISKIVS. — Nobis percommode teneri poſſe vulgata viſa eſt, hac ſententia, *omnes inter ſe collacrimabantur.* Verſ. 9.

Verſ. 10. τὴν δὲ τῶν οἰκετῶν ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμόν. — „Si ἀνάστασιν bene habet, ἐπισυρμὸν debet ita accipi, ut Valeſius accepit, ſcil. de *abductione.* Sed videtur ἐπισυρμὸς, hic loci dici *ſupinatas*, *neglectus præceptorum herilium*, *ſocordia in obeundis muniis domeſticis*, *pertinax detrectatio parendi*, quæ magna ſolet eſſe in turbis Verſ. 10.

Verſ. 10. bis reipublicæ. Quæ ſignificatio ſi obtinet, legendum eſt *ἀνάτασιν*, *ferociam*, *minacitatem*, *audaciam heris obloquendi & minitandi.*" REISKIVS. — At *ἀνάτασις* ſæpius quidem apud Polybium pro *comminatione* vel *minis accipitur*, certo quodam & definito loco ac tempore prolatis, ut IV. 4, 7. XXX. 4, 2. ſed pro *minacitate* nuſquam quod ſciamus. Nec ſatis idonea adeſt cauſſa, cur vulgatam damnemus. Poteſt autem duplici ratione vocab. *ἀνάστασις* intelligi. Nobis viſum erat, *ἀνάστασιν* idem eſſe ac *στάσιν* & *ἐπανάστασιν*, *motum*, *turbas*, *ſeditionem*, *inſurrectionem*. In aliam partem interpretatus Toupius eſt in Epiſt. Crit. p. 17. *promotionem*, vel *exaltationem* intelligens, ſcilicet ipſam *manumiſſionem ſervorum*, & receptionem vel elevationem in numerum militum reipublicæ adeoque in civium numerum. *ἐπισυρμὸν* idem Toupius ibidem, ſicut Reiſkius, de *ſocordia in domeſticis muniis* accepit: de quo vocab. diximus ad IV. 49, 1. Valeſius in latina verſione utrumque vocabulum, *τὴν ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμὸν*, uno verbo *abductionem* interpretatus erat.

Cap. III. CAPVT III.

Verſ. 3. *Verſ.* 3. *προσδοκῶντες τὸν ἀπὸ τοῦ στόλου κίνδυνον.* — „Interpretatio hujus loci habetur p. 1481, 25. [c. 5, 10.] Significatur enim claſſis Romana, cujus adventus ex Africa a Græcis Peloponneſi formidabatur." REISKIVS. —

Verſ. 4. *Verſ.* 4. *Πατρεῖς δὲ καὶ τὸ μετὰ τούτων συντελικὸν — ἐπταίκει κατὰ τὴν Φωκίδα.* Achæos Bœotioſque primo apud Thermopylas, iterum in Phoceis devictos a Metello Oroſius ſcribit loc. cit. Illos vero Achæos, qui in Phocide internecione deleti a Metello ſunt, ſelectos mille Arcades fuiſſe Pauſanias ſcribit, Patrenſium nullam faciens mentionem. conf. Polyb. XL. 6, 11. *Ibid. καὶ ἦν τὸ συμβαῖνον πολλῷ τῶν κατὰ Πελοπόννησον ἐλεεινότερον.* Neſcimus an abundet articulus *τῶν* & deleri debeat, ut ſententia ſit: *quamvis luctuoſa fuerit clades, quam in Phocide paſſi*

passi sunt Patrenses & qui eis erant contributi, multo tamen miserabiliora fuerunt ea quæ in Peloponneso acciderunt.

Vers. 7. ἀρχομένης Φαρμακείας. Non satis integra h. l. videtur esse oratio; quamquam nil mutat Suidas in Φαρμακείας & in Περιπέτεια, ubi eumdem locum protulit. *Ibid.* Pro τῆς Ἑλλάδος apud Suidam, in Περιπέτεια, τοῦ ἀνθρώπου legitur perperam. Vers. 7.

Vers. 8. ὑπὸ πραγμάτων. Immo ὑπὲρ πραγμάτων, *de republica dissentientes.* Sic cap. 4, 8. ὑπὲρ τῶν πραγμάτων παθεῖν τι, *pro republica aliquid pati.* Vers. 8.

CAPVT IV. Cap. IV.

Vers. 1. Cum Ecloga hæc vulgo, pro more, ab his verbis inciperetur, Ὅτι τοῦ Διαίου, Salmasius ad oram sui exempli editionis Valesianæ adnotavit, Ὅτι ἄρτι τοῦ Διαίου, nescimus qua conjectura ductus, vel quodnam indicium secutus. Vers. 1.

Ibid. Τοῦ Διαίου - - καθεσταμένου στρατηγοῦ διὰ τῶν πολλῶν. *Diæus* prius suffectus ex lege fuerat (cap. 2, 1.) mortuo Critolao; nunc legitimo comitiorum tempore (nempe τῇ καθηκούσῃ συνόδῳ, vide ibid. cap. 2, 1.) *a populo* (ὑπὸ τῶν πολλῶν) *denuo prætor est creatus*, vere anni 608. Nam circa Pleiadum ortum, id est primo vere, legitimum fuisse tempus docet Polyb. IV. 37, 2. & V. 1, 1. si modo ibi particula τότε ita accipienda est, ut *jam tum*, (Arati ætate) istud obtinuerit institutum, cum olim alio tempore comitia prætoria egissent Achæi; non, ut hoc dixerit Polybius, Arati quidem ætate id obtinuisse, posterioribus vero temporibus esse mutatum. Ceterum juvabit hoc loco notasse *seriem atque consecutionem prætorum Achæorum*, qualem his posterioribus temporibus fuisse reperimus. Scilicet *Menalcidas*, Spartanus, prætor fuit Achæorum A. V. 604. teste Pausania p. 551 sq. Huic successit *Diæus* A. V. 605. Paus. 552 sq. Diæum excepit *Damocritus*, eodem anno, ut diserte Pausanias p. 554. docet, quo Metellus in Macedoniam prætor est missus,

id

Verſ. 1. id eſt A. V. 606. Conf. Liv. Epit. libri L. Damocrito, in ipſa prætura proditionis damnato, ſucceſſit rurſus *Diæus*, teſte Pauſan. p. 555. quod factum intelligi debet ex eadem lege, quam Polyb. XL. 2, 1. commemoravit. Electus deinde in inſequentem annum 607 *Critolaus*, Pauſan. p. 556. cui in magiſtratu mortuo rurſus ſuffectus eſt *Diæus*. Polyb. XL. 2, 1 ſq. Denique vernis comitiis A. V. 608. denuo a populo prætor creatus eſt idem *Diæus*, cujus ſub prætura Corinthus eſt exciſa, & everſum Achaicum fœdus.

Ibid. οἱ περὶ τὸν Ἀνδρωνίδαν. *Andronidas*, Callicratis ſocius, Achæus, jam olim cum Romanis ſenſerat, & proditor Achæorum habebatur. Miſſus autem hic nunc ad Metellum fuerat, ad deprecandam iram. conf. c. 5, 2.

Verſ. 2. *Verſ.* 2. παρέβαλε τοὺς ἀνθρώπους. Citat hæc Suidas in Παρέβαλε, ubi perperam ἀναδεχθῆναι legitur, pro ἀναχθῆναι.

Verſ. 4. *Verſ.* 4. Στράτιος. Conf. ad XXXVIII. 5, 4. Vulgo Στράττιος duplici ττ h. l. erat ſcriptum hoc nomen: delevimus alterum τ cum ex aliorum locorum præſcripto, tum ex derivationis ratione.

Verſ. 5 ſq. *Verſ.* 5 *ſq.* τοῖς μὲν ὑπὸ Φίλωνος. Non ſatis adparet, ubinam ſit particula adverſativa, quæ iſti particulæ μὲν reſpondeat. Deinde *verſ.* 6. dubitare poſſis, utrum illud σφέτερον συμφέρον, *privatum commodum Philonis*, an *Diæi*, ſit intelligendum. REISKII ad hunc verſum ſunt breves adnotatiunculæ hæ: „Poteſt διὰ ferri, ſed malim plane abeſſe.“ — Tum ſimpliciter, nulla adjecta obſervatione, τιθεμένους legendum pro τιθεμένων, & ante πρὸς τοῦτον adjiciendam copulam καί. Denique: „εἰ, ait, ſatis bene poteſt locum tueri, *quamquam;* tametſi Valeſii ἤ, *quapropter*, etiam non eſt inconveniens.“

Verſ. 9. *Verſ.* 9. Δίαιος καὶ Δαμόκριτος, ἄρτι τῆς καθόδου τετευχότες. *Diæus & Damocritus, nuper ab exſilio revocati.* Quonam ab exſilio? An Romano? At in numero eorum, qui Romam evocati erant, hos nuſquam memoratos meminimus.

mus. Præterea non *nuper* demum, ſed quinto abhinc anno, domum remiſſi ex Italia erant Achaici exſules. vide XXXV. 6. Nec vero facile intelligitur, quo pacto omnino *nuper*, atque etiam *nuperrime* (id enim valet vox ἄρτι) *ab exſilio revocatus* dici *Diæus* potuerit, qui tribus proximis annis continuis prætor fuerat Achæorum, ut modo oſtendimus ad verſ. 1. Sed *Damocritus*, haud multo ante in ipſa prætura proditionis damnatus, Peloponneſo profugerat, ut docet Pauſan. p. 555. *Ex illo* igitur *exſilio nuperrime revocatum Damocritum* ait Polybius; quare corrigendum τετευχώς, pro τετευχότες. Verſ. 9.

Ibid. Ἀλκαμένης. Is copiis illis præerat, quæ ad tenenda Megara oppidum a Diæo erant miſſæ. c. 2, 2. Pauſan. p. 559.

CAPVT V. Cap. V.

Verſ. 2. Λάγιον. Suſpicati eramus Στράτιον, ex cap. 3, 4. coll. cum 3, 2. Certe nuſquam aliàs *Lagium* commemoratum meminimus. Sed mox rurſus Λάγιον nominatum videmus verſ. 4. Quare nil temere novandum. *Ibid.* ὑποστρατηγόν. Corrige ὑποστράτηγον, retracto accentu. *Ibid.* ἐπενέγκαντες correximus, moniti etiam a Reiſkio. Mendoſe vulgo ἐπηνέγκαντες. Verſ. 2.

Verſ. 4. ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν Σωσικράτη παρανομίας. — „διὰ τὴν delendum. Fuit in aliis libris διὰ τὴν εἰς τὸν Σ. παρανομίαν, in aliis ὑπὲρ τῆς - - παρανομίας. Hinc conflata illa vulgata. Si quis ſervare διὰ velit, ſuaſerimus δι' αὐτοῦ legi: *plebe per ſemet, ſponte ſua deveniente ad cogitationem.*" REISKIVS. Verſ. 4.

Verſ. 5. ἐπὶ τοῦ σκάμματος ὤν. Valeſius: *in ipſo ſtadio poſitus.* Rectius fortaſſe fuerit, *ad ipſum ſulcum ſtans*, id eſt, *in limine certaminis, quo de vita erat pugnandum.* Eſt certe aliud ἐπὶ τοῦ σκάμματος, aliud ἐντὸς τοῦ σκάμματος. Eſt autem σκάμμα *ſulcus*, vel *foſſa, circa illud ſpatium ducta, intra quod pugnant athletæ.* Vide auctores laudatos ad Heſychium in Σκάμματα, quod exponitur ἀγῶνες, Verſ. 5.

ἀγῶνες, στάδια. Adde Guil. Budæum & Henr. Steph. hac voce.

Verſ. 6. *Verſ.* 6. ὅτι διαπέμπεται πρὸς Μεναλκίδαν. Valeſius, ex codice Peireſciano πρὸς μὲν Χαλκίδα edens, notaverat in margine, fortaſſe πρὸς τὴν Χαλκίδα eſſe legendum, idque in verſ. latina eſt interpretatus, *quod Chalcidem clam nuntios mitteret.* Perſpecte vero REISKIVS: „Forte πρὸς Μεναλκίδαν. Et videtur ille *Menalcidas* ſignificari, qui p. 1285. [XXX. 11.] commemoratur, ut amicus Romanorum, & homo Spartanus. Vtrumque autem id criminoſum erat penes Achæos tum temporis.“ — De illo homine, qui etiam prætor ante aliquot annos fuerat Achæorum, plura vide apud Pauſan. VII. 11-13. p. 551 ſeqq. nec dubitabis de veritate emendationis a nobis adoptatæ. Conf. Adnot. noſtram ad cap. 4, 1. Eo minus vero huc conveniebat vulgata ſcriptura Χαλκίδα, quia *Chalcis* eo bello non cum Romanis, ſed cum Achæis fecit, ut intelligitur ex c. 11, 5. coll. Liv. epit. lib. LII.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. διό τι δοκεῖ μοι. Teneri utique nullo pacto potuit vulgatum διὸ, decurtatum per librarii errorem ex διότι, qua particula nihil apud Polybium frequentius, pro ſimplici ὅτι poſita.

Ibid. ἀντερεῖσαι. — „ἀντερίσαι bona eſt lectio & immerito damnata: *contendiſſe, certaſſe, pugnaſſe.*“ REISKIVS. — Quamquam ferri utcumque, ſi opus foret, ἀντερίσαι poſſet, ſolicitatam tamen nolimus commodiſſimam Valeſii emendationem, quæ nobis quidem certiſſima viſa eſt. ἀντερεῖσαι, *contra niti, obniti, contra moliri.* Similiter alia compoſita verbi ἐρείδειν paſſim a librariis corrupta vidimus. V. 84, 2. & Fragm. grammat. num. LXXXIV. Tom. V. p. 92.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. τὸ ταχέως σφῆλαι &c. Huc pertinet, quod III. 5, 6. dixit, ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ἔσχε τὸ κοινὸν ἀτύχημα πάσης τῆς Ἑλλάδος. Confer notanda ad cap. 10, 3. — „καὶ ante ῥαδίως addidit Valeſius de ſuo. Præſtabat meo

meo judicio, ῥᾳδίως ἡττῆσαι plane deleri, ut ſcholion verbi σφῆλαι." REISKIVS.

Verſ. 12. Εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν. — „Hujus dicti auctor fuit Themiſtocles; vide Plutarchum in ejus vita. Zonaras quoque teſtis eſt, Græcos poſt excidium Corinthi, cum in majori felicitate quam antea eſſent, id dicere ſolitos, ὅτι εἰ μὴ θᾶττον ἐαλώκεισαν, οὐκ ἂν ἐσώσαντο." VALESIVS. — Themiſtoclis dictum habes apud Plutarch. p. 126. edit. Wechel. ἀπολώμεθα ἄν, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα. *Perieramus, ni periiſſemus.* Polybii verba repetiit Suidas in Εἰ μή, ubi, quid ſibi velint verba in fine adſuta οἱ χρημνιζόμενοι, non magis mihi, quam doctiſſimo Küſtero, liquet. Verſ. 12.

CAPVT VI. Cap. VI.

Verſ. 1. Αὖλος Ποστούμιος. Vulgo Ποστόμιος & apud Polybium h. l. edebatur, & apud Suidam in Αὖλος Ποστ. ubi totum fere hoc caput inſertum legitur. Non præciſe quidem damnatam velimus iſtam ſcripturam, ſed tenendam eam duximus, quæ alibi & in ejuſdem viri nomine, XXXIII. 1, 5. & c. 11, 4. & XXXV. 3, 7. & in aliorum ejuſdem familiæ, II. 11, 1. &c. conſentientibus msstis edita erat. — „De hoc *Aulo Poſtumio* extat Ciceronis judicium in libro, qui Lucullus inſcribitur: [Acad. Quæſt. IV. 45.] *Legi apud Clitomachum, cum Carneades & Stoicus Diogenes ad ſenatum in Capitolio ſtarent, A. Albinum, qui tum P. Scipione & M. Marcello Coſſ. prætor eſſet, eum, qui cum avo tuo, Luculle, conſul fuit, ſane doctum hominem, ut indicat ipſius hiſtoria ſcripta græce, jocantem dixiſſe Carneadi* &c. Ejuſdem meminit in lib. de claris Oratoribus, [Brut. c. 21.] & Plutarchus in M. Catone, [p. 343.] ac Gellius lib. XI." [c. 8.] VALESIVS. — Adde Macrob. in Proœm. Saturnal. Verſ. 1.

Verſ. 4. ἐὰν, Ῥωμαῖος ὤν, μὴ δύνηται &c. Sic vulgo editum, perperam. Particula ἐὰν ſubjunctivum poſtulabat δύνηται, ſicut mox verſ. 5. Sed alia ratione hic ſuc- Verſ. 4.

currit Suidas, εἰ Ῥωμαῖος ὢν ſcribens, quod Polybio reſtitui debuerat, & reſtitutum velimus.

Verſ. 5. *Verſ.* 5. ἀπηντηκέναι δοκεῖ. Verte, *reſpondiſſe fertur*; non, *videtur*. Conf. Adnot. ad IX. 25, 1. Verba Catonis latino ſermone exhibet Cornelius Nepos apud Aulum Gellium l. c.

Verſ. 7. *Verſ.* 7. ἐθελοντὴν ἀπογράψαθαι. — „ἀπογράφεσθαι eſt *edere & profiteri* atque *deferre nomen ſuum inter conſortes alicujus ſtudii, quorum nomina indice quodam conſignantur*; ut e. c. qui ultro ſe offerunt ad contribuendum neceſſitatibus reip. aut ad contendendum de palma alicujus certaminis. Hic loci eſt, *ultro ſeſe ingerere contentioni laudis e conſcribenda græco ſermone hiſtoria rerum geſtarum.*“ REISKIVS. — Conf. verſ. 8.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. καὶ παραπλήσιον, ὡς ἄν ἔ τις. Sic edidit Valeſius, ut eſt apud Suidam in Αὖλος Ποστόμιος. Quod ſi vero ἄχρηστον accipi poteſt pro *vanum, leve, ineptum*; (quemadmodum apud Heſychium in Ἀχρήϊς pro ſynonymis ponuntur μάταιος, ἐλαφρὸς, ἄχρηστος) utique verba iſta, quæ Peireſcianus codex hic habuit, παραπλήσιον ὡς ἄχρηστον, per imperitiam librarii ex his corrupta videri debebunt παραπλησίως· ἄχρηστον, id eſt, *perinde vanum, leve, futile, ineptum*. Literas ως, quæ ſuper terminatione ον in παραπλήσιον ſuperſcriptæ erant, & veram indicabant ſcripturam, pro particula ὡς acceperat librarius. *Ibid.* παραυτοῖτο in contextum recepimus, quod Valeſius ex Suida in Αὖλος & in Παραυτοῖτο ad oram notaverat. Perperam vulgo παραυτῆτο ex cod. Peireſc. *Ibid.* μήτε τὸν πόνον. τοὺς πόνους Suidas, & caret μήτε.

Verſ. 9. *Verſ.* 9. ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος. — „Aut πλέον τοῦ καλῶς ἔχοντος legendum, *ne plus auderent quam par eſſet*, aut τοῦ μὴ καλῶς ἔχοντος, *ne aggrederentur aliquid indecorum.*“ REISKIVS. — Immo vero, optime habet vulgata. κατατολμᾶν τοῦ καλῶς ἔχοντος idem valet

valet ac τολμᾷν κατὰ τοῦ καλῶς ἔχοντος vel παρὰ τὸ καλῶς ἔχον, id est, *temere audere*, ut interpretatus est Ernestus in Lexic. Polyb. Vers. 9.

CAPVT VII. Cap. VII.

Vers. 2. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν παρὼν &c. *Ait enim, se præsentem vidisse* &c. Vide Valesii Adnotationem ad cap. 10, 2. Adde Testimonia Veterum de Vita Polybii, a nobis collecta Tom. V. hujus edit. p. 12. num. VII. 2. Vers. 2.

CAPVT VIII. Cap. VIII.

Vers. 4. Ἐπεβάλετο (γὰρ ὁ Πολύβιος) διδάσκειν &c. Vulgo ex codice Peiresc. omissis eis verbis, quæ uncis inclusa adjecimus, ita edebatur: Ἐπεβάλετο διδάσκειν διὰ πλειόνων &c. Et monuit præterea VALESIVS: „In msto exemplari hæc cum præcedentibus cohærebant; [nempe cum illis verbis μετεσχηκὼς αὐτὸς τῶν ἀγώνων, cap. 6, 12.] quæ nos merito distinximus. Pertinent enim ad ipsum Polybium, qui, cum post expugnationem & excidium Corinthi quidam ex Romanis Philopœmenem accusavisset coram Mummio ac decem legatis, quod semper adversatus esset causæ populi Romani, contra Polybius pro Philopœmene peroravit, utque ejus memoria servaretur obtinuit, ut narrat Plutarchus in Philopœmene ad finem.“ — Nos, quoniam Plutarchi verba, ex Polybio haud dubie decerpta, proxime ante exhibuimus, cum illis nunc hanc Valesianam eclogam insertis verbis γὰρ ὁ Πολύβιος conjungi commodissime posse putavimus. Reiskius ante vulgatam scripturam ἐπεβάλετο διδάσκειν intercidisse per librarii culpam suspicatus erat verba Ὅτι Πολύβιος, a quibus hanc Eclogam fortasse inchoaverat compilator. Vers. 4.

Ibid. τοῖς ἐν ἀρχαῖς εἰρημένοις περὶ τάνδρός. — „Locus, ad quem hic ablegat, est p. 1439.“ [nobis XXV. 9.] REISKIVS.

Vers. 5. In Scholio sub contextu corrige operarum errorem, & scribe *vulgato* εἰκὸς, loco *vulgo* εἰκὸς. Vers. 5.

Verſ. 8. *Verſ.* 8. Ad vulgatum *μετασχόντα δὲ* adnotavit idem REISKIVS: „Hæc non intelligo. Videtur ſententia poſtulare *αἴτιον ὄντα*. Sunt etiam alia in hoc fragmento minus expedita.“ *Ibid.* Ad vulgatum *τετραμμένῳ* notaverat VALESIVS: „Legendum videtur *τετραμήνῳ*.“ — id eſt, *quarto menſe ante*. Præſtare nobis utique viſa eſt Reiſkii emendatio. Facillimus librarii lapſus, ex Γ in Τ aberrantis.

Verſ. 10. *Verſ.* 10. *τὴν Ἀχαιοῦ*. — „*Achæum* hic intelligo, principem atque auctorem generis Achæorum, qui fuit Xuthi filius, Hellenis nepos, de quo vide Pauſaniam, *ἐν περιηγήσει τῆς Ἑλλάδος*.“ VALESIVS. — Pauſanias initio libri VII.

Cap. IX. CAPVT IX.

Verſ. 1. *Verſ.* 1. *τῶν δέκα*. — „Sic Polybius & Dio ac Zonaras vocare ſolent *decem legatos*, qui, confecta a conſule aut prætore provincia, mittebantur a ſenatu, ut conſul prætorve ex eorum ſententia provinciam ordinaret, legeſque daret; quorum acta poſtea a ſenatu confirmabantur, ut docet Cicero Philippica XII. Qui autem fuerint decem legati tum a ſenatu miſſi ad res Græciæ componendas, ignotum eſt. Vnus quidem ex iis fuit L. Mummius, pater L. Mummii qui Corinthum ceperat, ut docet Zonaras ex Dione, *πεμφθέντος δὲ οἱ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ καταστάσει τῶν ἀλόντων*. ubi notandum eſt, patrem in decem legatis fuiſſe. Neque enim ſolebant veteres Romani legare in decem, qui eſſent imperatorum neceſſarii, ut ait Cicero in Epiſt. 6. lib. XIII. ad Atticum his verbis, quæ, quoniam ad hunc locum maxime faciunt, apponere non parcam. *Mummium fuiſſe ad Corinthum pro certo habeo: ſed non dubito quin fratri fuerit legatus, non in decem. Atque id etiam accepi, non ſolitos majores noſtros legare in decem, qui eſſent Imperatorum neceſſarii; ut nos, ignari pulcherrimorum inſtitutorum, aut negligentes potius, M. Lucullum & L. Murenam & ceteros conjunctiſſimos*

mos ad L. Lucullum miſimus. Idem in Epiſt. 30. *Sicunde potes, erues qui decem legati Mummio fuerunt; Polybius non nominat. Egò memini Albinum conſularem, & Sp. Mummium.*" VALESIVS. — Decem illos *legatos, quorum de ſententia* (ut Livius ait XLV. 17.) *imperatores componerent res*, percommode τοὺς συμβούλους vocare ſolet Appianus, de Rebus Hiſpan. c. 78 ſq. & Punic. cap. 32. ἡ βουλὴ συμβούλους ἔπεμψε τῷ Σκιπίωνι, μεθ' ὧν ἔμελλε κρινεῖν τε καὶ πράξειν ὅ τι δοκιμάσειε συνοίσειν. & de Rebus Macedon. Eclog. VII. c. 2. T. I. p. 514. noſtræ edit. συμβούλους δ' ἔπεμπον, καθάπερ εἰώθησαν ἐπὶ τοῖς λήγουσι πολέμοις, δέκα ἄνδρας, μεθ' ὧν αὐτὸν (τὸν Φλαμινῖνον) ἔδει τὰ εἰλημμένα καθίσταθαι. Apud Pauſaniam in ipſa rerum a Mummio geſtarum hiſtoria, VII. 16. p. 562. ἔμβουλοι vocantur iidem decem legati, niſi ibi συμβούλους pro vulgato ἐμβούλους legendum, quæ & Sylburgii fuerat conjectura. Verſ. 1.

Ibid. καὶ δόντα δωρεάν. Ad olim vulgatum δωρεᾷ perſpecte Reiſkius, cui obtemperavit Erneſtus, monuerat, aut δωρεὰν ſcribendum, aut ἐν δωρεᾷ.

CAPVT X. Cap. X.

Verſ. 2. Ἐνετείλαντο δὲ τῷ Πολυβίῳ. — „Polybium cum Scipione Africano ad Carthaginem fuiſſe conſtat, excidioque urbis interfuiſſe; ut teſtantur Appianus in Libyco, Ammianus Marcellinus lib. XXIV. & Oroſius lib. V. [Vide Reliquias lib. XXXIX. Polyb. c. 3, 6 ſq. & Spicileg. Reliquiar. ex lib. XXXIX. n. 1. Tom. V. p. 48 ſq. & Spicileg. Reliq. ex lib. XL. Tom. V. pag. 50.] Diruta eſt autem Carthago Cornelio Lentulo & L. Mummio Coſſ. eodemque anno Corinthus exciſa eſt, ut ſcribit Vellejus Paterculus lib. I. [c. 13.] Itaque non video, qui fieri poſſit, ut eodem anno ac tempore Polybius in Achaia & in Africa ſimul fuerit. Vnico Strabonis loco id confici Caſaubonus [in Synopſi chronologica Hiſtoriæ Polybianæ] exiſtimavit, qui ſic habet in lib. VIII. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα &c. [vide Reliq. lib. XL. Verſ. 2.

Vers. 2. Polyb. c. 7.] Sed ex his verbis nego id consequi, Polybium expugnationi interfuisse, sed tantum post expugnationem superveniisse. Neque enim credibile est, milites Romanos inter urbis captæ excidium alea lusisse, quo tempore militaris disciplina arctius custodiri debet. Deinde, quis credat, Polybium, ea sapientia hominem, eaque in patriam caritate, spectatorem expugnationis esse voluisse? stabat enim a parte populi Romani. Verius est igitur quod dixi, Polybium scilicet post Corinthi excidium celeriter ex Africa advolasse, ut opem aliquam ruenti patriæ afferret. Audeo enim de Polybii auctoritate id affirmare, si ante expugnationem adfuisset, non in tantam calamitatem Corinthum venturam fuisse. Accedit & Orosius lib. V. [c. 3.] qui diserte scribit ex T. Livio, ut solet, Polybium tum ad Carthaginem fuisse, cum Diæus a Metello est devictus. Est & alius error in Chronologia Casauboni, qui Corinthi excidium confert in consulatum Q. Fabii & Hostilii Mancini: quæ sententia licet Plinio auctore firmetur, magis tamen placet Velleji & Orosii opinio, ob mirabilem concursum excidii duarum maximarum urbium. Accedit quod & Plinius hanc nostram sententiam tuetur: [XXXIV. 2, 3.] nam Corinthum ait captam esse Vrbis anno 608. in quem annum ex supputatione Varronis, quam sequitur ubique Plinius cadit consulatus Lentuli & Mummii." VALESIVS. — A Mummio Consule excisam esse Corinthum, auctores consentiunt omnes. At id non factum est sub initium ejus anni, quo consulatum Mummius gessit, qui erat annus ab V. C. 608: nam ex quo cognoverat Metellus, Macedoniæ prætor, Mummio consuli Achaicum bellum esse decretum, continuo ipse initio ejus anni finem imponere bello properavit; moxque victo prope Thermopylas Critolao, & reliquis Achæorum copiis in Phocide cæsis, tum captis Thebis Megarisque, ad Isthmum contendit. Vide Pausan. VII. cap. 14 extr. & seq. Ibi tum demum Mummius Consul supervenit; qui, ut quidem Pausanias VII. 16. refert, (cum quo consentit Liv.

Epit.

Epit. lib. LII.) amandato in Macedoniam Metello, Diæum prætorem Achæorum ad Isthmum prælio fudit, inde Corinthum captam diruit; sed, ut Orosius ex Polybio retulit, post victoriam demum de Diæo & Achæis ad Isthmum ab eodem Metello reportatam in castra venit, moxque, dimisso Metello, Corinthum expugnavit. Eodem vero ipso anno, quo consul fuit Mummius, non insequente demum anno captam esse Corinthum, non tam ex eo colligemus, quod tum non amplius Consul, sed Proconsul dicendus fuisset Mummius; (etenim in ea denominatione non nimis adcurati solent esse scriptores;) quam ex eo, quod celeriter atque raptim tunc omnia esse gesta satis significat Polybius noster XL. 5, 8 sq. & III. 5, 6. & quod decem legati, quorum ex sententia res Achaiæ Mummius ordinavit, qui mox post excisam Corinthum in Græciam advenerunt, (Pausan. p. 562.) exacto sex mensium spatio, vere insequentis anni, (ut docet Polyb. hoc cap. vers. 1. coll. c. 9, 1.) Romam redierunt. Quibus ex rebus colligi posse videtur, post medium anni 608 captam esse dirutamque Corinthum. Iam Carthaginem quod adtinet, captam eam excisamque esse vere ejusdem anni 608, ex Appiani Punic. c. 127 seqq. discimus. Atque ita factum intelligi debebit, ut Polybius, quum statim post captam Carthaginem in Græciam esset profectus, periclitanti patriæ succursurus, &, cum gratia apud Romanos, tum auctoritate apud populares, extremam ab his perniciem amoliri cupiens, sero quidem & capta jam fortasse dirutaque Corintho advenerit, sed satis adhuc in tempore, ut apud Mummium decemque legatos pro popularibus suis deprecari, & majorem ab eis calamitatem avertere posset. Vers. 2.

Ibid. συνήθειαν ἔχωσι τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς νόμοις. Cogitaveramus τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων. Quod si scripsisset συνήθεις ὦσι, aptus utique fuisset dativus casus, veluti III. 54, 6. V. 64, 5.

Vers. 4. τῶν μεγίστων τιμῶν ἐτίμησαν αὐτόν. Vide Testimonia Veterum de Vita Polybii Tom. V. hujus edit. p. 13. Vers. 4.

Verſ. 4. p. 13 ſeq. *Ibid. καὶ ζῶντα καὶ μεταβάλλοντα,* — „Ex his verbis dubium oriri poteſt, an hæc a Polybio ſcripta ſint, an vero ab aliquo fortaſſe, qui opus annalium Polybii continuavit. Nam & ipſe Polybius in principio libri III. [c. 5.] orat, ut, ſi quid forte humanitus ſibi acciderit, adeo ut ſuſceptum opus detexere non potuerit, ſint qui illud ad exitum perducere ſtudeant.“ VALESIVS. — Pariter REISKIVS jam ad initium hujus verſus notavit: „Totus hic locus Polybii non eſt, ſed aut excerptoris, aut alicujus amici, vel lectoris, Polybiani nominis ſtudioſi; ut videatur ex iis, quæ Polybius de ſe modeſte ſcripſerat, adumbratus & in majus auctus.“ — Nobis ſatis viſum erat, ſi pauca illa verba ab aliena manu eſſe ſtatueremus, quæ uncis a nobis incluſa ſunt.

Verſ. 5. *Verſ. 5. γράψαντος τοὺς περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμους.* Conf. ad XXIV. 1, 2. — „Idem de Polybio teſtatur Pauſanias in Arcadicis: [VIII. 30.] Ἑλλήνων δὲ ὁπόσαι πόλεις εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συνετέλουν, παρὰ Ῥωμαίων εὗρον αὐταὶ Πολύβιον σφίσι πολιτείας τε καταστήσαθαι καὶ νόμους θεῖναι. quæ non poſtrema Polybii laus eſt.“ VALESIVS. — Pauſaniæ verba exhibuimus in Teſtim. Vet. de Vita Polyb. p. 13.

Cap. XI.

CAPVT XI.

Verſ. 1. *Verſ. 1. τὸν ἐν Ἰσθμῷ τόπον.* — „Templum Neptuni hic intelligi exiſtimavi cum luco & ſtadio, in quo Iſthmia olim Corinthii celebrabant, teſte Strabone; [lib. VIII. p. 380.] quæ omnia ab exercitu Romano vaſtata fuiſſe credibile eſt poſt victoriam de Achæis ad Iſthmon partam.“ VALESIVS. — *Ibid. ἐπεπορεύετο* correximus. Mendoſe vulgo *ἐπεπόρευτο.*

Verſ. 3. *Verſ. 3. καὶ γὰρ ἐγκρατῶς* &c. — „Idem ſcribitur in Epitome libri LII. Titi Livii: *Ipſe L. Mummius ſe abſtinentiſſimum virum egit; nec quidquam ex iis opibus ornamen-*

mentisque, quæ prædives Corinthus habuit, in domum ejus pervenit. Adde Aurelium Victorem in libro de Viris illustribus, & Frontinum [IV. 3, 15.]" VALESIVS.

Vers. 5. ἐν τοῖς κατὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππεῦσιν. Scabra omnino oratio: *in eis quæ fecit in equitibus contra Chalcidenses.* Melius utique conveniret ἐν τοῖς τῶν Χαλκιδέων ἱππεῦσιν, deleta præpos. κατὰ, ut Reiskius voluit; vel ἐν τοῖς κατὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων (scil. πεπραγμένοις. Certo vero statui nil potest, quoniam de re ipsa nihil amplius compertum habemus, quam id quod ad hunc locum VALESIVS adnotavit: „*Thebæ & Chalcis, quia auxilio Achæis fuerat, dirutæ sunt ex consilio decem legatorum,* ut ait Livius lib. LII." Vers. 5.

CAPVT XII. Cap. XII.

Vers. 1. Πτολεμαῖος, ὁ τῆς Συρίας [καὶ Αἰγύπτου] βασιλεύς. — „*Ptolemæus* Philometor, *Aegypti rex*, in prælio adversus Alexandrum Balam [*in caput graviter*] *vulneratus*, [*inter curationem*] *dum ossa medici terebrare contendunt, expiravit*, ut ait Livius lib. LII. *Syriæ rex* hic dicitur, quia ab Antiochenis rex Syriæ erat salutatus, coactusque geminum diadema accipere, ut narrat Iosephus lib. XIII. cap. 8. [Adde 1 Maccab. 11, 13.] Decessit Olymp. CLVIII. anno 3. [vel anno 2, juxta Simsonum in Chronic. Vniv.] quo anno Polybius historiam suam terminaverat." VALESIVS. — Hoc fortasse loco scripserat Polybius ea, quæ ex hoc scriptore Strabo refert lib. XVII. p. 797 sq. quæ nos in Reliquiis libri XXXIV. cap. 14. posuimus, ubi vide notata. Vers. 1.

Vers. 5. δόξας ἐκπεσεῖν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τἀδελφοῦ &c. Conf. XXXI. 18. & ibi notata. Adde XXXIII. 5. Vers. 5.

Vers. 6. ἐπιβουλεύσαντος τῇ Κύπρῳ. — „Vide græca excerpta ex Chronico Georgii Syncelli, quæ pro Eusebianis Vers. 6.

Vers. 6. biánis edidit Scaliger p. 54." VALESIVS. — *Ibid.* ἐν Λαπήθῳ. — „De amne Cypri *Lapitha* est locus Agathangeli Callistratidæ apud Allatium de Georgiis, in vita Georgii Lapithæ, T. X. Biblioth. Græcæ Fabric. p. 667, 6." REISKIVS. — At oppidum hoc loco, non fluvium, dici, satis adparet; de quo oppido consuli potest Cellarius in Geogr. Antiq. lib. III. c. 7. p. 268. &, quem ille laudat, Stephanus Byz. in Λάπηθος, ejusque Interpretes.

FINIS ADNOTATIONVM IN RELIQVIAS HISTORIARVM POLYBII.

SOLI DEO GLORIA!

INDEX

INDEX HISTORICVS

ET GEOGRAPHICVS

RERVM PERSONARVM LOCORVMQVE

QVAE IN RELIQVIIS

HISTORIARVM POLYBII

COMMEMORANTVR.

INDEX HISTORICVS ET GEOGRAPHICVS.

(Primus numerus, Romano more ſcriptus, Librum indicat; alter caput; tertius verſum. Adjecta paſſim litera n. *vel literæ* Not. *aut* Adn. *ſignificant, ſive in brevibus ſcholiis ſub contextu, ſive potiſſimum in uberioribus Adnotationibus Tom. V. ſeqq. de ea re, de qua agitur, amplius nonnihil diſputari.)*

A

Abba, ἡ Ἄββα, urbs Africæ, haud procul Carthagine; in quam ſe recepit Syphax caſtris amiſſis. XIV. 6, 12. 7, 5.

Abia, ἡ Ἄβια, *rectius* Ἀβία, urbs Meſſeniae; a Meſſeniis avulſa, ſeparatim in fœdus Achaicum recipitur. XXV. 1, 2. *n.*

Abila, τὰ Ἄβιλα, urbs Galaaditidis, capta ab Antiocho Magno. V. 71, 2. *n.* victo Scopa, recepta ab eodem. XVI. 39, 3.

Abilyx, Ἀβίλυξ, (*Livio* Abelux *vel* Abelox) nobilis Hiſpanus, obſides Hiſpanorum Sagunti cuſtoditos, decepto Boſtare, Scipionibus fratribus tradit. III. 98 *ſq.*

Abſtinentiæ exempla apud Romanos frequentia, rariora apud Græcos. XVIII. 17 *extr. et ſeq.* XXXII. 8.

Abydus, ἡ Ἄβυδος, ἡ τῶν Ἀβυδηνῶν πόλις, ad fauces Propontidis. IV. 44, 6. ſitus ejus, et portus. XVI. 29. Arisben, oppidum agri Abydeni, infeſtant Galli Ægoſagos, mox deleti a Pruſia. V. 111, 5.

Abydum a terra et mari oppugnat Philippus. XVI. 30. deſperatiſſima conſilia capiunt Abydeni, & fortiſſime pugnant; ſed quum propellere hoſtem non poſſent, perire omnes maluerunt, quam ei ſe tradere. 31-35.

Abydum M. Aemilius, legatus Romanorum, venit ad Philippum, & cum eo expoſtulat fruſtra. XVI. 34. Abydo excedere jubetur Philippus. XVII. 2, 4. XVIII. 27, 4.

Academia. Atticam, usque ad Academiam, populatur Nicander, dux Philippi. XVI. 27, 1.

ex Academia Philoſophus Carneades, Romam legatus. *Spicil. ex libr.* XXXIII. *T. V. p.* 45.

Acarnanes, οἱ Ἀκαρνᾶνες *et* Ἀκαρνάνες. *vide Not. ad* IV. 5, 10. *item* Ἀκαρνανεῖς. IV. 30, 2. *n.* Acarnania, ἡ Ἀκαρνανία. Acarnaniam ab Epiro ſeparat ſinus Ambracicus. IV. 63, 6.

Acar-

Acarnanes & Epirotæ fœdus faciunt cum Illyriis, & ab illo tempore adverſantur Ætolis et Achæis. II. 6, 9 *ſq.* Illyriis ſeptem naves auxilio mittunt adv. Ætolos & Achæos, Corcyræis opem ferentes. II. 10.

de dividendis Acarnanum oppidis ſocietatem cum Alexandro, Epiri rege, fecerunt Ætoli. II. 45, 1. IX. 34, 7, 38, 9.

Acarnanes fœdere Antigoni cum Achæis comprehenſi. IV. 9, 4. *n.* 15, 1 *ſq.* 25, 3. invitati ad bellum Sociale adv. Ætolos, generoſe bellum ſuſcipiunt; candidus inprimis & ingenuus honeſtiſſimusque, ſi quis alius, populus Græciæ. IV. 30, 1 *ſqq.*

Acarnanes claſſem jungere cum Philippo jubentur ad Cephalleniam. V. 3, 3. prætor eorum Ariſtomachus copias ſuas jungit Philippo, Ætoliam invadenti. V. 6, 1 *ſq.*

Acarnaniam incurſat & populatur Agetas, prætor Ætolorum. V. 96, 1. Acarnanes, in Strati agrum incurſionem facientes, panico territi, re infecta redeunt. V. 96, 3.

Acarnanis Lyſiſci oratio ad Lacedæmonios, pro Macedonibus adv. Ætolos et Romanos. IX. 32 *ſqq.*

Acarnanum deſperata conjuratio. IX. 40, 4 *ſqq.* XVI. 32, 1 *et* 3.

adverſus Ætolos, Romanos & Illyrios, opem Philippi implorant Acarnanes. X. 41, 3.

Oeniadæ urbs, Acarnanibus ademta ab Ætolis, (IX. 39, 2.) eisdem reſtituitur ex pacis lege Ætolorum cum Romanis. XXII. 15, 14.

ad Acarnanes legatus mittitur, belli Perſici cauſa, C. Popillius. XXVIII. 5. concilium gentis Thurii actum. *ibid. vſ.* 1.

Acatides, ſtadiodromus, frater Pytheæ. XL. 1, 1.

Acatium, genus navigii minoris. I. 73, 2.

Accuſationi fides non prius habenda quam omnia diligenter inquiſieris. IV. 85, 4 *ſqq.*

Acerræ, *αἱ Ἀχέρραι*, oppidum Inſubrium, obſeſſum & captum a Romanis. II. 34.

Aceſimbrotus, Rhodiorum navarchus & legatus ad colloquium inter T. Flaminin. & Philippum. XVII. 1, 4. 2, 3 *ſqq.*

Acetabulum: in ſola Sicilia, velut in acetabulo, gloriam quæſivit Timoleon. XII. 23, 7.

Acetum ex loti baccis. XII. 2, 8.

Achæi, *οἱ Ἀχαιοί*. Achaia, *ἡ Ἀχαΐα*.

Achæi ſuccurrunt Epirotis adv. Illyrios. II. 6. contra eosdem Achæos, Epirotæ & Acarnanes fœdus faciunt cum Illyriis. II. 6, 9 *ſq.* Achæi cum Ætolis decem navibus auxilio veniunt Corcyræis adv. Illyrios, ſed ab his navali pugna ad Paxos vincuntur. II. 9 *ſeq.* Achæis & Ætolis Romani res a ſe adv. Illyrios geſtas per legatos renunciant. II. 12, 4.

Achæi, ſociali fœdere junc-

ti,

cti, eisdem legibus, ponderibus &c. eodemque magistratu utuntur. II. 37, 9 *sqq.*

ACHÆORVM nomen cunctis Peloponnesiis commune factum, cum Achæi per se non fuissent maximus Peloponnesi populus. II. 38. Nusquam obtinuit status magis popularis, major juris æquabilitas & libertas, quam apud Achæos. II. 38, 6. Achæorum instituta & leges adsciscunt civitates Magnæ Græciæ. II. 39.

Achæorum primus rex Tisamenus, postremus Ogygus. II. 41, 4 *sq.* IV. 1, 5.

Primum Fœdus Achaicum, democratia XII urbibus constans; II. 41, 5 *sqq.* oppidatim dirimitur a regibus Macedoniæ; II. 40, 5. 41, 9 *sq.* IV. 1, 5. instauratur; II. 41, 1 & 11 *sq.* ad totam paullatim Peloponnesum extenditur, auctoribus praesertim Arato, Philopœmene & Lycorta. II. 40, 1 *sq.* *Confer* Aratus, Philopœmen, Lycortas.

Achæi, instaurato fœdere, scribam communem habuerunt, & duos Prætores; dein nonnisi unum Prætorem, quorum primus Marcus Cerynensis. II. 43. paulo post, Aratus. *ibid.*

a Romanis, pro præstita eis opera, nihil unquam aliud, nisi libertatem civitatum Peloponnesi, petierunt. II. 43. 5 *sqq.*

cum Ætolis fœdus jungunt, eisque in bello adversus Demetrium strenuam operam navant. II. 44, 1. 46, 1.

Achæorum fœderi accedunt Megalopolitani, Argivi, Hermionenses, Phliasii. II. 44, 5 *sqq.*

Achæi Cleomenem & Lacedæmonios hostes declarant; hinc Bellum Cleomenicum. II. 46 *extr.* & *sqq.* Eorum amicus Ptolemæus *Euergetes;* II. 47, 2. sed is dein, spretis Achæis, Cleomenem juvat. II. 51, 2. Achæi vincuntur a Cleomene ad Lycæum montem, ad Ladocea, & ad Hecatombæum. II. 51, 3. 55, 2.

Achæorum σύνοδος *vel* ἐκκλησία, conventus s. concilium, Ægii agitur. II. 54, 3 & 13. IV. 7, 1. 26, 7 *sq.* 82, 7. XVI. 27, 4. XXVIII. 3, 7 & 10. ex lege, Ægii agi debuit; V. 1, 6 *sq.* *sed & sæpe aliis in locis est actum; velut* Clitore, XXIII. 5, 1. Corinthi, XXIX. 8, 8. XXXIII. 15, 2. XXXVIII. 4, 2. Megalopoli, XXIII. 7, 2. XXIV. 12, 12. Sicyone, V. 1, 9. XXV. 1, 5. XXVIII. 11, 9. XXIX. 9. 6. *Semel* concilium *vel* conventum Achæorum *non* σύνοδον *aut* ἐκκλησίαν *vocat Polybius, sed* σύγκλητον, XXIX. 9, 6. in quam non modo τὴν βουλὴν (*id est* magistratus) *ait* solere convenire, sed & omnes cives, annis triginta majores. *Videri quidem potest* IV. 26, 7 *sq.* & XXVIII. 3, 10. *coll. vs.* 7. *idem esse* βουλὴ, *atque* σύνοδος *vel* ἐκκλησία; *sed poterit ibi* βουλὴ *intelligi* confessus magistratuum *separatim habitus per*

per eosdem dies, quibus simul totius gentis conventus agebatur. Conventus Prætori creando, *s.* comitia prætoria, τὰς ἀρχαιρεσίας, agebant Achæi circa Pleiadum ortum, *id est* æstatis initio. IV. 37, 2 *sq.* V. 1, 1. 30, 7. *adde* IV. 82, 7. *coll. vs.* 1. *Eodem pertinere videtur* ἡ καθήκουσα σύνοδος IV. 7, 1 *sq. coll. vs.* 6 *&* 10. *Quo tempore acta fuerit* ἡ καθήκουσα σύνοδος *de qua* IV. 26, 7. *agitur, non peræque liquet. Illos* conventus, *qui* II. 54, 3. *& ibid. vs.* 13. *commemorantur, intelligitur actos esse* sub hiemis initium.

Achæi Mantinenses, qui ab ipsis defecerant, vi recipiunt & perhumaniter tractant. II. 57.

Prætor Achæorum Timoxenus. IV. 6 *sq. conf.* Timoxenus. Achæi post Cleomenicum bellum exercitia militaria neglexerunt. IV. 7, 6 *sq.* Messeniis auxilium decernunt adv. Ætolos. IV. 7. infeliciter cum his pugnant ad Caphyam. IV. 12.

decreta Achæorum de Bello Sociali adv. Ætolos. IV. 15. *&* 25. avita amicitiæ jura renovant Achæi cum Philippo. IV. 26, 7 *sq.*

Achæi & Philippus societatem ineunt cum Polyrrheniis Cretensibus; auxilio his mittuntur 200 milites Achæi. IV. 55, 2.

in commune Achæorum nihil amplius contribuere decreverunt Dymæi, Pharæenses & Tritæenses, cum auxilium a prætore Achæorum adv. Ætolos nullum acciperent. IV. 66, 4 *sqq.*

Achæos in servitutem redigere conatur Apelles. IV. 76. 82, 2 *sqq.*

Prætor Achæorum Eperatus. IV. 82, 8. V. 1.

decretum de stipendio solvendo militibus Philippi. V. 1, 11 *sq.*

Prætor Achæorum Aratus. V. 30, 7. 91 *seqq.*

Pacem cum Ætolis faciunt Achæi & Philippus, & Bello Sociali finem imponunt. V. 105.

Prætor rursus creatur Timoxenus. V. 106, 1.

Prætor Euryleo; præfectus equitum Philopœmen. X. 24, 1. 25, 6.

Achæi adv. Ætolos (*qui cum Romanis & Attalo societatem contraxerant,*) & adversus Lacedæmonios opem implorant Philippi. X. 41, 2.

equites Achæorum exercet Philopœmen, præfectus equitum, prætore Euryleonte. X. 24 *seq. & cap.* 21 *seq. conf. Adn.* imperitiam ducum castigat, & disciplinam omnem militarem apud Achæos restituit idem Philopœmen, prætor. XI. 8-10. eodem duce, Achæi Machanidam & Lacedæmonios acie vincunt, Tegeam capiunt, & Laconicam impune deprædantur. XI. 11-18.

Achæorum omnis juventus in unum diem Tegam a Philopœmene convocata, incursionem

nem facit in Laconicam. XVI. 36 *seq.*

Achæis edicunt legati Romanorum, populum Rom. bellum indixisse Philippo, ni ab injuria in Graecos abstineret. XVI. 27, 4.

Achæos Philippus concitat ad bellum cum Romanis; XVI. 38. sed illi, decreto facto, a Macedonum partibus ad Romanos transeunt. XVII. 6, 7.

Achæi, in colloquio Philippi cum T. Quintio, Corinthum et Argos a Philippo repetunt. XVII. 2, 5. 6, 8. post bellum Philippicum, Romæ per legatos societatem petunt Romanorum; sed litem eis movent Eleorum, Messeniorum & Ætolorum legati. XVIII. 25, 6.

adversus Achæos & Romanos Antiochum advocant irati Ætoli. III. 3, 3.

Eumeni auxilia mittunt Achæi adv. Antiochum. XXI. 7, 1 *sq.*

M. Æmilius Lepidus consul, literis ad commune Achæorum scriptis, increpat eos ob res Lacedæmone prave administratas. XXIII. 1, 1 *sq. conf. cap.* 7, 5 *sq.*

Romam legatos mittunt Achæi, prætore Philopœmene. XXIII. 1, 4. 7, 1. & ad Ptolemæum Epiphanem. XXIII. 1, 6. 7, 1. Achæis Philopœmen prætor facultatem dat, res a Bœotis per vim repetendi; unde belli initium. XXIII. 2, 10 *sqq.* Achæorum prætor Aristænus; & concilium gentis Megalopoli actum, quo conveniunt legati Roma & Alexandria redeuntes, tum legati regum Eumenis & Seleuci, dona pollicentes, & Cæcilius legatus Romanor. XXIII. 7-10. *conf. cap.* 4, 5 *sq.* Achæorum magistratus, Argis congregati, Q. Cæcilio negant conventum gentis, eo quod scriptum Senatus mandatum non haberet. XXIII. 10, 10 *sqq.* 12, 5 *sqq.* *Sic* Tito Quintio. XXIV. 5, 16 *sq.*

Achæos Romæ in senatu accusat Q. Marcius; legatis eorum, auxilia adv. Messenios petentium, responsum dari curat, e quo patebat, non impedituros Romanos, si qui populi a societate Achaeorum vellent discedere; legati ipsi Romæ retinentur. XXIV. 10, 1 & 8 *sqq. conf.* XXV. 1, 3.

Achæis Ptolemæus Epiphanes decem naves dono offert, ad quas accipiendas nominantur legati, Lycortas, Polybius, Aratus junior; sed morte regis praepeditur legatio. XXV. 7.

Prætor Achæorum Hyperbatus. XXVI. 1, 1.

exsulum Lacedæmoniorum causa legati Achæorum Romam mittuntur; in his Callicrates, adulator Romanorum, proditor suæ gentis & auctor malorum. XXVI. 1-3.

Prætor Achæorum Callicrates: XXVI. 3, 14. Archo: XXVII. 2, 11. rursus Archo: XXVIII. 6, 9. 7, 6.

Achæi, prætore Archone, per Polybium consuli Romano

auxilia offerunt adv. Perſeum, quæ ille non accipit. XXVIII. 10 *ſqq.*

auxilia ab Achæis petunt Ptolemæi fratres, & duces Lycortam & Polybium; ſed illi legatos mittunt ad pacem inter Ptolemæos & Antiochum Epiphanem conciliandam. XXIX. 8-10.

Achæi, absque ſuo incommodo, 30 aut 40 millia militum armare poſſunt. XXIX. 9, 8.

Achæi per legatos Romæ pro exſulibus ſuis (qui ob belli Perſici culpam Romam erant evocati, & per Italiæ municipia diſtributi; XXX. 10, 6 *ſqq. & ibi Adnot.* XXXII. 9, 5.) fruſtra deprecantur. XXXI. 8. rurſus, præcipue pro Polybio & Stratio; XXXII. 7, 14 *ſqq.* rurſus; XXXIII. 1, 3 *ſqq. & cap.* 2. rurſus; XXXIII. 13. ad extremum liberantur Exſules Achæorum, intercedente Catone. XXXV. 6.

Delios, qui imperium Athenienſium fugientes in Achaiam commigraverant, civitate donant Achæi. XXXII. 17.

ab Achæis & Rhodii & Cretenſes auxilia petunt ad bellum quod inter ſe geſſerunt: auctore Callicrate, neutri populo auxilia mittuntur. XXXIII. 15. Concilium Achæorum Corinthi habitum. *ibid. vs.* 3.

Belli Romanorum Achaici ſemina. XXXVIII. 1-5. Achæi controverſias et bellum habent cum Lacedæmoniis. *cap.* 2, 11. 3, 2 *ſqq.* XL. 2, 6. Fortuna, cum ſervatos Achæos vellet, fecit ut nullo negotio vincerentur, et celeriter ſubigerentur. XL. 5, 8 *ſqq. vincuntur* Achæi *a Mummio* pugna ad Iſthmum commiſſa. III. 32, 3. Ex mandato decem legatorum, Polybius res Achaiæ ordinat. XL. 10.

Achæorum *neſcio quis, ad præturam (puto) nominatus,* deprecatur honorem. *Fragm. hiſtor.* 1.

Achæi Phthiotæ, *οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Φθιῶται,* liberi renunciantur ex SCto Romanorum. XVIII. 29, 5. & Theſſalis eos adtribuit T. Quintius cum decem legatis. 30, 7. *quibus ex locis intelligitur,* Phthiotas omnes *nomine* Achæorum *indigitari a Polybio.*

Gente Achæus *dicitur* Phaxidas V. 65, 3. *qui idem* Melitæenſis *perhibetur* V. 63, 11. *nempe ex Melitæa, Phthiotidis oppido. vide Adn. ad h. l.*

Achæus, *princeps & auctor gentis Achæorum.* Imaginem Achæi, e Peloponneſo in Acarnaniam a Romanis jam deportatam, a Mummio repetiit et obtinuit Polybius. XL. 8, 10. *n.*

Achæus, filius Andromachi, fratris Laodices, quæ uxor fuit Seleuci Callinici, patris Antiochi Magni. IV. 51, 4. VIII. 22, 11. ejus uxor Laodice, V. 74, 5. VIII. 21, 7. Mithridatis filia, regis Ponti, VIII. 22, 11. ſoror Laodices, uxoris Antiochi Magni. V. 43, 1 *ſqq.*

Achæus,

Achæus, Seleucum *Cerau-num*, Callinici filium, trans Taurum comitatus, cædem Seleuci ulciscitur; & sub Antiocho, Seleuci successore, Asiæ cis Taurum præfectus, Attalo quas ille sibi subjecerat Asiæ regiones eripit: mox diadema & regium nomen ipse sibi adsciscit. IV. 2, 6. IV. 48. V. 40, 7. 57, 5. expeditionem adv. Antiochum in Syriam molitur, sed eam ob seditionem in exercitu ortam omittit, & Pisidiam populatus domum redit. V. 57. Sardibus in Lydia sedes habet. V. 57, 4. *conf.* Sardes.

ab Achæo auxilia contra Rhodios petunt Byzantii. IV. 48, 1 & 13. pater Achæi, Andromachus, Alexandriæ captivus, precibus Rhodiorum condonatur. IV. 51.

fictam Achæi epistolam Hermæas Antiocho offert, qua significatur Ptolemæum cum Achæo facere. V. 42, 7 *sq.* nuncios ad Achæum mittit Antiochus, accusans eum, & fidem ejus obtestans. V. 57, 1 *sq.* Haud dubie cum Ptolemæo *Philopatore* consilia communicat Achæus, V. 66, 3. intercedentibus Nicomacho & Melancoma Rhodiis. VIII. 17, 9 *sq.* Achæum fœdere cum Antiocho comprehensum vult Ptolemæus. V. 68, 12.

Achæus Pedleniissensibus, Pisidiam incolentibus, Garsyeridem cum exercitu auxilio mittit adv. Selgenses. V. 72 *sq.* deinde ipse Selgam venit, proditione Logbasis capturus urbem, sed spe frustratus pacem cum Selgensibus facit. 74-76, interim Milyadem & majorem Pamphyliæ partem sibi subjicit. 77, 1. dum ad Selgas hæret Achæus, Attalus ei Æolidem & Mysiam eripit. 77, 2 *sqq.*

ab Achæo timet Antiochus post pugnam ad Raphiam. V. 87, 2. Sardibus eum obsidet Antiochus et urbem capit. VII. 15 *seqq.* arcem Achæus tenet. V. 17, 4. per Bolidem, a Sosibio ad se liberandum missum, proditur Antiocho; VI. 17 *sqq.* & præter opinionem captus, *c.* 22. supplicio ab eo adficitur. *c.* 23.

Achaia, occupatur a Tisameno. II. 41, 4. Achaiæ civitates XII. primum fœderatæ. II. 41, 6. *Confer* Achæi.

Ἀχαΐας *quod* IV. 77, 8. *erat in edd. & msstis, in* Ἀρκαδίας *mutavi cum Palmerio.*

Achelous amnis, ὁ Ἀχελῷος, *Acarnaniam ab Ætolia disterminat. Adnot. ad* IV. 63, 7. Stratum urbem praeterfluit. IV. 63, 11. *coll.* 64, 1. V. 13, 10. *De eodem vide* V. 6, 6. V. 7, 3 & 6.

Achradinam, τὴν Ἀχραδινὴν, partem urbis Syracusarum, classe oppugnat Marcellus. VIII. 6, 1.

Achriana, Ἀχριάνη, Hyrcaniæ urbs. X. 31, 14.

Acies. acies navalis M. Atilii & L. Manlii, quatuor classibus con-

constans, triquetra, rostri figura. I. 26. acies ad forcipis figuram, *ἐν ἐπικαμπίῳ*. I. 27, 4. *n.* V. 82, 9. XII. 21, 6. *n.* acies bifrons Gallorum ad Telamonem. II. 28 *seq.* acies Hannibalis et Romanorum ad Trebiam. III. 72. acies lunata, *μηνοειδής*. III. 113, 8. *Confer* Pugna.

equitum acies qua altitudine instruatur ad pugnam. XXII. 18, 3. quot equites in acie capiat stadium; XII. 19, 9. quot pedites. XII. 20 *seq.*

aciei instruendæ ratio usitata apud Romanos, paululum immutata a Scipione in pugna cum Hannibale. XV. 9, 7 *sqq.*

aciei Romanæ comparatio cum Phalange Macedonica. XVIII. 11 *seqq.*

Acilius. Manius *Acilius Glabrio* consul, capta Heraclea, Ætolos in fidem recipit, non intelligentes quid hoc esset, fidei Romanor. se permittere. XX. 9 *seq.* vincit Antiochum ad Thermopylas. *Spicileg. Reliquiar. ex lib.* XX. Amphissum obsidet, ubi successor ei venit L. Scipio. XXI. 2. provincia decedit. XXI. 3, 13.

Acræ, *Ἄκραι*, Ætoliæ oppidum. V. 13, 8.

Acriæ, *Ἀκρίαι*, oppidum Laconiæ. V. 19, 8.

Acrocorinthus, *ὁ Ἀκροκόρινθος*, cum præsidio Antigoni Gonatæ teneretur, proditione capitur ab Arato. II. 43, 4. 45, 3. IV. 8, 4. Antigono *Dosoni* in pignus societatis & amicitiæ offertur ab eodem Arato, & ab illo accipitur. II. 51, 6 *& cap.* 52. spatium inter Acrocorinthum & Oneos montes fossa & vallo munit Cleomenes. II. 52, 5. Acrocorinthum & Ichomatham servare suadet Philippo Demetrius Pharius. VII. 11, 3. Acrocorinthum post bellum Philippicum præsidio tenent Romani. XVIII. 28, 12. *Confer* Corinthus.

Acte *vel* Acta, *ἡ Ἀκτή*, orientalis ora Peloponnesi. V. 91, 8. *n.*

Actium, fanum Acarnanum, *τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν καλούμενον Ἄκτιον*, *id est ad verbum*, locus qui Templum Litorale Acarnanum vocatur; ibi angustissimus est sinus Ambracicus. IV. 63, 4.

Acusilochus, Asiæ dynasta, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehensus. XXVI. 6, 12.

Adæus, præfectus Bubasti urbis. XV. 27, 6.

Adæus, Beroensis Macedo, Persei legatus ad Genthium. XXVIII. 8.

Addua. *Vide* Adua.

Adherbal, *Ἀτάρβας*, dux Carthaginiensium, præfectus urbis Drepanorum. I. 46, 1. 49, 4. pugna navali ad Drepana vincit P. Claudium, & classem ejus disperdit. I. 49-52. Adherbalis trierarchus et præcipuus amicus Hannibal, Amilcaris filius. I. 44, 1. *n.* ejusdem Adherbalis collega Carthalo, qui tamen sub ejus fuit imperio. I. 53, 1.

Adiganes, *Ἀδειγάνες*, (*temere vulgo* Diganes, *Δειγάνες*,) magistratuum nomen apud Seleu-

Ieucienſes ad Tigrim. V. 54, 10. *n.*

Adimantus, ephorus Lacedæmon. Philippo favens adv. Ætolos, per ſeditionem occiditur. IV. 22. deinde falſo accuſatur apud Philippum ut auctor tumultus. 23, 5 & 8.

Adis *vel* Adin, Adys *vel* Adyn, urbs non pœnitenda Africæ, capta a Regulo. I. 39, 5. *εἰς πόλιν Ἀδίν, alii codd.* Ἀδύν.

Admētus, a Philippo necatus. XXIV. 8, 9.

Adrene *vel* Adrane, Ἀδρήνη, oppidum Thraciæ. XIII. 10, 6.

Adrianus ager. *vide* Hadrianus.

Adriaticum mare, Adriaticus ſinus, Adrias, ὁ Ἀδρίας, I. 2, 4. II. 17, 5. III. 86, 8 *ſq.* 87, 1. 88, 1. ὁ Ἀδρίας κόλπος, II. 14, 11. ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, II. 14, 4. οἱ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλποι, II. 16, 7. ἡ κατὰ τὸν Ἀδρίαν θάλαττα, II. 16, 4.

intimus Adriatici ſinus receſſus, ὁ τοῦ παντὸς Ἀδρίου (*vel* Ἀδρίᾳ) μυχὸς, II. 14, 6. III. 47, 4. ὁ Ἀδριατικὸς μυχὸς, II. 16, 7. XXXIV. 6, 10.

ad introitum ſinus Adriatici (*ſcil. e Ionio mari navigantibus*) ad dextram eſt Oricus, oppidum Epiri. VII. 19, 2.

Adrumetum, urbs Africae, (*metropolis Byzacenæ,*) ὁ Ἀδρύμης, τοῦ Ἀδρύμητος, τὸν Ἀδρύμητα. XV. 5, 3. Adrumeti caſtra habet Hannibal, ex Italia reverſus, *ibid.* eodem poſt pugnam ad Zamam fuga ſe recipit. XV. 15, 3.

Adua, (*vel* Addua,) ὁ Ἀδόας *vel* Ἀδούας, fluv. ſuperioris Italiæ, *s.* Galliae Cisalpinæ; exit e lacu Lario. XXXIV. 10, 21. (*Ibi* Ἀδούαν *ſcribe, pro* Ἄδουαν.) qua Adua in Padum influit, conſules intrarunt in Inſubrium fines. II. 32, 2.

Æacidæ bello gaudent veluti epulis, juxta Heſiodum. V. 2, 6.

Æcæ, Αἴκαι, oppidum Italiæ, *in* Apuliæ *& Samnii confinibus.* III. 88, 9. *n. Olim τὰς* Αἴγας *erat editum, minus recte; niſi* Γ *pro Romanorum* C *ſcripſit Polybius, quemadmodum uſus obtinuit in* Γάϊος, Γναῖος, *aliisque nonnullis.*

Ædilis, in Ædilium ærario Romæ ſervantur tabulæ æneæ fœderum, in Iovis Capitolini templo. III. 26, 1.

ædilis creatur Scipio Africanus major ſimul cum fratre. X. 4 *ſeq.* Ædilitas maximus honos qui juveni patricio Romæ confertur. X. 4, 1.

Ædui (Αἴδυες) *fortaſſe legendum pro* Ἄρδυες III. 47, 3.

Ægæ. Vide Æcæ.

Ægæ, oppidum Æolidis; cujus cives, Ægæenſes, οἱ Αἰγαιεῖς, cum prius Achæo ſe tradidiſſent, tradunt ſe Attalo. V. 77, 4. *n.* damna eis inlata farcire tenetur Pruſias. XXXIII. 11, 8. *Ibi in lat. verſ. pro* Ægienſium *rectius ſcribetur* Ægæenſium.

Ægæum mare, τὸ Αἰγαῖον. XVI. 34, 1.

Ægates; *vide* Æguſa.

Ægeaten, Αἰγεάτην, *mendoſe (ut videtur) mssti vocant Teleclem,*

lectem, quod in Τεγέατην *mutarunt editores.* XXXIII. 1, 3. *n.*

Ægesta, ἡ Αἰγέση, opp. Siciliæ; obsidione liberatur a C. Duilio. I. 24, 2. *Cives* Ægestani, *οἱ* Αἰγεσταῖοι. *ibid.*

Ægienses; *vide* Ægium.

Æginetæ, Αἰγινῆται, a P. Sulpicio in servitutem redacti sunt, & ab Ætolis Attalo venditi, pretio 30 talentorum. XXIII. 8, 9 *sqq.* XI. 6, 8. Ægineta Casander. XXIII. 8, 9.

Ægira, ἡ Αἴγειρα, ἡ τῶν Αἰγειρατῶν πόλις, urbs Achaiæ, ex XII. primis fœderatis. II. 41, 8. sita ad sinum Corinthiacum, inter Ægium & Sicyonem. IV. 57, 5 *sq.* per proditionem capta ab Ætolis, servatur virtute civium, & plurima pars Ætolorum occiditur. IV. 57 *seq.*

Ægiticus ager. Sic mendose olim edebatur. II. 54, 3. *pro* Ægyticus. *Vide* Ægys.

Ægitna, ἡ Αἴγιτνα, oppidum ad mare in finibus Oxybiorum Ligurum, XXXIII. 7, 2. vi capitur a Romanis. 8, 2.

Ægium, τὸ Αἴγιον, urbs Achaiæ, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. Ægienses, *οἱ* Αἰγιεῖς, mox eis civitatibus se adjunxerunt quæ fœdus instaurarunt, ejecto præsidio Macedonico. II. 42, 13 *sq.*

Ægii conventum agunt Achæi appetente hieme, eodem venit Antigonus Doson. II. 54, 3. & rursus anno sequenti. *ibid. vs.* 13. rursus Ægii legitimo tempore agitur, conventus Achæorum. IV. 7, 1. 26, 7 *sq.* 82, 7. *adde* XVI. 27, 4. & XXVIII. 3, 10. *conf.* Achæi. Ex lege semper Ægii agi conventus Achæorum debuit; sed Aratorum causa Sicyonem transtulit eum Philippus. V. 1, 6 *sqq.*

Ægium tridui itinere abest a Megalopoli. II. 55, 1. inter Ægium & Sicyonem est Ægira. IV. 57, 5. Naves suas Ægium mittit Philippus; V. 101, 4. & ipse eo cum exercitu venit. 102, 5.

Ægones, Αἴγωνες. *Mendose sic vulgo legebatur, pro* Λίγγωνες, *quod vide.*

Ægos flumen, Αἰγὸς ποταμοί; pugna navalis ibi facta. I. 6, 1. *n.*

Ægosages *vel* Ægosagæ, Αἰσογάγαι. *sic vulgo legebatur* V. 77, 2. *&* 78, 6. *ubi* Αἰγοσάγας *ex Casauboni conjectura in* Τεκτοσάγας *mutavi, vereor ne præpopere. vide Adnot. Fortasse etiam* V. 53, 3. *pro* Ῥιγόσαγες, *quod dabant libri,* Αἰγόσαγες *erat scribendum.*

in Asiam invitati ab Attalo, cum eo Æolidem & Mysiam Achæo eripiunt; dein eis sedes adsignantur ad Hellespontum. V. 77 *seq.* effuse depopulantur urbes ad Hellespontum; hinc Troade ejecti ab Alexandrensibus, Abydenorum fines infestantes, deleti sunt a Prusia. V. 111.

Ægosthenense vinum dulce, τὸ Αἰγοσθένιον. VI. 2, 4. *n. Sed, Stephano Byzant. teste, gentile*

tile Polybius ὁ Αἰγοσθενίτης usurpavit. vide Fragm. histor. 2.

Ægusa *vel* Ægussa insula, ante Lilybæum sita, una ex Ægatibus; *ἡ Αἴγουσα vel Αἴγουσσα.* I. 60, 4. *n.* ad eam pugna committitur navalis inter C. Lutatium & Hannonem, qua 50 naves Punicæ demersæ sunt, 70 captæ. I. 60 *seq.*

Ægusæ *vel* Ægussæ insulæ, inter Lilybæum & Africam sitæ, *αἱ καλούμεναι Αἴγουσαι vel Αἴγουσσαι, eædem quæ Ægates.* I. 44, 2. *n.*

Ægyptus; *&* Aegyptii. *Vide* Ptolemæi, Ægypti reges.

Ægyptiacas res ante Olymp. CXL. gestas multi scripsere; quare nil opus fuit ut altius eas repeteret Polybius. II. 37, 6. res Ægyptiacas plurium annorum simul uno libro XIV. complexus est Polybius. XIV. 12.

Ægypti turbæ sub finem regni Ptolemæi Philopatoris. III. 2, 8. *conf.* XIV. 12. optimates rebelles domiti sub Ptolemæo Epiph. XXIII. 16. Ægypto manus injicit Philippus. III. 2, 8. *si ibi vera vulgaris scriptura.*

Ægypti reges, præter Ægyptum, tenuerant Cœlesyriam & Cyprum, tum & opportunissima loca per omnem Asiæ oram a Pamphylia ad Hellespontum, item Lysimachiam, Ænum & Maroneam, aliasque Thraciæ urbes. V. 34, 7 *sq.* & Ptolemæus etiamnum Philopator multas Sami naves habuit, & magnum militum numerum aluit Ephesi. V. 35, 11.

Ægyptii, victoria ad Raphiam inflati, arma capiunt contra Ptolemæum Philopat. V. 107, 1 *sqq.* III. 2, 4. XIV. 12, 4. *n.*

ex Ægypto Romani frumentum petunt in annonæ inopia bello Hannibalico. IX. 44.

Ægypto, excepta Alexandria, potitur Antiochus Epiphanes. XXVIII. 16. 1. XXIX. 1, 1. Ægyptum Ptolemæis servant Romani, exire jusso per Popillium Antiocho Epiphane. XXIX. 11, 11.

Ægyptii, dum fervet ira, mirum in modum crudeles, XV. 33, 10.

Ægys, Αἴγυς, *oppidum Laconiae, in Arcadiae confinibus. Hinc* Ægyticus ager, *ἡ Αἰγῦτις χώρα*, II. 54, 3. *n.*

Æmilia, soror L. Æmilii, patris naturalis Scipionis minoris, uxor Africani majoris, avi adoptivi Scipionis minoris. XXXII. 12. ejus hæres Scipio minor pretiosum adparatum, quem moriens illa ei reliquerat, donat matri suæ, repudiatæ a L. Æmilio. *ibid.*

Æmilius, Αἰμίλιος. *Minus recte vulgo nonnumquam* Αἰμύλιος *vel* Αἰμύλιος *erat scriptum. vide* I. 36, 10. *n.* XVI. 34, 1.

L. Æmilius *Papus*, Cos. Ariminum mittitur ad prohibendos Gallos. II. 23, 5. Arimino in Etruriam properat ad succurrendum Romanis, qui a Gallis ibi premebantur. II. 26. duplici acie cædit Gallos, cum

collega e Sardinia redeunte. 27-31.

L. Æmilius *Paullus*, Cos. mittitur in Illyricum, adv. Demetrium Pharium rebellem. III. 16, 7. IV. 37, 4. bellum ibi fortiter gerit. III. 107, 8. Dimalum et Pharum urbes vi capit, &, victo fugatoque Demetrio, Illyricum omne, quod sub Demetrio fuerat, recipit. III. 18 *seq.* IV. 66, 8. ex Illyrico triumphat. III. 19, 12 *sq.* IV. 66, 8.

consul iterum cum C. Terentio, III. 106, 1. V. 108, 10. omnium animos & spem in se convertit. III. 107, 8. 108, 1. hortatur milites. 108 *seq.* pugnandi consilium non probat, nec tamen impedire potest. 110. alternis diebus cum C. Terentio imperium habet. 110, 4. pugnam oblatam ab Hannibale detrectat. 112. dextrum cornu tenet in Pugna Cannensi. 114, 6. fortissime pugnans cadit, optimus civis. 116,

L. Aemilius *Paullus*, *superioris filius*, Consul Perseum acie vincit. XXIX. 6. XVIII. 18, 4. stupet Macedonicam phalangem. XXIX. 6, 11 *sq.* hibernat in Macedonia XXIX. 8, 11. ad Cibyratas scribit de Polyarato Romam mittendo. XXX. 9. 18. civitates Graeciae obit. XXX. 15. *& Spicileg. Reliquiar. ex lib.* XXX. *T. V. p.* 44 *sq.* ludos celebrat in Macedonia XXXI. 3, 1. septuaginta oppida Epiri evertit. XXX. 15, 5 *sq.*

Charopem Epirotam Romae domo sua prohibet. XXXII. 22, 5. vir abstinentissimus. XVIII. 18, 4 *sqq.* XXXII. 8. moritur. XXXII. 8, 1. 14, 1.

ejus duo filii naturales, Fabius & Scipio XVIII. 18, 6. XXXII. 14.

Lucius *Æmilius Regillus*, classis Romanae praefectus bello Antiochico. XXI. 6, 1. *n.* 8, 3 *sqq.* pugna navali *ad Myonnesum* vincit Antiochum, 9, 13. 10, 1. *n.* XXII. 7, 16. triumphans Romam redit. XXII. 7, 17.

M. Æmilius *Paullus*, Cos. cum Ser. Fulvio, capit CIX naves Poenorum, I. 36. classem Rom. infando naufragio amittit. 37.

M. *Æmilius* Lepidus. Eo consule, Romani agrum Picenum, Gallis Senonibus ademtum, dividunt colonis. II. 21, 7.

M. Æmilius Lepidus, minimus natu e legatis ad reges Antiochum & Ptolemaeum missis, ad Abydum urbem expostulat cum Philippo, & ab eo ut juvenis ridetur. XVI. 34.

consul, deinde Pontifex Maximus, XXIII. 1, 2. idemque princeps senatus. XXXII. 22, 5.

ejus consilia sequitur legatus Ptolemaei. XXVIII. 1, 8. Charopem Epirotam Romae domo sua prohibet. XXXII. 22, 5.

Aemulatio imperita magnorum virorum. XI. 8, 4-7.

Aemus *sive* Haemus, ὁ Αἷμος *sive* Αἷμος, (*vide Cellar.* II. 15. *p.* 1296.) mons Thraciae; magnitu-

gnitudine et altitudine inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15. ex eo utrumque mare, Adriaticum et Pontum Euxinum, conspici posse, *ait Polybius, negat Strabo.* XXXIV. 12, 1 *sq.*

Ænæ (*sive* Anææ) fanum, τῆς Αἴνης (*s.* Ἀναίας) ναὸς, Ecbatanæ, auro & argento abundans. X. 27, 12 *sq. n.*

Æneas *Tacticus*, scripsit Commentarios περὶ τῶν Στρατηγικῶν, *id est*, de Officio Imperatoris. X. 44, 1. *n.* ejus ratio signa dandi per Faces, emendata a Polybio. X. 44 *sq.*

Æneis vasis indagant Ambraciotæ cuniculos Romanorum. XXII. 11, 10 *sqq.*

Ænian (*s.* Ænianum) sinus, ὁ Αἰνιὰν *s.* Αἰνειὰν κόλπος, *aut* ὁ Αἰνιάνων *vel* Αἰνειάνων κόλπος, *idem qui* Maliacus, *inter Locros Epicnemidios et Thessaliam.* X. 42, 5. *n.*

Ænus, Αἶνος, urbs maritima Thraciae. *conf.* Maronea. Ora Thraciæ, ubi sunt Ænus & Maronea urbes, in regum Ægypti erat potestate. V. 34, 8. *conf.* Lysimachia.

Ænii, *of* Αἴνιοι, inter se dissident, alii ad Eumenem, alii ad Macedonas inclinantes. *Fragm. histor.* 4. *&* XXIII. 6, 7. *ubi jam insertum est idem Fragmentum. Adde* XXIII. 13, 9. exsules Æni & Maroneæ apud senatum Rom. queruntur de Philippo. XXIII. 11, 2. Æno & Maronea præsidia deducere jubetur Philippus. XXIII. 11, 4. Ænum & Maroneam a senatu Rom. dono sibi petit Attalus. XXX. 3, 3. promittit senatus; 3, 5. sed mox revocato promisso liberas eas urbes declarat. 3, 7.

Æolia, Æolis, ἡ Αἰολίς. Æoliae urbes Achæo eripit Attalus. V. 77, 2. easdem dein occupavit Antiochus Magnus. XXI. 10, 4.

Æoliæ insulæ; *vide* Liparææ. I. 25, 4. *n.*

Æolus, cur ventorum promus condus rexque ventorum fictus sit ab Homero. XXXIV. 2, 4 *sqq. & cap.* 11, 15-20.

Æpium *s.* Æpius, Αἰπιὸν *s.* Αἰπιὸς, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. *n. vbi minus recte vulgo* Αἰπυόν. In deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13. *n. ubi perperam vulgo* Ἔπειόν.

Æqualitas possessionum a Lycurgo instituta. VI. 48, 3 *sqq.*

æquabilitatem juris oderunt tyranni. XXII. 5, 8. *Conf.* Libertas.

Æquator. de Habitatione sub Æquatore libellum scripsit Polybius. *vide Tom. V. p.* 25 *sqq.*

Aëris influxus in hominum naturam. IV. 21, 1 *sq.*

Ærarium Rom. in potestate est Senatus. VI. 13, 1.

in ædilium ærario, in Iovis Capitolini templo, conservantur æneæ tabulæ fœderum. III. 26, 1.

Ærenosii, Αἰρηνόσιοι, populus Hispaniæ citerioris, subacti ab Hannibale. III. 35, 2.

Æschrion, Αἰσχρίων, Acarnan, Romanis favens. XXVIII. 5, 1.

Æsculapii fanum, Ἀσκληπιεῖον,

prope Agrigentum. I. 18, 2. Ambraciæ. XXII. 10, 2. Carthagine Nova. X. 10, 8. Pergami. XXXII. 25, 1.

Æsculapii statua, Phyromachi opus, rapta a Prusia. XXXII. 25, 4.

Æthale, Αἰθάλη, insula Etruscorum. XXXIV. 11, 4.

Æthalea, Αἰθάλεια. Sic vocatur Lemnus insula. *ibid.*

Æthiopia; Æthiopes. Circa Æthiopiam sese contingunt Asia & Africa. III. 38, 1. utrum a meridie Æthiopiæ continens sit terra, an mari ea ambiatur, nemo adfirmare potest. *ibid.*

Æthiopes Daratitæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7. Æthiopes Perorsi. *ibid.*

Ætna. Post Ætnam, maximus Siciliæ mons Eryx est. I. 55, 7.

Ætoli, Αἰτωλοί. Ætolia, Αἰτωλία.

Ætoli Medionem urbem Illyridis oppugnant, et jam de titulo manubiarum inter se litigant. II. 2. ab Agrone, rege Illyriorum, magna clade adficiuntur. II. 3 *seq.*

gens superbia ferox. II. 3, 3. 4, 6. cui innata est improbitas & prava cupiditas. II. 45, 1. 49, 3. neque pacis neque belli jura norunt Ætoli. IV. 67, 4. nil turpe putant, dummodo quæstus adsit. II. 46, 3. IX. 38, 6. adsueti ex rapto vivere, & ferinam quamdam agere vitam. IV. 3, 1. eorumdem avaritiam odit T. Quintius. XVIII. 17, 1.

Ætoli succurrunt Epirotis adv. Illyrios. II. 6. eis adversantur Acarnanes & Epirotæ, fœdere icto cum Illyriis. 6, 9 *sq.* Ætoli & Achæi suppetias veniunt Corcyræis, obsessis ab Illyriis. II. 9 *seq.*

Ætolis & Achæis Romani per legatos renunciant victoriam suam de Illyriis, & pacem eis datam. II. 12, 4 *sq.*

Ætolorum cupiditati se opponit Aratus. II. 43, 9. cum Ætolis fœdus jungunt Achæi, eosque juvant in bello adv. Demetrium, Philippi patrem. II. 44, 1. 46, 1. Ætoli, invidia accessionum tacti, quibus creverat respub. Achæorum, cum Antigono Philippi tutore & cum Cleomene societatem contrahere adv. Achæos student; sed consilia eorum pervertit Aratus. II. 45 *seq.*

iidem antea cum Alexandro, Epiri rege, pactum fecerant de dividenda Acarnania; II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7. & cum Antigono Gonata, de dissolvenda repub. Achæorum. II. 45, 1. IX. 34, 6. 38, 9.

Ætoli, cum Antigoni Dosonis metu quieti fuissent, spreta Philippi pueritia prætextum quæsivere rebus Peloponnesi se immiscendi. IV. 2. *Hinc* Bellum Ætolorum & Lacedæmoniorum cum Achæis et Philippo; Bellum Sociale. III. 2, 3. IV. 3-37. 57-*fin.* & V. 1-30. 91-105.

Ætolici impetus & avaritiæ plenus juvenis Dorimachus. IV. 3, 5. Ætoli piratæ, e Messenia prædam agentes, Phigaliæ morantur, quæ socia erat & in potestate Ætolorum. IV. 3, 8.

79,

79, 6 *sq.* Ætolorum prætor Aristo; *vide* Ariston. Ætolos ad bellum Messeniis inferendum hortatur Dorimachus. IV. 5.

Ætolorum socii & amici Elei. IV. 5, 4. Ætoli, duce Scopa, Messeniam incursant. IV. 6. Ætoli magis habiles ad viritim pugnandum extra aciem, quam in acie. IV. 8, 10. ad Caphyas prælio vincunt Achæos. IV. 12. astutum & absurdum decretum faciunt adversus Achæos. IV. 15, 8 *sqq.* insolenter rident hos qui de eorum injuriis querantur. 16, 4. cum Ætolis clam societatem ineunt Lacedæmonii. 16, 5.

denuo, cum Illyriis, in Achaiam irrumpunt Ætoli, IV. 16, 11. & Cynætham proditione capiunt, IV. 18. & comburunt. 19, 6. Dianæ fanum Lusis spoliant. 18, 9 *sqq.* 19, 4. inde per Rhium domum abeunt, frustra eos persequente Demetrio Phario. 19, 6 *sqq.*

Querelæ Sociorum de Ætolorum injuriis. IV. 25. Fit decretum de Bello inferendo Ætolis. *ibid.* Ætoli potestatem templi Delphici, Amphictyonibus ademtam, sibi solis vindicaverant. 25, 8. Laconicam etiam populati erant, ducibus Charixeno & Timæo. IV. 34, 9. *conf.* IX, 34, 9.

Ætolorum prætor Scopas; IV. 27. creatus pro more comitiis autumnalibus. IV. 37, 2.

Ætoli, ex fœderis lege, mille milites auxilio mittunt Cnossiis Cretensibus. IV. 53, 8. vicissim mille Cretenses accipiunt a Cnossiis. 55, 4.

per Epirum in Ætoliam intrat Philippus, & plura oppida capit. IV. 61 *seqq.* interim Ætoli, duce Scopa, Macedoniam devastant, et Dium diruunt cremantque. 62. dein, prætore Dorimacho, Epirum devastant, & templum Dodonæum cremant. 67. socios non minus quam hostes spoliant. 79, 3.

in Ætoliam denuo expeditionem suscipit Philippus, & Thermum devastat, ubi conventum agere Ætoli consueverant. V. 6 *seqq.* Ætoli, per Rhodiorum & Chiorum legatos, Philippum sociosque Rhium ad colloquium invitant, sed ipsi ad diem non adsunt. V. 28 *seq.* Agetas, prætor Ætolorum, Acarnaniam & Epirum incursat *&c.* V. 91, 1. *& cap.* 96. Naupactum congregati Ætoli, pacem faciunt cum Philippo sociisque, et finis imponitur Bello Sociali. V. 103-105.

in Ætoliam profugit Lycurgus rex Spartan. V. 29, 8 *sq.*

Ætolis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum legationibus differt. V. 63, 5. 91, 1.

Ætoli Lacedæmonios ad suas & Romanorum partes trahere student contra Philippum. IX. 28 *seqq.* Soli olim Ætoli contra Antipatrum oculos attollere ausi erant; soli restiterant Brenno. IX. 30, 3.

Ætoli, Romani & Attalus arma

arma ſociant contra Philippum & Achæos. IX. 30, 7 *ſqq.* X. 41, 1. ejus ſocietatis conditiones: IX. 39, 3. XI. 6, 2 *ſqq.* XVIII. 21, 7. in ea ſocietate Ætoli ſe primos periculis objici queruntur, Romanos in ſubſidiis ſtare. X. 23. Ætolos legatus Rhodiorum, in plurium legatorum congreſſu, (*forſan in Achæorum conventu*) gravi oratione hortatur; ut bello adv. Philippum & Græcos abſiſtant, & Romanorum ſocietati renuncient. XI. 5-7.

Ætoli, adſiduitate belli & luxu obærati, pace facta cum Philippo & Achæis, Dorimachum & Scopam nominant ad novas leges & novas tabulas conficiendas. XIII. 1. *Fragm. hiſtor.* 68. *De* pace cum Philippo facta *vide ibid. not. &* XV. 23, 8. XVII. 1, 14. *n.* XVIII. 21, 8.

Ætolorum ſocios, Lyſimachenſes, Calchedonios, Cianos, Philippus, poſtquam ipſe pacem cum Ætolis fecerat, ab Ætolorum ſocietate abſtraxit & ſibi adjunxit, Cianos etiam in ſervitutem redegit. XV. 23, 7 *ſqq.* XVII. 3, 11 *ſq.* 4, 7. *Priori loco* (XV. 23, 8 *ſq.*) *in græco contextu mutanda eſt orationis diſtinctio, ſcil. delendum comma poſt* Αἰτωλῶν, *et punctum delendum poſt* πρότερον. *Tum latina verſio ſic refingenda:* quum amicis & ſociis uterentur Ætoli Lyſimachenſibus, Calchedoniis ac Cianis; paulo ante hoc tempus primo civitatem Lyſimachenſium &c.

cum Ætolis Naupacti de bello adv. Philippum redintegrando agunt legati Romanorum. XVI. 27, 4. Ætolorum prætor Phæneas intereſt colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 1, 4. 3, 1. Ætolicam & theatralem orationem ibi habet Alexander Ithus Ætolus. XVII. 4, 1. Ætolorum mos lege ſancitus, SPOLIUM DE SPOLIO CAPIENDI; qui Ætoliam prius ex Ætolia erant ſublaturi, quam illam legem abrogaturi. XVII. 4, 8. 5, 1 *ſq.* Ætolorum plerosque non eſſe Græcos, contendit Philippus. XVII. 5, 8.

Ætoli, victo Philippo, non exſpectatis Romanis, caſtra Philippi ſpoliant. XVIII. 10, 4. Ætolorum avaritiam, dominandi libidinem, & jactantiam odit T. Quintius; Ætoli Quintium a Philippo corruptum ſuſpicantur. XVIII. 17. Philippum prorſus regno ejectum volunt Ætoli; & oppida ſibi petunt, quæ eis negat Quintius. XVIII. 19, 5 *ſqq.* 20, 11 *ſqq.* inde ſemina Belli Romanorum Ætolici & Antiochici. 22, 1 *ſq.* Ætolorum prætor Alexamenus. XVIII. 26, 11. Ætoli carpunt ſenatusconſultum de pace Philippo data. XVIII. 28. in conventu Thermico cum Ætolis agit Cn. Cornelius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 31, 5 *ſqq.*

Iræ

Iræ fuæ indulgentes Ætoli, Antiochum advocant adv. Romanos & Achæos. III. 3, 3. per Apocletos suos deliberant cum Antiocho. XX. 1, 1. *conf.* Apocleti.

Bellum Ætolorum cum Romanis, infelix Ætolis. III. 3, 6. capta a M. Acilio Heraclea, fidei Romanorum se permittunt; XX. 9. *sed*, consule durius cum eis agente, bellum continuant. 10. legatos Romam mittunt, quibus anceps responsum dat senatus. XXI. 1, 3 *sqq.* pro Ætolis apud Scipiones intercedunt Athenienses, & inducias sex mensium impetrant. XXI. 2 *seq.* & 6, 2. cum non convenisset pax, mittitur adv. Ætolos M. Fulvius consul; interim illi Amphilochiam, Aperantiam & Dolopiam recipiunt, a Philippo præreptas. XXII. 8. capta Ambracia urbe, Pacem Ætolis dat Fulvius; XXII. 9-13. quæ, intercedentibus Athenienſibus, Romæ confirmatur. 14. formula Fœderis. 15.

ad Ætolos legati mittuntur, belli Persici causa, C. Popillius & Cn. Octavius. XXVIII. 5, 2. 4, 1 *sqq.*

in Ætolia, post bellum Persicum, civilium cædium omnia plena. XXX. 14. tranquillitas restituitur, mortuo Lyciſco, XXXII. 21, 1.

Afri, Λίβυες; *pro quo mendose, ut puto*, Λίβυνες *vulgo legebatur* XXXI. 26, 9 & 11.

Afri & Numidæ, semel victi, bidui aut tridui viam solent recedere. I. 74, 7. Afros Romano more armat Hannibal. III. 87, 3. 114, 1. Afri Macedonico more armati, in exercitu Ptolemæi Philopat. V. 65, 8.

Africa, ἡ Λιβύη. (*Confer* Libyna, Λιβύνη.)

in Africam primum trajiciunt Romani, Regulo & Manlio Coss. I. 29. primi eorum in Africa successus, tum clades. 29-34.

Africæ populi, Pœnis subjecti, ab eisdem deficiunt, et cum rebellibus mercenariis faciunt. I. 70. 9. durissime tractati a Pœnis tempore belli Siculi. I. 72.

ex Africa in Hispaniam, ex Hispania in Africam milites mutui praesidii causa trajecit Hannibal. III. 33, 8 *sqq.*

res Africæ & Italiæ rebus Græcorum misceri cœptæ. V. 104, 4.

Africa, una e tribus terræ partibus, inter Nilum & Columnas Herculis. III. 37, 2 & 5. in Æthiopia contingunt se Asia & Africa. III. 38, 1. longitudo ditionis Pœnorum in Africa. III. 39, 2 *sq.* Africae fertile solum. XII. 3, 1 *sq.* omnem Africam arenosam, siccam et sterilem putaverat Timæus. *ibid.* animantium cum domesticarum, tum ferarum copia. XII. 3, 3 *sqq.* Africæ totius longitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 6. *Alia de* Africæ geographia, *ibid. num.* 7.

Afri-

Africanus *junior*. XXXV. 4, 7. *vide* Cornelius Scipio.

Africum Bellum, Λιβυκὸς πόλεμος. I. 70, 7. *vide* Mercenariorum bellum cum Pœnis.

Africus ventus, ἄνεμος Λίψ. X. 10, 1.

Agathagetus, Rhodius, suadet civibus, ut jam inde ab initio belli Persici Romanis se adjungant. XXVII. 6, 3. XXVIII. 2, 3.

Agatharchus, unus e filiis Agathoclis, Syracusarum regis, interfectus (ut ferebatur) ab avo Hippocratis & Epicydis. VII. 2, 4.

Agatharchus, legatus Hieronymi regis, Carthaginem missus. VII. 4, 1.

Agathoclea, meretrix, in potestate habuit Ptolemæum Philopatorem. XIV. 11, 5. *conf. Adn. ad c.* 12, 3. soror Agathoclis, exosa Alexandrinis post mortem Philopatoris. XV. 25. 8. & 26, 1-3. Macedonibus frustra ubera exserit, quibus puerum regem aluisse se ait. 31, 13. ad supplicium quæritur. 32, 11. nuda cum sororibus & cognatis adducitur, & a populo discerpitur. 33, 7 *sqq.*

Agathocleæ nomen Aristomenes filiæ suæ dedit. XV. 31, 9.

Agathocles, e figulo rex Syracusarum. XII. 15, 6. XV. 35, 2. ejus mercenarii, origine Campani, vi potiuntur Messana urbe. I. 7. Africæ partem sibi subjicere est conatus. XV. 35, 5. ejus temporibus in fide Pœnorum manserat Vtica. I. 82, 8. acerba maledicentia eum persequitur Timæus, contra cujus calumnias eumdem defendit Polybius. VIII. 12, 12. XII. 15.

Siciliæ tyrannus, initio regni sævissimus, dein clementissimus. IX. 23, 2. judice Scipione, in administratione rerum solertissimus, & cum judicio audacissimus. XV. 35. 6. ejus filius Agatharchus. *vide suo loco.*

Agathocles, Oenanthes filius, amicus Ptolemæi Philopatoris. XIV. 11, 1. cum Sosibio præest administrationi rerum. V. 63, 1. XV. 34, 5 *sq.* ejus consilio Antiochus M. in Cœlesyria legationibus differtur interim dum bellum parant Ægyptii. V. 63, 2 *sqq.*

falsi nominis tutor Ptolemæi Epiphanis, crapula, lascivia, & insolentia, odium in se & seditionem concitat Ægyptiorum. XV. 25. frustra Macedonum opem implorat. 26-32. in vincula abductus, confoditur ab amicis, ne ab inimicis cruciaretur. 33. nulla virtute fuerat conspicuus. 34.

Agathynus, Corinthius, Leucade cum navi in portu stans juxta Illyriorum naves, violata fide ab eis capitur. V. 95, 3.

Agathyrna, Ἀγάθυρνα, Siciliæ oppidum. IX. 27, 10 *sq. n.*

Agelaus, Naupactius. Per eum Scerdilædas Illyrius societatem facit cum Ætolis. IV. 16, 10. Dorimachus prætor Agelaum & Scopam Eleis suppetias mittit. V, 3, 1.

gravem

gravem orationem de Pace habet Agelaus; V. 103 *extr.* *& seq.* quæ oratio commovit Philippum & socios. 105, 1 *sq.* 107, 5. Prætor creatur Ætolorum, mox vero ab eisdem reprehenditur ob pacem factam. 107, 5 *sq.*

Agema Macedonicum, distinguitur a cetratis in exercitu Philippi. V. 25, 1. a cetratis pariter & a phalange differte distinguitur in exercitu Ptolemæi Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus constabat. V. 65, 1 *sqq.* 84, 4. validissimum habebatur equitum corpus. XXXI. 3, 8.

Agepolis, (*perperam vulgo aliquoties* Agesipolis) Rhodiorum legatus ad Q. Marcium *Philippum* cos. & ad C. Marcium *Figulum*, classis præfectum. XXVIII. 14, 6. 15, 1 *sqq.* Romam legatus. XXIX. 4, 4. *& cap.* 7. *&* XXX. 4, 2.

Ager. Flaminii lex de dividendis agris. II. 21, 7 *sq.*

ager apud Lacedæmonios æquali modo inter cives distributus. VI. 45, 3. 48, 3. non item apud Cretenses. 46, 1.

Agesander, *s.* Agesarchus, Megalopolitanus, pater Ptolemæi, præfecti Ægypti. XVIII. 38, 8. *n.*

Agesias, Achæorum legatus in Macedoniam ad gratulandam ducibus Romanis victoriam de Perseo. XXX. 10, 3.

Agesilaus, rex Lacedæmoniorum; ejus in Asiam transitus patefecit ignaviam Persarum. III. 6, 11. commode Spartæ auxilio venit, cum in eo esset ut caperetur ab Epaminonda. IX. 8, 6. quæcumque ab Agesilao gesta sunt, contraria erant sociali Græcorum rationi. IX. 23, 7 *sq.*

Agesilaus *alius junior;* filius Eudamidæ, pater Hippomedontis. IV. 35, 13.

Agesilochus *sive* Hegesilochus, Ἀγεσίλοχος, Ἀγησίλοχος *&* Ἡγησίλοχος, Rhodiorum prytanis, monet cives suos, ut cum Romanis spes suas jungant bello Persico. XXVII. 3, 3 *sqq.* *n.* Romam legatus. XXVIII. 2, 1. 14, 5 *&* 8. *n.* legatus in Macedoniam ad L. Æmilium cos. & ad Perseum. XXIX. 4, 4.

Agesipolis, Ἀγησίπολις, Agesipolidis filius, Cleombroti nepos, puer admodum, rex creatur Spartæ post mortem Cleomenis; ei tutor datur Cleomenes, Cleombroti filius, patruus pueri. IV. 35, 10 *sqq.* Romam legatus missus, capitur a piratis & occiditur. XXIV. 11. 1 *sq.*

Agesipolis, pater superioris. *ibid.*

Agesipolis, Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4.

Agesipolis (Rhodius) *temere vulgo & invitis libris scribebatur* XXVIII. 14 *sq.* *&* XXIX. 4, 4. *pro* Agepolis, *quod vide.*

Agetas, prætor Ætolorum. V. 91, 1. Acarnaniam & Epirum incursat. V. 96, 1 *sq.* Phanotensium urbem proditione capturus, suis artibus luditur. 96, 6.

Agminis Romani ratio. VI. 40. agminis coactores, *οὐραγοί*. VI. 24, 2.

Agones, Ἄγωνες, populus Gallicus Cisalpinus. II. 15, 8. *n. nisi mendosa scriptura, legendumque* Εὐγάνεις *vel* Lingones, Λίγγωνες. *Conf.* Ægones.

Agrai *vel* Agræi; Ἀργαῖοι, Ἀγραῖοι; populus Ætolicus, non græcus. XVII. 5, 8. *n. Conf.* Agrianes, *&* Agrii.

Agria. Mendosa olim lectio Ἀγρίαν XXIX. 11, 8. *pro* Συρίαν.

Agrianes, Ἀργιᾶνες *vel* Ἀργιάνες; (*iidem qui* Agrai *vel* Agræi. *not. ad XVII.* 5, 8.) in exercitu Antigoni Dosonis. II. 65, 2. in Philippi exercitu Antiochi adv. Ptolemæum. V. 79, 6.

Agrigentum, ὁ Ἀκράγας, ἡ τῶν Ἀκραγαντίνων πόλις, urbs Siciliæ; arx et horreum belli Pœnorum. I. 17. obsidetur a Romanis. *ibid. & seqq.* urbem obsidentes Romani, obsidentur ipsi ab Hannone. I. 18 *sq.* capitur Agrig. a Romanis. 19.

Pœni urbem quidem præsidio tenuerant, sed cives libertate & legibus suis passi erant frui. II. 7, 7. *coll.* I. 43, 8. tunc Galli mercenarii Pœnorum, qui eam custodiebant, diripere urbem conati erant, sed eam servavit Alexo. *ibid. &* II. 7, 8.

Agrigentum receptum a Pœnis bello Punico tertio, proditur Romanis: *ea occasione* situm urbis & præstantiam *describit Polybius* IX. 27. colonia erat Rhodiorum. *ibid. vs.* 8. Nominis origo. *Spicileg. Fragm. ex lib.* IX. *num.* 2.

Phalaridis taurum numquam Agrigenti exstitisse contendit Timæus. XII. 25.

Agrigentus fluvius, ὁ Ἀκράγας. IX. 27, 5. *et Spicileg. ex lib.* IX. *num.* 2.

Agrii, Ἄγριοι; *iidem qui* Agrai *vel* Agræi, *si vera lectio* XXVI. 7, 1. *ubi* Σάρδους *vel* Σαρδῴους *fortasse ex Livio scribendum pro vulgato* Ἀγρίους.

Agrinium, Ἀγρίνιον, oppidum Acarnaniæ. V. 7, 7.

Agron, rex Illyriorum, Pleurati fil. II. 2, 4. pacta cum Demetrio, Philippi patre, mercede, Medionios ab Ætolis obsessos adjuvat, & magna clade adficit Ætolos. II. 2 *seq.* inde lætitia elatus, potui et comissationi indulget; unde in pleuritidem incidit, qua brevi tempore abripitur. II. 4.

mortuo Agroni, in regnum succedit vidua Teuta. II. 4, 7.

Αἰγόσαγες; *vide* Ægosages. *& sic reliqua omnia nomina ab* Αι *in græco incipientia, vide in* Æ.

Ala. Alæ sociorum in exercitu Romano. VI. 26, 9. ala *vel* cohors regia Philippi, ἴλη βασιλική. X. 42, 6. *conf. Adnot. ad* X. 2, 5. amicorum ala; *vide* Hetæri.

Alabandenses, Ἀλαβανδεῖς, *cives urbis Alabandæ* in Caria, commeatus praebent Philippo. XVI. 24, 6. tamen eorum

rum agrum diripit Philippus. *ibid. vs.* 8. Orthosiam invadentes, acie vincuntur a Rhodiis. XXX. 5, 15.

Alabandensis Menedemus. V. 79, 6.

Albam usque penetrant Galli cum exercitu. II. 18, 6.

Albinus. vide Postumius.

Alcæus scite ridere consueverat Isocratem grammaticum. XXXII. 6, 5.

Alcamenes, Lacedæmonius, occisus a factione Ætolica. IV. 22, 11.

Alcamenes, Diæi sodalis, prætoris Achæorum. XL. 4, 9.

Alces in Alpibus. XXXIV. 10, 8 *sq.*

Alcetas, Bœotorum prætor. XXIII. 2, 13.

Alcibiadis consilio, Athenienses, Chrysopolim tenentes, portoria exegerunt a navigantibus in Pontum. IV. 44, 4.

Alcibiades Spartanus, e veterum exsulum numero, Romam legatus, ingratus adv. Achæos. XXIII. 4, 8. 11, 7 *sq.* 12, 2 *sq.* XXIV. 4, 3.

Alcithus, Xenophontis filius, legatus Achæorum ad Ptolemæum Philometorem. XXVIII. 10, 9. *n.* 16, 3.

Aleator; veluti bonus aleator, Amilcar intercepit hostem. I. 84, 7.

Aletes, metallorum argenti in Hispania inventor, ut heros ab incolis colitur. X. 10, 11. tumulus prope Novam Carthag. ab eo denominatus. *ibid.*

Alexamenus, Ætolorum prætor. XVIII. 26, 11 *sq. n.*

Alexander, Philippi filius, rex Maced.

usque ad Alexandri & Philippi regnum (*forte* Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου *legendum, pro* Ἀλεξ. καὶ Φιλ.) substitit fœdus pristinum Achæorum. II. 41, 6 & 9. primi successores Alexandri, Seleucus, Ptolemæus & Lysimachus, circa unum idemque tempus omnes e vivis excesserunt. II. 71, 5. *cf.* 41, 2.

Alexandri trajectio in Asiam non erat causa, sed initium belli contra Persas. III. 6, 14. ejus imperium in Asia remotissimas & parum cognitas olim regiones patefecit itineratoribus. III. 59, 3.

ejus severitatem in Thebanos exercitam (*cf.* V. 10, 6.) non imitatus est Philippus in Lacedæmonios. IV. 23, 8. & *cap.* 24. Alexander, cum a Thebanis & Persis pœnas sumeret, a templis tamen & locis Diis sacratis abstinuit. V. 10. 6. Alexandri merita in Græcos. IX. 34, 1 *sqq.*

ut de Alexandri genere prognatus videretur, solicite laboravit Philippus, Demetrii filius. V. 10, 10.

ab Alexandro neglecta fuerat Artabazanis dynastia. V. 55, 9. magna pars gloriæ Alexandri comitibus ejus ac ministris debetur. VIII. 12, 7 *sqq.* ejus pugnam cum Dario in Cilicia pugnatam imperite descripsit Callisthenes. XII. 17-22. Alexander cum Dario in aperto potissimum campo bel-

lum gessit, urbes raro exscidit aut perdidit. XVII. 3, 5.

Alexander, Acmeti filius, dux copiarum Antigoni in pugna adv. Cleomenem, Macedonibus chalcaspidibus præfectus. II. 66, 5.

Alexander *alius*, in eadem Antigoni acie equitatui præfectus, II. 66, 7. minus perite rem gerit quam juvenis Philopœmen, 68, 1 *sqq.*

hic idem videtur esse atque ille Alexander, quem satellitio & custodiæ corporis præpositum Philippo reliquit idem Antigonus, Philippi tutor. IV. 87, 8 *sq. n.* quem apud Philippum calumniatus est Apelles. 87, 5. idem a Philippo Thebas mittitur ad persequendum Megaleam. V. 28, 6 *sq.* ejus studium & benevolentia in Philippum laudatur VII. 12, 6. *n.*

Alexander, Ætolus, per proditionem in Ægiram urbem irrumpit. IV. 57. in certamine occiditur. 58.

Alexander, Ætolus; *vide* Alexander Isius, *&* Alex. Trichonienſis.

Alexander, Antigoni pater; legati Persei ad Bœotos. XXVII. 5, 1.

Alexander, Attali legatus Romam. XVII. 10, 11.

Alexander *Balas*, qui Antiochi Epiphanis filius perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. XXXIII. 14, 1. quamvis manifesta fuerit fraus, impetrat tamen a senatu, ut in Syriae regnum restituatur; *sic enim intelligenda est ἡ κάθοδος* XXXIII. 16, 9. *non (ut est in vers. lat.) de solo* reditu in patriam. *conf. ibid. vs.* 13.

Alexander, Epiri rex. Cum eo societatem jungunt Ætoli, de subigenda & dividenda Acarnania. II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7.

Alexander, Isius cognomine, gente Ætolus, cum Phænea interest colloquio T. Quintii cum Philippo, & invectivam habet in Philippum, XVII. 3. quam ille Ætolicam et theatralem dicit. 4, 1. ab Ætolis legatus mittitur Romam. XVII. 10, 3.

rursus cum Phænea interest colloquio Titi cum sociis de pace Philippo danda. XVIII. 19, 5 *sqq. coll.* 20, 11. 21, 3. rursus Romam mittitur legatus cum Phænea, XXII. 8, 11. senex; 9, 14. sed interceptus ab Epirotis, quum pretium redemtionis, ditissimus licet, solvere nollet, in custodia servatus est, mox vero Romanorum jussu absque pretio liberatus. XXII. 9.

Alexander, Molonis frater, Persidi præfectus sub Antiocho Magno. V. 40, 7. cum fratre, Mediæ satrapa, deficit ab Antiocho. V. 41, 1. 43, 5 *sq.* victo Molone ab Antiocho, se ipse jugulat. V. 54, 5.

Alexander *Pheræus*, Thessaliæ tyrannus, in vincula conjicit Pelopidam Thebanum. VIII. 1.

Alexander, Phocidi præfectus a Philippo, decipit Ætolos, Phænotensium arcem se eis traditurum pollicens. V. 69, 4 *sqq.*

Alex-

Alexander Trichoniensis, dux Æcolorum, carpit extremum agmen Philippi, Thermo regredientis. V. 13, 3.

Alexandri Turris, ὁ Ἀλεξάνδρου πύργος, in Thessalia. XVIII. 10, 2.

Alexandria Ægypti, ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Alexandriam fugit, ibique perit Cleomenes. *vide* Cleomenes. Alexandriam Ptolemæus Philopator contrahit milites mercenarios, quos extra Ægyptum aluerat. V. 63, 8 & 10. Alexandriæ & Carthagine in publicis tumultibus non minus pueruli quam viri tumultuantur. XV. 30, 10.

Alexandria pæne potitur Antiochus Epiphanes. XXVIII. 18, 1. XXIX. 1, 1. Alexandriæ tria genera degunt hominum. XXXIV. 14.

Alexandria Troas, ἡ Τρωὰς Ἀλεξάνδρεια. V. 111, 3. *n.* cives ejus urbis liberant Ilienses ab obsidione Gallorum, & Gallos universa Troade ejiciunt. *ibid.* Alexandrenses, Ἀλεξανδρεῖς, benigne compellantur ab Attalo, ob servatam fidem. V. 78, 6.

Alexandria (Troade) se cessurum pollicetur Antiochus Scipionibus. XXI. 10, 3. 11, 2.

Alexis, arcis Apameæ custos; ejus opera uritur Hermeas ad perdendum Epigenem. V. 50, 10 *sqq.*

Alexo, ὁ Ἀλέξων, gente Achæus, militans apud Pœnos, sua fide impedit proditionem mercenariorum Agrigenti, & Lilybæi. I. 43, 8 *sqq. coll.* II, 7, 7.

Aliena pro suis obtrudere, turpissimum in Scriptore. IX. 2, 2.

Alinda, Ἀλίνδη, *pro urbis Asiaticæ nomine vulgo legebatur* XXII. 17, 11. *ex Vrsini conjectura, temere in contextum recepta. Vide* Temenopolis.

Aliphera, ἡ Ἀλίφειρα, ἡ Ἀλιφειρέων πόλις, urbs olim Arcadiæ & Megalopoli contributa, a Lydiada tyranno Eleis permutando concessa. IV. 77, 10. *n.* 78, 1 *sqq.* eam oppugnat capitque Philippus. IV. 78, 6 *sqq.*

Alipherenses, Ἀλιφειρεῖς, IV. 78, 8. & Ἀλιφειραῖοι *cap.* 77, 10. *nisi ibi* Ἀλιφειρέων *pro* Ἀλιφειραίων *scribendum. quod tamen nil urget ut statuamus.*

Alipta pro legato vel nuncio ad Rhodios utitur C. Lucretius. XXVII, 6, 1.

Alliadas, mendosa olim scriptura IV. 77, 10. *vide* Lydiadas.

Alliorum capita. XII. 6, 5.

Allobroges, Ἀλλόβριγες, Galliæ populus inter Rhodanum & Alpes. III. 49, 13. infestant Hannibalem, Alpes conscendentem. III. 50 *seq.*

Alorus, Ἄλωρος, *urbs Macedoniæ.* Alorita Cnopias, Ἀλωρίτης. V. 63, 12. 65, 7.

Alpes, αἱ Ἄλπεις. II. 14, 6 & 9. 15, 8. &c. τὰ Ἀλπεινὰ ὄρη. II. 14, 8.

Alpium juga (ἡ τῶν Ἀλπεων παρόρεια) incipiunt a Massilia & locis Sardoo mari superjectis, pertinentque usque ad ultimum Adriatici sinus recessum, II. 14, 6. per 2200

ſtadia. II. 14, 9. XXXIV. 10, 17. Alpes & Apenninus mons coincidunt ſupra Maſſiliam, haud procul a Sardoo mari. II. 14, 8.

Hannibalis tranſitus per Alpes. III. 47-56. ante Hannibalem Galli plus ſemel cum magnis exercitibus Alpes erant transgreſſi. III. 48, 6. nono die ad ſumma Alpium juga pervenit Hannibal. III. 53, 9. Alpium cacumina perpetuis nivibus tecta. 55, 1 & 9. Alpes veluti arx ſunt univerſæ Italiæ. 54, 2.

Alpium magnitudo & memorabilia. XXXIV. 10, 8 *ſqq.* quatuor per Alpes tranſitus. *ibid. vs.* 18.

Alpheus, ὁ Ἀλφειός, fluvius Peloponneſi, Hercæam urbem adluit. IV. 78, 2. pontem in Alpheo ad Heræam inſtaurat Philippus. IV. 77, 5. per decem ſtadia ſub terra occultatur. XVI. 17, 5 *ſqq. ubi & alia de* ejus curſu.

Althæa, Ἀλθαία, urbs princeps Olcadum in Hiſp. expugnata ab Hannibale. III. 13, 5 *ſq.*

Altitudo turris æſtimata ex numero ordinum lapidum. *Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom.* V. *p.* 32 *ſq.*

Alypus Ambracienſis, legatus Romam; *mendoſa vulgo lectio* XXII. 8, 11.

Amæocritus, prætor Bœotorum. XX. 4, 2.

Amanicæ Pylæ, αἱ Ἀμανίδες Πύλαι. XII. 17, 2. *n.*

Ambitio civium, origo & principium ruinæ reipublicæ. VI. 57, 5 *ſq.*

Ambracia, urbs & regio; *vide mox* Ambracus.

Ambracus, ὁ Ἄμβρακος, IV. 61, 7. & Ambracia, ἡ Ἀμβρακία, XVII. 10, 10. *n. (ubi quidem* Ἀμπρακία *per π literam habent codices;)* XXII. 9, 2 & 5. 13, 9. urbs bene munita Ærolorum, olim Pyrrhi regia. XXII. 13, 9. ejus ſitus. IV. 61, 7.

ad eam obſidendam Philippum hortantur Epirotæ, qui potiundæ Ambraciæ, (τῆς Ἀμβρακίας) *id eſt* ditionis Ambraciotarum (τῆς τῶν Ἀμβρακιατῶν χώρας) avidi erant. IV. 61. urbem capit Philippus, & Epirotis tradit. 63.

eamdem oppugnat Fulvius conſul. XXII. 9, 1-6. *et cap.* 10 *ſeq.* intercedente Amynandro, Ambraciotæ urbem Romanis tradunt. XXII. 12. ſtatuas & tabulas pictas ex urbe avehi curat Fulvius. 13, 9.

Ambraciæ exſulant Thurio profugi. XVII. 10, 10. *n.*

Ambracius *vel* Ambracicus ſinus, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος. Ejus deſcriptio. IV. 63, 4 *ſqq.* V. 6, 13. per eum ex Epiro in Acarnaniam trajicit Philippus. IV. 63, 4. per eumdem redit. 66, 4. in eumdem rurſus anno ſequente invehitur, ex Cephallenia & Leucade veniens, & Limnæam portum petens. V. 5, 12 & 14.

Ambraciota Lamius; *vide ſuo loco.* Ambraciota *neſcio quis, cujus nomen corruptum,* ab Ætolis Romam miſſus. XXII. 8, 11.

Ambry-

Ambryſus, Ἄμβρυσος, urbs Phocidis, ab Ætolis tentata. IV. 25, 2.

Amentia eſt cum malitia conjuncta, putare, ſi tu oculos claudas, ne alios quidem cernere. IV. 27, 7.

Amicitia. Regum inconſtantia in amicitia. *Fragm. gramm.* 81. reges amicitiam nonniſi utilitate metiuntur. II. 47, 5.

Amicorum delectus in regum adoleſcentia quantum valeat. VII. 14, 6.

amicorum ala; *vide* Hetæri. *τὸ τῶν Φίλων σύνταγμα.* XXXI. 3, 7.

Amilcar *ſenior*, dux copiarum pedeſtrium Pœnorum in Sicilia, cædit auxiliares Romanorum, diffidentes a Romanis. I. 24. *idem*, dux claſſis, ad Tyndaridem minus proſpere pugnat. I. 25. *coll. cum* 27, 6. *tum* in pugna navali cum Regulo cornu ſiniſtro præfectus, vincitur fugaturque. I. 27 *ſeq.* revocatur ex Sicilia in Africam adv. Regulum. I. 30. ejus filius Hannibal, *diverſus a Barcae filio.* I. 44, 1.

Amilcar, cognomine Barca, Ἀμίλκας ὁ Βάρκας ἐπικαλούμενος. I. 56, 1. pater Hannibalis. I. 64, 6. II. 1, 6. dux claſſis Pœnorum, agrum Locrorum Bruttiorumque in Italia populatur; inde ad Ercten, inter Erycem montem & Panormum, caſtra poſuit, Romanis imminens, Panormum tenentibus. I. 56. multis ad Panormum certaminibus cum Romanis, per tres annos continuos ſingulari fortitudine & mira induſtria defunctus eſt. 57. Erycem urbem in medio monte ſitam occupat, ubi rurſus per biennium certavit. 58.

Barcam, cujus audacia nil fuit terribilius, Eryce in claſſem recepturus erat Hanno, ad pugnam navalem cum Lutatio. I. 60, 3 & 8. Hannone, priusquam ad Erycem adpellere poſſet, victo, ſumma rerum Amilcari traditur; qui pacem petit a Romanis, prudentis ducis officio functus. 62.

dux conſilio & virtute omnium ſuæ ætatis præſtantiſſimus, I. 64, 6. icto fœdere cum Lutatio & Romanis, reliquiis copiarum Eryce Lilybæum deductis, (unde in Africam erant deducendæ) imperium deponit. 66.

ei infenſi ſunt mercenarii rebelles in Africa, quod ab eo ſe neglectos putarent. I. 68, 12. bello cum mercenariis præficitur, idque bellum probabili cum ſucceſſu gerit. 75-78. humanitatem ejus, qua in captivos utitur, ſuſpectam faciunt rebelles. 79, 8. ei collegam Hannonem dant Pœni, orantque ut graviter bellum perſequatur. 81. copias jungit cum Hannone; ſed, ob ducum diſcordiam, nil recte geritur. 82. Hannibalem collegam nanciſcitur, & cum eo bene rem gerit, juvante Navara Numida. 82, 12 *ſq.* 84 *ſeq.* Hannibale ab hoſtibus victo & in crucem acto, cum Hannone in gratiam redit Amil-

car, 87. & junctis cum eo viribus finem bello Pœnorum Africo imponit. 88.

in Hiſpaniam miſſus Amilcar, multis ibi populis imperio Pœnorum ſubjectis, nono anno fortiter pugnans occumbit. II. 1. Ejus in Romanos ira, præcipua cauſa fuit ſecundi belli Punici; III. 9, 6 *ſqq.* 10, 7. 12, 2 *ſq.* quum filium Hannibalem perpetuum odium Romanorum jurare feciſſet. III. 12.

Amilcar *alius*, claſſi Asdrubalis præfectus in Hiſpania. III. 95, 2. (*pro quo Livius* Himilconem *nominat.*) *Adde* VIII. 3, 8.

Amilcar *alius*, legatus Pœnorum Romam miſſus initio tertii belli Punici. XXXVI. 3, 8.

Amiſus, urbs Ponti. εἰς Ἀμισὸν *temere ex Vrſini conject. editum erat* XXV. 4, 8. *pro* εἰς Παρνασσὸν; *et mox ibid. vs.* 9. Ἀμισέων, *pro* Μωχισσέων. *vide Adnot.*

Ammonius, Barcæus, dux partis copiarum Ptolemei Philopat. V. 65, 8.

Amorgus, Ἀμοργὸς, inſula maris Agæi. *Fragm. hiſt.* 7.

Amphaxitis, ἡ Ἀμφαξῖτις, Macedoniæ regio. V. 97, 4. *n.*

Amphictyonibus Ætoli poteſtatem templi Delphici ademerunt; Amphictyonas in ſubjiciendo poteſtati eorum templo & in legum inſtauratione ſe adjuturos recipiunt Achæi eorumque ſocii. IV. 25, 8.

ſi Amphictyonum concilium juſſiſſet Albinum hiſtoriam græce conſcribere, excuſatio ejus locum erat habitura. XL. 6, 6.

Amphidamus, (*aliis* Amphidamas) dux Eleorum, a Philippo captus cum ſuis. IV. 75, 6. Olympiam captivus ductus, ſine pretio a Philippo Elidem dimittitur, pollicitus ſe Eleos ad Philippi partes traducturum. IV. 84, 2-8. cum deſtinata perficere non potuiſſet, Elide elabitur & ad Philippum ſe confert, ubi Aratos contra Apellis calumnias defendit. 86.

Amphilochi, τὸ τῶν Ἀμφιλόχων ἔθνος, populus Ætolicus, non Graecus. XVII. 5, 8.

regio Amphilochia, ἡ Ἀμφιλοχία, recipitur ab Ætolis. XXII. 8, 3 *ſqq.*

Argos-Amphilochicum; *vide ſuo loco.*

Amycæ campus, τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, prope Antiochiam; eum perfluit Orontes. V. 59, 10. *n.*

Amyclæ, αἱ Ἀμύκλαι, oppidulum prope Spartam. V. 18, 3. ejus ſitus & memorabilia. 19, 1 *ſq.* caſtra ibi habet Philippus. V. 20, 12. 23, 7.

Amynas, Ἀμύνας, (*rectius fortaſſe* Ἀμυνᾶς, *ut ſit nomen decurtatum ex* Ἀμύναν̃δρος, *et idem ſit vir qui* Amynander *alias & a Polybio & a Livio vocatur. conf. Adnot. ad* XX. 10, 5.) rex Athamanum, gener Scerdilædæ Illyrii. IV. 16, 9.

Amynander, Ἀμύναν̃δρος, (*idem qui* Ἀμυνᾶς *modo dictus eſt*) rex Athamanum. Ei per legatos

gatos significant Romani, se Philippum bello petituros, ni Græcia abstineat. XVI. 27, 4. cum T. Quintio intercst colloquio cum Philippo. XVII. 1, 3. ingenio est flexili; Romam legatus mittitur a T. Quintio. XVII. 10, 1. rursus intercst colloquio Quintii cum Philippo, victo ad Cynoscph. XVIII. 19, 3 *sq.* Quintius & decem legati, victo Philippo, Amynandro tenere permiserunt castella, quæ ille belli tempore ademerat Philippo. XVIII. 30, 13. Amynandrum dedi sibi ab Ætolis postulat M? Acilius, cum a Romanis ille defecisset. XX. 10, 5. Amynander, *cum Antiocho se junxisset, & a Philippo Athamania esset pulsus*, restitutus in regnum per Ætolos, legatos Romam mittit & ad Scipiones in Asiam, culpam deprecans, & Philippum accusans. XXII. 8, 1 *sq.* *Conf. Liv.* XXXVIII. 1-3.

hortatu Amynandri, Ambracienses urbem suam tradunt Romanis. XXII. 12.

Amyntas, Philippi pater. II. 48, 2.

Amyricus campus, τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον, in Thessalia. V. 99, 5. *n.*

Anacleteria, ἀνακλητήρια, *proclamatio & inauguratio solennis Regis, qui hactenus pupillus sub tutoribus fuerat.* Anacleteria Ptolemæi Epiphanis, filii Philopat. XVIII. 38, 3. Ptolemæi Philomet. XXVIII. 10, 8. *ni ibi* minor Ptolemæus (*Physcon*) *intelligendus.* *Vide* Ptolemæus Philometor, & Ptolemæus Physcon.

Anææ fanum Ecbatanæ, τῆς Ἀναίας. *Sic legendum videtur* X. 27, 12. *pro* Ænæ.

Anagnia, αἱ Ἀνάγνειαι, oppidum Latii, prope viam qua Roma itur ad Circæum montem: eo servulos præmittit Demetrius. XXXI. 21, 6. 22, 2. 23, 2 *sq.*

Anamares, Ἀναμάρες, populus Gallicus, Galliæ Cispadanæ, inter Boios & Insubres, haud procul *Massilia, ut mendose vulgo legitur pro* Placentia, *ut videtur.* II. 32, 1. *n.* *Conf.* Ananes.

Ananes, Ἄνανες, Ἄνωνες *cod. Aug.* Ἀνίανες *cod. recentiss. Reg. B. (unde* Anianes *Casaub.)* populus Gallicus Cispadanus, Boiis ab ortu. II. 17, 7. *n.* Iidem qui Ἀναμάρες dicuntur II. 32, 1. *n.* & Ἄνδρες II. 34, 5. *n.* in eorum finibus erat Clastidium oppidum. II. 34, 5.

Anariacæ. *Vide* Aniaracæ.

Anas, ὁ Ἄνας, Hispaniæ fluvius. XXXIV. 9, 12. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Anaxidamus, Achæus, in exercitu Philopœmenis adv. Machanidam. XI. 18, 1.

Anaxidamus *alius*, (*si vera scriptura*) amicus Machanidæ. XI. 18, 3. *n.* & *vs.* 5. *nisi fortasse* Archidamus *ibi legendum.*

Anaxidamus, legatus Achæorum, Romam missus ad deprecandum pro exsulibus. XXXI. 6, 1.

coll. cap. 8. rursus eodem mittitur. XXXIII. 2. *Videtur* Megalopolitanus *fuisse.* XXXIII. 2, 2. *n.*

Ancara, Ἄγκαρα, oppidum Italiæ; civis, Ἀγκαράτης. VIII. 38, 3.

Ancyra, ἡ Ἄγκυρα, urbs Galatiae. XXII. 22, 1.

Ancyra, oppidum Illyrici. XXVIII. 8, 11. ubi rectius ἐπ' Ἄγκυραν *scribetur, quam (ut vulgo)* ἐπ' Ἀγκύραν.

Anda, Africæ oppidum. XIV. 6, 2. *& ibi Adnot.*

Andania, ἡ Ἀνδανία, oppidum Messeniæ. V. 92, 6. *ubi, pro mendoso* ἔνδειαν, *utique* Ἀνδανίαν *legendum.*

Ἀνδοβάλης. *vide* Indibilis.

Andosini, Ἀνδοσῖνοι, *si vera lectio,* populus Hispan. cis Iberum. III. 35, 2. *n.*

Andranodorus suadet Hieronymo regi Syracusarum, ut, relictis Romanis, Hannibalis partibus se adjungat. VII. 2. *& 5.*

Andreas, archiater Ptolemæi Philopatoris, in tentorio regis pro rege occisus. V. 81, 6.

Andres vel Andri, (ἡ τῶν Ἀνδρων χώρα) *mendosa scriptura, pro* Anamares *vel* Ananes. II. 34, 5. *n.*

Androlochus, Eleus, captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6. *Ibi in lat. vers. temere prætermissum est istud nomen.*

Andromachus, Achæi pater, frater Laodices, uxoris Seleuci Callinici, matris Antiochi magni; captivus Alexandriæ, liberatur deprecantibus Rhodiis. IV. 51. VIII. 22, 11.

Andromachus, Aspendius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. V. 64, 4. 83, 3. in pugna ad Raphiam fortiter se gerit. V. 85, 9. prætor Cœlesyriæ & Phœniciæ relinquitur a Ptolemæo. 87, 6.

Andromachus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXXIII. 5, 4.

Andronicus, Attali legatus Romam. XXXII. 26, 2.

Andronidas, cum Callicrate nititur, ne Ptolemæis auxilia mittantur ab Achæis. XXIX. 10, 1. exosus Achæis sicut Callicrates. XXX. 20. a Metello ad Diæum missus bello Achaico, pacis conditiones Achæis offert, frustra. XL. 4, 1 *sqq.* vinctus abducitur, & nonnisi soluto pretio dimittitur. *ibid. & cap.* 5.

Androsthenes, Cyzicenus, Antiocho M. gazam ex India devehit. XI. 34, 12.

Aneroëstus, *vel* Aneroëstes, rex Gæsatorum Gallorum. II. 22, 2. cum præda domum redeundum censet. II. 26, 5 *sqq.* prælio victus a Romanis, sibi & necessariis suis manus infert. II. 31, 2.

Anianes; *vide* Ananes.

Aniaracæ, Ἀνιαράκαι, populus a septemtrione Mediæ incolens. V. 44, 9. *Mendose vulgo* Ἀριαράκαι. *Rectius fortasse* Ἀναριάκαι, Anariacæ.

L. Anicius, debellatis Illyriis, Genthium in triumpho ducens, ridiculos ludos edit. XXX. 13.

in

in Epiro nobiliſſimos viros condemnaverat. XXXII. 21, 6. *n.* legatus mittitur in Aſiam, ad vindicandam injuriam Attalo a Pruſia illatam. XXXIII. 6.

Anien *s.* Anio fluvius, ὁ Ἀνίων ποταμός; per eum copias trajicit Hannibal, Romam petens. IX. 5, 9. pontibus reſciſſis conſules hoſtem per alveum fluvii regredi cogunt. IX. 7, 4.

Animantia, hominibus cautiora. XV. 21, 5 *ſqq.* XVII. 15 *extr.* inter animantia, ducum munere funguntur fortiſſima. VI. 5, 8. animalis ἰδιομόρφου (*Alcis*) in Alpibus deſcriptio. XXXIV. 10, 8.

Animi moderatio res magna & præclara. VIII. 14, 6.

animi pugnantium, magnum ad exitum pugnæ momentum habent in utramque partem. *Fragm. gramm.* 91.

Annales in domorum parietibus deſcripti. V. 33, 5.

Annonæ omnis vile pretium in Gallia Ciſalpina. II. 15. in Luſitania. XXXIV. 8, 4 *ſqq.*

annonæ inopia & caritas Romæ. IX. 44.

Annus. *vide* Olympias.

annorum 53 res geſtas perſequitur principalis pars hiſtoriæ Polybii. I. 1, 5. III. 1, 9. 4, 2.

annus legitimus capeſſendi rempubl. apud Achæos, triceſimus. XXIX. 9, 6. *conf.* XXV. 7, 4. *& Valeſii Adnot. ad XXIV.* 9, 3.

Antalcidas. Antalcidæ pax, pax Antalcidica, ἡ ἐπὶ Ἀνταλκίδου γενομένη (*vel* λεγομένη) εἰρήνη. I. 6, 2. *n.* poſt illam Lacedæmonii ſedixerunt, ſe liberas dimittere Græcas civitates, nec tamen Harmoſtas revocarunt. IV. 27, 5. ea pace urbes Græcas (Aſiæ) Perſis tradiderunt, pro quarum libertate dimicantes vicerant Perſas. VI. 49, 5.

Antanor, Eleus, bello captus a Lyco, prætore Achæorum. V. 94, 6.

Antenor, Perſei legatus Rhodum. XXVII. 4 *&* 11.

Antias populus Latii, ὁ Ἀντιατῶν δῆμος, primo fœdere Romanorum cum Pœnis comprehenſus. III. 22, 11. rurſus ſecundo fœdere. III. 24, 16.

Anticyra, ἡ Ἀντίκυρα, oppidum maritimum Phocidis, ad ſinum Corinthiacum: inde T. Quintius, Elatea Phocidis veniens, Corinthum transjicit. XVIII. 28, 7. *ubi verba* κατάρας εἰς τὴν Ἀντίκυραν *non verti debuerant*, quum Anticyram trajeciſſet; *ſed*, quum Anticyram deſcendiſſet, *aut*, quum Anticyram perrexiſſet, mox inde Corinthum trajecit. *Vide Lexic. Polyb.* in κατάρειν.

Anticyram ex Epiro navigat A. Hoſtilius, Theſſaliam inde petens. XXVII. 14, 6.

Antigonea, ἡ Ἀντιγόνεια, urbs Epiri. Per fauces ad Antigoneam in Epirum intrat Scerdilædas Illyricus. II. 5, 6. 6, 6. διὰ τῶν παρὰ τὴν Ἀντιγόνειαν στενῶν.

Antigonia ſolennia, τὰ Ἀντιγόνεια. XXVIII. 16, 3. *n.* celebrantur Sicyone. XXX. 20, 3.

Antigonus, Alexandri filius, legatus Perſei ad Bœotos. XXVII. 5.
Antigonus Cocles, ὁ Μονόφθαλμος, primus Syriam & Cœleſyriam obtinuit; quæ, eo devicto, Seleuco ceſſerunt. V. 67. XXVIII. 17, 7. cuncti ſucceſſores Alexandri bellum adv. eum geſſerunt. XVII. 3, 5.
Antigonus *Doſon*, tutor Philippi, Demetrii filii, nomine ejus adminiſtrat regnum Macedoniæ II. 45, 2. XX. 5, 7. Antigonus noviſſimus. IX. 29, 7. ejus amicitiam quærunt Ætoli, ob invidiam adv. Achæos. II. 45. profeſſus Achæorum inimicus eſt, ob interceptam ab Arato Acrocorinthum. II. 45, 3.
cum eodem clam ſocietatem molitur Aratus ad bellum Cleomenicum, & legatos ad eum mittit duos Megalopolitanos. II. 47-49. ſocietatem Arato promittit Antigonus. 50. in Peloponneſum advocatur ab Achæis, eique traditur Acrocorinthus in fidei pignus. 51 *ſeq.* in Achæorum conventu dux Sociorum nominatur adv. Cleomenem. 54, 3 *ſq.* ejus auſpiciis jurejurando ſancitur ſocietas inter Achæos, Epirotas, Phocenſes, Macedonas, Bœotos, Acarnanes & Theſſalos. IV. 9, 4.
multas Cleomeni urbes eripit. II. 54, 6 *ſqq.* de ejus crudelitate in Mantinenſes immerito queritur Phylarchus. II. 56. Macedonibus domum in hiberna dimiſſis, Argis quieſcit Antigonus, Cleomene interim in Megalopolitanos ſæviente & agrum Argivum populante, & querentibus de Antigono Achæis. II. 54 *extr.* 55. & 64.
æſtatis initio in Laconicam ducit exercitum, & prælio ad Sellaſiam ad Olympum & Evam colles vincit Cleomenem. II. 65-69. V. 24, 8 *ſq.* repentina invaſione Sparta potitur, Spartanos humaniter tractat, & priſtinam remp. eis reſtituit, (V. 9. 8 *ſqq.* IX. 36.) honoribusque ab Achæis cumulatus domum rediit. II. 70. communi pace omnibus Græcis præſtita. IV. 3, 8.
Illyrios, qui Macedoniam invaſerant, prælio vincit: in eo prælio nimia vocis contentione uſus, moritur ex rejectione ſanguinis, & regnum juveni Philippo relinquit. II. 70.
vivus ſapienter & regnum & pupillum Philippum rexerat; moriens, teſtamento rebus in poſterum prudenter providit. IV. 87. induſtrius, prudens, fidem colens. II. 47, 5. 70, 7. rei caſtrenſis magnum uſum habuit. II. 66. V. 35, 9. in prælio ad Sellaſiam Megalopolitanos æneis clypeis armavit. IV. 69, 5.
dona mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 89, 6. uxor ejus, Chryſeis. V. 89, 7. Antigonus Megalopolitanis Prytanin legumlatorem miſit. V. 93, 8.
ejus res adv. Lacedæmonios geſtas Lacedæmoniis in memoriam revocat Chlæneas Ætolus, ut eos a Macedonum amicitia ad Ætolos traheret; IX. 29,

29, 7 *sqq.* vicissim humanitatem Antigoni eisdem in memoriam revocat Lycisicus Acarnan. IX. 36.

Antigonus in Asiam profecturus, ad Larymnam cum navibus in sicco hæsit; ubi cum ab hostibus opprimi posset, servatus est benevolentia Neonis Bœoti. XX. 5.

Antigonus Gonatas, Ἀντιγ. ὁ Γονατᾶς, Demetrii *Poliorcetis* filius. IX. 34, 6. ab Ætolis incitatus, Achæorum concilia dissolvit. II. 43, 9. 45, 2. IX. 34, 6. civitatibus Achæorum partim præsidia imponit, partim tyrannos præficit. II. 41. 43. 44, 1. IX. 29, 5 *sq.* ejus conatibus se opponit Aratus. II. 43, 9.

Antilibanus. Ἀντιλίβανος. Inter Libani & Antilibani radices, est Marsyas campus. V. 45, 9. in Libani & Antilibani confinibus oritur Orontes fluv. V. 59, 10.

Antinous, Epirota Molossus, (XXX. 7, 2.) per Charopis calumnias bello Persico cogitur ad Perseum confugere, ne Romam insons abduceretur. XXVII. 13. Molossorum gentem ad Perseum abstraxit; ad extremum fortiter occubuit. XXX. 7, 2 *sq.* (*Videtur sibi ipse mortem conscivisse. cf. vs.* 8. *& cap.* 8, 3.)

Antiochia, Ἀντιόχεια, ad Orontem. V. 59, 10. princeps urbs Syriæ, ex quo Seleucia in Ptolemæorum venerat potestatem. V. 58, 4 *sqq.* sedes Antiochi M. qui ibi Laodicen salutari reginam jubet, & ad bellum se comparat. V. 43, 4. sedes item Demetrii *Soteris.* XXXII. 4, 1. Antiochiam ex clade ad Raphiam accepta redit Antiochus Magnus. V. 87, 1.

Antiochenses, Ἀντιοχεῖς; eorum agro imminet Coryphæus mons. V. 59, 5.

Antiochia Mygdoniæ, Ἀντιόχεια ἡ ἐν Μυγδονίᾳ. V. 51, 1. *n.*

Antiochicum bellum. III. 32, 7.

Antiochica tempora. XXV. 9, 3. *Vide* Antiochus Magnus.

Antiochis, soror Antiochi Magni, Xerxi regi Armosatorum copulata. VIII. 25, 5.

Ἀντιοχισταὶ, Antiochi factio Phocææ in Æolide. XXI. 4, 2.

Antiochus Epiphanes; *vide post* Antiochus Magnus.

Antiochus Magnus, frater Seleuci *Cerauni,* filius natu minor Seleuci Callinici; fratri Seleuco succedit in regnum Olymp. CXXXIX. *lib.* II. *c.* 70, 4 *&* 6. IV. 2, 7. 48, 10. V. 40, 5 *sqq.* regnante fratre, ipse in superiori Asia vitam egerat. V. 40, 5.

adversus Molonem, Mediæ satrapam rebellem, Xenonem & Theodotum Hemiolium mittit. V. 41 *sq.* nuptias celebrat cum Laodice, Mithridatis filia; V. 43, 1 *sqq.* quæ filium ei parit. 55, 4. propter ætatem totus est in potestate Hermeæ. 45, 7.

Cœlesyriam invadit, cum Ptolemæo Philopatore de ea contendens. V. 45, 8 *sqq.* 46, 1 *sqq.* I. 3, 1. II. 71, 9. III. 1, 1. 2, 4.

V.

V. 1, 5, ſed ad nuncium victoriarum Molonis recedit. V. 46, 5. & ad bellum cum Molone per ſe gerendum ſeſe comparat. V. 49.

Molonem prælio vincit, & omnem rebellionem ſopit. V. 53 *ſeq.* Seleucienſes, ſæviente in eos Hermea, humaniter tractat. 54, 9 *ſqq.* expeditionem ſuſcipit adv. Artabazanem. 55. monente Apollophane medico, Hermeam occidi curat. 56. ab expeditione adv. Molonem ſuſcepta domum redit. 56, 14. nuncios ad Achæum mittit, defectionem ejus accuſans, & fidem ejus obteſtans. 57, 1 *ſqq.* 58, 1.

Bellum Cœleſyriacum adv. Ptolemæum Philopatorem inſtaurat; Seleuciam ad mare oppugnat, & in deditionem accipit. V. 58-61. fauces ad Gerra & Brochos, tum ad Berytum occupat; & Tyrum ac Ptolemaidem, a Theodoto traditas, accipit. V. 61 *ſq.* IV. 37, 5. legationibus Ægyptiorum, dum illi bellum parant, differri ſe patitur. V. 63 *ſeqq.* & induciis factis cum Ptolemæo, exercitum in hiberna reducit. 66. per hiemem legationibus agere cum Ptolemæo pergit. *ibid. & cap. ſeq.*

anno inſequenti, terra marique bellum inchoat, Nicolaum ex anguſtiis ad Platanum & Porphyreonem depellit; Philoteriam, Scythopolin, Atabyrium, Abila, Gadara, Rabbatamana capit, & majori parte Cœleſyriæ in poteſtatem redacta, Ptolemaidem hibernatum concedit. V. 68-71. *coll. cap.* 29, 8.

inſequente anno, Pugna ad Raphiam victus, pacem a Ptolemæo petit & accipit, tota rurſus Cœleſyria & Phœnicia Ptolemæo decedens. V. 79-87.

Antiochus ad bellum adv. Achæum rebellem ſe accingit, facta cum Attalo ſocietate. V. 87, 8. 107, 4. Achæum Sardibus oppugnat; VII. 15. & urbe potitur, Lagoræ audacia. 18. Achæum dolo capit & ſupplicio adficit, arceque Sardium potitur. VIII. 22 *ſq.*

Xerxem, Armoſatæ regulum in Meſopotamia, confirmat in regno, & ſororem ſuam ei in matrimonium dat. VIII. 25. per Mediam adv. Arſacen in Parthiam ducit exercitum; & inde, ſuperato Labo monte, in Hyrcaniam. X. 27-31. ex Hyrcania Bactrianam petit, Euthydemum regem acie vincit, & pacem ei dat. X. 48 *ſq.* XI. 34. in pugna cum Bactrianis inprimis fortiter ſe geſſit. X. 49, 9-14. inde Indorum fines ingreſſus, amicitia cum Sophagaſeno rege renovata, per Arachoſiam, Drangianam, Carmaniam, victor domum redit. XI. 34, 11 *ſqq.*

expeditionem ſuſcipit in Arabiam Felicem, & Gerræis libertatem confirmat; inde Seleuciam redit. XIII. 9. *n.*

regnante in Ægypto pupillo Ptolemæo Epiphane, Antiochus cum Philippo conjurat de partiendo Ægypti regno. XV. 21.

ai. III. 2, 8. ex fœderis lege, commeatus Philippo suppeditare tenetur Antiochus. XVI. 1, 8.

Scopa, Ptolemæi duce, ad Panium victo, potitur Antiochus Palæstinâ & Hierosolymis. XVI. 18 *seq.* 39, 3 *sqq.* Gazam obsidet, XVI. 18, 2. & devastat. XVI. 40, 1. Duos Antiochi M. filios, utrumque Antiochum nomine, interfuisse pugnæ ad Panium statuit Zeno historicus, cum unus tantum fuerit; XVI. 18 *seq.* (*scil. minor filiorum, qui Epiphanes cognominatus est: major fuit Seleucus, cognomine Philopator; quorum statim hic, dein ille patri in regnum successit.*

Bellum Romanorum Antiochicum, ὁ Ἀντιοχικὸς πόλεμος, III. 32, 7. ὁ κατ' Ἀντίοχον καὶ Ῥωμαίους, III. 7, 1. idem Asiaticum, ὁ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἀχαιοῖς καὶ Ῥωμαίοις ἐκκαυσθεὶς πόλεμος, III. 3, 2. Antiochica tempora, οἱ Ἀντιοχικοὶ καιροί. XXV. 9, 3. Ejus belli causa, prætextus, & initium. III. 7, 1-3. occasionem ei dedit bellum Philippicum & Ætolicum. III. 32, 7. XVIII. 22, 2.

Antiochus cum exercitu Syria egressus, versus Europam tendere videbatur, & suspectus erat Romanis. XVIII. 22, 3. 26, 2. 28, 10 *sq.* ejus classem præternavigare se non passuros declarant Rhodii. 24, 11. *n.* Antiochi legatis, qui Corinthum venerant, mandata dat T. Quintius cum collegis. XVIII. 30, 1-4. Ephesо urbi inhiat Antiochus. 32, 1 *sq.* eamque occupat, & inde Ætolis opem pollicetur. XX. 11, 2. *coll. c.* 10, 16. aliasque Æolidis & Ioniæ urbes occupat. XXI. 10, 4, 11, 2. in Thraciam abit, & Lysimachiæ postulata legatorum Romanor. audit, jus suum in Chersonesum & Thraciæ oram defendit; &, cum Ptolemæo non solum amicitiam sed & adfinitatem se contracturum, ait. XVIII. 32, 3 *sq.* & *cap.* 33 *seq.*

ab Ætolis accitus Antiochus adv. Achæos & Romanos, trajicit in Europam; sed e Græcia ejectus, & acie victus, cedit omni Asia eis Taurum. III. 3, 3 *sq.* Demetriadem cum classe adpellit. III. 6, 4. 7, 3. consultat cum Ætolis. XX. 1. legatos mittit ad Bœotos. XX. 2. Chalcide legationes excipit Epirotarum & Eleorum. 3. Thebis eum non recipiunt Bœoti. 7, 5. Chalcide nuptias celebrat. XX. 8. *ad Thermopylas* vincitur *a M? Acilio. Spicileg. Reliq. ex lib.* XX. Antiochi classis *ad Chium* vincitur, *a C. Livio.* XXI. 1, 1. *n.*

Antiochus agrum Pergamenum incursat, mox vero de Pace agere conatur cum L. *Æmilio*, classis præfecto; qui cum non audit, monente Eumene. XXI. 8. agrum Elæensem & Thebes campum vastat. 8, 10 *sqq.* Prusiam frustra ad partes suas trahere studet. 9. pugna navali *ad Myonnesum* vincitur

citur a Lucio *Æmilio Regillo*. 9, 13. & 10, 1. *n.* XXII. 7, 16. inde tardior factus, ad Scipiones de Pace legatos mittit, quæ tamen non convenit. XXI. 10-12. acie victus a Scipionibus, (XXII. 8, 8.) pacem petit, quæ ei datur. XXI. 13. Pacis leges. XXI. 14. confirmatæ a senatu populoque Rom. XXII. 7. formula Fœderis. XXII. 26.

Antiochus, cum initio ad res maximas suscipiendas idoneus visus esset, (XI. 34, 14 *sqq.*) processu temporis se ipso & hominum exspectatione inferior adparuit. XV. 37.

Antiochi M. filia Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolemæi Philomet. & Physconis. XXVIII. 17, 9.

Antiochus Epiphanes, Antiochi M. filius, frater minor Seleuci Philopatoris, rex Syriæ. XXXI. 12, 1 *sq.* ob male sanum ingenium Ἐπιμανὴς potius quam Ἐπιφανὴς cognominandus. XXVI. 10.

cum Ptolemæus Philometor ad Cœlesyriam ei eripiendam (*cf.* XXVIII. 1, 2 *sq.*) se compararet, prævenit eum, & Ægyptum invasit. XXVII. 17, 1 *sq. n.* ad Pelusium callido dolo usus est. 17, 3. *n.* legatos Romam mittit de eo bello. XXVIII. 1. Ægyptum occupat. XXVIII. 16, 1. legationibus Græcarum civitatum respondet, pro Ptolemæis fratribus apud ipsum deprecantibus. XXVIII. 16 *seq.* Memphi Naucratim, inde Alexandriam petit; XXVIII. 17, 11. eamque oppugnat & propemodum capit. 18, 1. XXIX. 1, 1. Romam rursus legatos mittit. XXVIII. 18.

ad belli societatem adv. Romanos invitatur a Perseo. XXIX. 3, 8 *seq.* liberalis in Græcos. XXIX. 9, 13. XXVIII. 18, 3.

magnificam Pompam ducit & ludos celebrat ad Daphnen in Syria; XXXI. 3 *seq.* ex eis opibus, quas Ptolemæo Philometori puero abstraxerat. 4, 9.

Ti. Gracchum legatum Rom. magna dexteritate excipit. XXXI. 5. Antiocho & Eumeni diffidit senatus Romanus. XXXI. 6, 5. 9, 6 *sqq.*

Dianæ templum in Elymaide spoliare frustra conatus Antiochus Epiphanes, moritur Tabis. XXXI. 11. regnum ejus, cum Demetrio Seleuci filio deberetur, puero Antiochi firmandum censet senatus Rom. XXXI. 12, 6.

Antiochus *Eupator*, Epiphanis filius, puer; cui regnum post patris obitum firmant Romani, cum tamen ad Demetrium potius pertineret. XXXI. 12, 7 *sq.* regnum ei administrat Lysias. XXXI. 19, 2.

Antipater, amicus Philippi Amyntæ filii; per eum Philippus ossa Athenienſium, in pugna Chæronensi occisorum, Athenas mittenda curavit. V. 10, 4.

prælio victis ad Lamiam Græcis, pessime accepit Athenienses aliosque Græcos. IX. 29, 2. soli Ætoli oculos contra eum

eum adtollere ausi sunt. IX. 29, 4. 30, 3.

in Antipatrum regem multa contumeliose in sua historia scripsit Democharcs. XII. 13, 8.

Antipater, Antiochi Magni fratris filius, equitum præfectus Antiochi. V. 79, 12. 82, 9. legatus de pace mittitur ad Ptolem. Philopat. post pugnam ad Raphiam. V. 87, 1 & 4. equitibus Tarentinis præest in pugna ad Panium. XVI. 18, 7. legatus de pace mittitur ad Scipiones. XXI. 13, 4. 14, 9. Romam. XXII. 7, 1 *sqq.* & *vs.* 14.

Antipatria, ἡ Ἀντιπάτρια, oppidum Phœbatidis? in Dassaretia, *in extremitate Macedoniæ*. Eam sibi adjunxerat Scerdilædas, eandemque recepit Philippus. V. 108, 2 & 8.

Antiphanes, Bergæus, *scriptor rerum incredibilium*. XXXIII. 12, 10. *sed istud Fragmentum referri debuerat ad* XXXIV. 5, 10. *Conf.* Berga.

Antiphates, Telemnæsti filius, Gortynius, legatus Cretensium ad Achæos, auxilia petens ad bellum cum Rhodiis. XXXIII. 15.

Antiphilus, Prusiæ legatus Romam. XXXII. 26, 4.

Antipolis, Ἀντίπολις, Massiliensium urbs & *colonia*, obsessa a Liguribus. XXXIII. 4, 2.

Antisthenes Rhodius, particularis Historiæ Scriptor probatus, in quo tamen nonnihil reprehendit Polybius. XVI. 14, 2 *sqq.* 15, 8.

Antitalces, Gortynius Cretensis, pater Cydæ cosmi. XXIII. 15, 1.

Antium, oppidum maritimum Latii. III. 24, 16. *vide* Antias populus.

Antonius, tribunus plebis, legatos Rhodiorum in senatum introducit, postquam prætorem, de bello Rhodiis inferendo legem ad populum ferentem, de rostris detraxerat. XXX. 4, 6.

Aous, Ἄωος, (*mendose vulgo omnes* Λῴος) Illyriæ amnis, prope Apolloniam in Ionium mare se exonerans. V. 110, 1. *n.* ad Aoum fluvium Molossi, ponte intercepto, progredi in Thessaliam prohibent A. Hostilium cos. XXVII. 14, 3.

Apamea, Ἀπάμεια, urbs Syriæ. Ibi coguntur copiæ Antiochi Magni. V. 45, 7. rursus. V. 50, 1.

Apameam ab exercitu, postulante Hermea, remittitur Epigenes. V. 50, 6. *Sic nempe ibi*, εἰς Ἀπάμειαν, *ex uno recentissimo cod. edidit Casaub.* pro εἰς ἰμάτιον, *quod ex* εἰς χειμάδιον *corruptum videri potest; nisi fortasse bene habet* ἀναχωρήσαντος εἰς ἰμάτιον, cum ad pallium rediisset, *id est*, quum bello excessisset; *quemadmodum Romani dicebant*, ad togam redire.

custos arcis Apameæ, Alexis. V. 50, 10. Apameæ mulieres uxorem Hermeæ, pueri filios ejus, occidunt. V. 56, 15.

Apamea Phrygiæ. XXII. 24, 9 & 12. *n.* 25, 6 & 9. 26, 8. 27.

27, 1. elephantes Apameæ? XXII. 26, 11. *n. An intelligenda* Apamea Syriæ?

Apasiacæ. *Vide* Aspasiacæ.

Apaturius, Gallus, occidit Seleucum, Callinici filium, in Asia cis Taurum. IV. 48, 9.

Apeaurus; mendosa vulgo lectio, ut putavi. Vide Apelaurus.

Apega, Nabidis tyranni uxor. XIII. 7, 6. XVII. 17.

Apelaurus, τὸ Ἀπέλαυρον, mons imminens Stymphalo, Arcadiæ oppido. IV. 69, 1. *mendose vulgo* Apeaurus.

Apelles, unus e tutoribus Philippo ab Antigono *Doson* relictis, IV. 87, 8. præcipua gratia apud Philippum valens, Achæos in servitutem redigere conatur, renitente Philippo & Arato. IV. 76. olim in Antigoni castris cum Achæis versatus erat. 76, 7. Aratos deprimere apud Philippum studet, & malitiose eos calumniatur. IV. 82. & 85.

calumniarum convictum, suspectum habere cœpit Philippus, licet connivere ei in multis coactus. IV. 86, 8. Taurionem apud Philippum calumniatur, non obtrectando, sed laudando. 87, 1 *sqq.* in potestate sua habet Leontium & Megaleam, & omnem prorsus potestatem ad se rapere studet. 87, 9 *sqq.*

conjurat cum Leontio & Megalea de impediendis regis consiliis; ipse Chalcidem se confert. V. 2, 8. 16, 9. ibi subvectionem commeatuum prohibere conatur, V. 2, 8. 28, 4. & omnia pro auctoritate agit. V. 26, 3 *sqq.*

Chalcide a Leontio advocatur Corinthum. V. 26, 2. ubi magna cum pompa urbem intrat, sed ad regem non familiariter admittitur. 26, 7 *sqq.* studiose observatur a rege, qui eum sequi se in Phocidem jubet. 26, 16. Corinthum in custodiam mittitur, ubi mox vitam finivit. V. 28, 5 *sqq.*

Apelles *alius*, (*fortasse filius superioris*) amicus Philippi, filium Philippi Demetrium Romam comitatur. XXIII. 14, 7. XXIV. 1, 5.

Apenninus mons, ὁ Ἀπέννινος. II. 16, 1. *n.* III. 110, 9. *n.* τὰ Ἀπέννινα ὄρη. II. 14, 8. Apenninus & Alpes sese contingunt supra Massiliam, II. 14, 8. 16, 1. mediam Italiam in longitudinem secat Apenninus, & ad fretum usque Siculum pertinet. II. 16, 4. Apenninum superans Hannibal, ex Apulia in Samnium transit. III. 90, 7.

Aper. Aprum ferens, Tarentum Hannibali prodit Philemenus. VIII. 31. apri venationem adamavit Polybius. XXXI. 22, 3.

Aperantia, Ἀπεράντεια *vel* Ἀπεραντία, urbs *& regio* Thessaliæ; *quam, cum Ætolorum esset, recepit Philippus.* XX. 11, 12. *n.* eamdem Philippo rursus eripiunt Ætoli. XXII. 8, 3 & 5.

Aphtheratus, a Masanissa deficit. XXXII. 2, 7.

Apia. Apiæ campus, τὸ Ἀπίας πεδίον, in Mysia *vel Phrygia*. V. 77, 9. *n.*

Apis, ὁ Ἄπις, portus Ægypti. XXXI. 25, 8. 26, 3.

Apocleti, οἱ Ἀπόκλητοι, *sanctius concilium* Ætolorum. IV. 5, 9. *n.* XX. 10, 13. cum triginta Apocletis consultat Antiochus. XX. 1, 1. iidem οἱ ἄρχοντες *vocantur* XXI. 2, 7. *coll.* 3, 2.

Apodoti, Ἀπόδοτοι, populus Ætolicus, non Græcus. XVII. 5, 8. *n.*

Apollinis templum; (*conf.* Pæanium.) Amyclis. V. 19, 3. Apollinis Carnei templum. V. 19, 4. *n.* Cynii Apollinis delubrum Temni. XXXII. 25, 12. Delphici Apoll. templum. XL. 11, 1. Thermi templum Apollinis a Philippo vastatum. XI. 4, 1.

coram Apolline ictum fœdus Philippi & Hannibalis. VII. 9, 2. Apollinis Hyacinthi tumulus Tarenti. VIII. 30, 2. sacrum Apollinis agrum Sicyoniis redimit Attalus. XVII. 16, 1.

Apollodorus, Susianæ præficitur ab Antiocho post Diogenem. V. 54, 12.

Apollodorus, tyrannus *Cassandreæ*, Macedoniæ urbis, quæ olim Potidæa; *passim a Scriptoribus* cum Phalaride collatus. VII. 7, 2. *Diodor. Sicul. Excerpt. Vales. p.* 354. *Seneca de Ira* II. 5. *de Benefic. VII.* 19. *Adde quos laudavit Heinsius ad Ovid. Lib. II. ex Ponto, Epist.* 9. *vs.* 43.

Apollodorus, scriba Philippi regis, adest ei in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. 8, 7.

Apollodorus, Bœotorum legatus ad Achæos. XXIV. 12, 5.

Apollonia, ἡ Ἀπολλωνία, ἡ τῶν Ἀπολλωνιατῶν πόλις, urbs *Illyriæ græcæ* ad mare Adriaticum, prope ostia Aoi fluvii. V. 110, 1. XXXIV. 12, 6.

Apolloniatæ auxilium adv. Illyrios petunt ab Ætolis & Achæis. II. 9, 8. Romanis se tradunt. II. 11. ad Apolloniam Panicus terror invadit classem Philippi, ad nuncium classis Romanæ Apolloniam tendentis. V. 109, 6. 110, 1 *sqq.*

in fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Apolloniam tenere sinerentur. VII. 9, 13.

Apollonia, *Assyriæ* urbs, in Apolloniatide regione. Eo pervenit cum exercitu Antiochus M. in expeditione adv. Molonem. V. 52, 3 & 7. *Conf.* Apolloniatis.

Apollonia Cretæ. Sæva Cydoniatarum perfidia in Apolloniatas, fœderatos & amicos. XXVII. 16.

Apollonias *vel* Apollonis, uxor Attali, Cyzicena, honorata a quatuor filiis. XXIII. 18. *n.*

Apolloniatis regio, ἡ Ἀπολλωνιᾶτις χώρα, in Assyria, a meridie Mediæ; (*nomen habens a principe urbe*, Apollonia, *de qua* supra.) V. 44, 6. *Conf. Adnot. ad* V. 54, 7. ea potitur Molo, qui ab Antiochi imperio defecit. V.

43, 8. 51, 8. in ea Antiochus prælio vincit Molonem. 52 *seqq.*

Apollonidas *vel* Apollonides, Sicyonius, dona Eumenis aliorumque regum generose respuenda censet. XXIII. 8, 1. *n.* (*ubi mendose vulgo* Apollonius *legebatur.*) legatus Romam mittitur ad rationem reddendam eorum quæ Spartæ gesta erant ab Achæis & Philopœmene. XXIII. 11, 6, 12, 1. ejus sententia moderata intuitu Romanorum, bello Persico. XXVIII. 6, 2 *&* 6.

Apollonides, quæstor Lacedæm. nefarie occisus à Chærone. XXV. 8, 6.

Apollonides & Apollonius, Clazomeniorum legati in Ægyptum. XXVIII. 16, 5.

Apollonius mendose vulgo legebatur XXIII. 3, 1. *pro* Apollonides.

Apollonius, Clazomeniorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 16, 5.

Apollonius, familiaris Demetrii, Seleuci filii, Romæ obsidis; XXXI. 19, 6. 21, 2. filius Apollonii ejus, qui plurimum gratia valuerat apud Seleucum. 21, 3.

Apollophanes, Antiochi M. medicus, Seleuciensis, (V. 58, 3.) monet Antiochum de occidendo Hermea. V. 56. hortatur eumdem, ut, priusquam Cœlesyriam invadat, Seleuciam, imperii sedem, Ptolemæo eripiat. V. 58, 3 *sqq.*

Appius. *vide* Claudius.

Apron, Ἄπρων, fluvius Liguriæ. XXXIII. 8, 2. *nisi pro* Ἄπρωνα *legendum* Οὔαρον, Varum. *vide Adnot.*

Apteræi, Ἀπτεραῖοι, Cretenses. Eos Cnossiorum societati renunciare coëgerunt Polyrrhenii & Lampæi. IV. 55, 4.

L. Apuleius, legatus Romanor. in Asiam, ad inspiciendas res Attali & Prusiæ. XXXII, 26, 5.

Apulia; Apuli. ἡ Ἰαπυγία; οἱ Ἰάπυγες.

Apuli (Ἰάπυγες) & Messapii, in sociis Romanor. bello Gallico Cisalp. II. 24, 24, 11. Apulia (ἡ Ἰαπυγία) in tria nomina (*id est*, in tres partes) distincta, in Dauniam, Messapiam (*& Peucetiam: nisi forte tertia pars intelligenda est* Apulia proprie sic dicta; *quod inde colligi posse videtur, quod* II. 24, 11. *distinguuntur* Ἰάπυγες *&* Μεσσάπιοι.) III. 88, 3 *sq. n.*

Apulos *vel* Appulos *in lat. vers. scripserat Casaub.* III. 91, 5. *ubi græca exempla mendose* (*ut videtur*) Δαύνιοι *habent, fortasse pro* Καυδῖνοι.

Apuliam *in vers. lat. cum Casaub. scripsimus* V. 108, 9. *&* Apuliam Dauniam *cum eodem* IX. 7, 10. *ubi græcum exemplar nonnisi* Δαυνίαν *habet.*

Apuliam *latine reddidi græcum* Ἰαπυγίαν XXXIV. 11, 2 *&* 8. *cum debuissem ibi* Iapygium *ponere, scil.* Iapygium promontorium. *Intelligitur enim* ἡ Ἰαπυγία ἄκρα. *Vide* Iapygium.

P. Apuſtius, Romanorum legatus ad juniorem Ptolemæum. XXXII. 1, 4.

Aquæ inopia capitur ab Antiocho M. urbs Rabbatamana. V. 71, 9 *ſq.*

aquam qui derivaſſet in terram incultam, eum per quinque generationes immunem eam terram colere ſiverunt Perſarum reges. X. 28, 3.

aqua intercute laborantibus ſimiles ſunt avari. XIII. 12, 6.

Aquilegia, ἡ Ἀκυληῖα. divites in ejus vicinia venæ auri. XXXIV. 10, 10 *ſqq.* diſtantia urbis a Iapygio promontorio. *cap.* 11, 8.

Arabia, Ἀραβία. Arabiæ (*deſertæ & Petrææ*) populi partim ſponte ſe adjungunt Antiocho M. partim vi ab eo ſubiguntur. V. 71.

Arabes, in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 8. 82, 12. 85, 4.

in eam Arabiæ *Felicis* partem, quæ ſinui Perſico adjacet, expeditionem ſuſcipit Antiochus Magnus. XIII. 9. *n.* Populi ejusdem regionis, Chatteni, Gerræi *&c. ibid.*

Arachoſia, ἡ Ἀραχωσία, Aſiæ regio, inter Drangianam & Indiam. Per eam, ex India veniens, proficiſcitur Antiochus. XI. 34, 13.

Arachthus, Ἄραχθος, Epiri fluvius, Ambraciæ muros præterfluens. XXII. 9, 4. *n. Mendoſe* Ἄρατος *codd. noſtri.* τὸν Ἀράθοντα *ex Livio erat editum.*

Aradii, Ἀράδιοι, partim urbem inſulamque habitantes, partim oppoſitam continentem in Phœnicia; eos in ſocietatem accipit Antiochus Magnus. V. 68, 7. in eorumdem ditione eſt Marathus oppidum. *ibid. n.*

Aranacæ, Ἀρανάκαι. *Sic olim ex mſstis editum erat* XXXV. 2, 4 *& ſqq. pro* Ἀραυάκαι, Aravacæ, *quod vide.*

Ἄραρος, Arar. Sic ex conject. ediderat Caſaubonus III. 49, 6. pro Ἰσάρας.

Aratus, Sicyonius, ſenior.

ejus Commentarii hiſtorici ubi deſinunt, inde hiſtoriam incipit Polybius. I. 3, 2. IV. 2, 1 *ſq.* Sunt illi commentarii inprimis veri & dilucidi. II. 40, 5.

virtutes & vitia ingenii & indolis Arati. IV. 8.

Aratus dux & auctor inſtaurati fœderis Achaici & concordiæ Peloponneſiorum. II. 40, 2. viceſimo ætatis anno Sicyonem a tyranno Nicone liberavit, (IV. 8, 4. X. 25, 3.) & fœderi Achaico adtribuit; prætor iterum, Acrocorinthum cepit, & Corinthios moxque etiam Megarenſes fœderi Achaico adjunxit; tyrannis Peloponneſi, & Antigoni Gonatæ dominationi, Ætolorumque cupiditati fortiter ſe oppoſuit. II. 43.

Arati prudentia omnibus mederi novit difficultatibus, & conſilia hoſtium in contrarium vertere. II. 45, 5 *ſq.* 46. IV. 8, 1 *ſqq.* idem Aratus ad bellum aperte gerendum parum idoneus. IV. 8, 5 *ſqq.* πολιτικῶ-

τικώτερος ἢ στατηγικώτερος. IV. 19, 11.

molitur societatem cum Antigono, Philippi tutore. II. 47 *seqq.* multa simulare & dissimulare cogitur, neque omnia in Commentariis suis referre potuit. 47, 10 *sq.*

Argos capit, quod Cleomeni se tradiderat. II. 53. *coll.* 59, 8. Aratum defendit Polybius contra Phylarchi calumnias de crudelitate ejus adv. Mantinenses & Aristomachum Argivum. II. 56 *seqq.*

Aratus, prætor designatus post Timoxenum, IV. 6, 7. quinto die ante legitimum tempus init prætura, Messeniis contra Ætolos opem laturus. IV. 7, 8 *sqq.* ad Caphyas sua imprudentia infeliciter pugnat cum Ætolis. IV. 10-12. accusatus apud Achæos, culpam deprecatur, & liberaliter absolvitur. 14.

Philippo moderationem suadet in Lacedæmonios; IV. 24, 3. et alias semper meliora eidem suasit. V. 12, 5 *sqq.* VII. 11. & 13 *seq.* IX. 23, 9. cum Philippo, iterum in Peloponnesum veniente, deliberat Corinthi. IV. 67, 8.

Apelli, Achæos jugo subdere conanti, restitit Aratus. IV. 76, 8 *sq.* Aratum apud Philippum, merito maxime eum facientem, de statu dejicere Apelles conatur. 82, 2 *sqq.* Aratos apud Philippum denuo calumniatur Apelles, sed illorum innocentiam patefacit Amphidamus Eleus. 85 *sq.* præcipuam Aratorum rationem habet Philippus, cognito Apellis & Leontii delicto. V. 1, 8. Aratus restitit Leontio, successum expeditionis Thermicæ impedire conantem. V. 7, 4. post reditum Limnææ lapidibus petitur a Leontio & Megalea, & mox eos criminum admissorum convincit in confessu amicorum Philippi. V. 15 *sq.*

apud Aratum Sicyone divertit Philippus. V. 27, 3. prætor rursus creatur Aratus post Eperatum. 30, 7. 91 *seqq.* militiam instaurat. 91. protegit Achæos adv. Lacedæmonior. Eleor. & Ætolorum incursiones. 92. dissidia Megalopolitanorum componit. 93. cum Ætolis agit de pace. V. 103.

Philippo rectum dat consilium de Ithomata arce Messeniis reddenda. VII. 11. lento veneno necatur a Philippo, Taurionis opera. VIII. 14, post mortem, ut heros, cultus ab Achæis. *ibid. vs.* 7. Honores ejus apud Romanos, post Corinthi excidium, vindicat Polybius. XL. 8, 10.

Cynætham urbem proditione capturus, ausu exciderat, quod diei horam non observaverat. IX. 17.

Aratus junior, Arati filius.

a patre mittitur ad Antigonum *Dosonem*, firmandæ societatis causa. II. 51, 5. Prætor creatur Achæorum. IV. 37, 1. cunctator & segnis ad bellum. IV. 60. copias conjungit cum Philippo. IV. 70, 2. prætura abit. V. 1, 1 *sq.*

legatus

legatus Achæorum nominatur ad Ptolem. Epiph. cum Lycorta & Polybio. XXV. 7. Romam legatus mittitur cum Callicrate, in cauſſa exſulum Spartanorum. XXVI. 1, 8.

Aravacæ, Ἀραυάκαι (*rectius* Ἀραουάκαι) populus Celtibericus; bello geſto cum Romanis legatos Romam mittunt. XXXV. 2 *ſeq. Vide Not. ad cap.* 2, 4.

Araxus, ὁ Ἄραξος, Elidis promontorium. IV. 59, 4. 65, 10.

Arbitrio Romanorum ſe permittere. *vide* Fides.

Arbo, ὁ Ἄρβων, urbs Illyrici. II. 11, 15. *niſi* Narbona *vel potius* Narona *legendum. vide Not.*

Arbucala, ἡ Ἀρβουκάλη, urbs magna Vaccæorum in Hiſpania, vi capitur ab Hannibale. III. 14, 1.

Arbuſticum vinum Capuæ. XXXIV. 11, 1.

Arcades, οἱ Ἀρκάδες, Cretæ civitas, cum aliis deſciſcit a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyctios. IV. 53, 6.

Arcadia, Ἀρκαδία. II. 54, 2. Arcades, Ἀρκάδες. (Ἀρκαδίας *cum Palmerio poſui* IV. 77, 8. *pro* Ἀχαΐας, *quod dabant edd. & mssti.*) ab occaſu hiberno Arcadiæ, eſt Triphylia. IV. 77, 8.

Arcades, major per ſe populus quam Achæi ſtricte ſic dicti. II. 38, 3. Arcades & Lacedæmonii, duo maximi populi Peloponneſi. IV. 32, 3. virtutis fama fruuntur Arcades, cum ob humanitatem, tum ob pietatem in Deos. IV. 20, 1 *ſq.* ab eorum inſtitutis deſciverunt Cynæthenſes, & efferati ſunt. 20, 2 *ſq.* 21, 5 *ſqq.* Muſicæ & ſaltationis ſtudium, ad molliendam morum auſteritatem Arcadibus neceſſarium. IV, 20, 3 *ſqq. & 21.* Arcadibus auctor fuerat Epaminondas condendæ Megalopoleos, & ſinceræ ſocietatis perpetuo cum Meſſeniis colendæ. 32, 10. *n.* pariter Arcadas & Meſſenios ad concordiam hortatur Polybius. *ibid. &* 33, 10 *ſqq.*

inſcriptio in honorem Arcadum in columna ad aram Iovis Lycæi Meſſenæ. IV. 33, 2 *ſq. n.* Arcadia, velut altera patria Meſſeniorum, ob fidem Arcadum in Meſſenios, a Lacedæmoniis inique habitos. 33, 4 *ſqq.*

Arcadica fabula, Ἀρκαδικὸς μῦθος, de hominibus in lupos verſis. VII. 13, 7.

Arcas; ejus filius Triphylus. IV. 77, 8.

Arceſilas Philoſophus. X. 25, 2.

Arceſilaus, legatus exſulum Spartanorum. Romam, a piratis captus & occiſus. XXIV. 11, 1 *ſq.*

Arceſilaus, Megalopolitanus, bello Perſico tempori ſerviendum cenſet intuitu Romanorum. XXVIII. 6, 2. *n. & vs.* 8.

legatus Achæorum ad conciliandos inter ſe reges Antiochum Epiph. & Ptolemæos. XXIX. 10, 6.

Arceſine, ὁ Ἀρκεσίνης. *Fragm. hiſt.* 7. *& ibi not.*

Archedamus, Ætolus, præfectus equitum in exercitu T. Quintii. XVIII. 4, 5. bello Ætolico ad M? Acilium mittitur cum Pantaleonte, inducias petiturus. XX. 9, 1. ejus & Pantaleontis fidem Romanis suspectam facit Lyciscus. XXVIII. 4, 8. *ubi perperam (ut videtur)* Ἀρχιδάμου *vulgo legitur pro* Ἀρχεδάμου, *in quam scripturam consentiunt superioribus locis libri. Verumtamen memoratur &* Archidamus Ætolus, Pantaleontis filius, IV. 57, 7. *& is quidem ab hoc utique diversus, at hujus fortasse avus, aut certe ex eadem familia. Ceterum parum inter utramque scripturam interesse videtur, & idem nomen utroque modo potuit efferri.*

Archedicus, Comicus, perstringit Democharem historicum. XII. 13, 6.

Archias, Cypri præfectus Ptolemæorum nomine, insulam Demetrio vult prodere; sed deprehensus, suspendio vitam finit. XXXIII. 3.

Archicrates, sodalis Diæi, Achæorum prætoris qui patriam perdidit. XL. 4, 9.

Archidamus, Eudemidæ filius, rex Spartæ, duos reliquit filios ex Hippomedontis filia, qui a Spartanis post mortem Cleomenis regis præteriti sunt, quamquam ad eos jus regni pertinebat. IV. 35, 13 *sq.* idem metu Cleomenis, Sparta aufugerat, & Messenæ exsulaverat; deinde, ficta Cleomenis reconciliatione confisus, cum Spartam repeteret, a Cleomene occisus est. V. 37, 1 *sqq.* VIII. 1, 5 *sqq.*

Archidamus, Pantaleontis filius, Ætolus, (*vide supra in fine artic.* Archedamus.) cum Dorimacho & Alexandro in Ægiram, Achaiæ oppidum, per proditionem irrumpit. IV. 57, 7. mox cum sociis urbe rursus expulsus, perit. IV. 58, 9. *n.*

Archidamus *alius, si vera scriptura* XXVIII. 7, 8. *pariter* Ætolus. *vide* Archedamus.

Archidamus fortasse legendum XI. 18, 3 *&* 5. *pro vulgato ibi* Anaxidamus. *vide Adn.*

Archimedis ingenium, quavis multitudine manuum efficacius. VIII. 5, 3 *sqq.* 9, 7. ejus machinæ. VIII. 7-9.

Archippus, Achæus, in carcerem conjectus a Diæo prætore, dimittitur ab eodem solutis 40 minis. XL. 5, 4. *cf. cap.* 4, 1.

Archo, (Ægirates, XXIX. 10, 6.) coram Cæcilio Metello defendit res Spartæ gestas ab Achæis prætore Philopœmene. XXIII. 10, 8.

Ardaxanus fluvius, Ἀρδάξανος, prope Lissum in Illyrico. VIII. 15, 2.

Ardeates, δῆμος Ἀρδεατῶν, civitas maritima Latii, antiquissimis fœderibus Romanor. cum Pœnis comprehensa. III. 22, 11. 24, 16.

Ardiæi, *aliis* Ardyæi, populus Illyricus, a Romanis obiter subactus, dum a Dyrrhachio interio-

interiora Illyrici petunt. II. 11, 10. *n.* 12, 2.

Ardyes Galli, Ἄρδυες Κελτοί, a septemtrione convallis per quem decurrit Rhodanus fluvius. *Fortasse* Αἴδυες, Ædues. III. 47, 3. *n.*

Ardys, vir fortis, equitibus hastatis præfectus in acie Antiochi adv. Molonem. V. 53, 2. cum Diogneto navarcho eximiam operam præstat in oppugnatione Seleuciæ Pieriæ. 60, 4 *sqq.*

Ἄρειον πεδίον, *id est*, Martius campus, inculta Thraciæ regio. XIII. 10, 7.

Arethon invitis libris ex Livio editum erat, pro Arachthus, *quod vide.*

Aretium. *vide* Arretium.

Arcus & Alcibiades, Spartani, exsules veteres a Philopœmene in patriam restituti, ingrati legationem Romam obeunt adv. Achæos. XXIII. 11, 7 *sq.* 12, 2 *sq.* XXIV. 4, 3.

Argennum promontorium, τὸ Ἀργεννον, ad fretum quod est inter Chium & Asiam. XVI. 17, 2. *n.*

Argenti metalla ad Carthaginem Novam. XXXIV. 9, 8 *sq.* eorum inventor Aletes. X. 10, 11.

argenti excoctio e glebis amne devectis in Hispania. XXXIV. 9, 10 *sq.* argentum æstimatur decima pars auri ejusdem ponderis. XXII. 15, 8. argentum optimum Atticum. *ibid. & cap.* 26, 19. *cf.* Talentum.

argenteæ laminæ, Iovis aræ Thebis detractæ. XXIII. 2, 7. *conf.* Aurum, & Aureus.

Argolicus sinus, ὁ Ἀργολικὸς κόλπος. V. 91, 8. juxta cum protenditur Acte, ἡ Ἀκτή. *ibid. n.*

Argos, Ἄργος, *gen.* Ἄργεος, *dat.* Ἄργει. *Sic* V. 16, 6. *cum Reiskio correxi* ἐν Ἄργει, *pro mendoso* ἐναργῆ. *Rursus* II. 54, 1. *perperam veteres libri* εἰς ἔργον *dabant, pro* εἰς Ἄργος. Argivi, Ἀργεῖοι; *inde ipsa urbs* ἡ τῶν Ἀργείων πόλις. II. 53, 5.

Argivis oppida nonnulla Laconica adtribuerat Philippus, Amyntæ filius. IX. 28, 7. XVII. 14, 7.

Argivorum tyrannus Aristomachus tyrannidem abdicat, & Argos adtribuit Achæis. II. 44, 6. mox vero rursus ab eis se separat, & cum Cleomene facit. II. 60, 6. *conf.* 52, 2. Argos recipiunt Achæi, Aristotelis Argivi opera. II. 53. Argos se confert Antigonus, Peloponnesum intrans. II. 54, 1. rursus, domum rediens. 70, 4.

Argivorum fines (τὴν Ἀργείαν) incursat Lycurgus, & oppida nonnulla capit. IV. 36, 4 *sq.* Argis hiemat Philippus. IV. 82, 1. 87, 13. Argis cædem patraverat Leontius, post Antigoni discessum. V. 16, 6. *n.* Messenii per Argivorum fines Laconicam petunt. V. 20, 3. Argivorum finibus imminet Machanidas Lacedæmonius. X. 41, 2.

Argos a Philippo repetunt

Achæi in colloquio ejus cum T. Quintio. XVII. 2, 5. 6, 8. 8, 9. Argis conveniunt magistratus Achæorum. XXIII. 10, 2. XXVII. 2, 11. *Sic & pro Αἴγιον, quod est* XXVIII. 5, 10. *apud Livium est* Argos, *ubi pariter de* Achaicorum magistratuum conventu *agitur.*

Argis celebrantur Nemeorum solennia. *vide* Nemea. Iunonis sacerdotes apud Argivos cum Olympiorum victoribus comparavit Timæus in sua Historia. XII. 12, 1. *Argiæ sacerdotis filii*, Cleobis & Biton. XXIII. 18, 7. *n.* Argivorum colonia, Iassus; XVI. 12, 2. item Rhodus & Soli Ciliciæ. XXII. 7, 11. urbis Argivorum opes miratur L. Æmilius Paullus. XXX. 15, 1.

Argos Amphilochicum, τὸ καλούμενον Ἄργος Ἀμφιλοχικόν, XXIII M. P. distans ab Ambracia. XXII. 13, 12.

Argyraspides, argenteis clypeis insignes, in exercitu Antiochi. V. 79, 4.

Ἀργύριππα, *vide* Arpi.

Arianus, amicus Bolidis Cretensis, cujus opera utitur Bolis ad decipiendum prodendumque Achæum. VIII. 18 *seqq.*

Ariaracæ. *Vide* Aniaracæ.

Ariarathes circa Olymp. CXL. suscipit regnum Cappadociæ. IV. 2, 8. per legatos deprecatur apud Manlium, quod cum Antiocho fecisset; & sexcenta talenta pendit Romanis. XXII. 24, 4 & 7. *Conf. Spicileg.* T. V. p. 41 *sq.* cum socio Eumene adv. Pharnacem bellum gerit. III. 3, 6. XXV. 4 *seq. cf. c.* 2, 6. XXVI. 6, 3 & 15. *Fragm. hist.* 6. pacem facit cum Pharnace. XXVI. 6. controversias cum Gallogræcis disceptat coram M. Iunio legato Romanor. XXXI. 13. *cf. c.* 12, 13.

Ariarathes, Ariarathis filius, rex Cappadociæ, patri succedit in regnum. XXXI. 14. amicitiam cum Romanis renovat, & diis sacra facit ob Romanorum in se benevolentiam. XXXI. 14 *seq.* ad Lysiam in Syriam mittit, fororis & matris ossa repetens. XXXI. 15. insigne donum Romam mittit, & scipione & sella eburnea a senatu donatur. XXXII. 3, 3. 5, 1 *sqq.* ab Oroferne, ope Demetrii, pellitur regno. III. 5, 2. & Romam venit. XXXII. 20. in regnum restituitur, Attali opera. III. 5, 2. XXXII. 23. depositum Orofernis repetit a Prienensibus. XXXIII. 12.

Aribazus, Sardium præfectus. VII. 17, 9. 18, 7. VIII. 23, 9. *n. ubi vulgo* Ariobazus.

Aridices, Rhodiorum legatus ad Byzantios. IV. 52, 2.

Aries. In arietes libramenta plumbi & saxa & stipites e muris dejiciebantur. XXII. 10, 4.

Ariminum, Ἀρίμινον; *sed superiores editiones ante Ernestum* Ἀρίμηνον *cum codd. nostris, excepto Aug. qui* Ἀρίμινον *dat* II. 21, 5. & 23, 5. *sed ex emend. ab antiqua tamen manu.* Ἀριμηνὸν *habet cod. Vat. & ejus socii* III. 86,

86, 1. Ἀρίμινον *corrigere jusserat Vrsinus, cui obtemperavit Ernestus; eodemque modo habet Steph. Byz.*

urbs ad Adriaticum mare, in confinibus Galliæ Cisalpinæ & reliquæ Italiæ, haud procul a Padi ostio. III. 61, 11. 86, 1 *sq.* ad Ariminum usque progrediuntur Galli Transalpini, a Boiorum regibus conducti. II. 21, 5. L. Æmilius Cos. cum legionibus Ariminum mittitur. II. 23, 5. Ariminum conveniunt legiones Ti. Sempronii ex Sicilia dimissæ. III. 61, 10. 68, 13 *sq.* eodem mittitur Cn. Servilius Cos. ad prohibendum Hannibalem. III. 77, 2. 86, 1 *sq.* Ariminо exercitum in Dauniam ducit idem ad Fabium dictatorem. III. 88, 8.

Ariobazus. VIII. 23, 9. *n. Vide* Aribazus.

Arisba, Ἄρισβη, oppidum agri Abydeni, a Gallis Ægosagis occupatur. V. 111, 5.

Aristænetus Dymæus, Ἀριστάλνετος, equitatui præfectus sub Philopœmene, in pugna ad Mantineam. XI. 11, 7.

Aristænus, Ἀρίσταινος, Megalopolitanus, *nonnumquam etiam* Aristænetus *vocatus in libris Polybianis*, Ἀριστάλνετος; (*vide Adnot. ad* XVII. 1, 4.) legatus Achæorum ad colloquium Philippi cum T. Quintio. XVII. 1, 4. 7, 2. immerito pro proditore habitus a nonnullis, quod Achæos ab Ætolis ad partes Romanorum traduxisset. XVII. 13, 7 *sqq.*

prætor Achæorum, XXII. 7, 2. arguit levitatem quam commiserant Philopœmenes & Lycortas in renovatione fœderis cum Ptolemæo. XXIII. 9, 5 *sqq.*

Q. Cæcilio, objurganti Achæos & Philopœmenem, tacens adsentitur; XXIII. 10, 3. inde suspectus Achæis. 10, 14 *sq.*

Aristæni & Philopœmenis comparatio. XXV. 9.

Aristarchus, Phocæensium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXI. 4, 4.

Aristides & Pericles quamdiu reipublicæ Athenienſium præfuerunt, plurima Athenienses benigne & graviter fecerunt. IX. 23, 6. ejus abstinentiæ laudem superavit L. Æmilius Paulus. XXXII. 8, 6.

Aristides, legatus Antiochi Epiphanis ad Ptolemæum (*minorem, ut videtur.*) XXVIII. 17, 12.

Aristides, pictor, qui Bacchum pinxit. XL. 7, 3.

Aristo. *vide* Ariston.

Aristocrates, rex Arcadum, a suis occisus ob perfidiam in Messenios admissam. IV. 32, 6. *n.*

Aristocrates, prætor Rhodiorum. XXXIII. 9.

Aristocratia, una e tribus reipformis. VI. 3, 5. quænam sit vera Aristocratia. VI. 4, 3. quomodo nascatur. 4, 8. 8, 1 *sqq.* mutatur in Oligarchiam. 8, 4 *sqq.* a qua multum differt. 3, 11.

Aristodamus, Achæorum legatus ad gratulandam Romanis duci-

bus victoriam de Perseo. XXX. 10, 3.

Aristodemus, tyrannus Megalopolitanorum. X. 25, 2. *n.*

Aristogiton, Eleus, bello captus a Lyco, prætore Achæorum. V. 94, 6.

Aristomachus, Argivorum tyrannus, (tyrannis prognatus; II. 59, 1.) mortuo Demetrio, Philippi patre, tyrannidem abdicavit. II. 44, 3 *&* 6. 60, 4. mox vero ab Achæis se rursus separavit, & Cleomeni se adjunxit. II. 60, 6. Cum Aratus recipere Argos & ad Achæos reducere frustra tentasset, 80 primores cives, ut cum Achæis facientes, tortos jugulavit. II. 59, 7 *sqq.* deinde captus ab Antigono & Achæis, Cenchreis mari demersus est. 60, 9. *n.* de quo supplicio temere multas mendaces tragœdias fecit Phylarchus. 59.

Aristomachus, Corinthius, Hieronymum Syracusium monet, ut in societate Romanorum maneat. VII. 5, 3.

Aristomenes, rex Messeniorum, quo regnante gestum est bellum cum Lacedæmoniis, Aristomenicum dictum. IV. 33, 2. *n. & vs.* 5.

Aristomenes, Acarnan, putidus Agathoclis adulator; pro eo orans Macedonas, male accipitur. XV. 31, 6 *sqq.* dein regni administrator factus. *ibid. vs.* 7. Scopam & Dicæarchum occidi curavit. XVIII. 36 *sq.*

Ariston, Ætolorum prætor, corpore infirmus, belli curam Scopæ & Dorimacho permittit. IV. 5, 1. 9, 9. nullum esse cum Achæis bellum stulte contendit, quo tempore in Peloponnesum irruperant Æoli. IV. 17, 1 *sqq.*

Ariston, Megapolitanus, temporibus cedendum putat intuitu Romanorum, bello Persico. XXXVIII. 6, 2 *&* 8. legatus Achæorum ad conciliandos reges Antiochum Epiph. & Ptolemæos. XXIX. 10, 6.

Ariston, Rhodiorum legatus ad Q. Marcium Philippum Cos. in Macedoniam. XXVIII. 14, 6.

Aristonicus, eunuchus Ptolemæi Epiphanis, vir strenuus & bellicosus. XXIII. 17. mercenarios milites e Græcia adduxerat regi. 16, 6.

Aristophantus, Acarnanum prætor, copias suas jungit cum Philippo. V. 6, 1.

Aristoteles Argivus, Clemenis factioni se opponit; & Argos, a Cleomene occupatum, Achæis rursus tradit. II. 53, 2.

Aristotelis *Philosophi* traditio de Locrorum origine, verior quam Timæi. XII. 5, 5 *sqq.* 6, 7 *sq.* 8, 2 *sqq.* 12, 5.

Aristotelem temere probris infectatur Timæus. XII. 9. eum defendit Polybius. XII. 8 *sq.* 23, 8.

Aristoteles, Rhodiorum legatus Romam de societate. XXXI. 1, 2.

Arius, ὁ Ἄριος, fluvius Bactrianæ, Tapuriæ *&* Ariæ. X. 49, 1. *n.* juxta quem Bactrianos acie vicit Antiochus Magnus. 49, 4 *sqq.*

Arma. *vide* Gladius, Scutum, Hasta *&c.*

armis

armis Romanis Afros instruit Hannibal. III. 87, 3. 114, 1. arma peditum Romanor. VI. 23. equitum Rom. arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. VI. 25. armatura Macedonum & Romanorum inter se collatæ. XVIII. 11 *sqq.*

armorum, non vestium, cultum & elegantiam curare vir fortis debet. XI. 9.

Armenas, Nabidis filius, Romæ obses moritur. XX. 13, 4.

Armosata, Ἁρμόσατα, urbs *Armeniæ*, inter Euphratem & Tigrim, in Pulcro qui dicitur Campo. VIII. 25, 1.

Aromata Arabiæ. XIII. 9, 5.

Arpi, (ἡ Ἀργύριππα) *oppidum* Dauniæ in Apulia. Ejus agrum, τὴν Ἀργυριππανὴν, populatur Hannibal. III. 88, 6. Arpani, οἱ Ἀργυριππανοὶ, advocant Hannibalem. III. 118, 3.

Arretium, urbs Etruriæ, ἡ τῶν Ἀρρητίνων πόλις. Eam obsidere conantur Galli, & ante urbem cædunt Romanos. II. 19, 7 *sq.* ad Arretium cum exercitu considet C. Flaminius consul. III. 77, 1. 80, 1.

usque ad Arretinum agrum, τὴν τῶν Ἀρρητίνων χώραν, pertinet Liguria. II. 16, 2. *n.*

Ars. Polybii ætate, omnium rerum in vita utilium Ars quædam inventa erat, certis præceptis constans, & certa ratione nitens. IX. 2, 5. X. 47, 12. *Conf.* Cognitio.

ars Imperatoria. *vide* Imperator.

Arsaces, rex Parthiæ, ad Antiochi M. adventum corrupit puteos, & in Hyrcaniam se recepit. X. 28 *sq.*

Arsinoë, Ptolemæi Philopatoris soror, (*eademque uxor*, *Adnot. ad XV.* 25, 2.) cum rege ad Raphiam hortatur milites. V. 83, 3. 84, 1. cum eodem Alexandriam redit. 87, 6. Berenices erat filia, mater Ptolemæi Epiphanis, occisa auctore Sosibio, ministro Philammone. XV. 25, 2. 32, 7. 33, 11.

Arsinoë, Lysimachi Thraciæ regis filia, uxor Ptolemæi Philadelphi, mater Lysimachi, occisi opera Sosibii. V. 25, 2. *n.*

Arsinoë, ἡ Ἀρσινόη, urbs Africæ; & urbs Ætoliæ. IX. 45, 1 *sq. n.* (*Conf.* Arsinoia.) Arsinoënsis, Ἀρσινοεύς, civis Arsinoës Ætolicæ. IX. 45, 2. XVII. 10, 9.

Arsinoia, Ἀρσινοΐα, *eadem cum* Arsinoë Ætolica. Cæde ibi patrata, gustato cruore, efferantur Ætolorum animi. XXX. 14, 5. *Conf. Adnot. ad* IX. 45, 1.

Artabazanes, potentissimus dynastarum Asiaticorum. V. 55, 2. cum Antiocho, quibus conditionibus ille voluit, pacem fecit. 55, 10. ejus regnum ubi situm. 55, 6 *sqq.* *Conf. Adnot. ad* V. 44, 8.

Artaxerxi regi Persarum in venatione occurrens leo, equum regis corripuit. *Fragm. hist.* 10. *Tom.* V. p. 56.

Artaxias, regulus majoris partis Armeniæ, pace comprehensus inter Eumenem & Pharnacem confecta. XXVI. 6, 12.

Arte-

Artemidorus, prætor Syracusanorum cum Hierone. I. 8.

Artemidorus, scriptor, corrigit Polybii errorem. XXXIV. 12, 11. *Conf. c.* 13, 1.

Artemisium, locus Elidis. IV. 73, 4. *Conf.* Diana.

Arx absque muris, Ægiræ. IV. 58, 7. I. 30, 4. *Conf. Liv. XXIV.* 3. *de arce Crotonis.*

As Romanus, ejusque relatio ad obolum Græcorum. II. 15, 6. *n.* VI. 39, 12. *n.*

Ascondas & Neo, Bœoti, Brachyllæ majores, Macedonibus faventes. XX. 5, 5 *sq.*

Asdrubal *s.* Hasdrubal, Ἀσδρούβας. Hannonis fil. dux Pœnorum in Africa adv. Regulum. I. 30. in Siciliam missus, Lilybæi milites exercet. 38. ad Panormum cæditur a L. Cæcilio Cos. 40.

Asdrubal, gener Amilcaris Barcæ, & classis ejus præfectus, succedit Barcæ in Hispaniæ imperio. II. 1, 9. III. 12, 3. 13, 3. Hispaniam prudenter administrat; Novam Carthaginem condit. II. 13. prope urbem exstruxisse perhibetur regium palatium, monarchicum adfectans imperium. X. 10, 9.

fœdus facit cum Romanis de Ibero amne non transgrediendo. II. 13, 7. 21, 11. III. 27, 9 *sq.* 29, 3, non tam armis, quam comitate sua in regulos Hispaniæ, auxit Pœnorum imperium. II. 36, 2. interficitur a Gallo, privatas injurias ulciscente. II. 36, 1.

ejus avaritiam & dominandi cupiditatem, causam fuisse ait Fabius secundi belli Punici. III. 8. eumdem, ait idem Fabius, pro lubitu omnia in Hispania gessisse, & monarchicum adfectasse imperium. *ibid.*

Asdrubal, Hannibalis frater senior, *nempe e duobus minoribus.* IX. 22, 2. ei Hispaniæ imperium comittit Hannibal, expeditionem in Italiam susceperturus. III. 33, 6 & 14 *sqq.* IX. 22, 2. palantes classiarios Romanos cædit. III. 76, 8 *sqq.* Carthagine nova hibernat. 76, 11. 95, 2. ad Iberi fluvii ostia, prælio navali vincitur a Cn. Scipione. III. 95, 8. 96. urbem nescio quam in Carpetanis obsidet, quo tempore Carthaginem Novam petit Scipio. X. 7, 5. a Scipione prælio victus ad Bæcula, ad Tagum se recepit, & inde versus Pyrenæum. X. 38 *sq.* 40, 11.

ex Hisp. in Italiam transgressus, prælio vincitur a Livio & Nerone Cos. XI. 1. mors ejus & encomium. 2.

Asdrubal, ministeriis militaribus in exercitu Hannibalis præfectus. III. 66, 6. *n.* 93, 4.

Asdrubal, *nescio an idem cum præcedente,* rem labantem Hannibalis ad Gerunium sustinet. III. 102, 6. lævo cornu præest in Pugna Cannensi. III. 114, 7. in ea pugna prudenter fortiterque rem gerit. 116, 6 *sqq.*

Asdrubal, Gesconis *vel* Gisconis filius, dux Pœnorum in Hispania; insolenter se gerit; ab Indibili, amico Pœnorum, magnam pecuniæ vim & filias obsides

fides exigit. IX. 11. X. 36, 6 *ſqq.* in Lusitania circa Tagi oſtium verſatur. X. 7, 5. 38, 3. pugna ad Ilipam vincitur a Scipione. XI. 20-24.

ejus filia *Sophonisba*, uxor Syphacis. XIV. 1, 4. *n.* 7, 6. ejus caſtra incendit Scipio, & magnam cædem edit. XIV. 1-5. cum reliquiis exercitus Carthaginem profugit. XIV. 6, 3. *coll. vs.* 13. unde ad novas contrahendas copias mittitur. *ibid.* victus acie in Magnis Campis, cum reliquiis copiarum Carthaginem redit. XIV. 8.

Asdrubal, præfectus claſſis Pœnorum, ad Vticam inſidiantis legatis Scipionis Carthagine redeuntibus. XV. 2.

Asdrubal, dux Pœnorum, Carthaginii præfectus tertio bello Punico, per Guluſſam cum Scipione agit, multa ſtatim cum arrogantia; deinde ſupplex ad victoris genua provolvitur. XXXIX. 1-3.

Aſia, una e tribus terræ partibus, inter Nilum & Tanaum comprehenſa. III. 37, 2 *ſqq.* Aſiæ longitudo. XXXIV. 7, 9.

Aſiæ res geſtas ante Ol. CXL. multi ſcripſere, ut non opus habuerit Polybius, altius eas repetere. II. 37, 6. Aſia cis Taurum excedit Antiochus. III. 3, 4. Aſia, per Alexandri dominatum, patefacta eſt itineratoribus. III. 59, 3. Aſiæ ora maritima, a Pamphilia usque Helleſpontum, in regum Ægypti fuit poteſtate. V. 34, 7. Aſiæ dynaſtæ, Lyſanias, Olympichus, Limnæus. V. 90, 1.

Aſina, *vel* Aſine, ἡ Ἀσίνη, oppidum munitum Laconicæ. IV. 19, 5. *n.*

Aſine, Ἀσίνη, Meſſeniæ oppidum. XVIII. 25, 7. *n. ubi quidem* Aſium, Ἄσιον, *dabant edd. & mssti.*

Aſinus in theatro traducitur Athenis. XII. 13, 11.

Aſium; vide Aſine Meſſeniæ.

Aſpaſiacæ, *ſive* Apaſiacæ, Ἀσπασιάκαι *s.* Ἀπασιάκαι, Nomades, ſedes inter Oxum & Tanaim habentes; ubi Oxus fluvius terram ſubit, ſicco pede cum equis eum ſuperantes, in Hyrcaniam tranſeunt. X. 48.

Aſpaſianus, Medus, Medis præfectus in exercitu Antiochi. V. 97, 7.

Aſpaſius, Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Aſpendus, (Ἄσπενδος) *urbs* Pamphyliæ.

Aſpendii (Ἀσπένδιοι) copias jungunt Garſyeridi pro Pedleniſſenſibus adv. Selgenſes. V. 73, 3 *ſq. n.*

Aſpendios ad obſequium redigit Cn. Manlius. XXII. 18, 4.

Aſpendius. Andromachus; *vide ſuo loco.*

Ἀσπίς. *vide* Clupea.

Aſſyriæ imperium everſum. XXXIX. 3, 4. Aſſyriorum reges quadraginta unus. *Fragm. hiſt.* 9.

Ἀσσυρίας *vulgo legebatur* X. 40, 7. *pro quo* Συρίας *reſcripſi.*

Aſtapa. In *Aſtapæ* urbis incendio dum fuſum aurum & argen-

argentum quærunt milites Romani, igne ipsi consumuntur. XI. 24, 11.

Astrologiæ notitia quædam necessaria imperatori. IX. 14, 5. 20, 5. ejus inscitia damno fuit Niciæ Athenienſi ad Syracusas. IX. 19, 1 *sqq.*

Astymedes, Rhodius, cum Romanis faciendum censet bello Persico. XXVII. 6, 3. Romam legatus ad deprecandam Romanorum iram post bellum Persicum. XXX. 4 *seq.* 19, 4 *sq.* ejus orationem improbat Polybius. *cap.* 4, 10 *sqq.*

iterum Romam legatus, impetrat tandem societatem Romanorum. XXXI. 6, 1. *& cap.* 7. rursus Romam legatus, de bello Cretico. XXXIII. 14, 3 *sq.*

Atabyrii Iovis templum Agrigenti, sicut Rhodi. IX. 27, 8.

Atabyrium, Ἀταβύριον, oppidum in monte Cœlesyriæ, (*Galileæ*) *alias Thabor & Itabyricum;* captum ab Antiocho Magno. V. 70, 6 *sqq. n.*

Atella, Ἄτελλα, urbs Opicorum Italiæ, inter Capuam & Neapolim. Atellani, Ἀτελλανοὶ, Romanis se tradunt. IX. 45, 3.

Ates. Sic perperam vulgo editum erat, pro Atys *vel* Atis, quod *vide.*

Athamania, Ἀθαμανία, Macedoniæ finitima. XVIII. 19, 4. eam adeunt legati Romani, cum Amynandro acturi de bello Philippo inferendo. XVI. 27, 4.

Athamanes, Ἀθαμᾶνες. XVIII. 19, 4. *n.* eorum rex Amynander. *vide suo loco.* eorum pars cum Amynandro a Romanis ad Ætolos deficit. XX. 10, 5. Athamaniam ab Ætolis sibi ereptam queritur Philippus. XXII. 14, 4. *conf.* XXII. 8, 1. *adde Liv. XXXVIII.* 1-3.

Athamanes apud Romanos repetunt urbes, a Philippo per bellum Antiochicum ipsis ereptas. XXIII. 6, 3. XXIV. 1, 10.

Athenæ; Athenienses; Attica.

ad Athenienses legationem mittunt Romani post victoriam de Illyriis partam. II. 12, 8.

Attalum cum Romanis legatis magna pompa Athenienses recipiunt per Dipylum intrantem in urbem, & tribum de nomine ejus nuncupant. XVI. 25. hortantibus Romanis & Attalo Rhodiisque, bellum contra Philippum decernunt. 26. Atticam vastat Nicanor, dux Philippi. 27, 1.

Athenienses apud Scipiones per legatos intercedunt pro Ætolis. XXI. 2 *seq.* rursus. XXII. 8, 10. *& cap.* 12, 1 *&* 9. 13, 7. 14 *toto.* Euclidæ & Micyonis consilio recti, omni cura honesti abjecta, turpiter blandiuntur regibus, & inprimis Ptolemæo Philopatori. V. 106, 7 *sq.* legationem in Ægyptum ad Ptolemæum (*s. Philometorem s. Physconem*) mittunt, de *nescio qua* donatione, & duas sacras legationes. XXVIII. 16, 4. *nescio quem* morem continuo servant. IX. 40,

40, 1. pro Haliartiis cum apud Romanos fruſtra deprecati eſſent, turpi conſilio agrum eorum ſibi petunt. XXX. 18. Delum & Lemnum petentibus dat ſenatus. *ibid. cf.* XXXII. 17, 2. Delii, qui in Achaiam commigrarunt, & ibi civitate donati ſunt, res ab Athenienſibus repetunt ex formula juris quod Achæis cum Athen. intercedebat. XXXII. 17.

Cum veteres Athenienſes ad bellum adv. Lacedæmonios pecuniam ex cenſu civium conferendam decreviſſent, agrorum & omnium fortunarum totius Atticæ cenſus non complevit ſex millia talentorum. II. 62, 6 *ſq.* olim cum Chryſopolin tenerent, ad oſtium Bospori Thracici, portorium exigere primum inſtituerunt a navigantibus in Pontum. IV. 44, 4. Athenienſium cognati Lyttii Cretenſes. IV. 54, 6. victi ad Chæroneam Athenienſes clementiſſime habentur a Philippo Amyntæ fil. V. 10, 1 *ſqq.* XVII. 14, 13 *ſq.* nempe ut alios ille alliceret ad imperium ipſius libentius recipiendum. IX. 28, 4.

Athenienſium reipub. forma nihil præcipui habuit. VI. 43, 2 *ſq.* ſimilis fuit navi quæ gubernatore caret; & in ea maxime dominabatur turba hominum. VI. 44. floruerat præcipue Themiſtoclis virtute. 44, 2. eorumdem reipubl. Ariſtides & Pericles benigne & graviter, Cleo & Chares acerbe præfuerunt. IX. 23, 6.

Athenienſes, prælium Lacedæmoniorum cum Thebanis participare properantes, prohibuerunt Epaminondam, ne Mantineam de improviſo capere poſſet. IX. 8, 10 *ſq.* Caſſandro turpiter imperata faciunt, quapropter in theatro perſtricti ſunt a Demetrio Phalereo. XII. 13, 11. immodica adv. Philippum Amyntæ fil. contentione, in maximas calamitates delapſi ſunt. XVII. 14, 13.

Athenæum, *τὸ Ἀθήναιον*, in agro Megalopolitano adv. Achæos communit Cleomenes, rex Lacedæm. II. 46, 5. illud (poſtquam Megalopolitanis ab Antigono eſſet traditum, II. 54, 3.) obſidet Lycurgus rex Lacedæm. IV. 37, 6. & capit, IV. 60, 3. evertitque. IV. 81, 11. *Conf. Not. ad* II. 54, 3.

Athenæus, frater Eumenis, Romam ab eo legatus mittitur adv. Philippum. XXIV. 1, 4 *&* 7. rurſus legatus cum Attalo. XXXI. 9. rurſus ab Attalo rege mittitur, conqueſtum de Pruſia. XXXII. 26. claſſi præfectus, oram infeſtat Pruſiæ imperio ſubjectam. XXXIII. 11.

Athenagoras, præfectus mercenariorum in exercitu Philippi. XVIII. 5, 2.

Athinis, dynaſta Ægyptius, cum a Ptolemæo Epiph. defeciſſet, eique rurſus ſe tradidiſſet, ab eo ad currum revinctus trahitur necaturque. XXIII. 16, 4 *ſq.*

Athur-

Athurnus, mendosa olim scriptura, pro Vulthurnus *vel* Vulturnus; *quod vide.*

A. Atinius *Calatinus*, Cos. cum C. Sulpicio, Panormum frustra tentat, plures Siciliæ urbes capit. I. 24. consul iterum cum Cn. Cornelio, capit Panormum. 38.

A. Atilius, legatus Roman. cum Q. Marcio in Græciam & Peloponnesum, initio belli Persici. XXVII. 2, 11. *coll. Adnot. ad c.* 1, 1.

C. Atilius *Regulus* Cos. ancipiti pugna navali defungitur ad Tyndaridem. I. 25. consul iterum cum L. Manlio, I. 39, 13. oppugnat Lilybæum. 41–48.

C. Atilius *Regulus*, *M. F.* Cos. in Sardiniam profectus; II. 23, 6. inde rediens cum exercitu Pisis expositio, occurrit Gallis ab Etruriæ devastatione domum redeuntibus. II. 27. occiditur in pugna cum Gallis. 28, 10.

C. Atilius prætor, auxilio mittitur L. Manlio, cum quarta legione a Boiis obsesso. III. 40, 14. *n.*

M. Atilius *Regulus* Cos. cum S. Manlio. I. 26. ejus acies navalis triquetra, quadripartito divisa. *ibid.* prælium navale triplex. 27. victoria. 28.

adpellit in Africam; Clupeam capit, & Tunes, aliasque urbes. I. 29 *sq.* dura Pœnis imperat. 31. prælio superatur, duce Pœnorum Xanthippo. 33 *sq.* capitur a Pœnis. 34, 8.

(*de Supplicio ac morte Reguli nihil memorat Polybius: qua de re vide quæ ad Appiani Punic. cap.* 4. *monuit Palmerius, et alii, quos ibi laudavimus.*)

M. *Atilius* Regulus, consul, suffectus Flaminio, in pugnam ad Trasimenum lacum occiso. III. 106, 2. mediam aciem tenet in pugna Cannensi. III. 114, 6. cadit in pugna. 116, 11.

Atintanes, Ἀτιντᾶνες, Epiri populus. II. 5, 8. tradunt se Romanis. II. 11, 11. Atintania, Ἀτιντανία. VII. 9, 13.

Atis *sive* Atys, Boiorum rex, a suis occisus. II. 21, 5.

Atlanticum mare, τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Oceanus a nonnullis adpellatum. XVI. 29, 6. ἡ ἐκτὸς θάλαττα, mare externum. III. 37, 9 & 11. XVI. 29, 9.

illud navigavit Polybius III. 59, 7. & de ejus natura & indole ex professo se dicturum promittit. III. 57, 2 & 5. *vide Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Atlas mons, & alia geographica Africæ. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Atrata gens ad Eridanum fluv. II. 16, 3.

Atreus, solis cursum conversioni cœli contrarium docuit, eoque vates & antistes sacrorum nominatus est. XXXIV. 2, 6.

Atropatios *probabiliter scripsit Casaub. in vers. lat.* V. 44, 8. & 55, 2. *pro eis qui ibi* οἱ Σατράποιοι & αἱ Σατραπεῖαι

πεῖται vulgo dicuntur. Vide Not. ad V. 44, 8.

Attalica tribus Athenis. XVI. 25, 9.

Attalus, pater Eumenis & Attali, rex Pergami.

mortuo Seleucò Callinico, omnem cis Taurum Asiam sibi subjecerat; quam ei Achæus, cum Seleuco *Cerauno* Taurum supergressus, rursus eripuit, & intra paterni regni fines, id est, intra Pergamum eum conclusit. IV. 48. ludos celebrat Minervæ, ad quos Byzantii legatos mittunt. 49, 3.

Attalus cum Achæo continuum bellum gerit. V. 77, 1. eidem Æolidis & Mysiæ urbes eripit, Gallorum Ægosagarum opera, quos ex Europa acciverat. 77, 2 *sqq.* Pergami sedem habet. 78, 6. Qui cum Attalo controversias habebant post Olymp. CXL. non amplius Antiochum & Ptolemæum, sed occidentem spectabant. V. 105, 7.

cum Attalo societatem adv. Achæum contrahit Antiochus Magnus. V. 107, 4.

Attalus socius Romanorum & Ætolorum adv. Philippum & Achæos. IX. 30, 7 *sqq.* X. 41, 1. Peparethum insulam occupat. X. 41, 2. Æginam ab Ætolis emit triginta talentis. XXIII. 8, 10. agrum ejus Pergamenum & sacra loca vastat Philippus. XVI. 1. sociis Rhodiis, pugnam navalem ad Chium pugnat cum Philippo, satis felici eventu; XVI. 2-9. ipse tamen naves suas in continentem ejicere coactus, ægre Erythras evadit. XVI. 6. *De* pugna ad Laden *vide* XVI. 14 *seq.* Post eas pugnas novos adparatus belli facit. XVI. 24, 1.

Athenas invitatur, & magna cum pompa ibi recipitur. XVI. 25 *seq.* Abydenis auxilia mittit adv. Philippum. 30, 7. ipse Tenedum venit succursurus eis, frustra. 34, 1. ejus postulata per legatum in colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 2, 2. 6, 1 *sqq.* 8, 10. summis honoribus ornatus a Sicyoniis ob beneficia in eos collata. XVII. 16.

mors Attali & encomium. XVIII. 24. *conf. Spicileg. ex lib.* XVIII. *T.* V. *p.* 40. ejus merita in Romanos commemorat filius Eumenes Romæ apud senatum. XXII. 3, 2 *sqq.* mortuus est infirmitate contracta ex contentione, qua Bœotos ad societatem Romanorum hortatus est. XXII. 3, 5. XVIII. 24, 9. *n.*

uxor Attali Apollonias *vel* Apollonis. XXIII. 18.

Attalus, Attali filius, Eumenis frater. Cn. Manlium Vulsonem Cos. comitatur in expeditione in Galatiam. XXII. 22. honore matri Apollonidi habito magnam laudem consequitur. XXIII. 18, 4 *sqq.* Roma legatus redit, & Eumenem comitatur in bellum cum Pharnace. XXV. 4, 4 *&* 11. per Eumenis morbum inducias facit cum Pharnace, & rursus legatus Romam abit cum minoribus fratribus. XXV. 6.

operam dat, ut honores Eumeni, in Peloponneſi urbibus ſublati, reſtituantur, eoque amorem ſuum in fratrem præcipuum teſtatur. XXVII. 15. XXVIII. 7. idque obtinet. XXVIII. 10, 7.

rurſus Romam Attalus legatur poſt bellum Perſicum, ubi ei blandiuntur Romani, & ad diſſenſionem cum fratre Eumene concitare ſtudent. XXXI. 1. a parum ſano impetu eum revocat Stratius medicus, ab Eumene ſubmiſſus. *cap. 2 ſeq.* rurſus cum fratre Athenæo Romam mittitur, ad reſpondendum querelis Pruſiæ. XXXI. 9. rurſus, XXXII. 3. & benigne accipitur. 5, 5 *ſqq.*

mortuo Eumene, regnum adminiſtrat pro pupillo filio fratris. XXXII. 23, 8. *conf.* XXX. 2, 6. XXXIII. 16, 1. ſtatimque Ariarathum in regnum Cappadociæ reſtituit. *ibid. Conf.* III. 5, 2. *n.* mox a Pruſia bello petitur, & acie vincitur. XXXII. 25. 26, 1 *ſq.* Athenæum fratrem Romam mittit; 26, 1. ſimul exercitum cogit, & auxilia ab Ariarathe & Mithridate ſociis adſciſcit. XXXIII. 10. claſſem ei adminiſtrat Athenæus. 11, 1 *ſqq.* mox, intercedentibus Romanis, pax conciliatur inter Attalum & Pruſiam. 11, 4 *ſqq.*

Attalus, Eumenis filius, (*conf.* XXX. 2, 6.) Romam venit, & benigne accipitur. XXXIII. 16, 1 *ſqq.*

Atticum argentum; *vide* Argentum.

Attis & Battacus, antiſtites templi Deæ Peſſinuntiæ. XXII. 20, 5.

Avaritia, animi morbus inſanabilis, hydropi ſimilis. XIII. 2, 6 *ſqq.* avaritiam e republ. tollens Lycurgus, omnium civilium diſſenſionum fontem ſuſtuliſſe putatur. VI. 46, 7.

Audacia nimia ſæpe in amentiam & in nihilum abit. IV. 34, 2.

Audire ſemper eadem nemo vult. XV. 36, 6. auditionem ex auditione ſcribere, parum tutum. IV. 2, 3. auditus & viſus, duo inſtrumenta ad rerum cognitionem a natura data. XII. 27. *Conf.* Aures.

Aves. Ex avibus Lagoras cognoſcit partem minus cuſtoditam murorum urbis Sardium. VII. 15,

Aufidus fluvius, ὁ Αὔφιδος, unus ex omnibus Italiæ fluviis, qui Apenninum montem permeat; fontes habet inter Apenninum & mare Etruſcum, exit in Adriaticum. III. 110, 8 *ſq.* juxta Aufidum committitur pugna Cannenſis. III. 110 *ſeqq.* IV. 1, 2.

Aviditas militum Romanorum punita. XI. 24, 11.

Aulici, ſimiles ſunt calculis in abacis; ad regis nutum modo beati, modo miſeri. V. 26, 13.

Aulus. *vide* Atilius, Hoſtilius, Poſtumius, &c.

Aurea ſigna bellica Inſubrium. II. 32, 6. aureis argenteisve laminis obductæ fuerant trabes, lacunaria, & columnæ in regia Ecbatanæ. X. 27, 10 *ſqq.* πλιν-

πλίνθοι χρυσαῖ. *ibid.* vs. 12. *quæ videntur esse* capita columnarum. *Conf.* Aurum.

Aurei signati. IV. 56, 3.

L. Aurelius *Orestes*, legatus Roman. in Asiam & Syriam. XXXI. 12, 9. legatus in Achaiam, Romam reversus queritur, in vitæ periculum se esse Achæorum culpa adductum. XXXVIII. 1, 1 *sqq. cf.* 2, 1.

Aures, testes male fidi. IV. 40, 3.

Auroræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Aurum amant cumulantque Galli Cisalpini. II. 17, 11.

de auri argentique metallis in Hisp. ex professo se dicturum *promittit Polybius.* III. 57, 3. auri metalla prope Aquileiam in Taurisçis Noriçis ditissima. XXXIV. 10, 10 *sqq.*

aurum & argentum *in Astapæ urbis incendio* fusum. dum quærunt milites, igne ipsi consumuntur. XI. 24, 11.

libra una auri æquiparatur decem libris argenti. XXII. 15, 8.

C. Aurunculeius, legatus ad Prusiam & Attalum. XXXIII. 1, 2.

Ausetani, Αὐσητανοί. *Sic fortasse scribendum* III. 35, 2. *pro* Andosini.

Ausones, Αὔσονες, ad sinum *Neapolitanum* incolunt: *eos* ab Opicis discretos *facit Polybius; eosdem esse statuit Antiochus.* XXXIV. 11, 5-7.

Ausonium mare, ultra Siciliam ad Salentinos. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 4.

Auspicium, ὀρνιθεία, apud Romanos excusatio legitima est eis qui sacramento tenentur ad conveniendum in armis. VI. 26, 4 *n.*

Auster, νότος; ei oppositi Etesii, *id est*, boreas. IV. 44, 6 & 10.

Autaritus, dux Gallorum in exercitu mercenariorum, bello Pœnorum Africo. I. 77, 1 & 4. 79, 8. sæva suadet rebellibus. 80. in potestatem venit Pœnorum. 85. e cruce suspenditur. 86, 4.

Autocheiria, pusilli animi indicium. XXX. 7, 8.

Autololes Gætuli, in Africa. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Autolycus, gubernator quinqueremis Rhodiæ in pugna ad Chium. XVI. 5, 1 *sqq.*

Autonus, Thessalus, salutaria suadet Hieronymo Syracusano. VII. 5, 3.

Auxilia. *vide* Socii, & Legio.

auxilium tardum, inutile. IX. 40, 2 *sq.*

Azanis, ἡ Ἀζανίς, pars Arcadiæ. IV. 70, 3. *n.* (*nomen habet ab Azane, Arcadis filio, cujus meminit Paus. X. 9. p.* 819.)

Azorium, Ἀζώριον, urbs Perrhæbiæ. XXVIII. 11, 1. *n.*

B.

Babrantium, Βαβράντιον, locus prope Chium. XVI. 41, 3. *n.*

Babylonia, ἡ Βαβυλωνία. Ea potitur Molo. V. 48, 13. 52, 4.

οἱ περὶ Βαβυλῶνα τόποι. V. 51, 3.

Babyrtas, homo impurus Messenius. IV. 4, 5 *sqq.*

Bacara, & Bacra, ὁ Βακάρας & ὁ Βάκρας. *Sic scripsi pro vulgato* Μακάρας *vel* Μάκαρ & Μάκρας, *quæ scriptura tamen servari fortasse debuerat. Vide Adn. ad* I. 75, 5.

fluvius Africæ, in mare exiens prope Carthaginem: pontem ei impositum custodit Matho, & oppidum ibi exstruit; eumdem amnem vado prope ostium transit Amilcar. I. 75. *De* oppido *conf. c.* 76, 1 & 9 *sq.* ad ejus ostium castra metatur Amilcar. I. 87, 9. usque ad ejus ostium legatos Romanos navibus comitantur Pœni. XV. 2, 8.

Βακκαῖοι *fortasse legendum* III. 33, 15. *id est* Vaccenses, *pro* Μακκαῖοι *vel* Μάκιοι.

Bacchus, ab Aristide pictus; a quo ortum proverbium: Nihil ad Bacchum. XL. 7, 3.

Bactriana, ἡ Βακτριανή. Eam perfluit Oxus fluv. X. 48, 4.

urbs Bactrianæ, Zariaspa, Ζαρίασπα. 49, 15.

regionis incolæ, Βακτριανοί, & Βάκτροι. X. 49, 8. contra quorum regem Euthydemum expeditionem suscepit Antiochus Magnus. X. 49. XI. 34.

Badiza, Βάδιζα. oppidum Bruttiorum. XIII. 10, 1. *n. Livio* Besidiæ.

L. Bæbius, legatus a Scipione Carthaginem missus. XV. 1 *seq. conf. Not. ad cap.* 1, 3. castris præficitur a Scipione. XV. 4.

M. Bæbius, legatus Roman. in Macedoniam. XXIII. 6, 6.

Bæcula, Βαίκυλα πόλις, urbs Hispaniæ, in *Oretanis*, haud procul Castulone & Castulonensi saltu. X. 38, 7. *n.* Ibi Asdrubal, Hannibalis frater, vincitur a Scipione. X. 39. *Adde* XI. 20, 5.

Bætica Hispania, ἡ Βαιτική. XXXIV. 9, 1.

Bætis, ὁ Βαῖτις, Hispaniæ fluvius. *Reliq. libri* XIX. XXXIV. 9, 12.

Bagrada; *vide* Bacara, & *Adnot. ad* I. 75, 5.

Balacer *vel* Balacrus, pater Pantauchi, amici legatique Persei. XXVII. 8, 5.

Balas. vide Alexander *Balas.*

Balauchus, Pantauchi filius, obsesdatus Genthio a Perseo. XXIX. 3, 6.

Baleares, Βαλιαρεῖς. Nomen proprie Funditores sonat. III. 33, 11.

mercenarii Pœnorum. I. 67, 7. III. 33, 16.

ab Hannibale in Africam missi, securitatis causa. III. 33, 11.

junguntur in pugna cum jaculatoribus. III. 113, 6. & *passim alias.*

Ballistis (λιθοβόλοις) lapides triginta atque etiam sexaginta librarum jaculantibus usus est Philippus. IX. 41, 8. *Conf. Lexic. Polyb. in* Πετροβόλος. *Adde* Talentum.

Balneum; in idem balneum post Calli-

Callicratem nemo Achæus defcendit. XXX. 20.

Bantia, Βαντία, oppidum Illyrici in finibus Calicœnorum, captum a Philippo. V. 108, 8.

Barbara & mixta turba, quid differat hominibus qui legibus & civilibus inſtitutis innutriti ſunt. I. 65, 7.

barbari Græcis ſunt Romani. IX. 38, 5 & 7.

Barias, cognomen Amilcaris, patris Hannibalis. I. 56, 1.

Barce, mons Africæ, ad oceanum Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Barce, urbs Cyrenaicæ. Hinc Barcæus, Βαρκαῖος, Ammonius. V. 65, 8.

Barguſii, Βαργούσιοι, populus Hiſpaniæ citerioris; ſubacti ab Hannibale. III. 35, 2 & 4.

Bargylia, τὰ Βαργύλια, Cariæ urbs, capta a Philippo, qui ibi hiemat. XVI. 24, 1 *ſq.* petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. XVII. 2, 3. 8, 9. XVIII. 27, 4. 31, 2. 33, 1.

ibi erat miraculoſum ſimulacrum. XVI. 12, 3.

cives, οἱ Βαργυλιῆται. XVI. 12, 3.

Bargylieticus ſinus, ὁ Βαργυλιητικὸς κόλπος, *idem qui ſinus Iaſſius.* XVI. 12, 1.

Barmocal, Pœnus, ſubſcripſit formulæ fœderis Hannibalis cum Philippo. VII. 8, 1.

Barnus, Βαρνοῦς, οὔντος, oppidum Macedoniæ, præter quod tranſit via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Baſtarni *vel* Baſtarnæ, Βαστάρναι; de eis Romæ queruntur Dardaniorum legati. XXVI. 9.

Bataneæ, Βαταναῖα, recepta ab Antiocho Magno. XVI. 38, 3.

Bathea, βαθεῖα, via in urbe Tarento. VIII. 31, 1. 35, 6.

Batracus & Attis, antiſtites templi Deæ Peſſinuntiæ. XXII. 20, 5.

Belli & Titti, Βελλοὶ καὶ Τιττοί, populi Celtiberici Romanarum partium, legatos Romam mittunt. XXXV. 2, 3 *ſqq.*

Bellum, ἄσπονδον, implacabile, Pœnorum cum mercenariis rebellibus. I. 65, 6. Bellum nemo prudens eo ſolo conſilio ſuſcipit ut hoſte ſuperior diſcedat, &c. III. 4, 10.

bello Antiochico occaſionem præbuit Philippicum, Philippico Hannibalicum, Hannibalico Siculum. III. 32, 7.

belli jura quid permittant, quid vetent. V. 11, 3 *ſq.*

bella ſpirantes & numquam ab armis quieti; dictum Euripidis. V. 106, 4.

de Bello & Pace deliberat Populus Romanus. VI. 14, 10.

pauciora ſunt in bello quæ aperta vi perficiuntur quam quæ dolo. IX. 12, 1 *ſq.*

belli flamma, ſicut ignis, ipſum interdum auctorem incendii conſumit. XI. 5, 4 *ſq.*

bellum morbo ſimile, pax ſanitati. XII. 26, 6 *ſq.*

bella olim aperte gerebantur, non dolo; priſtini moris veſtigia ſuperſunt apud Romanos. XIII. 3.

ante bella transmarina, in-

temerata erat omnium imperatorum Romanorum abſtinentia. XVIII. 18, 1.

In bello multa vana; πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. XXIX. 6, 10. bellum igneum XXXV. 1, 1 *ſqq.*

Bellum Ætolicum, Africum, Antiochicum *&c. Vide quodque* ſuo loco.

Belminas ager, (*forſan rectius* Belbinas) ἡ Βελμινᾶτις *f.* Βελβινᾶτις) χώρα, in Arcadia. Caſtella ibi a Cleomene exſtructa capit Antigonus, & Megalopolitanis tradit. II. 54, 3. *n.*

Benacus lacus, ἡ Βήνακος λίμνη, in Alpibus. XXXIV. 10, 19.

Beneventum, colonia Romana *in Samnio.* III. 90, 8. Beneventanum agrum incurſant Romani. *ibid.*

Berenice, (*nonnulli codd.* Bernice) Ptolemæi Philadelphi filia, Ptolemæi Evergetis ſoror, nupta Antiocho *Deo*, Syriæ regi. Ei aquam e Nilo bibendam mittere ſolebat pater. *Fragm. hiſt.* 54. ob ejus caſum Seleuco Callinico iratus Ptolemæus Evergetes, Syriam bello petit. V. 58, 10 *ſq. n.*

Berenice, (*nonnulli codd.* Beronice; *de qua ſcriptura conf. Criticos ad Iuſtin. XXVI.* 3, 2. *& XXVII.* 1, 2.) Magæ filia, & Magæ mater, uxor Ptolemæi Evergetis, mater Ptolemæi Philopatoris, occiditur a Ptolemæo filio, Soſibii opera. V. 36. XV. 25, 2. *n.*

Berga, (ἡ Βέργη) *Macedoniæ oppidum*; *unde* Bergæus, Βεργαῖος, Antiphanes, *ſcriptor rerum incredibilium.* XXXIII. 12, 10. *n.*

Evemerum Eratoſthenes Bergæum adpellavit, *id eſt, fabuloſum ſcriptorem.* XXXIV. 5, 12. *n.*

Beræa, ἡ Βέροια, *urbs Macedoniæ. Hinc* Beroënſis, Βεροιεύς, Medon. XXVII. 8, 5. *n. &* Βεροαῖος *vel* Βεροιαῖος, Adæus, XXVIII. 8, 1. *n.*

Berytus, Βηρυτός, Phœniciæ *s.* Cœleſyriæ urbs. Fauces ad Berytum, pulſis Ptolemæi ducibus, occupat Antiochus. V. 61, 9 *ſq.*

Arado profectus, Theoproſopon promontorium prætergreſſus, Berytum venit Antiochus Magnus, capta in transitu Botry, & crematis Triere & Calamo. V. 68, 8.

Beſidiæ. vide Badiza.

Beſſi, Βεσσοί, populus Thracicus; quorum fines invaſit Philippus. XXIV. 6, 4.

Bethſan. vide Scythopolis.

Βία καὶ χειροκρατία; in eam degenerat Democratia. VI. 9, 7.

Bibliothecarum commoditas. XII. 27, 4.

Bionidas, Lacedæmonius, occiſus a factione Ætolica. IV. 22. *n.*

Bippus, Argivus, Romam legatus. XXV. 2, 3. *n. &* 2, 11. *&* 3, 4.

Bithynia, Bithyni. *Conf.* Pruſias.

Bithyniæ regnum ad Tibœtem pari jure, ac ad Pruſiam, viſum eſt pertinere. IV. 50, 9. quæcumque loca Bithyni Byzantiis in Myſia ademerant, reſtituere eis coguntur ex pacis lege. IV. 52, 9.

Biton

Biton & Cleobis, *Argiæ sacerdotis filii*, pietate in matrem insignes. XXIII. 18, 7.

Bodencus, Βόδεγκος, ab indigenis nominatur Padus fluvius. II. 16, 12.

Bœarum agrum, τὴν τῶν Βοιῶν χώραν, in extrema Laconica, populatur Philippus. V. 19, 8.

Bœi, *sive* Boii, οἱ Βοιοὶ, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. V. 108, 8. *n. nisi* Βοιβίους *pro vulgato* Βοιους *legendum, intelligendique cives oppidi, cui nomen* Bœbe, Βοιβή.

Bœotarcha, Brachyllas. XVIII. 26, 3.

Bœoti, Βοιωτοί.

socii Antigoni & Achæorum bello Cleomenico & Sociali. II. 65, 4. IV. 9, 4. 15, 1 *sq.*

universæ Bœotorum gentis conventum (τὴν τῶν Παμβοιωτίων πανήγυριν) perfide violarunt Nicostratus Ætolus, Dorimachi pater, & Lattabus. IV. 3, 5. IX. 34, 11.

Bœoti, adversus Ætolorum, Romanorum & Attali societatem, opem implorant Philippi. X. 41, 3. *cf.* 42, 2. a T. Quintio impetrant, ut eis, qui contra Philippum militaverant, impune redire liceat; cui favori male respondentes, Brachyllam, Macedonibus faventem, Bœotarcham creant. XVIII. 26.

Bœotorum, post Leuctrica tempora, minuta & perdita gloria. XX. 4 *seqq.* mox cum Achæis faciunt, mox rursus cum Ætolis; inde Macedonibus se tradiderunt; *cap.* 4 *seq.* inde ad convivia & crapulam conversi sunt. 4, 7. *& cap.* 6, 1 *sqq.* Ab eorum repub. Megarenses ad Achæos redierunt. 6, 7 *sqq.*

prætor Bœotorum Amœocritus. XX. 4, 2.

Antiochum Thebis recipiunt Bœoti. XX. 7, 5.

novæ Bœotorum turbæ; exsules suos Romanis faventes recipere nolunt; Macedonibus favere pergunt; Achæis jus reddere recusant; inde Belli origo. XXIII. 2.

prætor Bœotorum Hippias, dein Alcetas. XXIII. 2, 3.

Commune Bœotorum dissolvitur, & Bœoti abstrahuntur a societate Persei. XXVII. 1.

mortuo Mnasippo, tranquillitas Bœotiæ rediit. XXXII. 21, 2.

Boii, Βοῖοι, Βοιοὶ, Βόϊοι. II. 17, 7. *n.* 20, 1. *n. &c.*

Gallicus populus Cispadanus, inter Ananes *s.* Anamares & inter Lingones habitans. II. 17, 7. 28, 4. conterminus ditioni Romanorum. II. 21, 9. (*Cum his non confundendi* Bœi; *quos vide.*)

Boii, post Insubres, potentissimi (μέγιστοι) inter Galliæ Cisalpinæ populos. II. 21, 1. *coll. c.* 17, 4. adversus Romanos profecti cum Etruscis, cæduntur ad Vadimonem lacum. II. 20. suos reges Atin & Galatum occidunt, & mutuis cædibus in se ipsi grassantur. 21.

Boii & Insubres adv. Romanos

nos incitant Gæsatas. 22 *seq.* In Boiorum ditionem, Romanorum in gratiam, impressionem facturi erant Veneti & Cenomani. II. 24, 8. prælium committunt (*ad Telamonem*) cum L. Æmilio & C. Atilio Coss. II. 28 *seqq.* braccati pugnant & levi sago induti. 28, 7. cominus fortissime pugnant, solo genere armorum victi. 30, 7. Romanis se tradunt. 31.

Boii & Insubres deficiunt a Romanis; Mutinam, Romanorum coloniam, obsident; Romanorum triumviros agris dividendis perfidi prehendunt; Romanam legionem cædunt, reliquos includunt. III. 40. ad Boiorum fines accedit P. Scipio, Massilia rediens. 56, 6. Boii cum Hannibale amicitiam faciunt, eique Romanos triumviros vinctos tradunt, quos ille vero his custodiendos reddit. 67, 6 *sq.*

Bolax, Βῶλαξ, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Bolis, Cretensis, a Sosibio Sardes mittitur ad liberandum Achæum. VIII. 17 *seq.* sed is Cretica perfidia Achæum Antiocho prodit. VIII. 18 *sqq.*

Bomilcar, Βομίλκας, rex Carthaginis, pater Hannonis ejus qui in Hannibalis fuit exercitu. III. 42, 6. *De eodem cf.* III. 33, 3.

Bomilcar, Βομίλκας, classis præfectus Pœnorum, auxilio mittitur Tarentinis adv. Romanos. *Spicileg. Reliq. ex lib.* IX. *num.* 1. T. V. p. 36. *& ibi Not.*

Boodes, senator Carthag. ab Hannibale *seniore* in Liparam missus adv. Cn. Cornelium. I. 21, 6.

Bos, ἡ Βοῦς, locus in Asia, ad Bosporum Thracicum. IV. 43, 6 *sq.* 44, 3.

Bos, *pecus*. Qui utrumque cornu tenet, bovis est compos; *proverbialis locutio.* VII. 11, 3. cornibus boum accensis, evadit Hannibal. III. 93.

Bosporus, Cimmerius, ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ostia Paludis Mæotidis. IV. 39, 3. XXXIV. 7, 14.

Bosporus Thracicus, Βόσπορος Θρᾴκιος, IV. 39, 4. ejus descriptio. 43 *seq.* Bosporum ponte junxit Darius. 43, 2.

Bostar, ὁ Βώστωρ, τοῦ Βώστορος, dux Carthag. ab Hasdrubale ad Iberum fluv. missus adv. Romanos. III. 98, 5. deceptus ab Abilyce Hispano, tradit ei obsides Hispanorum, qui Sagunti erant, Romanis prodendos. 98 *seq.*

Bostarus, ὁ Βώσταρος, dux Pœnorum in Africa adv. Atilium Regulum. I. 30, 1. auxiliorum præfectus in Sardinia, interficitur a rebellibus mercenariis. 79, 2.

Botrys, Βότρυς, Phœniciæ oppidum, captum ab Antiocho Magno. V. 68, 8. *De ejus situ conf.* Berytus.

Botrys, *Siculus*, scriptor obscœnus. XII. 13, 1. *n.*

Bottia, Βοττία, (*alias* Bottiæa, Βοττιαία) Macedoniæ regio. V. 97, 4. *n.*

Brac-

Braccati Galli. II. 28, 7.
Brachylles, Bœotus, *puto Thebanus*; filius (*ut videtur*) Neonis, nepos Aſcondæ, Macedonibus faventium; victo Cleomene Spartæ præfectus eſt ab Antigono Doſone. XX. 5. comes Philippi in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. victo a Romanis Philippo, cum aliis Bœotis, qui Philippo militaverant, a T. Quintio incolumis remittitur, & Bœotarcha a ſuis creatur. XVIII. 26, 1-3. permittente Quintio, occiditur a factione contraria, quæ cum Romanis faciebat. XVIII. 26, 5 *ſqq.* XX. 7, 3. XXIII. 2, 7.
Braſidas. *Fragm. hiſt.* 15.
Brennus. Pars Gallorum, qui cum Brenno patria exceſſerant, declinavit Delphicam cladem, & in Thracia ſedes cepit. IV. 46, 1. Galli cum Brenno, victo Ptolemæo Ceraunio, contemtis Macedonibus, in mediam Græciam irruerant. IX. 35, 3. eorum impetui ſoli Ætoli reſtiterant. IX. 30, 3.
Britania, ἡ Βρεττανικὴ. Eam totam ſe peragraſſe ait Pytheas, & multa mira de ea narravit. XXXIV. 5, 2 & 8. *c.* 10, 7.
de Britannicis inſulis copioſe ſe commodo loco dicturum promittit Polybius. III. 57, 3. XXXIV. 1, 6.
de Britannia nemo mercatorum Maſſilienſium, nec Narbonenſium, nec Corbilonenſium, dicere quidquam inquirenti Scipioni potuerat. XXXIV. 10, 7.
Brochi, οἱ Βρόχοι, caſtellum in faucibus Cœleſyriæ. V. 46, 1. 61, 8. *Confer* Gerra.
Bruma. Circa brumæ tempus conſiſta eſt pugna ad Trebiam. III. 72, 3.
Brunduſium, Βρεντέσιον, & Βρεντήσιον, ἡ τῶν Βρεντεσινῶν πόλις. Brunduſio Apolloniam cum exercitu adpellit Poſtumius. II. 11, 7. *n.* priusquam conditum eſſet Brunduſium, Tarentinus portus celeberrimus erat. X. 1, 9. *n.* Brunduſium adpellit claſſis Rom. ex Aſia rediens. XXII. 7, 16. Eumenes, ex Aſia Romam petens, Brunduſium adpellit. XXX. 17, 7.
vir Brunduſinus Hannibali Claſtidium prodidit. III. 69, 1.
Bruta animantia, hominibus cautiora. XV. 21, 5 *ſqq.* XVII. 15 *extr. Conf.* homo.
Bruttia, ἡ Βρεττία; Bruttii, Βρέττιοι; in ora inferioris Italiæ. X. 1, 3.
per Dauniam & Bruttiam, Rhegium petit Hannibal. IX. 7, 10. res Bruttiæ Hannibali adminiſtravit Mago. IX. 25, 1. in Bruttiæ angulum concluſus eſt Hannibal. XI. 7, 1. *n.*
Bruttius ager, ἡ Βρεττιανὴ χώρα, ἡ Βρεττιάνη. Eum populatur Amilcar Barca. I. 56, 3. eundem Agathyrnæis populandum dat M. Valerius Lævinus. IX. 27, 11. *coll. Liv. XXXVI.* 40.
Bruttiorum oppida, Badiza & Lampetia. XIII. 10, 1 *ſq.*
Bubali pulcerrimi in Africa. XII. 3, 5.

Bubastus, ἡ Βουβαστὸς, urbs Ægypti; ejus præfectus Adæus. XV. 27, 6.

Bucaras, fluv. Africæ. *Sic ex Polyb. citavit Suidas; vide* Bacara, *& conf. Adn. ad* I. 75, 5. *T. V. p.* 324.

Buccina signum datur vigiliarum. VI. 35, 12.

buccina convocantur greges in Italia. XII. 4, 6 *sqq.*

Buchetum, *vel* Buchetus; Βουχετὸς *vel* Βουχετὸν, oppidum Epiri: *εἰς* Βουχετὸν; XXII. 9, 8. *ubi perperam vulgo εἰς* Βουλετὸν, Buletum, *edebatur. Straboni* Βουχαΐτιον.

Bumilcar. *vide* Bomilcar.

Bura, Βούρα, urbs Achæorum ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8.

Burii, *οἱ* Βούριοι, instaurato dein fœderi mox accedunt, occiso tyranno. II. 41, 13.

Bylazor, Βυλάζωρ, urbs maxima Pæoniæ, occupatur a Philippo. V. 97, 1 *sqq.*

Βυσσάτις. *vide* Byzacium.

Byttacus, Macedo, levi armaturæ præfectus in exercitu Antiochi in Cœlesyria. V. 79, 3. 82, 10.

Byzacium, ἡ Βυσσάτις (*sive* Βυσσακῖτις) Africæ regio. III. 23, 2. *n.* XII. 1, 5. *n.*

Byzantium, Βυζάντιον, ἡ τῶν Βυζαντίων πόλις. IV. 39, 5. 43, 7. 44, 1.

situs urbis a mari opportunissimus. IV. 38. *&* 44. incommodus a parte continentis, unde perpetuis bellis Byzantii premebantur a Thracibus & Gallis, Tantaleum fæpe supplicium patientes. IV. 45 *seq.*

Byzantiis gratiam debent Græci, quibus carendum foret omni fructu commercii e Ponto, si Byzantii eos prohibere vellent transitu per Bosporum. IV. 38, 6 *&* 10. Gallis gravissima tributa pendunt, quare portoria a navigantibus in Pontum exigere coguntur. 46.

Bellum Byzantiis indicunt Rhodii. IV. 47. Byzantii auxilia petunt ab Attalo & Achæo, quorum mutuum inter se bellum dirimere iidem statuerunt. 48, 1. 49, 2. eis iratus est Prusias, quod ad Soteria ipsius legatos non misissent. 49, 3. Mysiæ partem tenent in Asia, quam eis eripit Prusias, & Hieron castellum, magno ære emtum. 50, 2 *sqq.* Tibœtem adv. Prusiam excitant. 50, 1 *&* 8 *sq.*

Pacem faciunt Byzantii cum Rhodiis & Prusia, qua nullum amplius vectigal a navigantibus in Pontum se exacturos promittunt. IV. 52, 5.

Byzantiis intercedentibus, Ptolemæus Philopator legationibus differt Antiochum Magnum. V. 63, 5. eisdem, contra Thraciæ regulos, auxilia promittit Philippus. XXIII. 14, 12.

C.

Cabyla, Καβύλη, urbs Thraciæ. XIII. 10, 9.

Gentile Cabilenus, Καβυληνός. *ibid.*

Cadi, Κάδοι, oppidum Asiæ, *in Phrygiæ, Mysiæ & Lydiae con-*

confinibus. XXXIII. 10, 2. Quadi *Cafaub.*

Cadmea, Καδμεία, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. IV. 27, 4. *n.*

Caduceus apud Græcos, olivæ ramus apud Gallos aliosque barbaros, pacis signum & amicitiæ. III. 52, 3.

Hastam simul & caduceum mittere; *proverbium.* IV. 52, 3.

Caduſii, Καδούσιοι, Asiæ populus, a septentrione Mediæ. V. 44, 9. Caduſii in exercitu Antiochi. V. 79, 9.

L. Cæcilius *Metellus*, Cos. cum C. Furio, Thermam & Liparam capit. I. 39. ad Panormum cædit fugatque Asdrubalem. 40.

Lucius *Cæcilius Metellus*, *prætor*, cadit in pugna cum Gallis ad Arretium oppidum. II. 19, 8.

Q. Cæcilius *Metellus*, legatus Roman. ad judicandas Philippi cum finitimis populis controversias. XXIII. 6, 6. 10, 1. 11, 1 *sqq.* objurgat Achæos ob ea quæ Spartæ egerant prætore Philopœmene. 10, 2 *sqq.* 12, 8. postulat concilium gentis Achæorum, quod ei negant magistratus, quod scriptum senatus mandatum non haberet. 10, 10 *sqq.* 12, 5 *sqq.* inique ab eo secum actum queritur Philippus. XXIV. 2, 7.

denuo legatus mittitur in Peloponnesum. XXIV. 4, 8.

Q. Cæcilius *Metellus*, prætor Macedoniæ, legatos mittit ad Achæos, sed conditiones ejus temere respuuntur. XXXVIII. 4, 1 *sqq. cf.* 5, 9. rursus. XL. 4. Diæum cum exercitu opprimit in Phocide. XL. 6, 11. *& Spicileg. ex lib.* XL.

Calabri, Καλαβροί, in ora inferioris Italiæ. X. 1, 3.

Calamæ, αἱ Καλάμαι, Messeniorum castellum, proditione captum a Lycurgo, tyranno Spartanorum. V. 91, 4. *n.*

Calamitatum recordatio incitat ad odium adversus earum auctores. IX. 10, 10.

Calamus, Κάλαμος, Cœlesyriæ. *s. Phœniciæ* oppidum, crematum ab Antiocho. V. 68, 8. *n. De ejus situ conf.* Berytus.

Calamus odoratus, ὁ μυρεψικὸς κάλαμος, colligitur e paludibus quæ sunt in Marsya Campo. V. 45, 10.

Calchedon, Καλχηδών, ἡ Καλχηδονίων πόλις. *Sic scripsi cum codd. nostris, pro vulgato* Chalcedon, Χαλκηδών. *Vide Adnot. ad* IV. 39, 5. urbs ad ostium Bospori Thracici a parte Propontidis, ex adverso Byzantii. IV. 39. ejus situs multo incommodior, quam situs Byzantii. 43, 8 *sqq.* & 44.

Calchedonios, quum Ætolorum essent socii, Philippus, ipse licet Ætolis nuper reconciliatus, ab Ætolorum societate abstraxit, & sibi adjunxit. XV. 23, 8 *sq. ubi in Græcis mutanda distinctio orationis, & versio latina corrigenda, ut dictum est supra in* Ætoli.

Calculis in abacis similes sunt aulici. V. 26, 13.

Calela *vel* Calena, Καλήλη *sive* Καλήνη, arx in agro Larinate. III. 101, 3. *n.*

Caleni, Καληνοὶ, *cives oppidi* Campaniæ, *cui Calas nomen*, a septentrione Capuæ. III. 91, 5.

Calicœni, Καλίκοινοι, gens Illyrica, Macedoniæ vicinæ, cujus oppidum Bantiam præsidio occupavit Philippus. V. 108, 8.

Callias, Tespiensium legatus Romam. XVII. 1, 1.

Callias, pancratiastes, legatus Athenienſium in Ægyptum. XXVIII. 16, 4.

Callicrates, Leonteſius Achæus, humilis adulator Romanorum, Romam legatus in cauſſa exſulum Spartanorum, Achæos prodit. XXVI. 1-3.

prætor creatur Achæorum, commendatus a Romanis. 3, 7 & 14. Ptolemæis auxilia petita non mittenda cenſet, invidia Lycortæ maxime ductus. XXIX. 8-10. Romanis imperatoribus & X legatis gratulatur victoriam de Perſeo relatam, & populares ſuos calumniatur. XXX. 10, 3 & 9. inde reverſus, vulgo exoſus omnibus. XXX. 20.

reſponſo a ſenatu legatis Achæorum dato inflatur. XXXI. 8, 8 & 12. contendit, Achæis absque Romanorum voluntate nec bellum cuiquam inferre licere, nec opem ferre. XXXIII. 15, 7.

Callicritus, legatus Bœotorum Romam. XXIII. 2, 8.

Calligiton, Καλλιγείτων, pater Cothonis, hieromnemonis Byzantiorum. IV. 52, 4.

Callinicus; *vide* Seleucus.

Calliope, Καλλιόπη, urbs Parthorum. X. 31, 15.

Callipolis, Καλλίπολις, opp. Ætoliæ. XX. 11, 11.

Calliſthenes, refert epigramma in columna ad aram Iovis Lycæi Meſſenæ in honorem Arcadum. IV. 33, 2 *ſq.* rempubl. Cretenſium ſimilem eſſe contendit Laconicæ. VI. 45, 1.

Calliſthenis imperitiam in narrandis rebus ad militiam pertinentibus, præcipue in exponenda pugna Alexandri & Darii in Cilicia, *perſtringit Polybius.* XII. 17. Alexandrum Calliſthenes in Deorum numerum noluit referre. XII. 23, 4 *ſq.*

Calliſtratus, legatus Eleorum Chalcidem ad Antiochum. XX. 3, 1 & 5.

Callonitis. Καλλωνῖτις. *Sic vulgo græce editur* V. 54, 7. *pro* Χαλωνῖτις, *vel pro* Χαυωνῖτις, *quod voluit Weſſeling.*

Calpitus 5. Calpitum, Κάλπιτος *vel* Κάλπιτον, *ſi vera ſcriptura*, Galatiæ oppidum. XXV. 4, 8. *n.*

Calumniandi novum genus, non obtrectando, ſed laudando. IV. 87, 3 *ſqq.*

Calycadnus, ὁ Καλύκαδνος, promontorium Ciliciæ; ultra illud belli cauſſa navigare prohibetur Antiochus. XXII. 26, 14.

Calydonia, Calydoniorum ager, ἡ Καλυδωνία, in Ætolia; eum populatur Philippus, & oppidum capit cui nomen Elæus. IV. 65, 6 *ſq.* eamdem Calydoniam

doniam populantur Achæi. V. 95, 11.

Calydonius Damocritus; *vide suo loco.*

Calynda, ἡ Κάλυνδα, urbs Cariæ; eam a Romanis sibi petunt Rhodii. XXXI. 16, 1 *sq. n.*

Calyndenses, Καλυνδεῖς, Rhodiis se tradunt. XXXI. 17.

Camarina, ἡ Καμαριναίων πόλις, in Sicilia, expugnatur a Romanis. I. 24, 2. prope eam tempestate perit classis Romanorum. I. 37, 1.

Camartes. *vide* Camers.

Cambylus, præfectus Cretensium in exercitu Antiochi ad Sardes. VIII. 17, 4 *sqq.* cum Bolide Cretensi decipit Achæum, & Antiocho prodit. VIII. 18 *seqq.* utpote Cretensis, natura varius & astutus. 18, 4.

Camers *vel* Camars ager, Camartium *vel* Camertium fines, ἡ τῶν Καμερτίων χώρα. Ibi Galli & Samnites magna clade adficiunt Romanos, *ad Clusium oppidum in Etruria.* II. 19, 5. *n.*

Κάμησον χώραν *mendosa scriptura codicis msti* XXV. 4, 9. *pro* Μωκισσέων χώραν.

Cammani, Καμμανοὶ, a Ti. Graccho sub imperium Rom. rediguntur. XXXI. 9, 1. *n.*

Campani, Καμπανοί. mercenarii Agathoclis, vi potiuntur Messana urbe Siciliæ. I. 7, 2 *sqq.* Mamertinos se ipsi adpellant. I. 8. *conf.* Mamertini.

Campanorum numerus ad militiam inscriptorum bello Gallico Cisalpino. II. 24, 14. *n.*

Campanus Decius. *vide* Decius.

Campania, τὰ κατὰ τὴν Καπύην πεδία, ab Hannibale vastata. III. 91 *sq.* ἡ Καμπανία. VII. 1, 1. *Conf.* Capua.

Campi Phlegræi; *vide* Phlegræi. Campi Magni; *vide* Magni. Campi circumpadani; *vide* Gallia Cisalpina.

Campos Amycæ. Apiæ campus. Campus Marsyas, Campus Martius. Campus Pulcer. Thebes campus. *Vide* Amycæ, Apia, Marsyas, Ἄρειον πεδίον, Pulcer, Thebe.

Camus, *s.* Camum, Καμοῦς *sive* Καμοῦν, (*alias* Καμὼν) oppidum Cælesyriæ *in Decapoli trans Iordanem*, captum ab Antiocho. V. 70, 12. *n.*

Candasa, Κάνδασα, castellum Cariæ. XVI. 41, 6, *Conf. Adn. ad c.* 11, 1.

Candavia, Κανδαουία, mons Illyrici, per quem ducta est via Ignatia. XXXIV. 12, 9.

Canes dicuntur galeotæ vel xiphiæ pisces. XXXIV. 2, 15.

canes & alia animantia sæpe conciduntur a Romanorum militum furore, in urbibus vi expugnatis. X. 15, 5.

Canis ortus, signum nautis infestum. I. 37, 4. sub canis ortum augetur Padus fluv. II. 16, 9. & Euphrates. IX. 43, 4.

Canna, ἡ Κάννα, τῆς Κάννης, τὴν Κάνναν, oppidum Apuliæ. III. 107, 2. *n.* *Romanis in plur. num.* Cannæ, & *sic in*

in plur. Κάνναι *apud Polyb.* XV. 7, 3. 11, 8.
oppido ſuperiori anno diruto, arcem Cannæ, ubi horreum erat Romanorum, motis Gerunio caſtris, cepit Hannibal. III. 107, 2.
Pugna Cannenſis, ἡ περὶ Κάνναν μάχη, III. 117, 1. V. 105, 10. ad oppidum Cannam & Aufidum fluvium pugnata. IV. 1, 2. ejus deſcriptio. III, 115-117. poſt eam maxima Italiæ pars ad Pœnos defecit. V. 111, 8. XV. 7, 3. *coll.* III. 118. poſt eamdem captivos redimere nolunt Romani. VI. 58, 2.
Canopus, Κάνωβος, urbs Ægypti. V. 39, 1.
Canulejus, ſenator Romanus, qui legationem in Ægyptum obierat. XXXI. 18, 4.
Canuſium, Κανύσιον, oppidum Apuliæ. III. 107, 3.
Cap blanc, Argennum promontorium. XVI. 7, 2. *n.*
Caphyæ, αἱ Καφύαι, oppidum Arcadiæ, a Cleomene occupatur. II. 52, 2. in agro Caphyenſium, τῶν Καφυέων, cum Ætolis pugnant Achæi, duce Arato, fuganturque. IV. 11 *ſeqq.* Caphyas venit Philippus. IV. 68, 6. 70, 1. indeque Pſophidem. IV. 70, 3-5.
Capillamenta Hannibalis. III. 78, 2 *ſqq.*
Capilli præparati 300 talenta Sinopenſibus mittuntur a Rhodiis. IV. 56, 3.
Capita alliorum. XII. 6, 4 *ſq.*
Capitis reis Romanis poteſtas eſt in exſilium ſpontaneum ſecedendi. VI. 14, 7.
Capitolium, Καπιτώλιον, Καπετώλιον. Capitolio excepto, Roma capta a Gallis. I. 6, 2. *n.* II. 18, 2. *n.* Capitolium ornatur ſignis militaribus & maniacis Gallorum. II. 31, 5. in Capitolio inſtituitur quotannis delectus militum. VI. 19, 6.
Capitolinus Iupiter, Ζεὺς Καπιτώλιος *vel* Καπετώλιος. III. 22, 1. *n.*
Cappadociam invadit Pharnaces. XXV. 4. rex Cappadocum Ariarathes, τῶν Καππαδοκῶν, (a ſing. ὁ Καππαδόκης, Cappadox, XXXI. 13, 2. *n.*) XXV. 4, 9.
Cappadocia, a Tauro monte & Lycaonia usque ad Ponticum mare porrecta. *Fragm. hiſtor.* 10. Nomen eſt Perſicum, *de cujus* vi & origine *vide idem Fragm. hiſt.* 10. de finibus Cappadociæ ad Taurum montem, *conf.* XXXIV. 13, 4. *ubi verba* ἀπὸ τῶν ὄρων, τῆς Καππαδοκίας *non debuerant verti* a montibus Cappadociæ, *ſed* a finibus.
Cappadocia ad Pontum, Καππαδοκία ἡ περὶ τὸν Εὔξεινον. *Sic vocatur* regnum Mithridatis. V. 43, 1 *ſq.*
Captivi. Captivorum ſpectaculo milites ſuos hortatur Hannibal. III. 62 *ſeq.* captivos Gallos ſine pretio dimittit Hannibal; III. 77. pariter captivos Italos, ſocios Romanorum. III. 85, 3 *ſq.*
captivos ex pugna Cannenſi (III. 117, 7 *ſqq.*) redimere nolunt

lunt Romani. VI. 58. captivos Hispanos fideliter curat Scipio; X. 17. & sine pretio dimittit. X. 41, 10.

Capua, Καπύη. Campos circa Capuam olim possederant Etrusci. II. 17, 1. eosdem campos petit Hannibal. III. 90, 10. eorum situs & opulentia. 91.

Capuanorum *s.* Campanorum pars (Καπυανῶν τινες) Hannibalem advocarunt post pugnam Cannensem. III. 118, 3. *Rursus* Καπύανοι, Capuani IX. 9, 8. *sed* Καπυηνοὶ IX. 5, 6.

Capuani in Campania (Καπυήσιοι οἱ ἐν Καμπανίᾳ) luxu superantes Crotoniatas & Sybaritas, a Romanis ad Hannibalem defecerunt. VII. 1, 1 *sq. Adde Spicileg. reliq. ex lib.* VII. *T.* V. *p.* 32.

Capuam obsidet Appius, obsessus ipse ab Hannibale. IX. 3. Appium Hannibal, Romam petens, frustra studet a Capua abstrahere. IX. 4, 8. 7, 7. Capuæ oppugnationem premunt Romani. IX. 9, 8.

vinum arbustivum Capuæ. XXXIV. 11, 1.

Carchi, Κάρχοι, (*an* Carduchi? Καρδοῦχοι?) Asiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7. *n.*

Cardaces, Κάρδακες, *militum mercenariorum genus in Asia.* mille Cardaces, duce Lysimacho Gallo, in Antiochi acie ad Raphiam. V. 79, 11. *n.* 82, 11.

Caria, Cares. ἡ Καρία, οἱ Κᾶρες.

Cariam, cum regibus Ægypti pareret, invadit Philippus. III. 2, 8. *n.* (*conf. Not. ad XVII.* 2, 3.) XVI. 11 *seq.* & ibi hiemat. XVI. 24.

Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis post bellum Antiochicum. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7. non pro munere, sed ut amici & socii. XXVI. 7. liberi pronunciantur Lycii & Cares. XXX. 5, 12 & 16. *Conf.* XXXI. 7, 4.

Carico bello magnam olim cladem passi erant Iassenses. XVI. 12, 2.

in Care faciendum periculum; *proverb.* ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν. X. 32, 1. *Sic* Carum militum per contemtum *meminit Cleomenes* V. 36, 5.

genere Car fuit Hermeas, princeps minister Antiochi. V. 41, 2.

Carmania, ἡ Καρμανία, Asiæ superioris regio.

ex Arachosia, per Drangianam, in Carmaniam rediit Antiochus, ubi hiemavit. XI. 34, 13.

Carmani, Καρμανοὶ & Καρμάνιοι, in exercitu Antiochi. V. 79, 3 & 7. *n.* 82, 12.

Carneades Philosophus Romæ. *Spicileg. ex lib.* XXIII. *T.* V. *p.* 45.

Carnium, Κάρνιον, locus Laconiæ, Apollini sacer. V. 19, 4. *n.*

Carpetani, Καρπήσιοι, populus validissimus Hispaniæ; pæne opprimunt Hannibalem, mox ab eo ipsi oppressi. III. 14. *conf. Adn. ad vs.* 1. Καρπητανοί. X. 7, 5.

per

per eorum fines transit Tagus fluv. III. 14, 5. urbem in Carpetanis obsidet Asdrubal. X. 7, 5.

Carsenses, Καρσεῖς, *forsan* Καρησεῖς, *a Careso, Troadis oppido.* Eos terrens, ad obsequium redigit Attalus. V. 77, 7 *sq. n.*

Carsignatus, regulus Galatiæ in Asia, qui cum Pharnace fecerat, frustra legatos de pace mittit ad Eumenem & Attalum. XXV. 4, 6 *sq.*

Carthæa, Καρθαία, una e quatuor urbibus Cei insulæ. XVI. 41, 7. *n.*

Carthago, Καρχηδών. Carthaginienses, Pœni Καρχηδόνιοι. situs urbis, inter Vticam & Tunes. I. 73. ad Bacaram fluvium. 75.

Carthaginiensium ditionem in Sicilia carpunt Mamertini. I. 8, 1. ab Carthag. auxilium adversus Syracusanos petit pars Mamertinorum. I. 10. inde prima certamina Pœnorum cum Romanis, ab altera parte advocatis, *ibid. & seqq.* postquam olim fœdera Romanis ac Pœnis intercessissent. III. 22 *seqq.*

ante primum bellum Punicum Pœni jam, præter Siciliæ partem, plurimas etiam partes Hispaniæ & insulas omnes Sardoi & Etrusci maris in potestate habuerant. I. 10, 5.

Pœni ducem suum, arce Messanæ excedentem, cruci adfigunt. I. 11, 4 *sq.* Messanam obsidentes, in fugam vertuntur ab Appio. I. 12.

Belli *Punici primi* initium. I. 16. *Conf.* Sicilia. Siciliæ plurimæ urbes deficiunt a Pœnis ad Romanos. I. 16, 3. capto Agrigento, Pœnos penitus Sicilia ejici posse sperant Romani. I. 19, 2. Pœni maris tenent imperium. 20, 5. 39, 10. re nautica præstant. VI. 52, 1. naves Romanor. cum duce Cn. Cornelio ad Liparas capiunt. I. 21. navali prælio a Duilio vincuntur. 23. classe 350 navium tectarum, ultra 150 millia hominum tenente, in altum evehunt; I. 25, 9. 26, 8. & tamen vincuntur a Romanis navali pugna ad Ecnomum. 27 *seq.* in Africa rursus vincuntur fuganturque a Regulo. 30. non sua, sed ducum culpa. 32, 2. post varia belli facta, *quæ capp. sqq. exponuntur*, Pœni Romanis Siciliæ cedunt. I. 62. bello Siculo prorsus attriti. 71, 3.

Pœni bellum habent cum mercenariis suis & subditis rebellibus; Bellum Africum. I. 65 *sqq.* 70 *sqq.* duris tributis premebant subditos. 72. Sardinia cedunt Romanis. I. 88. III. 10, 5.

Carthaginensium antiqua Fœdera cum Romanis. III. 22 *seqq.*

de *Secundo Punico* bello, *vide* Hannibal, & Hannibalicum bellum. In eo bello equitatu maxime valent Pœni. III. 110, 2. 117, 4. IX. 3, 9.

rex Carthaginis, Bomilcar. III. 41, 6. 33, 3. *n.* VI. 51, 2.

longi-

longitudo ditionis Carthaginiensium in Africa. III. 39, 1 *sq.*

Carthaginienses, victa a Cn. Scipione ad Iberi ostia & magnam partem perdita Punica classe, aliam submiserunt; quæ, cum obiter Pisas adpellere & cum Hannibale communicare vellet, a Cn. Servilio repulsa est, & Africam repetere coacta. III. 96.

sive Romani bello vicissent, sive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. V. 104, 3.

Respublica Carthaginiensium, collata cum rep. Romana. VI. 51 *seq.* tempore secundi belli Punici jam consenescebat Carthago, Roma cum maxime vigebat. VI. 51, 5.

cum Pœnis Hieronymus fœdus facit de dividenda Sicilia. VII. 4. Pœnorum fœdus cum Philippo. VII. 9. Carthaginiensium numen. *ibid. vs.* 2. *n.*

Seniorum collegium, γερουσία, γερόντιον; senatus, σύγκλητος. VI. 51, 2. X. 18, 1.

consternatio Carthagine, postquam castra Syphacis & Asdrubalis incendit Scipio. XIV. 6.

acie victi Pœni in Magnis Campis, varia consilia capiunt. XIV. 8 *seq.* Postquam supplices pacem petierant, & confirmandarum conditionum pacis caussa a Scipione scriptarum Romam legatos miserant; inducierum tempore commeatum intercipiunt Romanorum, & legatis insidiantur Scipionis. XV. 2 *sqq. cf.* 8, 7. Victo Hannibale a Scipione, XV. 9-16. pace Pœnis data a Romanis, finitur Bellum Punicum secundum. 17-19.

Carthaginienses quotannis Tyrum primitias frugum Diis patriis mittunt. XXXI. 20, 12.

Emporiis circa Syrtin minorem cedere Masanissa coguntur iniquo Romanorum judicio. XXXII. 2.

Tertio bello *Punico*, missis Romam legatis, Romanorum fidei se tradunt Pœni. XXXVI. 1, 9. obsides poscit senatus, quos illi mittunt. *c.* 2 *seq.* arma omnia tradere jubentur. 4 *seq.* sedes mutare jubentur; dein funditus delentur. III. 5, 5. Carthaginis oppugnatio & excidium. XXXIX. 1-5. *& Spicileg. ex lib.* XXXIX.

Pœnis insita avaritia & dominandi libido. IX. 11, 2.

Carthagine & Alexandriæ in publicis tumultibus pueruli non minus quam viri tumultuari solent. XV. 30, 10.

Carthago Nova, in Hispania, Νέα Καρχηδών, Καινὴ πόλις, ἡ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καρχηδών. II. 13, 1. III. 13, 7. 39, 6. *n.* X. 15, 11.

condita ab Asdrubale, Hamilcaris genero. II. 13. situs & descriptio urbis. X. 10. a freto Herculeo abest stadia 3000, ab Ibero fluv. stadia 2600. III. 39, 5 *sq.*

ibi hiemare consueverat Hannibal. III. 13, 7. 15, 3.

33, 9. fuit enim veluti caput & ſedes imperii Pœnorum in Hiſpania. III. 15, 3. X. 10, 9. Ibidem hiemat Asdrubal. III. 76, 11.

eam oppugnat expugnatque Scipio Africanus Major. X. 6-19. commoditates urbis. X. 8. argenti metalla. X. 10, 11. XXXIV. 9, 8 *ſqq.*

Carthalo, collega Adherbalis, ab eo Drepanis Lilybæum miſſus, claſſem Roman. Lilybæum obſidentem partim capit, partim cremat. I. 53. inſidians claſſi L. Iunii a Pachyno advenienti, tempeſtatem, quæ illam perdit, ſua providentia effugit. 54.

Cartheia. Adnot. ad III. 13, 5.

Carynea; Carynenſis. Sic mendoſe olim legebatur II. 41, 14. *pro* Cerynea, Cerynenſis.

Caryſtus, Κάρυστος, Eubœæ urbs, liberatur a ſenatu Rom. poſt bellum Philippicum. XVIII. 30, 11.

Caſander; *vide* Caſſander.

Caſius mons, τὸ Κάσιον, Ægypti; propter eum Ptolemæus exercitum in Cœleſyriam ducit. V. 80, 2.

Caſpiæ Pylæ, Κασπίαι πύλαι, in Media. V. 44, 5.

Caſſander, rex Macedoniæ, urbibus Achæorum præſidia imponit. II. 41, 10. IX. 29, 5 *ſq.*

victo Antigono, Caſſander, cum Lyſimacho & Seleuco deliberans, univerſam Syriam Seleuco adtribuit. V. 67, 8.

Athenienſes, conceſſa ceteris Græcis omnium rerum honeſtarum gloria, Caſſandro imperata faciunt. XII. 13, 11.

Caſſander, *s.* Caſander *(nam perinde eſt,)* Ægineta, apud Achæos conqueritur de patria ab Æolis Attalo vendita, & libertatem Æginæ repetit ab Eumene. XXIII. 8, 9.

Caſſander Corinthius, Leucade cum navi in portu ſtans prope Illyriorum lembos, violata fide ab Illyricis capitur. V. 95, 3.

Caſſander *s.* Caſander, Philippi miniſter, regis juſſu ingentem cædem Maroneæ edit. XXIII. 13, 3 *ſqq.* tum in ſpeciem Romam miſſus a Philippo, in via juſſu ejusdem e medio tollitur. 14. 1 *& 5.*

Καστολών. *vide* Caſtulo.

Caſtorum ædes; *vide* Dioſcurium.

Caſtra ad Cteſiphontem, *ex vulgata olim ſcriptura.* V. 45, 4. *n.*

Caſtra Pyrrhi; *vide* Pyrrhi caſtra.

Caſtrorum metatio & deſcriptio apud Romanos. VI. 27-32. in itinere. 41. melior ratio apud Romanos, quam apud Græcos. 42.

caſtrenſe ſacramentum; miniſteria caſtrenſia; vigiliæ, & quæ huc ſpectant. VI. 33 *ſeqq.*

Caſtulo, *vel* Caſtulon, Καστολών, *urbs & mons Oretaniæ* in Hiſpania. X. 38, 7. *n.* XI. 20, 5.

Caſus alieni, efficaciſſimi ad ferendas fortunæ mutationes. I. 1, 2. in bello cogitemus inopinatis caſibus eſſe locum. II. 4, 5. caſus adverſos, prudentes in ſuam utilitatem convertere norunt. V. 88, 3. caſus fortuiti, non res geſtæ, adpellanda ſunt ea quæ in bello fine

ſine certo conſilio eveniunt. IX. 12, 6. *Conf.* Fortuna.

Catabathmus magnus, ὁ Μέγας Καταβαθμὸς, locus acclivis in aditu Cyrenaicæ, ex Ægypto venienti. XXXI. 26, 9.

Cataphracti equites. XXXI. 3, 9.

Catapultæ Vticenſium, ante urbem locatæ ab Hannone, in hoſtium perveniunt poteſtatem. I. 74, 4 & 12.

Catarracta ad portam urbis Salapiæ. *Spicileg. lib.* X. *num.* 2. *T. V.* p. 38.

Catarractæ Oxi fluvii. X. 48.

Catenis onerari M? Acilius jubet Ætolos, qui fidei Romanorum ſe permiſerant. XX. 9.

Catillones in legendis hiſtoriis. III. 57, 7.

catillonem & heluonem fuiſſe Ariſtotelem, ait Timæus. XII. 9, 4.

Cato. *vide* Porcius.

Cavarus, rex Gallorum Thraciam incolentium, cui tributum pendebant Byzantii. IV. 46, 3 *ſq.* pacem conciliat inter Byzantios & Pruſiam, Bithyniæ regem. IV. 52, 1 *ſq.* VIII. 24, 1 *ſq. Conf. Adn. ad IV.* 51, 8.

Caucaſus *Indicus*, Καύκασος; ex eo originem ducit Oxus fluvius. X. 48, 4. *n.* eo ſuperato, Antiochus M. in Indiam venit. XI. 34, 11.

Caudini, Καυδῖνοι. *Sic forte legendum* III. 91, 5. *pro* Daunii, Δαύνιοι.

Caulon, (ἡ Καυλωνία,) *urbs* Magnæ Græciæ. *Cives* Cauloniatæ, cum vicinis civitatibus Iovi Homorio 5. Homario communem ædem ponunt. II. 39, 6.

Caunus, Καῦνος, urbs Cariæ; in eam confugit Polyaratus. XXX. 9, 12. eam a Ptolemæi ducibus emerant Rhodii. XXXI. 7, 6.

Caunii, οἱ Καύνιοι, Rhodiis contributi, XXX. 9, 13. deficiunt a Rhodiis. XXX. 5, 11. ab eis rurſus ſubiguntur *ibid. vs.* 13 *ſq.* Romam legatos mittunt; ſenatus Rhodios præſidia deducere Cauno jubet. XXX. 19, 3 *ſqq.* XXXI. 1, 2.

a Cauniis Calyndenſes deficiunt ad Rhodios. XXXI. 17.

Caupones Galliæ Ciſalpinæ recipiunt hoſpites ſemiſſe per diem. II. 15, 5 *ſq.*

Cauſſa. Diſtinguendum eſt inter cauſſam, initium, & prætextum rerum geſtarum. III. 6 *ſeq.*

cauſſæ eventuum maxime notandæ. III. 7, 7. 31, 11 *ſqq.* 32, 6.

Celtæ, Κελτοί. *vide* Galli & *Gallia.*

Celtiberi, Κελτίβηροι. Celtiberia, Κελτιβηρία.

In Celtiberiæ & Iberiæ confinibus erat urbs Saguntum. III. 17, 2. Celtiberiæ urbes 300 everſæ perhibentur a Ti. Graccho prætore. XXVI. 4. *eodem* Tiberio prætore Celtiberi Fœdus pepigerunt cum Senatu Romano; quod fœdus illi poſtea reſtitui ſibi petunt. XXXI. 2, 15. *ubi in lat. verſ. loco verborum* conſule Tiberio, *ſcribendum erat* prætore Tiberio.

Celtiberorum auxilia Carthaginem opportune adveniunt adv. Scipionem; XIV. 7, 5 *ſqq.* mox in pugna pereunt 8, 9 *ſqq.* Celtiberi equites, in pugna ex equis deſcendunt. *Fragm. hiſt.* 13. Celtiberorum gladii. *Fragm. hiſt.* 14.

Celtiberis bellum inferunt Romani. III. 5, 1. XXXV. 1-5. bellum illud, igneum. XXXV. 1. cum Celtiberis inducias paciſcitur M. Marcellus. *c.* 2. continuatur bellum. *c.* 3 *ſqq.* *Conf.* Titti, Belli, & Aravacæ.

Celtici, *οἱ* Κελτικοὶ, populus Hiſpaniæ, vicinus Turdetanorum. XXXIV. 9, 3.

Cenchreæ, Κεγχρεαὶ, Corinthi portus ab ortu. V. 29, 5. 101, 4. ibi cruciatur & mari mergitur Ariſtomachus, Argivorum tyrannus. II. 59, 1. 60, 7 *ſq.* *n.* Cenchreis lembos ſuos per Iſthmum transvehit Demetrius Pharius. IV. 19, 7 *ſqq.* pariter Philippus. V. 101, 4. Attalus Sicyone Cenchreas abit. XVII. 16, 6.

Cenomani, Γονομάνοι, Κενομάνοι, populus Gallicus, juxta Inſubres incolens, ſecundum Padum fluv. II. 17, 4. *n.*

Cenomani & Veneti Romanorum partibus accedunt. II. 23, 2 *ſqq.* 24, 7. 32, 4. inter Inſubrium fines & Cenomanorum, interfluit Cluſius amnis. 32, 4.

Cenſores Romæ ſingulis luſtris magnas impenſas faciunt in reficienda & exſtruenda ædificia publica. VI. 13, 3. locant opera publica & veſtigalia. VI. 17, 3.

Centauri, qui Pelium incoluere. VIII. 11, 13.

C. Centenius auxilio mittitur Flaminio ad Tarſimenum lacum cum 4000 equitibus, qui partim interficiuntur, partim vivi capiuntur. III. 86. *n.*

Cento. *vide* Claudius.

Centronius. *vide* Centenius.

Centum familiæ Locrenſium. XII. 5, 6 *ſqq.*

Centuriones, ordinum ductores, Κεντυρίωνες, ταξίαρχοι. VI. 24, 1 *ſqq.* eorum officium 24, 7 *ſqq.* locus in caſtris. 30, 5. centurio primi manipuli triariorum curam habet, ut ſignum buccina ſingulis vigiliis detur. VI. 36, 5. in itinere, centuriones nonnulli cum tribuno præeuntes deſignant caſtra. 41, 1 *ſq.*

Centuripa, Κεντόριπα, opp. Siciliæ, prope Cyamoſorum amnem. I. 9, 4.

Cephallenia inſula, ἡ Κεφαλληνία. Ejus ſitus V. 3, 9 *ſq.* *incolæ*, Cephalleni & Cephallenii, Κεφαλλῆνοι, Κεφαλληνοὶ, Κεφαλλήνιοι. III. 3, 6. XXII. 13, 5.

Cephalleniorum navibus commodato utuntur Ætoli ad populandas Epiri & Acarnaniæ oras. IV. 6, 2, & 8. V. 3, 7.

Cephalleniam invadit Philippus. V. 3 *ſeq.* oppidum Pronnos, expugnatu difficile, omittit. V. 3, 3 *ſq.* Paluntem oppugnat, ſed per Leontii perfidiam oppido non potitur. V. 3, 4 *ſqq.* & *cap.* 4. per Eteſias uno die ex Cephallenia

lenia in Meſſeniam trajici poteſt. V. 5, 3. ad Cephalleniam cum claſſe ſtans Philippus, claſſem Romanam obſervans, Panico terretur. V. 109, 5. 110, 1 *ſqq.* circa Cephalleniam deprehenſi legati Ætolorum, vincti abducuntur ab Epirotis. XXII. 9, 7.

Cephallenia excipitur a pace Romanor. cum Ætolis. XXII. 13, 5. 15, 12. Cephalleniam cum exercitu petit M. Fulvius Cos. XXII. 13, 13 *ſq.* & Samen urbem vi capit. XXII. 23, 1. *n. conf.* III. 3, 6.

ad Cephallen. cum claſſe ſtat C. Lucretius. XXVII. 6, 1.

Cephalo, familiaris Philippi famulus. VIII. 14, 5.

Cephalus, Epirota, Moloſſus, (XXX. 6, 8.) vir prudens & probus, in repub. adminiſtranda fidem ſervans Romanis, nec tamen humiliter eis obſequens; per calumnias Charopis cogitur ad Perſeum confugere, ne indicta cauſſa Romam abduceretur. XXVII. 13. Moloſſorum gentem ad Perſei partes abſtraxit, ad extremum fortiter occubuit. XXX. 7, 2 *ſq.* (*Videtur ſibi ipſe mortem conſciviſſe. Conf. vs.* 8. *& c.* 8, 3.

Cephiſodorus, Athenienſium legatus Romam. XVII. 10, 11.

Ceræas; *vide* Keræas.

τὸ Κέρας, Cornu; ſinus maris prope Byzantium. IV. 43, 7.

Ceraunia, Κεραύνεια. *Sic mendoſe olim ſcribebatur* II. 41, 8. *pro* Cerynea, Κερύνεια, *quod vide.*

Ceraunii montes, τὰ Κεραύνια. XXXIV. 6, 12.

Cerax, Κέραξ, oppidum Illyricum, ad lacum Lychnidium, capitur a Philippo. V. 108, 8.

Cercidas, Κερκιδᾶς, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, de ſocietate acturus. II. 48, 4 *ſqq.* 50, 3. præeſt mille Megalopolitanis in acie Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 3.

Cercidas, Arcas, (*fortaſſe progenitor ſuperioris*) immerito a Demoſthene in proditorum numero relatus. XVII. 14, 2. *n. & vs.* 12.

Cercina, ἡ τῶν Κερκινητῶν νῆσος, Africæ inſula; (*contra Byzacium.*) Ex ea pecuniam facit Cn. Servilius Coſ. claſſem Punicam perſequens. III. 96, 12.

Cereris templum Alexandriæ. XV. 27, 2. Cereris & Proſerpinæ ædes, τὸ Θεσμοφορεῖον, Alexandriæ. XV. 29, 8.

Ceretæ, (*f.* Cereatæ,) Κρῆται (*rectius fortaſſe* Κρεᾶται) Cretenſes, a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios transeunt. IV. 53, 6. *n.*

Cerne, mons Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Certaminum ſingularium uſus apud Romanos. *Fragm. gramm.* 27. Certamen ſingulare Scipionis. XXXV. 5. *conf. Fragm. gramm.* 12.

Cerynea, Κερύνεια, urbs Achaiæ ex XII. primis olim fœderatis. II. 41, 8. *n. ubi mendoſe vulgo* Κερκύνειαν *&* Κερυνίαν *legebatur.*

Cerynenſes, οἱ Κερυνεῖς, cum dominatum poſuiſſet Iſeas, Cerynæ tyrannus, inſtaurato

Achæorum fœderi se adjunxerunt. II. 41, 14.

Cerynensis, Marcus, prætor Achæorum. *vide* Marcus.

Cesbedium *s.* Cesbelium, Κεσβέδιον *s.* Κεσβέλιον, templum Iovis, prope Selgam Pisidiæ urbem. V. 76, 2 *sqq. n.*

Cestrus, *vel* Cestrosphendone. XXVII. 9.

Cetrati Macedones, πελτασταὶ, *distinguuntur a phalange, & ab equitibus in exercitu Macedonico.* II. 65, 2. IV. 67, 6. 84, 9. X. 31, 13. *& passim alibi. distinguuntur ab Agemate.* V. 25, 1. *Mediam rationem servant inter levem & gravem armaturam.* V. 22, 9. 23, 3 *sq. & vs.* 8.

Ceus insula, Κέως; in qua Carthæa, unum e quatuor oppidis. XVI. 41, 7. *n. conf. cap.* 26, 10. *n.*

Chæreas, subleste fidei scriptor. III. 20, 5.

Chæron, Laco, Romam legatus, caussam agit exsulum Spartanorum, capitis damnatorum ab Achæis. XXIV. 4, 5. *n. Perperam ibi vulgo* Charon *edebatur.*

rursus Romam mittitur. XXV. 2, 4. *(ubi pariter mendose vulgo Charon.)* infimæ sortis juvenis, plebem Spartanam agrorum divisione demeretur, pecuniam publicam dissipat, Apollonidem quæstorem occidit: ad extremum jussu prætoris Achæorum in vincula conjicitur. XXV. 8.

Chæronea, Χαιρώνεια. Athenienses a Philippo ad Chæroneam victi. V. 10, 1. XVII. 14, 13 *sq. n.*

Chæronenses, Χαιρωνεῖς, Q. Marcio per legatos urbem suam tradunt. XXVII. 1, 4. *cf. vs.* 1.

Chalcaspides Macedonum. II. 66, 5. IV. 67, 6. Megalopolitani. II. 65, 3. IV. 69, 4 *sq.* V. 91, 7.

Chalcea, ἡ Χάλκεια, Ætoliæ oppidum maritimum. V. 94, 8. *n.*

Chalcea, τὰ Χαλκεῖα, in Africa; non urbs, ut Demosthenes *Bithynus* perhibuit, sed æris officina. XII. 1, 4.

Chalcedon, Χαλκηδών. *Sic vulgo invitis msstis edebatur, e quibus nos* Καλχηδὼν, Calchedon, *restituimus; quod vide.*

Chalcidicus mons Siciliæ, τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος. I. 11, 8. *n.*

ἡ Χαλκίοικος, *scil.* Ἀθηνᾶ. IV. 22, 8. *coll. c.* 35, 2. *Vide* Minerva.

Chalcis, urbs Eubœæ, ἡ Χαλκίς. X. 42, 2. 43, 7. Chalcidenses, Χαλκιδεῖς.

Chalcidem se confert Apelles, impediturus subvectionem commeatuum. V. 2, 8 *sq.* inde Corinthum advocatur. 26.

Chalcis, una e Græciæ compedibus a Romanis occupata retinetur. XVII. 11, 5 *seq.* XVIII. 28, 4 *sqq.*

Chalcide hibernat Antiochus XX. 3, 1. & nuptias celebrat cum virgine Chalcidica, Χαλκιδικῇ. XX. 8.

Chalcide Q. Marcius legatus Rom. accipit legatos Bœotorum XXVII. 1 *sq.*

Chalcidem quinque naves prætori Romano adv. Perseum mittunt Rhodii. XXVII. 6, 14.

Chal-

Chalcidenſium equitum cædes, bello Achaïco. XL. 11, 5.
Chalcis Ætoliæ, Χάλκεια *vocatur apud Polyb. Vide* Chalcea.
Chaldæi, Χαλδαῖοι, in honore apud ſuos. XXXIV. 2, 7.
Chaleſus, Ætolorum legatus ad M? Acilium, de pace. XX. 9, 2.
Chalonitis, Χαλωνῖτις, *regio Aſſyriæ. Sic ſcribendum pro vulgato* Καλλωνῖτις. V. 54, 8. *n.*
Charadra, ἡ Χαράδρα, urbs Epiri, juxta ſinum Ambracium. IV. 63, 4. *n.*
eadem Charadrus *vel* Charadrum. XXII. 9, 7. *niſi ibi* εἰς Χαράδραν *pro* Χάραδρον *legendum, ubi vulgo* εἰς Χάρανδρον *ediderant.*
Chares & Cleo peſſime præſunt reip. Athenienſium. IX. 23, 6. *n.*
Charimortus, homo a gratiis omnibus deſtitutus, ſcelerum ſocius Scopæ in Ægypto. XVIII. 38, 2.
Charixenus, dux Ætolorum Laconicam vaſtantium. IV. 34, 9.
Charon; *vide* Chæron.
Charops, Epirotarum legatus, cum Antiocho M. Chalcide *ita* agit, *ut nec regem nec Romanos offendere voluiſſe intelligatur.* XX. 3, 1. vir probus, amicus Romanorum, unus præcipue effecerat, ut Philippus a Flaminino ex Epiri faucibus ejiceretur. XXVII. 13, 2.
nepotem ex Machata filio Charopem Romam mittit, ut & ſermonem & literas Romanorum perdiſceret. XXVII. 13, 3 *ſqq.*
Charops, Epirota, Machatæ filius, ſuperioris Charopis nepos; (*vide paulo ante*) Roma domum reverſus, Cephalum & Antinoum ut Perſeo faventes criminatur apud Romanos. 13, 6 *ſqq.*
legatus Epirotarum in Macedon. gratulatur ducibus Romanis victoriam de Perſeo. XXX. 10, 4. peſſimus & ſæviſſimus homo, civilium cædium auctor. XXX. 14, 7 *ſqq.* lætatur ſeveritate Romanorum inexorabili in exſules Græcos. XXXI. 8, 12. omnes qui aliena a Romanis ſentiebant, condemnari curat; & ipſe omne genus ſævitiæ exercet. XXXII. 21 *ſeq.* Romam profectus, domo honeſtiſſimorum virorum prohibetur. 22, 3 *ſqq.*
moritur Brunduſii XXXII. 21, 4.
Charopem ab Ætolis legatum Romam miſſum vulgo ſcribebatur XXII. 8, 11. *ex falſa Vrſini conjectura, temere in contextum recepta, cum nullam ibi* Charopis *mentionem faciant codices.*
Chartas regias, quæ Lariſſæ cuſtodiebantur, ad hoſtis adventum cremari juſſit Philippus. XVIII. 16, 2 *ſq.*
Charybdis. XXXIV. 3, 10.
Chasmion, Cretenſis. XXIII. 15, 3.
Chattenia, Χαττηνία, regia Gerræorum in felici Arabia. XIII. 9, 1. *n.*
Chatteni, Χαττηνοί. XIII. 9, 4. Chatteniæ urbs, Laba. *ibid. vs.* 2.
Chauonitis, Χαυωνῖτις. *Sic* V. 54, 7. *legendum putavit Weſſeling. pro* Καλλωνῖτις *vel* Χαλωνῖτις.

Χειροκρατία, In eam degenerat democratia. VI. 9, 7.

Cherroneſitæ *vel* Cherſonéſitæ, Χερρόνησῖται, XXVI. 6, 3. cives urbis Cherſoneſi *in Cherſoneſo Taurica, quæ colonia fuit Heracleotarum*; comprehenſi fœdere Eumenis cum Pharnace.

Cherſoneſus Thracica, ἡ Χερρόνησος ἡ ἐπὶ Θράκης, eam ad Seleucidas belli jure pertinere contendit Antiochus. XVIII. 34, 3 *ſqq.* XXI. 12, 7. poſt bellum Antiochicum Eumeni datur. XXII. 5, 14 *ſq.* 27, 9. *Conf.* Lyſimachia Thraciæ.

Cheſuphus, rebellis Ægyptius. XXIII. 16, 4.

Chilon, Lacedæmonius, indigne ferens Lycurgum pro ſe regem creatum, res novas molitur, ephoros trucidat, & tamen nil proficit. IV. 81.

Chiomara, uxor Ortiagonis, regis Galatiæ, caput abſcindit centurionis libidinoſi & avari. XXII. 21, 5 *ſqq.* ejus prudentiam miratur Polybius, ipſe cum ea Sardibus collocutus. *ibid.*

Chironis villa, τὸ Χείρωνος (*alii* Χύρωνος) καλούμενον ἐπαύλιον, prope urbem Meſſenen, ſpoliatur a piratis Ætolicis. IV. 4, 1. *Niſi* Scyronis *legendum*, qui fuit ephorus Meſſeniorum. *vide Not.*

Chius inſula, Χῖος. Incolæ, οἱ Χῖοι.

Chium invadit Philippus, ſi vera eſt noſtra conjectura, III. 2, 8. *cum vulgo legatur* τοῖς κατ' Αἴγυπτον, *non* κατὰ Χῖον.

Chiorum & Rhodiorum legati ad Philippum miſſi de pace concilianda cum Ætolis; V. 24, 11. a Philippo in Ætoliam ire juſſi, redeunt inde, inducias pacti. 28, 1 *ſq.* Quum non conveniſſet pax, V. 29. rurſus legatos ad Philippum mittunt Chii. V. 100, 9.

ad Chium Pugna navalis Philippi cum Attalo & Rhodiis. XVI. 2-9. *vide cap.* 5, 9. 6, 13. 8, 1 & 5. XVII. 2, 2. illa pugna cum pugna ad Laden confertur. XVI. 14, 5 *ſqq.*

Chii agro donantur a Romanis poſt bellum Antiochicum. XXII. 27, 6.

Chlæneas, Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. IX. 31, 7. 32, 6 & 10. ejus oratio ad Lacedæmonios. IX. 28-31.

Chrematas, *idem* Chremas, & Chremes, (*vide Adnot. ad* XXVIII. 5, 1.) Acarnan, amicus Romanorum. XXVIII. 5, 1 *ſqq.* Romanis ducibus gratulatum it victoriam de Perſeo, & populares ſuos calumniatur. XXX. 10, 1 *ſqq.*

eo mortuo, tranquillitas Acarnaniæ rediit. XXXII. 21, 2 *ſq.*

Chryſeis, uxor Antigoni *Doſonis*, dona mittit Rhodiis. V. 89, 7.

Chryſogonus, Sami poëtæ pater. V. 9, 4. dux copiarum Philippi in Theſſalia. V. 16, 6. in Pæonia. V. 97, 3. ſingulari ſtudio & benevolentia complexus eſt Philippum. VII. 12, 6. quoties ejus conſilio uſus eſt Philippus, clementiſſimus rex fuit. IX. 23, 9.

Chry-

Chryſondion, Χρυσονδίων, urbs Phœbatidis? in Daſſaretia; eam ſibi adjunxerat Scerdilædus, & recepit Philippus. V. 108, 2 & 8.

Chryſopolis, Χρυσόπολις, ad oram Aſiaticam Bospori Thracici, prope Bovem; eam olim tenuerant Athenienſes. IV. 44, 3 *ſq.*

Ciani; *vide* Cius.

Cibyra, ἡ Κιβύρα, Phrygiæ urbs, cujus tyrannus Moagetes Cn. Manlio ſe dedit. XXII. 17.

Cibyratæ; οἱ Κιβυρᾶται, Cauniis ſuccurrunt adv. Rhodios. XXX. 5, 14.

Cibyram confugit Polyaratus Rhodius, ſed Romanis eum tradunt Cibyratæ. XXX. 9, 13 *ſqq.*

Cibyræ tyrannus, Pancratius. XXX. 9, 14.

Cilicia, Κιλικία. Cilices, Κίλικες. inter Ciliciam & Phœnicem eſt urbs Seleucia ad mare. V. 59, 4.

Cilices expediti milites in exercitu Antiochi. V. 79, 3. 82, 10.

de pugna Alexandri cum Dario in Cilicia, abſurda multa narravit Calliſthenes. XII. 17 *ſqq.*

Cilicia Antiochum decedere jubet ſenatus Romanus; ſed id contra fœdus eſſe evincit legatus Antiochi. XXII. 70, 3.

Ciliciæ Pylæ, αἱ Κιλικίαι Πύλαι, αἳ λεγόμεναι ἐν τῇ Κιλικίᾳ Πύλαι. XII. 9, 3. 17, 2.

Cimmerius Bosporus, Κιμμερικὸς Βόσπορος, oſtium paludis Mæotidis. IV. 39, 3.

Cinædos magis quam equos curat Ptolemæus Philopator. V. 37, 10.

Cindyas Diana; *vide* Diana.

Cineas, miniſter Ptolemæi *minoris, ut videtur.* XXVIII. 16, 1.

Cineas, Theſſalus, immerito in proditorum numero relatus a Demoſthene. XVII. 14, 4.

Circæus mons Latii, τὸ Κίρκαιον; in eo apros venari conſueverat Polybius cum Demetrio Syro, Romæ obſide. XXXI. 22, 2 *ſq.* 23, 2 *ſq.*

Circeienſis populus *vel* Circæenſis, δῆμος Κιρκαιητῶν, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehenſus. III. 22, 11. *n.* 24, 16.

Circuitio caſtrorum nocturna. VI. 35, 8 *ſqq.* & 36.

Circumpadani campi. *Vide* Gallia Ciſalpina.

Circus. *Vide* Hippodromus.

Cirrha, ἡ Κίρρα, urbs Phocidis cum portu. V. 27, 3.

Cirta, ἡ Κίρτα, urbs Numidiæ, Maſiniſſæ regia. XXXVII. 3, 10.

Ciſſa, Κίσσα, oppidum Hiſpaniæ citerioris. III. 76, 5. *Sciſſis vel Sciſſum, apud Livium.*

Ciſſii, Κίσσιοι, *Aſiæ ſuperioris populus, in Suſiana.* Ciſſii, in exercitu Antiochi M. ad Raphiam. V. 79, 7. 82, 12.

Civitatum origo. VI. 5. civitas fortitudine adv. hoſtes & conſenſu civium continetur. VI. 46, 7. civitatum liberarum & regum res contraria. XXIII. 8, 6 *ſq.* in liberis civitatibus populus ad dimicandum promtior

tior quam mercenarii; fecus in monarchia. XI. 13, 4 *fqq. Conf.* Democratia.

Cius, urbs Bithyniæ, ad oram Propontidis (ἡ Κίος) ἡ Κιανῶν πόλις, urbs Cianorum. XV. 23, 9. *cf. Adnot. ad* XV. 21, 1. democratia olim usa, sed perdita per demagogum Molpagoram. XV. 21, 1 *fq.* tum socia Ætolorum, & prætorem habens Ætolum, XV. 23, 8 *fq.* expugnata & in servitutem redacta a Philippo, pro genero ejus & socio Prusia. XV. 21-23. XVI. 34, 5. XVII. 3, 12. 4, 7. 5, 4. liberata a Romanis. XVIII. 27, 5.

Cius, Κίος, (*si vera scriptura* XVI. 26, 10.) *eadem quæ alias vulgatiore nomine* Ceos *insula vocabatur, Ptolemæo vero* Κία. *vide* XVI. 26, 10. *n. &* XVI. 41, 7. *n.*

Clampetia; *vide* Lampetia.

Clarium, Κλάριον, castellum in agro Megalopolitano, captum ab Ætolis. IV. 6, 3. 25, 4. receptum ab Achæis. IV. 6, 4.

Classis. Classis prima Romanorum bellica, fuit 100 quinqueremium, 20 triremium. I. 20, 9. mox fuit 330 navium longarum tectarum. I. 25, 7. Pœnorum vero classis, 350 navium tectarum. 25, 9. Romana classis tenuit 140 millia hominum, Punica ultra 150 millia. I. 26.

classis Rom. 220 navium, ab ipsis statuminibus intra tres menses ædificatur. I. 38, 5 *fq.* cum 120 navibus longis, onerariis 800 Syracusas venit L. Iunius Cos. I. 52, 6. ea classis naufragio perit. 54. classis Romana ducentarum quinqueremium, privatorum sumtibus parata. 59.

maximis classibus & præsertim quinqueremibus, non triremibus, bellum gesserunt Pœni & Romani. I. 63 *fq.* Romani bello primo Pun. amiserunt ad 700 quinqueremes, Pœni ad 500. *c.* 63, 6.

classis Punica, Pisas adpulsura, & cum Hannibale communicatura, a Cn. Servilio cogitur in Sardiniam & in Africam redire. III. 96.

Clastidium, Κλαστίδιον, opp. Galliæ Cispadanæ, in ditione Anamarum vel Anamanum, obsidetur ab Insubribus. II. 34, 5. ad Clastidium Insubres acie vincuntur a M. Marcello. II. 34, 6 *fqq.*

Claudius. Appius Claudius *Caudex*, Cos. Messanam in Siciliam auxilio mittitur Mamertinis. I. 11. fugat Hieronem. *ibid.* pellit Pœnos. 12. *Adde* 16, 1.

Appius *Claudius Pulcher, prætor*, cum 100 quinqueremibus in Siciliam mittitur. VIII. 3, 7. & Syracusas oppugnat ad Hexapyla. VIII. 5, 1 *&* 6. sed nihil proficit. *cap.* 9.

Capuam obsidens consul, circumsedetur ipse ab Hannibale. IX. 3. *conf. c.* 7, 1 *fqq.*

App. Claudius Nero, trib. mil. XVII. 8, 6. a T. Quintio Romam missus, de pace Philippo danda. XVII. 10, 8. princeps legationis in Macedoniam & Græciam missæ post Metelli legationem. XXIII. 12, 4.

XXIV. 4, 8. *n.* expostulat cum Philippo ob scelus in Maronitas commissum. XXIII. 13 *seq.*

in Cretam abit, & arbiter est inter Cnossios & Gortynios. XXIII. 15.

Appii Claudii *nomen supplendum putavimus* XXIV. 4, 8. *ubi vide Adnot.*

App. *Claudius* Cento, ab Achæis postulat, ut sibi 5000 milites in Epirum mittant: sed, id ne fieret, vetuit Q. Marcius Cos. per Polybium. XXVIII. 11. *Videtur idem esse App. Claudius, quem ab Hostilio Cos. in Illyricum missum Livius scribit, ubi ad Vscana oppidum casus fugatusque est ejus exercitus. Liv. XLIII. 9 sq. Vide* Uscana.

App. Claudius, legatus in Asiam pacis concludendæ caussa inter Attalum & Prusiam. XXXIII. 11, 4. *(Nescio an idem cum superiore.)*

C. Claudius Cento, legatus in Asiam, qui Prusiam prohiberet, ne cum Attalo bellum gereret. XXXIII. 1, 2.

C. Claudius *Nero* Cos. cum Livio collega prælio vincit Asdrubalem, Hannibalis fratrem. XI. 1, 1 & 3.

C. Claudius *Pulcher*, Consul, expeditionem adv. Istros suscipit. XXVI. 7, 1. *n.* ex numero decem legatorum, in Macedoniam post bellum Persicum missorum, mittitur ad gentem Achæorum. XXX. 10, 8.

M. Claudius *Marcellus* Cos. Gallos Insubres prælio vincit ad Clastidium. II. 34.

M. Claudius *Marcellus* Cos. pedestribus copiis in Sicilia præest. VIII. 3, 7. Syracusas sambucis oppugnat, VIII. 6. inani opera, ob artes machinasque Archimedis. 8. hinc oppugnationem in obsidionem mutat, & reliquam Siciliam infestat. 9. *Conf.* Syracusæ.

bello Hannibalico incautus intercipitur ab hostibus, necaturque. X. 32. *& Spicileg. ex lib.* X. *num.* 1.

M. Claudius *Marcellus*, filius superioris, fauciatus in prælio. X. 32, 5. consul, frustra impedire conatur pacem Philippo a T. Quintio datam. XVIII. 25.

M. Claudius *Marcellus* Cos. in Hispania, bellum metuens, inducias pacisci tur cum Celtiberis. XXXV. 2, 1. expeditionem suscipit adv. Lusitanos, & Nercobrigam capit. *c.* 2, 2. *Conf. Fragm. hist.* 27. *& ibi Adnot.*

P. Claudius *Pulcher* Cos. ad Drepana pugna navali vincitur ab Adherbale, & 93 naves amittit. I. 49-51. ob temeritatem & imprudentiam Romæ infamis, & graviter multatus. 52.

Ti. Claudius. *Sic libri Polybiani dabant nomen* unius e legatis Romanorum in Græciam missis, qui de rebus Philippi cognoscerent; XXIII. 6, 6. *ubi ex Livio Vrsinus* Ti. Sempronium *substituit.*

Ti. *Claudius* & A. *Postumius* mittun-

mittuntur ad inſpiciendas res inſularum & civitatum Aſiæ. XXVII. 3. *n.*

Clazomenæ, Κλαζομεναὶ, urbs Ioniæ, ex qua legatio adeſt Alexandriæ. XXVIII. 16, 5.

Clazomenii, Κλαζομένιοι, immunes renunciantur a Romanis. XXII. 27, 5.

Cleagoras, Rhodiorum legatus Romam. XXXI. 16, 1.

Cleander, Mantinenſis, educator & inſtitutor Philopœmenis. X. 25, 1.

Clearchus, Eleus, a Lyco prætore Achæorum bello captus. IV. 94, 6.

Κλεινώ, puella, pincernæ munere fungens apud Ptolemæum Philadelphum: plures ei ſtatuæ erectæ ſunt Alexandriæ. XIV. 11, 2.

Cleo & Chares acerbe præſunt reip. Athenienſium. IX. 23, 6. *n.*

Cleobis & Biton, Argiæ ſacerdotis filii. XXIII. 18, 7.

Cleomachus Athenienſis, pater Xenophanis, legati Philippi ad Hannibalem. VII. 9, 1.

Cleombrotus, Spartæ rex, is qui cum Ageſilao regnavit, *& pugna Leuctrica cecidit*: quæcumque is geſſit, cuncta e ſociali conſilio ſunt profecta. IX. 23, 7. *Conf. Fragm. hiſt.* 15.

Cleombrotus, pater Ageſipolidis, avus Ageſipolidis ejus qui poſt Cleomenis mortem puer rex eſt creatus; in regnum ſucceſſit Leonidæ II. regno expulſo. IV. 35, 11. *n.*

Cleombrotus, Rhodiorum legatus, Romam miſſus. XXIX. 4, 4.

Cleomenes, rex Lacedæmoniorum; idem & rex optimus, & tyrannus ſæviſſimus, & in privata vita vir ſuaviſſimus. IX. 23, 3.

cum eo amicitiam contrahere parant Ætoli adv. Achæos. II. 45, 2 *ſqq.* Tegeam, Mantineam & Orchomenum intercipit Cleomenes, fœderatas Achæorum Ætolorumque. 46, 2. *Confer* Cleomenicum bellum.

formam reip. Laconicæ antiquat, & regnum in tyrannidem mutat. II. 47, 3. IV. 81, 14. novas diviſiones agrorum inſtituit. IV. 81, 2. juvatur a Ptolemæo Evergeta. II. 51, 2.

prælio vincit Achæos ad Lycæum montem & ad Ladocea. II. 51, 3. 55, 2. complures Peloponneſi urbes, partim vi, partim voluntate, in deditionem accipit. II. 52, 2 *ſqq.* in Iſthmo caſtra ponit. 52, 5. receptis Argis ab Achæis, relicto Iſthmo Argos petit, indeque depulſus domum redit. 53.

plura oppida Cleomeni eripiuntur ab Antigono. II. 54. Megalopolin Cleomenes proditione capit, & ſævit in cives. 55. tribus ante menſibus, cum urbem clam eſſet ingreſſus, virtute civium ejectus erat. *ibid.* & IX. 18, 1 *ſqq.* agrum Argivum populatur. II. 64. acie decernit cum Antigono ad Sellaſiam. II. 65 *ſeqq.* qua victus, Alexandriam profugit. 69, 10 *ſq.*

regnante etiamnum Ptolemæo Evergete Alexandriam venit Cleomenes, ſperans ejus ope

ope regnum se recuperaturum. V. 34, 11. 35, 1. mortuo Evergete, Philopator, Cleomenem suspectum habens, Alexandriæ retinuit. V. 35 *seq.* ei per Nicanoram Messenium insidiatur Sosibius minister Ptolemæi, & in custodiam duci curat. 37 *seq.* e custodia elabitur cum suis, sed, cum nemo de populo se ei adjungeret, manus sibi infert. 39.

Elogium Cleomenis. V. 39, 6. IX. 23, 3. 29, 10. XVIII. 36, 2 *sq.* amatus & desideratus admodum est a Spartanis, usque ad mortis nuncium semper sperantibus incolumem eum rediturum. IV. 35, 6 *sqq. conf.* IX. 23, 3.

ficta reconciliatione decepera-rat interfeceratque Archidamum regem. V. 37, 1 *sqq.* VIII. 1, 3 *sqq.*

Cleomenes, Cleombroti filius, patruus & tutor Agesipolidis illius, qui post Cleomenis regis obitum puer rex est creatus Spartanorum. IV. 35, 12.

Cleomenes, Thebanus, pater Pytheæ ejus qui bellum Achaicum ex parte concitavit. XL. 1, 1. *n.*

Cleomenicum Bellum, ὁ Κλεομενικὸς πόλεμος. I. 13, 5. II. 46-69. id bellum, præter Aratum, descripsit Phylarchus. II. 56, 4. Cur id bellum Polybius pluribus exposuerit? II. 70, 1. Cleomenico bello sola Messenia immunis populatione hostili manserat. IV. 5, 5. *Confer* Cleomenes.

Cleonæ, Κλεωναὶ, oppidum Peloponnesi, *inter Argos & Corinthum*, a Cleomene occupatum. II. 52, 2.

Cleonæus, classi Rhodiorum præficitur a Theophilisco, lethali vulnere sauciato. XVI. 9, 1.

Cleonicus, Naupactius, captus ab Achæis, & fine pretio dimissus. V. 95, 12. a Philippo ad Ætolos mittitur, ut de pace cum eis ageret. V. 102, 4 *sqq.*

Ætolorum legatus ad Lacedæmonios contra Philippum. IX. 37, 4. *n. si modo idem vir est cum superiore.*

Cleonymus, Phliasiorum tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 44, 6.

Cleopatra, uxor Ptolemæi Epiphanis, mater Ptolem. Philomet. & Physconis, filia Antiochi Magni, soror Antiochi Epiphanis. XXVIII. 17, 9. in dotem accepisse dicitur Cœlesyriam, quod negat Antiochus Epiph. *ibid.*

Cleptolemus, pater Eubœæ, quæ Antiocho nupsit Chalcide. XX. 8, 3.

Cleostratus, Athenienssium legatus Alexandriam, de mysteriis. XXVIII. 16, 4.

Cleoxenus, inventor rationis signa dandi per faces, correctæ a Polybio. X. 45, 6 *sqq.*

Cletis, (Κλῆτις *sive* Κλῆσις, *sive* Κλῦσις *aut* Λῦσις,) Diactorius, Lacedæmoniorum exsulum legatus Romam. XXV. 2, 5. *n. Confer* Lysis.

Clientelæ Gallorum. II. 17, 12.

Climax, ἡ Κλῖμαξ, mons inter Lyciam & Pisidiam; cujus angustias

guſtias occupant Selgenſes, transitu prohibituri Garſyeridem, Achæi ducem. V. 72, 4. *n.*

Clitor, ἡ Κλεῖτωρ, (*gen.* Κλείτορος, ἡ τῶν Κλειτορίων πόλις, opp. Arcadiæ. Ab urbe Cynætha per agrum Luſiatarum Clitorem pervenitur. IV. 18, 9 *ſqq.*

Clitoriorum ager, ἡ Κλειτορία, IV. 10, 6. 11, 2. Caphyis per Clitoriorum fines Pſophidem pervenit Aratus. II. 70, 1 *ſq.*

Clitoriorum generoſum animum & libertatis amorem unus homo maculavit. II. 55, 9. *Ibi bis* Κλιτώριοι *mendoſe, ut puto, ſcribitur, pro* Κλειτόριοι *per* ει *in prima ſyllaba, & o breve in ſecunda, ut eſt conſtanter alias, cum apud Polybium, tum apud alios ſcriptores.*

Clitorem fruſtra obſident oppugnantque Ætoli. IV. 18, 12. 19, 3. 25, 4. & IX. 38, 8. *ubi in verſ. lat. pro* expugnarunt, *quod ex Caſaub. verſione in noſtram temere propagatum eſt, corrigendum* oppugnarunt.

Clitore cogitur concilium Achæorum, cui interſunt legati Romani. XXIII. 5, 1.

Clupea, ἡ Ἀσπίς, urbs Africæ, a Romanis obſeſſa & capta. I. 29. Clupeam evadunt reliqui ex Reguli clade. I. 34, 11. eam fruſtra obſident Pœni. 36.

Cluſium, Etruriæ oppidum, tridui itinere diſtans a Roma. II. 25, 2.

Cluſinorum agrum *in lat. verſ. ſcripſerat Caſaubonus* II. 19, 5. ubi Polybius τὴν Καμερτίων χώραν dixit.

Cluſius fluvius Galliæ Ciſalpinæ, ὁ Κλουσιος ποταμὸς, trans Padum, inter Inſubres & Cenomanos. II. 32, 4.

Clyſis; *vide* Cletis, & Lyſis.

Cnæus; *notum prænomen* Scipionum, *quos quære in* Cornelius Cnæus XXII. 16-27 ut Cn. *Manlius Vulſo, quem vide in* Manlius.

Cnidus, Cnidii. ἡ Κνίδος, οἱ Κνίδιοι. XXX. 8, 6. a Cnidiis Calyndenſes opem petunt adv. Caunios. XXXI. 17, 1.

Cnopias Alorita, armorum fabricæ & militum delectui in Ægypto præfectus. V. 63, 12. Cretenſes milites exercet. V. 65, 7.

Cnoſſus, Κνωσσὸς, urbs Cretæ. IV. 54, 2.

Cnoſſii, οἱ Κνώσσιοι, naves a Rhodiis petunt & obtinent. IV. 53, 1. Cnoſſii cum Gortyniis dominantur tota Creta, excepto Lytto. IV. 53, 4. Polyrrhenii, Lampæi, aliique, a Cnoſſiis ad Lyttios deficiunt. 53, 6. Cnoſſii ab Ætolis pro ſocietate auxilia petunt & impetrant. 53, 8. 55, 1. Gortynam occupant, invitati a ſenioribus urbis. 53, 9. Lyttum urbem diruunt. 54.

Cnoſſiorum & Gortyniorum lites componunt legati Romani. XXIII. 15. Cnoſſii & Gortynii bellum gerunt cum Rauciis, & in eorum exitium conjurant. XXXI. 1, 1.

Cobulatus; vide Colobatus.

Cocles;

Cocles: *vide* Horatius, & Antigonus.

Cocynthus, ὁ Κόκυνθος, (*al.* Κόκινθος, Cocinthus) promontorium inferioris Italiæ, distinguens mare Siculum a Ionio. II. 14, 5. *n.*

Coela (*i. e. loca concava, convallis*) agri Naupactii, τὰ Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας. V. 103, 4. *n.*

Cœlesyria. ἡ Κοίλη Συρία, per totam Phœniciam & Palæstinam pertinet usque ad Raphiam & fines Ægypti. V. 80, 3. *Alibi tamen a* Cœlesyria *differte* Phœniciam *distinguit Polybius*, ut III. 2, 8. V. 67, 10. XXVIII. 1, 2.

Bellum de Cœlesyria *s.* Cœlesyriacum Bellum (ὁ περὶ Κοίλης Συρίας πόλεμος) Antiochi Magni & Ptolemæi Philopatoris. I. 3, 1. II. 71, 9. III. 1, 1. 2, 4. Cœlesyria in regum Ægypti erat potestate. V. 34, 6. eam adversus primam Antiochi Magni invasionem defendit Theodotus Ætolus. V. 40, 2. *c.* 45 *extr. & seq.* Altera ejusdem Antiochi expeditio in Cœlesyriam, & acre Bellum Cœlesyriacum; finitum Pugna ad Raphiam, qua victus a Ptolemæo Philopatore Antiochus M. pacem petiit, & tota Cœlesyria, quam occupaverat, rursus cessit Ptolemæo. V. 58-87. jura sua in Cœlesyriam Antiochus M. exponit. V. 67. Cœlesyriæ multitudo ad venerationem regum Ægypti mire inclinabat. V. 86, 10 *sq.*

Per infantiam Ptolemæi Epiphanis Cœlesyria rursus ab Antiocho M. cœpta est occupari. III. 2, 8. *& Adnot. ad* XVI. 39, 1. sed a Scopa, Ptolemæi duce, rursus in potestatem Ægyptiorum redacta. XVI. 39, 1. *& ibi Adnot.* tum victo ad Panium Scopa, Antiochus M. Cœlesyriam rursus recepit. XVI. 39, 3 *sqq. & ibi Adnot.*

Ægyptii sub Ptolemæo Philometore ad Bellum pro recipienda Cœlesyria se comparant; quos præveniens Antiochus Epiphanes, Ægyptum invadit. XXVII. 17. XXVIII. 1. *& cap.* 15, 5 *sq.* jura sua in Cœlesyriam exponit Antiochus Epiphanes; & negat, quod urgebant Ægyptii, Cœlesyriam dotem datam esse Cleopatræ, Antiochi M. filiæ, uxori Ptolemæi Epiphanis. XXVIII. 17.

Cœli quatuor plagæ. III. 36, 6 *sq.*

cœli influxus in hominum ingenia & mores. IV. 21, 1 *sqq.* cœli imago præfertur in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 15.

Cœranus, Κοίρανος, Smyrnæorum legatus Lysimachiam ad congressum Antiochi cum legatis Romanis. XVIII. 35, 2.

Cognitionis rerum via triplex: ex proprio usu & experientia, ex historia & percunctatione aliorum, ex arte & justa doctrina. IX. 14. *cf.* XI. 8, 1 *sq.*

Ex libris absque periculo cognitio hauritur, & commodius quam proprio usu & experientia. XII. 27, 4 *sqq.*

Colæus, ὁ Κωλαῖος, (*ni potius* Φωλεός,

Φωλεὸς, *i. e.* lustrum, latibulum) locus sic dictus Megalopoli. II. 55, 5. *n.*

Colchas, *vel* Colichas, regulus Hispaniæ, copias Scipioni contrahit. XI. 20, 3 & 5. potentia augetur a Romanis. XXI. 9, 7.

Colchi, Κόλχοι; inde rediens Iason. IV. 39, 6.

Collibus superstructæ urbes, non plures domos capiunt quam quæ in plano. IX. 21, 7 *sqq.*

Colobatus, (*per operarum errorem* Colabatus *editum est,*) ὁ Κολοβάτος, Asiæ fluvius, in Pamphyliæ vicinia. XXII. 18, 1. Cobulatus *vulgo apud Livium vocatur.*

Coloniæ Romanorum in Galliam Cisalpinam ductæ, Placentia & Cremona. III. 40, 5.

Colophonii, Κολοφώνιοι, *cives Colophonis urbis* Ioniæ, per legatos Attalo se urbemque suam tradunt. V. 77, 5.

Colophonii Notium incolentes, immunes a tributo pronunciantur a Romanis. XXII. 27, 4. *n.*

Colorum varietas in hominibus, pro cœli varietate sub quo habitant. IV. 21, 2.

Colossi Rhodii casus. V. 88, 1. ad eum reficiendum Ptolemæus Philopat. architectos Rhodiis & pecuniam mittit. 89, 3.

colossus decem cubitorum Attalo positus Sicyone. XVII. 16, 2.

colossus 30 cubitorum in æde Minervæ Rhodi erectus in honorem pop. Rom. XXXI. 16, 4.

Columnæ Herculis; *vide* Herculis columnæ.

Achæi columnam icti fœderis cum Messeniis ponunt. XXV. 3, 3. *Idem institutum tenuerunt Achæi, quoties nova civitas Fœderi accessit; solummodo* de quatuor illarum civitatum concordia, quæ primæ omnium inter se fœdus & societatem instaurarunt, nulla columna exstabat. II. 41, 12. *& ibi Adnot. Conf.* XXIV. 4, 14.

Comanus, minister Ptolemæi *minoris, ut videtur, qui Physcon est cognominatus.* XXVIII. 16, 1. ab eodem Ptolemæo Romam legatus cum fratre Ptolemæo. XXXI. 27, 20. XXXII. 1, 1.

Commagene, ἡ Κομμαγηνή. In ea urbs Samosata. XXXIV. 13, 3.

Comontorius, Gallorum dux, qui in Thracia prope Byzantium confederunt. IV. 45, 10. 46, 1 *sqq.* regis titulum adscisit. 46, 2.

Compasii (*vel* ad Compasium,) ἐν τῷ Κομπασίῳ, cædes facta Lacedæmoniorum, auctore Philopœmene. XXIII. 1. *n.* 7, 5.

Compedes Græciæ. XVII. 11, 5. XVIII. 28, 6.

Concilium Achæorum, Acarnanum, Ætolorum. *vide* Achæi, Acarnanes, Ætoli.

Concolerus, idem qui Sardanapalus, Assyriæ rex. *Fragm. hist.* 9.

Concolitanus, rex Gæsatarum Gallorum. II. 22, 2. captus a Romanis in prælio ad Telamonem. II. 31, 1.

Con-

Conductitiorum militum multitudo periculosa. *vide* Mercenarii.
Conii, Cunei, οἱ Κόνιοι, Hispaniæ populus, extra Herculis columnas. X. 7, 5. *n.*
Conope, Κωνώπη, oppidum Ætoliæ. IV. 64, 3 *sq.* V. 6, 6. 7, 7. 13, 8 *sq.*
Conscientia cujusque, accusator maxime timendus, & gravissimus testis. XVIII. 26, 13.
Consilia bellica rarius vi aperta perficiuntur quam dolo. IX. 12, 1 *sq.* consilia ne exitum habeant, minimum sufficit momentum neglectum. IX. 12, 8 *sqq.* in consiliis ineundis non solum præsentis temporis, sed & futuri habenda est ratio. I. 72, 7.
Consul quid differat a dictatore. III. 87, 7 *sq.* consules ambo copias conjungunt quoties necessitas aliqua urget. III. 72, 12. (sic factum in pugna ad Trebiam. *ibid. coll. c.* 68, 13 *sq.* & ad Cannas. III. 107, 9 *sqq.*) & tum alternis diebus imperant. III. 110, 4. duorum consulum castra quo modo jungantur. VI. 32, 6 *sqq. n.*
Consulis potestas quodammodo monarchica in urbe, sed potissimum in bello. VI. 12. *conf. c.* 13, 2. attamen opus habet consul & populi ope & senatus. VI. 15. milites conscribunt consules. 19, 5 *sqq. & cap.* 26. uterque consul duás legiones habet, & auxiliorum partem. VI. 26, 3. *Conf.* Legio.
duo primi consules Romanorum. III. 22, 1.
Contoporia, ἡ Κοντοπορία *vel* Κοντοπορεία, via qua Corintho Argos ibatur. XVI. 16, 4 *sq. n.*
Corax, ὁ Κόραξ, mons Ætoliæ, inter Callipolin & Naupactum. XX. 11, 11.
Corbilo, ἡ Κορβίλων, nobilis urbs & emporium Galliæ super Ligeri. XXXIV. 10, 6 *sqq.*
Corbrenæ, (*f.* Corbieni) Κορβρῆναι, *f.* Κορβιῆνοι, Asiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7. *n.*
Corcyra insula, ἡ Κέρκυρα, obsidetur ab Illyriis. II. 9. frustra auxilio venientibus Achæis & Ætolis, dedit se Illyriis, & præsidium ab eis præfectumque Demetrium Pharium recipit. II. 10. Consentientes inter se Corcyræi, οἱ Κερκυραῖοι, & Demetrius Pharius, Romanis insulam tradunt. II. 11.
fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Corcyram tenere sinerentur. VII. 9, 13.
Corcyræ residet præfectus Romanus. XXII. 15, 6.
Corcyræi aspernantur Philippum. *Fragm. hist.* 42.
Corduba, ἡ Κορδύβα. Cordubæ hibernat Claudius Marcellus Cos. ex Lusitania veniens. XXXV. 2, 2.
Corinthiacus sinus, ὁ Κορινθιακὸς κόλπος. Ad eum sita est Ægira, opp. Achaiæ; IV. 57, 5. *item* Cephallenia insula. V. 3, 9.
Corinthus, ὁ & ἡ Κόρινθος. *Vide Adnot. ad* IV. 67, 8. *Confer* Acrocorinthus, & Isthmus.

Corinthii Romanos, qui legationem ad eos miserant post bellum Illyricum, Isthmici ludicri participes faciunt. II. 13, 8.

Corinthios liberat & reip. Achæorum adjungit Aratus. II. 43. Corinthii urbem suam, excedere jussis Achæis, Cleomeni tradunt. II. 52, 2 *sq.* mox Cleomene retrogredi coacto, arx cum urbe ab Achæis Antigono traditur, qui præsidio imposito utramque tenet, neque post discessum ex Peloponneso, confecto bello Cleomenico, restituit Achæis. II. 52, 3 *sqq.* & 54, 1. IV. 12, 4 *sq.*

Corinthum primum cum exercitu venit Philippus. IV. 22, 2. eodem redit, & cum sociis deliberat. 25, 1 *sqq.*

Corinthum a Philippo repetunt Achæi in colloquio T. Quintii cum Philippo. XVII. 2, 5. is deliberaturum se cum Tito ait. 6, 8. *cf.* 8, 9. & 11, 13. Est una e tribus Græciæ compedibus. XVII. 11, 4 *sq.* XVIII. 28, 5 *sq.*

Corinthii liberi renuncian-tur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 5.

Corinthi agitur concilium Achæorum. XXIX. 8, 8. rursus. XXXVIII. 4, 2. ibi proterve legatis Romanis insultant Corinthii. *ibid. vs.* 5 *sqq.* Corinthi adest Diæus, & rejicit pacis conditiones, a Metello oblatas. XL. 4, 1 *sqq.*

excidium Corinthi. XL. 7. contemnuntur tabulæ pictæ a militibus Romanis. *ibid.* Corinthi excidio interfuit Polybius, aut certe mox supervenit. *ibid. vs.* 2. *n. Conf. Testimonia veterum de vita Polyb. T. V. p.* 12. *VII.* 2. *Adde Adnot. ad Polyb.* XL. 10, 2.

Cornelius. Κορνήλιος. *Cornelios* Lentulos *vide* in Lentulus.

Cn. Cornelius *Scipio, Asina*, Cos. primo bello Punico, cum classe capitur ad Liparam. I. 21. VIII. 1, 9. Consul iterum, Panormum Pœnis eripit. I. 38.

Cn. Cornelius *Scipio, Calvus*, Cos. cum M. Claudio Marcello, bellum infert Insubribus; Acerras & Mediolanum capit. II. 34.

Cn. Cornelius *Scipio*, frater Publii, patris Africani majoris; a fratre consule cum legionibus in Hispaniam mittitur ad bellum ibi nomine ipsius gerendum. III. 49, 4. 56, 5. cum classe ad Emporias Hispaniæ adpellit; Hannonem acie victum & Indibilem capit; Hispaniam usque ad Iberum Romanis subjicit. III. 76. Asdrubalem ad Iberi ostia pugna navali superat, & plures e navibus ejus capit. III. 95 *seq.*

ad eum cum supplemento classis advenit frater Publius. III. 97. inde Cnæus pedestribus copiis præfuit, Publius nauticis. VIII. 3, 4. Cnæus vallum e clitellis facere jubet milites. *Spicileg. ex lib.* VIII. *num.* 3. perit in Hispania. X. 7, 1. 36, 3.

Cn.

Cn. Cornelius, (*nescio qua de familia*) unus ex decem legatis T. Quintio adjunctis, ad Philippum regem mittitur. XVIII. 31, 3. & inde Thermum ad Ætolorum conventum. 31, 5 *sqq.*

L. Cornelius Scipio, frater Publii Africani majoris; ædilitatem impetrat ope fratris. X. 4 *seq.*

consul, mittitur ad Bellum Ætolicum & Antiochicum, legato urens fratre Publio; & victo Antiocho bellum componit. XXI. 2 *seq. & c.* 9-14. triumphans Romam redit. XXII. 7, 16 *sq.*

L. Cornelius (*nescio e qua familia; an* L. Cornelius Scipio, *de quo modo dictum?*) a senatu missus ad pacem inter Antiochum M. & Ptolemæum Epiphanem conciliandam, in Thracia convenit Antiochum una cum nonnullis e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 32, 3 *sq. n.* 33, 5 *sqq.* 35, 1.

P. Cornelius *Scipio*, pater Africani majoris, Cos. cum Ti. Sempronio. III. 41, 2. IV. 66, 9. ei decernitur Hispania. III. 40, 2. V. 1, 4. exercitus ei decretus, mittitur in Galliam Cisalpinam adv. Boios; ipse novas legiones conscribere jubetur. III. 40, 14.

Pisa cum classe & exercitu profectus versus Hispaniam, Massiliam adpellit, & copias ibi exponit, contra Hannibalem ducturus. III. 41. ejus equites præmissi fugant Numidas Hannibalis. 45, 1 *sqq.* Scipio cum exercitu versus castra Hannibalis proficiscitur. 45, 4. fero veniens, redit ad naves, & Galliam Cisalpinam repetit, fratre Cnæo in Hispaniam misso. 48, 1 *sqq.* 56, 5.

accepto in Etruria a prætoribus exercitu, ad Padum properat. III. 56, 6. Padum transgressus, miratur Hannibalem ibidem præsentem. 61. inter Padum & Ticinum superatur ab Hannibale prælio equestri. 65. in eo prælio e præsenti vitæ periculo eripitur a filio. X. 3, 3. sauciatus cis Padum regreditur, & ad Placentiam castra ponit. III. 66, 9. monet collegam Sempronium, ne aciei discrimini ad Trebiam rem Romanam committat. 70, 3 *sqq.*

post consulatum, cum supplemento navium mittitur in Hispaniam, cum fratre Cnæo res ibi administraturus. III. 97, 1 *sqq.* & maritimis copiis præfuturus. VIII. 3, 4. Iberum fluv. cum fratre transit, & Saguntum obsidet. III. 98, 5 *sqq.* obsides Hispanorum, qui Sagunti a Pœnis custodiebantur, domum ad suos quemque remittit. III. 99.

perit in Hispania. X. 7, 1. 36, 3.

Publius Cornelius Scipio, Publii filius, Africanus Major. *Apud Polybium pæne constanter nude ὁ Πόπλιος vocatur; passim tamen Σκιπίων, quod nomen interdum librarii pro suo more Σκηπίων scripsere, ut* XIV. 2, 1 *&* 6. XVI. 23, 1.

Integrum vero nomen Πόπλιος Κορνήλιος Σκιπίων *exſtat* XXIV. 9, 7. Africani *cognomen de hoc* Scipione *nusquam apud Noſtrum commemoratur; ſed ei æquivalet nota adjecta* XV. 35, 6. *nempe* Πόπλιος Σκιπίων ὁ πρῶτος καταπολεμήσας Καρχηδονίους; *qua nota etiam quodammodo cognomen* Majoris *ſ.* ſuperioris *continetur: alias vero ſuo ſermone Polybius non* Majorem, *ſed* Magnum, τὸν Μέγαν, cognominatum *ait, nec diverſa tamen (ut videtur) ſententia.* XVIII. 18, 9. *n.* XXXII. 12, 1. 13, 1.

de ejus ingenio & inſtituto *ex profeſſo agit Polybius* X. 2 *ſeqq.* non felix ſolum fuit, ut vulgo ferunt, ſed & prudens. X. 2, 5-7. liberalis, magnificus, ſagax, ſobrius. X. 3, 1. comis, blandus, ſimulque induſtrius. 5, 5 *ſqq.* 7, 1 *ſqq.* conſilia ſua, ubi opus erat, regens. 9, 1. Quod divino ſpiritu ſe adflatum ſimulavit, ſimile fuit Lycurgi inſtitutum. X. 2, 8 *ſqq. & cap.* 4 *ſeq. conf. c.* 11, 7 *ſq.* 14, 11 *ſq.*

juvenis patrem ſervavit, & ab eo Servator eſt ſalutatus. X. 3. ædilis creatur juvenis admodum, ſimul cum fratre. X. 4 *ſeq.*

annos natus XXVII, imperator in Hiſpaniam miſſus, Novam Carthaginem oppugnat capitque. X. 6-20. conſilium ſuum in oppugnanda Nova Carth. expoſuit in Epiſtola ad Philippum regem ſcripta. X. 9, 3. obſidum Hiſpanorum, Carthagine captorum, ſingularem curam habet. X. 18. continentiæ egregium ſpecimen edit. 19. nobiliſſimos captivos per Lælium Romam mittit. 18, 1 *ſq.* 19, 8. varia exercitia militaria inſtituit. 20, 1 *ſqq.* officinæ belli totam urbem ſimilem reddit, Tarraconem hibernatum redit. 20, 4 *ſqq.* 34, 1.

(Exercitia equeſtria, *de quibus* X. 21 *ſeq. agitur, non ad* Scipionem *pertinent, ad quem perperam vulgo referuntur in ſcriptis libris Polybianis editisque; ſed ad* Philopœmenem, *quemadmodum in Adnotationibus ad eum locum docuimus.*)

Edeconem, Mandonium, Indibilem, regulos Hiſpanorum, in fidem accipit. X. 34-38. Rex ab Hiſpanis ſalutatus, declinat id nomen; X. 38, 3. 40, 2 *ſqq.* magnitudine animi omnes mortales ſuperans. 40, 6 *ſqq.* Asdrubalem, Hannibalis fratrem, prælio vincit ad Bæcula. X. 39.

Asdrubalem, Gisconis filium, & Magonem & Maſiniſſam prælio vincit ad Ilipam, ubi ſolertes motus peragit. XI. 20-24. ſeditionem militum feliciter ſedat. 25-30. victo Indibili rebelle, Romam triumphans redit ex Hiſpania. XI. 31 *ſeqq.*

Scipio in Africa, Vticam obſidet. XIV. 1, 2. 7, 1. Syphacem legationibus ludit. XIV. 1, 3 *ſqq. & cap.* 2. Syphacis & Asdrubalis caſtra incendit.

dit. 4 *seq.* castra hiberna ad Vticam ab oriente habet in promontorio. 6, 7. Pœnis cum Syphace acie victis in Magnis Campis, plura Africæ oppida capit. 8 *seq.* castra ad Tunetum, fugientibus Pœnis, occupat, sed mox Vticam ad ferendum suis auxilium redit. 10. *& Spicil. reliq. ex lib.* XIV. *T. V. p.* 39 *sq.*

cum Pœnis de commeatu per inducias tempus intercepto expostulat per legatos, quibus redeuntibus insidiantur Pœni. XV. 1 *seq.* plura Africæ oppida vi subigit; Masinissam, domum profectum, revocat; legatos Fœnorum, Roma redeuntes in Romana castra, salvos Carthaginem mittit. XV. 4. speculatores Hannibalis e castris suis incolumes dimittit. 5, 4 *sqq.* positis ad Naragara castris, 5; 14. colloquio cum Hannibale frustra instituto, *c.* 6 *sqq.* pugna ad Zamam vincit Hannibalem. *c.* 9-16. *conf. c.* 5, 3.

Pacem dat Pœnis. XV. 18 *seq.* triumphans ex Africa Romam redit Scipio. XVI. 23.

Scipione judice, solertissimi in rerum administratione viri & cum judicio audacissimi fuerunt Dionysius & Agathocles Siculi. XV. 35, 6.

Lucio fratri, ad bellum cum Antiocho proficiscenti, legatus datus Publius, Ætolos pacem petentes humaniter excipit, & fratri persuadet ut inducias eis daret. XXI. 2 *seq.* Prusiam per literas in amicitia Romanorum confirmat. XXI. 9. Salius cum esset, *Anciliorum* tempore non licebat ei Hellespontum trajicere. 10. Publium privatim conveniunt legati Antiochi. *c.* 11 *extr. & seq.* filius ejus initio belli captus fuerat ab Antiocho. 12, 2 *sq.* victo Antiocho, fert conditiones pacis 13 *seq.*

cum dies ei esset dicta, defendit se coram populo. XXIV. 9, 6 *sqq.* mortuus est circa idem tempus cum Philopœmene & Hannibale. *ibid. Conf. Adnot. ad c.* 9, 1.

ejus uxor Æmilia; *vide* Æmilia. duæ filiæ, altera Ti. Graccho nupta, altera Scipioni Nasicæ. XXXII. 13.

ad eumdem Africanum Majorem *pertinere videntur Fragmenta historica num.* 58-62. *T. V. p.* 70 *sqq.*

P. Cornelius Scipio, Africani majoris filius naturalis, *pater adoptivus Africani minoris*, initio belli Antiochici captus est ab Antiocho. XXI. 12, 2 *sq. n.*

P. Cornelius Scipio Æmilianus, Africanus minor; filius naturalis L. Æmilii Pauli, adolescentulus patrem in Macedoniam comitatur; ubi, confecto Persico bello, venatione sese exercuit. XXXII. 15, 3 *sqq.* cum fratre majore, Fabio Æmiliano, impetrat a prætore, ut Polybio Romæ manere liceat, cujus institutione & consuetudine constanter inde usus est. XXXII. 9 *seq.*

modestia, liberalitas, abstinentia,

nentia, & continentia juvenis Scipionis. XXXII. 11-14.

ad bellum Celtibericum, cum omnes metu retinerentur, Scipio, juvenis admodum, operam ſuam obtulit, & *Lucullo conſuli legatus* in Hiſpaniam abiit. XXXV. 4. certamen ſingulare init cum provocatore Hiſpano. 5. *Neſcio an eodem pertineat Fragm. gramm.* 12.

eo deprecante apud Catonem, reditus conceditur exſulibus Achæis. XXXV. 6.

ejus virtus in Africa, initio tertii belli Punici, laudata a Catone. XXXVI. 6.

Cirtæ Scipio res Maſaniſſæ mortui ordinat. XXXVII. 3, 10.

Carthaginem oppugnans, Guluſſæ mandata dat ad Asdrubalem, urbis præfectum, de pace agentem. XXXIX. 2. *cf. c.* 3, 1. Expugnat Carthaginem. *Spicileg. ex lib.* XXXIX. *Tom. V. p.* 48-50. illacrymatur fortunæ Carthaginis. XXXIX. 3, 3 *ſqq.*

in celeberrima legatione nonniſi quinque ſervos ſecum habuit. *Fragm. hiſt.* 63. *T. V. p.* 72. *Confer Teſtimonia Veterum de vita Polybii, T. V. p.* 14 *ſq. num.* 2.

(Ad Achæos legatum fuiſſe miſſum Scipionem Africanum, vulgo ferebant editiones Polybii XXXVIII. 4, 1. *ex parum felici Vrſini conjectura, temere in contextum recepta.)*

P. Cornelius Scipio Naſica, Africani majoris gener, L. Æmilio bello Perſico egregiam operam navat. XXIX. 6, 2 *ſqq.*

in eum liberalitas Scipionis Æmiliani. XXXII. 13, 7 *ſqq.*

Cornu, τὸ Κέρας, nomen inus maris prope Byzantium. IV. 43, 7.

Cornu dextrum & ſiniſtrum, *s.* Alæ Sociorum in exercitu Romano. VI. 26, 9.

Corona *dicitur* pecunia, muneris & honoris cauſſa, loco coronæ oblata. XXII. 17, 4. *n.* Sic XXII. 13, 10. (*ubi in lat. verſ. temere adjecta eſt vox* aurea, *cum in græco non niſi* στέφανος *ſit.*) *Rurſus* XXIV. 1, 7. XXVIII. 17, 3. *Conf. Dukerum ad Liv. XXXVIII.* 14, 5. *& Lexic. Polyb. in* στέφανος *&* στεφανόω.

corona aurea, præmium ejus qui primus murum urbis expugnatæ conſcendit. VI. 39, 5. X. 11, 8. corona civica a cive ſervato donatur is qui eum in pugna ſervavit. VI. 39, 6 *ſq.*

Coronea, Κορώνεια, urbs Bœotiæ. Contra eam cum exercitu proficiſcitur T. Quintius. XX. 7, 3.

Coronæi *vel* Coronenſes, οἱ Κορωνεῖς, facto Thebas concurſu, in Perſei ſocietate manendum contendebant. XXVII. 1, 8. amicitiam cum Perſeo confirmant. 5, 2 *ſqq.*

Coronæus Olympichus. XXVII. 1, 9.

Corſica inſula, ἡ νῆσος ἡ προσαγορευομένη Κύρνος, XII. 3, 7. feræ quæ ibi generantur. XII. 3. greges boum & caprarum. 4.

Cortona, τὸ Κυρτώνιον; urbs Etruriæ. III. 82, 9.

Coruncanius. C. & L. Coruncanii, legati ad Teutam, Illyriæ reginam. II. 8. eorum alter occiditur. *ibid.*

Corvus, machina qua usus est Duilius in pugna navali cum Pœnis. I. 22. ejus descriptio & usus. *ibid. & cap.* 27, 12. 28, 11.

Coryphæus mons, τὸ Κορυφαῖον ὄρος, in Ciliciæ & Phœnices confinibus, prope Seleuciam urbem. V. 59, 4 *sqq.*

Cos insula, ἡ Κῶς, τῆς Κῶς, τῇ Κῷ, τὴν Κῶ. XVI. 15, 4. XXX. 7, 9.

(ἐν Κῷ XVI. 41, 7. *perperam ediderat Casaub. in Fragm. Polyb. pro* ἐν Κέῳ.)

Civis ὁ Κῶος, Cous. XXX. 7, 10. *Rectius* Κῷος *cum subscripto jota, ut editum* X. 30, 6. *Conf. Adnot. ad XVI.* 41, 7.

Cosenus, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Cosmopolis apud Locros, magistratus nomen. XII. 16, 6 *sqq.*

Cosmus, magistratus apud Cretenses. XXIII. 15, 1. κοσμεῖν, Cosmi magistratum gerere. *ibid.*

Cossæi, Κοσσαῖοι, Asiæ populus, Zagrum montem incolens. V. 44, 7 *n.*

Cossyrus, νῆσος Κόσσυρος, insula inter Siciliam & Carthaginem; quam occupat & oppido ejus præsidium imponit Cn. Servilius. III. 96, 13.

Cothon, Calligitonis filius, hieromnemon Byzantiorum. IV. 52, 4.

Cotys, rex Odrysarum Thracum, Persei socius, vir eximius. XXVII. 10. *n.* legatos Romam deprecatum mittit. XXX. 12.

Crassus; *vide* Licinius.

Crater, Κρατὴρ, nomen sinus *Neapolitani*, inter Misenum & Minervæ promontorium. XXXIV. 11, 12 *sq.*

Credere prorsus nemini, amittere est facultatem rerum gerendarum. VIII. 2, 2. Nemini temere credendum. *ibid. &* VIII. 23, 9. Quæ vehementer optavimus, ea accidisse ad primum nuncium parum credere solemus. XI. 3, 4.

Sobrius esto; nemini crede: articuli hi prudentiæ. XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.

Cremaste Larissa, Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, urbs Thessaliæ, quam a Philippo repetunt Ætoli; XVIII. 21, 3. *diversa ab altera celebriori Larissa.*

Cremona, Κρεμώνη, *colonia Romanorum, trans Padum.* III. 40, 5.

Creonium, Κρεώνιον, oppidum Dassaretidis in Illyrico, captum a Philippo. V. 108, 8.

Creta, ἡ Κρήτη. Cretenses, Κρῆτες, IV. 8, 11. 20, 6. 53, 5. V. 14, 1 & 4. 53, 3. 79, 10. *& alibi; præsertim de his qui mercede militant; aut ubi notatur levitas ingenii ei genti insita: alias οἱ* Κρηταιεῖς, IV. 53, 3. 54, 6. VI. 45, 1. *n.* 46, 1 & 3. 47, 5. VII. 12, 9. XXXIII. 15, 1. (*Cretenses recens ad militiam conducti, sunt* Neocretes; *quod vocab. vide suo loco.*)

De Rebus Creticis *vide* IV. 53-55. XXVII. 16. XXVIII. 13. XXXIII. 9. *&c.*

Cretenſes ad inſidias & res cum dolo agendas aptiſſimi; minus habiles ad prælium inſtructa acie committendum. IV. 8, 11. tibia & rhythmo in bello non ſine cauſſa utuntur. IV. 20, 6.

Cretæ univerſæ ſtatus circa Olymp. CXL. & inteſtinæ diſcordiæ. IV. 53, 3 *ſqq.* urbs antiquiſſima, præſtantiſſimorum præ cæteris Cretenſibus civium procreatrix, Lyttus. IV. 54, 6. Cretenſes Polyrrhenii & Lampæi ſocietatem ineunt cum Philippo & Achæis, eisque 500 Cretenſes auxilio mittunt. IV. 55, 1-5. 61, 2.

Cretenſium Respublica laudatur a veteribus. VI. 43, 1. ſimilis a nonnullis auctoribus perhibetur reip. Spartanorum, cum tamen multum differat. VI. 45-47.

Cretenſium animis inſita eſt avaritia; nullum apud eos lucrum turpe ducitur; plurimas iidem inter ſe diſcordias agitant & inteſtinas cædes, leviſſimas ob cauſſas. VI. 46, 2 *ſq. & vs.* 9. IV. 53, 5. neque ingenia usquam magis veteratoria facile invenias, neque inceptа iniquiora. IV. 47, 4 *ſq. Quare* Antiphatam Cretenſem *laudaturus Polybius* XXXIII. 15, 4 *ſq. ait*, graviori & honeſtiori oratione eum uſum eſſe, ἢ κατὰ Κρῆτα, quam a Cretenſe exſpectaſſes: erat enim homo ingenio haudquaquam Cretico, οὐδαμῶς Κρητικὸς, & fugerat Creticam (perverſam) disciplinam, πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγὴν, *ſive* ἀγωγήν. *Eodem pertinet* Proverbium: Cretiſſare cum Cretenſe, πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. VIII. 21, 5. *Sic porro* Cretica deliberatio VIII. 18, 5. *eſt* doloſa. *Et* Bolis, utpote Cretenſis, Κρὴς ὑπάρχων, (*ut ait Polyb.* VIII. 18, 4.) natura varius & aſtutus erat.

Philippum ad res ſuas conſtituendas elegerunt Cretenſes. VII. 12, 9. Cretenſes ad bellum adverſos Rhodios incitat Philippus. XIII. 4, 2. 5, 1. Societatem prædationum maritimarum cum Nabide faciunt Cretenſes. XIII. 8, 2.

Gortyniorum lites cum Cnoſſiis. *vide* Cnoſſus, & Gortyna.

Cydoniatarum perfidia in Apolloniatas. XXVII. 16.

cum Cretenſibus amicitiam renovant Rhodii. XXIX. 4, 6 *ſq.*

Bellum habent Cretenſes cum Rhodiis, ad quod componendum ſenatus Romanus rogatu Rhodiorum legatum mittit. XXXIII. 9. 14, 3 *ſq. conf. c.* 11. 2. ad idem bellum Cretenſes ab Achæis opem fruſtra petierant. XXXIII. 15.

Cretenſis Lagoras. VII. 15, 2. & Bolis. VIII. 17, 1. *Vtrobique mendoſe libri* ὁ Κρήτης *dederunt, pro* ὁ Κρὴς, *in quod conſentiunt omnes* VIII. 22, 2. *vel pro* ὁ Κρητεὺς, *quod habet Steph. Byz. nec tamen usquam apud Polybium occurrit:*

Creti-

Creticum vinum. VI. 2, 4.
Creticum Mare, τὸ Κρητικὸν πέλαγος, inter Cretam & Laconicam. V. 19, 5.
Cretopolis, Κρητῶν πόλις, in Milyade. V. 72, 5.
Crinon, ſocius Megaleæ, Aratum lapidibus inceſſit, & in vincula conijcitur a Philippo. V. 15, 7 *ſqq.* 16, 8.
Criticus & grammaticus, Iſocrates; *vide ſuo loco.*
Critolaus, Alexandriæ apud Macedones calumniatur Tlepolemum, Agathocli gratificaturus. XV. 26, 7.
Critolaus, Achæus, Diæi ſocius, peſtis ſuæ gentis. XXXVIII. 2, 8. impedit ne S. Iulius Cæſar legatus controverſias Achæorum cum Lacedæmoniis componere poſſet. 3, 1 *ſqq.* & Achæos concitat contra Romanos. 3, 8 *ſqq. & cap.* 4 *ſeq.* monarchicam propemodum poteſtatem inter Achæos obtinet. 5, 7. obiit prætor Achæorum. XL. 2, 1 *ſq.*
Critolaus, Philoſophus Peripateticus Romæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *Tom.* V. *p.* 45.
Crocodili in fluminibus Darat & Bamboto in Africa. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.
Cropius Neſtor, Νέσωρ ὁ Κρώπιος, habitat ἐν τοῖς Φανοτεῦσιν. Apud eum divertit A. Hoſtilius conſul. XXIV. 14, 4. *n. Conf.* Phanotenſes.
Croton, Κρότων, græca urbs inferioris Italiæ. X. 1, 4.
Crotoniatæ, Κροτωνιᾶται, cum aliis vicinis civitatibus Iovi Homorio 5. Homario communem ædem ponunt, & Achæorum inſtituta adſciſcunt. II. 39, 6.
Crotoniatas luxu ſuperabant Capuani. VII. 1, 1. eorum opulentia ex navium ſtatione. X, 1, 6.
Crucis pœna apud Carthaginienſes. I. 24, 6. 79, 4. 86, 4 & 6. in crucem tolli cadaver rebellis Molonis ſublimi loco jubet Antiochus. V. 54, 6 *ſq.*
Cryphon, Perſei legatus ad Eumenem. XXIX. 3, 8.
Cteſiphon, ἡ Κτησιφῶν, *urbs Chalonitidis in Aſſyria* ad Tigrim; ibi caſtra habet Molo. V. 44, 4.
Cultus veſtium exquiſita cura mulieres decet, armorum viros. XI. 9, 7.
Cuma, Cyme, ἡ Κύμη, civitas Æolica, ab Achæi partibus tranſit ad Attalum. V. 77, 4.
Cumæi, Cymæi, Κυμαῖοι, immunes a tributo renunciantur a Romanis poſt bellum cum Antiocho. XXII. 27, 4. iidem comprehenduntur fœdere Attali cum Pruſia. XXXIII. 11, 8.
Cumani, Κυμαῖοι, *qui Cumas habitant*, unam e celeberrimis pulcerrimisque urbibus in ora maritima Campaniæ. III. 91, 3 *ſq.* Cumanorum fines cum claſſe Punica populatur Amilcar Barca. I. 56, 10,
Cunei; *vide* Conii.
Cuniculi & leporis differentia. XII. 3, 9 *ſq.*
Cuniculi hoſtium indagantur ſuſpenſis æneis vaſis. XXII. 11, 10 *ſqq.* fumo e cuniculis pellun-

pelluntur Romani. *ibid. vs.* 15 *ſqq.* cuniculi per petroſum ſolum ligneis clavis perfecti. *Fragm. gramm.* 129. Cuniculis actis, muri urbis ſublicis inferne fulciuntur. *vide* Muri.

Manius Curius, Μάνιος ὁ Κόριος, ſubſtituitur L. Cæcilio prætori, in pugna cum Gallis cæſo. II. 19, 8.

Cuſtodia caſtrorum diurna. VI. 33, 7 *ſqq.* nocturna. 34, 7 *ſqq. & cap.* 35 *ſeq.*

Cyamoſorus, Κυαμόσωρος, fluvius Siciliæ, ad quem ſitum erat oppidum Centuripa. I. 9, 4.

Cyathus, Κύαθος, fluvius ad Arſinoën, Ætoliæ urbem. IX. 45, 1.

Cyclades inſulas, τὰς Κυκλάδας νήσους, incurſat Demetrius Pharius. III. 16, 3. IV. 16, 8. 19, 7 *ſq.* rurſus Philippus, claſſis duce Dicæarcho. XVIII. 37, 8.

Cycliadas, Achæus, Philippi comes in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. a Philippo, poſt cladem ad Cynoſcephalas, ad Titum legatus mittitur. XVIII. 17, 4.

Cyclopum ſpelunca apud Homerum. XXXV. 6, 4.

Cydas, Gortynius, (*vulgo* Cydates *vel* Cydatas) Cosmus ſuæ civitatis. XXIII. 15, 1.

Cydoniatæ, Κυδωνιάται, cives *Cydoniæ*, urbis Cretæ.

eos Cnoſſiorum ſocietati renunciare cogunt Polyrrhenii eorumque ſocii. IV. 55, 4.

eorumque lites componunt legati Romani. XXIII. 15, 4. fœdam perfidiam committunt Cydoniatæ in Apolloniatas. XXVII. 16. metuentes ſibi a Gortyniis, opem petunt ab Eumene. XXVIII. 13. anno ſuperiori in præſentiſſimum periculum venerant, ne caperetur ipſorum urbs. *ibid.*

Cygneum cantum edere; *proverbium.* XXX. 4, 7. *n.* XXXI. 20, 1.

Cyllene, Κυλλήνη, Eleorum navale. IV. 9, 9. contra Philippi invaſionem munitur ab Eleis. V. 3, 1.

Cymæi. *vide* Cumæi.

Cyme. *vide* Cuma.

Cynætha, ἡ Κύναιθα, ἡ Κυναιθέων πόλις, oppidum Arcadiæ; proditione polemarchorum, qui nuper ab exſilio fuerant revocati, capitur ab Ætolis. IV. 16, 11. *& cap.* 17. Ætoli, occiſis proditoribus, urbem diripiunt; 18, 7 *ſqq.* reliquos cives in ſervitutem redigunt; *ibid. & cap.* 29, 6. IX. 38, 8. merita pœna. IV. 19, 3. Inter Cynætham & Clitorem eſt oppidum Luſi & Dianæ fanum. IV. 18, 10.

efferati ſunt Cynæthenſes, quod a muſicæ ſtudio & aliis ſalutaribus Arcadum inſtitutis deſciverant. IV. 20 *ſq.* Cynæthenſium legati, poſt patratam in urbe civium cædem Lacedæmonem miſſi, omnibus Arcadicis civitatibus horrori fuerunt. IV. 21, 8.

Aratus, Cynætham proditione recepturus, horam dici non obſervans, incepto excidit. IX. 17,

Cynius Apollo. XXXII. 25, 12.

Cynocephalæ, Κυνὸς Κεφαλαὶ, tumuli Theſſaliæ; XVIII. 5, 9. 10, 7. ubi Philippus prælio victus, eſt a T. Quintio. XVIII. 3-10.

Cynus, Κῦνος, *emporium Locrorum Opuntiorum ex adverſo Eubœæ.* IV. 67, 7.

Cypariſſenſes, *oi* Κυπαρισσεῖς, *cives oppidi Meſſeniæ, cui nomen Cypariſſa, Cypariſſia, & Cypariſſiæ;* Pyrrhiam & Eleos prohibent aditu in Meſſeniam. V. 92, 5.

Cypariſſenſis Polyænus. XI. 18. 2.

Cyphanta, τὰ Κύφαντα, oppidum *cum portu ad ſinum Argolicum. Laconiæ accenſetur a Plinio, Ptolemæo & Pauſania; (vide Cellar. Geogr. Ant.* II. 13. *p.* 1198.) *ſed* ditionis Argivorum *fuiſſe ait Polybius,* IV. 36, 4 *ſq.* Argivis vero ademtum a Lycurgo rege Spartanorum. *ibid. Confer* Praſiæ, *&* Zarax.

Cyprus inſula; in Ægypti regum eſt poteſtate. V. 34, 6.

mare quod eſt inter Cyprum & Phœniciam, adluit radices Coryphæi montis. V. 59, 4.

Cyprum Ptolemæo Epiphani adminiſtrat Polycrates. XVIII. 37, 1. 38, 6. dein Ptolemæus Megalopolitanus. 38, 6 *ſqq.*

Cypro exire copias Antiochi Epiphanis jubet Popillius, & Cyprum Ptolemæis ſervat. XXIX. 11, 9 *ſqq.* Cypri regnum a ſenatu Rom. petit Ptolemæus junior. XXXI. 18, 1 *ſqq.* quod ei promittit ſenatus. *vs.* 9. ſed illud omittere cogitur Ptolemæus. *cap.* 25.

Archias, Cypri præfectus, inſulam Demetrio prodere molitur. XXXIII. 3. *Pro* Demetrio, Seleucus *nominatur, qui pater erat Demetrii. Fragm. hiſt.* 64. *errore puto Grammatici.*

Cypſelus *vel* Cypſelum, Κύψελος *vel* Κύψελον, Thraciæ oppidum ad Hebrum fluvium. XXXIV. 12, 3. *Aliis* τὰ Κύψελα.

Cyrene, ἡ Κυρήνη, urbs, XV. 33, 10. & ipſa regio. XXXI. 18, 4 *ſq.*

Cyrenæorum reip. præſunt & eorum libertatem tuentur Ecdemus & Demophanes Megalopolitani. X. 25, 2 *ſq.*

Cyrenæ regnum Ptolemæus Philometor Phyſconi fratri dat, quo ille non eſt contentus, XXXI. 18. Cyrenæi ab eodem deſciſcunt, & acie victum repellunt. XXXI. 26.

Cyrmaſa, τὰ Κύρμασα, Piſidiæ urbs; *Cormaſa, Livio & Ptolemæo.*

Eam cepit Cn. Manlius. XXII. 19, 1. *n.* in ejus vicinia lacus eſt. *ibid. vs.* 2.

Cyrrheſtæ, *oi* Κυῤῥήσται, *Syriæ populus.* Eorum ſex millia, qui erant in Antiochi M. exercitu, facta ſeditione deſeruerunt ſigna. V. 50, 7 *ſq.* illis adjuvantibus, Achæus regnum Syriæ obtinere ſe poſſe ſperat. 57, 4.

Cyrtii, Κύρτιοι, funditores præſtantes in exercitu Molonis. V. 52, 5. *n.*

Κυρ-

Κυρτώνιον. *vide* Cortona.
Cythera, τὰ Κύθηρα, insula *infra Laconicam.* Prope eam Ætoli piratæ capiunt navim Macedonicam. IV. 6, 1.
Cyzicus, Κύζικος, urbs Mysiæ ad Propontidem, patria Apollonidis, uxoris Attali, quo matrem comitantur filii. XXIII. 18.
ager Cyzicenorum, τῶν Κυζικηνῶν, multum prominet in mare. IV. 44, 7. Cyzicenis intercedentibus, ministri Ptolemæi Philopatoris agunt de pace cum Antiocho. V. 63, 5.
Cyziceni, fœdere inter Eumenem & Pharnacem icto comprehensi. XXVI. 6, 13. viginti naves mittunt Attalo adv. Prusiam. XXXIII. 11, 2. triremis Cyzicena Abydi. XVI. 31, 3.

D.

Daæ, Δάαι, *populus Scythicus ad Caspium mare*, in exercitu Antiochi Magni. V. 79, 10.
Dalmatæ, Δελματεῖς, XXXII. 18 *sq.* & Δαλματεῖς. XII. 5, 2. olim Pleurato & Genthio subjecti, a Genthio deficiunt; & finitimis populis Illyricis bellum inferentes, tributa imponunt. XXXII. 18. bellum eis indicunt Romani. 19. ad bellum Dalmaticum quum copias maritimas ex fœdere conferre tenerentur Locri, immunitatem eis impetravit Polybius. XII. 5, 1 *sq.*
Damasippus, Macedo, Phaci confessores publici concilii occiderat, dein a Ptolemæo Physcone adsumitur. XXXI. 25, 2 & 8.
Damippus, Lacedæmonius, Hieronymum Syracusarum regem monet, ut in societate Romanorum maneat. VII. 5, 3.
Damis, Icesiæ fil. Athenienſium legatus, apud senatum Roman. deprecatur pro Ætolis. XXII. 14, 6 *sqq.*
Damiurgi; *vide* Demiurgi, & *Adnot. ad* XXIV. 5, 16.
Damocles, callidus minister (*nescio cujus,*) missus ad speculanda consilia Romanorum. XIII. 5, 7.
Damocritus, Calydonius, Ætolorum legatus Romam de pace cum Philippo. XVII. 10, 9. idem deinde Ætolos concitat adv. Romanos. XXII. 14, 13. *n.*
Damocritus, Diæi sodalis, cum eo perdit Achæos. XL. 4, 9.
Damon, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXVIII. 1, 1.
Damon, Rhodiorum legatus ad Æmilium Paulum Cos. & ad Perseum. XXIX. 4, 4.
Damoteles, Ætolus, Romam legatus. XXII. 8, 9. *coll.* XXI. 3, 11. rursus. XXII. 9, 18. rursus ad M. Fulvium Cos. XXII. 12. 4. *n. cf. vs.* 10 & *cap.* 13, 7.
Damoxenus, Ægiensis, Achæorum legatus Romam post bellum Philippicum. XVIII. 25, 6.
Damuras, ὁ Δαμοῦρας, fluvius Phœniciæ. V. 68, 9. *n.*
Danaë, socrus Tlepolemi, in carcerem conjecta a Sosibio. XV. 27, 1 *sqq.*

Danaus

Danaus Argis aquarum receptacula instituit. XXXIV. 2, 6.

Daochus, Thessalus, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 4.

Daorsi, Δαορσοί, populus Illyricus; apud Romanos queruntur de Dalmatis. XXXII. 18, 2.

Daphne, ἡ Δάφνη, *vicus cum luco, Dianæ & Apollini sacro, prope Antiochiam Syriæ:* pompam & ludos ibi celebrat Antiochus Epiph. XXX. 3 *seq.*

Darat, flumen Africæ, crocodilos alens. *Spicileg. ex libro* XXXIV. *num.* 7.

Daratitæ Æthiopes. *ibid.*

Dardanii, *vel* Dardani, οἱ Δαρδανεῖς, & Δαρδάνιοι. IV. 66, 1 & 6 *sq.*

Dardania, ἡ Δαρδανική. V. 97, 1.

pars Illyriorum, qui sub Teuta sunt, deficiunt ad Dardanios. II. 6, 4.

Dardani, absente Philippo, Macedoniam invadere parant; sed cognito ejus adventu retrocedunt. IV. 66. Bylazore occupata, Pæoniæ urbe, tutus erat Philippus a Dardaniorum incursionibus in Macedoniam. V. 97, 1.

Dardanii Romæ queruntur de Bastarnis & de Perseo. XXVI. 9, 2 *sqq.* *De* rebus a Perseo adv. Dardanos gestis *conf.* XXVIII. 8, 2 *sq.*

Darius *Hystaspes,* Scythas bello petens, Bosporum Thracium ponte junxit prope Hermæum. IV. 43, 2.

majoribus Mithridatis tribuit dominatum Cappadociæ ad Pontum. V. 43, 2. *Conf. Fragm. hist.* 10.

Darius *Codomanus.* Pugna ejus cum Alexandro in Cilicia. XII. 17 *seqq.* cum Dario Alexander in aperto campo potissimum bellum gessit, urbes raro excidit. XVII. 3, 5.

Dassaretæ, Δασσαρῆται, *(sic enim scribendum* VIII. 38, 4. *pro vulgato* Δασσαρῖται, Dassaritæ;) populus Illyricus.

Regio Dassaretis, ἡ Δασσαρῆτις; cujus urbes Scerdilædas sibi adjungit. V. 108, 2. easdem cum aliis sibi subjicit Philippus. 108, 8.

Daulium, Δαύλιον, oppidum Phocidis, ab Ætolis tentatum. IV. 25, 2.

Daunia, Daunii; ἡ Δαυνία, οἱ Δαύνιοι; una e tribus partibus, in quas distinguitur Apulia, ἡ Ἰαπυγία. III. 88, 3 *sqq. Græcum nomen* Δαυνίαν *cum Casaubono* Apuliam *verti* V. 108, 9. & Apuliam Dauniam. IX. 7, 10.

Daunii, ad ortum planitiei circa Capuam. III. 91, 5. *Fortasse* Caudini *legendum.*

Dauniorum, Δαυνίων, *cum Gronovio scripsi* X. 1, 3. *pro vulgato* Σαυνίτων, *ubi agitur de ora maritima inferioris Italiæ.*

Deceates; *vide* Deciatæ.

Decem viri *vel* decem legati, exacto bello in provincias missi a senatu Rom. ad res simul cum imperatore ordinandas. οἱ δέκα. οἱ δέκα ἄνδρες. XL. 9, 1. ῃ. δέκα πρεσβεύοντες, δέκα

δέκα πρεσβευταί. XXII. 7, 5 *sq.* 25, 6.

missi in Siciliam, post primum Punicum bellum. I. 63, 1. in Græciam, post bellum Philippicum. XVIII. 25, 7. 27, 1. 28, 7. in Asiam, post bellum Antiochicum. XXII. 7, 5 *sq. & cap.* 27. in Græciam, post bellum Persicum. XXX. 10, 6. in Achaiam. post bellum Achaicum. XL. 9, 1. *n.* 10, 1.

Deceris Philippi, navis prætoria, in pugna navali ad Chium deprimitur. XVI. 3, 3 *sqq.*

Deciatæ, *vel* Deciates, *οἱ Δεκιῆται*, populus Liguriæ. XXXIII. 7, 8. *n. & cap.* 8, 9.

Decimatio, VI. 38.

Decius Campanus, præfectus legionis Romanæ, quæ, cum Rhegio urbi præsidio esset missa, sibi urbem adseruit & oppressit. I. 7, 7.

Decuriones. VI. 25, 2.

Decursiones militares a Scipione ad Novam Carthag. institutæ. X. 20, 1 *sqq.*

decursiones equestres Philopœmenis. X. 21 *seq. quæ duo capita perperam a nobis cum Casaubono ad Scipionem relata sunt.*

Dei Facies; *vide* Theoprosopon.

Δεῖγμα Rhodiorum; *vide* Digma.

Delectus militum apud Romanos. VI. 19 *sq.*

Delicta castrensia quomodo puniantur. VI. 37. eadem ubi a pluribus admissa sunt, quid fiat. 38.

delicta publica in Italia commissa, pertinent ad cognitionem senatus Romani. VI. 13, 4.

Delphi, *Δελφοί.* Edictum quo exsules in Macedoniam revocavit Perseus, Delphis publice suspensum est. XXVI. 5, 2.

Delphica Gallorum clades; Galli ad Delphos internecione deleti. I. 6, 5. *n.* II. 20, 6. 35, 7. IV. 46, 1.

Delta Ægyptiorum; ei similem figuram habet regio Galliæ, cui Insula nomen, Rhodano & Isara fluviis circumfusa. III. 49, 7.

Delus, *Δῆλος.* Deli *in Apollinis templo* publice suspensum est Persei edictum, quo exsules Macedones domum revocabantur. XXVI. 5, 2. Statuæ ibi positæ ab Antiocho Epiph. XXVI. 10, 12.

Delus & Lemnus Atheniensibus dantur a senatu Romano. XXX. 18. XXXII. 17, 2. Delii, *Δήλιοι*, qui ea occasione in Achaiam migraverant, & ibi civitate erant donati, res repetunt ab Atheniensibus ex formula pacti quod inter Athenienses & Achæos intercedebat. XXXII. 17.

Demaratus, Corinthius, pater L. Tarquinii, regis Romanor. VI. 2, 10.

Demaratus, legatus Atheniensium in Ægyptum. XXVIII. 16, 4. 17, 3.

Demetrias, *ἡ Δημητριὰς*, urbs Magnesiæ in Thessalia. V. 99, 3. Cenchreis profectus per Euripum Philippus, Demetriadem adpellit, per Thessaliam domum hibernatum rediturus. V. 29,

V. 29, 5. In ea moratur Philippus, conatus hostium observans. X. 42, 6. XVII. 1, 1.

una e tribus compedibus Græciæ; XVII. 11. Philippo ademta, Romanis custodienda relinquitur. XVIII. 28, 5 & 10 *sqq*.

Antiochi ad Demetriadem cum classe adpulsio, non est caussa belli Antiochici, sed initium. III. 6, 4. 7, 3.

Demetrienſium agro, τῇ τῶν Δημητριέων χώρᾳ, opportune imminent Thebæ Phthioticæ. V. 99, 3.

Demetrius, Ariarathis filius, regis Cappadociæ, dux copiarum Attalo auxilio missarum ab Ariarathe. XXXIII. 10, 1.

Idem (ut videtur) Romam legatus. XXXIII. 16, 5. *n. quem Casaubonus Demetrii filium, Syriæ regis, fecit.*

Demetrius, Athenienſis, legatus Ptolemæi Epiphanis ad Achæos, renovandæ societatis caussa. XXIII. 1, 5.

Demetrius, Euthydemi filius, Bactrianiæ regis, ad Antiochum mittitur a patre de pace; patri regnum confirmat Antiochus, ipsi filiam suam despondet. XI. 34, 8 *sqq*.

Demetrius Phalereus. Ejus dictum, quo acies militaris cum ædificio confertur. X. 22, 7. eum non leviter in sua historia perstrinxit Democharcs. XII. 13, 9 *sqq*.

Demetrius Pharius, Corcyræ insulæ a Teuta, Illyrici regina, præficitur. II. 10, 8. Romanis Corcyram prodit, & ad alia ducem se eis præbet. *cap.* 11. a Romanis præficitur populis Illyricis, quos illi sub potestatem suam redegerant. 11, 17. dux Illyriorum auxiliarium in exercitu Antigoni Dosonis & Achæorum adv. Cleomenem. II. 65, 4. 66, 5.

Postquam Teuta regno se abdicasset, tutor fuit regii pueri Pinnæ. Adnot. ad II. 5. 6.

Deficit a Romanis, regibus Macedoniæ confisus, & oppida Illyrica, quæ in potestate Romanorum erant, diripit subigitque. III. 16, 2 *sq*. cum Scerdilæda Ætolis se jungit, & classem ducit adv. Achæos bello Sociali, Cycladasque populatur. IV. 16. cf. III. 16, 3. persequentes fugiens Rhodios, persuasus a Taurione, Achæis auxilio venit, & Ætolos persequitur lembis per Isthmum transductis, sed frustra. IV. 19, 7 *sq*.

Bello Illyrico victus a L. Æmilio, profugit ad Philippum, a quo benigne accipitur. III. 18 *sq*. IV. 37, 5. 66, 4. XXXII. 19, 5.

vir intrepidus & audax, sed nullius judicii. III. 19, 9.

ejus suasu Philippus in bello Ætolico impia facinora patrat. V. 12, 5 *sqq*. VII. 14. hortatus Philippum, ut pace facta cum Ætolis, & firmatis rebus a parte Illyrici, in Italiam trajiciat. V. 101, 6 *sqq*. 105, 1. 108, 4 *sq*.

recuperare studet dominationem, quam in Pharo insula habuerat.

habuerat. V. 108, 6 *sq.* comprehenditur fœdere Philippi cum Hannibale. VII. 9, 14.

De arce Messeniorum & Corinthi suadet Philippo, det operam, ut utrumque cornu tenens, bovis fiat compos. VII. 11. pessima quæque semper suasit Philippo. V. 12. VII. 13 *sq.* IX. 23, 9.

Perit Messenæ. III. 19, 11. *n.*

Demetrius, Philippi pater, Perſei avus, Antigoni Gonatæ filius, rex Macedoniæ. I. 3, 1. IV. 25, 6. Agroni Illyriorum regi, mercede pacta, persuadet, ut Medionios juvet adv. Ætolos. II. 2, 5.

in bello adv. Demetrium Ætolos juvant Achæi. II. 44, 1. Demetrius Peloponnesi tyrannos suis opibus & mercede sustentat. II. 44, 3. eo mortuo, reliqui tyranni abdicant tyrannidem. *ibid. cf.* II. 60, 4. Demetrio, cum Ætolis bellum gerenti, tradunt se Bœoti, relicta Ætolorum societate. XX. 5, 3.

decimo regni anno moritur Demetrius, eodem fere tempore quo Romani primum in Illyricum trajecerunt. II. 44, 2.

Demetrius, Philippi filius minor, Perſei frater; obses datur T. Quintio. XVIII. 22, 5 *sq.* patri a senatu remittitur. XX. 13, 3.

a patre Romam mittitur ad purganda crimina & ad veniam petendam. XXIII. 14. XXIV. 1, 5. benigne habetur a senatu, qui in ejus gratiam veniam dat Philippo. XXIV. 2. hinc favent Demetrio Macedones; sed eidem invident Philippus & Perseus. XXIV. 3 *&* 7. inde mutuæ fratrum insidiæ. XXIV. 8, 12 *sqq.*

Demetrius *Poliorcetes, Antigoni I. filius, rex Macedoniæ post Cassandrum;* urbes Achaicas præsidiis occupat. II. 41, 10. IX. 29, 5 *sq.* ejus filius erat Antigonus Gonatas. IX. 34, 6.

Demetrius, Ptolemæi *Philometoris* amicus; cui Polyaratus Rhodius Rhodum transvehendus traditur. XXX. 9, 3 *&* *vs.* 10 *sq.*

Demetrius *Soter*, filius Seleuci *Philopatoris*, Syriæ regis.

obses Romæ, juvenis 23 annorum, frustra petit a senatu, ut per pop. Rom. in regnum Syriæ, sibi debitum, restituatur. XXXI. 12. cum Polybio de fuga deliberat, XXXI. 19 *seqq.* & ejus consilio clam Roma profugit. 22 *seq.* potui indulget. 21, 8. *&* XXXIII. 14, 1. *n.*

ad ejus conatus observandos Roma legati mittuntur. XXXI. 23, 9.

Syriæ regno potitus, & patrocinante Ti. Graccho Rex a senatu adpellatus, insigne donum Romam misit, & interfectorem Cn. Octavii. XXXII. *cap.* 4. *&* 6. Accusatus ab Ariarathe, quod ejus opera Orofernes Ariarathem regno expulisset, legationem Romam mittit ad se purgandum. XXXII. 20, 3. III. 5, 2. Cypri regno per proditionem potiri sperat, sed

sed deprehenditur proditor Archias. XXXIII. 3.

Demetrio opponitur Alexander *Balas*. XXXIII. 14, 1 *sq.* 16, 6 *sqq.* postquam 12 annos in Syria regnasset, vitam cum regno amisit, consparantibus in eum ceteris regibus. III. 5, 3. *conf.* XXXIII. 16, 8 *sqq.*

Demiurgi *vel* Damiurgi, magistratus Achæorum. XXIV. 5, 16. *n.*

Demochares, historicus, sororis filius Demosthenis. XII. 13, 1 *sqq. n.* eum contra Timæi calumnias defendit Polyb. XII. 13 *seq.*

Democletus, Δημόκλειτος, inventor cum Cleoxeno rationis signorum per faces dandorum, correctæ a Polybio. X. 45, 6.

Democrates, Philippi classis præfectus, petit in pugna ad Chium. XVI. 3, 6.

Democratia nusquam verior quam apud Achæos. II. 38, 8. una e tribus summis formis reipub. VI. 3, 5. quænam sit vera Democratia. VI. 4, 4 *sq.* quomodo oriatur. 9, 1 *sqq.* degenerat in ὀχλοκρατίαν & χειροκρατίαν. 4, 6 & 10. 9, 5 *sqq.* democratia apud Messenios. VII. 10, 1. *Conf.* Civitates liberæ.

Demodocus, equitum præfectus Achæorum. V. 95, 7.

Demophanes & Ecdemus, Megalopolitani, Arcesilai Philosophi sectatores, patriam ab Aristodamo tyranno liberarunt; Arati socii in tollendo Sicyoniorum tyranno; reipublicæ Cyzenensium præclare præfuerunt; horum consuetudine & convictu adolescens usus est Philopœmen. X. 25, 2 *sqq.*

Demosthenes, *Athenienſis orator*, multos immerito in proditorum numero retulit. XVII. 14 *sq.* ejus sororis filius, Demochares historicus. XII. 13, 4.

Demosthenes *Bithynus, qui* Κτίσεις *scripsit*. XII. 1, 4. *n.*

Demosthenes, Philippi scriba & comes in colloquio cum T. Quintio. XVII. 1, 2. 8, 7. ab eodem, post pugnam ad Cynoscephalas, mittitur ad Titum. XVIII. 17, 4.

Dentheleti, Δενθηλῆται, Thraces; *Livio & aliis* Denthelethæ, Δενθηλῆται. XXIV. 6, 4.

Desertores signorum capite plectunt Romani. I. 17, 11 *n. conf.* VI. 37, 11. III. 84, 7.

Desertum, inter Persidem & Parrhasiam (*f.* Parthiam) interjectum. V. 44, 4. *n.*

Desperatio Abydenorum. XVI. 31 *sqq.* Acarnanum, Phocensium. 32, 1. *n.*

Deum ex machina, deos & deorum filios, scriptores nonnulli introduxerunt in historiam trajectionis Hannibalis per Alpes. III. 47, 8. 48, 8.

dii inter se pugnant de Campis Phlegræis. III. 91, 7.

erga deos non esse mendacem, fomes est veracitatis adversus homines. VI. 59, 4.

deorum heroumque generationes. IX. 1, 4.

Diactorius, Διακτόριος, vocatur Κλῆτις *sive* Κλῆσις *aut* Κλύσις. XXV. 2, 3. *n.*

Dæus, pestis gentis Achæorum;

quæ Romani dextra manu dabant, ſiniſtra accepit. XXXVIII. 2, 8 *ſqq.* prætor fuit Achæorum ante Critolaum, & Critolao in prætura mortuo rurſus ſuffectus. XL. 2, 1 *ſq.* nuper ab exſilio fuerat revocatus. XL. 4, 9. omnes puberes Achæorum cum vernis & alumnis Corinthum convenire jubet, & ingentem pecuniæ ſummam imperat. XL. 2, 3 *ſqq. cf.* 4, 1. rejicit pacis conditiones a Metallo oblatas. *cap.* 4 *ſeq.* bona ejus ſub haſta venduntur a Romanis. 9.

Dianæ fanum aſylum cum luco, Luſis in Arcadia, diripitur ab Ætolis. IV. 18, 9 *ſqq.* 25, 4. IX. 34, 9. qui ſacrum deæ pecus inde abegerunt. IV. 19, 4.

Dianæ Cindyadis ſimulacrum Bargyliis in Caria, licet ſub dio poſitum, nec ningitur umquam, nec pluitur. XVI. 12, 3. *n.* *An* Ἐστιάς *Diana intelligenda* XVI. 12, 4? *Vide not.*

matronas omnes in Dianæ templum congregant Abydeni. XVI. 31, 2.

Dianæ templum in Elymaide ſpoliare fruſtra conatur Antiochus Epiph. XXXI. 11.

Dianæ templum in Hiera-Come ſpoliat Pruſias. XXXII. 25, 11.

Diatonium, Διατόνιον, (*ſi vera ſcriptura*) Cretæ oppidum *ſive* ager, Cnoſſiis adimitur a Gortyniis, & Lyctiis datur. XXIII. 15, 1. *n.*

Δικαιάρχεια. *Vide* Puteoli.

Dicæarchus, Philippi claſſis præfectus, Cycladibus inſulis bellum faciens, Impietati & Iniquitati aras ponere conſuevit. XVIII. 37, 8 *ſqq.* necatur Alexandriæ. *ibid. vs.* 7.

Dicæarchus Trichonienſis, legatus Ætolorum Romam miſſus poſt colloquium Philippi cum T. Quintio. XVII. 10, 9. ab Antiocho ex Aſia veniens, Ætolos ad bellum adv. Romanos concitat, XXII. 14, 13. *n.* eum ab Ætolis repetit M. Acilius Conſul. XX. 10, 5. *n.*

Dicæarchus, hiſtoriarum ſcriptor. Ejus errores nonnullos in rebus geographicis notat Polybius. XXXIV. 5, 1. *cap.* 6 *toto.* 9, 4.

Dicetas, legatus Thebanorum & Coronæorum ad Q. Marcium, excuſans ſocietatem Perſei. XXVII. 1, 10. revera etiam tum Perſeo favens, in carcerem conjectus, mortem ſibi conſciſcit. 2.

Dictator, quid differat a conſule. III. 87, 7 *ſq.*

dictator Q. Fabius Maximus. III. 87, 6. res inaudita, duo ſimul dictatores, qui legiones inter ſe partiuntur. III. 103, 106, 1.

Didaſcalondas, Cretenſis, copiis Achæorum præfectus ſub Philopœmene. V. 37, 3.

Didyma-Tiche, Δίδυμα τεῖχη, *caſtellum prope Cyzicum*, Attalo traditur a Themiſtocle, Achæi præfecto. V. 77, 8. *n.*

Diei tempora qua ratione inveſtigentur. IX. 15, 6. ea ſcientia neceſſaria imperatori. IX. 14, 6 *ſqq.* 15, 5 *ſq.*

Diei

Diei imago præfertur in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 16.
Difficilia, immo quæ impossibilia videbantur, tempore & usu facilia fiunt. X. 47, 5 & 11.
Diganes; *vide* Adiganes.
Digeri, Δίγηροι, populus Thracicus. XIII. 10, 8.
Digma Rhodiorum, τὸ τῶν Ῥοδίων δεῖγμα. V. 88, 8. *n.*
Dignitates apud Carthaginienses palam largitionibus redimuntur. VI. 56, 4.
Diligentia quantum ignaviæ præstet. V. 88, 5.
Diluvia, humano generi interitum inferentia. VI. 5, 5.
Dimalus, ἡ Δίμαλος, & ἡ Διμάλη *vel* Διμάλλη, Dimale *vel* Dimalle, munitissima urbs Illyriæ, vi capta a L. Amilio Consule. III. 18, 1 *sqq. vide Adnot. ad vs.* 1.
Videtur esse in Parthinis. VII. 9, 13. Fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani Dimalles domini maneant. *ibid.*
Dimidium facti, qui bene cœpit, habet. V. 32, 2. *n.* VI. 59, 3.
Dino, Δίνων, *rectius* Δείνων, (*vide Not. ad* XXVII. 6, 4.) Rhodius, cum Polyarato frustra Rhodios ad Persei partes trahere conatur adv. Romanos. XXVII. 6. *cf. c.* 11. 2. XXVIII. 2, 3. 15, 4. XXIX. 5, 2. XXX. 7, 10. per nuncios & arcanas literas cum Perseo egerat; cujus criminis licet convictus, tamen Romam traduci, quam e vita se ipse generose educere, maluit. XXX. 8.
Dinocrates & Dionysodorus fratres, præfecti classis Attali. XVI. 3, 7 *sqq.*
Dinocrates, Messenius, Romam legatus, Messenios a societate Achæorum abstrahere frustra conatus est, T. Quintii studio in eam rem usus. XXIV. 5. levis ingenii homo. *ibid.* ad Philopœmenis adventum, cedit necessitati. XXIV. 12, 3. se ipsum e vita educere cogitur. *ib. vs.* 13.
Diocles, Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4. *n. Vulgo olim & in græco contextu, & in Casauboni lat. vers.* Megacles *legebatur, quod in versione nostra temere servatum est.*
Diocles, Parapotamiæ præfectus, partem exercitus ducit Antiochi, in ora Phœnicie. V. 69, 5.
Diodorus, educator Demetrii, Romæ obsidis. XXXI. 20, 2 *sqq.* a Demetrio Roma profugituro præmittitur in Syriam. 21, 1.
Diogenes, Acarnan, deprecatur præsidium Romanum, Acarnanibus imponendum. XXVIII. 5.
Diogenes, Orofernis legatus Romam. XXXII. 26, 4.
Diogenes Stoicus Romæ. *Spicil. ex lib.* XXXIII. *T.* V. *p.* 45.
Diogenes, Susianæ præfectus. V. 46, 7. arcem Susorum contra Molonem defendit. 48, 14. Mediæ præficitur. 54, 12.
primum agmen ducit Antiochi, per Labum montem ex Parthia in Hyrcaniam proficiscentis. X. 29, 5. & bene rem gerit. 30, 6 *sqq.*

Diognetus, navarchus Antiochi Magni, Laodicen sponsam Antiocho adducit Seleuciam ad Zeugma. V. 43, 1. insignem Antiocho operam præstat in oppugnatione Seleuciæ ad Mare. 59 *seq.* ei traduntur naves Ptolemæi, Tyri & Ptolemaide repertæ. 62, 3. Antiochum, per Phœniciæ oram exercitum ducentem, cum classe a latere comitatur. V. 68, 9. 69, 7. *rursus cap.* 70, 3. *ubi verba* πάλιν ἔχοντι τὰς ναῦς ἀποπλεῖν εἰς Τύρον *vertenda erant*, cum classe rursus abire & Tyrum proficisci, *vel* cum classe porro Tyrum abire; *non*, redire.

Diomedon, Cous, cives suos ad Persei partes trahere frustra conatur. XXX. 7, 10.

Diomedon, Seleuciæ ad Tigrim præfectus, fugit adveniente Molone. V. 48, 12.

Διονυσιακοῖς αὐλητοῖς. IV. 20, 9. *n. Confer* Liberalia.

Διονυσιακὸν θέατρον, theatrum ludis scenicis agendis, Alexandriæ. XV. 30, 4.

Dionysius, præfectus satellitum Antiochi. VII. 16, 2. cum Lagora primus muros Sardium escendit, & urbem occupat. V. 16-18.

Dionysius, Syracusarum tyrannus, senior; Græcos Italiam incolentes superat ad Elleporum *sive* Elorum fluvium, & Rhegium obsidet. I. 6, 2. cogit Græcos Italiam incolentes valedicere institutis Achæorum. II. 39, 6 *sq.*

solertissimus in rerum administratione judicatur a Scipione Majore. XV. 35, 6. *Conf. ibid. vs.* 1 *sqq.* obiter commemoratur a Timæo. XII. 11, 8. lectos diligenter ornavit, & vestium bonitatem studiose inquisivit. XII. 24, 3.

Dionysius Thrax, dux Thracum & Gallorum in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 10.

Dionysius, amicus Antiochi Epiph. XXXI. 3, 16.

Dionysodorus, frater Dinocratis, navarchus Attali. XVI. 3, 7 *sqq. c.* 6, 11. legatus Attali ad colloquium T. Quintii cum Philippo. XVII. 1 *sq.*

Dionysodorus, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. XXIX. 8, 5.

Diophanes Megalopolitanus, copiis auxiliaribus præfectus Eumeni missis. XXI. 7. strenuus bellator adv. Nabidem, sub Philopœmene. *ibid.* infensus Philopœmeni, accusat apud Cæcilium Philopœmenem & Achæos, quod iniquius egissent cum Spartanis & cum Messeniis. XXIII. 3. exsulum omnium Spartanorum patrocinium suscipit adv. Lycortam. XXV. 1, 12. Ptolemæis auxilia petita non mittenda censet. XXIX. 8, 2.

Diophanes *alius*, Persei legatus ad Antiochum Epiphanem, pæne captus a Rhodiis. XXVII. 6, 15. 11, 1.

Diopithes, Διοπείθης, Rhodius, judex inter Achæos, honores Eumeni ab Achæis decretos evertit. XXVIII. 7, 9. *n.*

Dioptra. X. 46, 1 *sq. n.*

Dioryctus, ὁ Διόρυκτος, fretum manu perfossum, Leucadem ab Acarnania separans. V. 5, 12. *n.*

Dioscurium, τὸ Διοσκούριον, (*id est* Castorum ædes) locus Phtiasiæ in Peloponneso; ibi castra habet Philippus. IV. 67, 9. 68, 2. 73, 5.

Dioscurium ad Seleuciam *Pieriam.* V. 60, 4.

Dipylum, Δίπυλον, porta Athenarum, qua ex Piræo in urbem adscenditur. XVI. 25, 7. *coll. vs.* 6 *sq.*

Discendarum rerum via triplex. *Vide* Cognitio.

Disciplina militaris saluti est Romanis. I. 17, 11 *sqq.*

eam apud Achæos restituit Philopœmen. *Vide* Philop. disciplina castrensis Romanor. VI. 33 *sqq.*

Dissensio de repub. a Lycurgo sublata. VI. 46, 7.

dissensio inter duces periculosissima. III. 110. discordia ducum Pœnorum bello Africo. I. 82. ducum Punicorum in Hispania. IX, 11.

Dissipare res. Qui paratas res acceperunt, ad eas dissipandas sunt proniores, quam qui ipsi eas pararunt. VI. 59, 5.

Dium, τὸ Δῖον, Macedoniæ urbs, diruitur & incenditur a Scopa cum Ætolis. IV. 62. V. 9, 2. 11, 2 & 8. IX. 35, 6. id facinus ulciscitur Philippus anno seq. in Ætolia. V. 9. *ubi valuit illud.* Ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ βέλος διέπτατο.

ad Dium, Perseus occurrit legatis Genthii. XXIX. 3, 4.

Dodona, Δωδώνη, urbs Epiri.

Dodonæum templum (τὸ περὶ Δωδώνην ἱερὸν) evertunt cremantque Ætoli, prætore Dorimacho. IV. 67, 3. V. 9, 2. 11, 2 & 8. IX. 35, 6. id factum dein ulciscitur Philippus in templo Thermico Ætoliæ. V. 9. *conf.* V. 11, 2.

Doliche, ἡ Δολίχη, oppidum Perrhæbiæ. XXVIII. 11, 1.

Dolio, tenui pluma referto, fumum in cuniculis Romanorum excitant Ambraciotæ. XXII. 11, 13 *sqq.*

Dolopes, Δόλοπες, Græciæ populus, *inter Epirum & Thessaliam;* libertate donati a Romanis post bellum Philippicum. XVIII. 30, 6. *tamen sive vi, sive voluntate,* in fide Philippi manserunt. XXII. 8, 6.

Dolopia, ἡ Δολοπία; eam Philippo eripiunt Ætoli. XXII. 8, 5 *sq.* 14, 4.

Dolus. Non dolo, sed aperte olim gerebantur bella. XIII. 3.

dolosi sæpe suis artibus capiuntur. XVIII. 23. *quo pertinet illud,* πρὸς Κρῆτα κρίτ(ζειν. VIII. 21, 5.

Cn. Domitius *Ahenobarbus* Cos. cum T. Quintio. XXII. 15, 13.

unus e clarissimis ex decem legatis post bellum Persicum in Græciam missis, ad gentem mitteitur Achæorum. XXX. 10, 8.

Dora, ἡ καλουμένη πόλις Δῶρα, urbs Phœniciæ munita, frustra obsidetur ab Antiocho. V. 66, 1. *n. Minus recte vulgo* Dura, Δοῦρα.

Dorimachus, Δορίμαχος, (*semel*

Δορύμαχος *dant codd.* XVIII. 37, 4. *minus recte*, Dorymachus. *Conf. quæ de vocabulis ex δορὶ compositis adnotavimus ad Appian. Tom.* I. *pag.* 54. *lin.* 40.) Trichonienſis Ætolus, Nicoſtrati filius. IV. 3, 7. XVIII. 37, 4.

Ætolici impetus plenus juvenis, Phigaleam in Peloponneſum miſſus, piratis favet adv. Meſſenios; Scopam, ducem Ætolorum, ad bellum incitat Meſſeniis inferendum. IV. 3 *ſeqq.* cum Scopa Meſſeniam incurſat, & Achæos prælio ad Caphyas fugat. IV. 16, 12. proditione capit Ægiram 57. ſed turpiter rurſus expellitur, & ægre evadit. 58. *immo* periit, ſi quidem græcos noſtros codices audias, *ibid. vs.* 9. *ſed id quidem ad* Archidamum *referendum.*

Prætor creatus Ætolorum, (*conf.* V. 1, 2.) Epirum devaſtat, & Dodonæum templum cremat. IV. 67, 1 *ſqq.* V. 11, 1. auxilia mittit Eleis adv. Philippum. IV. 77, 6. V. 3, 1. in Theſſaliam irrumpit. V. 5, 1 & 9. 6, 4. redit, Ætoliæ ſuccurſurus, ſed ſero venit. 16, 5 *ſqq.* Echino urbi, oppugnatæ a Philippo, fruſtra conatur ſuccurrere. IX. 42.

leges novasque tabulas ſcribit Ætolis. XIII. 1.

legatus ab Ætolis in aulam Ægypti pacis conciliandæ cauſſa miſſus, fruſtra excuſare conatur Scopam, capitis reum. XVIII. 37, 4.

Dorymenes Ætolus, juſſu Nicolai, ducis Ptolemæi, fauces ad Berytum occupat, qua adventurus erat Antiochus. V. 61, 9.

Dos. Ut ex bonis L. Æmilii Paulli dos reddi poſſet viduæ, vendendi nonnulli erant Æmilii fundi. XVIII. 18, 6. XXXII. 8, 3 *ſq.*

dos apud Romanos ſolvebatur annua bima trima die. XXXII. 13, 5.

Drachma, ſtipendium per ſingulos dies equitis Romani. VI. 39, 12. *n.*

Drangiana, ἡ Δραγγιανὴ, Aſiæ regio, quam Antiochus M. ingreditur, ex Arachoſia veniens, ſuperato Erymantho fluvio; tum inde in Carmaniam tranſit. XI. 34, 13.

Drepana, τὰ Δρέπανα, (*peram paſſim* τὸ Δρέπανον, *vide Not. ad* I. 46, 1.) urbs Siciliæ cum portu præſtanti, millia paſſuum XV. a Lilybæo. I. 46, 3. exceptis Drepanis & Lilybæo, totum Siciliam tenent Romani anno decimo quarto belli Siculi. I. 41, 6.

Dromichætes, Odryſarum Thracum rex. *Fragm. gramm.* 14.

Drymuſſa, ἡ Δρύμουσσα, Ioniæ inſula, Clazomeniis data a Romanis. XXII. 27, 5.

Duces belli. *vide* Imperatores.

Ductores ordinum. *vide* Ordo.

Duelli uſus apud Romanos, *Fragm. gramm.* 27.

Duilius. C. Duilii victoria navalis de Pœnis reportata, corvorum ope, I. 22 *ſeq.*

Dunax, Δοῦναξ, mons Thraciæ, magnitudine non conferendus

dus cum Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Dura, τὰ Δοῦρα, urbs *Assyriæ*. (*conf. Cellar. Geogr. Ant. lib. III. c. 17. p. m. 722.*) Antiochus ex Mesopotamia veniens, trajecto Tigri, versus Dura pergit, eamque urbem obsidione Molonis liberat. V. 52, 2. (*conf.* Dura Mesopot.)

Dura, τὰ Δοῦρα, urbs *Mesopotamiæ*. Mesopotamiam usque ad Dura occupat Molo. V. 48, 16. *n. Nisi intelligendum*, usque ad eam Mesopotamiæ partem, cui ab altera Tigridis ripa opposita est urbs Dura Assyriæ.

Dura, urbs munita Phœniciæ. V. 66, 1. *n. rectius* Dora, *quod vide*.

Dux belli. *vide* Imperator.

Dyme *vel* Dyma, ἡ Δύμη, urbs Achaiæ, e XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. IV. 83, 5. Dymæi, *oi* Δυμαῖοι, cum Patrensibus incipiunt instaurationem fœderis Achaici. II. 41, 1 & 12.

Dymæorum agrum populatur Euripidas Ætolus, dux Eleorum. IV. 59 *seq.* castellum Dymæorum, Tichos, occupant Elei. 59, 4. *conf.* 83, 1 *sqq.* nihil amplius in commune Achæorum conferre decernunt Dymæi. 60, 4 *sqq.*

Dymæ validum præsidium relinquit Philippus. V. 3, 2. Dymæorum fines, τὴν Δυμαίων, rursus incursant Elei. V. 17, 3. oram ad Dymen navibus custodiunt Achæi. V. 91, 8.

Hecatombæum in Dymæorum agro. II. 51, 3.

Dymæus, Miccus, prætor Achæorum. IV, 59, 2.

Dyrrhachium *vel* Epidamnus, ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις, ἡ Ἐπίδαμνος, XXXIV. 12, 6. urbs cum porta ad Ionium mare; ab Illyriis per aquationis speciem capta; sed mox Illyrii rursus urbe ejecti. II. 9. ab Ætolis & Achæis auxilium adv. Illyrios petunt Dyrrhachini. II. 9, 8. Dyrrhachium rursus obsidetur ab Illyriis. 10, 9. obsidio solvitur a Romanis, quorum fidei se tradunt oppidani. 11, 8 *sqq.*

fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani tenere Dyrrhachium sinerentur. VII. 9, 13.

E.

Ebrietas, pernicioſa imperatori. ebrietati deditus Demetrius, Romæ. XXXI. 21, 8. in regno. XXXIII. 14, 1. Genthius. XXIX. 5, 7.

Ἔβρος, Hebrus, fluvius Thraciæ XXXIV. 12, 3.

Eburnea sella, donum regibus singularis honoris causſa missum a senatu Romano. XXXII. 5, 3.

Ecbatana, τὰ Ἐκβάτανα, caput & regia olim Mediæ; ejus situs & descriptio. X. 27, 3 *sqq.*

Ἐκκεδακήρης, navis 16 versuum remorum. XXXVI. 5, 3.

Ecdemus, Megalopolitanus, Arcesilai philosophi alumnus, &c. Ejus consuetudine utitur Philopœmen juvenis. X. 25, 2 *sqq.* *Conf.* Demophanes.

Echecrates, Theſſalus, centuriationi militum Alexandriæ præficitur. V. 63, 11. equitibus Græcis & aliis mercenariis præeſt. 65, 6. pugnat in dextro cornu ad Raphiam. V. 82, 5. 85, 1.

Echecrates *alius*, cujus auctoritate in diſputatione de origine Locrenſium temere uſus eſt Timæus. XII. 11, 7 *ſq.*

Echedemus, legatus Athenienſium ad Scipiones, de pace Ætolis concedenda. XXI. 2 *ſeq.*

Echetla, ἡ Ἐχέτλα, (*rectius puto* Ἔχετλα, *retracto accentu*) Siciliæ oppidum, medium inter ditionem Syracuſiorum & Pœnorum. I. 15, 10.

Echinus, Ἔχῖνος, ἡ Ἐχιναιέων πόλις, urbs Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, in poteſtate Ætolorum; oppugnata a Philippo, fruſtra ſuccurrentibus P. Sulpicio proconſ. & Dorimacho Ætolo, dedit ſe regi. IX. 41 *ſeq.* & ab eo in ſervitute tenetur. XVII. 3, 12. XVIII. 21, 3.

Echinenſes, οἱ Ἐχιναεῖς & Ἐχιναιεῖς. IX. 41, 11, 42, 1 & 3.

Ecnomus, Ἔκνομος, collis Siciliæ, in quo caſtra habent Pœni. I. 25, 8. *n.* Prope eum committitur pugna navalis inter Regulum & Amilcarem. I. 26 *ſeqq.*

Edeco, Hiſpaniæ regulus, Tarraconem ad Scipionem cum amicis venit, eique ſe tradit. X. 34. regem eum ſalutat. 40, 3. benevole eum recipit Scipio, & uxorem liberosque captivos ei reddit. 35.

Edeſa *vel* Edeſſa, ἡ Ἔδεσσα *vel* Ἔδεσα, Macedoniæ oppidum; *alias Ægæ vel Ægææ*. V. 97, 4. *n.* ad viam Ignatiam. XXXIV. 12, 7 *ſq.*

Edetani, *populus Hiſpaniæ*. *Fortaſſe* Ἐδητανῶν δυνάστην *legendum* X. 34, 2. *n. pro* δυνατὸν δυνάστην, de Edecone.

Ἐγνατία ὁδός, via Ignatia. XXXIV. 12, 3 *ſqq.*

Elæa, ἡ Ἐλαία, urbs Æolidis, *navale Pergamenorum regum*. Ad eam poſitis caſtris, de pace cum Romanis & Eumene agit Antiochus. XXI. 8. quam ubi non impetravit, agrum populatur Elæenſium, τῶν Ἐλαϊτῶν. *ibid.*

Elææ obſidionem fruſtra tentat Pruſias. XXXII. 25, 9 *ſq.*

Ἐλαία *haud dubie legendum pro vulgato* Ἔλλα *apud Stephanum Byz. & Polyb.* XVI. 41, 5.

Elæus, Ἔλαιος, caſtellum agri Calydonii in Ætolia, captum a Philippo. IV. 65, 6.

Elatea, (*Livio Elatia*) ἡ Ἐλάτεια, urbs Phocidis. V. 26, 16.

Elateæ hibernat T. Quintius. XVIII. 26, 1 & 7. *niſi ibi intelligenda* Elatea Theſſaliæ.

ibidem hibernat Attalus. XXVII. 15, 2.

Elea, (ἡ Ἐλέα) urbs inferioris Italiæ; *cujus cives* Eleatæ, οἱ Ἐλεᾶται, Romanis naves commodato præbent initio primi belli Punici. I. 20, 14.

Eleatæ, Ἐλεᾶται, *in Peloponneſo*

neſo vulgo olim V. 17, 1. *commemorabantur ex mendoſa ſcriptura*, Ἐλεατῶν, *pro* Τεγεατῶν, *quod ibi reposuimus.*

Elea, ἡ Ἠλεία, ἡ τῶν Ἠλείων χώρα, regio Peloponneſi, *quæ latine* Elis, *& græce* ἡ Ἦλις *alias adpellatur. Fortaſſe latius patet* Ἦλις, *quam* Ἠλεία; *ut hæc ſit* ager ad Elidem urbem pertinens, *illa* regio omnis, *quæ* Elidis *nomine vulgo cenſetur; quod tamen confirmare nolim.*) *Conſer* Elis, *&* Elei.

Ἠλεία ſæpe incurſata olim ab Illyriis. II. 5, 1 *ſq.*

Pheias inſula τῆς Ἠλείας, Elidis. IV. 9, 9. *mendoſe vulgo* τῆς ἰδίας.

Philippum hortantur Achæi, ut Elidem, τὴν Ἠλείαν, bello invadat. IV. 64, 2. eam populatur Philippus. IV. 73. *&* 77, 6 *ſq. &* 83, 5.

Elea olim ſacroſancta, & nulli populationi obnoxia. IV. 73, 10.

Achaiæ partes, in Eleam vergentes, protegit Aratus. V. 92, 10.

Elea, Ἠλεία, *apud Polybium eſt etiam nomen* Elidis urbis. IV. 73, 7. *n. niſi ibi pro* Ἠλείαν *legendum* Ἦλιν.

Elei, οἱ Ἠλεῖοι, incolæ Elidis, *ſive* Eleæ regionis. (*Conf.* Elea, ἡ Ἠλεία.)

ſocii ſunt & amici Ætolorum. IV. 5, 4. 6, 11. 9, 10. eis Cynætham urbem, a ſe captam, tradere volunt Ætoli, ſed non accipiunt Elei. IV. 19, 5. ad inferendum Achæis bellum perſuadentur a Machata, Ætolorum legato. 36, 6. Duce belli utuntur Euripida Ætolo; 59. a quo turpiter deſerti, cum Sicyoniam invadere vellent, partim capiuntur, partim cæduntur, a Macedonibus & Megalopolitanis. 68 *ſeq.* tamen rurſus eumdem ducem ab Ætolis petunt. V. 94, 2.

Vitæ ruſticæ amantiſſimi ſunt; ager eorum opulentiſſimus. IV. 73.

Eleorum propugnaculum & arx belli adv. Achæos, Pſophis, capta a Philippo. IV. 71. eorum dux Amphidamus, captus a Philippo. 75. ſine pretio dimiſſus, fruſtra perſuadere conatur Eleis, ut ab Ætolis ad Philippi amicitiam tranſeant. 84. Eleis Ætoli auxilia mittunt, duce Philida. 77 *ſeqq.* Eleorum præſidia excedere coguntur Lepreo, Samico, & aliis Triphyliæ oppidis. 80.

Eleis Agelaus & Scopas duces mittuntur ab Ætolis. V. 3, 1. in Dymæorum fines incurſionem faciunt. V. 17, 3. rurſus Dymæorum, Pharæenſium, Patrenſium agrum populantur, duce Pyrrhia Ætolo. 30, 2 *ſqq.* Meſſeniam eodem duce incurrentes, repelluntur. 91, 3. 92, 5 *ſq.* rurſus, Euripida iterum duce, Achaiam populantur. 94, 2 *ſqq.*

Elei Achæis coram ſenatu Rom. lites movent de Triphylia. XVIII. 25, 7. per legatos Chalcide agunt cum Antio-

cho. XX. 3. domi manent initio belli Achaici. XL. 3, 3.

Elephanti; & Eleuthernæi; *vide mox, post* Elis.

Ἑλία, Laconicæ. V. 19, 7. 20, 12. *Vide* Helia.

Elis, ἡ Ἦλις, *eadem* regio *quæ alias* ἡ Ἠλεία *vocatur a Polybio; de qua vide paulo ante in* Elea. οἱ ἐκ τῆς Ἤλιδος. V. 17, 3. ἐξελθὼν ἐκ τῆς Ἤλιδος. V. 92, 5. 95, 7. *Potest tamen utrobique &* urbs Elis *intelligi. Conf. artic. seq.*

Elis, Ἦλις, urbs *præcipua Elidis regionis. Conf.* Elea, ἡ Ἠλεία. & Elea, Ἠλεία.

Amphidamum Olympia Elidem (εἰς Ἦλιν) liberum dimisit Philippus. IV. 84, 4. *Mox idem* Archidamus ex eadem Elide, (ἐκ τῆς Ἤλιδος) cum destinata perficere non potuisset, ad Philippum elabitur, 86, 5.

Elephanti: eorum multitudo in Africa. XII. 3, 5. eorumdem nullus usus in locis montanis. I. 30. centum elephanti in exercitu Pœnorum adv. Regulum. 32, 9. adversus eos Romani prudenter minus solito in longum; magis in altum aciem instruunt. 33. ab eisdem tamen plurimi Romani conculcati pereunt. 34. sauciati eleph. sæviunt, & conversi in suos ruunt. 40, 12 *sq.*

elephantum rectores Indi, in Pœnorum exercitu. I. 40, 15. III. 46, 7 & 11. XI. 1, 12. elephantis Pœnorum aliis occisis, aliis captis, mire gaudent Romani. I. 41, 1. centum eleph. habet Hanno in bello Africo. I. 74, 3.

elephantorum trajectio per Rhodanum. III. 46. eorum terror disjicit Gallos, Hannibalem in Alpium trajectione infestantes. III. 53, 8. belluæ fere omnes fame consumtæ in Alpibus. 55, 8. reliquæ omnes, una excepta, imbrium & nivis vi pereunt in Gallia Cisalpina. 74, 11. illa vectus est Hannibal, per paludes Etruriam petens. 79, 12.

elephantorum inter se pugnandi ratio. V. 84. Libyci elephanti timent Indicos. *ibid. vs.* 5 *sq.*

adversus 70 elephantos Hannibalis quo pacto aciem instruxerit Scipio. XV. 9, 7 *sqq. cf. c.* 12, 2 *sqq.*

elephanti curribus juncti in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 11.

elephantum dentes eximia magnitudine. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 10. elephantum θωράκια? *Fragm. hist.* 22.

Elephas, cognomen Nicanoris, ducis Philippi. XVIII. 7, 2.

Eleuthernæi, Ἐλευθερναῖοι, Cretenses, bellum Rhodiis indicunt. IV. 53, 9. eos Polyrrhenii & Lampæi intra mœnia includunt, et renunciare Cnossiorum societati cogunt. IV. 55, 4.

Elia Laconiæ. *vide* Ælia.

Elinga olim legebatur XI. 20, 1. *pro quo* Ilipa *restitui, quod vide.*

Elis. *vide supra in* Elea, ἡ Ἠλεία; *& rursus post* Elei.

Elis-

Elisphasiorum ager, ἡ τῶν Ἐλισφασίων χώρα, in Peloponneso prope Mantineam. XI. 11, 6. *n. ubi* τῶν Ἐλικασίων suspicatus est Gronov.

Ἕλλα, *mendosa (ut videtur) scriptura* XVI. 41, 5. *pro* Ἐλαία.

Elleporus, *vel* Elorus, Ἐλλέπορος *sive* Ἕλωρος, fluvius inferioris Italiæ. I. 6, 2. *n.*

Ellopium, τὸ Ἐλλόπιον, Ætoliæ oppidum. XI. 4, 3.

Elorus. *vide* Elleporus.

Elymæi, Ἐλυμαῖοι, populus Asiæ, a septemtrione Mediæ. V. 44, 9.

Elymais regio, ἡ Ἐλυμαΐς, ubi Dianæ templum spoliare conatus est Antiochus Epiph. XXXI. 11.

Emathia, ἡ Ἡμαθία, olim Pæonia dicta. XXIV. 8, 4.

Emporia *vel* Emporiæ, τὰ Ἐμπορεῖα, τὰ Ἐμπόρια, αἱ Ἐμπορίαι; Africæ regio circa minorem Syrtin, soli ubertate præstans, Pœnis subjecta, unde hi præcipue alimenta & commeatus capiunt. I. 82, 6. *n.* III. 23, 2. ea regione Masanissæ cedere coguntur Pœni, XXXII. 2.

Emporium, τὸ Ἐμπορεῖον, (*Romanis Emporiæ*) in Hispania. III. 39. 7. ad Emporium Cn. Scipio cum classe, a Rhodano veniens adpellit. III. 76, 1.

Enchelanes, Ἐγχελάνες, gens & urbs Illyrica, subacta a Philippo. V. 108, 8. *n.*

Enipeus, ὁ Ἐπινεύς, Thessaliæ fluvius. V. 99, 1. XXIX. 3, 4.

Enna, ἡ Ἕννα, oppidum Carthaginensium in Sicilia, captum a Romanis. I. 24, 12.

Enneris, in classe Philippi. XVI. 7, 1.

Ensis Gallorum; *vide* Gladius.

ὁ Ἐνυάλιος, *Quirinus, Gradivus pater.* Per Martem & Quirinum (*Casaub.* per Martem & Gradivum patrem) jurarunt Romani in proximo fœdere cum Pœnis ante primum Punicum bellum. III. 25, 6.

Eordæa, Ἐορδαία, regio Macedoniæ. XVIII. 6, 3.

Eordi, Ἔορδοι. XXXIV. 12, 8.

Epænetus, Bœotorum legatus ad Achæos. XXIV. 12, 5.

Epaminondas Messenios & Arcades hortatur, ut perpetuo sinceram societatem colant. IV. 32, 10. *idem Arcadibus auctor fuerat condendæ Megalopoleos. Adnot. ad l. c.*

victoria pugnæ Mantinensis anceps ob mortem Epaminondæ. IV. 33, 8. Epaminondæ præsertim & Pelopidæ virtuti gloriam suam debuit resp. Thebana. VI. 43. Epaminondæ Pelopidas persuaserat, ut propugnandam libertatem Græcorum susciperet, VIII. 1, 6.

cum Lacedæmonem & dein Mantineam de improviso capturus, boni imperatoris partes omnes explesset, a fortuna victus est, fere ut Hannibal ad Capuam & Romam. IX. 8, 2 *sq.*

abstinentiæ laude clarissimus. XXXII. 8, 6. *De ejusdem viri laude conf. Fragm. hist.* 15.

Ἐπειώ,

Ἔπριον. *vide* Æpium.
Eperatus, Pharæensis, prætor Achæorum creatur, Apellis opera, invito Arato. IV. 82, 8. magistratum init. V. 1, 2. a Philippo opem ferre jubetur Messeniis. V. 5, 11. contemnitur a militibus. 30, 1. socordia ejus & imbecillitas, multorum causa est malorum. 30, 5 *sq.* 91, 4. magistratu abit. 30, 7.
Epetium, Ἐπέτιον, opp. Illyricum, ditionis Issiorum. XXXII. 18, 1 *sq.*
Ephesus, Ἔφεσος. Ephesi magnum numerum militum alebant reges Ægypti. V. 35, 11. ibi habitat Melancomas. VIII. 17, 9.
Epheso inhiat Antiochus Magnus. XVIII. 34, 1. eamque tenet. XX. 11, 2. *coll. c.* 10, 16. XXI. 9, 10. Ephesus Eumeni datur a Romanis. XXII. 27, 10.
Ephesi Heraclides pro Alexandro *Bala*, Antiochi Epiphanis filio, bellum parat adv. Demetrium *Soterem*. XXXIII. 16, 15.
Ephorus, historiæ universalis scriptor; V. 33, 2. de origine urbium, & de cognitione migrationeque gentium optime expositi. XXXIV. 1, 3. *cf.* IX. 1, 4.
Musicam ad fraudem hominum ait inventam. IV. 20, 5. laudat remp. Cretensium, & cum Spartanorum repub. confert, dissentiente Polybio. VI. 45 *seq.*
Ephori errores ex professo notaverat Polybius libro XII. *sed ea pars intercidit. Vide* XII. 22, 7. *& conf. Adnot. ad XII.* 17. *sub initium.* Eumdem contra Timæi reprehensiones defendit Polyb. XII. 23, 1 *& 3.*
Ephori dictum: optimam Historiam eam fore, cujus scriptor ipse rebus gestis interfuerit. XII. 27, 7.
Ephorus Messeniorum, Sciron *vel* Scyron. IV. 4, 3. Eorumdem ephori, Oenis & Nicippus. IV. 31, 2. *n.*
Ephori Spartanorum dissident inter se de societate sive cum Philippo & Achæis, sive cum Ætolis facienda. IV. 22 *seq.* Adimantus ephorus occiditur a factione Ætolica. 22, 11. novi ephori, Philippo faventes, trucidantur dum sacra faciunt. 34 *seq.* Chilo trucidat ephoros, qui Lycurgum regem creaverant. 81.
ephoros Spartanorum omnes, simul cum regibus, in historia sua adnotaverat Timæus. XII. 12, 1.
ephororum curia, τὸ τῶν ἐφόρων ἀρχεῖον. IV. 35, 9.
Epichares, præfectus navis Rhodiæ. XXX. 9, 9.
Epicharmi dictum: Sobrius esto *&c.* XVIII. 23, 4. XXXI. 31, 14.
Epicydes, origine Syracusius, Carthagine lares habens, cum fratre Hippocrate ab Hannibale mittitur ad Hieronymum, Syracusarum regem. VII. 2, 3 *sq.*
Epidamnus. XXXIV. 12, 6. *Vide* Dyrrhachium.

Epidaurus, oppidum Argolicum, a Cleomene occupatum. II. 5, 2. *Adde* XXX. 15, 1.

Epi-erctes, ὁ ἐπὶ τῆς Εἰρκτῆς λεγόμενος τόπος. I. 56, 3. *n.*

Epigenes copias reduxit, quas Seleucus, Antiochi M. frater, in Asiam cis Taurum duxerat; eum, suadentem Antiocho, ut expeditionem adv. Molonem ipse susciperet, calumniatur Hermeas. V. 41 *seq.* & 49. dolo Hermeæ amandatur Epigenes ab exercitu, denique ficto crimine occiditur. 50 & 51, 5.

Epigramma in honorem Arcadum, in columna ad aram Iovis Lycæi Messenæ. IV. 32, 2 *sq.*

epigramma Sami poëtæ. V. 9, 5.

Epipolæ, αἱ Ἐπιπολαί, pars urbis Syracusarum, capta a Romanis. VIII. 37, 2. & *Spicileg. ex lib.* VIII. *T. V. p.* 35. *num.* 5.

Epirus, Epirotæ, Ἤπειρος, Ἠπειρῶται. Epirum ab Acarnania separat sinus Ambracicus. IV. 63, 6.

Epiri urbs Phœnice ab Illyriis proditione capta. II. 5. Epirotæ, auxilio venientes cæduntur fuganturque ab Illyriis. *ibid.* ab Ætolis & Achæis opem petunt Epirotæ, & quamquam illi cum auxiliis advenerunt, tamen pacem & fœdus faciunt eum eisdem Illyriis. 6.

cum Epiri rege Alexandro, Acarnanum oppida partiti erant Ætoli. II. 45, 1. *n.* IX. 34, 7.

Epirotæ arma sociant cum Antigono & Achæis adv. Cleomenem. II. 65, 4. IV. 9, 4. Epiri oram populantur Ætoli. IV. 6, 2.

Epirotæ ab Achæis invitantur ad Bellum Sociale adv. Ætolos. IV. 15, 1 *sq.* initio inconstanter & parum ingenue se gerunt. 16, 1. 30, 6 *sq.* deinde copias suas Philippo jungentes, persuadent ei, ut Ambraciam obsideat. 61.

Epirum devastant Ætoli, & Dodonæum templum cremant. IV. 67.

Epirotæ classem jungere cum Philippo ad Cephalleniam jubentur. V. 3, 3.

adversus Ætolos, Romanos & Illyrios opem Philippi implorant. X. 41, 4.

cum Epirotis legati Romani Phœnicæ agunt de bello Philippo inferendo. XVI. 27, 4. ex Epiri faucibus propere recipere se cogitur Philippus, & earum potitur T. Quintius. XVII. 3, 9. XVIII. 6, 4. XXVII. 13, 2.

Epirotæ per legatos Chalcide agunt cum Antiocho. XXI. 3. cum M. Fulvio cos. consultant de bello Ætolico. XXII. 9, 1 *sqq.* & *vs.* 19. legatos Romam mittunt contra Philippum. XXIV. 1, 10.

A. Hostilius Cos. per Epirum in Thessaliam adv. Persea profecturus, parum abest quin hostibus proderetur. XXVII. 14. in Epiro post Bellum Persicum, civilium cædium omnia plena. XXX. 14, 7 *sqq.* XXXII. 21 *seq.* Epirotarum urbes 70 evertit L. Æmilius

Æmilius Paullus. XXX. 15, 5. Legatio Epirotarum Romam missa. XXXII. 24.

Epirota, Charops; *item* Cephalus; *quos vide suo loco.*

Epiri populus, Molossi; *quos vide.*

Epistola Scipionis Afric. maj. ad Philippum. X. 9, 3. ejusdem ad Prusiam. XXI. 9.

epistola Scipionis Nasicæ ad aliquem ex regibus. XXIX. 6, 4.

Epistratus, Acarnan, dux equitum & levis armaturæ Achæorum in pugna ad Caphyas. IV. 11, 6.

Epitalium, Ἐπιτάλιον, opp. Triphyliæ, in deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13.

Epium. Vide Æpium.

Eposognatus, regulus Gallogræcorum, amicus Romanorum, officia sua illis apud alios etiam reges pollicetur. XXII. 20, 1 *sqq. & vs.* 8 *sqq.*

Equi Hannibalis, e puppibus nantes trahuntur per Rhodanum. III. 43, 4. amissi in Alpibus, sponte redeunt in castra. 53, 3. in Etruriæ paludibus plurimi pereunt, aliis ungulæ excidunt. 79, 7 *sqq.* equos Alexandriam advehit Nicagoras Messenius. V. 37, 7.

equorum armenta regum Syriæ, commissa sunt Medorum curæ. V. 44, 1. X. 27, 1 *sq. Conf.* Equites.

Equiso Nabidis. XIII. 8, 3.

Equites Nisæi; *vide* Nisæi.

Equites Romani decem annua stipendia facere tenentur. VI. 19, 2. *n.* Equitum numerus in legione; *vide* Legio. equitum turmæ, ἴλαι; earum præfecti, ἰλάρχαι, decuriones. VI. 25, 1 *sq.* arma, olim parum commoda, dein ad morem Græcorum in melius mutata. 23, 3 *sqq.*

equites Romani, agiles ad desiliendum de equis, & rursus insidendum. VI. 25, 4. XI. 21, 4. *n.*

Celtiberi equites; ubi opus est, pedibus pugnant, equis immotis stantibus. *Fragm. hist.* 13.

in equitatu præcipuum robur fuit Hannibalis. IX. 3, 9 *sqq. cf.* III. 110, 2. 117, 4.

equitum variæ conversiones & decursiones. X. 21. equitum acies qua altitudine locetur ad pugnam, & quot equites capiat stadium. XII. 18, 3 *sqq.*

Eratosthenes, novissimus ante Polybium geographica tractavit, & superiores scriptores reprehendit, ipse tamen Pytheæ fabulis adhibens fidem. XXXIV. 5. *De eodem conf. c.* 4, 4. 13, 1.

Erbessus, Ἐρβησσὸς, ἡ τῶν Ἐρβησσέων πόλις, oppidum Siciliæ prope Agrigentum. I. 18, 5. captum ab Hannone Pœno. *ibid. vs.* 9.

Ercobriga, mendosa olim scriptura pro Nercobriga *vel* Nertobriga, urbe Lusitanorum.

Ertte, *vel* Epi-Ertes, ὁ ἐπὶ τῆς Εἱρκτῆς λεγόμενος τόπος, (*quasi* supra carcerem, *interprete Casaub.*) locus ad mare inter Erycem montem & Panormum.

muſii, occupatus ab Amilcare Pœno. I. 56, 3. *n.* deſcriptio ejus loci. *ibid. vs. 3 ſqq.*

Eretria, ἡ Ἐρέτρια, ἡ τῶν Ἐρετρίων πόλις, urbs Eubœæ inſulæ.

eam Romanis tradi poſt bellum Philippicum queruntur Æoli. XVIII. 28, 5. ſed ei ſenatus Rom. libertatem tribuit. 30, 10 *ſq.*

Eretria Phtiotidis in Theſſalia, ἡ Ἐρέτρια τῆς Φθιώτιδος, XVIII. 3, 5.

Eribanus. Via ab Eribano (ἀπὸ τοῦ Ἐριβανοῦ, *ſi modo vera lectio*) Capuam. III. 91, 9. *n.*

Eribianus mons, ὁ Ἐριβιανὸς καλούμενος λόφος, per cujus anguſtias Hannibal ex Samnio in Campaniam tranſiit. III. 92, 1. *n.*

Eridanus, Ἠριδανός, poëticum nomen Padi fluvii. II. 16, 6.

Erycinæ Veneris templum, in ſummo monte Eryce, occupatum a Romanis. I. 55, 6. 58, 2. ſpoliatum a Gallis, Pœnorum mercenariis, qui ad Romanos transierant. II. 7, 9. *Conf.* Eryx.

Erymanthus, Ἐρύμανθος, fluvius & mons Arcadiæ. IV. 70, 8 *ſq. n.* 71, 4.

Etymanthus, Aſiæ fluvius, inter Arachoſiam & Drangianam. XI. 34, 13. *n.*

Erythræ, αἱ Ἐρυθραί, urbs maritima Ioniæ, in quam ex prælio navali ad Chium evaſit Attalus. XVI. 6, 5 & 8.

Erythræi, οἱ Ἐρυθραῖοι, pro fide Romanis bello Antiochico præſtita, agro donantur. XXII, 27, 6.

Erythræum *ſ.* Rubrum mare; ἡ Ἐρυθρὰ θάλαττα, *ſinus Perſicus.* IX. 43, 2. *conf. Adnot. ad* V. 46, 7.

provincia vel præfectura regni olim Perſici, dein Syriaci, ad Perſicum ſinum a parte Arabiæ. V. 46, 7. *Paulo pleniori dictione,* ἡ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, *ſcil.* χώρα. V. 48, 13. & οἱ κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν τόποι. V. 54, 12.

item, pars Arabiæ Felicis ad Perſicum ſinum ſita. XIII. 9, 1 & 5.

Eryx mons, ὁ Ἔρυξ, in eo Siciliæ latere, quod Italiam ſpectat, inter Drepana & Panormum, maximus poſt Ætnam. I. 55, 7. ejus verticem & radices præſidio occupant Romani. 58, 2.

Conf. Erycinæ Veneris templum.

Eryx oppidum, (ἡ) Ἔρυξ, II. 7, 8. ἡ πόλις τῶν Ἐρυκινῶν, I. 58, 2. in medio monte Eryce; a Romanis primum, dein a Pœnis occupatum. I. 55, 6. & 58, 2. inde a Romanis obſeſſum. I. 58 *ſeqq.* & II. 7, 8. oppidum Romanis prodere moliti ſunt Galli, Pœnorum mercenarii. II. 7, 8 *ſq.*

Ἑστία, *vide* Veſta.

Ἑστίαι. τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα. IV. 43, 5. *Vide* Heſtiæ.

Etennenſes, Ἐτεννεῖς, montana Piſidiæ ſupra Sidam incolentes. V. 73, 3.

Etoſii

Etesii venti, a septentrione flantes; eis e Ponto Euxino versus Hellespontum feruntur naves; oppositus his auster. IV. 44, 6. *n. coll. vs.* 10. eorum vis inter Cephalleniam & Messeniam. V. 5, 3 *&* 6.

Etruria, ἡ Τυῤῥηνία. *Confer mox* Etrusci.

Etruriæ situs & fines. II. 16, 2 *sq.*

in Etruria geritur bellum Gallicum Cisalpinum. II. 23 *seqq.*

in Etruriam P. Scipio ex Gallia navibus redit, ut inde Hannibali ad Alpes occurrat. III. 49, 4. 56, 6. in eam commeatus conferunt Romani ad bellum adv. Hannibalem. III. 75, 6. eam per paludes petit Hannibal. 78 *seqq.* cladem in ea patiuntur Romani; III. 108, 9. V. 101, 3 *&* 7. 105, 3. nempe ad Trasimenum lacum. III. 84.

Etruriæ longitudo. XXXIV. 11, 3.

Etrusci, οἱ Τυῤῥηνοί. *Conf.* Etruria.

Etruscorum sedes. II. 16, 1. olim coloniis tenuerant campos circa Padum, (e quibus dein a Gallis ejecti sunt) simulque Campaniæ campos. II. 17, 1 *sqq. n.* cum Gallis Transalpinis & Cisalpinis in ditionem Romanam irrumpunt. II. 19. cæduntur a Romanis ad Vadimonem lacum, subigunturque. I. 6, 4. II. 20. socii Romanorum bello cum Gallis Cisalpinis. II. 24, 5.

Etruscum mare, Tuscum, Tyrrhenum, τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος. I. 10, 5. ab occasu Italiæ. II. 14, 4. 16, 1. XXXIV. 6, 6.

Eua, ὁ Εὔας, collis prope Sellasiam in Laconica, ubi comittitur pugna Antigoni cum Cleomene. II. 65, 8 *sq.* 66, 5.

in eo saera facit Philippus rex. V. 24, 9.

Euagoras, Ægiensis, accusatur a Critolao ut qui secreta Achæorum prodat Romanis. XXXVIII. 5, 4.

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, prætore Achæorum. V. 94, 6.

Eubœa insula, ἡ Εὔβοια.

per Eubœam Antigonus cum exercitu e Thessalia ad Isthmum proficiscitur, Thermopylis interceptis ab Ætolis. II. 52, 7 *sq.*

Eubœam incolentes opem Philippi implorant adv. Ætolos eorumque socios, Attalum & Romanos. X. 41, 3. *conf.* 42, 2 *&* 7.

totam Eubœam præsidiis tenet Philippus. XVII. 11, 6.

Conf. Chalcis, *&* Eretria.

Eubœa, puella Antiocho Chalcidi nupta. XX. 8, 4.

Euboicum talentum, Εὐβοϊκὸν τάλαντον. I. 62, 9. XV. 18, 7. XXI. 14, 4. *conf.* Talentum.

Eubulides, Chalcidensis; eum Romanis tradere jubetur Antiochus. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

Eucampidas, Areas, immerito proditor dictus est a Demosthene. XVII. 14, 2. *n. & vs.* 12.

Eucli-

Euclidas, Εὐκλείδας, frater Cleomenis, præeſt parti copiarum in pugna ad Sellaſiam. II. 65, 9. 67, 3. imperite rem gerit. 68.

Eudamidas, rex Spartæ, pater Ageſilai, avus Hippomedontis. IV. 35, 13.

Eudamidas, pater Archidami, regis Spartæ, gener Hippomedontis. *ibid.*

Eudemus *vel* Eudamus, claſſis præfectus Rhodiorum cum Pamphilida. XXI. 8, 5. *Conf. Adn. ad c.* 5, 5.

Eudemus, Mileſiorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 16, 15. 17, 3.

Eudoxus de rebus Græciæ bene ſcripſit. XXXIV. 1, 3.

Euemerus *vel* Euhemerus, Meſſenius, ſcriptor hiſtoriarum. XXXIV. 5, 9. *n.* eum Bergæum adpellat Eratoſthenes, *i. e.* fabulatorem. *ibid. vs.* 10. *Eodem referendus locus* XXXIII. 12, 10.

Euergetes Phyſcon. XXXIV. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.

Eulæus, ſpado in aula Ægyptiaca, cauſſa belli Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. XXVIII. 17, 15.

Eumenes, Attali filius, rex Pergami. (*conf.* Attalus.)

Eumenis bella cum Pruſia & Gallogræcis, &, ſocio Ariarathe, adv. Pharnacem. III. 5, 6.

Poſt bellum Philippicum, Oreum & Eretriam Eumeni dare voluerunt decem legati Romani; ſed prohibet T. Quintius. XVIII. 30, 10 *ſq.*

Eumeni auxilia mittunt Achæi, bello Antiochico. XXI. 7, 1 *ſq.* per legatos domum inſigne offert Achæis, quod reſpuunt illi. XXIII. 7 *ſeq. conf. c.* 4, 5 *ſq.* honores ejus ab Achæis ſublati reſtituuntur, regante Attalo; XXVII. 15. XXVIII. 7. & 10, 7. qui ſingulari amore fratrem complectebatur. XXVII. 15, 4. *n.*

Ab Antiocho Pergami aliquantiſper includitur Eumenes. XXI. 8, 1. XXII. 3, 10. L. Æmilio ſuadet, ut non audiat Antiochum de pace agentem ante Scipionum adventum. XXI. 8, 4 *ſqq.* fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenditur. XXI. 14, 6. XXII. 26, 7 & *vs.* 20 *ſq.* Romam proficiſcitur cum legatis Romanis, qui a ſenatu peterent confirmationem Pacis cum Antiocho. XXI. 14, 12. honorifice excipitur. XXII. 1. ejus oratio ad ſenatum, qua ſua & patris in Romanos merita prædicat. XXII. 2-5. cum decem legatis Romanis Epheſum redit, & inde Apameam ad Cn. Manlium venit. XXII. 25, 6 *ſqq.*

Eumeni a Romanis dantur omnes cis Taurum populi, qui Antiocho paruerant, excepta Lycia & Caria; Græcæ civitates, quæ Attalo tributum pependerant, eidem idem tributum pendere jubentur. XXII. 7, 7. tum eidem datur Cherſoneſus, Lyſimachia, & alia Thraciæ loca. XXII. 27, 3 *ſq.*

& vs. 9 *fqq.* matrimonium filiæ Antiochi ſibi oblatum reſpuerat. XXII. 3, 9.

de Thraciæ urbibus contendit cum Philippo. XXIII. 4, 4. 6, 1. 11, 2. fratrem Athenæum legatum Romam mittit. XXIV. 1, 4. 3, 1 *fqq.*

Bellum cum Pruſia geſſerat; XXIII. 18, 8. *cf.* III. 3, 6. ad quod auxilia Pruſiæ miſerat Philippus. XXIV. 1, 4. 3, 1. *n.*

Bellum cum Pharnace gerit, & ea cauſſa legatos Romam mittit, in his Attalum fratrem. III. 3, 6. XXIV. 10, 1 *fqq.* XXV. 2, 6 *fqq.* 4, 4. induciis factis cum Pharnace, omnes fratres ſuos Romam legatos mittunt. XXV. 6. Pax & formula fœderis, quo ab una parte nominantur Eumenes, Pruſias & Ariarathes; ab altera Pharnaces & Mithridates. XXVI. 6.

invitatus a Rhodiis ad bellum adv. Lycios, adcurrit. XXV. 5, 13. ſed offendit Rhodios & ſuſpectum ſe eis reddit. XXVII. 6, 5 *ſq.*

Cydoniatis Cretenſibus ex fœdere præſidium mittit adv. Gortynios. XXVIII. 13.

inſidiarum Eumeni factarum crimen Romæ apud ſenatum per legatos defendit Perſeus. XXVII. 7, 2. ad eumdem Eumenem legatos mittit Perſeus de bello adverſus Romanos. XXIX. 3, 8.

ab Eumene alienati Romani, quod oblique in bello Perſico ſe geſſerat, Attalum, Romam a fratre legatum, incitare ſtudent, ut pro ſe contra fratrem apud ſenatum loquatur. XXX. 1. Eumenis cauſſa ſenatus conſulto prohibent Romani, ne Reges ulli ad ſe Romam venirent. XXX. 17.

Eumenis regnum a Gallis invaditur. XXX. 1, 1 *&* 3. 2, 8. 3, 2. 17, 11 *ſq.* ab ejus imperio Gallogræcos liberant Romani. XXXI. 2. *& cap.* 6, 2 *&* 6. accuſatus a Pruſia & Gallis, Attalum & Athenæum fratres Romam ad ſe purgandum mittit. XXXI. 6 *&* 9.

Ad accuſandum Eumenem omnes, qui vellent, Sardes invitat Sulpicius Gallus, legatus Rom. XXXI, 10. rurſus Attalum Romam mittit Eumenes. XXXII. 3 *&* 5, 5 *ſqq.*

mors Eumenis & elogium. XXXII. 23. ei ſuccedit frater Attalus; *ibid. vs.* 8. regnum adminiſtrans pro Attalo puero, Eumenis filio. XXX. 2, 6. XXXIII. 16, 1 *ſqq.*

tres habuit fratres caros, & regni ſalutisque ſuæ cuſtodes. XXXII. 23, 6. *n.* XXII. 1, 6. 5, 7. 27, 9. *Conf. Adn. ad* XXIII. 18, 1. pius fuit in matrem. XXIII. 18.

Eumenes & Philetærus ſuo favore aluerant vitia Pytheæ Thebani. XL. 1, 2.

Eumenes, legatus Ptolemæorum fratrum ad Achæos. XXIX. 8, 5.

Evocati, in exercitu Romano, qui ultro in gratiam conſulis militant. VI. 31, 2 *ſq.*

Evocati Romam Achæi; vide Achæi.

Eupha-

Euphanes, Cretenſis, dux militum auxiliarium ab Antiocho Eleis miſſorum. XX. 3, 7.

Euphrates fluv. ὁ Εὐφράτης. V. 51, 1. &c.

ejus origo, curſus, natura, & alvei in quos ſciſſus eſt. IX. 43. inter Euphratem & Tigrim eſt Pulcher qui vocatur Campus. VIII. 25, 1.

Eupolemus, præfectus equitum Ætolorum in exercitu T. Quintii. XVIII. 2, 9 *ſqq.* 4, 5.

Eupolemus, *neſcio an idem cum præcedente*, Romam abductus. XXVIII. 4, 6.

Eureas, Achæorum legatus Romam. XXXI. 6, 1. 8, 3.

Euripidas *vel* Euripides, Εὐριπίδας & Εὐριπίδης, (*eſt enim haud dubie unus vir idemque,*) Ætolus; Cynethæ oppido præfectus ab Ætolis. IV. 19, 5. dux ab Ætolis miſſus Eleis ſociis, fines Achæorum populatur. IV. 59. rurſus Sicyoniam populatur, ſed turpiter ſuos deſerit adveniente Philippo, & Pſophidem evadit. 69, 2. 70, 11. inde, urbe a Philippo capta, & arce per pactionem dedita, ex pacto incolumis in Ætoliam redit. IV. 72.

denuo eumdem ducem ab Ætolis petunt Elei, in locum Pyrrhiæ. V. 94, 2 *ſqq.* 95, 6 *ſq.*

Euripides, *Tragicus* poëta. Dictum ejus (*ex Antiopa:*) ἓν σοφὸν βούλευμα &c. I. 35, 4. *n.* VIII. 5, 3. *ex incerta tragœdia:* • αἰεὶ πρασσομοχθοι &c. V. 106, 4. *e Cresphonte:* Εἰρήνα βαθύπλουτε &c. XII. 26, 5.

Euripus, fretum Eubœæ. ὁ Εὔριπος.

Cenchreis Philippus per Euripum Demetriadem navigat. V. 29, 5. per eumdem Euripum cum navibus Cenchreas redit. V. 101, 2 & 4. rurſus per Euripum cum claſſe navigat. V. 109, 5.

Euromus, Εὔρωμος, ἡ Εὐρωμέων πόλις, Cariæ opp. unde præſidia deducere jubetur Philippus. XVII. 2, 3. XVIII. 27, 4.

Mylaſſenſes occupant τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις, Euromenſium urbes. XXX. 5, 11 *ſqq. n.*

Europa; una e tribus terræ partibus, inter Tanaim & Herculis columnas comprehenſa. III. 37, 2 *ſqq.* Europæ longitudo. XXXIV. 7, 8 *ſq.* latitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 1. *T. V. p.* 45 *ſq.*

Macedonum regnum in Europa, minimam Europæ partem complexum eſt. I. 2, 4. Europæ gentes occidentales pugnaciſſimæ. I. 2, 6. Antiochi in Europam trajectio. III. 3, 4.

Europus, Εὔρωπος, urbs Paraporamiæ ad Tigrim. V. 48, 16. *n.*

Eurotas, ὁ Εὐρώτας, Peloponneſi fluvius, Spartam ab ortu præterfluens. V. 21, 2. 22, 2 *ſqq.* 23, 8 *ſqq.* VIII. 35, 8. IX. 8, 7. XVI. 16, 2.

Eurotas, Italiæ inferioris fluv. prope Tarentum, idem qui alias Galæſus. VIII. 55, 8.

Euryclidas & Micyon, rhetores, conſiliis ſuis regunt Athenienſes, & turpiter blandiuntur regibus. V. 106, 7. *n.*

ryleo, prætor Achæorum ignavus. X. 24, 1.

Eurylochus, præeſt Cretenſibus

Euin exercitu Antiochi Magni. V. 79, 10.

Eurylochus, Magnes, centuriat milites Ptolemæi Philopatoris. V. 63, 12. agemati præſt. 65, 2.

Euthydemus, origine Magnes, Bactrianæ regno potitur. XI. 34, 1 *ſq.* eum prælio vincit Antiochus Magnus. X. 49. pacem ei dat Antiochus, & filio ejus Demetrio ſuam filiam deſpondet. XI. 34.

Euxinus Pontus. *vide* Pontus.

Exercitationes militares Scipionis Afric. majoris, capta Nova Carthagine. X. 20, 1.

Philopœmenis exercitatio equitum. X. 21 *ſeq. qui locus perperam a nobis cum Caſaub. ad Scipionem eſt relatus.*

remiges primæ claſſis Romanorum exercitati in terra. I. 21, 1 *ſq.*

Exitus conſilii in omni incepto quis ſit futurus cogitandum. *Fragm. gramm.* 14.

Expugnata urbe, mos eſt Romanorum ſævam ſtatim edere cædem. X. 15, 4 *ſq.* tum agitur præda, quæ æqualiter dividitur. 15, 8 *ſqq. & cap.* 16 *ſeq.*

Exſequiarum celebratio apud Romanos. VI. 53 *ſeq.*

Exſilio voluntario effugere capitis pœnam licet civibus Romanis. VI. 14, 7 *ſq.*

Exſules Lacedæmonii, Achæi *&c. Vide ſuo loco.*

Exta victimæ de more oſtenduntur regi, VII. 11, 1.

Extraneorum ſociorum ſedes in caſtris Romanis. VI. 31, 9.

Extraordinarii, ſelecti e ſociis in legione Romana. VI. 26, 7 *ſqq.* eorum locus in caſtris. 31, 6 *ſqq.*

ex equitibus extraordinariis ſelecti in caſtris prope conſulem tentoria habent, & conſuli quæſtorique præſto ſunt. VI. 31, 2 *ſq.*

Extremum curſum currere. XVIII. 35, 6. *n.* I. 87, 3,

F.

L. Fabius, legatus Scipionis Carthaginem miſſus. XV. 1, 3.

Q. Fabius *Pictor*, Hiſtoriarum ſcriptor, partium Romanar. nimis ſtudioſus in primi belli Punici hiſtoria. I. 14. 15, 12. 58, 5. ejus ſententia de cauſis belli Hannibalici. III. 8. licet vixerit Hannibalis ætate, & ſenator fuerit Romanus, tamen non in omnibus fides ei haberi debet. III. 9.

Q. Fabius, Maximus cognominatus ob rerum feliciter geſtarum magnitudinem; Dictator creatur. III. 87, 6. imperium ſuſcipit. 88, 9 *ſqq.* cunctatur prudenter, eoque laudatur ab his, culpatur ab illis. 89 *ſeq.* 92, 3 *ſqq.* 94, 8. 103, 3. in montium anguſtiis inſidias ſtruit Hannibali, quas ille ſtratagemate facun

in

in cornibus boum accensarum eludit. 92, 10 *sqq.* 93 *seq.*

Romam ad sacrificium proficiscens, frustra monet Minucium, magistrum equitum. III. 94, 9 *sq.* Fabio dignitate par constituitur Minucius; duo dictatores inter se dividunt legiones. 103. Minucio, per suam temeritatem laboranti, suppetias venit Fabius. 104 *seq.* ei reconciliatur Minucius, & legiones suas rursus cum eo conjungit. 105, 8 *sqq.* dictatura abit Fabius. 106, 1.

oppugnationi Tarenti intentus est. X. 1, 10. urbs ei proditur. *Fragm. hist.* 18.

Q. Fabius, uxori T. Quintii sororis filius, Romam legatus a T. Quintio. XVII. 10, 8. *An idem cum sequenti?*

Q. Fabius *Labeo*, *prætor*, præfectus classis, Pataris naves Antiochi accipit crematque. XXII. 26, 30.

Q. Fabius Maximus, L. Æmilii Pauli filius naturalis, frater natu major Scipionis Africani minoris; cum fratre apud prætorem effecit, ut Polybio Romæ manere liceret. XVIII. 18, 6. XXXII. 9, 5. 10, 3. ex bonis patris mortui, dotem matri ægre restituere potest. XVIII. 18, 6. XXXII. 8, 4. a Polybio instituitur simul cum fratre. XXXII. 9, 9, 10, 3. in eum liberalis est frater. XXXII. 14.

sub patre Æmilio Paullo cum laude militat bello Persico. XXIX. 6, 3. in decem legatis mittitur ad dirimendum bellum Attali & Prusiæ. XXXIII. 6, 3. Siciliæ prætor præfuit. XXXVIII. 3, 8.

Faces in boum cornibus accensæ æstu Hannibalis. III. 93.

faces e speculis accensæ signis dandis. X. 43 *seqq.* De *eisdem conf. Fragm. gramm.* 76.

Fæsula *vel* Fæsulæ, oppidum Etruriæ, τὰ Φαίσολα, & ἡ Φαισόλα. II. 25, 6. *n.* ad Fæsulas a Gallis cæduntur Romani. II. 25. circa Fæsulas primum castra habuit Hannibal, postquam paludibus est egressus. III. 82, 1. *coll.* 80, 1.

Falernus, ὁ προσαγορευόμενος Φάλερνος τόπος, & ἁπλῶς ὁ Φάλερνος, mons & ager Campaniæ. III. 90, 10. 92, 6. 94, 7. *Conf. Liv. XXII.* 13 *sq.*

Falisci, οἱ καλούμενοι Φάλισκοι. Romanorum civile bellum cum Falisci. I. 65, 2.

Fames, Carthaginiensium Agrigenti obsessorum. I. 65, 2. fame se mutuo devorare coguntur mercenarii rebelles Pœnorum. I. 84, 9. 85, 1. dira fame expugnantur Petelini ab Hannibale. VII. 1, 3.

C. Fannius, legatus Rom. ad res Illyriorum & Dalmatarum inspiciendas. XXXII. 18 *seq.* ad coërcendas Prusiæ injurias in Attalum. XXXIII. 6. ad Achæos. XXXVIII. 4, 1.

Ferentani, Φρεντανοί, Φρεντάνοι, Romanorum socii bello Gallico Gisalp. II. 24, 12. agrum eorum, τὴν Φρεντανήν, devastat Hannibal. III. 88, 3.

Feri! βάλλε. verbum solenne mercenariorum rebellium bello Africo. II. 69. 12 *sq.* 80, 9.

Feriæ novem dierum, supplicatio. XXI. 1, 1 *sq.*

Ficus Philippo suppeditarunt Magnetes in Asia, cum frumentum non haberent. XVI. 24, 9.

Fides historica non tam ex scriptoris auctoritate æstimanda est, quam e rebus ipsis quæ narrantur. III. 9, 3 *sqq.*

Fide violata solvuntur societates etiam latronum. IV. 29, 4.

Fidei pignora inter homines maxima. IV. 17, 9 & 11. idonea fidei pignora sunt: jusjurandum, liberi, uxores, maxime vero vita ante acta. VIII. 2, 3.

Fidei Romanorum se permittere, idem valet ac arbitrio victoris se permittere. XX. 9 *seq. conf.* XX. 1, 4 *sq.* 2, 10 *sqq.* XXXVI. 2.

in fide servanda Græcos longe antecellunt Romani. VI. 56, 13 *sqq.* fidei a Romanis servatæ luculentum exemplum in captivis ab Hannibale dimissis. VI. 58. fide erga legatos servanda nihil antiquius est Romanis. XV. 4, 9 *sq.*

fide, sed cui vide! *Vide* Credere.

Finis quem quærunt homines in omnibus quæ suscipiunt, aut voluptas est, aut decus, aut utilitas. III. 4, 11.

C. Flaminius, *tribunus plebis*, legem fert de dividendo agro Piceno. II. 21, 7 *sq.*

consul cum L. Furio, Insubribus infert bellum. II. 32. temere agit, aciem ad ipsam fluminis ripam instruens. 33, 1 *sq.*

consul iterum cum Cn. Servilio, III. 75. in Etruria ad Arretium cum exercitu considet. 77 *seq.* popularem auram captans, dicendo valens, ad bellum ineptus. 80. temere intrat angustias ad Trasimenum lacum. 82 *seq.* & ibi cadit in pugna. 84. in ejus locum sufficitur M. Regulus. 106, 2.

Flaminius, legatus Romanor. ad Ligures, ab his violatur vulneraturque. XXXIII. 7.

Titus *Flamininus*. *Vide* T. Quintius.

Fœderum a Romanis cum aliis gentibus ictorum Tabulæ æneæ servantur Romæ in Iovis Capitolini templo, in ærario ædilium. III. 26, 1.

Fœderum formulæ; conditiones pacis:

C. Attali cum Prusia XXXIII. 11.

Byzantinorum cum Rhodiis, & cum Prusia. IV. 52.

Carthaginiensium cum Philippo. VII. 9.

Eumenis & Pharnacis sociorumque. XXVI. 6.

Romanorum, cum Ætolis. XI. 6, 5. XXII. 15. cum Antiocho. XXI. 14. XXII. 26. cum Carthaginiensibus: antiqua fœdera ante primum bellum Punicum. III. 22-25. post primum bellum Punicum vel Siculum. I. 62 *seq.* III. 27. post bellum Africum, fœdus de Sardinia Romanis concedenda.

cedenda. I. 88. III. 27, 8. cum Asdrubale in Hiſpania, de Ibero non transgrediendo. II. 13, 7. III. 27, 9 *ſq.* poſt bellum Punic. II. victo Hannibale in Africa. XV. 18. cum Hierone. I. 16, 9. cum Philippo. XVIII. 27. cum Teuta. II. 12.

Fons mirabilis in Herculis templo Gadibus. XXXIV. 9, 5 *ſqq.*

Formæ reip. *Vide* Respublica.

Fortitudine adverſus hoſtes, & conſenſu civium, continetur respublica. VI. 46, 7. fortitudo & temperantia ubi vigent in republica, ibi nec vis extrinſecus, nec vitium intrinſecus facile perdere eam poteſt. VI. 48, 3 *ſq.* VI. 59, 1. *cf.* 48, 3. ad fortitudinem Scipio Africanus minor ſe exercuerat venando. XXXII. 15.

Fortuna in rebus ludit humanis, & quotidie novi aliquid molitur. I. 4, 5. *n.* mutabilis fortuna; cui non fidendum, præſertim in rebus prosperis. I. 35, 2. II. 4. VIII. 22, 10. XV. 6, 8. maximas quasque res inopinato ſæpe fine terminat. II. 70, 2.

fortuna veluti bonus brabeuta egit cum Pœnis & Romanis ad Erſten. I. 58, 1. *ſed* interdum virorum fortium inceptis fortuna ipſa & caſus reſiſtit. XV. 16, 6. *Sic* Epaminondas, cum omnes partes boni imperatoris impleſſet, fortuna eſt victus. IX. 8, 13. per fortunam lapſis parata eſt miſericordia & auxilium, ſtultitiam opprobrium ſequitur. II. 7, 3.

qui Fortunæ adminiſtrationem rerum humanarum accuſavit, in gratiam redibit cum ea, ubi conſideraverit, quo pacto illa a multis (veluti a Philippo & ab Antiocho) pœnas patratarum injuriarum exegerit. XV. 20, 5 *ſqq.*

non fortuna, ſed conſilio ac virtute ſuperiores ceteris gentibus evaſerunt Romani. I. 63, 9. *Sic* Scipio Afric. major non fortunatus modo, ſed & fortis prudensque fuit. X. 2, 5 *ſqq.* 9, 2. Fortunam, *id eſt* caſum fortuitum, pro cauſſa citare, putidum eſt. II. 38, 5. id faciunt ii qui rerum veras cauſſas ignorant. X. 5, 8. XVIII. 11, 5. Fortunæ multa temere tribuuntur. *Fragm. gramm.* 130 *ſq.*

fortuna recte uti, majus eſt quam proſpere rem gerere. X. 36, 1.

Forum in caſtris Romanorum. VI. 31, 1.

Foſſa. Pugnam ad Foſſam, ἡ μάχη ἡ καλουμένη περὶ Τάφρον. IV. 33, 6. *n.*

Foſſa regia, ἡ βασιλικὴ Διώρυξ, ex Euphrate in Tigrim ducta, in Babylonia. V. 51, 6.

Foſſa, qua Leucas a continente diremta eſt. *Vide* Dioryctus.

Fratres Galli, in Inſula inter Iſaram & Rhodanum, de regno contendentes. III. 49.

Frentani; *vide* Ferentani.

Frenum non ſolum, ſed & ſeſſorem accepit Antiochus. XXI. 12, 9.

Frumenti copia in Gallia Ciſalpina. II. 15, 1. inopia & cari-

tas Romæ, bello Hannibalico. IX. 44. *conf.* Medimnus.

ex Ægypto frumentum petunt Romani. IX. 44, 1. e Sicilia frumentum petunt Rhodii.

Fugitivi servi, ex legibus Romanorum cruciati necantur. I. 69, 5.

Fulvius, Φολούϊος, Φουλούϊος, Φούλβιος, *pro quo mendose vulgo* Οὔρβιος *legitur apud Suidam in* Πραξικοπήσας. *Vide Adnot. nostr. ad Polyb.* XXII. 23, 1.

Cn. Fulvius *Centumalus* consul, classi præest bello Illyrico cum Teuta. II. 11 *seq.* consul iterum, quo tempore Hannibal ad Romam erat. IX. 6, 6 *sqq.* 7, 1.

M. Fulvius *Nobilior*, (*plerumque nude* Marcus *dictus apud Polyb.*) Consul, adversus Ætolos mittitur. 8, 9. *& cap.* 10. oppugnat Ambraciam. 9-10. pacem dat Ætolis. 12 *seq.* capit Samen, urbem Cephalleniæ. 23, 1. *n. coll. c.* 13, 13 *sq.* ejus frater uterinus est C. Valerius Lævinus. XXII. 12, 10 *sq.*

in Peloponnesum venit ad dijudicandam controversiam Lacedæmoniorum & Achæorum. XXIII. 10, 14. *n.*

Q. Fulvius Cos. cum T. Manlio, Boios in deditionem accipit. II. 31, 8.

Q. Fulvius, a T. Quintio Romam legatus de pace Philippo danda. XVII. 10, 8.

Q. Fulvius *Nobilior* Cos bellum in Hispania gerit. XXXV. 4, 2.

Servius Fulvius Cos. cum M. Æmilio, classem Punicam capit, infando naufragio suam classem amittit. I. 36 *seq.*

Fumo significatur adventus. III. 43, 6. fumo Romani Ambraciam oppugnantes pelluntur e cuniculis. XXII. 11, 15 *sqq.*

Funeris curatio apud Romanos, mortuo viro illustri. VI. 53.

Fures in castris Rom. fuste percutiuntur. VI. 37, 9.

C. Furius *Pacilus* Cos. cum L. Cæcilio in Siciliam mittitur. I. 39, 8. (*ubi vulgo* Cn. Furius *pro* Caio *legebatur, contra Fastorum Capitol. auctoritatem, aliorumque scriptorum testimonium.*) cum collega Thermam & Liparam capit. I. 39, 13. cum dimidio copiarum in Italiam redit. I. 40, 1.

P. Furius Cos. cum C. Flaminio bellum infert Insubribus. II. 32.

Fustuarium, supplicium militare apud Romanos. VI. 37.

Futura prædicere conjectura ex eis quæ jam acciderant, non difficile. VI. 3, 2. futuri spes incerta. II. 4, 5. III. 31, 3.

G.

A. Gabinius, ad Achæos legatus. XXVIII. 4, 1. 5, 9.

Gadara, τὰ Γάδαρα, Cœlesyriæ urbs egregie munita, capta ab Antiocho Magno. V. 71, 3. *n.* victo Scopa, recepta ab eodem Antiocho. XVI. 39, 3.

Gades, τὰ Γάδειρα. XXXIV. 7, 7. a Gadibus usque ad Tanaim, omnem oram maritimam se percurrisse gloriatus est Pytheas.

theas. XXXIV. 5, 8. Gadibus, in templo Herculis, fons eſt mirabilis. XXXIV. 9, 5 *ſqq.*

Gades inſula; ejus magnitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 3.

Gæſatæ *vel* Gæſati, Γαῖσατοι *&* Γαισάται, Galli, inter Alpes & Rhodanum incolentes, ab Inſubribus & Boiis concitantur adv. Romanos. II. 22 *ſeq.* οἱ ἐκ τῶν Ἄλπεων Γαισάτοι *dicuntur* II. 28, 3. *quos Caſaubonus* Inalpinos Gæſatos *interpretatus eſt.* nomen habent ab eo quod mercede militant. II. 22, 1. *n.* eorum reges, Concolitanus & Aneroëſtus. *ib. vs.* 2.

nudi pugnant in acie. II. 28, 8. cæduntur a Romanis. II. 30. novus eorum exercitus conducitur. 34, 2.

Gætuli Autololes, populus Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Gæzotoris, Γαιζότορις, Galatiæ regulus in Aſia. XXV. 4, 6.

Galadræ, Γαλάδραι, oppidum Macedoniæ. *Cives*, Galadræi. *Fragm. hiſt.* 19.

Galæſus, Γαλαῖσος, fluvius prope Tarentum; idem Eurotas dictus. VIII. 35, 8.

Γαλάται, Galatæ. *Sic Polybio promiscue dicuntur Galli omnes, tum Europam incolentes, tam cis, quam trans Alpes, (qui alias* Κελτοὶ*) tum Aſiam habitantes, qui & Gallogræci. Conf.* Galli, Gallia, Ægoſages, Tectoſages, Toliſtobogii, Trocmi.

Γαλατία, Galatia Aſiæ, *s.* Gallogræcia. XXV. 4, 1 *&* 6. 5, 6. XXVI. 6, 4.

Γαλατία, Gallia Ciſalpina. II. 24, 8. III. 40, 3. 118, 6.

Γαλατία, Gallia Transalpina. II. 22, 6.

Galatis, *rectius* Galaditis *vel* Galaaditis;) Γαλάτις, *ni potius* Γαλαδῖτις *vel* Γαλααδῖτις, *aut* Γαλαδηνή; Aſiæ regio, *trans Iordanem*, Arabiæ finitima: eam intrat Antiochus cum exercitu, & Abila urbem ſubigit. V. 71, 2. *n.*

Galatus, Boiorum rex, a ſuis occiſus. II. 21, 5.

Galea, nuda velitum Romanor. VI. 22, 3. criſtata, gravis armaturæ. 23, 12 *ſq.*

Galeotæ vel Xiphiæ piſcis venatio. XXXIV. 2, 15 *ſq. & cap.* 3.

Galli gallinacei, majoribus animis (*id eſt, majori ira*) decertant, quam viribus: ſic Romani & Pœni ſub finem belli Siculi. I. 58.

in Paco, galli cantus excitat dormientes; in Bello, tubæ ſonus. XII. 26, 1.

Galli, ſacerdotes Magnæ Matris, οἱ Γάλλοι. XXII. 20, 5.

Galli, populus, *promiscue* οἱ Γαλάται *&* οἱ Κελτοί; ſive Europam incolentes, cis aut trans Alpes, ſive Aſiam. *Conf.* Γαλάται, Γαλατία, *&* Gallia.

Galli Romam vi capiunt. I. 6, 2. II. 18, 2. Gallorum clades Delphica. I. 6, 5. *n.* II. 20, 6. 35, 7. IV. 46, 1.

Galli mercenarii Pœnorum, multiplicem comittunt perfidiam.

diam. II. 7. hi olim Autaritum habuerant ducem. I. 77, 5. initio patria fuerant ejecti ob perfidiam in propinquos & cognatos suos commissam. II. 7, 6. Illyriis Phœnicen produnt, Epiri urbem. II. 5.

Galli Italiam incolentes, *s.* Cisalpini; ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτοί. I. 13, 4. Κελτοὶ οἱ τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία κατοικοῦντες. III. 48, 6. braccati. II. 28, 7. Cum eis bellum gerunt Romani; Bellum Gallicum Cisalpinum. I. 13, 4. II. 13, 7. II. 23-35. *De eisdem ex professo agit Polybius* II. 14 *seqq.* eorum frequentia, pulcritudo, proceritas. II. 15, 7. vitæ ratio. II. 17, 9. *Conf.* Gallia Cisalpina.

Galli Transalpini. II. 15, 8 *sqq. cap.* 19, 1. 21, 5. Inalpini, οἱ τὰς Ἄλπεις κατοικοῦντες, bella movent Cisalpinis. II. 18, 4. *Conf.* Inalpini populi.

Galli Etruscos superiori Italia pepulerunt. II. 17.

Galli Transpadani: Lai *s.* Lævi, Libicii, Insubres; tum Veneti, sermone quidem diverso utentes. II. 17, 4 *sqq.* Cispadani: Ananes, Boii, Lingones, Senones. II. 17, 7.

Gallorum variæ irruptiones in ditionem Romanorum. II. 18-22. legatos, a M? Curio de redimendis captivis missos, necant Galli. 19, 9.

Bellum Gallicum Cisalpinum: Galli Insubres & Boii adv. Romanos concitant Gallos Gæsatos. II. 22. (*conf.* Gæsatæ *vel* Gæsati.) populantur Etruriam. 25, 1 *sqq.* cædunt Romanos ad Fæsulam. 25, 7 *sqq.* Redeuntes, simul a fronte & a tergo invaduntur a Romanis; *cap.* 27. & acie bifronte pugnant, braccati Insubres & Boii, nudi Gæsati. 28. cæduntur a Romanis ad Telamonem. 28 *& seqq.*

fortissime pugnantes Galli, solo genere armorum vincuntur. II. 30, 7. gladius eorum ad cædendum solum valet. 30, 8. 33, 5. III. 114, 2 *sq.* scutum Gallicum, virum non tegit. II. 30, 3.

Gallorum omne genus in fervore animorum & primo impetu atrocissimum. II. 33, 2. in omnibus actionibus ira & impetu, non consilio, reguntur. 35, 3. Galli molles & laborum impatientes. III. 79, 4. leves, & inconstantes in fide servanda. II. 32, 8. III. 70, 4. Gallis familiare est, postquam aliena rapuerunt, ut intestinis tumultibus de præda capta inter se decertent, præsertim ubi mero ciboque se ingurgitarunt. II. 19, 4. de temulentia *adde* XI. 2, 1.

Ad Gallos Cisalpinos ex Hispania legatos mittit Hannibal. III. 34. Magilus regulus ex Gallia Cisalp. ad Hannibalem venit ad Rhodanum. III. 44. Galli Cisalpini ad partes Hannibalis transeunt. III. 66, 7. 68, 8.

Galli, duce Brenno, victo Ptolemæo Cerauno, contemtis Macedonibus, in mediam irruunt

ruunt Græciam. IX. 35, 4. eis tunc soli restiterunt Ætoli. IX. 30, 3. Galli, qui Græciam invaserunt, partim ad Delphos internecione deleti sunt, partim in Asiam trajecerunt. I. 6, 5.

Galli, pars eorum qui cum Brenno patria exierant, qui Delphicam declinaverunt cladem, ubi ad Hellespontum pervenerunt, in Thracia haud procul Byzantio consederunt cum rege Comontorio, regiam condiderunt Tulen, Byzantios bello fatigarunt, & gravissima ab eis tributa expresserunt. IV. 45, 10. 46, 5 *sqq.* illud Gallorum regnum, sub postremo eorum rege Cavaro, cum ipsa gente exstinctum a Thracibus est. IV. 46, 4. *cf.* 38, 6.

Gallos (Ægosagas, Αἰγοσάγας, IV. 77, 2. *n.*) Attalus ex Europa accivit ad bellum adversus Achæum. V. 78, 4. 111, 2. eorum ope Æolicas & Ionicas urbes, quæ Achæo se tradiderant, recepit Attalus. V. 77. eos in bellis sequebantur uxores & liberi, plaustris vecti. 78, 1. eosdem Attalus, quum lunæ defectum pro ostento habentes progredi ulterius nollent, ad Hellesponti oram remisit, & sedes ibi eis adsignavit. 78. eosdem Prusias, quum effusa licentia civitates ad Hellespontum depopularentur, bello petens, internecione delevit. V. 111.

Galli mille (*equites*) in exercitu Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 2. Gallici equites (Γαλατικοὶ ἱππεῖς) in exercitu Philippi & Achæorum bello Sociali. V. 3. 2. 17, 4. Galli *s.* Galatæ Rigosages (*sive* Ægosages, *aut* Tectosages) in exercitu Antiochi contra Molonem. V. 53, 3. Galli *s.* Galatæ in Molonis exercitu. V. 53, 8. in exercitu Ptolemæi Philopatoris, mixti Thracibus. V. 65, 10.

Gallorum & Scytharum facinora patrare; IX. 34, 11. *proverbialiter dictum*, ex metu Gallorum, qui sæpe Græcos non solum pristinis temporibus sed etiamnum Polybii ætate auxios tenuit. II. 35, 9. XXVI. 9, 3.

Galli in Asdrubalis castris temulenti, in modum victimarum jugulantur a Romanis. XI. 2, 1.

in Galliam mittuntur ambo Consules quo anno T. Quintio prorogata est Macedonia provincia. XVII. 11, 1 *sq.* 12, 1.

Bellum cum Gallogræcis *s.* Gallis Asiam incolentibus a Cn. Manlio Cos. gestum, post bellum Antiochicum. XXII. 16-24. III. 3, 5. victoriam de Gallis relatam græcæ omnes civitates per Asiam lætæ gratulantur Cn. Manlio. XXII. 24, 2 *sq.* res in Gallogræcia constituunt decem legati cum Cn. Manlio. 27, 12.

Galatiam, *quæ sub Eumene erat*, populatur Pharnaces, sociis utens duobus Galatarum regulis,

regulis, Carſignato & Gæzotori. XXV. 4, 1 & 6. *adde c.* 5, 6. Pace cum Eumene facta prohibetur Pharnaces Galatiam ingredi, & fœdera ejus cum Gallis irrita declarantur. XXVI. 6, 4.

Perſeus ſocietatem init cum Gallis. XXVI. 9.

Galli (*Gallogræci*) Eumenis regnum invadunt. XXX. 1, 1 *ſq.* 2, 8. 3, 2. legatos ad eos mittunt Romani; 3, 7 *ſq.* qui tamen lubentes patiuntur, ut Eumenes ab eis prematur. 15, 12 *ſq.* eisdem Gallis, Aſiam incolentibus, libertatem ſuis legibus vivendi, & Eumenis imperio ſe ſubtrahendi, dat ſenatus Romanus. XXXI. 2. *cf. cap.* 6, 2 *ſqq.* Rurſus per legatos queruntur Galli de Eumene, incitati etiam a Pruſia. XXXII. 5, 5. *Conf.* Tectoſages, Toliſtobogii, Trocmi.

Gallia, ἡ Γαλατία, ἡ Κελτική, (*vide mox*;) & ἡ Κελτία. VII. 9, 6. *Conf.* Γαλατία, & *Galli*.

Gallia Ciſalpina, ἡ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κελτῶν χώρα. II. 13, 7. *coll.* 14, 3. ἡ ὑπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ περὶ τὸν Πάδον χώρα. III. 34, 2. τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία. III. 39, 10. 47, 4. 56, 3. *coll.* 14, 7. ἡ Κελτικὴ (*ſcil.* τῆς Ἰταλίας, *cf.* III. 86, 2. *vel* κατὰ τὴν Ἰταλίαν.) II. 32, 1. III. 77, 3. ἡ Γαλατία. II. 21, 8. 24, 8. III. 87, 2. 118, 6. Galliæ Ciſalpinæ figura, ubertas, hominum frequentia. II. 14 *ſeq.* de ejus ubertate *conf.* III. 87, 1 & 3. in ea eſt Apenninus mons, & Padus fluvius. II. 16. Ejus populi; *vide* Galli Transpadani & Cispadani. Galliam Ciſalpinam ingreditur Hannibal. III. 56.

Gallia Transalpina, ἡ Γαλατία. II. 22, 6.

Gallogræci. *vide* Galatæ, & Galli, Toliſtobogii, Tectoſages, Trocmi, Ægoſages, Rigoſages.

Garſyeris, exſul, hortatur Achæum ad ſumendum regium nomen & diadema. V. 57, 5. *n.* ab Achæo cum exercitu miſſus ad Pedleniſſenſes obſidione liberandos, repellit Selgenſes a Pedleniſſo, & ipſam Selgam capit. V. 72-74.

Gatalus, dynaſtes Sarmata, pace inter Eumenem & Pharnacem facta comprehenditur. XXVI. 6, 13.

Gaza, ἡ Γάζα, urbs Cœleſyriæ maritima, ab Ægypto venientibus proxima poſt Rhincoluram & Raphiam. V. 80, 3 *ſq.* eo commeatus convehuntur a Ptolemæo Philopatore ad bellum adv. Antiochum Magnum. V. 68, 2.

Gazenſes *vel* Gazæi, οἱ Γαζαῖοι, ſicut olim Perſis & deinde Alexandro, ſic dein Antiocho Magno, urbem oppugnanti, fortiter reſtiterunt, & fidem regibus Ægypti ſervarunt. XVI. 40. *cf.* 18, 1. Zeno hiſtoricus in hiſtoria obſidionis Gazæ verba magis, quam res, curavit. XVI. 18, 1.

Gelias, legatus Phocæenſium ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXI. 4, 4.

Gelo,

Gelo, Hieronis filius, Syracusarum regis, liberalis in Rhodios. V. 88, 5. pius in patrem, ante quem vita decessit, annos 50 natus. VII. 7, 7. 8, 9. *Particeps regni paterni fuisse videtur; vide Adnot. ad V.* 88, 5.

Γενεαλογικὸς τρόπος historiarum scribendarum, *i. e.* de deorum heroumque generationibus. IX. 1, 4.

Genthius, Pleurati filius, rex Illyrici. XXXII. 18, 4. *& Adnot. ad II.* 5, 6. *Tom. V. p.* 357. *In scripturam* Γένθιος *per θ constanter consentiunt libri nostri manuscripti; pro quo temere vulgo* Γέντιος *ediderunt. Vide Adnot. ad XXVIII.* 8, 1. *& XXIX.* 5, 7.

eum per legatos ad societatem invitat Perseus. XXVIII. 8 *seq.* & Genthius ad extremum persuaderi se patitur ad fœdus adv. Romanos cum Perseo faciendum. XXIX. 2 *seq.* legatos cum Perseo ad Rhodios mittit. XXIX. 2, 9. 3, 7. *& cap.* 5.

ebriosus & crudelis, fratrem Pleuratum occidit. XXIX. 5, 7 *sq.* in triumpho ducitur a L. Anicio. XXX. 13.

Geographia cum historia jungenda. III. 36. præsertim in rerum bello gestarum historia. V. 21, 4 *sqq.*

res ad Geographiam pertinentes in unum maxime librum congessit Polybius. III. 37, 1-6. *is est* liber XXXIV historiarum Polybii, *cujus vide Reliquias & Spicilegium, & Adnot. ad* XXXIV. 1.

de distantiis variorum locorum *vide XXXIV.* 6 *seq.*

extremarum terræ partium cognitio veteribus difficillima. III. 58. per Alexandri imperium in Asia, & per Romanorum imperium in aliis terræ partibus, multo facilior reddita est ea cognitio itineratoribus. III. 59.

Geometria, imperatori scitu necessaria. IX. 14, 5. *& cap.* 19-21. *Conf.* Scalarum commetiendarum ratio.

Geometriæ elementa quæ in scholis pueri addiscunt, ἡ παιδικὴ μέτρησις. XXXIV. 6, 8. *n.*

Gephrus, Γεφροῦς, oppidum Cœlesyriæ, *in Decapoli trans Iordanem, ut videtur;* in deditionem ab Antiocho accipitur. V. 70, 12. *n.*

Gerra, τὰ Γέρρα, Cœlesyriæ castellum, contra Brochos castellum; (ad fauces quæ sunt inter Libani & Antilibani radices, in exitu Marsyæ campi;) utrumque in potestate Ptolemæi Philopat. & ejus nomine occupatum a Theodoto Ætolo. V. 46, 1 *sqq. coll.* 45, 8 *sq.* utrumque obsidetur ab Antiocho Magno. 61, 7 *sq. Addenda hæc loca Polybii ad Cellarii Geogr. Antiq. III.* 12. *p.* 431. *& conferendus Strabo lib. I. p.* 50. C. *& p.* 55. *D. qui* Gerra *in Syria ponit.*

Gerræi, Γερραῖοι, cives urbis Arabiæ *felicis, cui nomen Gerra.* XIII. 9. *n.* dona mittunt Anti-

Antiocho M. qui libertatem eis confirmat. *ibid.*

Gertus, Γερτοῦς, (*gen.* Γερτοῦντος) oppidum Phœbatidis in Daſſaretia, captum a Scerdilæda, receptum & præſidio occupatum a Philippo. V. 108, 2. *n.* & *vs.* 8. *Conf.* Gerces.

Gerunium, Γερούνιον, (*Livio* Geryon *ſive* Geronium) Dauniæ oppidum in Apulia, XXV. M. P. diſtans a Luceria, captum ab Hannibale. III. 100, 1 *ſqq. n.*

ad Gerunium Minucius, magiſter equitum, velitatione ſuperat Hannibalis copias. III. 101. caſtra ad Gerunium poſita (III. 101, 2.) ægre defendit Hannibal. III. 102, 6 & 10. in eisdem caſtris hibernat. III. 107, 1. V. 108, 9. *n.*

Gerus, Γεροῦς, οῦντος, oppidum Daſſaretidis, præſidio occupatum a Philippo. V. 108, 8. *n. Conf.* Gertus.

Geſcon, Geſco, Gisco, ὁ Γέσκων, dux Pœnorum, Lilibæo præfectus, finito bello Siculo milites Carthaginienſium in Africam trajici curat. I. 66. ei bene voluerunt mercenarii rebelles. 68, 13. cum pecunia Tunetem mittitur ad ſolvenda mercenariis ſtipendia. 69. adverſus eum commilitones ſuos concitant Spendius & Matho. *ibid.* prehenſus in carcerem detruditur a rebellibus. 70, 5. 79, 10 & 13. cum aliis captivis mutilatus, cruribus fractis, in foveam conjicitur. 80.

Gesconis (*ejusdemque* Giſconis) filius, Hasdrubal. IX. 11, 3. *Conf.* Giscon.

Gillicas, legatus Carthag. ad Romanos bello Punico tertio. XXXVI. 1, 8. *n.*

Giſcon, Γίσκων, (*idem nomen cum* Γέσκων) cognomine Strytanus, legatus Carthaginienſium Romam. XXXVI. 1, 8. *Conf.* Geſcon.

Gitta, Γίττα, oppidum Palæſtinæ. XVI. 41, 4. *n.*

Gladiatorii muneris ſumtus, triginta talenta. XXXII. 14, 6.

Gladius Romanus præſtat Gallico. II. 30, 8. ad pungendum æque valet ac ad cædendum, quemadmodum Hiſpanienſis; Gallicus non niſi ad cædendum valet, & vel ſic mox inutilis redditur. II. 33, 5 *ſq.* III. 114, 2 *ſq.* VI. 23, 6 *ſq.* gladiorum fabrica excellunt Celtiberi. *Fragm. hiſt.* 14.

neque haſtis neque gladiis rem gerebant Romani in pugna Scipionis cum Hannibale, *ſed umbonibus atque alis.* XV. 13, 1. *n.*

Glandium copia in Gallia Ciſalpina. II. 15, 2.

glandibus ad mare creſcentibus pinguefiunt thynni. XXXIV. 8, 1 *ſqq.*

Glaucia; *vide* Servilius.

Glaucias, Perſei legatus ad Genthium. XXVIII. 8, 9.

Glaucides, Abydenus, Abydum Philippo tradit, uxores liberosque civium ſervaturus. XVI. 33, 4 *ſq.* 34, 8.

Glaucus, Acarnan, Romanis favens. XXVIII. 5, 1.

Glympes, Γλύμπεις *ſive* Γλυμπεῖς, caſtellum ditionis Argivorum, in confinio agri Argivi & Laconici. V. 20, 4.

ſruſtra

fruſtra invaditur a Lycurgo, rege Lacedæmon. IV. 36, 4 *ſq.*

Gonatas; *vide* Antigonus Gonatas.

Gonni, *οἱ* Γόννοι, Theſſaliæ oppidum in aditu Tempium. XVIII. 10, 2.

Γονομάνοι; *vide* Cenomani.

Gordieum, (*i. q.* Gordium) Γορδιεῖον, Phrygiæ oppidum. XXII. 20, 8.

Gorgus, Meſſeniorum legatus ad Philippum. V. 5, 4 *ſq.* athletica laude clarus, genere nobilis, *a Philippo concitatus adv. plebem.* VII. 10, 2 *ſqq. n.*

Gorgus Thelphyſiæ; *mendoſa ſcriptura* IV. 60, 3. *Vide* Gortyn *vel* Gortyna, Arcadiæ oppidum.

Gorgylus, *ὁ* Γόργυλος, Laconiæ fluvius, prope Sellaſiam. II. 66, 1 & 10.

Gortyn *vel* Gortyna, Γόρτυν, *ἡ* Γόρτυνα, Arcadiæ oppidum in agro Telphuſio. IV. 60, 3. *n. Mendoſe vulgo omnes, & nos ipſi,* Γόργον τὸν τῆς Τελφουσίας, *pro* Γόρτυναν τῆς Τελφουσίας.

Gortyn *vel* Gortyna, Γόρτυν *vel ἡ* Γόρτυνα, τῆς Γορτύνης, urbs Cretæ. XXIII. 15, 1. *n.*

Gortynii, *οἱ* Γορτύνιοι, cum Cnoſſiis ſociis tota dominantur Creta. IV. 53, 3 *ſq.* mox orto Gortynæ diſſidio ſeniorum juniorumque, ſeniores cum Cnoſſiis facientes, ejectis junioribus, urbem Cnoſſiis tradunt. 53, 7 *ſqq.* juniores, urbe ejecti, Phæſtiorum portum, & ipſorum etiam Gortynenſium portum occupant, indeque eis qui in urbe erant bellum inferunt. 55, 6.

Gortynii Cnoſſiorum vires quovis modo attenuare ſtudent. XXIII. 15. eorum lites componunt legati Romani. *ibid.*

adv. Gortynios Cydoniatæ præſidium ab Eumene petunt. XXVIII. 13.

Gortynii cum Cnoſſiis bellum inferunt Rhauciis, & conjurant in eorum exitium. XXXI. 1 *ſeq.*

Gortyniorum Cosmus, Cydas. XXIII. 15, 1. Gortynius, Zelys. V. 79, 10.

Gorza, *ἡ καλουμένη* Γόρζα, oppidum Africæ. I. 74, 3.

Gracchus; *vide* Sempronius.

Graculus, *κολοιὸς*, *convicium* a Timæo in Agathoclem uſurpatum. XII. 15, 2.

Græcia Magna, in inferiori Italia. II. 39, 1. III. 118, 2. *vide* Magna Græcia.

Græci, Græcia.

Græcorum in gratiam, hiſtoriam ſuam ſcripſit Polybius. I. 3, 7 *ſq.* III. 59, 8.

communis calamitas univerſæ Græciæ (*bello Achaico*) principium ſimul & finem habuit. III. 5, 6.

res Græcorum Olymp. CXL. geſtas libro IV. & V. exponit Polybius. III. 118, 11. IV. 1, 3. Græciæ imminet nubes ab Occidente. V. 104, 10. Græcis rebus anno 3. Olympiadis CXL. miſceri cœperunt res Italicæ & Libycæ. IV. 28, 5. V. 105, 3 *ſq.*

Græcorum ratio caſtra metandi, & vallo ea muniendi, minus

minus commoda quam Romanorum. VI. 42. XVIII. 1. equitum arma Romani ad morem Græcorum in melius mutarunt. VI. 25, 8 *sq.*

apud Græcos non tanta fides & religio jurisjurandi, quam apud Romanos. VI. 56, 13 *sq.* sordida apud eos obtinet munerum captatio. XVIII. 17, 7.

Græci omnes, cum Asiam tum Europam incolentes, uno præconio T. Quintii liberi pronunciati. XVIII. 29, 15.

græco scribere sermone ridicule adfectavit Postumius Albinus. XL. 6.

Γραικὰ γερόντια, Græci senes (exsules ob belli Persici culpam) parum intereſt, Romæ an in Achaia sepeliantur; dictum Catonis. XXXV. 6, 2.

Grammaticus Isocrates; *vide suo loco.*

Gravis armatura Romanorum. VI. 23.

Gulussa, Masiniſſæ filius, cum Scipione intereſt oppugnationi Carthaginis, & agit cum Asdrubale, urbis præfecto. XXXI. 1 *seq.* *De eodem vide Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 10.

Gyges, *mendosa vulgo scriptura, orta ex confusione noti nominis regis Lydiæ cum obscuriori nomine vetusti regis Achaiæ. Vide* Ogygus.

Gymnasio Abydi inclusi infantes civium cum nutricibus. XVI. 31, 2.

Gyridas, unus e Senibus (τῶν Γερόντων) Lacedæmoniorum, occisus a factione Ætolica. IV. 35, 5.

Gyrton, Thessaliæ oppidum. Gyrtonius, Heraclides; *quem vide suo loco.*

Gythium, τὸ Γύθιον, portus & navale Lacedæmoniorum. V. 19, 6. *n.* Gythio Alexandriam solvit Cleomenes. II. 69, 11.

H.

Hadrianus ager, *in Piceno*, ἡ Ἀδριανὴ χώρα. Prætutianum Hadrianumque agrum populatur Hannibal. III. 88, 3.

Hæmus mons; *vide* Æmus.

Haliartus, Ἁλίαρτος, urbs Bœotiæ. XXVII. 5, 3.

Haliartii, Ἁλιάρτιοι, favent Perseo adv. Romanos. XXVII. 1, 8. 5, 3. urbs eorum antiquissima, Persico bello eversa. XXX. 18, 4. pro Haliartiis quum frustra deprecati essent Athenienses apud Romanos, turpi consilio agrum eorumdem sibi deposcunt. XXX. 18.

Hamilcar; *vide* Amilcar.

Hannibal, præfectus præsidii Pœnorum, quod Agrigenti obsidetur a Romanis. I. 18. nocte elabitur cum suis. 19.

idem (*vide* I. 23, 4.) præfectus classis, Panormi versatur. I. 21, 6. per imprudentiam plures naves amittit. 21, 9 *sqq.* Pugna navali vincitur a Duilio. 22 *seq.* ægre elabitur, capta navi. 23, 7.

haud multo post in Sardinia, multis navibus amissis, in crucem actus est a suis. I. 24, 5 *sqq.*

ejus filius, Hannibal. I. 43, 4.

Hanni-

Hannibal, filius superioris, ab Himilcone mittitur ad Gallos mercenarios in fide continendos. I. 43, 4.

Hannibal, Amilcaris filius, (*diversus ab eo qui bellum Punicum secundum gessit*) trierarchus Adherbalis, cum subsidio militum intrat Lilybæum, a Romanis obsessum. I. 44. inde cum vacuis navibus ad Adherbalem Drepana abit. I. 46, 1.

Hannibal, (*fortasse alteruter e duobus præcedentibus*) collega datur Barcæ bello Africo, postquam Hannoni demtum est imperium. I. 82, 12. castris exutus ad Tunetem a Mathone, captusque, cruci eidem adfigitur e qua suspensus fuerat Spendius. 86.

Hannibal, cognomine Rhodius. I. 46, 4. confidenter portum Lilybæi intrat, obsessum a Romanis, exitque; idque sæpius fecit. I. 46. ad extremum, obstructo a Romanis introitu portus, capitur. 47.

Hannibal, Amilcaris Barcæ filius, novennis puer cum patre in Hispaniam abit. II. 1, 6. & perpetuum jurat Romanorum odium. III. 11.

quibus viris quibusve locis fretus Hannibal imperium Romanorum conatus sit evertere. II. 14, 2. vix viginti millia militum habens, adgressus est populum qui habuit militiæ aptos pedites ultra 700,000; equites ad 70,000. II. 24, 16.

in Hispaniæ imperio succedit Asdrubali, & statim bellum animo molitur Romanis inferendum. II. 36. III. 13, 4. Hannibalem in Hisp. præter Carthaginiensium voluntatum gessisse omnia, ait Fabius. III. 8, 6. Olcades, Vaccæos, Carpetanos, aliosque trans Iberum populos subigit. III. 13 *seq.* legatos Romanos, de Saguntо admonentes, superbe accipit. 15. Saguntum oppugnat expugnatque. 17. Hannibal ut sibi dedatur, petunt a Pœnis legati Romani. 20, 8. Hispaniæ prospicit præsidiis, fratri Asdrubali relinquendis, & legatos mittit ad Gallos Cisalpinos. 33 *seq.*

Iberum fluvium transit, tum Pyrenæum montem. III. 35. Rhodanum superat. III. 41-47. Rhodanum relinquit triduo ante Scipionis cum exercitu adventum. 49, 1 *sq.*

Alpes superat. III. 47-56. quinque mensibus iter a Carthagine Nova in Galliam Cisalp. confecit. III. 56, 3. longitudo viæ, quæ a Nova Carthag. usque in Galliam Cisalp. conficienda erat Hannibali. III. 39, 5 *sqq.* dimidium fere copiarum in itinere, præsertim in Alpium trajectione amisit. 60, 5.

in Gallia Cisalpina Taurinos subigit. III. 60, 8. *n.* captivorum spectaculo, ad fortiter pugnandum hortatur suos. III. 62 *seq.* ad Padum castra castris Romanis opposita habet. V. 29, 7. equestri prælio inter Padum & Ticinum superat P. Scipionem. III. 65. (*& ibi Adn.*

Adn. adv. 1.) poſt anceps prælium equeſtre ad Trebiam, III. 69. collatis ſignis ingenti pugna vincit Ti. Sempronium. 70-75.

in Gallia Ciſalpina hibernans, captivos Gallos ſine pretio dimittit. III. 77. & ad fallendos inſidiatores in varias formas ſe mutat. 78. naturali inclinatione pronus ad audacia conſilia. 78, 7.

Etruriam per paludes petit. III. 78 *ſeqq.* ad Traſimenum lacum ingenti clade adficit Romanos. 82 *ſeqq.* V. 101, 3 & 6. ad oram Adriatici maris reficit copias. III. 86, 8 *ſqq.* 87, 1 *ſeq.* Afros Romano more armat. III. 87. 3. 114, 1. XVIII. 11, 6 *ſqq.*

ſuperato Apennino, in Samnium tranſit. III. 90, 7. vaſtat Campaniam. 92. inſidias a Fabio in anguſtiis ſtructas, eludit ſtratagemate. 93. caſtra ad Gerunium ægre defendit ab irruptione Minucii. 102. a Gerunio caſtra movet Cannas. 107, 1 *ſq.*

Cannenſi pugna clade ingenti adfecit Romanos. III. 111-117. Hannibalem propediem ad Romæ portas adfuturum putant Romani. 118, 5. legatos captivorum Romam mittit. VI. 58.

Capuam invitatur; Petelinos fame expugnat. VII. 1. cum Hannibale per legatos agit Hieronymus rex Syracuſ. VII. 2 & 4. Hannibalis fœdus cum Philippo. VII, 9.

Tarentum proditione capit Hannibal. VIII. 26-32. Tarentinos benigne tractat, urbem ab arce interſepit, arcem obſidet. 33-36.

Appium, Capuam obſidentem, obſidet Hannibal. IX. 3. relicta Capua, Romam petit; ſed inde repulſus, Rhegium abit. IX. 4-7. *conf. c.* 9.

Hannibalis maximum robur in equitatu. IX. 3, 9 *ſqq.* illius unius mente & conſilio omnia geruntur. IX. 22. Romani ſupra modum crudelem, Pœni avarum perhibuerunt Hannibalem. 23, 8. 26, 11. *de* avaritia *conf. cap.* 25. varius fuit, pro temporum varietate. IX. 24. 26, 1. Capua a Romanis recepta, multa durius facere coactus eſt. 26, 2 *ſqq.*

ſæpe hoſtem decepit, numquam ipſe ab hoſte deceptus. X. 33, 2 *ſq.* ingenio & arte imperatoria præſtans, e plurimis gentibus mixtum exercitum per 16 annos ita continuit, ut nulla umquam ſeditio oriretur. XI. 20.

in brevem angulum Bruttii agri, ad Lacinium, a Romanis concluditur. XI. 7, 1. XV. 1, 11.

ex Italia in Africam revocatur a Pœnis; XIV. 9, 8 & 11. *cap.* 10, 1. & redit; XV. 1, 10. ad Adrumetum caſtra ponens. XV. 5, 3. a Tychæo Numida auxilium 2000 equitum impetrat. XV. 3. Adrumeto Zamam caſtra transfert. 5, 3. colloquio cum Scipione fruſtra inſtituto; XV. 6-8. acie ab eo vincitur. 9-16. Pacem ſuadet Pœnis in conditiones a Scipione latas. XV. 18.

Hanni-

Hannibalem ab Antiocho expoſcunt Romani. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

moritur eodem anno cum Philopœmene & Scipione *Adn. ad* XXIV. 9, 1. Elogium Hannibalis. XXIV. 9, 5.

Hannibal, Carthaginienſis, triremium præfectus, ab Hannibale *Magno* ad Hieronymum Syracuſas miſſus, & ab hoc Carthaginem. VII. 2, 3 & 6.

Hannibal, *cognom.* Monomachus, fœvorum conſiliorum auctor Hannibali *magno*. IX. 24, 5 *ſqq.*

Hannibalicum Bellum; ὁ Ἀννιβιακὸς πόλεμος, *Bellum Punicum ſecundum*. I. 3, 2. *n.* II. 37, 2. 71, 9. III. 1, 1. 2, 1. 32, 7. 95, 7. VI. 51, 3. *Vide* Hannibal, Amilcaris filius. Belli illius ſcriptor Fabius. III. 8.

de Cauſſis ejus belli *disputatur* III. 6-12. *conf.* I. 65, 8. & II. 36. diſceptantur Iura Romanorum Pœnorumque in ſuſcipiendo eo bello. III. 28-30. finitum bellum pace a Scipione Pœnis data, victo Hannibale. XV. 18 *ſq.* poſtquam per annos XVII duraſſet. XXIV. 9, 5.

Hanno, Ἄννων, dux copiarum Punicarum in Sicilia, Erbeſſum opp. capit. I. 18. obſidet Romanos, Agrigentum obſidentes. *ibid.* & *ſeq.* prælio profligatur. 19.

in pugna navali cum Regulo ad Ecnomum, præeſt dextro cornu. I. 27, 5. in altum fuga ſe recipit. 28, 1 & 9.

claſſi præfectus, commeatum Erycem erat devecturus, Amilcaremque cum militibus recepturus ad pugnam navalem; I. 60. ſed præventus a C. Lutatio, ad pugnam cogitur ad Æguſam, qua claſſis ejus partim capta eſt, partim depreſſa. 60 *ſeq.*

in Sardiniam miſſus adv. rebelles mercenarios, ab his prehenſus, cruci adfigitur. I. 79.

Hannonis hujus filius Asdrubal, dux Pœnorum in Africa adv. Regulum. I. 30, 1.

Hanno *alius*, qui nulli rei in Sicilia geſtæ interfuerat. I. 67, 2. regionem Africæ circa Hecatompylon ſubjecerat Pœnis. 73, 1. cum Numidis & Afris pugnare ſolitus. 74, 7.

imperator Pœnorum in Africa, ſeditionem mercenariorum & Afrorum ſedare fruſtra ſtudet. I. 67. ſubditos Pœnorum dure tractare ſolitus, eoque nomine Pœnis carus. 72, 3. ignave ſe gerit bello Africo. 74. Vticenſes propemodum perdit, dum vult eos adjuvare. *ibid.* tametſi Amilcari deinde ſumma imperii commiſſa eſt, tamen & Hannoni continuatum imperium. 81, 1. Copias conjungit cum Amilcare, ſed ob ducum diſcordiam nil recte geritur. 82. hinc imperium deponit Hanno. 87, 3. rurſus vero illud accipit, & cum Barca redit in gratiam. 87. cum eoque finem imponit bello Africo. 88.

Hanno, Hiſpaniæ citeriori præfectus ab Hannibale. III. 35, 4 *ſq.*

bello capitur a Cn. Scipione. III. 76, 5 *sq.*

Hanno, Bomilcaris filius, dux partis copiarum Hannibalis, præmittitur trans Rhodanum, ad tutandam trajectionem exercitus. III. 42, 6 *sq.*

Hanno, *puto idem cum superiori*, dextro cornu præest in pugna Cannensi. III. 114, 7.

Harmostas suos Spartani e Græciæ civitatibus non revocarunt, licet edixissent, se liberas eas dimissuros. IV. 27, 5.

Harpyia, Ἅρπυια, urbs Italiæ. *Gentile* Ἁρπυιήτης. *Fragm. hist.* 23.

Hasdrubal; *vide* Asdrubal.

Hasta velitaris, ὁ γρόσφος, τὸ τῶν γρόσφων βέλος. VI. 22, 4. hastas, δόρατα, triarii loco pilorum habent. VI. 23, 16. hastæ equitum Romanorum, olim inutiles, dein ad Græcorum morem mutatæ. VI. 25, 5 *sqq.*

hasta, γαῖσος, præmium militis qui hostem vulneravit. VI. 39, 3.

hastam simul & caduceum mittere, *proverb.* IV. 52, 3.

Hastati in legione Romana. VI. 22, 7 *sqq.* eorum armatura, gravis. 23. sedes in castris. 29, 8. ministerium castrense. 33, 3 *sqq.*

hastati, principes & triarii, in acie Scipionis adv. Hannibalem. XV. 9, 7.

Hebrus, Ἕβρος, fluvius Thraciæ. XXXIV. 12, 3.

Hecatodorus, *(ni potius* Hypatodorus) artifex statuæ æneæ Minervæ, Alipheræ positæ. IV. 78, 5. *n.*

Hecatombæum, τὸ καλούμενον Ἑκατόμβαιον, in agro Dymæorum; ubi magna clade a Cleomene adfecti sunt Achæi. II. 51, 3.

Hecatompylos, ἡ Ἑκατοντάπυλος, urbs Africæ, quam Pœnis subjecerat Hanno. I. 73, 1. *n.*

Hecatompylos Parthiæ, ἡ Ἑκατόμπυλος; eo venit Antiochus. X. 28, 7. 29, 1.

Ἑκατοντάπυλος; *vide* Hecatompylos, *paullo ante.*

Hecatontodorus, *(rectius fortasse* Hecatodorus,) princeps civitatis Byzantiorum. IV. 47, 4 *sq. n.*

Hegesianax, Antiochi M. legatus Corinthum ad T. Quintium & decem legatos Romanos. XVIII. 30, 1 *sqq.* 33, 3.

Hegesilochus; *vide* Agesilochus; *est enim unius ejusdemque viri nomen.*

Hegias, Phocæensium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium, XXI. 4, 4 *sq.*

Helia, Ἑλία, Laconicæ ager amplissimus & præstantissimus. V. 19, 8. 20, 12. *Nomen puto habet ab oppido Helos,* Ἕλος, *unde Helotæ denominati. Confer Strabonis locum, quem ad artic.* Leucæ *adferimus.*

Helicasii. Ἑλικασίων *legendum conjectaverat Gronov.* XI. 11, 6. *pro vulgato* Ἑλισφασίων.

Helice, Ἑλίκη, una ex XII civitatibus Achaiæ primum olim fœderatis, mari dein hausta. II. 41, 7 *sq. n.*

Helicranon, Ἑλίκρανον, Epiri castel-

caſtellum; quo ſuppetias Epirotis venere Æcoli & Achæi adv. Illyrios. II. 6, 2. 4. *in montanis; nam ibi propter τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων prælium committi non poterat.*

Heliotropium, Ἡλιοτρόπιον (*quaſi dicas* Solarium *vel* Horologium) locus prope Thebas Phthiotidas. V. 99, 8.

Hella, Ἕλλα, Aſiæ oppidum, Attali regis emporium. XVI. 41, 5. *niſi* Ἔλαια, Elæa, *legendum.*

Helleſpontus, Ἑλλήσποντος. curſus ab Helleſponto ad Bosporum Thracicum. IV. 44, 6 *ſqq.* ad Helleſponti oſtium ſunt Seſtus & Abydus. *ibid.* & IV. 50, 6.

Galli, qui cum Brenno patria exierant, & cladem Delphicam declinaverant, ubi ad Helleſpontum venerunt, non in Aſiam trajecerunt, ſed in vicinia Byzantii conſederunt. IV. 46, 1. Gallis Ægoſagis, in Aſiam a ſe invitatis, ſedes ad Helleſpontum aſſignat Attalus. V. 78, 5 *ſq.* iidem Galli urbes ad Helleſpontum effuſe depopulantur. V. 111. 2. adverſus Helleſponti urbes veluti arcem ſitam Epheſum putat Antiochus. XVIII. 32, 2. Helleſpontum trajiciunt Scipiones cum exercitu. XXI. 6, 2. 10, 2.

Phrygia ad Helleſpontum. XXII. 5, 14. 27, 10.

Helleſpontum navibus obſidet Eumenes, ne cui navi transitus in Pontum pateret. XXVII. 6, 5.

C. Helvius a Cn. Manlio Coſ. ad Moagetem mittitur, Cibyræ tyrannum. XXII. 16, 3 *ſqq.*

Hemiolia, genus navigii. V. 101, 2. *n.*

Hemiolius, cognomen Theodoti. *Vide* Theod. Hemiol.

Hephæſtia, Ἡφαιστία, urbs Lemni inſulæ, liberata a Romanis. XVIII. 31, 2.

Hepteris. Hepteri, quæ olim Pyrrhi fuerat, vehitur Hannibal, dux claſſis Punicæ in pugna navali cum Duilio. I. 23, 4. hepteres in claſſe Philippi. XVI. 3, 7. 7, 1.

Heraclea, Ἡράκλεια, opp. Siciliæ, haud procul Agrigento. I. 18 *ſeq.* 30, 1. cognomento Minoa. I. 25, 9. ibi ſtatio claſſis Punicæ. *ibid.* prope Heracleam Carthalo inſidiatur claſſi Romanæ. I. 53, 7.

Heraclea *Trachinia*, opp. Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, in poteſtate Ætolorum. X. 42, 4. captum a Romanis. XX. 9, 1. 11, 2.

Heraclea, Macedoniæ oppidum in Lynceſtis. XXXIV. 12, 8. *Conf.* Heracleum.

Heracleotæ, Ἡρακλεῶται & Ἡρακλειῶται, ſuis legibus utentes, comprehenſi fœdere Eumenis cum Pharnace. XXVI. 6, 13. *ſunt cives Heracleæ Ponticæ; de qua conf. quæ habet Strabo lib. XII. p. 542. d.*

eis Pruſias damna illata ſarcire tenetur. XXXIII. 11, 8.

Heracleum, Ἡράκλειον; *(vulgo* Ἡρά-

Ἡράκλεια, Heraclea, *edebatur.*) oppidum Perrhæbiæ in Macedoniæ confinibus. XXVIII. 11, 3. *n.* & 15, 3. capitur a Romanis teſtudine faſtigiata. XXVIII. 12.

Ἡρακλεῖον, Herculis templum Gadibus. XXXIV. 7, 5.

Heraclidæ Tiſamenum Sparta ejiciunt. II. 41, 4. *Inde* Heraclidarum regnum Spartæ ad poſteros propagatum. IV. 34, 5. 35, 14.

Heraclides, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1. Romam venit cum Laodice & Alexandro *Bala*, quem pro filio Antiochi Epiphanis venditat, & Demetrio Soteri opponit. XXXIII. 14 & 16.

Heraclides, Byzantius, ab Antiocho M. ad Scipiones legatus mittitur de pace. XXI. 10 *ſeq.* privatim cum P. Scipione agit. XXI. 11 *extr.* & *ſeq.*

Heraclides, Gyrtonius, Theſſalici equitatus præfectus in exercitu Philippi. XVIII. 5, 2.

Heraclides, Tarentinus, perditus homo, Tarentum Romanis prodiderat; inde novæ proditionis compertus, ad Philippum profugit. XIII. 4, 4 *ſqq.* a Philippo præficitur claſſi. XIII. 4, 8. *n.* XVI. 15, 6. Rhodum a Philippo miſſus ad claſſem Rhodiorum perdendam, aſtute rem exſequitur, & claſſem incendio corrumpit. XIII. 4 *ſeq.* *conf.* *Adnot. ad cap.* 5, 1.

Heraclitus. Ejus dictum: aures parum fidos eſſe rerum ſponſores. IV. 40, 3. *n.* certiores teſtes eſſe oculos. XII. 27, 1.

Heræa, Ἡραία, ἡ τῶν Ἡραιέων πόλις, urbs Arcadiæ prope Elidem regionem, XVIII. 25, 7 *n.* ad Alpheum fluvium. IV. 77, 5. (*ubi* ἐΦ' Ἡραίας *ſcripſi pro vulgato* ἐπὶ Φαραίαν. *Vide Adnot.*) Lepreo Triphyliæ Heræam caſtra movet Philippus, inde Megalopolin. IV. 80, 15 *ſq.*

tradit ſe Antigono Doſoni, (ab Ætolis, *ut videtur*, præpta Achæis. *cf.* XVIII. 25, 7.) II. 54, 12. de Heræa cum Achæis apud Romanos contendunt Ætoli. XVIII. 25, 7. (*ubi mendoſe codices* Κρεῶν *pro* Ἡραιέων *habent.*) Heræam Achæis reddunt Romani XVIII. 30, 10. *n.*

Hercules. Herculis propago, *i. e.* rex Spartæ, declaratur Lycurgus, licet non eſſet ex regia ſtirpe. IV. 35, 14. (*conf.* Heraclidæ.)

Hercules, bellum gerens cum Eleis, condidit Tichos caſtellum. IV. 59, 4. neminem unquam ſponte læſit; ludos Olympicos & illas belli ferias inſtituens, animi ſui ſenſum declaravit. XII. 26, 2.

coram Hercule ictum Fœdus Pœnorum cum Philippo. VII. 9, 2. Herculi ſacra facit Perſeus. XXIX. 6, 17. Herculis templum Gadibus, τὸ Ἡρακλεῖον. XXXIV. 7, 5.

Hercules Deianiræ tunica cruciatus, pictura. XL. 7, 3.

Herculeum Fretum; *vide mox* Herculis Columnæ.

Herculis Columnæ, *αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι. Vide loca citata ad* II. 1, 6. *adde* III. 37, 10.

ad eas in Hiſpaniam trajecit Amilcar. II. 1, 6. *n.*

Ad ipſum Fretum, quod Africam ab Hiſpania dividit, Herculis Columnas poſuit Polybius. XXXIV. 9, 4. *Ea ratione* Fretum Herculeum *vocat τὸν κατ' Ἡρακλείους στήλας πόρον.* III. 39, 4. *& τὸ κατ' Ἡρακλείους στήλας στόμα.* III. 57, 2. XVI. 29, 6 *&* 12.

de illo Freto ex profeſſo ſe dicturum promittit Polybius III. 57, 2. *& habet nonnulla* XVI. 29. ubi fretum illud cum Helleſponto confertur. *Alia haud dubie libro XXXIV. collegerat.*

ab Herculis Columnis usque ad Tanaim extenditur Europa; usque ad Nilum, Africa. III. 37, 3 *&* 5. diſtantia Freti a Nova Carthagine, ab Ibero &c. III. 39, 5 *ſqq.* ab eodem freto usque ad Philæni aras pertinebat ditio Pœnorum in Africa. III. 39, 2. X. 40, 7.

Conii in Hiſpania *ἐντὸς (niſi ἐκτὸς legendum)* Ἡρακλείων *στηλῶν* habitant. X. 7, 5. *n.*

Hermæum, ad Bosporum Thracicum. IV. 43, 2 *ſqq. Vide* Mercurii Fanum.

Hermæum Promontorium, prope Carthag. I. 29, 2. 36, 11. *Vide* Mercurii Promont.

Hermeas, (Hermias Caſaub.) Ἑρμείας, genere Car, regni adminiſtrator conſtitutus a Seleuco, Antiochi M. fratre, & deinde etiam ipſius Antiochi princeps miniſter; homo invidus, ambitioſus & crudelis. V. 41, 1 *ſqq.* in poteſtate habet Antiochum, ob ætatem. V. 45, 7. fingit literas tamquam ab Achæo ſcriptas, quaſi Achæi defectioni faveret Ptolemæus. V. 42, 7 *ſqq.*

adverſatur Epigeni, Antiocho ſuadenti, ut ipſe contra Molonem proficiſcatur; Antiochum ſtimulat ad bellum pro Cœleſyria cum Ptolemæo ſuſcipiendum. V. 41, 4 *ſqq. & cap.* 42. *adde* 45, 6. *&* 49. ficto crimine occidendum curat Epigenem. 50. lævo cornu cum Zeuxide præeſt in pugna adv. Molonem. V. 53, 6. ſperat, ſi quid Antiocho accidiſſet, tutorem ſe filioli ejus futurum. V. 55, 3 *ſqq.*

monente Apollophane medico, occidi eum curat Antiochus, ſummo omnium gaudio. 56, 1 *ſqq.* uxor & liberi ejus ab Apameenſibus mulieribus & pueris obruuntur lapidibus. 56, 15.

Hermion, (*& Hermione,*) Ἑρμιών, oppidum Argolidis, occupatur a Cleomene. II. 52, 2.

tyrannus Hermionenſium, τῶν Ἑρμιονέων, tyrannidem abdicat. II. 44, 6.

Hermippus, tibicen. XXX. 13, 3.

Hermogenes, unus e ducibus Antiochi in oppugnatione Seleuciæ. V. 60, 4.

Heroëm quemdam Hannibali viam

per Alpes monſtraſſe, ſcripſerunt nonnulli. III. 47, 9. 48, 7.

heroës apud Arcadas hymnis vulgo celebrari ſoliti. IV. 20, 8. *Conf.* Deus.

Heſiodus, Æacidas inducit bello gaudentes. V. 2, 6. Ejusdem ſententiola: dimidium facti, qui bene cœpit, habet. V. 32, 1 *ſq. n.* VI. 59, 3.

Heſperium Promontorium Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Heſtiæ, Heſtiarum Promontoria, τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα, in ora Europæa Bospori Thracici. IV. 43, 5.

Hetæri, Ἑταῖροι, equites in exercitu Antiochi Magni. V. 53, 4. *n.* in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 7. ἑταιρικὴ ἵππος. XVI. 8, 7.

Hetruria; *vide* Etruria.

Hexapyla, τὰ Ἑξάπυλα, porta Syracuſarum. VIII. 5, 6. *conf. Adnot. ad vs.* 2.

Hexeres duæ prætoriæ, in claſſe Reguli & Manlii. I. 26, 11.

hexeres in claſſe Philippi. XVI. 17, 1.

Hexerium menſuram, (τῶν ἐξηρικῶν πλοίων τὰ μέτρα) quibus ubi ſunt Romani & Carthaginienſes, expoſuit Polybius. *Fragm. hiſt.* 35.

Hiacynthi tumulus, vel Apollinis Hiacinthi, prope Tarentum. VIII. 30, 2. *n.*

Hiceſius *ſive* Iceſius, Mileſius. XXVIII. 16, 5. *n.*

Hiera inſula, *una ex Ægatibus, Plinio* Hieroneſus, ἡ Ἱερὰ καλουμένη νῆσος, *niſi forte rectius* Ἱέρα *ſcribatur, retracto accentu, ad diſtinguendum a nomine adpellativo nomen proprium. Conf. Kühn ad Pauſan. p. 824. & Weſſeling. ad Diodor. T. I. p. 335 ſq.*

Hieræ portum tenet Hanno, Carthagine Erycem navigaturus. I. 60, 3. *n.* 61, 7.

Hiera Vulcania *vel* Vulcani, ἡ Ἱέρα Ἡφαίστου, una ex Æoliis. Crateres tres in illa inſula. XXXIV. 11, 12 *ſqq.*

Hiera-come, Ἱερὰ κώμη, oppidum *Lydiæ*, ditionis Pergamenæ, haud procul Thyatiris. XVI. 1, 8. *n.* Ibi Dianæ fanum ſpoliatur a Pruſia. XXXII. 25, 11.

Hieram fecerunt invicti ad Erycem Pœni; ἱερὸν ἐποιήσαντο τὸν στέφανον. I. 58, 5. *n.*

Hiero, Ἱέρων. prætor Syracuſanorum. I. 8. rex nominatur. I. 9. bellum infert Mamertinis, Meſſanam tenentibus. *ibid.* unde bello parum felici irretitur cum Romanis. I. 11. & fœdus facit cum Pœnis. *ibid.*

victus ab Appio Coſ. fœdus facit cum Romanis. I. 16 *ſeq.* neceſſarios Romanis commeatus ſuppeditat. 18, 11. cum eo bellum gerere vetantur Pœni, fœderis formula, cum Romanis icti. 62, 8.

Hiero Pœnos commeatibus juvat bello Africo, cavens ne nimis illi debilitentur, & ne ſoli Romani prepotentem poteſtatem obtineant. I. 83.

auxilia

auxilia mittit Romanis bello Punico secundo. III. 75, 7.

gratiam Græcorum captat, rex prudens. I. 16, 10 *sq.* VII. 8, 6. multa donat Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 88, 3 *sqq.*

ejus filius Gelo regnat cum patre. V. 88, 5. *n.* de morte ejus falso nuncio accepto, Romani versus Syracusas navigant. VII. 3, 5 *sqq.* nepos ejus & successor Hieronymus. *ibid.* Laus Hieronis; vixit annos amplius 90, sensus omnes integros conservans; regnavit annos 54. VII. 8.

Hieronis regnum everſum (*nempe sub successore ejus Hieronymo.*) III. 2, 7.

Hieromnemon Byzantiorum, Cothon. IV. 52, 4. *n.*

Hieron, τὸ Ἱερὸν, castellum in ora Asiatica Bosspori Thracici, ubi Iason e Colchide rediens duodecim diis sacra fecit. IV. 39, 6. 43, 1. Byzantiis Hieron, magno pretio ab illis emtum, eripitur a Prusia; IV. 50, 2 *sq.* qui ligna, marmora, tegulas inde aufert, sed ex pacis lege restituere ablata tenetur. IV. 52, 7 *sq.*

Hieronesus; *vide* Hiera Vulcania.

Hieronymus, rex Syracusarum, Hieronis nepos *ex Gelone.* VII. 3, 5 *sq.* & *cap.* 4, 5. Pyrrhi nepos ex Nereide, Pyrrhi filia. 4, 5. in ejus caput conjurat Thrasso. VII. 2, 1.

Hieronymus legationem mittit ad Hannibalem. VII. 2. fratres mittit Alexandriam, 2, 2. legatis Romanis illudit, & fœdus respuit Romanor. VII. 3. Pœnis proponit fœdus de dividenda Sicilia. 4, 1 *sqq.* nova legatione missa, totam sibi Siciliam postulat. 4, 7 *sqq.*

novæ legationi Romanor. absurdas conditiones proponit. VII. 5. bellum parat adv. Romanos. 5, 8. *Occiditur* in urbe Leontinorum. VII. 6, 1. *n.* ejus vitia a nonnullis scriptoribus exaggerata. VII. 7.

Hieronymus, Areas, partes Philippi Amyntæ filii amplexus erat, eoque proditor dictus est a Demosthene, temere. XVII. 14, 2.

Hierosolyma, Ἱεροσόλυμα, recepta ab Antiocho Magno. XVI. 39, 4. celeberrimum ibi templum. 39, 5.

Himera, Siciliæ fluvius, ὁ Ἱμέρας, τοῦ Ἱμέρου, mediam fere insulam dividit. VII. 4, 2. 5, 7.

Himerenses Thermæ; *vide* Thermæ.

Himilco, Lilybæi præfectus, strenue urbem defendit adv. Romanos. I. 42. 45. 53.

Himilconem Livius XXII. 19. *vocat classis præfectum Asdrubalis in Hispania, qui in Polybianis codicibus* Amilcar *vocatur,* III. 95, 2.

Hippacritæ, οἱ Ἱππακρῖται, *cives urbis Africæ cui* Hippo Diarrhytus *nomen;* obsidentur a mercenariis Pœnorum rebellibus. I. 70, 9. *n.* 73, 3. 77, 1. deficiunt ad rebelles I. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. I. 88.

Hippagines. I. 26, 24. remulcis adligati. I. 28, 2.

Hippana, ἡ Ἱππάνα, (*apud Steph. Byz. vero ex eodem Polybii loco τὰ Ἵππανα citatur*) Siciliæ oppidum, vi captum a Romanis. I. 24, 10. *n.*

Hipparchus, legatus Ilienſium ad decem legatos Romanos. XXIII. 3, 3.

Hippias, prætor Bœotorum. XXIII. 2, 12 *ſq.* ejus auctoritate ſocietatem cum Perſeo contraxerant Bœoti, quare ille Thebis ejicitur ab eis qui Romanis favebant. XXVII. 1, 9 *ſqq.* Chalcide pæne opprimitur ab exſulis Thebanis, Romanorum amicis. *cap.* 2, 3 *ſq.*

legatus Romam miſſus a Perſeo, iram ſenatus in regem deprecari fruſtra laborat. XXVII. 7, 2 *ſqq.* ad Genthium legatus mittitur ab eodem. XXVIII. 9, 3.

Hippitas, (*Plutarcho* Hippotas) amicus & fugæ comes Cleomenis Alexandriæ. V. 37, 8. *n. Forſan* Ἱππόλτας.

Hippo *Diarrhytus*, urbs Africæ, ἡ τῶν Ἱππαυριτῶν πόλις. I. 82, 8. *Vide* Hippacritæ.

Hippo *Regius*, urbs Africæ. XII. 1, 1. *n.*

Hippo, poſitum a Caſaub. in vers. lat. III. 88, 6. *pro* Vibonium, Ἰβώνιον.

Hippocrates, Carthaginienſis, frater Epicydis, origine Syracuſius, ab Hannibale ad Hieronymum mittitur, regem Syracuſ. VII. 2, 3 *ſq.* inſinuat ſe apud Hieronymum, eique bellum ſuadet adv. Romanos. VII. 4, 4 *ſqq.* 5, 5. per eum Hannibal res in Sicilia regit. IX. 22, 4. *Adde Scholion infra context. ad* VIII. 5, 1.

Hippocritus, Cous, cives ſuos ad Perſei partes traducere fruſtra conatur. XXX. 7, 10.

Hippodromus, *i. e.* Circus, prope Seleuciam Pieriam. V. 59, 1. prope Sardes. VII. 17, 2.

Hippolochus, Ætolus, bello Perſico ut ſuſpectus Romam abductus eſt. XXVII. 13, 14.

Hippolochus, Theſſalus, equitum præfectus, a Ptolemæo deficit ad Antiochum. V. 70, 11. Samariæ præſidere jubetur ab Antiocho. 71, 11. Græcis mercenariis præeſt in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 9. *coll.* 82, 10.

Hippomedon, Ageſilai filius, nepos Eudamidæ, *regis Spartanorum*, præteritur in ſucceſſione regni poſt mortem Cleomenis. IV. 35, 13 *ſq.* ejus filia, uxor Archidami regis, quem interfecerat Cleomenes. *ibid.*

Hippopotami, in Ramboto, Africæ flumine. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Hippoſthenes, Hieronymi Syracuſii regis legatus Carthaginem. VII. 4, 1.

Hippotas; vide Hippitas.

Hirpini, Ἱρπινοί, *ni legendum* Ἱρπινοὶ *vel* Ἱρπινοί. Via ex Hirpinis Capuam per Apenninum. III. 91, 9.

Hiſpania & Hiſpani. Ἰβηρία, Ἴβηρες. nomen & ſitus. III. 37, 10 *ſq.* 39, 4.

Hiſpaniæ major pars Pœnis ſubjecta, ante primum Punicum bellum. I. 10, 5. Hiſpanorum

norum militum maximum numerum in Siciliam mittunt Pœni. I. 17, 4.

in Hiſpaniam cum copiis mittitur Amilcar Barca, ad Pœnorum imperium ibi inſtaurandum. II. 1. ei ſuccedit Asdrubal. II. 1, 9. II. 13. Asdrubali Hannibal. II. 36. III. 13 *ſqq.* in Hiſpania res ſuas in tuto conſtituunt Pœni, dum Romani bello Gallico Ciſalpino continentur. II. 22, 9 *ſqq.*

Hiſpani montani, III. 33, 9. *ὀρεῖται Ἴβηρες; niſi ibi Ὠρῆται vel Ὠρητανοί*, Oretani, *intelligendi.*

Hiſpanorum arma. III. 114, 1 *ſqq.*

De rebus in Hiſpania poſt Hannibalem geſtis, *vide* Asdrubal, Hannibalis frater; Asdrubal Giſconis filius; Cn. & Publii Scipionis, *in* Cornelius; *& alios. Tum* Carthago Nova; Iberus; Herculis columnæ; Celtiberi, *&c. Adde Indicem Reliquiarum Polybii, in fine Tom. III. & IV.*

Hiſpaniæ memorabilia *nonnulla.* XXXIV. 9. Hiſpaniæ regis cujusdam luxuria. *ibid. vs.* 14 *ſq.*

Hiſtoria; (*& præcipue* Polybii hiſtoria.)

Hiſtoriarum varia genera: de Deorum Heroumque generationibus; de Coloniis antiquis & urbium gentiumque Conditoribus; rerum a populis, civitatibus & earum rectoribus geſtarum. Duo priora genera ad oblectationem magis & curioſitatem ſpectant; tertium, quod unum præ ceteris ſectatus eſt Polybius, ad utilitatem. IX. 1 *ſeq.*

Hoc poſtremum genus Pragmaticam Hiſtoriam, *πραγματικὴν ἱστορίαν, τὸν πραγματικὸν τῆς ἱστορίας τρόπον, vocat Polybius, id eſt,* rerum geſtarum expoſitionem. I. 2, 8. I. 35, 9. VI. 5, 2. IX. 2, 4. *Ad eamdem pertinent ea quæ de* laude & fructu Hiſtoriæ *paſſim præcipit.* I. 1, I. 35. II. 35, 5 *ſqq.* III. 31. V. 75.

Hiſtoria pragmatica, ut uſum vere habere poſſit, Cauſſas & Adjuncta & Conſequentia rerum geſtarum exponere debet. III. 7, 7. 31, 11 *ſq.* 32, 6. quæ momenta ubi uberiori ratione exponuntur omnia, *ἀποδεικτικὴ (id eſt*, demonſtrativa) *vocatur* Hiſtoria; qualis eſt pars præcipua Hiſtoriarum Polybii, quæ libro III & ſeqq. continetur. II. 37, 3. *n.* III. 1, 3. *Confer Introitum ad Adnotationes noſtras in Polybium, Tom. V. p.* 105 *ſqq.* Breviori ratione res ſuperiores (ab Olymp. CXXIV. usque ad Olymp. CXL.) duobus prioribus libris expoſuit *ſcriptor noſter. Conf.* Præparatio.

Polybii hiſtoria Vniverſalis eſt, *id eſt*, omnium cognitarum gentium, quæ paullo notabiliores ſunt, res geſtas complectitur. I. 4. II. 37, 4. V. 31, 6. quæ multò majorem uberioremque fructum habet, quam Particulares hiſtoriæ. III. 32. VIII. 4. præſertim quoniam ſub

ſub Polybii ætatem omnis omnium populorum hiſtoria in unum veluti corpus coire cœpit. I. 3, 4 *ſqq.* IV. 28, 3 *ſqq.* V. 105, 4 *ſqq.* Hiſtoriam univerſalem primus & ſolus ante Polybium Ephorus ſcripſerat. V. 34, 1.

Propria & principalis Polybii hiſtoria incipit a rebus Olymp. CXL. geſtis; (*conf.* Olympias;) quibus partim ipſe interfuit, alias ab oculatis teſtibus accepit. IV. 2, 2. Res Olymp. CXL. apud quemque populum geſtas, ſeorſim quasque continuo fere filo deſcripſit libro III - V. ſed deinde libro VII & ſeqq. res Olymp. CXLI & ſeqq. ita deſcripſit, ut in cujusque anni hiſtoria per vices res in omnibus orbis terrarum partibus geſtas perſequeretur. *Vide* IV. 28. V. 31. *&* 105. *Adde Adnot. ad initium libri* III.

Hiſtoriæ lumen Veritas. I. 14, 6. XII. 7. princeps finis, Vtilitas eſſe debet; in Tragœdiis admiratio quæritur & præſens oblectatio. II. 56. XV. 36, 3 *ſqq.* in hiſtoria, non ſolum delicta hominum adnotanda ſunt, ſed magis etiam præclare facta. II. 61.

cum rerum ab hominibus geſtarum hiſtoria conjungenda Geographia eſt. III. 36. neque prorſus negligenda rerum in natura memorabilium enarratio. III. 57.

in legenda hiſtoria catillonem non eſſe oportet. III. 57, 7.

licet magis laudentur vulgo ſermones ad oſtentationem compoſiti, quam nuda Hiſtoria ad uſum comparata, multo tamen elaboratu difficilius hoc genus, quam illud eſt. XII. 28, 7 *ſqq.* XVI. 20, 2 *ſqq. Confer* Hiſtoricus.

Hiſtoriarum Polybii brevis conſpectus. III. 1, 8. *& cap.* 2-5. *Conf.* Polybius.

Hiſtoricus, amicitiarum & inimicitiarum debet obliviſci. I. 14. fides ejus non tam ex ipſius per ſe auctoritate, quam ex rebus ipſis, quas narrat, æſtimari debet. III. 9, 3 *ſqq.* non negligere debet rerum in Natura memorabilium expoſitionem. IV. 40, 1 *ſq.*

optime tunc Hiſtoriæ conſultum fuerit, ſi non niſi viri uſu rerum valentes hiſtoriam ſcripſerint. XII. 28, 3 *ſqq.* hiſtoriam recte ſcribere, difficilius eſt quam ſermones ad oſtentationem comparatas. XII. 28, 8 *ſq.*

Holcades; *vide* Olcades.

Holophernes; *vide* Orofernes.

Homarius Iupiter, Ζεὺς Ὁμάριος. *Sic legendum videtur* II. 39, 6. *ubi vulgo* Ὁμόριος, Homorius, *habent. Vide Adn.*

Homarium, τὸ Ὁμάριον, *lucus Iovi Homario vel Homagyrio conſecratus*, prope Ægium. V. 93, 10. *n.*

Homerus, ſcite inducit Vlyſſem, ex aſtris plurima quæ & mari & terra accidunt conjectantem. IX. 16, 1. in Vlyſſis perſona oſtendit, qualis eſſe debeat vir politicus. XII. 27, 10.

helluo-

helluonem se ipse prodidit scriptis suis, judice Timæo. XII. 24, 1.

Res veras poëtice exprimit, & res fictas cum veris connectit. XXXIV. 2. in Navium Catalogo, quæ adtributa dat urbibus, vere eis conveniunt. 4, 2. ejus poësis est scriptio philosophica. 4, 4.

Homeri verba citata: *οἴσασάμενος δόλον, εἶναι.* III. 94, 4. *n. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε* V. 38, 10. *n. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ &c.* Iupiter tratus Marti. XII. 26. *& Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος &c. ibid. n. Ἄνδρα μοὶ ἔννεπε Μοῦσα &c.* XII. 27. *ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα &c.* XV. 12, 9, *n. ἔφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις &c.* XV. 16, 3. *n. ἀσπὶς δ' ἆρ ἀσπιδ' ἔρειδε &c.* XVIII. 11, 6. *οἷος πέπνυται &c.* XXXVI. 6, 6. *n. ἔσσεται ἦμαρ &c.* XXXIX. 3, 5. *n.*

Plura Homeri loca ex Odyssea *citantur & illustrantur* XXXIV. 2-4.

Homericus Iupiter a Phidia in templo Olympico expressus. XXX. 15, 4.

Homo, animal omnium crudelissimum. I. 81. corpore & animo maxime omnium formidabile, quando semel efferatus est. XXXII. 7, 7. cum omnium animalium versutissimum putetur, omnium tamen deceptum est facillimum. V. 75, 2 *sqq.* incautissimum & stolidissimum. XV. 21, 5 *sqq.* XVII. 15, 15 *sq.* XVIII. 23.

hominum natura e variis mixta formis inter se dissidentibus. IV. 8, 7 *sqq.* XVI. 28, 7. pro cœli varietate, sub quo habitant, varii sunt homines. IV. 21, 1 *sqq.*

homo omnia exspectare, *(nihil humani a se alienum judicare)* debet. VIII. 23, 11.

propter Virtutem laudantur homines, propter Fortunam felices prædicantur. X. 2, 6: homines bene merendo de hominibus, opes & beatam vitant sibi parant. X. 36, 6.

Homorium; *vide* Homarium, *sub artic.* Homarius.

Honestate nihil quidquam, nec privatim, nec publice, pluris facit vir probus. IV. 30, 4.

Honesti & justi notio quo pacto oriatur in hominibus. VI. 6.

Honores Romæ confert populus. VI. 14, 9.

Hoplites, *ὁ Ὁπλίτης*, rivus Peloponnesi. XVI. 16, 2. *n.*

M. Horatius, primus Cos. Romanus; eo cos. fit primum fœdus Romanor. cum Pœnis. III. 22, 1.

Horatii Coclitis præclare factum. VI. 55.

L. Hortensius, legatus Roman. in Asiam ad Prusiam & Attalum. XXXIII. 1, 2.

A. Hostilius Cos. dum per Epirum Thessaliam petit, Perseo eum prodere conantur Theodotus & Philostratus; relicto per Epirum itinere, Anticyram navigat, & inde in Thessaliam pervenit. XXVII. 14. proconsul in Thessalia hibernans, legatos ad Græciæ civitates mittit,

tit, belli Perſici cauſſa. XXVIII. 3 *ſqq.*

Hyacinthi, *s.* Apollinis Hyacinthi tumulus prope Tarentum. VIII. 30, 3. *n.*

Hyanthenſes; *vide* Oeanthe.

Hybridæ græci, *μιξέλληνες*, in mercenariis Pœnorum. I. 67, 7.

Hydriæ, Rhodi dedicatæ ab Hierone & Gelone. V. 88, 5.

Hymnos & pæanes canere adſuefiunt Arcadum pueri. IV. 20, 8.

Hypana, ἡ Ὕπανα, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. a civibus Philippo traditur. 79, 4.

Hypata, ἡ Ὑπάτα, Theſſaliæ oppidum, in poteſtate Ætolorum. XX. 9, 6 & 13. *cap.* 11, 5 & 8. XXI. 2, 7. 3, 7.

Hypatodorus. *Vide* Hecatodorus.

Hyperbaſis, ex librorum nonnullorum ſcriptura, eſt nomen ducis Antiochi in Hyrcania. X. 31, 12.

Hyperbatonus mendoſe vulgo legebatur, pro Hyperbatus. XXIX. 8, 2.

Hyperbatus, prætor Achæorum. XXVI. 1, 1. voluntatis Romanorum potiorem rationem habendam cenſet quam aliarum rerum omnium. XXVI. 1, 6. cum Callicrate & Diophane contraria ſentit Archoni, Polybio & Lycortæ, de ope ferenda Ptolemæis fratribus. XXIX. 8, 2. *n.*

Hypſas, ὁ Ὕψας, Siciliæ fluvius, Agrigentum adluens. IX. 27, 5.

Hyrcania, ἡ Ὑρκανία. Ex Parthia in Hyrcaniam per Labum montem exercitum ducit Antiochus Magnus. X. 29-31. Aſpaſiacæ Nomades, qua Oxus fluvius ſub terram labitur, per ſiccum cum equis in Hyrcaniam tranſeunt. X. 48, 2 *ſqq.*

Hyrcanum *s.* Hyrcanium mare, ἡ Ὑρκανία θάλασσα. Haud procul ab eo ſunt Tapyri montes, ad ortum Mediæ. V. 44, 5. ad illud pertinet regnum Artabazanis; (*i. e. Atropatene. Adnot. ad* V. 44, 8.) V. 55, 7. in mare Hyrcanum influit Oxus fluvius. X. 48, 4.

Hyrtacus, Ὕρτακος, urbs Cretæ. *Fragm. hiſt.* 24.

Hyſcana, τὰ Ὕσκανα, opp. Illyrici. VIII. 38, 5. *Vide* Vſcana.

I.

Iapyges; *vide* Apuli.

Iapygium promontorium, *idem quod Salentinum*, ἄκρα Ἰαπυγία, X. 1, 8. XXXIV. 11, 11. & *ſimpliciter* ἡ Ἰαπυγία, XXXIV. 11, 2 & 8. *ubi in lat. vers. minus recte* Apuliam *ſcripſi, cum debuiſſem* Iapygium promontorium.

Iaſon, Colchis rediens, duodecim diis ſacra fecit in Aſiatico Bospori Thracici litore; unde locus Hieron adpellatus. IV. 39, 6.

Iaſon, urbi Phanotenſium præfectus nomine Philippi; ejus opera prætorem Ætolorum decipit Alexander, Phocidis præfectus. V. 96, 4 *ſqq.*

Iaſſus, Ἰασσός, ἡ τῶν Ἰασσέων πόλις, Cariæ; partim Argivorum colonia, partim Meſſeniorum.

rum. XVI. 12, 2. obſeſſa & capta a Philippo. XVI. 12. ejus ſitus & memorabilia. *ibid.* petentibus Rhodiis, invito Philippo, liberatur a Romanis. XVII. 2, 3. 8, 9. XVIII. 27, 4.

Iaſſius ſinus, Ἰάσσιος κόλπος, idem qui Bargylieticus. XVI. 12, 1.

Iaxartes fluvius Aſiæ, a Macedonibus Tanais *appellatus.* X. 48, 1. *n.*

Iberia; *vide* Hiſpania.

Ἰβηρία vocatur regio, a Pyrenæo monte ad fretum Herculeum pertinens; partes eæ Hiſpaniæ quæ Oceano adjacent, commune nomen non habent. III. 37, 10 *ſq.*

Iberus amnis Hiſpaniæ, ὁ καλούμενος Ἴβηρ ποταμός.

De Ibero amne non transgrediendo fœdus facit Asdrubal cum Romanis. II. 13, 7. 22, 11. III. 27, 9 *ſq.* 29, 3. Hannibalem, ne Iberum transeat, per legatos monent Romani. III. 15, 5. Hannibalis transitio Iberi, initium fuit belli Punici ſecundi. III. 6, 2 *ſq.* ad Iberi oſtia, pugna navali Hasdrubalem vincit Cn. Scipio. III. 95, 5 *ſqq.* 96.

Iceſias, Ἰκησίας, Athenienſis, Damidis pater. XXII. 14, 6. *coll. vs.* 16.

Iceſius *s.* Hiceſius, Ἰκέσιος, Mileſiorum legatus in Ægyptum XXVIII. 16, 5. *n.*

Idæus Iupiter. XXVII. 16, 3.

Ignatia via, ἡ Ἐγνατία ὁδός. XXXIV. 12, 3 *ſqq.*

Ignaviæ quantum præſtet induſtria, exemplo Rhodiorum intelligitur. V. 88, 3. ignaviæ delicta in militibus Romanis quænam cenſeantur. VI. 37, 10.

Ignes accenſi; *vide* Faces, *&* Pyrſiæ.

ignis noctu in caſtra Romana ab hoſtibus immiſſus, ad tentoria pertingit. VI. 31. 14.

ignis ſæpe auctorem incendii primum invadit. XI. 5, 4 *ſeq.* Igni comparatur Bellum. *ibid.* Igneum bellum. XXXV. 1.

igniferæ trullæ in navibus Pauſiſtrati Rhodii. XXI. 5. Ignorantia lapſis ſcriptoribus venia danda. XII. 8, 6.

Ilattia, Ἰλαττία, urbs Cretæ. XIII. 10, 4.

Ilergetes, Ἰλουργῆται, *juxta Codices Polybianos*, populus Hiſpaniæ citerioris, ſubactus ab Hannibale. III. 35, 2. *n.*

Ilergetum rex Indibilis. X. 18, 7. *n. ſed ibi* Ἰλεργήτων *ex Livio correctum; plerique codices* Λεχητῶν, *unus* Λεγγητῶν.

Ilergetes. Ἰλεργητῶν *præeunte Livio ſcripſi* III. 33, 15. *ubi codices* Λεργητῶν *habent, quod teneri fortaſſe debuerat. Agi utique videtur de* Africæ populo.

Iliberis, Ἰλίβερνις, *rectius* Ἰλίβυρρις, fluvius & oppidum Galliæ, *ad Pyrenæum montem.* XXXIV. 10, 1.

Ilienſes, Ἰλιεῖς, in fide manent Attali. V. 78, 6. obſidentur a Gallis Æſogoſagis; obſidione eos liberant Alexandrenſes Troadis. V. 111, 2 *ſqq.* pro Lyciis

Lyciis intercedunt apud Romanos. XXIII. 3, 3.
Ilipa, urbs Hiſpaniæ, ad quam a Scipione victus eſt Asdrubal, Giſconis filius. XI. 20, 1. *n.*
Iliturgis; *vide* Ilurgia.
Illyricum, Illyria, Illyris; ἡ Ἰλλυρίς. Illyrii, Ἰλλυριοί.
Prima Romanorum in Illyriam trajectio. I. 13, 4. II. 2 *ſqq.* II. 12, 7. Illyriorum reges, Pleuratus, Agron, Teuta, Pinnes vel Pineus, Scerdilædas, Pleuratus, Genthius. *Vide quemque ſuo loco, & conf. Adnot. ad* II. 5, 6. Illyrii maria infeſtant, omnes populos pro hoſtibus habentes. II. 4, 8 *ſq.* 12, 6. Eleorum & Meſſeniorum fines perpetuo invadunt. II. 5, 1 *ſq.* Phœnicen, Epiri urbem, proditione Gallorum mercenariorum capiunt, agrum populantur, pacem & fœdus cum Epirotis & Acarnanibus faciunt. II. 5 *ſeq.* pars Illyriorum qui ſub Teuta ſunt, deficiunt ad Dardanos. II. 6, 4. Illyrii ſpoliant mercatores Italicos, & captivos abducunt. II. 8. ad eos Romani legatos mittunt C. & L. Coruncanios. *ibid.* Dyrrachium capiunt, mox rurſus expulſi. II. 9. Corcyram obſident, & in deditionem recipiunt. II. 9, 7 *ſqq. & cap.* 10, 8. claſſem auxiliarem Achæorum profligant. II. 10. bellum Illyriis inferunt Romani, & majore parte Illyrici ſibi cedere cogunt Teutam, addita pacis conditione, ne Illyrii amplius duobus lembis ultra Liſſum navigent. II. 11 *ſq.* Illyriorum proprium navigiorum genus, lembi. V. 109, 3. Illyriis victis a Romanis, magno metu liberantur Græci. II. 12, 5 *ſq.*
Illyriorum ratio aciem inſtruendi pugnandique κατὰ σπείρας, manipulatim vel catervatim. II. 3, 2. *n. Conf.* II. 65, 5. III. 19, 5.
Illyrii 6000, duce Demetrio Phario, in auxiliaribus Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 4. eorum manipuli alternatim locati cum Macedonibus chalcaſpidis. 66, 5.
Bellum Romanorum Illyricum cum Demetrio Phario, a L. Æmilio Coſ. geſtum. III. 18. *Confer* Demetrius Pharius.
Illyrii, duce Scerdilæda, cum 90 lembis ultra Liſſum navigant, & Pylum Meſſeniæ fruſtra tentant; IV. 16, 6 *ſq.* dein cum Ætolis Achaiam invadunt, 16, 11. & Megalopolin tentant. 25, 4.
Illyrios quadringentos Cretenſibus ſubſidio mittit Philippus. IV. 55, 2.
Philippo Scerdilædas plures quam 15 lembos mittere impeditur turbis a variis Illyriorum dynaſtis excitatis. V. 4, 3. Illyricas civitates, quæ Philippi ſociæ fuerant, ſibi adjungit Scerdilædas; easdem mox cum aliis recipit Philippus. V. 108. *ubi plura* Illyricarum gentium & oppidorum nomina *commemorantur.*
Capta Liſſo & Acroliſſo, plures Illyriæ urbes Philippo ſe tradunt. VIII. 16, 10 *ſq.*

Illyrii, auxiliares Achæorum sub Philopœmene. XI. 11, 4 *sq.* 14, 4. 15, 5.

loca Illyrici quæcumque Philippus post pacem in Epiro factam occupasset, Romanis ille tradere jubetur. XVII. 1, 14. *n.* 8, 10.

Illyria deserta, ἡ Ἔρημος καλουμένη Ἰλλυρίς. XXVIII. 8, 3.

de Illyriis & de Genthio triumphat L. Anicius. XXX. 13.

in Illyricum legatus mittitur Fannius. XXXII. 18 *sq.* ex quo Demetrium Pharium ejecerant Romani, neglexerant Illyrici oram ad Adriaticum mare. *ibid. c.* 19, 5.

Ilurgia, Ἰλούργεια, Hispaniæ oppidum. XI. 24, 10. *n. Illiturgis Livio.*

Imagines majorum apud Romanos, in celeberrima ædium parte positæ, & prælatæ in exequiarum pompis. VI. 53, 4 *sqq.*

imagines noctis, diei, cœli, auroræ *&c.* prælatæ in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 15.

Imitatio absurda rerum indicrarum, neglectis præclare factis. XI. 8, 7.

Imperatores & belli duces.

imperatoria ars & peritia, ratione nitens, multum præstat temeritati & usui militari absque doctrina. I. 84, 6. id cognitum est exemplo Fabii Dictatoris & Minucii Magistri equitum. III. 105, 9. *Ceterum* Imperator optimus est, qui plurimis præliis interfuit. XII. 27, 8.

in præcipuis Virtutibus Imperatoris est, explorare ingenium ducis hostium, &, qua parte is peccat, ea eum adgredi. III. 81. XI. 14, 3. varia Imperatorum Vitia, quibus res perduntur. III. 81, 4 *sqq.* dissidium ducum, res damnosa. III. 110, 3. IX. 11, 1. X. 6, 5.

cautionem & providentiam in molitionibus numquam sine damno negligit imperator. V. 98. XI. 16, 5 *sqq.* adversum pariter exitum atque prosperum cogitare secum debet; XI. 2, 5. ne, re initio parum prospere cadente, animum amittat, sed mente consistere possit. XI. 14, 3. non temere in periculum se dare debet; & turpe ei est, dicere, ***non putaram.*** X. 32. duæ præcipuæ Imperatoris virtutes, prudentia & fortitudo. *Fragm. gramm.* 95.

Imperatore occiso, exercitus velut navis est absque gubernatore. X. 33, 4 *sq.* III. 81, 11.

variæ partes Artis Imperatoriæ: silentium servare; temporum rationes nosse; itinerum rationes exploratas habere; tesseris & signis non solum simplicibus uti, sed & duplicatis; geometriam nosse. IX. 12-21.

imperatoris officium in dividenda præda. X. 16 *seq.*

dux exercitus ubique adesse debet. X. 22.

plurima in bello sive peritia

five imperitia ducum eveniunt. XI. 14, 2.

imperatoria ars tribus modis addiſcitur, exemplis, præceptis, ipſo uſu. XI. 8, 1 *ſq.*

imperatoria arte præſtantiſſimus Hannibal. XI. 19.

Imperitia aliena, peritis maximum eſt viaticum ad ea quæ parant. IX. 19, 4.

Imperium in ceteros quis natura obtinere debeat. VI. 6. imperium bene merendo partum, eadem ratione ſervari debet. X. 36, 5 *ſqq.*

imperium unius; *vide* Monarchia.

imperium Romanum; *vide* Romana Reſpublica.

quatuor ſumma veterum imperia everſa, Aſſyriorum, Medorum, Perſarum, Macedonum. XXXIX. 3, 4.

Impietatis & Iniquitatis ara poſita a Dicæarcho. XVIII. 37, 10.

Imprudentia quantum differat a prudentia. V. 88, 3.

Inalpini populi. II. 18, 4. *τοὺς ἐκ τῶν Ἄλπεων Γαισάτους*, inalpinos Gæſatos *interpretatus eſt Caſaub.* II. 28, 3. *quos* inter Alpes & Rhodanum incoluiſſe *docet Polybius* II. 22, 1.

Incantatio omnis incantationis, præſtigiarum & amuletorum periculum fecerunt *neſcio qui. Fragm. Gramm.* 63.

Inceptis cur multi deſiſtant. XVI. 10.

Indi, rectores elephantorum, apud Pœnos. I. 40, 15. III. 46, 7 & 11. XI. 1, 12.

Indiam, *τὴν Ἰνδικήν*, petit Antiochus Magnus. XI. 34. Indorum rex, *τῶν Ἰνδῶν*, Sophagaſenus, amicus Antiochi. *ibid.*

Indibilis, *Ἀνδοβάλης*, regulus Ilergetum, populi Hiſpaniæ mediterraneæ. X. 18, 7. *n. (conf. Livii Interpretes ad XXVIII.* 24.) ſingularis amicus Pœnorum, IX. 11, 3. dux Hiſpanorum in pugna Hannonis cum Cn. Scipione, captus a Scipione. III. 76, 6.

licet a Pœnis, ob fidem in eos, in regnum fuiſſet reſtitutus, tamen Asdrubal Giſconis fil. magnam pecuniæ vim ei imperavit, & filias obſides exegit. IX. 11. eæ filiæ & uxor Mandonii, fratris Indibilis, in poteſtatem veniunt Scipionis Africani, quarum liberalem & honeſtam curam ille habet. X. 18, 7 & 13 *ſqq.*

Indibilis, exacerbatus adv. Asdrubalem, ad Scipionem tranſit, & in fidem ab eo recipitur. X. 35-38. regem ſalutat Scipionem. 40, 3. a Romanis honoratur & potentia augetur. XXI. 9, 7. *cf.* X. 40, 10.

rurſus deficit a Romanis. XI. 26. 29, 3. acie vincitur a Scipione. XI. 31-33.

Indoles animi in nonnullis hominibus diffidens ipſa ſecum. IV. 8, 7 *ſqq. Interdum nonniſi videtur ita, quoniam* multa etiam contra inſtitutum ſuum facere coguntur. IX. 23, 10. & *cap.* 24.

Inertia ducum, magnorum malorum

rum cauſſa. III. 81, 4 *ſqq.* IX. 12, 4.

Ingenium unum efficacius, quam plurimæ manus. I. 35, 4. VIII. 5, 3. *Confer* Indoles animi; & Homo.

Initium. Differt cauſſa facti, & ejus initium. III. 6 *ſeq.*

Injuriæ a magiſtratibus illatæ ſubditis, inſanabilium in animis ulcerum cauſſæ ſunt. I. 81, 10. Injurias privatim illatas, publice perſequuntur Romani. II. 8, 10. Injuriæ privatæ a publicis non differunt, niſi multitudine & magnitudine delictorum. IV. 29, 4. Injuriæ continuæ facilius ignoſci ſolet, quam raræ & inopinatæ pravitati. IV. 16, 3.

Inſcitia ducum plurima peccantur in bello. IX. 12, 4.

Inſcriptio armorum. II. 2, 9 *ſqq. n. & cap.* 4.

Inſidiis apta quæ ſint loca. III. 71.

Inſtrumenta duo ad rerum cognitionem, viſus & auditus. XII. 7.

Inſubres, Ἰσομβρες, Ἰσομβροι, Ἰνσοβρες, Ἰνσοβροι, Ἰνσομβρες, Ἰνσομβροι. II. 17, 4. *n.* 28, 3. *n.* XVI. 41, 1. maximus Gallorum Ciſalpinorum populus, trans Padum. II. 17, 4. 21, 1.

Inſubres & Boii concitant Gallos Gæſatos adv. Romanos. II. 22. prælio vincuntur *ad Telamonem* a L. Æmilio & C. Atilio Coſſ. II. 28 *ſeqq.* braccati pugnant & leviori ſago induti. 28, 7. cominus fortiſſime pugnant, & ſolo genere armorum vincuntur. 30, 6 *ſq.*

Inſubribus bellum inferunt L. Furius & C. Flaminius Coſſ. II. 32. Claſtidium obſident Inſubres trajecto Pado, ſed ibi cæduntur a Romanis. 34. Mediolanum, princeps urbs Inſubrium; Acerræ, oppidum eorumdem. 34, 10 *ſqq.* Romanis ſe dedunt Inſubres. 35.

a Romanis rurſus deficiunt Inſubres & Boii. III. 40. Inſubrium fines, ſuperatis Alpibus, ingreditur Hannibal. 56, 3. Inſubres cum Pœnis faciunt, & diſſident a Taurinis, qui Pœnis diffidebant. 60, 8.

Mendoſæ codices nonnulli Ἰσομβροι *dant* II. 16, 3. *pro* Ὄμβροι.

Inſula, ἡ καλουμένη Νῆσος, regio Galliæ, inter Rhodanum & Iſaram fluvios. III. 49, 5 *ſq.*

Intercatia, Ἰντερκατία, urbs Vaccæorum Celtiberorum. XXXIV. 9, 13.

Invidiam conflant illuſtria facta, præſertim peregrinis. I. 36, 3.

Io, poſtquam Bosporum Thracicum trajecit, ſubſtitit ad locum Aſiæ cui Bos nomen eſt. IV. 43, 6.

Iolaus; coram eo ictum eſt fœdus Carthaginienſium cum Philippo. VII. 9, 2. *n.*

Ionia, ἡ Ἰωνία. XVIII. 32, 2. XXI. 10, 4. XXXIII. 10, 8. *n.*

Ionium mare, ὁ Ἰόνιος πόρος, contiguum ſinui Adriatico; a Siculo mari ſeparatur Cocyntho promontorio. II. 14, 4 *ſq. n.* Apollonia venienti (*ex Adriatico mari,*) ſub introi-

tum Ionii maris sita est Saso insula. V. 110, 2. *Pari ratione* Oricus, Epiri urbs, sita *dicitur* ad ingressum in Adriaticum sinum, *scilicet e Ionio mari naviganti.* VII. 19, 2.

Iordanes fluv. ὁ Ἰορδάνης, in lacum influit. V. 70, 4. *n.*

Iphiades, Abydenus, ad Philippum de pace missus a suis. XVI. 30, 7.

Iracundia præceps, multorum malorum causa. III. 81, 9.

Irobastus, rebellis Ægyptiacus, victus a Ptolem. Epiph. & e curru revinctus. XXIII. 16, 4.

Isara, ὁ Ἰσάρας, (*mendose* Σκάρας *&* Σκώρας *codices*) fluvius Galliæ, cum Rhodano circumfusus regioni quæ Insula vocatur. III. 49, 5. *n. Arar*, Ἄραρος, *ex conject. ediderat Casaub.*

Iseus, Ceryneæ tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 41, 14.

Isionda *s.* Isinda, Ἰσιόνδα *vel* Ἰσινδα, oppidum *Pisidiæ, ut videtur.* XXII. 18, 1. *n. Cives* Isiondenses, Ἰσιονδεῖς. *ibid. vs.* 5. *Vide quæ habet Cellarius Orb. Ant.* III. 4. *p. m.* 198.

Isius, Ἴσιος, cognomen Alexandri Ætoli. XVII. 3, 3. *A patria ductum esse cognomen, intelligi videtur ex cap.* 10, 9. (*Isum oppidum Strabo habet, sed in Bœotia.*)

Ismenius, Neonis, prætoris Bœotorum, legatus ad Q. Marcium. XXVII. 1, 1 *sqq.* in carcerem conjectus, mortem sibi consciscit. 2, 9.

Isocrates, criticus & grammaticus, cum publice probasset cædem Cn. Octavii, a Demetrio Romam missus est, feræ similis. XXXII. 4, 5. *& cap.* 6 *seq.*

Issa, ἡ Ἴσσα, urbs Illyriæ, obsessa ab exercitu Teutæ reginæ, a qua defecerant Issii. II. 8, 5. *n.* Issæi, Ἰσσαῖοι, Romanis se tradunt. II. 11, 11 *sq.* Issii, οἱ Ἴσσιοι, de Dalmatarum incursione queruntur apud Romanos. XXXII. 18, 1. oppida ditionis Issiorum, Epetium & Tragurium. *ibid. vs.* 2.

Ister fluvius, ὁ Ἴστρος, terminus regni Macedonici. I. 2, 4. limi molem in Pontum invehit, quæ Stethe dicitur. IV. 41, 1 *sqq.* Intervallum a Malea promont. ad Istrum. XXXIV. 12, 11.

Isthmici ludicri participes fiunt Romani. II. 12, 8. in Isthmiorum panegyri T. Quintius SCtum de libertate Græcis redita a Romanis recitandum curat. XVIII. 29. *conf.* 27, 3.

Isthmus Carthaginiensis. I. 73, 5.

Isthmus Corinthiacus. Ad eum sunt Onei montes. II. 52, 5.

castra in Isthmo munitissima deserit Cleomenes. II. 52 *seq.* per Isthmum ex Peloponneso domum redeunt Ætoli. IV. 13, 5. per Isthmum lembos suos trajecit Demetrius Pharius. IV. 19, 7 *sqq. &* Philippus. V. 101, 4. *Fragm. gramm.* 132.

ad Isthmum pugnatur pugna Romanorum cum Achæis, *qua Achæi a Mummio debellati sunt.* III. 32, 3. templum & lucum

lucum in Isthmo instauravit Mummius. XL. 11, 1.
Isthmus Tarentinus. Per eum naves transvehendas curat Hannibal. VIII. 26.
Istri. Adversus Istros mittitur C. Claudius Consul. XXVI. 7, 1. *n.*
Itabyrium. V. 70, 6. *n.* *Vide* Atabyrium.
Italia primum cum exercitu egrediuntur Romani. I. 5, 1. 12, 5. Italiæ oræ olim sæpe a Carthaginiensium classibus vastatæ. I. 20, 7. 56, 2. Italiæ incolis ignotus navium bellicarum usus ante primum bellum Punicum. I. 20, 10.

Italiæ figura triangularis. II. 14. ejus pars maxime borealis sunt campi Circumpadani *vel* Gallia Cisalpina. II. 14, 7. ubertate præstans regio. II. 15. III. 44, 8.

in Italia plurimi porci mactantur, quos Gallia Cisalpina maxime submministrat, & maritima Italiæ ora, ab Etruscis & Gallis habitata. II. 15, 3. XII. 4, 8.

Italia vetus; Ἰταλία παλαιὰ; *mendose vulgo scriptura pro* παραλία, ora maritima Italiæ. XII. 4, 8. *n.*

Italiæ populi omnes, ad nuncium adventus Gallorum perterriti, pro Romanis, non ut socii, sed ut pro sua salute erant dimicaturi. II. 23, 13. Italici populi omnes, πάντες Ἰταλιῶται, robore & virtute bellica præstant, cum natura, tum usu. VI. 52, 10. *conf.* XVIII. 11, 10.

Italiæ inferioris ora maritima, Magna Græcia dicta. II. 39, 1. III. 118, 2. *n. quo loco pariter* παραλία *correxi, cum mendose vulgo* παλαιὰ, *id est*, Antiqua Italia *legeretur. Confer* Magna Græcia. Italiæ inferioris ora, a Freto Siculo ad Tarentum, importuosa. X. 1. Populi illam oram habitantes: Bruttii, Lucani, Daunii &c. Civitates Græcæ celeberrimæ in eadem ora. *ibid.*

Italiæ imperium post cladem Cannensem obtinere se posse desperant Romani. III. 118, 5.

Res Italicæ immixtæ rebus Græcorum inde ab Olymp. CXL. & inde ab eodem fere tempore omnes populi ad Italiam, ceu communem scopum, oculos convertere cœperunt. V. 105, 4 *sqq.* Res in Italia gestas, τὰ Ἰταλικὰ, τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, in cujusque anni historia primas omnium exposuit Polybius. XXVIII. 14, 9 *sqq. coll.* 2, 8.
Ithomates, ὁ Ἰθωμάτης *vel* Ἰθωμάτας, arx Messeniorum Peloponnesi. VII. 11, 3. *n.*
Ithoria, ἡ Ἰθωρία, Acarnaniæ locus munitissimus. II. 64, 9. *n.*
Iudæorum gens, τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος, subigitur a Scopa, Ptolemæi Epiphanis duce. XVI. 39, 1.
Iudicia Romæ in causis criminalibus exercet populus. VI. 14, 6 *sqq.* 15, 10. 16, 2. XXIV. 9, 6 *sqq.* in controversiis civilibus judicia exercent ci-

ves e senatorio ordine. VI. 17, 7.
Sextus Iulius Cæsar, Consul. XXXII. 20, 2.
legatus Romanorum ad Achæos, perquam lenia & humana proponit Achæis; sed horum duces male ei respondent, eumque decipiunt. XXXVIII. 1-3.
L. Iunius Brutus & M. Horatius, primi Coss. Romani; in quorum consulatu ictum est primum Fœdus Romanor. cum Pœnis; ab eisdem consecratum est templum Iovis Capitolini. III. 22, 1.
L. Iunius *Pullus* Cos. Lilybæum navigans, classem omnem naufragio amittit. I. 52-54. Erycem occupat. 55.
M. Iunius *Silanus*, Scipioni majori adjutor datus ad res gerendas in Hispania. X. 6, 7. XI. 20, 3 *sqq.* 23, 1. 26, 6. 33, 8.
M. *Iunius Penna?* ad Ariarathem legatus. XXXI. 13, 1.
Iunonis sacerdotes Argis cum Olympiorum victoribus contulit Timæus in suis historiis. XII. 12, 1. *n. Adde* XXIII. 18, 7. *n.* Iunonis templum Argis diripuit Pharycus. IX. 34, 10.
Iunonis templum Lacinii. XXXIV. 11, 9.
Iunonis templum prope Cynætham. IX. 17, 1. *si vera conjectura* ὡς ἐπὶ Ἡραίου *vel* ὡς ἐφ' Ἡραίου, *pro vulgato* ὡς ἐπὶ Πρασίου.
Iupiter, Marti succensens apud Homerum. XII. 26, 3. Iupiter Homericus a solo Phidia recte expressus est. XXX. 15, 4.
Iovem lapidem jurant Romani ex veteri ritu. III. 25, 7 *sqq.*
Iovis templum ἄβατον in Arcadia, in quo corpora reduntur umbræ expertia. XVI. 12, 7. Iovis mensæ (*Thebis*) aureas laminas detraxit Zeuxippus Bœotus. XIII. 2, 7.
Iovis Atabyrii templum Agrigenti & Rhodii. IX. 27, 7.
Iovis Capitolini templum, consecratum a L. Iunio Bruto & M. Horatio Coss. III. 22, 1. in eo, in Ædilium ærario servantur tabulæ fœderum. III. 26, 1.
Cesbedium, Iovis templum prope Selgam. V. 76, 2. *n.*
Iovi Homorio (*s.* Homario) communem ædem posuerunt Crotoniatæ, Sybaritæ, Cauloniatæ, quemadmodum Achæi. II. 39, 6. *n.* V. 93, 10. *n.*
in Iovis Idæi templo in Creta servantur tabulæ fœderum. XXVII. 16, 3.
Iovis Lycæi ara Messenæ, & columna ad eum posita cum inscriptione in honorem Arcadum. IV. 33, 2. *n.*
Iovis Olympii templum Agrigenti. IX. 27, 9. Iovis Olympii templum (τὸ Ὀλυμπιεῖον) Athenis, ornatum ab Antiocho Epiph. XXVI. 10, 12.
Iovis Olympiaci statuam Olympiæ miratur L. Æmilius Paullus Cos. XXX. 15, 3 *sq.* Iovis Olympiaci templum ornat Mummius. XL. 11, 1.

Ius, belli. II. 58, 10. V. 11, 3 *sq.*
jus gentium violatum a Teuta. II. 8, 12. a Mantinensibus. II. 58, 6 *sq.*
juris repetendi formulæ. *Fragm. gramm.* 39. *Adnot. ad XXIV.* 1, 2.
juris æquabilitas; *vide* Libertas.
Iusjurandum; *vide* Sacramentum.
ejus religio summa apud Romanos, minor apud Græcos. VI. 56, 13 *sq.* exemplum religionis jurisjurandi in legatis captivorum post pugnam Cannensem. VI. 58, 3 *sq.* & *vs.* 12.
Iusti & honesti notitia quomodo oriatur. VI. 5 *extr.* & *seq.*
Iustitiæ initium & finis est Officii notitia & vis. VI. 6, 7.
Iustitiæ oculus, quem homines impune non spernunt. XXIV. 8, 3. justitia causse spondet victoriam. III. 10, 1.
Iustitium per XXV annos in Bœotia. XXIII. 2, 2.
Iuvenes Romæ in judiciis & in salutationibus magnam partem temporis terebant. XXXII. 15, 8. juvenes Romani quo pacto ad subeunda pericula & ad fortitudinem exercitari consueverint. VI. 39.

K.

Keræas, (*f.* Chæreas,) unus e ducibus Ptolemæi, ad Antiochum M. transit. V. 70, 10. *n.* & ab eo Samariæ præficitur. 71, 11.

Cetera nomina in Græco sermone a K incipientia vide sub litera C.

L.

Labæ, Λάβαι, urbs Chatteniæ in Arabia. XIII. 9, 2.
Labbana. Vide Adn. ad V. 51, 2.
Labeatis, ἡ Λαβεᾶτις, regio Illyriæ in qua urbs Meteon *vel* Medeon. XXIX. 2, 5. *n.*
Labryna, Λαβρύνα, *vitiosa vulgo scriptura, pro* Larymna, Λάρυμνα. XX. 5, 7. *n.*
Labus, (*sive* Labutas) Λάβος (*s.* Λαβούτας) mons ingens, quem trajiciens Antiochus ex Parthia in Hyrcaniam venit. X. 29, 3. *n.* 31, 1.
Lacedæmon, Sparta; Lacedæmonii, Spartani. Laconia, *s.* Laconica regio, ἡ Λακωνική.
Perperam passim in codd. Polybianis Λακεδαιμονία *scribitur pro* Μακεδονία. IV. 1, 5. 29, 1. XXIII. 10, 1. *Sic* Λακεδαιμόνων *pro* Μακεδόνων. IX. 28, 1.
De Rebus Lacedæmoniorum *confer* Cleomenes, Lycurgus, Machanidas, Nabis, *&c.*
Spartæ situs. V. 22, 1 *sqq.* urbs duplo major Megalopoli. IX. 21, 2. Lacedæmonii major populus, quam Achæi proprie sic dicti. II. 38. 3.
Lacedæmoniorum principatus brevis. I. 2, 3.
Lacedæmonii per Antalcidam pacem fecerunt cum Persarum rege; I. 6, 2. turpem pacem, qua illi Græcas Asiæ civitates Persis prodiderunt. VI. 49, 5. & suum dominatum in

Græciæ civitates firmarunt. *ibid.* & IV. 27, 5. Capta per dolum Cadmea, auctorem doli puniverunt, nec tamen Cadmeam reddiderunt Thebanis; liberas renunciarunt Græcas civitates, nec tamen Harmoſtas ſuos inde revocarunt. IV. 27, 4.

poſt Leuctricam pugnam arbitrium contentionis cum Thebanis permiſerunt Achæis. II. 39, 8 *ſqq.* poſt eamdem pugnam Meſſenios fœdere excluſos volunt; ſed Achæorum opera comprehenduntur fœdere Meſſenii, excluduntur Lacedæmonii. IV. 33, 8 *ſq.*

Tiſamenus, Oreſtis filius, poſt reditum Heraclidarum Sparta ejectus. II. 41, 4. *inde* Heraclidarum regnum Spartæ ad poſteros propagatum. IV. 34, 5. 35, 14.

Colonia Lacedæmoniorum, Lyttus Cretæ. IV. 54, 6. *item* Tarentum. VIII. 35, 9. eorumdem cognati Selgenſes. V. 76, 11.

Lacedæmoniorum rempubl. e variis formis mixtam voluit Lycurgus. VI. 3, 8. *& cap.* 10. ei ſimilem eſſe remp. Cretenſium contendunt nonnulli auctores; *a quibus diſſentit Polybius*, diſſimilia utriusque reip. inſtituta *exponens* VI. 45 *ſeq.* Forma reip. a Lycurgo deſcripta, ad tuendam patriæ libertatem idonea erat; ſimulac vero extrinſecus voluerunt imperium proferre Spartani, deferenda erant Lycurgi inſtituta. VI. 48-50. Pulcerrima repub. uſi ſunt a Lycurgi tempore usque ad Leuctricam pugnam; deinde a tyrannis oppreſſi. IV. 81, 12 *ſqq.*

Tibiam & rhythmum non ſine cauſſa Lacedæmonii & Cretenſes, loco tubæ, ad bellum adhibuerunt. IV. 20, 6. *μόρα* Lacedæmoniorum nongentis viris conſtabat, *auctore Polybio. Fragm. hiſt.* 25. Lacedæmoniorum reges, ex veteri inſtituto, prædæ bello captæ tertiam partem accipiunt. II. 62, 1.

Spartanorum regum, Cleombroti & Ageſilai contraria conſilia. IX. 23, 7 *ſq.* Spartam de improviſo capturus Epaminondas, ſpe excidit. IX. 8 *ſeq.*

Spartanorum agrum vaſtavit Philippus, Amyntæ filius, & oppidorum agrique partem Argivis adtribuit, partim Tegeatis, aliam Megalopolitanis, aliam Meſſeniis. IX. 28, 5 *ſqq. cf. cap.* 33, 8 *ſqq.* Iſti populi, Spartanorum finitimi, præ ceteris ſemper impetui eorumdem expoſiti fuerunt. V. 92, 10.

Lacedæmonius, & Laconica diſciplina imbutus, Xanthippus, is qui Regulum vicit. I. 32, 1.

In Laconicam cum exercitu intrat Antigonus *Doſon;* II. 54, 8. II. 65. &, victo ad Sellaſiam Cleomene, Sparta potitus, avitam Lacedæmoniis remp. reſtituit. II. 70, 1. (*conf.* Cleomenes.) ſociali fœdere eos comprehendit. IV. 9, 4 *ſqq.* 15, 4 *&* 6. 16, 5. Brachyllam

chyllam Bœotum curatorem urbis relinquit. XX. 5, 12. Lacedæmoniis ad commune bellum Sociorum contra Ætolos copias imperat prætor Achæorum; IV. 15, 4 & 6. sed illi clam fœdus & societatem cum Ætolis ineunt. IV. 16, 5. 23, 8. & imperatas mittere copias negligunt. 19, 10. regem non habentes, internis seditionibus agitantur; alii Ætolis favent, alii Philippo, qui cum exercitu in propinquo est. Adimantus ephorus cum aliis, qui Macedonibus favent, occiditur. IV. 22.

Philippus, turbis internis se non immiscens, societatem cum Lacedæmoniis firmat. IV. 24. Lacedæmonii, ad copias conscribendas ad bellum Sociale denuo ex decreto Achæorum invitati, IV. 26, 2. sine responso dimittunt legatos, & legatum arcessunt ab Ætolis. 34.

Novi motus Spartæ; trucidantur ephori Philippo faventes; fit fœdus cum Ætolis, novi creantur reges, accepto nuncio de Cleomenis morte. IV. 35. duce Lycurgo rege, Argivis & Achæis bellum inferunt Lacedæmonii, & plura oppida capiunt. 36. ex fœdere auxilia mittunt Eleis. 80, 4 *sqq.* Philippi præsentia territi, omnes rure copias convehunt. 81, 11. duce Lycurgo rege, Messeniam invadunt, sed re infecta redeunt. V. 5, 1. 17, 1 *sq.*

Philippus, ex Ætolia reversus, Spartam petit, & Laconicam usque ad Tænarum populatur. V. 18 *seq.*

Lacedæmonios ad societatem Ætolorum, Romanorum & Attali trahere student Ætoli; contra ad Philippi societatem invitant Acarnanes. IX. 28-39. Illi præferunt Ætolorum partes adv. Philippum & Achæos. X. 41, 2. Laconicam, victo Machanida, impune deprædantur Achæi. XI. 18, 8 *sqq.* eamdem rursus, regnante Nabide, per Philopœmenis stratagema incursant Achæi. XVI. 36 *seq.*

Romam legatos mittunt Lacedæmonii de obsidibus, de vicis Laconiæ, & de veteribus Exsulibus. XX. 12. *n.* obsides remittit senatus, excepto Nabidis filio. XX. 13, 4.

Spartanos 80 occidit Philopœmen, muros urbis dejicit, & veteres exsules in urbem reducit. XXII. 23, 2. XXIII. 1, 1 *sq.* 7, 5 *sq.* 11, 7. iidem Veteres Exsules mox legatis Romam missis, eosdem Achæos & Philopœmenem ingrati accusant. XXIII. 11, 7 *sq.* 12, 2 *sq.* XXIV. 4. *conf. c.* 10, 11. Alii legati Lacedæmoniorum a piratis occisi. XXIV. 11.

Sparta in Fœdus Achæorum recipitur. XXV. 1. *& cap.* 2, 1 *sq.* De variis generibus Exsulum Spartanorum deliberant Achæi. XXV. 1, 8 *sqq. n. & cap.* 3. rursus de eisdem deliberant Achæi. XXVI. 1. & novam legationem utrique Romam mittunt. XXVI. 2. *&*

cap. 3, 1. Romanorum reſponſum. 3, 2 *ſqq.*

Lacedæmonii de agro litigant cum Megalopolitanis, arbitris Romanis. XXXI. 9, 7.

controverſias & bellum habent cum Achæis, quod componere fruſtra tentat S. Iulius Cæſar, legatus Romanorum. XXXVIII. 2 *ſeq.* XL. 2, 6.

Lacinium, Λακίνιον, promontorium Italiæ *in Bruttiis*, cum celebri Iunonis templo. XXXIV. 11, 9 *ſq.* circa Lacinium fere per biennium hæret Hannibal. XV. 1, 11. eodem loci in columna æneis tabulis inſcribi curavit numerum copiarum, quas partim in Hiſpania reliquit Asdrubali fratri, III. 33, 18. partim quibus ipſe in Italia uſus eſt. III. 56, 4.

Lacus in Alpibus plures. XXXIV. 10, 19 *ſqq.*

Lacus Mæoticus, Traſimenus *&c. vide ſuo loco.*

Lade, Λάδη, *inſula Ioniæ ante Miletum.* XVI. 14, 5. *n.* ubi pugnata eſt pugna navalis inter Philippum & Rhodios. *ibid. & ſqq.*

Ladicus, Acarnan, Triphyliæ a Philippo præfectus. IV. 80, 15.

Ladocea, τὰ Λαδόκεια, locus in agro Megalopolitano, ubi acie victi ſunt Achæi a Cleomene. II. 51, 3. *n.* 55, 2.

C. Lælius, a puero ſodalis & comes Scipionis Afric. majoris. X. 3, 2. ex eo multa cognovit Polybius ad Scipionem pertinentia. *ibid.* ſolus conſiliorum Scipionis erat conſcius. X. 9, 1 *&* 4. claſſi præfectus. *ibid. &* 12, 2. eidem Scipio tradit nobiliores captivos Romam ducendos. X. 18, 2.

Roma ad Scipionem redit. X. 37, 6. pugnat ad Bæcula 39, 4. intereſt pugnæ cum Indibili. XI. 32 *ſeq.* cum Scipione Romam redit. XI. 33, 8.

in Africa, cum Maſiniſſa, caſtra Syphacis incendit. XIV. 4. victum acie Syphacem perſequitur. XIV. 8 *ſeq.* equitatui præeſt in pugna Scipionis cum Hannibale. XV. 9, 8. & fortiter rem gerit. *c.* 12. *&* 14, 7 *ſq.*

Lænas, Λαινάτος. *vide* Popillius.

Læſtrygones, Λαιστρυγόνες, Leontinum campum in Sicilia habitantes. VIII. 11, 13.

Lævi; *vide Lai.*

Lagius, a Diæo in carcerem conjectus, mox rurſus dimiſſus. XL. 5, 2 *ſeqq. conf.* 4, 1.

Lagoras, Cretenſis, Nicolai juſſu, ducis Ptolemæi, fauces prope Berytum occupat, contra Antiochi adventum. V. 61, 9.

ejus conſilio capitur urbs Sardes. VII. 15 *ſeqq.* primus ipſe murum conſcendit, 17, 3. & urbem occupat. *c.* 18.

Lagus, Ptolemæi pater. II. 41, 1. V. 67, 10.

Lai, (*s.* Lævi) Λάοι, *forte* Λαῖοι, populus Gallicus, ad Padi fontes habitans. II. 17, 4. *n.*

Lamia, Λαμία, *Theſſaliæ oppidum.* XX. 11, 2 *ſq.*

pugna

pugna ad Lamiam. IX. 29, 2.

Laminis aureis & argenteis vestita omnia in regia Ecbatanæ. X. 27, 10. laminas aureas Iovis aræ detraxit Zeuxippus. XXIII. 2, 7.

Lamius, Ambraciota, Ætolorum legatus Romam missus. XVII. 10, 9.

Lampæi, Λαμπαῖοι, (*al.* Λαπταῖοι) Cretenses, a Cnossiorum societate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. urbe sua excipiunt Lyttios, quorum urbs, civibus in expeditionem profectis, diruta & incensa fuerat a Cnossiis. IV. 54, 5. Lampæi & Polyrrhenii cum Achæo & Philippo societatem ineunt. 55, 1.

Lampetia, Λαμπέτεια, urbs Bruttiorum. XIII. 10, 2.

Lampsacus, ἡ τῶν Λαμψακηνῶν πόλις, occupata ab Antiocho. XXI. 10, 3. 11, 2.

Lampsacenorum legati Lysimachiæ coram Antiocho cum legatis libere agunt. XVIII. 35.

Landamis, *mendosa scriptura codicis Bav.* XXXI. 16, 2. *pro* Κάλυνδα.

Laodice, soror Andromachi, patris Achæi, uxor Seleuci Callinici, mater Antiochi Magni. IV. 51, 4. VIII. 22, 11.

Laodice, Mithridatis filia, Ponti regis, Antiochi M. uxor. V. 43, 1 *sqq.* filium parit Antiocho. V. 55, 2. (*Neptis fuit Seleuci Callinici ex filia, quæ Mithridati nupserat, ut discimus ex Iustini lib. XXXVIII. c.* 5, 3. *adeoque Antiochi mariti neptis ex sorore.*)

Laodice, Mithridatis filia, (*soror, ut videtur, natu major superioris*) Achæi uxor. VIII. 21 *seq.* educata a Logbasi Selgensi. V. 74, 4.

Laodice, Persei sponsa, magna pompa a Rhodiis ad regem deducta. XXVI. 7, 7 *sqq.*

Laodice, filia Antiochi Epiphanis, cum Alexandro, qui ejus frater perhibebatur, Romam adducitur ab Heraclide. XXXIII. 14, 1 *sq.* 16, 6 *sqq.*

Laodicea *ad mare*, Λαοδίκεια, *una e quatuor principibus Syriæ urbibus.* V. 45, 8. (*nisi ibi intelligenda* Laodicea ad Libanum, *quam ad introitum Campi Marsyæ sitam Strabo ait; cf. Cellar.* III. 12. p. 443. *At Polybius*, Antiochum, Laodicea profectum, *nonnisi* trajecto deserto Marsyam Campum ingressum esse *scribit.*

Laodiceæ Syriæ Cn. Octavium occidit Leptines. XXXII. 7, 2. Laodicenses, Λαοδικεῖς. XXXII. 7, 3.

Laodicea Phrygiæ, Λαοδίκεια ἡ ἐν Φρυγίᾳ. Ibi diadema & regium titulum sumsit Achæus. V. 57, 5.

Laodicii campi. Sic ex vitiosa lectione vulgo editum erat, pro Ladocea, *quod vide.*

Lapateni, Λαπατηνοί; cum eis de deditione per legatos agit Lucius *nescio quis. Fragm. hist.* 26. *& ibi Not.*

Lapethus, Λάπηθος, *s.* Λάπιθος, *Lapithus*; urbs Cypri. XL. 12, 6.

Laqueo

Laqueo de collo pendente verba facere jubebat lex Zaleuci. XII. 16, 9 *sqq.*

Largitiones Romæ infames, & pro capitali crimine habitæ; apud Pœnos ne turpes quidem habebantur. VI. 56, 3 *sq.*

Larinas ager, ἡ Λαρινᾶτις χώρα, in Apuliæ confinibus. In eo est arx Calela *vel* Calena. III. 101, 3. *n.*

Lariſſa, ἡ Λάρισσα, Theſſaliæ urbs, in poteſtate Philippi. IV. 66, 7. 67, 6. V. 97, 4. 99, 1 *sqq.* IX. 18, 6. XVIII. 2, 3. victo Philippo, eam petit T. Quintius. XVIII. 10, 5. 17, 8. chartophylacium ibi habuerat Philippus. XVIII. 16, 2.

Lariſſæi, Λαρισσαῖοι. V. 99, 4.

Lariſſa Cremaſte, Λάρισσα ἡ Κρεμαστή, *in Theſſalia, prope Echinum, haud procul a mari.* Eam a Philippo repetunt Ætoli. XVIII. 21, 3. *quo e loco adparet, eamdem* Lariſſam Cremaſten intelligendam eſſe. XVII. 3, 12. & 8, 9. *quamquam ibi non adjectum cognomen.*

Larius lacus, in Alpibus; ἡ Λάριος λίμνη. XXXIV. 10, 21.

Larymna, ἡ Λάρυμνα, opp. Bœotiæ. XX. 5, 7. *n. Mendoſe vulgo* Λαβρύνα.

Laſion, ὁ Λασιών, urbs Eleorum, capta a Philippo, Achæis traditur. IV. 72, 7. 73, 1 *ſq. Videtur* in Piſatide *fuiſſe.* IV. 74, 1. Prope eam eſt Pyrgus, caſtellum Eleorum ἐν τοῖς Πειραικοῖς, captum a Philippo. V. 102, 6. *n.*

Laſys, *s.* Laſes, Thespienſium legatus Romam. XXVII. 1, 1.

Latina lingua vetus, multum diverſa ab ea, qua utebantur Romani ætate Polybii. III. 22, 3.

Latini, a Romanis ſubacti. I. 6, 3. Latini nominis ſocii in tabulas militares relati bello Gallico Ciſalp. 80,000 pedites, 5000 equites. II. 24, 10.

Latium, ἡ Λατίνη χώρα. Latii oppida maritima antiquis fœderibus Romanorum cum Pœnis comprehenſa. III. 22, 11. 23, 6. 24, 5 & 16. in Latio caſtellum ædificare vetantur Pœni fœdere cum Romanis. III. 22, 13.

Latronum ſocietas perit, ubi fidem ipſi inter ſe non ſervant. IV. 29, 4.

Lattabus, Ætolus, conventum Bœotorum violat. IX. 34, 11.

Laurentinus populus, δῆμος Λαυρεντίνων, in ora Latii, antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehenſus III. 22, 11. *n.* 24, 16.

Lebadenſes legati ad Q. Marcium, Λεβαδεῖς, *ex Lebadia* Bœotiæ, urbem ſuam Romanis tradunt. XXVII. 1, 4.

Lebecii, *s.* Libicii, Λεβέκιοι, populus Gallicus, circa Padi fontes. II. 17, 4. *n.*

Lechæum, τὸ Λέχαιον, Corinthi portus ab occidente. (*Nonnumquam* Λέχεον *dant codd. noſtri omnes*, ut V. 24, 12. 25, 4.) Eo conveniunt naves Philippi & Achæorum. V. 2, 4. in portum redeunt. 17, 8. 24, 12. *Adde* V. 28, 3.

Lechetæ. Λεχητῶν regulum *faciunt*

ciunt Indibilem *codices noſtri*; *unus* Λεγγίτων, *pro* Ἱλεργητῶν. X. 18, 7. *n.*

Lectio. *Vide* Legendi uſus.

Legati decem ordinandis provinciis. *Vide* Decem legati.

Legati regum populorumque in ſenatum Romæ introducuntur a Conſulibus. VI. 12, 2. &, *his abſentibus*, a prætore. *Not. ad* XXIII. 1, 3. *& ad* XXIV. 1, 8. interdum a tribuno plebis invito prætore. XXX. 4, 6.

legati populorum ſociorum in urbem ſtatim intromittuntur; legati populorum quibuscum bellum eſt Romanis, ultra Tiberim tendere jubentur. XXXV. 2, 3 *ſq.* Perſei legati Roma & Italia jubentur excedere. XXVII. 7. pariter legatus Ptolemæi Philomet. XXXII. 1, 3.

Legationes *diverſorum populorum regumque, a Polybio commemoratæ:*

Achæorum; in Ægyptum deſtinata. XXV. 7. in Ægyptum miſſæ. XXVIII. 10, 8 *ſq. & cap.* 16, 3. *&* 17, 3. XXIX. 9, 6. ad Antiochum Epiphanem. XXIX. 9, 6. ad Attalum. XXVIII. 10, 7. ad Philippum regem. IV. 15, 1 *ſq.* 64, 1 *ſqq.* Rhodum. XVI. 35. Romam. XVII. 10, 11. XXIV. 10. XXV. 2, 3 & 11. XXVI. 1 *ſeqq.* XXXI. 6, 1. *& cap.* 8. XXXII. 2. XXXIII. 13. ad Romanum Coſ. Q. Marcium. XXVIII. 10 *ſeq.* in Syriam. XXIX. 9, 6. *Conf.* Achæi.

Ætolorum; ad Rhodios & Athenienſes. XXII. 8, 10. Romam. XVII. 10, 9. XXI. 1. XXII. 8, 11. *& cap.* 9, 7 *ſqq.* XXII. 9, 18 *ſq.* XXII. 13, 15 *ſq. & cap.* 14. *Conf.* Ætoli.

Amynandri regis, Romam. XVII. 10, 7.

Antiochi Magni; ad Scipiones. XXI. 10 *ſeqq.* XXI. 13. Romam. XXII. 8. Antiochi Epiphanis, Romam. XXVII. 17. *&* XXVIII. 1. XXVIII. 18.

Aravacarum, Romam. XXXV. 2.

Ariarathis, ad Cn. Manlium procoſ. XXII. 24, 4 *ſqq.* Ariarathis filii, Romam. XXXI. 14. XXXII. 3.

Aſiæ civitatum, Romam adv. Eumenem. XXXI. 6, 4.

Attali, Romam. *Vide* Attalus, Attali filius.

Athenienſium, ad Attalum. XVI. 25. in Ægyptum. XXVIII. 16. Romam, pro Ætolis. XXII. 14. pro Haliartiis & pro ſe. XXX. 18. ad Scipiones, pro Ætolis. XXI. 2. pro ſe ad deprecandam mulctam, propter Oropi vaſtationem impoſitam. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *conf.* Athenienſes.

Bœotorum, ad T. Quintium. XVIII. 26. Romam. XXIII. 2, 9.

Carthaginenſium. *Vide ſuo loco, in* Carthago *&* Carthaginienſes. *Et ſic de ceterorum ſive populorum ſive regum legationibus, quæ hoc titulo in Indice Caſauboniano commemorantur, vide nomina ipſorum populorum regumque, de quorum legationibus agitur;*

agitur; nec opus eſt eadem hoc loco repetere. Conſule etiam, ſi lubet, Indices Argumentorum ad calcem Tomi III. & IV. noſtræ hujus Editionis.

Romanorum Legationes ad exteras gentes decernuntur mittunturque a Senatu. VI. 13, 6 *ſq.* Legatus Romanus per inſidias necatur a Teuta regina. II. 8, 12. legati Romani occiduntur a Gallis. II. 19, 9. violantur ab Oxybiis. XXXIII. 7. a Pœnis. XV. 2. Cn. Octavius, legatus Romanus, occiditur in Syria. XXXI. 19, 1. Æmilio legato Romano feſtive illudit Philippus. XVI. 24. *Celebris* legatio C. Popillii in Ægyptum ad Antiochum Epiphanem. XXIX. 11. Scipio Africanus, legatus ad regna terrarum orbis componenda, nonniſi quinque ſervos ſecum habuit. *Fragm. hiſt.* 63.

Legendi uſus & exercitatio vim habet admirabilem. X. 47, 6 *ſqq.*

Leges; *vide* Lex.

Legio Romana, στρατόπεδον. Quatuor legiones conſulares quotannis legunt Romani, (VI. 19, 6 *ſq.*) peditum quamque 4000, equitum 300. I. 16, 2. *n.* interdum ped. 4200, interdum 5000; equitum vero alias 200. III. 107, 10 *ſq.* VI. 20, 8 *ſq.* Bello Gallico Ciſalpino, quatuor legiones in Etruriam miſſæ ſunt, quæque peditum 5200, equitum 300. II. 24, 3. *n.* cum 4 legionibus illis Romanis, erant Sociorum pedites 30,000; equites 2000. *ibid. vs.* 4.

Bello Punico ſecundo, in pugna ad Trebiam, junctæ erant quatuor legiones conſulares, continentes 16,000 pedites Romanos, ſocios 20,000; equites Romanos ſociosque 4000. III. 72, 11 *ſq.* in Pugna Cannenſi, octo junctæ erant legiones Romanæ, quarum cuique adtributus erat ſuus numerus ſociorum. III. 107, 9.

Sociorum numerus, legioni Romanæ adtributorum, peditum par, equitum plerumque triplex. III. 107, 10. *n.* VI. 26, 7. *n. conf.* VI. 30, 2. Legio Romana, στρατόπεδον Ῥωμαϊκὸν, diſtinguitur a ſociis, συμμάχοις. II. 24, 3 *ſq.* III. 107, 12. & X. 16, 4. *ubi* δύο στρατόπεδα Ῥωμαϊκὰ & δύο στρατόπεδα συμμάχων conficiunt duas integras legiones conſulares.

Quatuor legiones quatuor complent claſſes; prima legio dicitur prima claſſis, & ſic porro; cum quibus M. Regulus & L. Manlius Coſſ. Africam petunt. I. 26.

Quarta legio a Boiis obſeſſa in Tannetis vico. III. 40, 13.

Lembus, λέμβος, Illyriorum proprium genus navigii. V. 109, 3.

ante primum Punicum bellum, lembum nullum habuerant Romani. I. 20, 13. lembi, claſſem Romanam in Siciliam navigantem præire ſoliti. I. 53, 9.

Lembi centum vehunt 5000 Illyrios. II. 3, 1. lembis duobus,

bus, non amplius, Liſſum prætervehi licet Illyriis ex lege fœderis cum Romanis. II. 12, 3.

lemborum magnum numerum Galli in Rhodano habebant, quibus negotiationem maritimam exercebant. III. 42, 2. lembis Rhodanum trajicit exercitus Hannibalis. 43, 2.

claſſem lemborum centum parat Philippus ad transportandum militem. V. 109. lembi per Iſthmum Corinthiacum transvehuntur. *vide* Iſthmus.

Lemnus inſula, ἡ Λῆμνος, cum Delo, Athenienſibus petentibus datur a ſenatu Romano. XXX. 18.

Æthalia etiam nominantur. XXXIV. 11, 4.

Lentulus, Λέντλος & Λέντουλος. XVIII. 31, 1. *n.*

C. *Cornelius* Lentulus, legatus Romanorum ad Ptolemæum juniorem Cyrenen. XXXII. 1, 4.

L. Lentulus, legatus ad res Græciæ & Aſiæ inſpiciendas. XXXI. 23, 9.

P. *Cornelius* Lentulus, unus ex decem legatis T. Quintio a ſenatu miſſis poſt bellum Philippicum; navigat in Aſiam, & Bargylia urbem liberat. XVIII. 31, 1. revertitur Selymbriam in Thraciam, & inde Lyſimachiam abit ad colloquium cum Antiocho. XVIII. 33, 1 *ſq. coll.* 32, 3.

P. *Cornelius* Lentulus, frater Servii. XXVII. 2, 12. *n.* legatus Roman. ad Attalum & Pruſiam. XXXII. 26, 1. XXXIII. 1, 1.

Servius *Cornelius Lentulus*, Chalcidi præficitur a Q. Marcio legato Romanor. XXVII. 2, 8. *n.*

Leo. *vide* Leon, & Leones.

Leocritus, ad devaſtandam Galatiam mittitur a Pharnace. XXV. 4, 1 & 6.

Leon, præfectus equitatus Macedonici in prælio ad Cynoſcephalas. XVIII. 5, 2.

Léon, dux copiarum ab Eumene auxilio miſſarum Cydoniatis Cretenſibus adv. Gortynios. XXVIII. 13, 2 *ſq.*

Leones nonniſi ſenio confecti invadunt homines; capti e cruce ſuſpenduntur. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 11. leonum multitudo in Africa. XII. 3, 5.

leonem, qui Perſarum regis equum invaſerat, occidit homo Perſa, cui rex omnem regionem dono dat, quæ Cappadocia inde denominata eſt. *Fragm. hiſt.* 10.

Leonidas, Λεωνίδης, ad mortem voluntariam proficiſcitur. IX. 38, 3.

Leonidas, *ſecundus ejus nominis*, Λεωνίδης, ſocer Cleombroti, regno Spartæ excidit. IV. 35, 11. *n.*

Leontini, Leontinorum oppidum, Leontium, in Sicilia, ἡ τῶν Λεοντίνων πόλις, *ubi occiſus eſt Hieronymus rex Syracuſanorum.* Situs & partes urbis. VII. 6.

Leontium, Λεόντιον, urbs Achaiæ, ex XII primum olim fœderatis. II. 41, 8. cum præda e Pharæenſium agro facta, Leontium ſe recipit Euripidas Ætolus,

Ætolus, dux Eleorum. V. 94, 5.

Civis Leonteſius *vel* Leontenſis, Λεοντήσιος. XXVI. 1, 8.

Leontius, comes Philippi regis, cetratorum præfectus relinquitur ex teſtamento Antigoni, tutoris Philippi. IV. 87, 8. V. 27, 4. totus eſt in poteſtate Apellis, qui ad ſe omnem poteſtatem trahere molitur. IV. 87, 9. Leontii & Apellis malas artes intelligit Philippus. V. 1, 8. Leontius conjurat cum Apelle & Megalea, de impediendis conſiliis regis. V. 2, 8.

Per Leontii perfidiam Palus oppidum Cephalleniæ, muro jam ſubruto, non capitur. V. 4. & 100, 7. conſilium Philippi Thermum pergendi impedire conatur Leontius. V. 7. rebus lætis Philippi dolet Leontius cum Megalea. V. 14, 11. poſt cœnam Aratum in via publica lapidibus inceſſit, mox vero e tumultu ſe ſubducit. V. 15. deprehenſo Megalea, cum regem minus terrere non poſſet Leontius, ſponſorem ſe dat pro mulcta Megaleæ dicta. 16. Argis cædem patraverat poſt diſceſſum Antigoni. 16, 6.

ſeditionem militum concitat adv. Philippum, & Apellem advocat. V. 25 *ſeq.* poſtquam Megaleas aufugit, ſponſor ejus Leontius in vincula conjicitur, moxque necatur juſſu Philippi. 27. merito. V. 100, 7.

Leontius, præfectus præſidii Ægyptiaci Seleuciæ, coactus proditione minorum ducum, urbem Antiocho M. tradit. V. 60, 9 *ſq.*

Lepidus; *vide* Æmilius.

Leporis & cuniculi differentia. XII. 3.

Lepreum, Λέπρεον, oppidum Triphyliæ in Peloponneſo. IV. 77, 9.

Cives Lepreatæ, Λεπρεᾶται, excedere coacto præſidio Eleorum & Ætolorum, Philippo urbem tradunt. IV. 79, 2. 80 *toto.*

Leptines, Syracuſanus, ſocer Hieronymi. I. 9, 2 *ſq.*

Leptines, αὐτόχειρ Cn. Octavii legati Rom. in Syria. XXXII. 4 *extr.* homo fanaticus, Romam miſſus a Demetrio ſotere, remiſſus a ſenatu. 6 *ſeq.*

Leptis, opp. Libyæ, ubi pugnat Matho, dux rebellium, cum Amilcare. I. 87, 7.

Lergetæ, Λεργῆται, *ex codicum noſtrorum ſcriptura* III. 33, 15. *ubi ex Livio* Ilergètes *ſcripſimus.*

Leucæ, Λεῦκαι, oppidum Peloponneſi, ditionis Argivorum, *ad ſinum Argolicum* inter Praſias & Cyphanta portum; Argivis eripitur a Spartanis. IV. 36, 5. *Confer* Praſiæ & Cyphanta.

Leucæ, Λεῦκαι, locus Laconicæ, inter Acrias & Bœarum agrum, *ad oram ſinus Laconici.* V. 19, 8. *& ibi Adnot. Hunc locum Strabo, lib. VIII. p.* 363. *inter vicum vel oppidulum, cui Helos nomen & inter Cypariſſiam ponit, hisque verbis deſignat:* ἔστι

ἐστὶ δὲ καὶ πεδίον καλούμενον Λεύκη. *Confer Liv. XXXV.* 27. *& Polyb.* V. 19, 7.

Leucas *vel* Leucadia, *peninſula cum urbe cognomine*, Acarnaniæ *contigua, & ab ea nonniſi* Dioryctо *ſeparata, id* eſt canali manu facto. *vide* Dioryctus.

Leucadem ex Cephallenia navigat Philippus; inde in Ambracicum ſinum. V. 5, 11 *ſq.* eodem redit. V. 16, 5. & inde Corinthum repetit, 17, 8. *Adde* XXII. 9, 19.

Scerdilædi lembi Leucadem adpellunt, & ibi piraticam exercent. V. 95, 1 *ſqq.* 101, 1. 108, 1.

Philippus ibi cum claſſe ſtans, Romanam claſſem obſervat. V. 109, 9.

Leucadem ſibi a Romanis, poſt bellum Philippicum, poſtulant Ætoli. XVIII. 30, 8.

Leuctra, τὰ Λεῦκτρα, oppidum Laconiæ.

Leuctrica pugna, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. I. 6, 1. Poſt Leuctricam pugnam contentionum ſuarum arbitrium Thebani & Spartani Achæis permittunt. II. 39, 8. a Lycurgo usque ad Leuctricam pugnam pulcerrima repub. uſi ſunt Lacedæmonii. IV. 81, 12. Leuctricis temporibus, ἐν τοῖς Λευκτρικοῖς καιροῖς, ſummam gloriam & potentiam adepti ſunt Bœoti. XX. 4, 2.

paulo ante Leuctricam pugnam, πρὸ τῶν Λευκτρικῶν, mari hauſta eſt Helice, urbs Achaiæ. II. 41, 7.

ad Leuctrica tempora poſtquam in hiſtoria ſua pervenit Theopompus, ſubito abrumpit filum, & ad res Philippi transſilit. VIII. 13, 3.

Lex apud Romanos ſervum necat fugitivum. I. 69, 5.

lex de dividendis agris, a C. Flaminio lata, magnorum cauſſa malorum. II. 21, 7 *ſq.*

legum ſanciendarum apud Romanos arbiter erat Populus. VI. 14, 10. 16, 3.

Lycurgi, Zaleuci leges. *Vide* Lycurgus, Zaleucus.

Liba *vel* Libba, ἡ Λίβα *vel* Λίββα, urbs Meſopotamiæ ad Tigrim; *forte eadem cum Lambano vel Labbana.* V. 51, 2. *n.*

Libanus mons, ὁ Λίβανος, Marſyas campus, inter Libani & Antilibani radices. V. 45, 9. in Libani & Antilibani confinibus oritur Orontes, per Amyces Campum Antiochiam fluens. V. 59, 10.

Libani montis radices oram maritimam Phœniciæ, circa Platanum & Porphyreonem, in anguſtum ſpatium cogunt. V. 69, 1 *ſqq. coll.* 68, 6.

Libera civitas; *vide* Civitas, & Democratia.

Liberalia, ab Arcadibus ſolennibus ludis celebrata, Διονυσιακοῖς ἀγωνιτικοῖς. IV. 20, 9.

Liberi patris theatrum, τὸ Διονυσιακὸν θέατρον, theatrum ludis ſcenicis agendis Alexandriæ. XV. 30, 4. *Conf.* Theatrum.

Liberi, pignus fidei. VIII. 2, 3. pro liberis & patria pugnantes Romani, iræ modum ponere nesciunt. VI. 52, 7.

Libertas & juris æquabilitas nulla usquam magis perfecta quam in Achæorum republica. II. 38, 6. de Libertate cogitare non possunt quibus Pax sine exceptione summum bonum videtur. IV. 31, 4.

libertas ex Lycurgi legibus diutius Lacedæmoniis, quam ulli alii populo, conservata est. VI. 10, 11.

Liberti habitu incedens Prusias, libertum populi Romani se esse profitetur. XXX. 16.

Libicii; *vide* Lebecii.

Libra Romana. Talentum optimi argenti Attici non minus 80 libris Romanis pendit. XXII. 66, 19.

Libri multi uno filo contexti, faciliores sunt lectu, quam qui sepatatim res easdem persequuntur. III. 32, 2.

Libris commodius & minori periculo discitur, quam proprio usu rerum. XII. 27, 4 *sqq.*

Liburnus mons, *τὸ Λίβυρνον*. III. 100, 2. *n. Fortasse mendosa scriptura, pro τὸ Τάβυρνον*, Taburnus mons.

Libya. *Vide* Africa. Libycum bellum; *vide* Africum bellum.

Libyna, *Λιβύνη*. Sic vulgo legebatur XXXI. 25, 8. & 26, 3. *mendose*, *ut putavi*, *pro* Libya, *Λιβύη*. *Pariter* Libynes, *Λίβυνες*, *vulgo* XXXI. 26, 9 & 11. *pro* Libyes, *Λίβυες*.

Libyphœnices, *Λιβυφοίνικες*, in præsidiis Pœnorum in Hispania. III. 33, 15.

L. Licinius Lucullus, Cos. cum A. Postumio. XXXV. 3, 7.

P. Licinius *Crassus* Cos. prælio victus a Perseo, pacem petenti hosti negat, nisi penitus se in potestatem tradat Romanorum. XXVII. 8. princeps legatorum ad Gallogræcos. XXX. 3, 7.

Ligeris amnis, *ὁ Λείγηρ*; super eum est Corbilo emporium. XXXIV. 10, 6.

Ligures, *Λιγυστῖνοι*; *& Λίγυες* XXXIV. 10, 18. habitant utrumque latus Apennini montis in superiori Italia. II. 16, 1. eorum fines. *ibid.* mercenarii Pœnorum. I. 17, 4. 67, 7. III. 33, 16. Ligures contra Magonem pugnantes, *nescio ubi. Fragm. hist.* 31.

Ligures bello vexant Massilienses. XXXIII. 4. populi Ligures, Oxybii & Deciatæ, legatos violant Romanorum; bello eos domat Q. Opimius consul. XXXIII. 7 *seq.*

Liguria, *ἡ Λιγυστικὴ & ἡ Λιγυστίνη*. II. 31, 4. III. 41, 4. *n.* VII. 9, 6 *sq.*

Ligusticum scutum, *Λιγυστικὴ βύρσα*. XXIX. 6, 1. *n.*

Ligyrgus mons, *mendosa scriptura*, *pro* Oligyrtus *vel* Olygyrtus. IV. 70, 1.

Lilybæum, *τὸ Λιλύβαιον*, promontorium Siciliæ, ad occasum hibernum, dividens mare Africum a Sardoo. I. 42, 6.

Lilybæum, *τὸ Λιλύβαιον*, urbs &c

& portus Siciliæ, in poteſtate Pœnorum. I. 25, 9. 42, 7. pertinaci ſtudio & labore fruſtra obſidetur oppugnaturque a Romanis. I. 41-48. & 53 *ſeq.* 55, 3 *ſeq.* Lilybæo præfectus Himilco. I. 42, 12. 53, 5.

ad Lilybæum claſſis Romana, in ancora ſtans, partim capitur, partim crematur. I. 53. Lilybæum navigans L. Iunius, omnem claſſem naufragio amittit. 54. Finito primo bello Punico, reliquas ſuas copias Lilybæum contrahunt Pœni, & inde in Africam trajiciunt. I. 66, 1.

Lilybæi magnos adparatus ad ſecundum bellum Punicum in Africam transferendum facit Ti. Sempronius. III. 41, 3. 61, 8 *ſq.* Lilybæi claſſem Romanam in ſtatione locat Cn. Servilius. III. 96, 13. V. 109, 6. ea claſſis in Italiam reducitur. III. 106, 7. de eadem claſſe decem naves Rhegium miſſæ, Scerdilædæ ſuccurſuræ, Panicum pavorem incutiunt Philippo. V. 110, 2 *ſq.* & *vs.* 9.

Lilybæum Pœni, tertio Punico bello, obſides mittunt Romanis. XXXVI. 2, 6. 3, 6 *ſqq.*

Lilybætanus ager, ἡ Λιλυβαιτὶς χώρα. I. 39, 12.

Limax, vi interioris mechaniſmi gradiens & ſalivam exſpuens, producitur in theatro Athenis. XII. 13, 11.

Limnæa, Λιμναία, urbs Acarnaniæ cum portu, in ſinu Ambracico. V. 5, 14. 6, 5. 14, 2.

Limnæus, Aſiæ dynaſta, dona mittit Rhodiis. V. 90, 1.

Limnæus, Philippi legatus de pace ad T. Quintium. XVIII. 17, 4.

Limnæus, Polemocratis filius, obſes a Perſeo mittitur Genthio. XXIX. 3, 6.

Limopſoros, ὁ λεγόμενος λιμόψωρος, morbus caſtrenſis, *quaſi dicas* ſcabiem e fame ortam. III. 87, 2.

Lingones, populus Gallicus, cis Padum habitans, ad Adriaticum mare, ab oriente Boiorum, ſupra Senones. II. 17, 7. *n.* Λίγγωνες *cum Cluvero ſcripſi, cum mendoſe vulgo legeretur* Λίγωνες, Ægones.

Lingua; *vide* Latina lingua.

linguarum varietas tumultum excitat in Pœnorum exercitu. I. 67, 3 *ſqq.* ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα *&c.* in exercitu Hannibalis. XV. 12, 9.

Linteum ſublatum, pugnæ inchoandæ ſignum in exercitu Antigoni. II. 66, 10.

Lintres ex una arbore in Rhodano, μονόξυλα πλοῖα. III. 42, 2. eis levem armaturam trans fluvium trajicit Hannibal. 43, 2.

Lipara urbs, ejusdem cum inſula nominis, ἡ Λιπάρα, ἡ τῶν Λιπαραίων πόλις, οἱ Λιπαραῖοι. Oppugnatur a Romanis. I. 24, 13. capitur. 39, 13. *n.* ad eam capitur Cn. Cornelius conſul. I. 21, 5 *ſqq.*

Liparææ inſulæ, αἱ Λιπαραῖαι καλούμεναι νῆσοι, *eædem quæ Æoliæ & Vulcaniæ, quarum una eſt Lipara.* I.

25, 4. *n.* Pugna navalis ibi commissa. I. 25.

Liparæ, *al.* Λιπάραι. XXXIV. 11, 19.

Lissus, Λίσσος. III. 16, 3. *n.* urbs Illyriæ; *de cujus* situ & arce, Acrolisso, *vide* VIII. 15, 3 *sqq.*

ultra Lissum pluribus quam duobus lembis navigare vetantur Illyrii ex fœdere cum Romanis. II. 12, 3. contra illud fœdus facit Demetrius Pharius cum Scerdilæda. III. 16, 13. IV. 16, 6.

Lissum & Acrolissum capit Philippus. VIII. 15 *seq.* Lissi versatur Genthius, rex Illyriæ. XXVIII. 8, 4.

Lissios vulgo perperam & invitis libris ediderant XXXII. 18, 1. *pro* Issiis.

Lissus, Λίσσος, Siciliæ fluvius, Leontinos præterfluens. VII. 6, 5.

Literæ; *vide* Epistola.

Literæ Alphabeti, in quinque tabellas relatæ, in usum signorum facibus dandorum. X. 45 *seq.*

C. Livius, Tarenti præfectus, sua incuria & luxuria commisit, ut urbs Hannibali proderetur. VIII. 27, 7 & 11. 29, 1 *sqq.* in arcem evadit. 32, 6.

C. Livius *Salinator*, vincit classem Antiochi. XXI. 1, 1. *n.* legatus ad Prusiam mittitur. XXI. 9, 12.

M. Livius *Salinator* Cos. cum Claudio Nerone Asdrubalem, fratrem Hannibalis, acie vincit. XI. 1 & 3.

Lixus, Africæ fluvius. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Lochagus, *nomen pr.* viri Ætoli Romam abducti. XXVII. 13, 14.

Locri *vel* Locrenses, (*cogn. Epizephyrii*) civitas Magnæ Græciæ. X. 1, 4. *οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροί.* XII. 10, 5. 11, 2 & 7. Locri Siculos, inferiorem Italiam incolentes, sedibus ejecerunt; XII. 5, 10. dolosо fœdere cum eis facto. XII. 6.

Romanis naves commodato præbent, primum in Siciliam trajicientibus. I. 20, 14. Locrorum agrum populatur Amilcar Barca. I. 56, 3.

de Locris bene meritus est Polybius. XII. 5, 1 *sqq.* eorum origo. XII. 5, 4 *sqq.* nobilitas apud eos a feminis derivatur; centum familiæ; virgines quotannis Ilium missæ; Phialephori; *&c. ibid.* de Locrensium origine sententiam Aristotelis temere insectatus est Timæus. XII. 8 *seqq.* Servos alere non licuisse Locris, contendit Timæus. XII. 6, 7 *sq.*

Leges Locrensium, auctore Zaleuco. XII. 16.

Locri Græciam habitantes, *οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα Λοκροί.* XII. 10, 2. duplices. XII. 11, 2 *sq. n.* 12, 5.

Locri tuti non sunt quamdiu Philippus Chalcidem tenet. XVII. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 5. ita tamen, ut Ætolorum concilio sint adtributi. 30, 9.

regio Locris, *ἡ Λοκρίς.* Ex ea Philippus deducere præsidia jube-

jubetur a T. Quintio. XVII. 10, 4.

Logbasis, Selgensis, patriam Achæo prodit. V. 74 *seq.* deprehensus occiditur. 76. hospes fuerat Antiochi illius qui in Thracia est mortuus; & eduxerat Laodicen, Achæi uxorem 74, 4 *sq.*

Loius fluvius; mendosa olim scriptura. vide Aous.

Longanus, fluvius Siciliæ, per Mylæum campum decurrens; ὁ Λογγανὸς καλούμενος ποταμός. I. 9, 7. *n.* οἱ Λοιτανὸς *apud Diodorum, mendose, ut videtur.*

Lorgitæ, mendosa olim scriptura, pro Lergetes *vel* Ilergetes. III. 33, 15. *n.*

Lorica peditum Romanor. VI. 23, 15. Equites olim loricas non habuerant. 25, 3 *sq.*

Lotophagorum insula, Meninx. I. 39, 2. XXXIV. 3, 12.

Lotus arbor, & ejus fructus. XII. 2. *n.* & *Appendix Adnotat. ad* XII. 2. *post Adnott. ad lib.* XXXIV. *Tom.* VIII. *p.* 121.

Lous fluv. *mendosa olim scriptura* XXVII. 14, 3. *pro* Aous.

Lucani, Λευκανοί, oram inferioris Italiæ incolentes. X. 1, 3. socii Romanor. II. 24, 12.

Luceria, Λουκερία, Romanorum colonia in Daunia. III. 88, 5. ejus agrum populatur Hannibal. *ibid.* abest XXV. M. P. a Gerunio. III. 100, 1 & 3.

Lucius; *vide* Æmilius, Cæcilius, Cornelius, Tarquinius, Valerius &c.

Lucius *nescio quis* cum Lapatensis de deditione agit. *Fragm. hist.* 26.

Lucius, *nescio quis*, Romanus, imprudens, receptum sibi nullum reliquum fecit. *Fragm. gramm.* 14.

C. Lucretius, prætor, cum classe stans ad Cephalleniam, naves petit a Rhodiis, quas illi miserunt Chalcidem, quo & ipse venerat. XXVII. 6, 1 & 13 *sqq.*

Sp. Lucretius, legatus Romanus cum Cn. Octavio ad res Syriæ & aliorum regum inspiciendas. XXXI. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *sqq.*

Lucri cupiditas in bello magnorum caussa malorum. X. 17, 2 *sqq.*

Lucullus, Λεύκολλος. *Vide* Licinius.

Ludi; *vide* Olympia ludicra; Nemea; Isthmia.

Ludi Circenses L. Anicii. XXX. 13. ludi a L. Æmilio Paulo in Macedonia celebrati. XXXI. 3, 1. ab Antiocho Epiphane, ad Daphnen. XXXI. 4. *Confer mox* Ludicra.

Ludicra puerilia, & ludicra virorum, quotannis celebrata apud Arcades. IV. 20, 9. Ludicrum solenne Minervæ celebravit Attalus. IV. 49, 3.

Lunæ defectus Gallis, qui cum Attalo erant, loco ostenti. V. 78, 1 *sq.* lunæ defectu territus Nicias ad Syracusas, inceptum omittit. IX. 19, 1 *sqq.* Lunæ defectus, Persei regno interitum significat. XXIX. 6, 8 *sq.*

Lupus ex homine, ut est in fabula Arcadica. VII. 13, 7.

luporum ritu vivit Philippus in Caria. XVI. 24, 4.

Lusi *vel* Lusa, *oi* Λουσοί, vel τὰ Λοῦσα, (Lusii *Casaub. invitis msstis*) oppidum Arcadiæ, inter Cynætham & Clitorem; ibi lucus & fanum Dianæ, direptum ab Ætolis. IV. 18, 9 *sqq.* 19, 4. 25, 4. IX. 34, 9.

Lusiatæ, *oi* Λουσιᾶται, partem sacrorum vasorum dant Ætolis. IV. 18, 11.

Lusitania, ἡ Λυσιτανὴ & Λυσιτανία. In ea moratur Asdrubal Gisconis fil. circa Tagi ostium. X. 7, 5. ejus ubertas. XXXIV. 3, 4 *sqq.* ibi thynnorum copia, glande vescentium. 8, 1 *sqq.*

in Lusitanos, Λυσιτανούς, expeditionem suscipit M. Marcellus, & urbem Nercobricam capit. XXXV. 2, 2. *Conf. Fragm. histor.* 27.

Lusius, ὁ Λούσιος, rivus Megalopolitidis Arcadiæ, influit in Alpheum haud procul Lycoa oppido. XVI. 17, 7. *n.*

Lussi; *vide* Lusi.

Lustratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 1. *Tom. V. p.* 42 *sq.* exercitus Romani. XXII. 24, 9.

lustrationem urbis suæ instituunt Mantinenses post transitum legatorum Cynæthensium. IV. 21, 9.

Lustrum, Φωλεός. Locus sic dictus (*ut videtur*) Megalopoli. II. 55, 5. *n.*

C. Lutatius (*Catulus*) Cos. cum classe in Siciliam abit. & Drepana urbem oppugnat. I. 59. ad Ægusam inf. cum classe Romana adgreditur Punicam, commeatu onustam Erycem devehendo, duce Hannone. I. 60. victor, 50 naves hostium demergit, 70 capit. 1. 61. Pacem facit cum Pœnis, duce Amilcare. I. 62. III. 21, 2 *sqq.* 29, 3. 30, 3.

C. Lutatius, vir consularis, (*superioris filius. Cos. A. V.* 534.) triumvir dividendis agris, prehenditur & captivus tenetur a Gallis Boiis. III. 40, 9.

Luxus, statum reip. in deterius mutat. VI. 57, 5 *sqq.* de peregrino luxu Romam introducto queritur Cato. XXXI. 24. eum fugit Scipio Æmilianus. XXXII. 11, 3 *sqq.*

Lycæus Iupiter; *vide* Iupiter.

Lycaonia, ἡ Λυκαονία. In ea seditionem movet exercitus Achæi, contra Syriam proficiscentis. V. 57, 6.

Lycaoniam a Romanis post bellum Antiochicum Eumeni dari, consentiunt Rhodii. XXII. 5, 14. & datur ei. XXII. 27, 10.

Lycastium, τὸ καλούμενον Λυκάστιον, regio (*ut videtur, non urbs*) Cretæ, Cnossiis ademta a Gortyniis, & Rauciis adtributa. XXIII. 15, 1. *n.*

Lychnidium, Λυχνίδιον, urbs Illyrici, per quam transit via Ignatia. XXXIV. 12, 7. *Nescio an eadem cum Lychnide. Conf. Adnot. ad* XVIII. 30, 12.

Lychnidius lacus, ἡ Λυχνιδία λίμνη,

λυνη, in Illyria; circa eum sunt civitates Enchelanes, Cerax, Sation, Boei. V. 108, 8.

Lychnis, Λυχνὶς, urbs Illyriæ; (*alias* Lychnidus, Λυχνιδός.) XVIII. 30, 12. *n. Conf.* Lychnidium.

Lycia, ἡ Λυκία. Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis post bellum Antiochicum. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7. Sed Lycii, intercedentibus apud Romanos Ilienſibus, ut ſocios ſe adtributos Rhodiis, non ut ſubditos, autumant; inde gravis contentio. XXIII. 3. & bellum, ad quod Eumenem advocant Rhodii, qui tamen male de Rhodiis in eo bello meretur. XXV. 5, 13. *coll.* XXVII. 66.

Lycii a Rhodiis ſubiguntur; interim legati Lyciorum Roma redeunt, & Romanorum adveniunt legati, ſignificantes, non pro munere, ſed ut ſocios & amicos Rhodiis adtributos fuiſſe Lycios. XXVI. 7. *Denique* prorſus liberi pronunciantur Lycii & Cares. XXX. 5, 12 & 16. XXXI. 7, 4.

Lyciſcus, Acarnanum legatus ad Lacedæmonios pro Philippo adv. Ætolos & Romanos; ejusdem oratio. IX. 32-39.

Lycoa, ἡ Λυκόα, Arcadiæ oppidum. XVI. 17, 5 & 7.

Lycophron, Rhodiorum legatus Romam adv. Lycios. XXVI. 8, 4.

Lycopolis, ἡ Λύκων πόλις, Ægypti urbs, in qua magnates rebelles obſedit Ptolemæus Epiphanes. XXIII. 16, 1.

Lycopus, Ætolorum legatus Romam, interceptus ab Epirotis. XXII. 8, 11. 9, 7 *ſqq.*

Lycortas, Polybii pater, XXIII. 1, 6. confirmavit & aliquantiſper durare fecit Fœdus Achaicum. II. 40, 2. proximus virtute poſt Philopœmenem. XXIV. 9, 2.

legatus ab Achæis mittitur ad Ptolem. Epiph. cui jusjurandum fœderis daret & ab eo acciperet. XXIII. 1, 6. 7, 1 *ſq.* in eo negotio levitatem committit, notatam ab Ariſtæno prætore. XXIII. 9.

coram Cæcilio Metello defendit ea quæ Spartæ geſta ſunt ab Achæis, prætore Philopœmene. XXIII. 10, 8.

cædem Philopœmenis ulciſcitur prætor Achæorum, & Meſſenios in fidem recipit. XXIV. 12. XXV. 1, 1. *Conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 3. *T. V. p.* 44.

Lycorta auctore, Spartani in ſocietatem Achæorum recipiuntur. XXV. 1, 6 *ſqq.*

rurſus legatus nominatur Lycortas ad Ptolemæum Epiphanem, ſed morte regis præpeditur legatio. XXV. 7. in deliberatione de Exſulibus Spartanis, non temere cedendum mandato Romanorum cenſet. XXVI. 1, 2 *ſqq.* ſuſpectus videtur Romanis. XXVIII. 3, 7. Perſeo Romanisque pariter nec opem ferendam, nec reſiſtendum, cenſet. XXVIII. 6, 3.

Ptolemæis auxilia mittenda cenſet. XXIX. 8, 2. 9, 1. dux copiarum auxiliarium, aut ſal-

tem Ægyptiacarum, petitur a Ptolemæis. XXIX. 8, 5. 10, 7.
Lyctus & Lyctii; *vide* Lyttus & Lyttii.
Lycurgus, Lacedæmoniorum rex & nomotheta, pulcerrimam instituit rempub. IV. 81, 12. quam e variis miscuit rerumpub. formis. VI. 3, 8. & *cap.* 10 *seq.* avaritia e repub. sublata, omnem simul dissensionem civium seditionemque sustulisse perhibetur. VI. 46, 6 *sq.* varia ejus instituta. VI. 48-50. Lycurgi ratio, ad Pythiæ oracula referendi sua instituta, confertur cum Scipionis Africani majoris ratione. X. 2, 8.
Lycurgus, Lacedæmoniorum tyrannus; post mortem Cleomenis, quamvis non esset ex regia stirpe, corruptione Ephororum rex est creatus, & Herculis propago declaratus. IV. 2, 9. 35, 14.
inita statim cum Ætolis societate, Argolidem incursans, plura Argivorum oppida capit, & jus prædam de Achæis capiendi edicit. IV. 36. Athenæum Megalopolitidis obsidet; IV. 37, 6. capitque. 60, 3. Chilonis vim, in domum ipsius irruentis, effugit. IV. 81, 6 *sq.*
in Messeniam irrumpit. V. 5, 1. re infecta redit, & Tegeam urbem occupat; sed, arce frustra obtenta, domum redit. V. 17, 1 *sq.* Philippo, Laconicam cum exercitu percurrenti, frustra insidiatur prope Spartam. V. 21 *sqq.* falso crimine apud Ephoros delatus, quasi res novas moliretur, concursu ad domum ipsius facto, in Ætoliam profugit. V. 29, 8 *sq.*
in patriam revocatur ab eisdem ephoris, reditque. V. 91, 1 *sq.* incursionem in Messeniam frustra molitur. 92.
Lycus fluvius Asiæ minoris, ὁ Λύκος, quo trajecto Attalus ex Æolide in Mysiam transiit. V. 77, 7. *n.*
Lycus fluvius Assyriæ, in Tigrim incidens. V. 51, 4. *n.*
Lycus fluvius Phœniciæ. Angustiæ ad Lycum fluvium. V. 68, 9. *n.*
Lycus Pharæensis, prætor ditionis patriæ, contra Euripidem Ætolum, ducem Eleorum, feliciter pugnat, & plures nobiles Eleos vivos capit. V. 94. Eleos ex insidiis petens cædit fugatque. V. 95, 7 *sqq.*
Lycus, Rhodiorum dux, Caunios sub imperium redigit. XXX. 5, 14.
Lydia, Λυδία. *Confer* Sardes. In Lydia sedem habet Achæus. V. 57, 4. Lydiæ Satrapa Zeuxis. XXI. 13, 4. Lydiam, post bellum Antiochicum, Eumeni dant Romani. XXII. 27, 9.
Lydi, Λυδοί, jaculatores in acie Antiochi M. ad Raphiam. V. 79, 11. 82, 11.
Lydiadas, Megalopolitanorum tyrannus, sponte deponit tyrannidem. II. 44, 5. *n.* *Vulgo* Lysiadas *edebatur.* (In *Nota citata, pro* XXV. 1, 8. *scribi debuerat* XXVI. 1, 8.)
perit bello Cleomenico. II. 51,

51, 3. oppidum Aliphera Eleis tradiderat. IV. 77, 10. *n.*

Lydiadas, Megalopolitanus, Achæorum legatus Romam. XXVI. 1, 8. *n.*

Lygdamis, nomen ab Vrsino fictum. Vide XXXI. 16, 2. *n.*

Lynceſtæ, *οἱ Λυγκησταὶ*, populus Macedoniæ, per cujus fines transibat Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Lyſanias, dynaſta Aſiaticus, munera mittit Rhodiis terræ motu adflictis. V. 90, 1.

Lyſiadas. *Vide* Lydiadas.

Lyſias, Antiochi legatus ad T. Quintium & decem legatos Romanorum. XVIII. 30, 1-4. 33, 3.

Lyſias, *adminiſtrator regni Syriaci ſub Antiocho Eupatore, Epiphanis filio.* Ab eo Ariarathes repetit recipitque ſororis & matris oſſa. XXXI. 15, 2 *ſqq. n.* per legatos Romam miſſos excuſare conatur cædem Cn. Octavii. XXXI. 19, 2.

Lyſimachia Ætoliæ, *ἡ Λυσιμαχία*. V. 7, 7.

Lyſimachia Thraciæ, in Iſthmo Cherſoneſi Thracicæ, *Λυσιμαχία & Λισιμάχεια*. (*Sed in priorem ſcripturam fere conſtanter conſentiunt noſtri codices omnes. Vide Var. Lect. ad* V. 34, 7. *& Adnot. ad* XVIII. 33, 2.)

Cives Lyſimachenſes, *οἱ Λυσιμαχεῖς*. XV. 23, 8 *ſq.* XVIII. 34, 7.

Victo Lyſimacho Thraciæ rege a Seleuco, Lyſimachia belli jure cum Cherſoneſo & Thracia Seleuci facta eſt; ſed eam deinde reges Ægypti ſibi vindicarunt tenueruntque. XVIII. 34, 4 *ſq.* V. 34, 7 *ſq.* dein ſocii Ætolorum erant Lyſimachenſes, & prætor ab Ætolis miſſus reſidebat Lyſimachiæ, qui publicis rebus præerat. XV. 23, 8 *ſq.* (*ubi corrigenda latina verſio quemadmodum ſupra dictum in artic.* Ætoli.) XVII. 3, 11. *coll.* XV. 23, 9. tum ab Ætolorum ſocietate, ejecto prætore, Ætolo, abſtracta eſt a Philippo, & præſidio Macedonico occupata. XV. 23, 8 *ſq.* XVII. 3, 11. XVIII. 34, 5. inde relicta a Philippo, & mox vaſtata ac pæne deleta a Thracibus. XVII. 4, 5 *ſq.* XVIII. 34, 7. tum inſtaurata ab Antiocho, qui eam ſibi vindicavit ut ad ſe ex Seleuci jure, progenitoris ſui, pertinentem. XVIII. 34, 3 *ſqq.* XXI. 12, 7.

Lyſimachiæ cum Antiocho congrediuntur legati Romani. XVIII. 33 *ſeq.* Poſt bellum Antiochicum, Lyſimachia Eumeni datur a Romanis. XXII. 5, 14 *ſq.* 27, 9.

Lyſimachus, rex Thraciæ, mortuus circa Olymp. CXXIV. *lib.* II. *c.* 41, 2. 71, 5 *ſq.* Lyſimachus, Caſſander & Seleucus, victo Antigono, Syriam univerſam Seleuci eſſe decreverunt. V. 67, 8. bello victus eſt a Seleuco, Syriæ rege; quare totum ejus regnum ad Seleucum & ejus ſucceſſores pertinere contendit Antiochus Magnus. XVIII. 34, 4.

pater fuit Arsinoës, uxoris Ptolemæi Philadelphi. XV. 25, 2. *n.* incaute se gessit in expeditione adv. Dromichæten, Odrysarum Thracum regem. *Fragm. gramm.* 14.

Lysimachus, Gallus, Γαλάτης, mille Cardacibus præest in exercitu Antiochi. V. 79, 11.

Lysimachus, filius Ptolemæi Philadelphi, nepos Lysimachi Thraciæ regis ex Arsinoë, necatur. XV. 25, 2. *n.*

Lysimachus, tibicen. XXX. 13, 3.

Lysinoë, Λυσινόη, Pisidiæ oppidum, fidei Cn. Manlii se tradit. XXII. 19, 2. *n.*

Lysis, *οἱ περὶ Λύσιν, (sic mssti)* legatus Romam, nomine veterum exsulum Lacedæmoniorum. XXIV. 4, 2. *n. cf.* XXV. 2, 5. *n.*

Lyttus, Λύττος, (Lyctus, Λύκτος, XXIV. 53, 3. *n.* 54, 6. *n.*) urbs Cretæ.

Lyttii, Λύττιοι, & Lyctii, Λύκτιοι, XXIII. 15, 1.

Lyttus, colonia Lacedæmoniorum, & cognata Athenienſium. IV. 54, 6. cum Lyttiis bellum gerunt Cnoſſii, Gortynii & alii Cretæ populi. IV. 53. Lyttus, dum in expeditione abſunt cives, capitur & incenditur a Cnoſſiis. 54. Lyttii, cives haud dubie optimi omnium Cretenſium. 54, 6.

Gortynii Diatonium, Cnoſſiis ademtum, Lyctiis contribuunt. XXIII. 15, 1.

M.

Macar *vel* Macara fluvius. *Vide* Bacara.

Maccæi, Μαννάϊοι, Africæ populus, præſidio relicti in Hiſpania ab Hannibale. *Forte* Vaccenſes, Βαννάϊοι. III. 33, 15. *n.*

Macedones, Macedonia. (*Perperam paſſim codices noſtri* Λακεδαιμονία *habent, pro* Μακεδονία. *Vide* Lacedæmon.)

Macedonum imperium cum Imperio Romano collatum. I. 2, 4 *ſqq.* Macedoniæ reges diſſolvunt antiquum fœdus Achaicum. II. 40, 5. 41, 9 *ſq.* IV. 1, 5. in Macedonici regni everſione deſinit principalis pars hiſtoriæ Polybianæ. III. 1, 9. III. 3, 8. Macedoniæ partes nonnullas incurrit Scerdilædas. V. 108, 2. Macedoniæ accolæ omnes Romam legatos mittunt, accuſantes Philippum. XXIV. 1, 3 & 8 *ſqq.* Macedones omnes Italia pelluntur. XXVII. 7.

Macedones milites, firmi fortesque in acie; ad inſidias, ad nocturnas invaſiones, & ad res per dolum gerendas, minus habiles. IV. 8, 11. ad omnia belli munia terra & mari obeunda idonei, & laboris patientiſſimi. V. 2, 4 *ſq. cf.* III. 6, 12. ſariſſas in altum erigunt, in ſignum deditionis. XVIII. 9, 10. Macedonum militia, armatura, acies & pugna, cum Romanorum more collata. XVIII. 11-15. Macedonici exercitus luſtratio, *Spicileg. ex lib.* XXIV. *T. V. p.* 42 *ſq. Conf.* Phalanx.

Macedones, imperiis regum &

& regiorum miniſtrorum obnoxii. IV. 76, 2. habent tamen aliquam poteſtatem libere loquendi cum ſuis regibus. V. 27, 6. Macedones Græcis civitatibus, inde a Philippi Amynthæ filii temporibus, cauſſam fuiſſe ſervitutis, *contendit* Chlæneas Ætolus, in oratione ad Lacedæmonios. IX. 28 *ſeqq.* eorumdem Macedonum laudes & in Græcos beneficia prædicat Lyciſcus Acarnan. IX. 32 *ſeqq.* Macedones Græcis pro munimento ſunt adv. barbaros. IX. 35, 2 *ſqq.* Macedonum reges venationi plurimum ſtuduerunt. XXXII. 15, 3. *Adde Fragm. hiſtor.* 28-30. & *Fragm. gramm.* 84.

Macella, ἡ Μάκελλα, Siciliæ oppidum, vi expugnatur a C. Duillio. I. 24, 2.

Machanidas, Lacedæmoniorum tyrannus, Argivorum finibus imminet. X. 41, 2. pugna ad Mantineam victus a Philopœmene; XI. 11-16. XIII. 6, 1. ab eodem occiditur. XI. 17 *ſeq.*

Machatas, Μαχατᾶς, Ætolorum legatus Lacedæmonem, Lacedæmonios ad ſocietatem publice cum Ætolis ineundam & ad bellum cum Achæis hortatus, primum re infecta redit; IV. 34. mox reverſus, rem conficit. 36, 1 *ſqq.* & Eleis idem perſuadet. 36, 6.

Machatas, Epirota, filius Charopis. XXVII. 13, 3.

Machatas, Epirota, pater Charopis. *ibid.*

Machinæ Romanor. crematæ a Pœnis ad Lilybæum. I. 48.

Archimedis machinæ. VIII. 7 *ſeqq.*

Adde Corvus, Sambuca, & *ſimil.*

Macii, *mendoſa ſcriptura* III. 33, 15. *Vide* Maccæi, & Vaccenſes, & Βαχχαῖοι.

Macra; *vide* Macar, & Bacara.

Mæander fluvius, Μαίανδρος. Lycia & Caria usque ad Mæandrum Rhodiis dantur a Romanis. XXII. 7, 7. 27, 8. XXIII. 3, 7.

Mæander Alexandriæ. XV. 30, 6.

Mædi, Μαιδοί, Thracicus populus, Macedoniæ imminens. X. 41, 4.

Mæoticus lacus, Mæotis palus, ἡ Μαιῶτις λίμνη. IV. 39. olim mare, nunc lacus vadoſus, cujus aqua dulcis. 40, 8 *ſq.* olim prorſus complebitur terra adgeſta. 40, 4.

latus Mediæ ſeptemtrionale imminet eis partibus Ponti, quæ ad Mæotidem pertinent. V. 44, 10.

Maga, filius Ptolemæi Evergetæ, & Berenicæ, Magæ filiæ, frater Ptolemæi Philopatoris, a fratre regnum ſuſcipiente occiſus opera Soſibii. V. 34, 1. 36, 1. XV. 25, 2. *n.*

Maga, pater Berenicæ, uxoris Ptolemæi Evergetæ. XV. 25, 2. *n.*

Magi, ſummo in honore habiti apud ſuos. XXXIV. 2, 7.

Magilus, regulus, ex Callia Ciſalpina Hannibalem convenit ad Rhodanum. III. 44.

Magiſter equitum, dictatori adjunctus pari dignitate. III. 87, 9.

Magi-

Magistratus Romæ omnes Consulibus obnoxii sunt, exceptis tribunis plebis. VI. 12, 2. urbanum magistratum capiendi nemini jus est priusquam dena stipendia emerita habeat. VI. 19, 4. *n.*

Magistratus variorum populorum. *Vide* Adiganes; Bœotarcha; Cosmopolis, Cosmus; Demiurgi; Hieromnemon; Polemarchi; Prytanes.

Magna Græcia, in Italia. II. 39, 1. variæ ejus civitates. X. 1, 4. tumultus in ea, ob incensa Pythagoreorum collegia. II. 39, 1. Tota fere illa Italiæ ora (*παραλία correxi, pro mendose παλαιὰ*) Hannibali se tradit post Cannensem pugnam. III. 118, 1. *n.*

Magnesia, regio Thessaliæ, ἡ Μαγνησία; ei imminent Thebæ Phthiæ. V. 99, 3. & Demetrias. XVII. 11, 7.

Incolæ Magnetes, Μάγνητες, liberati a Romanis. XVIII. 29, 5. 30, 6.

Magnesia, urbs Ioniæ ad Mæandrum; cujus cives, pariter Magnetes, Μάγνητες, commeatus & præsertim ficus suppeditant Philippo in Caria versanti, qui eis dein Myuntem urbem donavit. XV. 25, 6 & 8.

Magnes, Μάγνης, Eurylochus, dux Ptolemæi. V. 65, 2. *ex Magnesia Ioniæ, quæ olim sub regum Ægypti fuerat potestate.*

Magni Campi, τὰ Μεγάλα πεδία, in Africa, ubi Pœnos acie vicit Scipio major. XIV. 7 *extr.* & *seq.* in ea quintis castris cum exercitu pervenit Scipio. 8, 2.

Magnitudo urbium & castrorum ex solo circuitu æstimari non potest. IX. 21.

Magnus, Μέγας, cognomen Scipionis Africani superioris. *Vide* P. Cornelius Scipio Afric. major.

Magnus Catabathmus; *vide* Catabathmus.

Mago, frater Hannibalis, juvenis strenuus, interest concilio & pugnæ ad Trebiam. III. 71, 5 *sq.* agmen claudit in itinere per paludes Etruriæ. 79, 4. mediæ aciei cum Hannibale præest in pugna Cannensi. 114, 7.

res in Hispania administrat post Asdrubalem. IX. 22, 2. *n. Conf. Adnot. ad Appiani histor. Annibalicam cap.* 20. in Coniis (*vel* Cuneis) cum exercitu versatur ultra Herculis columnas. X. 7, 5. 38, 10. Hasdrubali, Giscónis filio, junctus in castris ad Ilipam, Scipionem castra ponentem adgressus cum Masinissa, repellitur. XI. 21.

Nescio an hic sit Mago, contra quem Ligures pugnasse *legimus in Fragm. hist.* 31.

Mago, *qui commemoratur* in formula Fœderis Hannibalis cum Philippo, VII. 9, 1. *videri poterat esse idem* frater Hannibalis, *de quo modo dictum; in quam sententiam inclinavimus in Adnot. ad loc. cit. Sed ex Liv. XXIII.* 11 *seq.* & *XXIII.* 32. *coll. cum* 34. *intelligi par est, fuisse*

fuisse alium. (*conf. Adnot. ad Appiani Annibal. cap.* 20.) *Fuerit igitur fortasse* Mago *is qui* Samnis *est cognominatus, ut dixi in Adnot. ad* IX. 25, 1.

Mago, *cognomine* Samnis, Μάγων ὁ Σαυνίτης. IX. 25, 4. res in Bruttiis administravit. IX. 25, 1. *n.* Hannibalis amicus, *ibid.* & dignitate ei fere æqualis, sed æmulus ob avaritiam. *ibid. vs.* 4 *sqq.*

Idem videtur esse qui commemoratur in formula Fœderis Philippi cum Pœnis. VII. 9, 1. *Conf. Not. ad* IX. 25, 1. *Adde mox* Mago Bruttius.

Mago, præfectus Novæ Carthaginis. X. 12, 2 *sqq.* capta a Scipione urbe, arcem eidem tradit. 15, 7. captivus Romam ducitur. X. 18, 1 *sq.* 19, 8.

Mago, legatus Pœnorum, Romam missus initio tertii belli Punici. XXXVI. 1, 8. *An idem qui Bruttius cognominatus est? de quo mox. vide Adnot. ad* XXXVI. 3, 1.

Mago Bruttius, prudentem orationem habet in senatu Carthaginiensi. XXXVI. 3. *Nescio an idem cum præcedenti. Eumdem hunc putavit esse Reiskius cum eo quem res* Pœnorum in Bruttiis administrasse *legimus* IX. 25, 1. (*vide supra,* Mago Samnis;) *sed vetare videtur ratio temporis, & poterit intelligi illius filius.*

Magus, rex Persarum, a septem Persis occisus. V. 43, 2.

Maharbal, Μαάρβας, dux Hispanorum & hastatorum in exercitu Hannibalis, in deditionem accipit 6000 Romanos post pugnam ad Trasimenum lacum. III. 84. sed fuisse rem in potestate Maharbalis negat Hannibal. 85, 2.

Maharbal 4000 equites C. Centenii partim interficit, partim vivos capit. III. 86.

Majorum præclare facta tueri, vetus proverbium. XV. 4, 11. Majorum imagines. VI. 53, 4 *sqq.*

Mala majora, quæ timentur, leviorum casuum oblivionem inducunt. XXX. 5, 3.

Malea, promontorium Laconicæ, ἡ Μαλέα & αἱ Μαλέαι XXXIV. 7, 12. spatium inde ad Columnas Herculis. 4, 6. ad Istrum. 12, 11.

Ad Maleam, piraticam exercent lembi Scerdilædi. V. 95, 4. 101, 1. naves suas tectas eo mittit Philippus, lembis per Isthmum transvectis. 101, 4. rursus circa Maleam flectit classis Philippi. 109, 5.

Maliacus sinus, ὁ Μηλιεὺς κόλπος. Ad eum sita urbs Echinus. IX. 41, 11. ad eum colloquium habet T. Quintius cum Philippo. XVII. 1, 1. ad eumdem est urbs Phalara. XX. 10, 16.

Mamertini, Campani, mercenarii olim Agathoclis, Messanam urbem per vim & proditionem tenuerunt. I. 7 *seq.* *de* origine nominis *vide* I. 7, 8. *n.* Iocii

cii & adjutores legionis Romanæ, quæ per vim ac perfidiam Rhegium urbem sibi subjecit. I. 7, 8. III. 26, 6.

eis contra Syracusanos auxilium ferunt Romani. I. 10 *seq.* haud immerito reprehendendi eo nomine. III. 26, 6.

Q. Mamilius Cos. cum L. Postumio Agrigentum obsidet & capit. I. 17-19.

Mandonius, Hispaniæ regulus, frater Indibilis. X. 18, 7. ejus uxor, inter obsides quos ab Hispanis exegerant Pœni, in Scipionis venit potestatem. *ibid.* Mandonius cum Indibili ad Scipiones & Romanos transit. X. 35 *seqq.* rursus a Romanis deficit. XI. 29, 2.

Maniacæ Gallorum. II. 29, 8. 31, 5.

Manipulus, σπεῖρα, ordo, vexillum. VI. 24, 5. *n.* tres manipuli faciunt cohortem. XI. 23, 1. *n.* manipulatim pugnant Illyrii. II. 3, 2 II. 66, 5. III. 19, 5.

Manius. *Vide* Acilius, Curius, Octacilius, Valerius.

Cn. *Manlius Vulso* Consul. Bellum gerit cum Gallogræcis, & aliis Asiæ populis qui cum Antiocho fecerant. XXII. 16-25. propemodum dolo circumvenitur a Gallis Tectosagis. XXII. 22. Ephesi cum decem legatis constituit res Asiæ. XXII. 7, 9. 25, 6 *sqq. & cap.* 27.

L. Manlius *Vulso Longus*, Λεύκιος Μάλλιος, Consul cum M. Regulo, post victoriam navalem in Africam adpellit. I. 26 *seqq.* cum majore parte classis domum redit. 29, 10.

Consul iterum cum C. Atilio, I. 39, 15. oppugnat Lilybæum. 41-48.

L. Manlius, prætor, fugatur a Boiis, & cum quarta legione in Tannetis vico includitur. III. 40, 11 *sqq.*

L. Manlius *Vulso*, frater & legatus Cnæi Consulis. XXII. 25, 7. 26, 28.

T. Manlius *Torquatus*, Consul cum Q. Fulvio, Boios in deditionem accipit. II. 31, 8.

Mantinea, ἡ Μαντίνεια; *cives* Mantinenses, Μαντινεῖς.

Antiquissima & maxima urbs Arcadiæ. II. 56, 6. Argis per Mantineam Spartam redit Cleomenes. II. 53, 6.

Fœderata cum Achæis Mantinea, sponte deseruerat fœdus, & Ætolis primum, dein Cleomeni se tradiderat; sed quarto anno ante adventum Antigoni *Dosonis* in Peloponnesum per vim capta ab Arato, (IV. 8, 4.) & benigne habita ab Achæis, lubens volens Achæis se jungere visa est; II. 57. & præsidium ab Achæis petentes Mantinenses obtinuerunt adv. Cleomenis & Ætolorum conatus. II. 58, 1 *sqq.* Mox vero rursus prærepta urbs est a Cleomene, II. 46, 2. non invitis civibus, sed invitantibus regem, & præsidium Achæorum obtruncantibus. II. 58, 4 *sqq.* Inde recepta urbe ab Antigono, advocato ab Achæis. II. 54, 11 *sq.* bona civium direpta sunt, & libera capita sub hasta vendita

vendita; 58, 12. pœna inflicta minore quam pro meritis; 58, 8 *ſqq.* quam pœnam immerito & mendaciter exaggeravit Phylarchus hiſtoricus. II. 56.

Mantinenſes luſtratione purgarunt urbem ſuam poſt transitum legatorum Cynæthenſium. IV. 21, 9. ad Mantineam a Philopœmene acie victus eſt Machanidas. XI. 11 *ſeqq.*

olim Mantineam Lacedæmonii (*duce Ageſipolide I. rege, Pauſaniæ filio*) vi captam everterunt, & cives per vicos diſperſerunt. IV. 27, 6. *Conf. Pauſan. VIII. 8. p. 614 ſq.* Mantineam de improviſo capturus Epaminondas, ſpe excidit. IX. 8. Pugna ad Mantineam, victoria ancipiti, ob mortem Epaminondæ. IV. 33, 8.

vetus Reſpublica Mantinenſium. VI. 43, 1. *n.*

Mantua, Μάντυα, *colonia* Romanorum. XVI. 41, 2. *Gentile* Mantuanus, Μαντυανός. *ibid.*

Manus ferrea, machina Archimedis, qua naves Marcelli in altum erectæ ſubvertebantur. VIII. 8.

Manuum plurimarum opera minus efficax, quam unum præſtans ingenium. I. 35, 4. VIII. 5, 3.

Marathus, Μάραθος, oppidum Cœleſyriæ *s.* Phœniciæ, in finibus Arcadiorum. V. 68, 7.

Marcellus. *Vide* M. Claudius.

Marcius. Ancus Marcius rex Oſtiam condidit. VI. 2, 9. cum eo regnum adminiſtravit L. Tarquinius Priſcus. VI. 2, 14.

C. Marcius *Figulus*, claſſi præeſt ſub Q. Marcio Philippo. XXVIII. 14, 5. 15, 10. Conſul, in Illyricum mittitur. XXXII. 24, 2.

L. Marcius, Scipionis legatus in pugna ad Ilipam in Hiſpania. XI. 23, 1.

Q. Marcius *Philippus*, legatus populi Rom. in Macedoniam & Peloponneſum. XXIV. 4, 16. excedere tandem maritimis Thraciæ locis cogit Philippum. 6, 1. in rebus Meſſeniacis nihil inconſultis Romanis agi vult ab Achæis, ſed nil efficit. XXVI. 2, 12 *ſq.* legationem renunciat, & Achæos accuſat. XXIV. 10, 4 *ſqq.*

denuo legatus, cum A. Atilio, ad explorandum animum populorum Græciæ intuitu belli Perſici. XXVII. 1 *ſeq.* *Conf. Adnot. ad* XXVII. 1, 1.

Conſul (*iterum*) ad bellum Perſicum miſſus, auxilia Achæorum per Polybium legatum oblata recuſat. XXVIII. 10 *ſeq.* per Polybium vetat, ne Achæi Appio Centoni poſtulata auxilia mittant. 11, 7. Rhodiorum legationem accipit in urbe Heracleo Macedoniæ. *cap.* 14 *ſeq.* Achæos per literas hortatur, ut pacem inter Ptolemæos & Antiochum Epiphanem conciliare tentent. XXIX. 10, 2 & 5. eidem ſenatus mandaverat, ut ad Ptolemæum Philomet. ſcriberet de bello cum Antiocho Epiph. pro Cœleſyria. XXVIII. 1, 9.

Marcus

Marcus Cerynenſis *vel.* Carynenſis, Achæus, tyrannum Buræ occidit, & Cerynææ tyrannum abdicare tyrannidem cogit. II. 41, 14. primus Prætor creatur Achæorum poſt inſtauratum fœdus Achaicum. 43, 2. perit in pugna navali Achæorum, Coryræis auxilio profectorum, cum Illyriis, ad Paxos; vir de communi Achæorum optime meritus. II. 10, 5. *n.*

Marcus, *prænomen Romanum. Vide* M. Atilius Regulus, M. Claudius Marcellus, M. Fulvius Nobilior, *& alia nomina, quæ in latina verſione plerumque adjecimus, ubi ſolo prænomine uſus eſt Polybius.*

Marcus *ille qui ſit, qui* XXV. 2, 7. *commemoratur, non liquet.*

Alius Marcus *neſcio quis,* bello cum Luſitanis liberatus, alio transfert bellum ubi minus fuit periculi. *Fragm. hiſt.* 27. *Videtur autem* M. Claudius Marcellus *fuiſſe, de quo vide* XXXV. 2, 1 *ſq. & cap.* 3, 4.

Mare ingredi (*id eſt*, armatam claſſem parare) primum cogitant Romani. I. 20. *conf.* Claſſis.

mare nemo trajicit eo ſolo fine ut trajiciat. III. 4, 10. mari ſimile vulgus. XI. 29, 9 *ſqq.* XXII. 14, 9 *ſqq.* maris imperium penes Pœnos. I. 7, 6. 16, 7. 20, 5 *&* 13. 39, 10.

Mare Ægæum, Atlanticum, Etruſcum *&c. vide ſuo loco, in* Ægæum, Atlanticum *&c.*

Mare externum & magnum, ἡ ἔξω καὶ μεγάλη θάλαττα. III. 37, 9 *ſqq.* 59, 7. *idem quod* Atlanticum & Oceanus. XVI. 29, 6.

Mare *Inferum; vide* Etruſcum.

Mare Internum, ἡ ἔσω θάλαττα. III. 39, 2. *id eſt Mediterraneum. Confer* Mare Noſtrum.

Mare Magnum. III. 37, 11. *idem quod* Externum, *&* Atlanticum.

Mare mediterraneum; *vide* Mare Internum, *&* Mare Noſtrum.

Ejus longitudo. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 2. *T.* V. *p.* 46.

Mare noſtrum, *id eſt* Mediterraneum, ἡ καθ' ἡμᾶς θάλαττα. III. 37, 9 *ſq.* 39, 4. XVI. 29, 6 *ſqq.*

Mare *Superum; vide* Adriaticum.

Margarum, Μάργαρον, *mendoſa, ut videtur, ſcriptura;* XV. 5, 14. *pro* Ναράγαρα, Naragara, *quod ex Livio reſtituimus.*

Margites, *pro* indocto & imperito homine. XII. 25, 9.

Marmora, τὴν λιθείαν, ex Hiero, Byzantiis ademto, aufert Pruſias. IV. 52, 7. *n.*

Maronea, Μαρώνεια, urbs maritima Thraciæ. *Conf.* Ænus.

Maronitæ, Μαρωνῖται, & Ænii, alii ad Eumenis partes inclinant, alii ad Philippi. XXII. 6, 7. 13, 9.

Thracicas civitates (*in his Maroneam & Ænum*) tributa sibi pendere cogit Philippus. XXIII. 6, 1. Exsules Maronitæ (Μαρωνῖται) de Philippo queruntur, ut exsilii sui auctore. 6, 2. 11, 2. postquam Æno & Maronea deducere præsidia jussus est Philippus a senatu Romano; 11, 4. iram in Maronitas effundens rex, ingentem cædem Maroneæ edit. XXIII. 15 *seq.*

dono sibi a Romanis Ænum & Maroneam petit Attalus; cui indulget statim senatus, sed mox, revocato promisso, liberas eas urbes pronunciat. XXX. 5.

Marrucini, Μαρρουκῖνοι, populus Italiæ, socii Romanorum bello Gallico Cisalp. II. 24, 12.

eorum agrum, τὴν Μαρρουκίνην, devastat Hannibal. III. 88, 3.

Mars. Marti succenset Iupiter apud Homerum. XII. 26, 3.

per Martem & Quirinum jurarunt Romani in fœdere cum Pœnis. III. 25, 6.

Marsi, Μάρσοι, socii Romanorum. II. 24, 12.

Marsyas campus *s.* convallis, ὁ Μαρσύας ἀυλών, inter Libani & Antilibani radices. V. 45, 8 *sqq.* 61, 7. in magnam longitudinem extenditur illa vallis, & plura in ea sunt oppida; in exitu sunt duo castella, Gerra & Brochi. V. 46, 1 *sq.*

Martius Campus. XIII. 10, 7. *Vide* Ἄρειον πεδίον.

Masæsyli; *vide* Massæsyli.

Masatat, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Masati, populus Africæ. *ibid.*

Massaniſſa, Masiniſſa; Μασσανάσσης, Μασανάσσης, & Μασσανίσσης. III. 5, 1. *n.* XI. 21, 1. *n.* rex Numidarum *Massylorum* in Africa. XXXVII. 3, 1. *Adnot. ad* III. 33, 15. & *ad VII.* 19, 1.

cum Numidarum auxiliis adest Asdrubali, Giſconis filio ad Ilipam in Hisp. ubi Scipionem castra ponentem adgressus cum Magone repellitur. XI. 21.

in Africa socius Scipionis, cum Lælio castra Syphacis incendit. XIV. 3 *extr.* & *seq.* & victum acie Syphacem persequitur. XIV. 8 *seq.* copiis Romanor. adjutus, regnum paternum recipit, & Syphacis regnum suo adjicit. XV. 4, 4. 5, 13. revocatur a Scipione adversus Hannibalem, XV. 4, 3. & ad eum venit. 5, 12. Numidis suis præest in pugna Scipionis cum Hannib. XV. 9, 8. & fortiter rem gerit. 12, 2 & 6. 14, 7 *sq.*

comprehenditur formula Pacis Romanorum cum Pœnis. XV. 18, 5. a Romanis augetur. XXI. 9, 7. XXII. 4, 2. contendens cum Pœnis de Emporiis circa Syrtin, juvatur a Romanis. XXXII. 2.

obitus, filii, & elogium Masiniſſæ. XXXVII. 3.

e Masiniſſa Polybius didicit avaritiam Hannibalis & Magonis Samnitis. IX. 25, 4.

Massæsyli *vel* Masæsyli, Μασσαισύλιοι

σύλιοι vel Μασαισύλιοι, Africæ populus. In præſidiis Hiſpaniæ relicti Asdrubali a fratre Hannibale. III. 33, 15. *n.*

eorum rex, Syphax. XVI. 23, 6.

Maſſilia, ἡ Μασσαλία, urbs Galliæ nobiliſſima, commercium exercens in remotiſſimas terras & inſulas. XXXIV. 6, 7.

a Maſſilia incipiunt Alpes & pertinent usque ad mare Adriaticum. II. 14, 6. *n.* Supra Maſſiliam Apenninus mons cum Alpibus coincidit. II. 14, 8. *&* 16, 1.

prope Maſſiliam (*ni potius* Placentiam) ſedem habent Anamares. II. 32, 1.

quinto die P. Scipio Piſis Maſſiliam cum claſſe pervenit. III. 41, 4. *cf.* 61, 2. Maſſilienſe oſtium Rhodani, τὸ Μασσαλιωτικὸν στόμα. 41, 5. Maſſilienſes naves (ναῦς ταχυλεοῦσαι Μασσαλιωτικαὶ *vel* Μασσαλιητικαὶ) viæ duces erant Cn. Scipioni ad oram Hiſpaniæ. 95, 6.

Maſſilienſes, οἱ Μασσαλιῶται, cum ſæpius alias, tum præſertim bello Hannibalico, fidelem Romanis operam præſtiterunt. III. 95, 7. per legatos Romæ queruntur de Liguribus, Antipolin & Nicæam colonias ſuas obſidentibus. XXXIII. 4. eis conſulunt Romani, miſſis legatis, & domitis Liguribus. *c.* 7 *ſeq.*

Maſſyli, Μασσυλεῖς, Africæ populus. VII. 19, 1. *Eorum rex* Maſſaniſſa. *Adnot. ad III.* 33, 15. Maſſyli in Pœnorum auxiliis, quæ Hannibal fratri Asdrubali reliquerat ut Hiſpaniæ eſſent præſidio. III. 33, 15.

Maſtia, Μαστία, Africæ (*ut videtur*) oppidum, Carthaginis ab occidente, ultra quod ex fœdere navigare non debuerunt Romani. III. 24, 2 *&* 4. *n.*

Maſtiani, Μαστιανοί, Hiſpaniæ populus, ex Hiſpania in Africam translati ab Hannibale. III. 33, 9. *n.*

Matho, ὁ Μάθως, Afer, mercenarius Pœnorum, belli Africi præcipuus dux & incentor. I. 69 *ſeqq.* 77. 79. ad Tunetem capit Hannibalem & cruci adfigit. 86. prælio victus ab Amilcare, capitur, & omni cruciatus genere necatur. 87 *ſeq.*

Matiani, Ματιανοί, Aſiæ populus, a ſeptemtrione Mediæ. V. 44, 9.

Matris Magnæ ſacerdotes, Galli, Γάλλοι. XXII. 20, 5.

Matronæ; *vide* Mulieres.

Maturius venire, in uno rerum genere, gravius peccatum eſt, quam tardius. IX. 14, 10.

Mauritani, Oceani accolæ, Μαυρούσιοι οἱ παρὰ τὸν ὠκεανὸν, in Hiſpaniam præſidii cauſſa transducti ab Hannibale. III. 33, 15.

Μαυρουσίους *ex conjecł. edidit Valeſius* XXXIX. 1, 9. *pro* Μαύρους *quod erat in cod.*

Maximorum cognomen unde obtinuerint Fabii. III. 87, 6. *n.*

Medeon. *Vide* Medion, *&* Meteon.

Media, ἡ Μηδία; *mendose nonnumquam* Μήδεια *in codd. noſtris. Vide* V. 40, 6. *n.*
Medi, οἱ Μῆδοι. Mediæ deſcriptio, præſtantia regionis, & fines. V. 44. equis potiſſimum excellit. *ibid.* & X. 27, 1 *ſq.* regia olim, Ecbatana. X. 27, 3 *ſqq.*
τὰ Μηδικὰ (*id eſt* Medicum bellum) *dicitur* bellum Græciæ a Perſis illatum. IV. 31, 5. *n.*
Mediæ ſatrapa, Molo. *Vide* Molo. Mediæ, victo Molone, præficitur Diogenes. V. 54, 12.
Medi, in acie Antiochi ad Raphiam. V. 79, 7. 82, 12.
Medicus, niſi cauſſas adfectionum corporis noverit, recte curare eas non poteſt. III. 7, 5.
medicum occidit Theodotus Ætolus, Ptolemæum Philopatorem occiſurus. V. 81.
medicus Stratius; *vide ſuo loco.*
Medimnus Atticus. VI. 39, 13. medimnus Siculus frumenti in Gallia Cisalp. conſtat quatuor obolis. II. 15, 1. Romæ conſtat 15 drachmis. IX. 44, 3.
Mediolanum, τὸ Μεδιόλανον, urbs præcipua Inſubrium. II. 34, 10. per vim capta a Cn. Scipione. 34, 13. (*Ibi erant* ſigna militaria aurea, in Minervæ templo ſuſpenſa. II. 32, 6. *n.*)
Medion *vel* Medeon, (*mendoſe vulgo* Mydionia;) ἡ Μεδίων *vel* Μεδεών; urbs Acarnaniæ, prope Ætoliam. Gentile, οἱ Μεδιώνιοι, Medionii. XVIII. 23, 5. II. 2, 5. *n.*
urbem oppugnant Ætoli, & jam de titulo manubiarum inter ſe litigant. II. 2. Medioniis ſuppetias fert Agron, rex Illyriæ, & magna clade adficit Ætolos. II. 3.
Mediterraneum mare; *vide* Mare Internum, & Mare Noſtrum.
Medo, Beroœenſis, Perſei legatus ad Licinium Coſ. XXVII. 8, 5.
Megades Dymæus, bello captus ab Eleis. V. 17, 4. *n. Sic nempe vulgo ex uno cod. Bav. editum erat, idque in verſione lat. imprudentibus nobis ſervatum, cum in Græco ex aliis plerisque codicibus* Διοκλέα, Dioclem, *ediderimus.*
Megaleas, regiorum ſcribarum præfectus relictus Philippo, ex Antigoni teſtamento. IV. 87, 8. in poteſtate eſt Apellis. 87, 9. cum Apelle & Leontio conjurat de impediendis Philippi conſiliis. V. 2, 8. felici ſucceſſu Philippi dolet, Aratum lapidibus inceſſit, & in vincula conjicitur a Philippo. V. 14, 11 *ſq.* & *cap.* 15. dimittitur, ſponſore pro multa ſe offerente Leontio. 16, 8. cædem Argis patraverat poſt diſceſſum Antigoni. 16, 6.
ſeditionem excitat militum adv. Philippum. V. 25. nil ſibi opis amplius in Apelle eſſe videns, profugit Athenas, indeque Thebas, de relicto ſponſore Leontio. 26, 14. 27, 1 *ſq.* Ætolos per literas hortatur, ut in bello cum Philippo pergant.

28, 4. Thebis accusatus apud magistratum a Philippo, manus sibi infert. 29, 6 *sq.*

Megalopolis, urbs Arcadiæ; (*cujus condendæ auctor Arcadibus fuerat Epaminondas. Adnot. ad IV.* 32, 10.) *Græce constanter* ἡ Μεγάλη πόλις, *semel* Μεγαλόπολις, IV. 77, 10. *sit ibi vera lectio; certe* II. 55, 1. *ubi* τῆς Μεγαλοπόλεως *editum est, vetustissimi nostri codices* τῆς Μεγάλης πόλεως *dant, ut alias.* Megalopolitani, οἱ Μεγαλοπολῖται. Megalopolitanorum ager, ἡ Μεγαλοπολῖτις. II. 51, 3. IV. 25, 4. Urbs tridui via abest ab Ægio. II. 55, 1. Duplo minor urbs est quam Lacedæmon, licet circuitum habeat paulo majorem. IX. 21, 2.

Megalopolitanorum tyrannus, Lydiadas, tyrannidem sponte abdicat. II. 44, 5. Megalopolitani præ ceteris periculo a Lacedæmoniis expositi sunt. 48, 1. Macedonum amici, inde a Philippo Amyntæ filio. 48, 2. *conf.* IX. 28, 7. XVII. 14, 6 *sq.* Auxilium ab Antigono, Philippi tutore, petunt adv. Cleomenem. II. 48. 50. eis Antigonus tradit castella, a Cleomene in agro Ægytico & Belminate adv. Achæos exstructa. 54, 3.

In Megalopolin, per exsulum Messeniorum proditionem, irrumpit Cleomenes, & sævit in cives. II. 55. 64, 1. V. 93, 2. Megalopoli locus est, Colæus dictus, *ni potius* Φωλεός, *id est* latibulum. II. 55, 5. qua parte urbem jam antea clam ingressus Philippus virtute civium ejectus erat. *ibid.* Apud Megalopolitanos numquam amicum aut proditorem invenerat Cleomenem. 55, 8. Megalopolitani, qui capta urbe Messenam se receperant, generose aspernantur & repellunt invitationem Cleomenis, domum eos revocantis. 61. prædam Megalopoli a Cleomene captam mirum quantum exaggerat Phylarchus. 62.

Megalopolitani mille, Macedonum more armati, chalcaspides, in acie Antigoni adv. Cleomenem. II. 65, 3. IV. 69, 4 *sq.* *adde* V. 91, 7.

Megalopolin Achæos in arma convocat Aratus, ad auxilium Messeniis ferendum adv. Ætolos. IV. 7, 10. 9, 1. eamdem tentant Ætoli cum Illyriis. 25, 4.

Megalopoli & Arcadiæ contributum olim fuerat Aliphera oppidum, quod Lydiadas tyrannus Eleis concessit. IV. 77, 10.

Megalopolitanorum dissidia de instauranda urbe componit Aratus. V. 93. eis leges scripsit Prytanis Peripateticus, missus ab Antigono. 93, 8.

eis iratus est Nabis, tyrannus Laced. XIII. 8, 4 *sqq.*

Megalopoli agitur concilium Achæorum. XXIII. 7, 2. XXIV. 12, 12.

Megalopolitani de agro contendunt cum Lacedæmoniis. XXXI. 9, 7.

eorum tyrannus, Lydiadas. *vide ſuo loco.*

Megalopolitanus fuit Polybius noſter, & alius Polybius, XI. 15, 5. *commemoratus.*

Megara, τὰ Μέγαρα, ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις, Achæis contribuitur ab Arato prætore. II. 43, 5. dein, conſentientibus Achæis, Bœotis ſe junxere Megarenſes; ad extremum vero rurſus a Bœotis ad Achæos tranſierunt; quare oppugnata eorum urbs a Bœotis eſt, ſed fruſtra. XX. 6, 7 *ſqq.*

Megarenſes inhibent bellum, inter Achæos & Bœotos erupturum. XXIII. 2, 17.

Megara præſidium mittit Diæus, prætor Achæorum. XL. 2, 3.

Megaris, *id eſt* ager Megaricus, ἡ Μεγαρίς. (*cod. Aug.* Μεγαρῖτις.) IV. 67, 7.

Megiſtus, ὁ Μέριστος, Myſiæ fluvius, *alias Rhyndacus.* V. 77, 9. *n.*

Melambium, τὸ Μελάμβιον, locus in agro Scotuſæo. XVIII. 3, 6. *n.*

Melancomas, Epheſius, cujus opera Achæus cum Ptolemæo conſilia communicaverat, Achæum ex arce Sardium liberare ſtudet. VIII. 17, 9. 18, 9 *ſqq.* 20, 1. 21, 4.

Meleager, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1. frater Apollonii, amicus Demetrii. XXXI. 20, 2.

Melitea, Μελίτεια, (*&* Melitæa, Μελιταία) urbs Phthiotidis in Theſſalia, quam oppugnaturus Philippus, ſcalas adplicuit juſto breviores. V. 97, 5. IX. 18, 5 *ſqq.*

Cives Melitæenſes, Μελιταιεῖς. *ibid.* Melitæenſis Phoxidas. V. 63, 11. *n.*

Melitufſa, Μελίτουσσα, urbs Illyriæ. XIII. 10, 3.

Memphis, ἡ Μέμφις. V. 61, 4. XXIX. 8, 4. Memphi cum legatis Antiochi M. agunt miniſtri Ptolemæi Philopat. V. 63, 7. 66, 8.

Menalcidas, Lacedæmonius, captivus Alexandriæ, dimittitur in gratiam C. Popillii. XXX. 11, 2. domi Romanis favet. XL. 5, 6.

Mendacii duplex genus. XII. 7, 4 *ſq.*

Meneus, *ſive* Menneus, *aut* Mennæus, *Arabiæ (ut videtur) regulus.* V. 71, 2. *n.*

Menedemus, Alabandenſis, dux partis copiarum Antiochi in Cœleſyria. V. 69, 4. 79, 6. 82, 11.

Menelaium, τὸ Μενελάϊον, locus & mons prope Lacedæmonem, *nomen habens a* Menelai templo. V. 18. 3. *n.* 18, 10. 21, 1. 22, 2 *&* 8.

Meneſtas, vide Meneſtratus.

Meneſtheus, Apollonii filius, amicus & fugæ comes Demetrii, Seleuci filii. XXXI. 21, 2.

Meneſtratus, Epirota, (*idem qui* Meneſtas; *vide Adnot. ad* XX. 20, 5.) plebem Ætolorum ad bellum cum Romanis incitaverat. XXII. 14, 13. eum ſibi ab Ætolis dedi poſtulat M? Acilius Conſul. XX. 10, 5.

Meninx, Μήνιγξ, Lotophagorum inſula. I. 39, 2. XXXIV. 3, 12.

Menippus a Philippo mittitur ad defendendam Chalcidem & Eubœam. X. 42, 2.

Menithyllus vulgo invitis codicibus edebatur, pro Menyllus, *quod vide.*

Menochares, a Demetrio Sotere ad Ti. Gracchum missus ad explorandam Romanorum voluntatem. XXXII. 4, 1. ab eodem Romam mittitur. *cap.* 6.

Menœtius, Phalasarnensis ex Creta, a civibus suis occiditur. XXIII. 15, 6.

Mens una sapiens, plurium vincit manus; Euripidis dictum. I. 35, 4. VIII. 5, 3.

Menuncii filiam, Pleurato desponsatam, occiso fratre ducit Genthius. XXIX. 5, 8. *n.*

Menyllus, Alabandensis, Ptolemæi majoris legatus Romam. XXXI. 18. fugam Demetrii, Seleuci filii, adjuvat. 20, 8 *sqq.* 22, 8 *sqq.* Rursus Romam legatus, urbe excedere jubetur. XXXII. 1. *Vulgo* Menithyllus *edebatur, invitis mss tis.*

Mercatores Romani, qui Afris commeatus advexerant, in vincula conjecti a Pœnis, liberantur. I. 83. III. 28, 3.

mercatores Italicos spoliant & captivos abducunt Illyrii. II. 8, 2.

Mercatus solennis Thermi. V. 8, 5.

Mercenarii Agathoclis; *vide* Mamertini.

mercenarios Syracusios hostibus objicit Hiero. I. 9.

Mercenariorum bellum cum Pœnis in Africa, Bellum in Africa, I. 13, 3. I. 65-87. Mercenariorum periculosa turba. I. 67. quid cavendum sit eis qui mercenario milite utuntur, docuit bellum Pœnorum Africum. I. 65, 7. *conf. c.* 68. Mercenarii Pœnorum, Sardiniam præsidio tenentes, deficiunt a Pœnis. I. 79.

Mercenariorum Gallicorum perfidia in cives Phœnices, Epiri oppidi. II. 5. & in alios. II. 7.

mercenarios ex omnibus gentibus mixtos, in ordine continuit Hannibal. XI. 19.

Mercenariæ Pœnorum copiæ pro alienis pugnant; Romani milites pro rebus suis. VI. 52, 4 *sqq.* Mercenarii milites liberarum Civitatum minus fortiter pugnant, quam Tyrannorum mercenarii. XI. 13.

Mercurii Fanum, Ἑρμαῖον, ad oram Europœam Bosphori Thracici, ubi fretum est angustissimum, ponte olim junctum a Dario. IV. 43, 2 *sqq.*

Mercurii Promontorium, Hermæum promont. ἡ Ἑρμαία ἄκρα, prope Carthag. I. 29, 2. 36, 11.

Mergana, ἡ Μεργάνη, Siciliæ oppidum. I. 8, 3. (*aliis* Margantia. *vide Adnot.*)

Meridiei imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Cn. Merula, Μερόλας *vel* Μερολᾶς, legatus cum T. Torquato ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXI. 18, 9. *n.* cum Ptolemæo

imæo in Cretam, inde in Africam trajicit. XXXI. 25. ab eodem Alexandriam mittitur ad Ptolemæum seniorem. 26, 3. re infecta Romam redit. 27. Romæ efficit, ut Ptolemæo seniori fœdus renuncietur XXXI. 1, 2 *sq.*

Mesembriani, Μεσημβριανοὶ, libera civitas Thraciæ, fœdere Eumenis cum Pharnace comprehensa. XXVI. 6, 13. *n.*

Mesopotamia, ἡ Μεσοποταμία, a meridie Mediæ, juxta Apolloniatidem. V. 44, 6. occupat eam Molo, usque ad Dura oppidum. V. 48, 16. *n.*

Messana, Μεσσήνη *vel* Μεσήνη, ἡ τῶν Μεσσηνίων πόλις, III. 26, 6. urbs Siciliæ ad fretum. I. 7, 1. a Campanis, mercenariis Agathoclis, occupatur. I. 7. qui Mamertinorum nomen sibi adsciverunt. I. 8, 1. Hi adversus Syracusiorum vim, partim a Carthaginiensibus, partim a Romanis opem petierunt, I. 10, 1 *sq.* Pœnis traditur arx; sed illi mox a factione contraria rursus expelluntur. 11, 4. & Appius Claudius, Consul Romanus, in urbem recipitur. II, 4 *&* 9 *sqq.* *Inde*, fugato Hierone Syracusio, & acie victis Pœnis, qui Messanam obsederant, 11, 5 *sqq.*] *&* 12, 1 *sqq. constanter in Romanorum potestate permansit Messana.*

Messanæ L. Iunius Consul in Siciliam profectus, incrementum classis accipit. I. 52, 6 *sqq.*

Messapii, οἱ Μεσσάπιοι, partem habitant Apuliæ. III. 88, 4. *n.* Apuli & Messapii, (*corrupte olim Mesapyges*) socii Romanorum. II. 24, 11.

Messena *vel* Messene, urbs Peloponnesi, ἡ Μεσσήνη *vel* Μεσήνη. Cives Μεσσήνιοι *&* Μεσήνιοι. *Per σ simplex fere constanter hæc nomina scribit codex Bav. & inde edit. 1 & 2. ut monui cum ad IV. 3, 6. tum passim alibi. Sic vero &* II. 62, 10. Μεσήνην *habet idem Bav. & edit. 1. & 2. ubi adnotare in scholio oblitus sum. Sed* II. 5, 1. *in* Μεσσην. *cum duplici σσ consentiunt omnes.*)

Messeniorum pristinæ calamitates, bello Aristomenico; & Arcadum in eosdem fides. IV. 33. Messeniis oppida nonnulla, a Spartanis ademta, restituit Philippus Amyntæ filius. IX. 28, 7. XVII. 14, 7.

Messenia regio, ἡ Μεσσηνία, sæpe incursata ab Illyriis. II. 5, 1 *sq.*

Arx Messenæ; *vide* Ithomata.

Messenii exsules, Megalopoli degentes, Cleomenem clam in urbem introducunt. II. 55, 3. Messenam se receperunt Megalopolitani, urbe eorum capta a Cleomene. 61, 4.

ad Messenen occisus est Demetrius Pharius, cum in eo esset ut urbe per subitam impressionem potiretur. III. 19, 11. *n.*

prope Messeniæ fines est Phigalia, urbs Arcadica, socia Ætolo-

Ætolorum, sedes prædonum Messeniam infestantium, quos protexit Dorimachus Ætolus. IV. 3, 5 *sqq.* 31, 1. 76, 6 *sq.* Chironis villam, prope urbem Messenen, spoliant prædones. IV. 4, 1. cum Dorimacho expostulant Messenii. IV. 3, 11 *sqq.* 4, 2 *sqq.* Messenia sola ex omnibus Peloponnesi regionibus bello Cleomenico ab hostili populatione immunis manserat. IV. 5, 5. eamdem incursat Scopas cum multitudine Ætolorum. 6.

Messenii opem ab Achæis petunt adv. Ætolos. IV. 7, 2. 9, 2. intercedentibus Achæis, in societatem recipiuntur ab Epirotis & Philippo. 16, 1. parum digne respondent studio Achæorum. IV. 31, 1 *sq.*

Duorum maximorum Peloponnesi populorum vicini, nimio pacis studio, numquam neque cum Lacedæmoniis inimicitias satis generoso animo exercuerunt, nec amicitiam cum Arcadibus recte coluerunt; unde multæ eorum calamitates. IV. 32. Messeniis Epaminondas auctor fuit sinceræ amicitiæ perpetuo cum Arcadibus colendæ; pariter eosdem admonet Polybius. IV. 32, 10. 33, 11 *sq.*

Messenii classem jungere Philippo jubentur ad Cephalleniam, V. 3, 3. iique morem gerunt. 4, 4 *sq.* Philippum invitant in Messeniam & in Laconicam; sed is morem non gerit, auxilia vero Achæorum eis mittit. 5. Tegeam cum Achæis invitati ad expeditionem Laconicam, sero veniunt; per Argivorum fines Laconicam petunt, sed ad Glympes castris exuuntur a Lycurgo. V. 20, 3 & 5. rursus per Argos domum redeunt. 20, 10. Messeniorum castellum, Calamas, proditione capit Lycurgus, ceterum frustra invasionem Messeniæ tentat, cum jungere se non posset Pyrrhiæ, Eleorum prætori. 92.

Apud Messenios democratia obtinuit; & bona clarissimorum virorum, in exsilium pulsorum, civibus divisa sunt. VII. 10, 1.

de Messeniorum arce, Ithomata, cum Arato & Demetrio Phario deliberat Philippus. VII. 11. in eosdem sævit idem. VIII. 10, 1 *sqq. coll.* VII. 12. violata fide. IX. 30, 2. nec tamen insigni damno adficere illos potuit, licet agrum eorum populatus. VIII. 14, 1. *conf.* III. 19, 11 *n.*

Messenii coram senatu Romano litem Achæis movent de Asine & Pylo oppidis. XVIII. 25, 7.

cum Messeniis inique egerunt Achæi, prætore Philopœmene. XXIII. 10, 5 *sq.* Messenios a societate Achæorum abstrahere conatur Dinocrates, favente T. Quintio. XXIV. 5. *n.* adversus eos frustra opem a Romanis petunt Achæi. XXIV. 10, 12 *sqq. cf. vs.* 9.

Messenæ cædem Philopœmenis ulciscitur Lycortas, & Messenii rursus tradunt se Achæis. XXIV. 12. XXVI. 2,

12

12 *sq.* in Fœdus Achaicum rursus recipiuntur, avulsis tamen nonnullis civitatibus. XXV. 1, 1 *sq.* 3, 3.

Messenii domi manent initio belli Achaici. XL. 3, 3.

Metagonia, τὰ Μεταγώνια, Africæ tractus, in quem Hannibal varios Hispaniæ populos transduci curavit. III. 33, 12. *n.*

Incolæ ejus tractus, οἱ Μεταγωνῖται. 33, 13.

Metapa, ἡ Μέταπα, urbs Ætoliæ, ad Trichonium lacum, 60 stadiis a Thermo. V. 7, 8. evertitur a Philippo. V. 13, 8.

Metapontus, τὸ Μεταπόντιον; inde præsidium submittitur Romanis in arcem Tarentinam. VIII. 36, 1. *Cives*, Metapontii, οἱ Μεταπόντιοι. X. 1, 4.

Metellus; *vide* Cæcilius.

Meteon *s.* Medeon, Μετέων, urbs Labeatidis in Illyria. XXIX. 2, 5. *Conf. Adnot. ad* II. 2, 5.

Methydrium, Μεθύδριον, oppidum agri Megalopolitani. IV. 10, 10. 11, 3. 13, 1.

Methymnæi, Μηθυμναῖοι, *cives Methymnæ, urbis Lesbi insulæ.* XXXIII. 11, 8.

Metrodorus, Philippi dux, cujus dolo Thasam cepit rex. XV. 24, 2 *sq. Conf. Fragm. hist.* 32.

Metrodorus, Persei legatus ad Rhodios. XXIX. 3, 7. 5, 1.

Metropolis, Μητρόπολις, urbs Acarnaniæ, ditionis Ætolorum, ad Acheloum, haud procul Conope. Ætoli cum in arcem se recepissent, urbem cremat Philippus. IV. 64, 4.

Micipsa, Masanissæ filius, adoptat fratrem quadriennem Stembalem. XXXVII. 3, 5.

Miccus, Dymæus, prætor Achæorum. IV. 59, 2.

Micion, Micyon, *s.* Micon, cum Euryclida consiliis suis regie Athenienses, & turpiter blanditur regibus. V. 106, 7. *n.*

Miletus, Μίλητος, Ioniæ urbs, condita a Neleo. XVI. 12, 2. *n.*

Milesiorum (Μιλησίων) colonia ex parte est Iassus. *ibid.* Milesiorum ager, ἡ Μιλησία; in eo est Neptuni templum ad Sinum Bargylieticum. XVI. 12, 1.

Milesii, post prælium ad Laden Philippo coronam offerunt. XVI. 15, 6. Milesiis sacer ager restituitur a Romanis. XXII. 27, 5. Mileto legati missi Alexandriam. XXVIII. 16, 5.

Milites. *Vide* Legio.

Militum Romanorum conscriptio. VI. 19 *sq.* eorum cupiditas punita in *Asiapæ* urbis incendio. XI. 24, 11. *n.* eorum incuria circa artis opera post oppugnationem Corinthi. XL. 7.

Militia Romana. VI. 19-42.

Milium. milii magna copia in Gallia Cisalp. II. 15, 2.

Milliaria signa, per octona stadia posita. III. 39, 8.

Milo, dux copiarum Persei. XXIX. 6, 6.

Miltiades, Demetrii *Soteris* legatus Romam adv. Ariarathem. XXXII. 20, 3 *sqq.*

Milyas, ἡ Μιλυάς, Asiæ minoris regio, *inter* Pisidiam & Lyciam.

Lyciam. Eam invadit Garsyeris, dux Achæi; in eadem est urbs Cretopolis. V. 72, 5.

Milyadem Eumeni dant Romani. XXII. 27, 10.

Mincius amnis, Μίγκιος, e lacu Benaco effluens, in Gallia Cisalpina. XXXIV. 10, 19.

Minervæ templum, apud Insubres *Mediolani*, in quo suspensa aurea signa militaria, quæ loco movere nefas. II. 32, 6.

Minervæ templum in agro Megalopolitano. *Vide* Athenæum.

Minervæ Chalcioecæ fanum (ὁ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλκιοίκου νεὼς, τέμενος, ἱερὸν) Lacedæmone, securitatem præstans omnibus ad illud confugientibus, etiamsi capitis fuisset aliquis condemnatus. IV. 35, 3. ad illud convenire in armis jubetur juventus omnis Lacedæmoniorum. IV. 22, 8. ad idem templum, in solenni pompa ad aram Deæ trucidantur ephori omnes. IV. 35, 2 *sq.*

Minervæ solenne ludicrum celebravit Attalus. IV. 49, 3.

Minervæ statua ænea in arce Aliphera. IV. 78, 3.

Minervæ Itoniæ templum (τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας) in Bœotia; (*vide Adnot. ad* XXVI. 5, 2.) spoliatum ab Ætolis. IV. 25, 2. in eo publicum edictum suspendit Perseus, quo exsules in patriam revocat. XXVI. 5, 2. 11.

Minervæ templum in summa arce Agrigenti. IX. 27, 7. in Minervæ templo Rhodi, in honorem populi Romani dedicatur colossus 30 cubitorum. XXXI. 16, 4.

Minervæ Promontorium Campaniæ, τὸ Ἀθήναιον. XXXIV. 11, 5.

M. Minucius, Magister equitum Q. Fabii Dictatoris. III. 87, 9. obtrectat cunctatori Fabio. 89, 6. frustra ab eodem admonetur. 94, 9 *sq.* ad Gerunium superior velitatione, propemodum captis Hannibalis castris, lætitia & spe exsultat. 101 *seq.* & laudibus tollitur Romæ. 103.

dignitate & potestate par Fabio constituitur, & cum eo dividit legiones. III. 103, 3 *sqq.* Minucii legionibus, per ducis temeritatem in summum periculum adductis, suppetias venit Fabius. 104 *seq.* Fabio reconciliatur Minucius, & legiones suas rursus cum eo conjungit. 105, 8 *sqq.*

Q. Minucius Thermus, a Cn. Manlio procos. in Syriam mittitur ad accipiendam ab Antiocho fidem. XXII. 26, 28.

Miraculosæ res; in eis narrandis modum utique tenere debet scriptor. XVI. 12, 5 *sqq.* *Conf.* Portentum.

Misdes, legatus Pœnorum Romam initio tertii belli Punici. XXXVI. 1, 8.

Misenum promontorium Campaniæ, τὸ Μισηνόν. XXXIV. 11, 5.

Mithridates, rex Cappadociæ ad Pontum, genus repetens ab uno e septem Persis qui Magum occiderant. V. 43, 1 *sq.*

ejus

ejus filia Laodice nubit Antiocho Magno. *ibid.* alia filia, pariter Laodice nomine, nupta erat Achæo. V. 71, 4. VIII. 22, 1.

Mithridates bellum infert Sinopenſibus. IV. 56. dona mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 90, 1.

Mithridates; ſororis filius Antiochi Magni. VIII. 25, 3. *neſcio an filius ſuperioris. Sic fuerit ſimul ſororis filius, ſimul uxoris frater Antiochi. Confer* Laodice.

Mithridates, *Pharnacis filius, (ut nobis quidem viſum erat,) Ponti regis;* comprehenſus pace inter Eumenem & Pharnacem concluſa. XXVI. 6, 3. *n.* ex fœdere auxilia mittit Attalo adv. Pruſiam. XXXIII. 10, 1. *n.*

Mithridates, Armeniæ *minoris* præfectus. XXVI. 6, 11. *n.*

Mitylenæi, Μιτυληναῖοι; eis curæ eſt ut pax concilietur Ætolos inter & Philippum. XI. 5, 1.

Mnaſiades, Argivus, plurimarum palmarum athleta, pater Polycratis. V. 64, 6.

Mnaſias, Argivus, immerito in proditorum numerum relatus a Demoſthene. XVII. 14, 3.

Mnaſilochus, Acarnan; quem ab Antiocho ſibi tradi poſtulant Romani. XXI. 14, 7. *n.* XXII. 26, 11.

Mnaſippus, Coronæus Bœotus, Romanis imperatoribus gratulatur victoriam de Perſeo. XXX. 10, 3.

Mneſis, tibicina Alexandrina. XIV. 11, 3.

Moagetes, Cibyræ tyrannus, in Phrygia magna, ad deditionem compellitur a Cn. Manlio. XXII. 17, eidem ſubjecta erant oppida Syllium & Temenopolis. *ibid. vs.* 11.

Mochyrinum *vel* Mochyrinus, Μοχύρινος *ſive* Μοχύρινον, *pro* oppidi nomine Cyrenaicæ *habuit Caſaubonus; nos cum Reiskio* Μοχυρῖνος viri nomen *eſſe ſuſpicati ſumus.* XXXI. 26, 13. *n.*

Mociſſus, Μώχισσος, *urbs* Cappadociæ. *Cives* Μωχισσεῖς. XXV. 4, 9. *n.*

Moderatio animi res præclara. VIII. 14, 6.

Modius; *vide* Medimnus.

Mœnia; *vide* Muri.

Mœragenes, corporis cuſtos Ptolemæi Epiphanis, Agathoclis juſſu flagris cædendus, miro modo nudus evaſit. XV. 27 *ſeq.*

Molo, Mediæ ſatrapa, potentiſſimus ſub Antiocho Magno. V. 40, 7. 43, 8. cum fratre Alexandro, Perſidis ſatrapa, defectionem molitur a juvene Antiocho. 41, 1. 43, 5 *ſq.* de illa defectione quid faciendum deliberat Antiochus cum Epigene & Hermea. 41 *ſeq.*

adv. Molonem mittuntur cum exercitu Xeno & Theodotus Hemiolius; V. 42, 5. quos terret Molo; & Apolloniatide potitur. 43, 8. Tigrim trajicere non poteſt; contra eum mittitur Xenœtas; 45 *ſeq.* quem ſimulata fuga decipit, & miſera

misera adficit clade. 47 *seq.* mox, trajecto Tigri, Seleucia & Susis captis, Mesopotamia, Babylonia & regione ad Erythræum mare potitur. 48, 10 *sqq.*

pugna cum Antiocho victus Molo, sibi ipse manus infert; cadaver ejus cruci adfigitur. V. 53 *seq.* ejus mater & liberi a Neolao fratre occiduntur. 54, 5.

Molossi, Μολοττοὶ, Μολοσσοὶ, populus Epiri, pontem Aoi fluvii intercipiunt ad retardandum iter Persei adv. Aulum Hostilium Cos. in Epiro. XXVII. 14, 3. ad Persei partes traducuntur ab Antinoo, Theodoto & Cephalo. XXX. 7, 2. urbes eorum evertuntur a L. Æmilio. XXX. 15, 5 *sq.*

Molpagoras, demagogus Cianorum, monarchicam usurpat potestatem. XV. 21, 1 *sq.*

Molycria, Μολυκρία. V. 94, 7.

Monarchia, a volentibus concessa, & consilio magis quam vi & metu administrata, Regnum est; quæ contra, Tyrannis. VI. 3, 9 *sq.* 4, 2. & 4, 7 *sq.* ex Monarchia, accedente justi honestique notione, oritur Regnum. VI. 5 *extr.* & 6 *seq.*

Monarchia, sua natura æquabilitatem juris odit, & quamplurimos sibi subjectos vult habere. XXII. 5, 8.

Monarcharum securitas, in peregrino milite posita. XI. 13, 8.

Monoxyla, μονόξυλα, lintres. III. 42, 3.

Montani Hispani, ὀρείτται Ἴβηρες; *mendosa (ut videtur) scriptura, pro* Oretani.

Mora. Nullum mortalibus tempus longius atque molestius, quam ubi mora nobis nectitur. III. 112, 5.

Mora, μόρα, Lacedæmoniorum, 900 viris constabat, auctore Polybio. *Fragm. hist.* 25.

Morbus, castrensis; *vide* Limopsorus. *Conf.* Medicus.

morborum causæ externæ prævidentur & curantur facile, internæ difficilius. XI. 25, 2.

Morcus, Genthii legatus ad Rhodios. XXIX. 2, 9. 5, 1.

Mores & leges continent respublicas. VI. 47, 1 *sqq.*

morum diversitas, pro vario cœli influxu. IV. 21, 2.

Mortem sibi conscisscere, nullius conscium culpæ, pusilli animi est. XXX. 7, 8. sed, deplorata omni spe salutis, tamen vitæ studio teneri, turpe 8, 3. *Conf. Fragm. gramm.* 75.

Mortem contemnere docet vis doctrinæ & rationis. *Fragm. gramm.* 11.

Mortuorum laudatio apud Romanos pro Rostris. VI. 53 *seq.* mortuorum imagines. VI. 53, 4 *sqq.*

Morzias, *rex Paphlagoniæ.* XXVI. 6, 9. *n.*

Motieni, Μοτιηνοὶ, oppidum Hispaniæ, Romanorum colonia? *Fragm. hist.* 33. *n.*

Motus varii equitum & exercitationes, a Philopœmene equitum præfecto Achæorum institutæ. X. 21. *n.*

motus solertes Scipionis in pugna

pugna ad Ilipam adv. Asdrubalem, Gisconis fil. XI. 23.
Mulelacha, Africæ oppidum in promontorio ad mare Atlanticum, *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.
Mulieres civitatum Africæ Pœnis subjectarum, mundum suum conferunt in stipendium militum adversus Pœnos. I. 72, 5 *sq.*
mulieribus Alexandrinis dira quæque imprecatur Oenanthe, & illæ vicissim huic. XV. 29, 10 *sqq.*
mulieres Apamenses uxorem Hermeæ lapidibus obruunt. V. 56, 15.
mulieres Hispanæ captivæ, liberaliter habitæ a Scipione. X. 18, 7 *sqq.*
mulieribus Romanis vinum bibere non licet. VI. 2, 3 *sqq.* mulieres Romæ in publico terrore per templa discurrunt, eorumque pavimenta passis crinibus verrunt. IX. 6, 3 *sq.*
mulieris formam habuit machina, qua Nabis usus est ad torquendos divites cives. XIII. 7. mulieres spoliare Charops Epirota consuevit matris opera. XXXI. 21, 13 *sq.*
muliebris sexus natura garrulus. XXXII. 12, 10.
L. Mummius, Μόμμιος, *Achæos debellat* pugna ad Isthmum. III. 32, 3. non patitur deleri Philopœmenis honores. XL. 8, 3. integrum & humanum se præstitit ergo Achæos. XL. 11.
Mundi quatuor plagæ. III. 36, 6 *sq.*
Munerum captatio grassatur inter Græcos. XVIII. 17, 7.
Munitionum anceps usus. *Fragm. gramm.* 9.
qua parte munitissimæ sunt urbes, ea facillime nonnumquam capiuntur, negligentia oppidanorum. VII. 15, 2 *sq.*
Murgantia, Siciliæ oppidum, *apud Polybium vulgo* ἡ Μαργάνη. I, 8, 3 *n.*
Murorum urbis mensura capienda, priusquam scalas adplicare adgrediaris. V. 98. ea mensura quomodo capiatur. IX. 19.
muros urbis obsessæ, cuniculis subfossos, sublicis sustulciebant oppugnatores, deinde incensis sublicis subruebant. V. 4, 6 *sqq.* 100, 4. XVI. 11, 5.
Musæus, Antiochi caduceator ad Scipiones missus. XXI. 13, 1. ab eodem legatus ad Cn. Manlium procos. Ephesi hibernantem. XXII. 24, 3 & 8 & 11 *sq.*
Museum, Μουσεῖον, locus circa Olympum in Macedonia. XXXVII. 1. *n.*
Museum Tarenti, ubi convivium de die celebrat Livius, urbis præfectus. VIII. 27, 11. 29, 1.
Musicæ studium & exercitium consuetum Arcadibus, necessarium ad molliendum ingenium & mores. IV. 20 *seq.*
Mutina, ἡ Μοτίνη, Romanorum colonia; obsidetur a Boiis & Insubribus, & in ea triumviri agris dividendis. III. 40, 8 *sq.* *Conf. Fragm. histor.* 33. & *ibi Not.*
Mycenæ, Μυκῆναι. XVI. 16, 4.
Mydionia & Mydionii, mendosa olim scriptura, pro Medion

dion *vel* Medeon, *&* Medionii. II. 2-4. *Vide* Medion.

Mygdonia, ἡ Μυγδονία, *regio Mesopotamiæ*, Antiochia Mygdoniæ, *alias* Nisibis, V. 51, 1. *n.*

Myiscus, unus e ducibus copiarum Antiochi M. ad Raphiam. V. 82, 13.

Mylæus campus, τὸ Μυλαῖον πεδίον, in Sicilia, per quem decurrit Longanus amnis. I. 10, 7. *Ab eo non differt* Mylaites ager, ἡ Μυλαΐτις *vel* Μυλαιῖτις χώρα. I. 23, 2. *n.*

Mylasa *vel* Mylassa, urbs Cariæ, ἡ Μυλασέων *vel* Μυλασσέων πόλις. Mylasenses Philippo commeatum suppeditant; urbi frustra insidias struit Philippus. XVI. 24, 6 *sq.* *De nominis scriptura vide ibi not. & ad* XXII. 27, 4.

post bellum Antiochicum, immunes a tributo Mylasenses pronunciantur a Romanis. XXII. 27, 4. urbes Euromensium cum occupassent, acie vincuntur a Rhodiis. XXX. 5, 11 *&* 15.

Myndus, urbs Cariæ, ἡ Μυνδίων πόλις, ad sinum Bargylieticum. XVI. 12, 1. Myndiorum ager, ἡ Μυνδία. XVI. 15, 4.

Myrcal, Pœnus, *subscripsit* formulæ fœderis Hannibalis cum Philippo. VII. 9, 1.

Myrina, ἡ Μύρινα, urbs Æolidis, e qua præsidium suum deducere jubetur Philippus. XVIII. 27, 4. *n.* *Distinguenda a Myrina Lemni, de qua in Adnot. ad l. c. agitur; quæ huc non spectat.*

Myrrichus, Bœotus, cujus pecus abigitur ab Achæis. XXIII. 2, 15.

Myrtis, Argivus, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 3.

Myrtium, prostibulum Alexandriæ. XIV. 10, 3 *sq.*

Myrto, & ejus filius Nicanor, socii Charopis. XXXII. 21, 9 *sq.* 22, 3.

Mysia, ἡ Μυσία. Mysi, οἱ Μυσοί. Ex Æolide, trajecto Lyco amne, ad Mysorum habitationes pervenit Attalus; ἐπὶ τὰς τῶν Μυσῶν κατοικίας. V. 77, 7.

Mysiæ pars, quam in Asia possidebant Byzantii, adimitur his a Prusia. IV. 50, 4. sed eis restituitur pace facta. 52, 9. Mysi a Romanis Eumeni dati, quos ipse sibi subjecerat. XXII. 27, 10.

Mysi, in exercitu Achæi. V. 76, 7. in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 3.

Myttistratum, τὸ Μυττίστρατον, Siciliæ oppidum munitum, captum a Romanis. I. 24, 11.

Myttonus, homo Afer, cujus opera res in Sicilia administravit Hannibal. IX. 22, 4.

Myus, Μυοῦς, *Ioniæ* oppidum, Magnetibus a Philippo donatum. XVI. 24, 9. *n.*

N.

Nabis, in Lacedæmoniorum regno succedit Machanidæ, perditissimus sævissimusque tyrannus. XIII. 6. XVI. 13. ad extorquendam civibus pecuniam, machi-

machina utitur forma muliebri, Apegæ uxoris similitudine. XIII. 7. ejus latrocinia, & initium belli cum Achæis. 8.

cum Messeniis, sociis, perfide egit. XVI. 13, 3. *n. conf. c. 16 sq.* Argis per uxorem latrocinia & sævitiam exercet. XVII. 17. *De eodem* Nabide *adde* XXI. 9, 10. *& Fragm. hist.* 34.

ejus filius Armenas, Romæ obses moritur. XX. 13, 4. *Conf. Adnot. ad c.* 12, 2.

Nadagara, *mendosa apud Livium scriptura, pro* Naragara, *quod vide.*

Namnetes *vel* Nannetes, Ναμνῆτες *s.* Ναμνῆται, Galliæ populus. XXXIV. 10, 6.

Naragara, τὰ Ναράγαρα, Africæ oppidum, ubi castra habuit Scipio, haud procul Zama. XV. 3, 14. *n. Mendose vulgo* Μάργαρον *legebatur.*

Narava, Numida, bello Africo ad Amilcarem & Pœnos transit. I. 78. (*De nomine vide Adnot. ad* I. 78, 1.) filiam suam ei despondet Amilcar. *ibid.* fidelem Amilcari & Pœnis operam præstat. *ib. & 82, 13. 84, 4. 86, 1.*

Narbo, ὁ Νάρβων, fluvius Galliæ, ab occasu Rhodani in mare exiens Sardoum. III. 37, 8 *sq. n.* 38, 2. XXXIV. 10, 1.

Narbo, Ναρβών, *gen.* Ναρβῶνος, nobilis urbs Galliæ, cujus cives cum remotissimis gentibus commercium exercent. XXXIV. 6, 3 *sqq.*

Nasica. *Vide* P. Cornelius.

Nasus, Νᾶσος, (*in* Νᾶσος *dorica dialecto scripsit Polybius, quemadmodum Livius legit;*) oppidum Acarnaniæ, ademtum Acarnanibus ab Ætolis. IX. 39, 2. *ubi Casaub. in versione* Naxum *posuit ex mendosa apud Livium scriptura.*

Natura animi humani non minus, quam corporis, e rebus contrariis interdum composita est. IV. 8, 7.

Naturæ memorabilia adnotare etiam debet historicus. IV. 40, 1 *sq.*

Navarchis, *i. e.* classis præfectis, pro legatis uti amant Rhodii. XXX. 5, 5. XVII. 1, 4.

Naucratis, ἡ Ναύκρατις, urbs Ægypti. XXIII. 16, 6. XXVIII. 17, 10.

Naufragium infandum classis Romanæ ad Camarinam, ex pertinaci audacia consulum M. Æmilii & Servii Fulvii. I. 37. aliud Cn. Servilii & C. Sempronii Coss. inter Siciliam & Romam. I. 39. L. Iunius Cos. inter Pachynum & Lilybæum totam classem naufragio perdidit, ut ne tabula quidem supereset. I. 54. eamdem tempestatem Punici gubernatores sua peritia & providentia effugiunt. *ibid. vs. 6 sq. Conf.* Tempestas.

Navis. *Vide* Acatium; Classis; Deceris; Ἐννακαιδεκήρης, Enneris; Hepteris; Hexeris; Hippagines; Lembus; Linter; Monoxylon; Parones; Octeris; Pistris; Quadriremis; Quinquéremis; Ratis; Triemioliæ; Triremis; *& similia.*

Actuaria navis quinquaginta remo-

remorum, πεντηκόντορος. I. 20, 14. 73, 2. πεντηκοντόριον πλοῖον. XXV. 7, 1. cujus pretium æstimatur talenti. *ibid. vs.* 2. actuaria navis triginta remis acta, τριακοντάκωπος. XXII. 26, 3.

δεναυαῖα, decem navium classis. XXIII. 7, 4. XXV. 7, 1.

naves longæ tectæ, νῆες μακραὶ κατάφρακτοι. I. 25, 7. navis rostrata, ἐπίπλους ναῦς. I. 27, 5. *n.* oneraria, φορτηγός. I. 52, 6. navis prætoria, ναυαρχίς, XVI. 3, 3. speculatoria navis, *ex Casauboni interpretatione*, ναῦς ταχυπλοοῦσα. III. 95, 6.

Naves bellicæ a Romanis primum fabricari cœptæ bello primo Punico, cum nullam antea neque tectam navem habuissent, neque longam omnino, (*id est*, ad bellum instructam,) & ne lembum quidem. I. 20. navis una Pœnorum, quæ litori impacta in potestatem venerat Romanorum, pro exemplo his fuit ad naves bellicas ædificandas. I. 20, 15. navis quæque in classe M. Reguli capiebat 300 remiges, & 120 milites. I. 26, 7. naves Romanorum ad motum minus habiles, quam Pœnorum. I. 22, 3. 51, 6.

naves per Isthmum transductæ, ad Corinthum; IV. 19, 7 *sqq.* V. 101, 4. Tarenti. VIII. 36.

Naupactus, Ναύπακτος, ἡ τῶν Ναυπακτίων πόλις, urbs Ætoliæ cum portu, ex adverso Panormi, portus Peloponnesi. V. 102, 9. eo cum 40 lembis venit Scerdilædus, cum Ætolis se jungens. IV. 16, 9.

Naupacti agrum, τὴν Ναυπακτίαν, populantur Achæi. V. 95, 11. Naupacti congregati Ætoli, de pace agunt cum Philippo & Achæorum legatis. V. 103 *seq.*

Naupactia Cœla, τὰ Κοῖλα τῆς Ναυπακτίας. V. 103, 4. inter Naupactum & Callipolin est mons Corax. XX. 11, 11. *De* Naupacto *adde* XX. 10, 5. XXIV. 5, 16. XXXVIII. 5, 9.

Naupactius, Ναυπάκτιος, Cleonicus. V. 95, 12. Agelaus. V. 103, 9.

Nautica militia apud Romanos legitur ex eis qui infra 4000 æris censi sunt. VI. 19, 2.

Naxus. Sic ex mendosa apud Livium lectione scripserat Casaub. in Polybii versione, IX. 39, 2. *pro* Nasus, *quod vide. Confer Gronov. ad Liv. XXVI.* 25.

Neapolis, ἡ Νεαπολιτῶν πόλις, ex celeberrimis & pulcerrimis urbibus in ora Campaniæ. III. 91, 4. in eam impune exsulatum abire licet civibus Romanis, criminis capitalis reis. VI. 14, 8.

Neapolitani naves præbuerunt Romanis, initio primi belli Punici. I. 20, 4.

Νέα πόλις, ἢ παλαιὰ πόλις; partes Panormi urbis. I. 38, 9.

(*Nova Carthago, est* Καινὴ πόλις. II. 31, 1. III. 39, 6. *nisi* II. 31, 1. *pro simplici* Καρχη-

Καρχηδόνα, Νέαν Καρχηδόνα *scripsit Polybius.*)

Neleus, Mileti conditor; cujus filius a Iassensibus advocatur ad coloniam Iassum deducendam. XVI. 12, 2.

Nemea, Nemeorum solennia, ἡ τῶν Νεμέων πανήγυρις, ὁ τῶν Νεμέων ἀγών, Argis celebrata. Ad ea se confert Antigonus *Doson.* II. 70, 4. Philippus. V. 101, 5. rursus. X. 26, 1. Q. Cæcilius, legatus Romanorum. XXIII. 10, 1 *sq. n.*

Neo; *vide* Neon,

Neocretes, Νεοκρῆτες. V. 3, 1. 65, 7. 79, 10.

Neolaidas, Ptolemæi senioris legatus Romam. XXXIII. 5, 4.

Neolaus, Molonis frater, lævo cornu Molonis præest in pugna cum Antiocho. V. 53, 11. victus, in Persidem abit, matrem & Molonis liberos obtruncat, tum ipse se jugulat. 54, 5.

Neon, *vel* Neo, Philiadis filius, Messenius, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 3.

Neon *s.* Neo, Ascondæ filius, Brachyllæ pater, Bœotus, præfectus equitum, Antigoni *Doson* pepercit, cum is æstu maris in ipsius potestatem venisset. XX. 5, 5 *sqq.*

Neon *alius*, ex eadem familia, (XX. 5, 14) *forte nepos superioris*, prætor decedens, per legatum Chalcidem ad legatos Romanos missum, commune Bœotorum fidei Romanorum tradit; mox domo ejectus, ad Perseum confugit, cui magis quam Romanis favebat. XXVII. 1 *seq. n.*

Neptunus; coram eo ictum fœdus Philippi cum Hannibale. VII. 9, 2. Neptuni opem militibus suis ad Novam Carthaginem promittit Scipio. X. 11, 7. 14, 12. Neptuni fanum Mantineæ, XI. 11, 4 & 6. diripitur a Polycrito. IX. 34, 10. Neptuni fanum Milesiorum, ad sinum Iassensem. XVI. 12, 1.

Nercobrica, Νερκόβριξ, urbs Hispaniæ. XXXV. 2, 2. *n.*

Nereis, Pyrrhi filia, mater Hieronymi, regis Syracusarum. VII. 4, 5.

Nertobrica, Νερτόβριξ. *Sic fortasse Polybius scripsit* XXXV. 2, 2. *pro vulgato* Νερκόβριξ.

Nervi præparati. IV. 56, 3.

Nestor Cropius. XXVII. 4, 4.

Nicæa, Νίκαια, urbs *Locridis* ad sinum Maliacum, *haud procul Thermopylis*; ibi adpellit Attalus, cum Ætolis communicaturus. X. 42, 4. prope eam Philippus colloquitur cum T. Quintio. XVII. 1, 5. 7, 7.

Nicæa, Νίκαια, Massilienſium colonia in Liguria, obsessa a Liguribus. XXXIII. 4, 2.

Nicagoras, Messenius, hospes olim & amicus Archidami, Spartæ regis, a Cleomene perfide occisi, Alexandriam venit, equos venum advehens; ubi ejus opera Cleomeni insidiatur Sosibius. V. 37 *seq.*

Nicagoras Rhodius, Romam legatus. XXVIII. 2, 1. *ubi in vers. lat. imprudentibus nobis, e Casauboniano exemplo*

Nicanor, *pro* Nicagoras, *in noſtram editionem irrepſit. Adde* XXVIII. 14, 5. *ubi perperam vulgo* Νικαγόρας Νικάνδρου, *pro* Νικαγόρας, Νίκανδρος, *inde ab Vrſino editum erat.*

Nicander, Ætolus, ad Antiochum miſſus, propenſum regis in Ætolos animum renunciat. XX. 10, 16. in reditu cum in manus Philippi incidiſſet, ſalvus ab eo dimittitur. 11, 1 *ſqq.*

prætor Ætolorum, Amphilochiam & Aperantiam recepit, Dolopiamque Ætolis adjunxit. XXII. 8, 3 *ſqq.* mox oppugnatæ a Romanis Ambraciæ opem ferre conatur, ſed parum proficit. XXII. 10, 7 *ſqq.*

Romam legatus cum Phænea. XXII. 13, 15. Poſt bellum Antiochicum legationem cum Pantaleonte obit ad Romam. XXVIII. 4, 11. *neſcio an eadem legatio, de qua modo dictum.*

bello Perſico favens Perſeo, Romanis ſuſpectus, Romam evocatur, ibique vitam finit. XX. 11, 9 *ſq.* XXVII. 13, 14. XXVIII. 4, 6. 6, 7.

Nicander Rhodius, Romam legatus. XXVIII. 2, 1. 14, 5.

Nicanor, occidit Seleucum, Callinici filium, Antiochi M. fratrem, expeditionem in Aſiam eis Taurum ſuſcipientem. IV. 48, 8. occiditur ab Achæo. 48, 9.

Nicanor, dux copiarum Philippi, Atticam populatur; ei legati Romani, Athenis verſantes, minacia mandata dant ad Philippum. XVI. 27, 1 *ſqq.*

Nicanor, Elephantus cognomine, (*neſcio an idem cum ſuperiore*) præeſt ſiniſtro cornu in acie Philippi ad Cynoſcephalas. XVIII. 7, 2.

Nicanor, amicus & comes Demetrii Syri, Romæ obſidis. XXXI. 22, 4.

Nicanor, Epirota, Myrtonis filius, amicus Romanorum, ſocius & ſcelerum fautor Charopis. XXXII. 21, 9 *ſq.* 22, 3.

Nicanor perperam ſcriptum in verſ. Caſaub. XXVIII. 2, 1. *pro* Nicagoras; *idque imprudentibus nobis in noſtram etiam verſionem irrepſit.*

Nicarchus, dux copiarum Antiochi in Cœleſyria cum Theodoto (*Hemiolio, puto. Conf.* V. 79, 5.) V. 68, 9 *ſqq.* cum eodem præeſt oppugnationi urbis Rabbatamana. V. 71, 6 *ſqq.* phalangi præeſt cum eodem Theodoto Hemiolio, in pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur exercitum. 83, 3. acies ejus inclinatur. 85, 10.

Nicaſippus, Eleus, captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Nicephorium, τὸ Νικηφόριον, prope Pergamum, vaſtatur a Philippo, & lucus exſcinditur. XVI. 1, 6. XVII. 2, 2. plantas & hortulanos ſe miſſurum ait Philippus, ad illud reſtituendum. XVII. 6, 4.

idem Nicephorium & templa ad Pergamum vaſtat Pruſias. XXXII. 25, 3.

Nicias, dux *olim* Athenienſium ad

ad Syracusas, lunæ defectu turbatus, occasionem rei bene gerendæ omittit. IX. 19, 1 *sqq.*
Nicias, familiaris & cognatus Mennæi, *dux Ptolemæi*, succursurus urbi Abilis, vincitur ab Antiocho Magno. V. 71, 2.
Nicias, Epirotas, legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriam de Perseo. XXX. 10, 4.
Nicippus, ephorus Messeniorum. IV. 31, 2. *n.*
Nico & Philemenus, Tarentini, Hannibali Tarentum produnt. VIII. 26 *seqq.*
Nico, cognatus Agathoclis, Alexandriæ ad supplicium rapitur. XV. 33, 7. *n.*
Nicocles, Sicyoniorum tyrannus, ab Arato eversus. X. 25, 3.
Nicodemus, Eleus, legatus a Philopœmene Romam missus. XXIII. 1, 4. legationem renunciat. 7, 5 *sqq.*
Nicolaus, genere Ætolus, V. 68, 5. dux Ptolemæi, Theodotum Ætolum Ptolemaide obsessum tenet; sed adveniente Antiocho discedit. V. 61, 8 *sq.* subsidia mittit urbi Dora, ab Antiocho obsessæ. 66, 1.
ei summa rerum in Cœlesyria committitur a Ptolemæo. 68, 2. angustias ad Platanum & ad Porphyreonem occupat. 68, 6 *sqq.* sed ex eis expulsus, fugam effusam capessit. 69.
videtur inde ad Antiochum M. defecisse; certe in ducibus Antiochi, in Hyrcaniam cum exercitu proficiscentis, *commemoratur* Nicolaus Ætolus. X. 29, 6. *Conf.* V. 70, 10.
Nicomachus, Acarnan, exsul Thuriensis, Ambraciæ habitans, Ætolorum legatus Romam. XVII. 10, 9. *n.*
Nicomachus, Rhodius, amicus Achæi, liberare Achæum ex arce Sardium studet. VIII. 17, 9. 18, 9 *sqq.* 19, 4 *sqq.* ejus opem Achæus cum Ptolemæo consilia communicaverat. VIII. 17, 10.
Nicomedes, Cous, dux Antiochi. X. 28, 6.
Nicomedes, Prusiæ *frater &* legatus Romam. XXXII. 26, 4.
Nicophanes, Megalopolitanus, ab Arato mittitur ad Antigonum, Philippi tutorem, de jungenda societate. II. 48 *sqq.*
Nicostratus, Trichoniensis Ætolus, pater Dorimachi, cum Lattabo communem Bœotorum conventum violavit. IV. 3, 5. XXVIII. 37, 4. IX. 34, 11.
Nicostratus, ab epistolis Agathocli, regni Ægyptiaci administratori. XV. 27, 7 *sqq.*
Nicostratus, quinqueremi Rhodiæ præfectus in pugna navali ad Chium. XVI. 5, 1. Rhodiorum legatus ad L. Æmilium Cos. & ad Perseum. XXIX. 4.
Nicostratus, legatus Xanthiorum ad Romanos adv. Rhodios. XXVI. 7, 3.
Nilus fluvius, ὁ Νεῖλος. Inter Nilum & Tanaim interjecta est Asia; inter eumdem Nilum & Fretum Herculeum, Africa. III. 37, 3 *sqq.*
Nili canales aperiri jubet Ptolemæus Philopator adv. adventum

ventum Antiochi Magni. V. 62, 4. *n.*

Nili aquam Berenicæ filiæ, Syriæ reginæ, bibendam mittere consueverat pater Ptolemæus Philadelphus. *Fragm. histor.* 54.

Nix plurium annorum in Alpibus, multas difficultates præbet Hannibali. III. 55.

Nobilitas apud Locrenses a feminis derivabatur. XII. 5, 6 *sqq.*

Nola, ἡ Νώλη. Campos circa Capuam & Nolam olim tenuerant Etrusci. II. 17, 1. *n. Stephanus Byz. & ex eo Suidas.* Νῶλα, πόλις Αὐσόνων, παρὰ Ἐκαταίῳ. Πολύβιος δὲ Νώλην αὐτὴν φησί.

Nolani, Νωλανοί, a meridie Capuæ. III. 91, 5.

Nomades Aspasiacæ. X. 48, 1 *sqq.*

Nomades *Scythæ*, Bactrianiæ imminent. XI. 34, 5. *Conf.* Numidæ.

Nomina notorum locorum, a scriptore adposita, memoriam juvant; ignotorum nuda nomina adponere, nil juvat. III. 36, 2 *sq.*

Non putabam dicere, turpe est imperatori. X. 32, 12.

Norici Tauriscі, οἱ Ταυρίσκοι οἱ Νωρικοί. XXXIV. 10, 10.

Nothocrates, Gortynius Cretensis, Cydoniam urbem adgreditur & pæne capit. XXVIII. 13, 1.

Notium, τὸ Νότιον, *oppidum Ioniæ*, Colophoni vicinum. XXII. 27, 4. *n.*

Nova urbs, Καινὴ πόλις, *id est* Nova Carthago in Hisp. II. 13, 1. *Vide* Carthago nova.

Nova urbs, ἡ νέα πόλις, pars Panormi urbis Siciliæ. I. 38, 9.

Nox. Noctis tempora & partes in numerato habere debet imperator. IX. 18.

noctis simulacrum prælatum in pompa Antiochi Epiphanis. XXXI. 3, 15.

Nucerini, Νουκερῖνοι, in Campania ad mare. III. 91, 4.

Nudi in acie pugnant Galli Gæsati. II. 28, 8, 29, 7.

Numenius *vel* Numinius, a Ptolemæis fratribus Romam legatus. XXX. 11, 1.

Numidæ, οἱ Νομάδες.

equites in exercitu Pœnorum, retrocedendo fallunt hostes. I. 19, 2 *sqq.* propria hæc eorum pugnandi ratio, retrocedere, & mox fronte conversa rursus hostem petere. III. 72, 10.

Numidæ in Africa hostiliter invadunt Pœnos, non secus ac Romani. I. 31, 2. cum rebellibus mercenariis faciunt Numidæ & Afri; qui, ubi semel victi sunt, bidui aut tridui viam solent recedere. I. 74, 7.

Numida Narava; *vide suo loco.*

Numidæ, præsidio Hispaniæ relicti ab Hannibale. III. 33, 15. Numidæ equites, ab Hannibale ad Rhodanum exploratum missi, III. 44, 3. fugantur ab equitibus Scipionis. 45. Numidis persequendi permittuntur fugientes in pugna Cannensi. 116, 7.

Numidæ equites Masanissæ cum Asdrub. Gisc. XI. 21, 1. *Conf.* Masanissa & Syphax.

Numi-

Numidia, ἡ Νουμιδία, cum ſterilis & inculta fuiſſet, Maſaniſſæ arte & induſtria exculta eſt. XXXVII. 3, 7 *ſq.*

Numine divino adflati Romani. *Fragm. gramm.* 57. Scipio Africanus Major. X. 2, 12.

Numinius; *vide* Numenius.

T. Numinius, Τίτος Νεμήσιος, legatus a ſenatu Romano in Ægyptum miſſus, ad pacem inter Ptolemæos & Antiochum conciliandam. XXIX. 10, 3.

Nutria, Νουτρία, urbs maritima Illyrici, a Romanis per vim capta. II. 11, 13.

O.

Oblectatio & utilitas, duplex finis poëtæ & hiſtorici. XV. 36, 3.

Obolus. Oboli quarta pars, ſemiſſis. II. 15, 6. *n.* Oboli duo, ſtipendium quotidianum militis Romani; quatuor, ſtipendium centurionis. VI. 39, 12. *n.*

Obſidentes Romani Agrigentum, obſidentur ipſi. I. 18, 10. *Sic* ad Capuam. IX. 3. *Sic* Matho & Spendius ad Carthaginem. I. 84, 1.

Obſides Hiſpani, qui in poteſtate Pœnorum Sagunti fuerant, produntur Romanis, & ab his ſine pretio dimittuntur. III. 98 *ſeq.*

obſides Asdrubal exegerat filias Indibilis & uxorem Macedonii. IX. 11, 4. X. 35, 6. 38, 1 *ſq.* obſides trecentos Hiſpanorum, præmiis donat Scipio & conſolatur. IX. 18.

obſides a Pœnis exacti initio tertii belli Punici. XXXVI. 3, 5 *ſq.*

Occaſio, in omnibus rebus plurimum valet, maxime in bello. X. 43, 2; *conf.* Tempus.

Occidens, ἡ Ἑσπέρα. Ab occidente (*ſcil. ſive a Romanis, ſive a Pœnis*) nubes imminet Græciæ. V. 104, 10. Occidentem reſpiciebant populi Aſiæ. V. 105, 7.

Oceanus. III. 33, 15. XVI. 29, 6. *vide* Atlanticum mare.

Ochlocratia, ὀχλοκρατία καὶ χειροκρατία. In eam degenerat democratia. VI. 4, 6 & 10. *coll. c.* 9, 5 *ſqq.*

M? Octacilius *vel* Otacilius Coſ. in Siciliam mittitur cum M? Valerio. I. 16, 1. *n.* fœdus facit cum Hierone. *ibid.*

T. Octacilius *vel* Otacilius Coſ. cum L. Valerio Flacco, rem in Sicilia commode gerit. I. 20.

Cn. Octavius, ab A. Hoſtilio procoſ. legatus cum C. Popillio mittitur ad populos Græciæ bello Perſico. XXVIII. 3-5.

a ſenatu in Macedoniam, Aſiam & Syriam mittitur poſt mortem Antiochi Epiphanis, ad regias Syriæ opes minuendas. XXXI. 12, 9. in Cappadociam venit. 13, 4 *ſqq.* occiditur Laodiceæ a Leptine. XXXI. 19, 1. XXXII. 7, 2. eædem ejus Romæ excuſant legati Antiochi & Lyſiæ, quos non audit ſenatus. XXXI. 19, 1 *ſqq.*

Octeres in claſſe Philippi. XVI. 3, 7 *ſq.*

Oculi teſtes certiores auribus. XII. 27, 1. IV. 40, 3.

Amentia est, cum malitia conjuncta, putare, si oculos claudas, ne alterum quidem videre. IV. 27, 7.

Oculus justitiæ; *vide* Justitia.

Odrysæ, Ὀδρύσαι, populus Thraciæ mediterraneæ; in fidem accepti a Philippo, paullo post deficiunt, & præsidium regium Philippopoli expellunt. XXIV. 6, 4 *sqq.*

Odrysarum rex, Dromichætes. *Fragm. gramm.* 14. Cotys, Romam legatos mittit. XXX. 12.

Oeanthia *vel* Oeanthea, Οἰάνθεια, oppidum Ætoliæ, ex adverso Ægiræ. IV. 57, 2. *n. Mendose vulgo Oenanthia.*

Oeanthensium agrum (τῶν Οἰανθέων) populatur Philippus. V. 17, 8. *ubi perperam vulgo* Ῥανθέων, Hyanthensium, *legebatur.*

Oenanthe, mater Agathoclis, regni Ægyptiaci administratoris. XIV. 11, 1. seditione adv. Agathoclem orta, mulieribus Alexandrinis dura quæque imprecatur. XV, 29, 8 *sqq.* ad supplicium abripitur, & a populo discerpitur. XV. 33, 8 *sq.*

Oeniadæ, οἱ Οἰνιάδαι, & ἡ τῶν Οἰνιάδων πόλις, oppidum maritimum in extrema parte Acarnaniæ situm, qua Ætoliam attingit Acarnania, &c. IV. 65, 9. illud ab Ætolis desertum, occupat Philippus, & valide munit. IV. 65, 2 *sqq.*

Acarnanibus ab Ætolis ademtum, IX. 39, 2. restituitur Acarnanibus ex conditione pacis Ætolis datæ a Romanis. XXII. 15, 14.

Oenis, ephorus Messeniorum. IV. 31, 2. *n.*

Oenus, ὁ Οἰνοῦς, *gen.* Οἰνοῦντος, fluvius Laconicæ, Sellasia Spartam fluens, inter Evam & Olympum colles. II. 65, 9. 66, 7.

Officii notio, unde ducta. VI. 6, 7.

Ogygus, rex Achaiæ postremus; cujus post mortem statum popularem instituerunt Achæi. II. 41, 5. IV. 1, 5. *Priori loco mendose ἕως Γύρου truncato nomine vulgo edebatur ex mss tis; cum Gygen, celebrem Lydiæ regem, in animo habuissent librarii.*

Olana, Olane, Volane, Ὄλανα & Ὄλανα, alterum ostium Padi fluvii. II. 16, 10 *sq. n.*

Olcades, Ὀλκάδες, populus Hispaniæ ab Hannibale subactus. III. 13. eorum urbs princeps Althæa. *ibid.* Olcades Hispania in Africam transducti ab Hannibale. III. 33, 9.

Olcium, *rectius* Volcium, Ὄλκιον, oppidum Etruriæ. VI. 59, 7. *n.*

Olenus, Ὦλενος, una e duodecim primum olim fœderatis Achaiæ civitatibus; quæ instaurato deinde fœderi accedere noluit. II. 41, 7 *sq. n.*

Oleorum odoratorum varia genera. XXXI. 4, 2.

Oligarchia, Ὀλιγαρχία, ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα. VI. 3, 11. *in pejorem fere partem accipitur id nomen,* ubi *non pe-*

nes optimates, τοὺς ἀρίστους, sed pènes paucos haudquaquam optimos eſt ſumma poteſtas. VI. 4, 3-8.

Ariſtocratia quomodo in Oligarchiam degeneret. VI. 8, 4 *ſqq.* qua ratione Oligarchia in democratiam convertatur. VI. 9, 1 *ſqq.*

Oligyrtus *vel* Olygyrtus, mons Arcadiæ, haud procul Caphyis, inter Orchomenum & Caphyas. IV. 11, 1. *n. & IV. 70, 1. ubi mendoſe vulgo partim Λίγυργον partim Λύγυργον dabant libri. Vide ibid. Adn.*

In eo monte eſt prominens collis, qui Propus, Πρόπους, nominatur. IV. 11, 6.

Oliva, pacis & amicitiæ ſignum Gallis, & fere omnibus barbaris, ſicut caduceus Græcis. III. 52, 3.

Olygyrtus. *Vide* Oligyrtus.

Olympia, ἡ Ὀλυμπία, urbs Elidis. IV. 10, 5. *Diſtinguitur tamen, ab* Elide IV. 73, 3 *ſq. ubi ab* Olympia in Elidem (εἰς τὴν Ἠλείαν) progreſſus *dicitur* Philippus: *ſcil. quatenus* ager Piſæus, *id eſt, regio in qua eſt Olympia, peculiari nomine* Piſatidis (IV. 74, 1.) *ab* Elide ſtrictius dicta *diſtinguitur.*

Olympiæ caſtra habet Philippus. IV. 75, 8. 77, 5. 84, 2. Olympia Elidem a Philippo dimittitur Amphidamus. IV. 84, 8.

Olympiæ templum & ibi ſignum Iovis a Phidia factum miratur L. Æmilius. XXX. 15, 3 *ſq.* idem templum ornat Mummius. XL. 11, 1.

Olympia ludicra, τὰ Ὀλύμπια; ab Hercule inſtituta ut feriæ belli. XII. 26, 2. Ob Olympiorum ludicrum, ſacra & omnis belli expers olim fuerat Elis. IV. 73, 10.

Olympiorum victores, τοὺς Ὀλυμπιονίκας, in hiſtoria ſua diligenter adnotavit Timæus. XII. 12, 1.

Olympias, quatuor annorum ſpatium. IX. 1, 1. *Spicileg. Reliq. ex lib.* VI. *Quo pacto Olympiades numeraverit Polybius; & quo pacto annos Olympicos ad annos Conſulares Romanorum retulerit, expoſuimus in Adnot. ad IV.* 14, 9. *Tom. VI. p.* 20 *ſqq.*

Olymp. VII. ann. 2. condita urbs Roma. VI. 2, 1.

Olymp. CXXIV. inſtauratur fœdus Achaicum. II. 41. Circa eamdem Olymp. obierunt, eodem fere tempore, ſucceſſores Alexandri, Seleucus *Nicator*, Ptolemæus Lagi, Lyſimachus, & Ptolemæus Ceraunus. II. 41, 1 *ſq.* 71, 5 *ſq.*

ab Olymp. CXXIX. incipit Præparatio Hiſtoriæ Polybii. I. 5, 1.

circa Olymp. CXXXIX. eodem fere tempore, obierunt Antigonus, tutor Philippi; Ptolemæus Evergetes; Seleucus, Seleuci Callinici filius. II. 70, 6. 71, 3 *ſqq.*

ab Olymp. CXL. incipit Principalis pars Hiſtoriæ Polybii. I. 3, 1. III, 1, 11. quo tempore fortuna univerſis pæne

orbis terrarum partibus novam induxit faciem. IV. 2, 4 *sqq.* Rerum ea Olymp. gestarum summa. I. 3, 1 *sq.* Res ea Olympiade in Italia & Hispania gestæ, exponuntur libro tertio; res Græcanicæ, libro quarto & quinto. III. 118, 10 *sq.* IV. 1, 3. Brevis summa rerum lib. IV. & V. descriptarum, exhibetur. IV. 2, 4 *sqq.*

Olymp. CXL. ann. 1. initium capit Bellum Sociale. IV. 26, 1. exitus ejusdem anni notatur IV. 67, 11.

Olymp. CXL. ann. 3. rebus Græcis misceri & connecti cœperunt res Italicæ & Libycæ. IV. 28, 5. V. 105, 3 *sq.* eodem anno accidit clades Romanorum ad Trasimenum lacum, & Antiochi ad Raphiam in Cœlesyria, denique Philippi pax cum Ætolis. V. 105, 3.

In historia Olymp. CXL. res Europæ & Asiæ non in quoque anno per vices exponendas censuit Polybius; in sequentibus vero Olympiadibus, omnium terræ partium historiam per singulos annos digessit. V. 31, 4 *sq.* *Confer* XIV. 12. XXVIII. 14, 11. *& Argumentum librorum III-V. Tomo V. p.* 495.

Res duorum priorum annorum Olymp. CXLI. complectitur liber nonus. IX. 1, 1.

Olympiadis CXLVII. annus 4. *memoratur lib.* XXII. 24, 1.

Olymp. CXLVIII. *lib.* XXIII. 4, 1.

Olymp. CXLIX. *lib.* XXIV. 1, 1. Ejusdem Olymp. annus 2. lib. XXIV. 10, 1.

Quibus ex locis, quæ in Reliquiis Historiarum Polybii supersunt, intelligitur, per totius historiæ cursum diligenter & Olympiades omnes & annos cujusque Olympiadis adnotatas a scriptore nostro fuisse.

Olympichus, Asiæ dynasta, munera mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 90, 1.

Olympichus, Coronæus, Romanis adhærendum esse contendit, non Perseo, quod voluerant Coronæi. XXVII. 1, 9.

Ὀλυμπιεῖον, Iovis Olympii templum Athenis. XXVI. 10, 12.

Olympio, Genthii legatus ad Perseum. XXIX. 2, 6. 3, 6.

Olympiodorus, princeps civitatis Byzantiorum. IV. 47, 4 *sq.*

Olympius Iupiter; *vide* Iupiter.

Olympus, ὁ Ὄλυμπος, Galatiæ mons. XXII. 20, 9. in eo magna clade adficiuntur Galli. XXII. 21, 1. *n.*

Olympus, collis Laconiæ, ex adverso Evæ, prope Selasiam, ubi Cleomenem Antigonus acie vicit. II. 65, 8 *sq.* 66, 8 & 10. 69, 3. V. 24, 9.

Olympus, mons Thessaliæ, cum Alpibus non conferendus. XXXIV. 10, 15. ejus altera pars ad Macedoniam pertinet. XXXVII. 1, 1.

Olynthus, ἡ τῶν Ὀλινθίων πόλις, a Philippo Amyntæ fil. in servitutem redacta. IX. 28, 2 *sqq.* 33, 2.

Omarius. *Vide* Homarius.

Omias, princeps legationis Spartanorum

tanorum ad Philippum. IV. 23, 5. 24, 8.
Oncheſtus, Ογχηστὸς, fluvius Theſſaliæ. XVIII. 3, 5.
Onei *vel* Onii montes, τὰ Ὄνεια ὄρη, prope Iſthmum Corinthiacum. II. 52, 5. *n.*
Oneſigenes, Hieronymi Syracuſii legatus Carthaginem. VII. 4, 2.
Onii montes. *vide* Onei.
Onomarchus & Philomelus Delphicum templum ſpoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. IX. 33, 4 *ſqq.*
Onomaſtus, Thraciæ præfectus, cujus opera Philippus cædem edit Maroneæ. XXIII. 13, 3.
Opheltas, Bœotus, multum confert ad perniciem Bœotorum. XX. 6, 4.
Opici, Ὀπικοὶ, ad Craterem habitant in Campaniæ ora. XXXIV. 11, 7.
Q. Opimius Coſ. bellum gerit cum Oxybiis & Decietis Liguribus, victosque in deditionem accipit. XXXIII. 5, 1. *& cap.* 7 *extr. & ſeq.*
L. Oppius, legatus Romanor. ad Attalum & Pruſiam. XXXIII. 11, 4.
Optata vehementer, parum credere initio ſolemus ubi quis ea accidiſſe nunciat. XI. 3, 4.
Optimatum principatus; *vide* Ariſtocratia.
Optiones *ſ.* Vragi, *id eſt*, agminis coactores, in legione Romana. VI. 24, 3.
Oraculum Tarentinis editum. VIII. 30, 7.
Oratio L. Æmilii Paulli ad milites. III. 108 *ſq.* Agelai Naupactii de Pacis commodis. V. 104. Chlæneæ Ætoli oratio ad Lacedæmonios contra Macedones. IX. 28 *ſqq.* Damidis Athenienſis, ad ſenatum Rom. pro Ætolis. XXII. 14. Eumenis, ad ſenatum Rom. XXII. 2-4. Lyciſci Acarnanis, ad Lacedæmonios pro Macedonibus. IX. 32 *ſeqq.* Scipionis ad ſeditioſos milites. XI. 28 *ſeq.* viri Rhodii, ad Ætolos, de pace. XI. 5 *ſeqq.*
oratio viri gravis, tempeſtive habita, quam vim habeat. XI. 10, 1 *ſq. & vs.* 6. Aſtymedis Rhodii orationem, in ſenatu Romano habitam, improbat Polybius, XXX. 4, 10 *ſqq.*
Orbis terrarum partes cognitæ omnes uni imperio & dominatui Romanorum ſubjecit fortuna. VIII. 4, 4. orbis terrarum annis LIII. ſub populi Rom. imperium redactus. I. 1, 5.
Orchomenus, ὁ Ὀρχομενὸς, ἡ τῶν Ὀρχομενίων πόλις, (IV. 11, 3.) urbs Arcadiæ, proditione capitur a Cleomene. II. 46, 2. pro Achæis recipitur ab Antigono. 54, 11. non vero reſtituitur Achæis, ſed præſidio occupata tenetur ab Antigono. IV. 6, 5 *ſq.*
de ſitu Orchomeni *conf.* IV. 11, 3. 12, 13.
Ordo, manipulus, vexillum. VI. 24, 5. *n.* ordinum ductores duo in quovis manipulo. 24, 1 *ſq.* cur duo, & quod eorum officium. *ibid. vs.* 7 *ſqq.*

Oreſtæ, *οἱ Ὀρέσται καλούμενοι*, populus Macedoniæ; libertate donati a Romanis. XVIII. 30, 6.

Oreſtes, pater Tiſamenis, primi regis Achæorum. II. 41, 4. IV. 1, 5.

Oretani *intelligendi videntur* III. 33, 9. qui cum aliis Hiſpaniæ populis in Africam transducti ſunt ab Hannibale, *ubi vulgo ὀρεῖται legitur, & alii codices Ὀρῆτες habent. Vide Adnot.*

Oreus, *Ὠρεὸς*, *urbs Eubœæ.* X. 43, 7. Romanos illam ſibi velle ſervare, immerito queruntur Ætoli. XVIII. 28, 5. 30, 10. *n.*

Oritarum (*Ὠρειτῶν*) calamitas. XI. 6, 8. *n.*

Orgyſus *vel* Orgyſſus, *Ὄργυσος ſive Ὄργυσσος*, Illyricum oppidum, in vicinia Macedoniæ, in finibus Piſſantinorum; præſidio occupatur a Philippo. V. 108, 8. *n. Orgeſſus* Livio; *fortaſſe Ὀργησσὸς ſcripſerat Polybius.*

Oricum, *τὸ Ὠρικὸν*, mons *vel* regio montana inter Tigrim & Apolloniam Aſſyriæ. V. 52, 3. *n.*

Oricus, *ὁ Ὠρικὸς*, *oppidum Epiri*, in introitu ſinus Adriatici. VII. 19, 2. *n.*

Orii, *Ὄριοι*, (*ſive Ὀρειοι*) populus Cretæ; a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. *n.*

Orionis ortus, ſignum nautis infeſtum. I. 37, 4. *n.*

Oritæ; *vide* Oreus. *Conf.* Oretani, *& Adn. ad* III. 33, 9.

Ornatus verus urbis, in civium virtute cernitur. IX. 10, 1 *&* 12.

Oroandenſes, *Ὀροανδεῖς*, *cives Oroandæ*, *urbis Piſidiæ.* XXII. 25, 7.

Orofernes, (*ſ. Holophernes; vide Adnot. ad* III. 5, 2.) a Demetrio Syriæ rege adjutus, Ariarathem Cappadociæ regem regno expellit. III. 5, 2. legatos Romam mittit adv. Ariarathem. XXXII. 20, 4 *ſqq.* bacchicam quandam & artificioſam invexit laſciviam. 20, 9. apud Prienenſes deponit 400 talenta. XXXIII. 12. breve tempus regnat. XXXII. 20, 9. *coll.* III. 5, 2. *n. &* XXXII. 23, 8. *n.*

Orontes, *ὁ Ὀρόντης*, Syriæ fluvius; ejus ortus, curſus, & oſtium. V. 59, 10 *ſq.* Antiochia ad Orontem; *vide* Antiochia.

Orontes, *ὁ Ὀρόντης*, mons Mediæ, prope Ecbatana. X. 27, 6. *n.*

Oropus; propter Oropi vaſtationem mulctam Athenienſibus imponunt Romani, quam illi deprecantur per legatos tres philoſophos. *Spicileg. ex lib.* XXXIII.

Orthoſia, *ἡ Ὀρθωσία*, *Cariæ pagus ad Mœandrum.* XXX, 5, 15.

Ortiago, rex Galatiæ, fortis vir & prudens. XXII. 21, 1 *ſqq.* ejus uxor, Chiomara. *ib. vs.* 5 *ſqq.*

Oſſa, *Ὄσσα*, mons Theſſaliæ, inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Oſtenta ante pugnam Cannenſem. III. 112, 8. oſtenta in hiſtoria ſua referre aſpernatus eſt Polybius. *Teſtim. veterum de Polybio. Tom. V. hujus edit. p. 21 ſq.*

Oſtentatio. Scripta ad oſtentationem comparata, ἐπιδεικτικοὶ λόγοι. XII. 28, 8 *ſq.* τὸ πρὸς ἀλαζωνείαν καὶ φαντασίαν. XVI. 20, 4.

Oſtia. ἡ Ὥστια, *ab Anco Marcio* ad Tiberis oſtium condita. VI. 2, 9. XXXI. 22, 7.

Otium diuturnius, ſeditionis cauſſa militibus. I. 66, 10. XI. 25, 6 *ſq.*

Oves feræ in Corſica. XII. 3, 8 *ſq.*

oves pellitæ, *i. e.* delicatæ, πρόβατα μαλακά. IX. 17, 6.

Oxybii, Ὀξύβιοι, Liguriæ populus; bello vexant Maſſilienſes eorumque colonias; violant legatos Romanorum; ſubiguntur a Q. Opimio Coſ. XXXIII. 7 *ſeq.*

Oxus fluvius, ὁ Ὄξος. Ejus origo, curſus, & catarracta: ſub terra conditur, quo loco Aſpaſiacæ Nomades ſicco pede cum equis tranſeunt in Hyrcaniam. X. 48.

P.

Pachynus, ὁ Πάχυνος, promontorium Siciliæ in meridiem vergens, & in mare Siculum porrectum. I. 25, 8. 42, 4. Inter Pachynum & Heracleam naufragio perit claſſis L. Iunii Coſ. I. 54. Carthalo, circum Pachynum circumvectus, effugit tempeſtatem. *ibid.* Lilybæo Pachynum usque cum claſſe navigant Romani ad nuncium mortis Hieronis. VII. 3.

Padua *s.* Paduſa, Παδόα, (*ſive* Παδοσα *legendum, aut* Παδοῦσα;) alterum ex Padi fluvii oſtiis. II. 16, 11. *n.*

Padus fluv. ὁ Πάδος, poëtis Eridani nomine celebratus; indigenæ Bodencum vocant: curſus & oſtia fluvii; fabula de Phaëtonte *&c.* II. 16. plures fluvii in Padum influentes. XXXIV. 10, 19 *ſqq.*

ab eo Galliam Ciſalpinam *Polybius vocat* τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία, *i. e.* Campos Circumpadanos. *Vide* Gallia Ciſalpina, *&* Galli Transpadani *&* Cispadani.

in Padum influit Adua, in ditione Inſubrium. II. 32, 2.

ad Padum duæ coloniæ Romanorum; cis Padum Placentia, trans eum Cremona. III. 40, 5.

Padum ſuperat P. Scipio. III. 56, 5. 64, 1. ad Padum (inter Padum & Ticinum) prælio equeſtri ab Hannibale fugatur Scipio. 56, 6. *&* 64 *ſeq.* X. 3, 3. *conf. Adn. ad* III. 65, 1. cis Padum regreditur Scipio. III. 66, 1. Padum cum exercitu ſuperat Hannibal. III. 66.

Paduſa. *Vide* Padua.

Paduſa temere Caſaubonus ſcripſerat III. 32, 2. *pro* Addua *vel* Adua.

Pæanes canere adſueſiunt Arcadum pueri. IV. 20, 8.

Pæanium, τὸ Παιάνιον, oppidum

dum Ætolicum, diruit Philippus, & materiam ac tegulas Oeniadas devehit. IV. 65, 3 *sq. n. & vs.* 11.

Pæonia, ἡ Παιονία; ejus urbem Bylazorem occupat Philippus, opportune sitam ad prohibendas Dardaniorum incursiones in Macedoniam. V. 97, 1.

Emathia, olim Pæonia dicta. XXIV. 8, 4.

Palæenses *vel* Palenses; *vide* Palus.

Palæstina; *vide* Cœlesyria, Iudæi, & XVI. 39 *seq.*

Palæstra Alexandriæ. XV. 30, 6.

Palatium Romæ nomen habet a Palante, qui eo loci mortuus est. VI. 2, 2.

Palsus, flumen Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Paludamentum Punicum sublatum, prælii inchoandi signum. II. 66, 11.

Paludes. Per paludes Etruriam petit Hannibal. V. 77 *seq.*

Palus, ὁ Παλοῦς, οὔντος, V. 5, 10. ἡ τῶν Παλαιέων πόλις, V. 3, 4. *n.* oppidum munitum Cephalleniæ. *Cives* Palæenses & Palenses. *ibid.* Oppugnatum oppidum & pæne expugnatum a Philippo, non capitur per Leontii perfidiam. V. 3 *seq. & cap.* 5, 1. 16, 6. 100, 7.

Palus Mæotis; *vide* Mæotis.

ἡ τῶν Παμβοιωτίων πανήγυρις. IV. 3, 5. IX. 34, 11.

Pamisus, ὁ Πάμισος, fluvius Messeniæ Peloponnesi. XVI. 16, 3 & 8 *sq.*

Pamphia & Pamphium, ἡ Παμφία & τὸ Πάμφιον, vicus Ætoliæ, haud procul Thermo. V. 8, 1. *n.* crematur a Macedonibus. V. 13, 8.

Pamphilidas, classis præfectus Rhodiorum, succedit Pausistrato. XXI. 5, 5 *sqq.* interest deliberationi L. Æmilii *Regilli* cum Eumene, de pace Antiocho danda. XXI. 8, 4 *sq.*

Pamphylia, Παμφυλία.

a Pamphylia usque ad Hellespontum tota ora maritima Asiæ in potestate regum Ægypti fuit. V. 34, 7.

Pamphyliam incolentes, ad societatem Achæi invitat hortaturque Garsyeris, dux copiarum Achæi. V. 72, 9. majorem Pamphyliæ partem sibi subjicit Achæus. 77, 1.

in Pamphyliam exercitum ducit Cn. Manlius Vulso. XXII. 18. de Pamphylia coram X legatis Romanis disceptat Eumenes cum Antiochi legatis; illo dicente, esse cis Taurum, his trans Taurum esse contendentibus, XXII. 27, 11.

Panachaicus mons, τὸ Πανα χαϊκὸν ὄρος καλούμενον, imminens Patræensium urbi. V. 30, 4.

Panætolus, Theodoti Ætoli jussu Tyrum occupat, Antiocho prodendam. V. 61, 5. & Antiocho urbem tradit. 62, 2. In pugna Antiochi adv. Euthydemum rebellem egregiam regi operam præstat. X. 49, 11 *sq.*

Panathenæorum festum; ejus caussa (ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων) legationem ad Ægypti reges mittunt Athenienses. XXVIII. 16, 4.

Panchæa, Παγχαία. XXXIV. 5, 9.

Pancrates, Rhodiorum Legatus ad Q. Marcium Philippum Cos. XXVIII. 14, 6.

Pancrates, regulus Cibyræ, oppidi Phrygiæ. XXX. 9, 14.

Pancratiastes Callias. XXVIII. 16, 4.

Panicum, ἕλυμος. Panici copia in Gallia Cisalp. II. 15, 2.

Panicus terror invadit Acarnanes Ætoliam incursantes. V. 96, 3. classem Philippi. V. 110, 1.

Panius, τὸ Πάνιον, mons *Palæstinæ vel* Cœlesyriæ, in quo est fons Iordanis fluvii. XVI. 18, 2. *n.*

prælio ad Panium Scopas Ætolus, dux Ptolemæi Epiphanis, vincitur ab Antiocho Magno. XVI. 18 *seq. conf. c.* 39, 3. *Notantur* Zenonis historici errores in ejus prælii descriptione commissi. *ibid. De eadem* Pugna ad Panium *vide* XXVIII. 1, 3. *& Not. ad XVI.* 40, 1.

Panormus, ὁ Πάνορμος, Peloponnesi portus, adversus Naupactum Ætoliæ. V. 102, 9.

Panormus, Siciliæ oppidum & portus. *Sic Stephanus Byz.* Πάνορμος, πόλις Σικελίας καὶ λιμήν. ὡς Πολύβιος. opulentissima Pœnorum urbs in Sicilia. I. 38, 7. dividitur in Novam & Veterem urbem. 38, 9.

ad Panormum stat classis Punica. I. 21, 6. ibidem hiemat exercitus. 24, 9. Panormum frustra tentant Romani. 24, 9 *sq.* eam Pœnis eripiunt. 38, 7 *sqq.* Panormum appellit classis Romana, ex Africa rediens. 39, 5.

inter Drepana & Panormum est Eryx mons. I. 55, 7.

Panormitidem (τὴν Πανορμῖτιν) & ipsam urbem Panormum invadens Asdrubal, cæditur fugaturque. I. 40.

Pantacnotus, Abydenus, ad Philippum de pace mittitur. XVI. 30, 7.

Pantaleo, Ætolus, pater Archidami. IV. 57, 7.

Pantaleo, Ætolus, (*nescio an filius aut nepos superioris*) cum Archedamo ad M? Acilium Cos. mittitur de pace. XX. 9, 2. post bellum Antiochicum legationem cum Nicandro obit ad Romanos; qua occasione præter spem liberatur Thoas, Romanis traditus. XXVIII. 4, 11. ingratitudinem exprobrat Thoanti. 4, 9 *sqq.*

Pantauchus, Balacri filius, amicus Persei, legatus ad Licinium Cos. XXVII. 8, 5 *sqq.* ad Genthium. XXIX. 2 *seq.* pater Balauchi. XXIX. 3, 6.

Panteus, cum Cleomene Alexandriæ versatur. V. 37, 8.

Paphlagonia, Παφλαγονία. Ea excedere jubetur Pharnaces. XXVI. 6, 5. Rex Paphlag. Morzias. XXVI. 6, 9. *n.*

Cn. Papirius, a Q. Cæcilio Macedoniæ præside, legatus ad Achæos missus. XXXVIII. 4, 1. 5, 4 & 9.

Parapotamia, ἡ Παραποταμία, tractus secundum occidentalem Tigridis ripam; eo tractu potitur

titur Molo usque ad Europum urbem. V. 48, 16. *n.*

Parapotamiæ præfectus Diocles. V. 69, 5. *nisi ibi intelligenda* Parapotamia Euphratis, *secundum occidentalem Euphratis ripam. Conf. Adn. ad IV.* 48, 16.

Parare res. Qui res ipsi parant, eis conservandis student; qui paratas acceperunt, ad eas dissipandas sunt proniores. VI. 59, 5.

Parasia; vide Parrhasia.

Pardorum multitudo in Africa. XII. 3, 5.

in Parietibus domorum descripti Annales temporum. V. 33, 5.

Parma velitum Romanorum. VI. 22, 2. *n.*

Parmenio, Lampsacenorum legatus Lysimachiam ad legatos Romanos. XVIII. 35.

Parmenio, Genthii legatus ad Rhodios. XXIX. 2, 9. 5, 1.

Parnassus mons, ὁ Παρνασσός. Eum spectat Ægira, urbs Achaiæ. IV. 57, 5. magnitudine & altitudine inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Parnassus, ὁ Παρνασσός, urbs Cappadociæ. XXV. 4, 8. *n. ubi perperam* εἰς Ἀμισὸν *editum erat, pro* εἰς Παρνασσόν.

Parones, πάρωνες, navigiorum genus. *Fragm. hist.* 65.

Paropus, ὁ Πάρωπος, Siciliæ oppidum. I. 24, 4.

Parrhasia, Παρράσια, Asiæ regio. Desertum Persidi & Parrhasiæ interjectum, ab Oriente est Mediæ. V. 44, 4. *n. Nisi pro* Παρράσιας *ibidem* Παρθυαίας *legendum; quod utique statuendum videtur.*

Partheni; *vide* Parthus.

Parthenius mons Peloponnesi, prope Tegeam, τὸ Παρθένιον ὄρος. IV. 23, 2.

Parthia, ἡ Παρθυηνή. In ejus medio sita urbs Hecatompylos. Rex Parthiæ Arsaces. Ex Media in Parthiam transitur per regionem in cujus superficie nusquam conspicitur aqua, sed rigatur ea subterraneis aquæductibus. Transit Antiochus Parthiam cum exercitu. X. 28 *seq.*

Parthi, Παρθυαῖοι. X. 31, 15.

Παρθυηνῆς *aut potius* Παρθυαίας *scripsisse videtur Polybius* V. 44, 4. *pro vulgato* Παῤῥασίας.

Parthini; *vide mox* Parthus.

Parthus, urbs Illyrici, ὁ Πάρθος. *Fragm. hist.* 36. Pleurato datur a Romanis. XVIII. 30, 12.

Ab ea nomen habent Partheni *vel* Parthini, Παρθεινοί, Παρθηνοί, Παρθινοί, in fidem & amicitiam recepti a Romanis. II. 11, 11. *n.* De eisdem cavetur fœdere Philippi cum Hannibale, ne eos sub potestate sua tenere sinerentur Romani. VII. 9, 13.

Pasidas *vel* Pasiadas, Achæorum legatus in Ægyptum. XXVIII. 10, 9, 16, 3.

Pasistratus; *vide* Pausistratus.

Passum vinum, potio mulierum Romanarum. VI. 2, 3.

Patara, τὰ Πάταρα, *urbs Lyciæ cum portu*, ubi ex fœderis lege cremantur a Romanis naves

naves Antiochi. XXII. 26, 30.

Παταρεὺς, *Patarensis, quod olim legebatur* XXVIII. 6, 2. *in* Πατρεὺς, Patrensis, *mutavi.*

Pater. Scultus, mactato sobolem qui patre relinquit. XXIV. 8, 10.

Patera, præmium peditis Romani, qui hostem prostravit. VI. 39, 3. *n.*

Patræ, *αἱ* Πάτραι, urbs Achaiæ, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8. ad mare. V. 91, 8. haud procul Rhio. V. 28, 2 *sq.* Patris imminet mons Panachaicus. V. 30, 4.

Patras cum classe adpellit Philippus. V. 2, 11. inde exit cum classe. 3, 3. Patras socios convocat Philippus ad deliberandum de pace cum Ætolis. V. 28, 2 *sq.* oram ad Patras navibus custodiunt Achæi. V. 91, 8. rursus naves suas Patras mittit Philippus. 101, 4.

Patræenses *&* Patrenses, Πατραιεῖς *&* Πατρεῖς. IV. 6, 9. *n.* XXVIII. 6, 2. cum Dymæis incipiunt instaurationem fœderis Achaici. II. 41, 1 *&* 12. eorum fines peragrantes populantur Ætoli. IV. 6, 9.

Patrensium clades in Phocide bello Achaico, & conditio eorum maxime miserabilis. XL. 3, 4 *sqq. n. cf. c.* 6, 11.

Patræus; *vide* Petræus.

Patria. Pro Patria & liberis pugnantes Romani, iræ modum ponere nescium. VI. 52, 7.

Pavire in castris Romanis circa prætorium solitum. VI. 33, 6.

Pausiras, rebellis Ægyptiacus, victus & supplicio adfectus a Ptolem. Epiph. XXIII. 16, 4.

Pausistratus, *vulgo minus recte* Pasistratus, classis præfectus Rhodiorum, igniferis machinis in prælio navali usus adv. hostiles naves. XXI. 5, audentior quam constantior. *ibid.*

Pax. De libertate tuenda cogitare non potest qui Pacem sine exceptione pro summo bono habet. IV. 31, 4. Sicut pace justa & honesta nil pulcrius, nil utilius; IV. 74, 3. sic turpis & noxia pax, quæ ignavia quæsita est, & cum servitute conjuncta. IV. 31, 8.

Pacis laudem canit Pindarus. IV. 31, 6. de Pacis commodis oratio Agelai Naupactii. V. 104. Pacis laudes, variis auctoribus. XII. 26.

Pacis & belli faciendi jus Romæ in potestate Populi fuit. VI. 14, 10. 15, 9. XXII. 7, 2 *sq.* 15, 1.

Pax Antalcidica, Lutatiana, & *simil. vide* Antalcidas, C. Lutatius, *&c. Adde* Fœderum formulæ.

Paxi, *οἱ καλούμενοι* Παξοί, *duæ insulæ haud procul Corcyra.* Ad Paxos Achæi & Ætoli, Corcyræis auxilio venientes, pugna navali vincuntur ab Illyriis. II. 10, 1.

Pectorale militum Romanorum, καρδιοφύλαξ. VI. 23, 14.

Pectorale Gallorum, sacerdotum Idææ Matris, προστηθίδιον, *id est*, imaguncula e pectore suspensa. XXII. 20, 6. *n.*

6. *n.* & *Spicileg. ex lib.* XXI. *Tom. V. p.* 41.

Pecuniæ apud Lacedæmonios nulla æstimatio. VI. 45, 4. secus apud Cretenses. 46, 2 *sq.* ferrea pecunia Lacedæmoniorum. VI. 49, 8.

pecunia, communis omnibus mortalibus possessio; honestas & virtutis decus, deorum proprium & hominum eis similium. XXII. 6, 9.

Pedasa, τὰ Πήδασα, Cariæ opp. quod liberum dimittere jubetur Philippus. XVIII. 27, 4.

Pedites Romani annua stipendia viginti, (*alii* sedecim *legendum statuunt*) facere tenentur. VI. 19, 2. *n.*

peditum quatuor genera in Legione. VI. 21, 7 *sqq.* peditum numerus in legione. *vide* Legio.

Pedleniſſus, Πεδληνισσὸς, urbs Pisidiæ. V. 73, 6. *Conf. Adn. ad c.* 72, 1. Pedleniſſenſes, Πεδληνισσεῖς, obſidentur a Selgenſibus; eis Achæus auxilio mittit Garſyerim. V. 72 *ſeq.* eisdem captivi reddunt a Selgenſibus. V. 76, 10.

Pelagonia, ἡ Πελαγονία, Macedoniæ (*Pæoniæ*) regio; cujus oppidum Piſſæum diripuit Scerdilædas. V. 108, 1.

Pelecas, *antis*, ὁ Πελεκᾶς, ἄντος, mons Myſiæ, inter Apiæ campum & Megiſtum (*ſ. Rhyndacum*) fluvium. V. 77, 9.

Pelius mons, τὸ Πήλιον, in quo Centauri habitarunt. VIII. 11. 13. inferior Alpibus. XXXIV. 10, 15.

Pella, urbs Macedoniæ. IV. 66, 6. XXIX. 3, 7. eo pergit Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Pella, urbs Cœleſyriæ, *in Decapoli trans Iordanem*, capta ab Antiocho. V. 70, 12. *n.*

Pellene, ἡ Πελλήνη, (ἡ Πελληνέων πόλις. IV. 8, 4. *n.* 13, 5.) urbs Achaiæ, ex XII. primis olim fœderatis. II. 41, 8. occupatur a Cleomene. 52, 2. Ætolos ex ea ejicit Aratus. IV. 8, 4. (*Conf. Plutarch. in Arato, p.* 1041 *ſq.*) rurſus eum tentant Ætoli. IV. 13, 5.

Pellenenſis, Pythias, Πελληνεύς. IV. 72, 9.

Pellene, ἡ Πελλήνη *vel* Πελλάνα, oppidum Laconiæ, in Tripoli Laconica. IV. 81, 7. *n.* XVI. 37, 5.

Pelopidas, Thebanus; hujus et Epaminondæ virtuti gloriam ſuam debuit resp. Thebana. VI. 43, 4 ſqq. *Conf. Fragm. hiſt.* 15. Epaminondæ ille auctor fuerat propugnandæ libertatis Graeciæ. VIII. 1, 6. temere fidem habens hoſtibus, ab eis captus eſt. VIII. 1, 6 ſqq.

Peloponneſus, ad reliquam Græciam, ſitum quod attinet, fere ſe habet ut Sicilia ad Italiam. I. 42, 1 ſq. ejus circuitus XXXIV. 12, 10. Peloponneſus per fœdus Achaicum ita conſtituta, ut veluti pro una urbe haberi poſſet. II. 37, 10 ſq. Peloponneſii omnes communi *Achæorum* nomine comprehenſi. II. 38, 4. IV. 1, 7. Peloponneſiorum concordiæ auctor Aratus, conſummator Philopœmen. II, 40, 1 ſq. Tyranni

ranni, qui in Peloponneſo reliqui fuerant, poſt Demetrii mortem tyrannidem depoſuerunt. II. 44, 3. Peloponneſii omnes poſt bellum Cleomenicum curam armorum neglexerant. IV. 7, 7. Quies Peloponneſo reſtituta, finito Bello Sociali. V. 106, 2 *ſq.*

Peloponneſii natura manſuetiſſimi. V. 106, 4.

Peloponneſiorum concordia & conſtitutio poſt bellum Antiochicum & Ætolicum. III. 3, 7. *Conf.* XXV. 1-3.

Peloponneſi ſtatus miſerabilis initio belli Achaici. XL. 3, 4 *ſqq.*

Pelorias, Πελωριὰς, promontorium Siciliæ. I. 11, 6. *n.* ad ſeptemtrionem inſulæ, MD paſſus diſtans ab Italia. I. 42, 5.

Pelaſium, Πηλούσιον, urbs Ægypti. Ibi congregatur exercitus Ptolemæi Philopatoris. V. 62, 4. 80, 1. Antiochi Epiphanis ſtrategemata ſive aſtutia, ad Peluſium adhibita. XXVII. 17, 3. *n.* Peluſii Antiochum Epiphanem Popillius circulo circumſcripſit. XXIX. 11.

Penicilli marini. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 12.

Peparethus, Πεπάρηθος, inſula Archipelagi, occupatur ab Attalo. X. 42, 1. *adde* 43, 7.

Cives Peparethii, Πεπαρήθιοι. X. 42, 7.

Peræa, ἡ Περαία, ager ditionis Rhodiorum in oppoſita continente. Eam Philippus ademtam Rhodiis reſtituere jubetur. XVII. 2, 3. 6, 3. 8, 9.

Peræa ſolicitatur ab eis qui ſub Eumene ſunt. XXVII. 6, 6. in eâ hoſpitio excipitur Ptolemæus Phyſcon, Roma veniens. XXXI. 25, 3.

Perga, ἡ Πέργη, urbs Piſidiæ, occupata ab Achæi exercitu. V. 73, 9.

Pergam præfectus præſidii Antiochi tradit Cn. Manlio. XXII. 25, 1 *ſq.*

Pergamum, τὸ Πέργαμον, & ὁ Πέργαμος. *Vide Adnot. ad* XXI. 8, 1. Attali ſedes. V. 78, 6. & Eumenis. XXV. 6, 2.

Intra Pergamum, *id eſt*, intra paterni regni fines ab Achæo concluditur Attalus. IV. 48, 2 *&* 11. Pergamum urbem cum capere non poſſet Philippus, regionem, templa, & lucos vaſtavit. XVI. 1. Pergamum fruſtra invadit Antiochus; XXI. 8, 1. & intra muros concludit Eumenem. XXII. 3, 10.

Pergami legati Romani pacem conciliare inter Eumenem & Pharnacem ſtudent. XXV. 5, 12. Templa ad Pergamum ſpoliat & vaſtat Pruſias, victo Attalo. XXXII. 25.

Pergami *etiam mentio fit in Fragm. hiſt.* 37.

Pericles reipubl. Athenienſium præclare præeſt. IX. 23, 6.

Perigenes, claſſis præfectus Ptolemæi Philopatoris bello Cœleſyriaco. V. 68, 3 *ſq.* 69, 7 *ſqq.*

Perinthus, Πέρινθος, *urbs Thraciæ ad Propontidem;* eam deductis præſidiis liberare jubetur Philippus ex pacis lege. XVII. 2, 4. XVIII. 27, 4.

Perinthii, Περίνθιοι. XVII. 2, 4.

Periœci Spartanorum, *οἱ Περίοικοι*. II. 65, 9. *n.* IV. 34, 9.

Peripateticus, Prytanis; *vide* Prytanis. Critolaus; *vide suo loco.*

Perippii. ὁ ἐν τοῖς Περιπτίοις πύργος, mendosa scriptura. V. 102, 6.

Perorsi Æthiopes. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Perrhæbi, *οἱ Περραιβοί.* Perrhæbia, *Περραιβία.* Ex Thessalia Q. Marcius Philippus per Perrhæbiam in Macedoniam profectus est. XXVIII. 11, 1 *sq.* Perrhæbiæ oppida, Azorium & Doliche. *ibid.*

Perrhæbi liberati a Romanis, XVIII. 29, 5. 30, 6. apud Romanos repetunt arces a Philippo sibi ereptas per bellum Antiochicum. XXIII. 4, 2. 6, 3. XXIV. 1, 10.

Perrhæbiæ locis omnibus excedere tenetur Philippus. XXIII. 11, 3.

Persæ, *οἱ Πέρσαι.* (*Mendose codices nostri omnes τὰ περὶ ὧν*, IV. 31, 5. pro *τὰ Περσῶν.*) Persia; *vide* Persis.

Persarum imperium, intra Asiam conclusum. I. 2, 2. Persæ cum Græcis bellum mari triremibus gesserunt; non quinqueremibus, ut Pœni cum Romanis. I. 63, 8. Res Persarum, *αἱ Περσικαὶ πράξεις.* II. 37, 1. *item τὰ Μηδικά, sigillatim* bellum a Persis Græciæ illatum. IV. 31, 5. *n.* Persarum partes amplexi sunt Thebani. IV. 31, 5. Persis Lacedæmonii Græcas (in Asia) civitates prodiderunt. VI. 49, 5. & Persarum fores coluerunt. 49, 10.

Belli Græcorum adv. Persas causſæ, prætextus & initium. III. 6, 4 *&* 9 *sqq.* A Persis Alexander injuriarum pœnas exigens, IX. 34, 2. tamen locis sacris pepercit. V. 10, 8. Persarum fugientium ex pugna ad Issum magnam partem periisse in terræ cavitatibus Ciliciæ, ait Callisthenes. XII. 20, 4. *Proverbialiter dicitur*, ea auctoritate aliquem loqui, quasi unus e ducibus fuisset qui Persas ad Cilicias Portas vicerunt. XII. 9, 3.

Persarum prudens Lex de Aquæductibus. X. 28, 2 *sqq.* Mithridates genus repetiit ab uno e septem Persis, qui Magum occiderunt. IV. 43, 1 *sq.* a Persarum inde temporibus duravit Artabazanis dynastia. V. 55, 9.

Persæ sagittarii in exercitu Antiochi ad Raphiam. V. 79, 6.

Perseus, Philippi filius major. I. 3, 1. XXIV. 7, 6. invidet & insidias struit minori fratri Demetrio. XXIV. 3, 6. 7, 4 *sqq.* 8, 12 *sqq.* Initia regni præclara, & ad captandam Macedonum & Græcorum benevolentiam comparata. XXVI. 5, 1. de Perseo, & de ejus societate cum Bastarnis & Gallis, (*Γαλάταις*) Romæ queruntur Dardanii & Thessali. XXVI. 9.

Bellum Persicum, *ὁ Περσικὸς πόλεμος.* III. 3, 8. 5, 4. 32, 8. ejus initia. XXVII. 1 *sqq.* Perseus per literas Græcis civi-

civitatibus rationem reddit fui cum Romanis colloquii; ad Rhodios de eadem re legatos mittit. XXVII. 4. legatum ad Bœotos mittit; quorum ceteræ civitates Romanis se tradiderant, Coronea & Haliartus in Persei amicitia perstabant. XXVII. 5. Persei legatos Roma & Italia excedere jubet senatus. XXVII. 7.

Post victoriam de Romanis relatam, pacem ab eisdem petit Perseus, nec impetrat. XXVII. 8. Genthium iteratis legationibus ad societatem invitat; sed pecuniam ab eo postulatam stolidus non mittit. XXVIII. 8 *seq.* denique fœdus cum eo facit. XXIX. 2 *seq.* Legatos mittit ad Rhodios, ad Eumenem, ad Antiochum. XXIX. 3, 7 *sqq.*

Acie victus Perseus a L. Æmilio *Paullo*, animum desponder. XXIX. 6. & fugit. 7, 1. Eclipsis lunæ interitum ejus præsagire visa est. XXIX. 6, 8. *De* Perseo *adde Fragm. hist.* 38-40.

Tria genera hominum qui bello Persico in suspicionem venerunt Romanorum. XXX. 6 *seq.*

Persis *vel* Persia, ἡ Περσίς. a meridie Mediæ versus ortum. X. 44, 6. *coll. vs.* 4. Persidis satrapa, Alexander, frater Molonis. V. 40, 7. inter Persidem & Parrhasiam (*f.* Parthiam) interjectum desertum. V. 44, 4. *n.*

Persis porta, Sardibus. VII. 17, 6.

Personæ, ad similitudinem defunctorum virorum illustrium expressæ; imagines majorum. VI. 53, 5.

Pessinus, Πεσσινοῦς, oppidum Galatiæ, ubi Deæ Matris templum. XXII. 20, 5.

Petelini, Πετηλινοὶ, fidem servantes Romanis, fame expugnantur a Pœnis. VII. 1, 3.

Petræus, Philippi amicus, Lacedæmonem ab eo legatus missus. IV. 24, 8. cum exercitu occurrit Dorimacho Ætolo in Thessalia. V. 17, 6. *n. ubi vulgo mendose* Patræus *legebatur.*

Petratus, (*si vera scriptura*) pater Siberti *vel* Sibyrti, Epirotæ. XXII. 9, 7.

C. Petronius, Romanorum legatus in Asiam, ad inspiciendas res Prusiæ & Attali. XXXII. 26, 5.

Phacus, ὁ Φακὸς, Macedoniæ oppidum. XXXI. 25, 2.

Phæacum luxus, τῶν Φαιάκων. XXXIV. 9, 15.

Phæneas, prætor Ætolorum, interest colloquio T. Quintii cum Philippo. XVII. 1, 4 & 9. 3, 1. debilis oculis. 4, 3 *sq.* Rursus, victo Philippo, interest colloquio ad Tempe. XVIII. 20, 11 *sq.* 21, 3 *sqq.*

Rursus prætor bello Ætolico, oratores de pace ad M? Acilium mittit. XX 9. & ex decreto Ætolorum ipse ad Acilium mittitur, qui Ætolos in fidem Romanorum traderet. XX. 10. Romam legatus, intercipitur ab Epirotis, a quibus dimittitur solutis quinque talentis. XXII. 8, 11. 9, 7 *sqq.*

ſqq. a Fulvio Coſ. per ejus fratrem C. Lævinum pacem impetrat Ætolis. XXII. 12, 10 *ſqq.*

Phæſtus, Φαιστὸς, urbs Cretæ. Portum Phæſtiorum, τῶν Φαιστίων, occupant exſules Gortynii. IV. 55, 6.

Phaëtontis caſus. II. 16, 13.

Phalanx Achæorum, duce Philopœmene, in τέλη diviſa, *id eſt*, cohortes, quæ ex intervallis locabantur in acie. XI. 11. 6. *n.* 15, 2. Pyrrhus, in bello cum Romanis, alternatim manipulos Romano more inſtructos in acie locavit, & manipulos in phalangis modum. XVIII. 11. 10.

phalangem decies mille militum habuit Antigonus *Doſon* in prælio cum Cleomene. II. 65, 2. viginti quinque millium Ptolemæus Philopator. V. 65, 4.

Phalanx Macedonica convertere ſe & viritim pugnare non poteſt. XVIII. 9, 4. commoda & incommoda Phalangis, & ejus comparatio cum acie Romanorum. XVIII. 12-15. Phalange Macedonica nihil terribilius umquam viderat L. Æmilius. XXIX. 6, 11 *ſq.*

Phalanx denſata. XVIII. 12, 5 *ſq.* Quodnam ſpatium capiat phalanx, ſive in itinere, ſive in acie. XII. 20 *ſeq.* Duplex, triplex phalanx; διΦαλαγγία, τριΦαλαγγία &c. II. 66, 9. *n.* XII. 20, 7.

Phalara, τὰ Φάλαρα, urbs Theſſaliæ ad ſinum Maliacum. XX. 10, 16. 11, 1. Intra 12 dies inde Nicander Epheſum navigat & redit. *ibid.*

Phalaris tyrannus; cum eo immerito confertur Hieronymus rex Syracuſ. VII. 7, 2. ejus taurus æneus, Agrigento Carthaginem translatus. XII. 25.

Phalaſarna, ἡ Φαλάσαρνα, Cretæ oppidum. XXIII. 15, λ & 8.

Phaleræ, præmium equitis qui hoſtem proſtravit & ſpolia ei detraxit. VI. 39, 3.

Phameas, Φαμέας. XXXVI. 6, 1. *n.*

Phanotenſes, οἱ Φανοτεῖς, in Phocide.

In arcem eorum proditionem molientes Ætoli, decipiuntur ipſi a Philippi præfectis. V. 96.

οἱ Φανοτεῖς, *ponitur pro* ipſius urbis *nomine;* in qua diverſatur A. Hoſtilius apud Neſtorem Cropium. XXVII. 14, 4. *n. Niſi ibi* Φανοτεῖς *ſunt incolæ caſtelli cui* Phanota *nomen, in Epiro; quod tamen non neceſſe videtur ut ſtatuamus.*

Phara; *vide* Pharæ Meſſeniæ.

Pharæ, αἱ Φαραί, urbs Achæorum, ex XII primis olim fœderatis. II. 41, 8.

Pharæenſes, οἱ Φαραιεῖς, inter quatuor civitates quæ inſtaurare priſtinum fœdus Achaicum cœperunt. II. 41, 12. eorum fines peragrantes populantur Ætoli. IV. 6, 9. 7, 3. rurſus agrum Pharæenſium, τὴν Φαραϊκὴν, populatur Euripidas Ætolus, dux Eleorum. IV. 59. V. 94, 3. Pharæenſes, cum nil opis eis adveniret a prætore

prætore Achæorum, nil amplius in commune conferre decernunt. IV. 60, 5 *sqq.* *Adde mox* Pharæa.

Pharæenſis Lycus, proprætor patriæ ditionis. V. 94, 1.

Pharæ & Pheræ, *αἱ Φαραὶ & Φηραὶ*, oppidum Meſſeniæ: ejus ſitus. XVI. 16, 3 & 8. *n.* a Meſſeniis divulſa civitas, concilii Achæorum ſit particeps. XXV. 1, 2. *ubi pro Φαρὰ ſcribendum Φαραί, de* Pheris Theſſaliæ, *vide infra.* Adde quæ poſt iſtum *artic. adnotamus de urbe Lib. XVIII.* 25, 7. *memorata.*

Pharæa. ἐπὶ Φαραίαν vulgo legebatur IV. 77, 5. *pro quo ἐΦ' Ἡραίας ſubſtituimus.*

Pharnaces, rex Ponti, bellum gerit cum Eumene & Ariarathe. III. 3, 6. Sinopen, liberam civitatem, expugnat; et de controverſiis ſuis cum Eumene legatos Romam mittit. XXIV. 10, 1 *ſqq. n.* XXV. 2, 6 *ſqq.* avarus & ſuperbus. XXV. 2, 7. bellum perſequitur cum Eumene & Ariarathe, invitis Romanis. XXV. 4 *ſeq.* inducias cum eo facit Attalus, Eumenis nomine. XXV. 6.

Pacem petit ab Eumene & Ariarathe. XXVI. 6. fœderis formula. *ibid.* Rex omnium iniquiſſimus. XXVII. 15, 1. *cf.* XXV. 2, 7. 5, 2.

Pharſalus, urbs Phtiotidis in Theſſalia, *ἡ Φάρσαλος.* XVIII. 30, 7 *ſq.* eam Ætolis eripuerat Philippus. XVII. 3, 12. eamdem ab eo apud Romanos repetunt Ætoli. *ibid.* & XVII. 8, 9. XVIII. 21, 3. 30, 7 *ſq.*

Pharſaliorum (*τῶν Φαρσαλίων*) agro opportune imminent Thebæ Phthiæ. V. 99, 3 *ſqq.*

Pharus, inſula maris Adriatici, prope Illyrici oram; *ἡ Φάρος, (& ὁ Φάρος, ſi vera lectio* V. 108, 7.) In ea dominatur Demetrius Pharius. V. 108, 7. *n.*

Pharii, *οἱ ἐν τῇ Φάρῳ*, in gratiam Demetrii impunes dimittuntur a Romanis. II. 11, 15.

Pharus, *ἡ Φάρος*, urbs munitiſſima, ejusdem cum inſula nominis, a Romanis capta & diruta, poſtquam ab eis defecit Demetrius Pharius. III. 18 *ſeq.* Fœdere Philippi cum Hannibale cavetur, ne Romani domini maneant Phari. VII. 9, 13.

Pharuſii, populus Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Pharycus, ſpoliavit Iunonis templum Argis. IX. 34, 10.

Phaſelis, *Φασηλίς*, urbs maritima *Lyciæ, ſ. Pamphyliæ.* XXX. 9, 4 & 9. Phaſelitæ, *Φασηλῖται. ibid. vs.* 7 & 10.

Phaſis, *ὁ Φάσις*, fluvius Colchidis. Qui ad Phaſin navigant, Sinopen ad dextram habent. IV. 56, 5. Ponto, ſupra regionem quæ Phaſi fluvio adluitur, imminet regnum Artabazanis. V. 55, 2.

Phayllus, dux copiarum Achæi ſub Garſyeride. V. 72 *ſeq.*

Pheias, *ἡ Φειὰς καλουμένη νῆ-*

σος, (*mendose vulgo* (Φλιὰς) insula Elidis. IV. 9, 9.

Pheneus, Φενεὸς, *Arcadiæ oppidum*, occupatum a Cleomene. II. 52, 2.

Pheneensium ager, ἡ Φενική. Ex Psophide per Pheneensium agrum in Stymphaliam proficiscitur Euripidas, inde Sicyoniorum agrum invasurus. IV. 68, 1.

Pheræ, urbs Thessaliæ, αἱ Φεραὶ, ἡ τῶν Φεραίων πόλις. Prope eam acris incidit velitatio inter copias T. Quintii & Philippi, paucis diebus ante pugnam ad Cynoscephalas. XVIII. 2.

Pheræorum & Pharsaliorum agro opportune imminet urbs Larissa. V. 99, 3. *cf.* XVIII. 2.

De Pherarum urbe *contendisse coram Romanis Ætolos cum Achæis, temere scripsit Casaub. in verf. lat. Legat. VI. nobis lib.* XVIII. 25, 7. *ubi in Græco tamen recte tenuit Vrsini lectionem* Ἡραιέων. *Intellexerat puto Casaubonus* Pharas *vel* Pheras Messeniæ, *de qua vide supra in* Pharæ.

Phiala, præmium peditis qui hostem prostravit, & spolia ei detraxit. VI. 39, 3. *n.*

Phialia; *vide* Phigalia.

Phialephoros, ἡ Φιαληφόρος, apud Locrenses. XII. 5, 9 *sqq.*

Phibotides urbes; *vide* Phœbatides.

Phidias Iovem Homericum expressit. XXX. 15, 4.

Phigalea, Phigalia, Phialia, Φιγαλέα, Φιγαλία, Φιαλία, ἡ τῶν Φιγαλέων *vel* Φιαλέων πόλις. IV. 3, 5. *n. & vs.* 8. *n.* IV. 80, 3. Peloponnesi urbs *in Arcadia*, prope fines Messeniorum, cum Ætolis faciens, & in eorum potestate. IV. 3, 5 *sq.* 31, 1.

In ea residet Dorimachus nomine Ætolorum, bellum moliens Messeniis. IV. 3, 5 *sqq.* 6, 10. in eamdem confluunt Ætoli piratæ, qui ex Messenia prædam faciebant. IV. 3, 8. 79, 6 *sq.* in eadem sedem belli figit Scopas cum Ætolis, incursionem in Messeniam faciens. IV. 6, 10 *sq.*

Phialenses, deserentes Ætolos, urbem suam Philippo tradunt; IV. 79, 5 *sqq.* præsidium urbi imponit Philippus. IV. 80, 3. post ereptam Ætolis Phialiam, non recusant Messenii societatem belli Socialis. V. 4, 5.

Philæni aræ, οἱ Φιλαίνου βωμοὶ, prope majorem Syrtin, terminus ditionis Pœnorum in Africa. III. 39, 2. *n.* X. 40, 7.

Philænis, femina, de rebus obscœnis scripsit. XII. 13, 1. *n.*

Philammon, qui cædi Arsinoës reginæ præfuerat, occiditur a mulierculis cum filio & uxore. XV. 33, 11 *sq. adde Adn. ad c.* 36, 1.

Philemenus cum Nicone Tarentum prodit Hannibali. VIII. 26 *seqq.* velut a venatione rediens cum apro, noctu urbem intrat. 31.

Philetærus, Eumenis frater, favet Pytheæ Thebano. XL. 1. *Adde Not. ad* XXXII. 23, 6.

Philia-

Philiades, Meſſenius, pater Neonis & Thraſylochi. XVII. 14, 3 & 12.

Phillidas, (*vulgo minus recte* Phylidas) dux Ætolorum & Eleorum adv. Philippum, poſt Euripidam. IV. 77, 6. *n.* 78, 1. *n.* ipſos ſocios Eleos diripit. 79, 2. Lepreo, & mox etiam Samico, cedere cogitur Philippo. IV. 80.

Philinus, ſcriptor hiſtoriæ primi Belli Punici, effuſum favorem prodit in Pœnos. I. 14. *n.* Philini errores. I. 15. III. 26.

Philinus Corinthius, a Diæo, prætore Achæorum, virgis cæſus. XL. 5, 6.

Philippi, Φίλιπποι, urbs Macedoniæ. *Civis* Philippenus, Φιλιππηνός. *Fragm. hiſt.* 41.

Philippicum bellum, ὁ Φιλιππικὸς πόλεμος. III. 32, 7 *ſq.* natum ex bello Hannibalico; tum ex Philippico oritur Antiochicum. *ibid. Vide* Philippus, Demetrii fil.

Philippopolis, Φιλίππου πόλις, eadem quæ Thebæ Phthiæ in Theſſalia. V. 100, 8. *n.*

Philippopolis Thraciæ, Φιλίππου πόλις, in Odryſis, qui Philippi præſidium inde expellunt. XXIV. 6, 5 *ſqq.*

Philippenſes Φιλιππηνοὺς *a Polybio dici, monuit Stephanus Byzant. in* Φίλιπποι. *Conf. Not. ad V.* 100, 8, *Tom.* V. *p.* 284. (*ubi ſub finem pag. pro* XXVI. 6, 5. *ſcribi debuit* XXIV. 6, 5.)

Philippus, Amyntæ fil. rex Macedon. beneficia contulit Megalopolitanis, Meſſeniis, Tegeatis, Argivis, oppida eis reſtituens quæ Spartani eisdem ademerant. II. 48, 2. XVII. 14, 6 *ſqq. cf.* IX. 28, 7. 33, 8 *ſqq.*

multa præparaverat ad bellum adv. Perſas. III. 6, 5 & 12 *ſqq.* cum victis ad Chæroneam Athenienſibus humaniſſime egit. V. 10, 1 *ſqq.* XVII. 14, 13 *ſq.* in eum maledicentiſſimus eſt Theopompus. VIII. 11-13. Græcis cauſſa & principium fuit ſervitutis. IX. 29. defenditur ab iſta culpa. IX. 33.

Philippus Demetrii filius, Antigoni Gonatæ nepos, pater Perſei; ſub tutela eſt Antigoni *Doſonis patrui.* II. 45, 2. & ab eo præclare regitur. IV. 87, 6. Alexandri & Philippi Amyntæ filii genere prognatus videri ſtuduit. V. 10, 10.

ſuccedit in regnum, mortuo Antigono. II. 70, 8. etiam tum puer, annum ætatis ſeptimum decimum nondum egreſſus. IV. 2, 5. 5, 3. 24, 1. cui Apelles aliique tutores relicti erant ex Antigoni teſtamento. II. 87, 8.

ad Philippum legatos mittunt Achæi, de Ætolis conquerentes, & auxilia ab eo ex ſociali fœdere poſtulantes. IV. 15, 1 *ſq.* Ætolis, utpote pro more agentibus, non nimis iraſcitur Philippus. 16, 2 *ſqq.* Ad Sociale bellum gerendum cum exercitu Corinthum venit; domum jam reverſis Ætolis, inde Tegeam movet, verſus Laconicam. IV. 22. non im-

miſcens ſe Lacedæmoniorum internis ſeditionibus, ſocietatem cum populo firmat; 23 *ſeq.* & Corinthum redit, ſociorumque de Ætolis querelas audit. 24 *extr. & ſeq.*

Ægii in concilio avita amicitiæ jura cum Philippo renovant Achæi. IV. 26, 7 *ſq.* hibernans Philippus in Macedonia, fœdus facit cum Scerdilæda. IV. 29. Philippus & Achæi fœdus de ſocietate ineunt cum Polyrrheniis & Lampæis Cretenſibus. IV. 55, 1 *ſq.*

Ætoliam, per Theſſaliam & Epirum, petit Philippus. IV. 57, 1. & Ambraciam obſidet. 61. eamque & Phœtias capit. 63. Ad Stratum cum exercitu morantem invitant Achæi, ut trajecto Rhio Elidem invadat. 64, 2. captis nonnullis Ætolorum urbibus, cum ei nunciaretur Dardanios invaſionem parare in Macedoniam, domum redit, dein Lariſſæ in Theſſalia hibernat. IV. 64-66. Oeniadas, oppidum & arcem cum portu, in Ætoliæ & Acarnaniæ confinibus, communit. 65, 7 *ſqq.* Demetrium Pharium, ad ſe confugientem, benigne recipit. 66, 4 *ſq.*

circa brumam, cum parte exercitus, in Peloponneſum venit. IV. 67, 6 *ſqq.* moxque Eleos ad Apelaurum montem vincit. 69. Pſophidem & alias eorumdem urbes capit. 70 *ſeqq.* Apellem prohibet, Achæos in ſervitutem redigere conantem. 76. & Aratum adv. Apellis calumnias tuetur. *vide* Aratus.

egregia & vere regia Philippi juvenis indoles. IV. 77. 82, 1. ex optimo principe dein in ferum tyrannum mutatus. IV. 77, 4. VII. 12 *ſeqq.* IX. 23, 9.

de ſolvendo ſtipendio exercitui Philippi fit decretum Achæorum. V. 1, 11 *ſq.* Bellum Sociale mari gerere adgreditur Philippus. V. 2 *ſeqq.* Cephalleniam petit, ubi per Leontii perfidiam Palunte urbe non potitur. V. 3 *ſq.* Thermum Ætoliæ petit, & templum ibi evertit & comburit, vindictæ nimis ferociter indulgens. V. 6 *ſeqq.*

ex Ætolia reverſus, mira celeritate in Laconicam rurſus irrumpit, eamque usque ad Tænarum populatur. V. 16 *ſeqq.* ex Laconica Corinthum redit. 24, 1 *ſqq.* Legatis Rhodiorum & Chiorum, ad pacem cum Ætolis faciendam invitantibus, paratum ſe eſſe, reſpondet, ſi velint Ætoli. 24, 11. in Phocide rei magnæ gerendæ ſpem habet; 24, 12. ſed ea ſpes irrita eſt. 26, 1 & 16. ex Elatea Phocidis revertens, Sicyonem devehitur, ibique apud Aratum divertit. 26, 16. 27, 3. Leontium proditorem occidi curat. 27, 4 *ſqq.* inducias facit cum Ætolis, ſed pax non convenit. 28 *ſeq.* hibernat in Macedonia. 30, 1.

Bylazorem urbem Pæoniæ occupat adv. Dardaniorum incurſiones. V. 97. Melitæam oppugnaturus, ſcalas juſto bre-

breviores adplicat. *ibid.* Thebas Phthias expugnat. 99 *seq.* in Peloponnesum cum classe & exercitu reversus, accepto nuncio cladis Romanorum ad Trasimenum lacum, Pacem facit cum Ætolis, & Bello Sociali finem imponit. 101-105.

oppida Illyriæ, Macedoniæ vicina, capta a Scerdilæda, recipit & præsidiis firmat. V. 108. dein classe Illyriam petens, (& ipsi Italiæ inhians, instigatus a Demetrio Phario, V. 108, 4 *sq.*) Apolloniæ Panico territus, re infecta, non sine ignominia, in Macedoniam redit. V, 109 *seq.*

Fœdus facit Philippus cum Hannibale & Pœnis; III. 2, 3. cujus formula *exhibetur* VII. 9.

adversus Messenios primum pravos mores nudavit. VII. 12, 1. *conf. Adn. ad c.* 10, 2. adamatus antea omnibus Græcis, 12, 4 *sqq.* a Cretensibus προστάτης insulæ electus. 12, 9. deinde exosus omnibus. 12, 10 *sqq.* Natura bonus, procedente ætate in vitia incidit. X. 26, 7 *sq.* quoties Demetrio Phario & Taurione consultoribus usus est, pessimus fuit Philippus; quoties Arato aut Chrysogono, optimus. VII. 13 *seq.* IX. 23, 9. V. 12, 5 *sqq.*

Aratum veneno necat. VIII. 14. Lissum & Acrolissum capit, & multas Illyriorum urbes in deditionem accipit. 15 *seq.*

Cum Ætoli, Romani & Attalus fœdus fecissent contra Philippum & Achæos; IX. 30, 6 *sq.* (ad quam societatem etiam Lacedæmonios invitarunt Ætoli. IX. 28 *seqq.*) Philippus Echinum urbem, quæ in Ætolorum erat potestate, oppugnavit cepitque; IX. 41 *seq.* & Achæis aliisque sociis, opem ejus contra illos implorantibus, strenue providit. X. 41 *seq.* postquam Argis, ubi hiemavit, effrenatæ libidini indulsisset. X. 26.

iterum Thermum Ætoliæ & Apollinis ibi templum vastat. XI. 4. per legatos (*in concilio nescio quo, fortasse Achæorum*) declarat, paratum se esse ad pacem cum Ætolis æquis conditionibus faciendam. XI. 7, 9 *sq.*

Pacem cum Ætolis facit *Phœnicæ* in Epiro. *Adnot. ad XIII.* 1. *coll.* XV. 23, 8. XVII. 1, 14. *n.*

Heraclidis opera classem Rhodiorum in ipsorum portu incendio corrumpit. XIII. 4, 1-3. *& cap.* 5, 1-3. Cretenses ad bellum adv. Rhodios concitaverat. XIII. 4, 2, 5, 1. Bellum in Thracia gerit. XIII. 10, 6-9. *n.*

Philippus, conjuratione facta cum Antiocho M. de partiendo Ptolemæi Epiphanis regno, Cariam, Chium & Samum ad se rapit. III. 2, 8. *n.* XV. 20. licet pacem feciisset cum Ætolis, tamen Cium urbem, sociam Ætolorum, copiis cum Prusia genero junctis, expugnat capitque. XV. 21-23. XVII. 3, 12. 4, 7. Rhodios dolosa legatione decipit. XV. 22, 5. *&*

23, 1 *sqq.* Thasios violata fide subigit. XV. 24. Paulo ante id tempus Lysimachiam, Ætolorum sociam, sibi subjecerat; moxque Calchedonem. XV. 23, 8. XVII. 3, 11.

Pergamenum agrum & loca sacra vastat, Attalo ægre e manibus ejus elapso. XVI. 1. Sami classem habuit. XVI. 2, 4 & 9. Pugna navali ad Chium victus ab Attalo & Rhodiis, victoriam sibi tribuit. XVI. 2-8. Cariam invadit. XVI. 11 *seq.* III. 2, 8.

Philippo bellum indicunt Romani, ni a Græcis injuria lacessendis absistat. XVI. 27. Ille forti & constanti animo persequitur incepta. 28. Abydum oppugnat expugnatque. 29-34. legatum Romanum, ad Abydum secum expostulantem, non audit, sed ut juvenem ridet. XVI. 34. Achæos concitare studet ad bellum cum Romanis. XVI. 38.

Ex Epiri faucibus propere se recipere coactus Philippus a T. Flaminino; plurimas Thessaliæ urbes vastavit. XVII. 3, 9. XVIII. 6, 4. XXVII. 13, 2.

Colloquium instituit cum Tito, & cum Ætolorum, Rhodiorum & Attali legatis ad sinum Maliacum. XVII. 1-9. jocis ludit adversarios. 4, 4 *sqq.* induciis pactis, legatos Romam mittunt partes omnes. 10 *seq.* Bellum cum Philippo durare decernit senatus. 12. a Philippi societate Achæos ad Romanorum partes traduxit Aristænus. 13, 8 *sq.*

Pugna ad Cynoscephalas victus Philippus; XVIII. 4-10. in Macedoniam profugit, combustis Lariss chartis regiis. XVIII. 17, 1 *sq.* pactis induciis. XVIII. 17, 4 *sqq.* denuo colloquitur cum Quintio ad Tempe de pacis conditionibus. 19-21. conditiones Titi accipit Philippus, & filium suum Demetrium obsidem dat. 22. Pax Philippo data a Quintio confirmatur Romæ. 25. Senatusconsultum de Pace. 27.

Bello Antiochico fidelem Romanis operam præstat Philippus; cujus gratia Demetrius fil. & ceteri obsides ei restituuntur, tributum remittitur, & plures urbes redduntur. XX. 13. XXI. 9, 9.

Philippus queritur apud Romanos ereptam sibi ab Ætolis Athamaniam & Dolopiam; & frustra impedire conatur pacem Ætolis datam. XXII. 14, 4.

cum Philippo contendunt Thessali, Parrhæbi, Athamanes, & Eumenes, judicibus Romanis. XXIII. 4 *sq.* & *cap.* 11, 1 *sq.* Maroneæ cædem edit Philippus; & Casandrum, cujus opera in ea re usus erat, veneno tollit. XXIII. 13 *seq.* Romanis jam tum infensus, Demetrium filium Romam mittit ad purganda crimina. 14, 7 *sq.* XXIV. 1. Byzantiis adv. Thraciæ regulos auxilia promittit. XXIII. 14, 12.

ad accusandum Philippum multæ legationes Romam conveniunt. XXIV. 1. Demetrii causa patri veniam dant Romani.

mani. 2. inde Philippi & Perſei, majoris filiorum, odium in Demetrium, & inſidiæ. *cap.* 3 *&* 7. Pruſiæ auxilia mîſerat ad bellum cum Eumene. XXIV. 1, 4. 3, 1. invitus ex Thraciæ urbibus excedit tandem. XXIV. 6. Thracibus mediterraneis bellum facit, Philippopolin præſidio munit, quod tamen paullo poſt ab Odryſis expellitur. *ibid.*

veluti furiis agitatus, inſana conſilia capit; Macedonas in Emathiam transducit; civium ſuo juſſu olim interfectorum liberos cuſtodiæ tradit; ſimultate mutua filiorum cruciatur. XXIV. 8.

Alia nonnulla ad Philippum pertinentia *vide in Fragm. hiſtor.* 42-45.

Philippus, Achæorum legatus in Macedon. ad gratulandam Romanis victoriam de Perſeo. XXX. 10, 3.

Philippus, Antiochi M. *σύντροφος*, elephantis præfectus ad Raphiam. V. 82, 8.

Philippus, Perſei legatus Rhodum. XXVII. 4, 3 *ſqq.*

Philo, Agathoclis adulator, miniſtri Ptolemæi Eupatoris & Epiphanis. XIV. 11, 1. *inter* cognatos Agathoclis *refertur* XV. 30, 5. (*ni ibi Φιλάμμωνος pro Φίλωνος legendum. Vide Not.*) occiditur in tumultu. XV. 33, 1 *ſqq.*

Philo, Chalcidenſis. Eum Romanis dedere jubetur Antiochus ex pacis lege. XXI. 14, 7. XXII. 26, 11.

Philo Cnoſſius, Neocretibus præeſt in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 7.

Philo, Theſſalus, pacis conditiones a Metello adfert Diæo, quas ille reſpuit. XL. 4, 3 *ſqq.*

Philocles, amicus Philippi, Demetrium Philippi filium Romam comitatur. XXIII. 14, 7. XXIV. 1, 5. jam antea Romam a Philippo fuerat miſſus, occaſione belli Pruſiæ cum Eumene. XXIV. 3, 2. ejusdem opera inſidias Mylaſenſibus fruſtra ſtruxerat Philippus. XVI. 24, 7.

Philocrates, Rhodiorum legatus Romam. XXX. 4, 1. 5, 1.

Philodemus, Argivus, Hieronymi legatus ad Hannibalem. VII. 2, 2 *ſqq.*

Philomelienſes, *Φιλομηλεῖς*; *cives urbis Phrygiæ majoris, cui* Philomelium *nomen.* XXII. 18, 4.

Philomelus & Onomarchus templum Delphicum ſpoliant; tyrannos illos tollit Philippus Amyntæ fil. IX. 32, 4 *ſqq.*

Philophron, Rhodiorum legatus ad X. legatos Romanos poſt bellum Antiochicum. XXIII. 3, 2. eidem non placet ut Rhodii rebus Perſei ſe immiſceant. XXVII. 11, 2. Romanis favet. XXVIII. 2, 3. 14, 3. Romam legatus mittitur, ad deprecandam iram Romanorum poſt bellum Perſicum, XXX. 4, 1 *ſqq. & cap.* 19, 4 *ſq.*

Philopœmen, Megalopolitanus, promotor & conſummator fœderis Achaici. II. 40, 2. juvenis, prudenter fortiterque rem

rem gerit in pugna Antigoni cum Cleomene ad Sellasiam. II. 67-69. de Philopœmene tres libros seperatim edidit Polybius. X. 24, 5 *sq.*

nobilissimo Arcadiæ genere ortus, institutus est a Cleandro Mantinensi, *&c.* X. 25, 1 *sqq.* Præfectus equitum creatus Achæorum, corruptam disciplinam restituit, & perpetuis exercitationibus equites suos præstantiores hostibus reddidit. X. 25, 6 *sqq.* *&* *cap.* 21 *&* 22. *quæ duo capita post cap.* 25. *reponi debuerant, &* *ad* Philopœmenem *referri, non ad Scipionem.*

Prætor Achæorum, XI. 10, 7. ad armorum cultum hortatur Achæos, & disciplinam omnem militarem restituit. XI. 8-10. ipse moribus simplicibus utens, & magna apud suos auctoritate. XI. 10, 1-7. Milites in itinere adsuefacit ad parce utendum cibariis. *Fragm. hist.* 46. Machanidam, Lacedæmoniorum tyrannum, acie ad Mantineam vincit. XI. 11 *seqq.* & fugientem sua manu confodit. 18.

rursus Prætor Philopœmenes, in unum diem juventute omni Achæorum, insciis omnibus, Tegeam convocata, incursionem in Laconicam fecit, & hostes insidiis circumvenit. XVI. 36 *sq.*

rursus Prætor, octoginta Spartanos ad Compasium occidit, muros Spartæ dejecit, & veteres exsules in urbem reduxit. XXII. 23, 2. *n. coll.* XXIII. 1, 1. 7, 5 *sq.* qua caussa Romæ accusatur. XXIII. 1, 1. simul ipse legatos Romam mittit. 1, 4. Achæis facultatem dat, res a Bœotis per vim repetendi. XXIII. 2, 13. in renovanda societate cum Ptolemæo Epiphane levitatem committit. 9, 11. a Philopœmene in repub. dissident Aristænus & Diophanes. XXIII. 10.

rem Lacedæmone gestam Philopœmen defendit coram Q. Cæcilio. XXIII. 10, 8. Infensus est ei T. Quintius. XXIV. 5, 2. & frustra ab eo petit, ut gentis concilium sibi cogatur. 5, 15 *sqq.*

Moritur Philop. eodem anno cum Hannibale & Scipione. XXIV. 9. *conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 2. *T. V. p.* 43. captus a Messeniis & interfectus. XXIV. 12, 13. annos 70 natus. *Fragm. gramm.* 31 *&* 34. *Conf. Valesii Adnot. ad* XXIV. 9, 3. Cædem Philopœmenis Messenæ ulciscitur Lycortas. XXIV. 12. *Conf. Spicileg. ex lib.* XXIV. *num.* 3. *T. V. p.* 44.

Philopœmen & Aristænus inter se collati. XXV. 9.

Philosophi tres, Athenis Romam legati. *Spicileg. ex lib.* XXXIII. *T. V. p.* 45.

Philostratus, præfectus quinqueremis Rhodiæ, in pugna ad Chium. XVI. 5, 1 *sqq.*

Philostratus, *Molossus Epirota (ut videtur)* A. Hostilium Cos. per Epirum proficiscentem Persco

ſeo prodere molitur. XXVII. 14.

Philoteria, ἡ Φιλοτερία, oppidum Cœleſyriæ ad lacum *Tiberiadis*, in quem Iordanes influit. V. 70, 3 *ſq. n.* eam in deditionem accipit Antiochus M. *ibid.*

Philotis, mater Charopis Epirotæ, cujus opera ille mulieres ſpoliare conſueverat. XXXI. 21, 13 *ſq.*

Philoxenus, *dithyrambicus poëta & muſicus; de quo vide Suidam, & auctores laudatos a Fabric. Bibl. Græc. T.* I. *p.* 686 *ſq. & Albert. ad Heſych. in* Δούλωνα. Carmina ejus modosque vulgo addiſcunt Arcades. IV. 20, 9.

Phlegræi campi, circa Capuam & Nolam, ab Etruſcis olim poſſeſſi. II. 17, 1 *ſq.* III. 91, 7.

Phlias corrupte vulgo legebatur. IV. 9, 9. *pro* Pheias, *quod vide.*

Phlius, Φλιοῦς, *gen.* Φλιοῦντος, oppidum Peloponneſi, *inter Sicyoniam & Argolidem;* occupatur a Cleomene. II. 52, 2.

Phliaſiorum tyrannus, τῶν Φλιασίων, Cleonymus, tyrannide abdicata, Achæis ſe jungit. II. 44, 6.

Phliaſiorum ager, ἡ Φλιασία; in eo ad Dioſcurium caſtra ponit Philippus. IV. 67, 9.

Phocæa, Φώκαια, civitas Æolica, ab Achæi partibus ad Attalum tranſit. V. 77, 4.

Phocæenſes, Φωκαιεῖς, alii cum Antiocho, alii cum Romanis facientes, legatos mittunt ad Seleucum, Antiochi filium. XXI. 4. Phocæenſibus poſt bellum Antiochicum priſtinas leges & agrum reddunt Romani. XXII. 27, 7.

Phocis, ἡ Φωκίς. Phocenſes, Φωκεῖς.

Phocenſes fœdere Antigoni cum Achæis comprehenſi. IV. 9, 4. 15, 1 *ſq.* queruntur de vi ab Ætolis facta. IV. 25, 2.

in Phocide rem quamdam magni momenti gerere ſe poſſe, ſperat Philippus. V. 24, 12. ſed irrita ea ſpes fuit. 26, 1 & 16. e Phocide ad Philippum mittuntur literæ Megaleæ, clam ad Ætolos ſcriptæ. V. 28, 4.

Phocidem adv. Ætolos tuetur Philippus. X. 42, 2. Phocide & Locride e veſtigio deducere præſidia tenetur Philippus per inducias cum T. Quintio pactas. XVII. 10, 4. Phocenſes tuti non ſunt, quamdiu Philippus Chalcidem tenet. XVII. 11, 6. liberi renunciantur ex SC. Romanorum. XVIII. 29, 6. ita tamen, ut Ætolorum concilio ſint contributi. 30, 9.

in Phocide Patrenſes præſertim magnam cladem paſſi ſunt bello Achaico. XL. 3, 4. *ſcil.* in pugna qua Metellus Achæos vicit, (*conf. c.* 6, 11.) & Diæum cum exercitu oppreſſit. *Spicileg. ex lib.* XL. *T.* V. p. 50.

Phœbatides urbes, Illyrici, *al* Φοιβάτιδες πόλις, *alii codices* Φιβώτιδες. V. 108, 2.

Phœ-

Phœbidas, Lacedæmonius, Cadmeam per dolum occupat. IV. 27, 4. *n.*

Phœnice, ἡ Φοινίκη, urbs Epiri munitissima & opulentissima. II. 5, 8. 8, 4. XXXII. 22, 2. proditione mercenariorum Gallorum capitur ab Illyriis. II. 5. Romanorum legati ibi cum Epirotis agunt de Philippo. XVI. 27, 4. Phœnice ex Epiro Romam mittuntur legati. XXXII. 24. *conf. c.* 22, 1 *sq.*

Phœnice, Φοινίκη, *perperam Casaubonus ediderat* IV. 68, 1. *pro* Φενικὴ, *id est*, Pheneensium ager.

Phœnicia *vel* Phœnice, regio Asiæ, ἡ Φοινίκη. *Interdum communi* Cœlesyriæ *nomine comprehenditur* Phœnicia; *ut* V. 80, 3. *& sæpius alias; alias utrumque nomen conjungitur, ut* V. 66, 6. VIII. 19, 11. XXVIII. 1, 2.

inter Ciliciam & Phœniciam sita est Seleucia ad Mare. V. 59, 4 *sq.*

Antiochus Phœniciæ & Cœlesyriæ manus injicit. III. 2, 8. Phœniciam & Cœlesyr. ex Ptolemæi Lagi jure ad reges Ægypti pertinere, contendunt Legati Ptolemæi Philopat. adv. Antiochum Magnum. V. 67, 10. *Conf.* Cœlesyria.

Phœteæ, Φοιτεῖαι, *sive* Phœtiæ, Φοιτίαι, *Acarnaniæ* oppidum in potestate Ætolorum, captum a Philippo. IV. 62, 7. *n.* & *vs.* 10.

Phœteum; *vide* Phyteum.

Φωλεὸς, lustrum, latibulum, spelunca; locus sic dictus in urbe Megalopoli prope murum. IX. 18, 1. II. 55, 5. *n.*

Phorunna, ἡ Φόρουννα, oppidum Thraciæ. IX. 45, 4.

Phoxidas, Achæus, dux Græcorum mercenariorum Ptolemæi Philopat. V. 65, 3 *sq.* 85, 2 *sqq. Conf. Artic. seq.*

Phoxidas, Melitæensis, centuriat copias Ægyptiacas. V. 63, 11. *n. Videtur idem esse cum superiore. Conf.* Achæi Phthiotæ.

Phrixa, ἡ Φρίξα, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. in deditionem accipitur a Philippo. IV. 80, 13.

Phrygia ad Hellespontum, Φρυγία ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντου. XXII. 5, 14. *distinguitur* a Phrygia Majori. XXII. 27, 10. utraque regno Eumenis adjicitur a Romanis post bellum Antiochicum. *ibid.*

Phthiotæ; *vide* Achæi Phthiotæ.

Phthiotis; *vide* Eretria Phthiotidis, *&* Thebæ Phthiæ.

Phylarchus, historicus, contraria scribit Arato, & multas tragœdias facit de casu Mantinensium, & de Aristomacho Argivo. II. 56-59. *conf. Not. ad* II. 56, 1. Alia in eodem Phylarcho reprehendit Polybius II. 60-63.

Phylidas; *vide* Philidas.

Phylomachus (*aliis* Phyromachus, *&* Pyromachus) statuarius, Æsculapii signum in templo Pergameno confecit. XXXII. 25, 4. *n. Conf. Harduin. ad Plin. XXXIV.* 8. (19,) 20. *T.* II. *p.* 656.

Physcon. XXXIV. 14, 6. *Vide* Ptolemæus.

Phyſſias, nobilis Eleus, bello captus a Lyco, proprætore Achæorum. V. 94, 6.

Phytæum, Phyteum, *vel* Phœteum, Φύταιον, Φύτεον *vel* Φοίτεον, Ætoliæ oppidum, in media Ætolia. V. 7, 7. *n.* XI. 4, 4. *Conf. Adn. ad* IV. 62, 7.

Phyxium, τὸ Φύξιον, locus Elidis. V. 95, 8.

Picenus ager, ἡ Πικεντίνη χώρα, devictis Senonibus ademtus, civibus Romanis diviſus. II. 22, 7. Picenum populatur Hannibal, τὴν τῶν Πικέντων χώραν. III. 86, 9.

Pictones, Πίκτονες, populus Galliæ. XXXIV. 10, 6.

Pieriam vaſtat Scopas prætor Ætolorum, τὸ πεδίον τὸ κατὰ τὴν Πιερίαν. IV. 62, 1. *Mssti* τὸν τέριον (*alii* τὸν τέριτον) τὸν κατὰ τὴν Πιερίαν.

Pignora fidei. *Vide* Fides.

Pilum Romanum, ὁ ὑσσός. VI. 23, 8 *ſqq.* I. 40, 13. Triarii, pro pilo, haſta utuntur. VI. 23, 16.

Pinarus, ὁ Πίναρος, Ciliciæ fluvius. XII. 17, 3. *mendoſe* Πύρον *vocant editi.*

Pindari laudatio Pacis, parum honeſta. IV. 31, 5 *ſqq.*

Piræeus, Πειραιεύς, portus Athenarum. XVI. 26, 2 & 4.

Piratæ, *vide* Ætoli & Illyrii. *Adde Fragm. Gramm.* 83.

Piſa *vel* Piſæ, ἡ Πίσα & αἱ Πίσαι, prima urbs Etruriæ, a Liguria venientibus. II. 16, 2. e Sardinia Piſas adpellit C. Atilius Coſ. II. 27, 1. 28, 1. P. Scipio, Liguriæ oram legens, quinto die Piſis Maſſiliam venit. III. 41, 4. *n.* Piſas inde redit. III. 56, 5.

Piſæi equites, ἱππεῖς Πισαῖοι. *Sic olim legebatur* XXXI. 3, 6. *pro quo* Νισαῖοι, Niſæi, *edidimus.*

Piſatis, Piſæus ager, ἡ Πισᾶτις γῆ, pars Elidis in Peloponneſo. IV. 74, 1. *Conf.* Olympia.

Piſces ſub terra, in Galliæ campis verſus Pyrenæum montem. XXXIV. 10, 4. *Conf. Adpend. Adnotat. ad lib. XXXIV. Tom. VIII. p.* 118.

Piſcium vitam vivere, proverbium. XV. 20, 3. *n.*

Piſidia, ἡ Πισιδική. Eam populatur Achæus. V. 57, 7. Piſidiæ incolas ad arma ſecum ſocianda adv. Selgenſes hortatur Garſyeris, nomine Achæi. V. 72, 9. 73, 3. *ubi commemorantur Piſidiam incolentes* Etennenſes, Sidetæ, Pedleniſſenſes, Selgenſes.

Piſidiam poſt bellum Antiochicum Eumeni dari a Romanis, conſentiunt Rhodii. XXII. 5, 14. & datur ei Milyas, *quæ Piſidiæ accenſebatur.* XXII. 27, 10.

Piſſæum, Πισσαῖον, Pelagoniæ oppidum, direptum a Scerdilæda. V. 108, 1. *Conf. Artic. ſeq.*

Piſſantini, Πισσαντῖνοι, populus Illyricus, cujus oppidum Orgyſum Scerdilædæ eripuit Philippus. V. 108, 8. *Nil vi dentur hi commune cum* Piſſæo *habere ſupra memorato,*

to, quod Pelagoniæ πόλισμα, id est parvum oppidum vocat Polybius.

Placentia, Πλακεντία, ἡ τῶν Πλακεντίνων πόλις, colonia Romanorum ad Padum in Gallia Cispadana. III. 40, 5. 66, 9. Prope *Placentiam* (*sic legendum videtur pro vulgato* Massiliam) erat sedes Anamarum. II. 32, 1. *n.*

ad Placentiam castra ponit Scipio. III. 66, 9. eodem se recipiunt qui e pugna ad Trebiam evaserunt. 74, 6.

Placentiam convenire exercitum jubet Consul, Liguribus bellum illaturus. XXXIII. 8, 1.

Plagæ quatuor mundi. III. 36, 6 *sq.* historiam legentes, cogitatione convertere oculos debemus in eam mundi terræque plagam, ubi quæque res gesta est. III. 36, 4 *sq.*

Platanus, Πλάτανος, oppidum Phœniciæ: fauces ad Platanum. V. 68, 6. *n.*

Plato conversionem rerumpub. ex alio genere in aliud adcurate explicavit. VI. 5, 1. *n.* rempub. Cretensium similem esse ait reipub. Laconicæ. VI. 45, 1. Platonis respub. 47, 7 *sqq.*

Fabula Arcadica a Platone citata, de hominibus in lupos mutatis. VII. 13, 7. ejusdem dictum, (beatos fore homines, si philosophi regnarent) ad historiæ scriptionem adplicat Polybius. XII. 28, 2. *conf. cap.* 27.

Plator, dux Illyriorum, quos Philippus subsidio misit Cretensibus. IV. 55, 2.

Pleiades, *vide* Vergiliæ.

Pleuratus, Illyriæ rex, pater Agronis; II. 2, 4. *& Scerdilædæ. Vide Adnot. ad* II. 5, 6.

Pleuratus, *Scerdilædæ filius, Pleurati nepos, pater Genthii, (vide Adn. ad* II. 5, 6.) Πλευρᾶτος *vel* Πλεύρατος, cum Scerdilæda copias educit adv. populos Epiri, Philippi socios. X. 41, 4. ei parent Dalmatæ. XXXII. 18, 3 *sq.* eidem a T. Quintio dantur Lychnis & Parthini, Illyriæ civitates, quæ in Philippi fuerant potestate. XVIII. 30, 12. XXI. 9, 7. XXII. 4, 3.

Pleuratus, *Pleurati filius*, Genthii frater, a fratre occiditur. XXIX. 5, 8.

Pleuratus, exsul Illyricus, Persei legatus ad Genthium regem. XXVIII. 8, 1.

Plumis incensis Romani e cuniculis pelluntur ad Ambraciam. XXII. 11, 15 *sq.*

Pœnæ militares. VI. 37 *seq. Conf.* Desertores.

Pœni. *Vide* Carthaginienses.

Poësis tribus partibus constat, historia, dispositione, fabula. XXXIV. 4, 1 *sqq.* Homeri poësis, est scriptio philosophica. XXXIV. 4, 4 *sqq.*

Poëtæ in fabularum exitu deo ex machina uruntur. III. 48, 4. poëtas & fabularum scriptores testes advocare rerum ignotarum, turpe est. IV. 40, 2.

Polemarchi, πολέμαρχοι, magistratus civitatum Peloponnesi, qui claves urbis in sua potestate habent, & interdiu in statione ad portas versantur, IV. 17,

17, 2. Eosdem IX. 17, 3. *vocat* τοὺς ἄρχοντας τοὺς εἰθισμένους τηρεῖν τὰς πύλας.

Cynæthensium polemarchi urbem Ætolis prodiderunt. IV. 17, 3.

Polemarchorum curia, τὸ Πολεμάρχειον *vel* Πολεμαρχεῖον, Phigaliæ. IV. 79, 5.

Polemarchus, Arsinoënsis, Ætolorum legatus Romam. XVII. 10, 8.

Polemocles, Rhodiorum navarchus adv. Byzantios missus, IV. 52, 2. cum classe in Cretam mittitur petentibus Cnossiis. 53, 1. ab Eleuthernæis Cretensibus incusatur occidisse Timarchum, civem Eleuthernæum. 53, 2.

Polemocrates, pater Limnæi. XXIX. 3, 6.

Poliasium, τὸ Πολιάσιον, locus *nescio quis* Laconicæ. XVI. 16, 2.

Polichna, ἡ Πολίχνα, oppidum ditionis Argivorum, captum a Lycurgo, Spartæ rege. IV. 36, 5. *Confer* Prasiæ.

Politicum virum res inter homines gestas scire juvat. IX. 1, 4.

Polyænus, *Achæus*, bello Persico, temporis rationem habendam censet respectu Romanorum. XXVIII. 6, 8.

Polyænus, Cyparissensis, comes Philopœmenis Machanidam persequentis. XI. 18, 2.

Polyaratus, Rhodius, cum Dinone frustra Rhodios ad Persei partes a Romanis abstrahere conatur. XXVII. 6. *conf. c.* 11, 2. Ptolemæos Popillius jubet Polyaratum Romam mittere. XXIX. 11, 9. Rhodum, & post varia fata Romam tandem transportatur. XXX. 9.

Polybius, Megalopolitanus, *diversus a nostro, ac fortasse avus ejus sive patruus;* unus e ducibus Achæorum sub Philopœmene, in pugna ad Mantineam cum Machanida. XI. 15, 5. *n.*

Polybius *noster*, Megalopolitanus, historiarum scriptor; Lycortæ filius. XXIII. 1, 6. *De eo confer* Testimonia Veterum de Vita & Scriptis Polybii, *initio Tomi V. hujus editionis historiæ Polyb. Vide etiam quæ notantur in Artic.* Historia, *ad Polybium pertinentia. Tum quæ* de Polybio *passim Strabo commemorat, & in eo vel laudat vel reprehendit, collecta habes* libro XXXIV.

Historiam suam Polybius scripsit in usum maxime Græcorum. I. 3, 7 *sq.* historiæ suæ molem, cum XL libris constet, excusat. III. 32, 1 *sqq.* visendi studio & veritatis cognoscendæ, iter per Alpes susceptit. III. 48, 3. eodem consilio Africam, Hispaniam, Galliam peragravit, & Atlanticum quoque navigat oceanum. III. 59, 7. eas res in historia sua descripsit, quæ partim ipsius, partim patrum memoria acciderunt; quarum aliis ipse interfuit, alias a testibus oculatis accepit. IV. 2, 2.

Polybii ætate terra & mari omnia patebant, & pleræque artes

artes ita erant perfectæ, ut certa quadam via ac ratione addiſci præcepta earum poſſent. IX. 2, 5. X. 47, 12.

Tactici Commentarii. IX. 20, 4. Pyrſiarum ratio a Polybio emendata. X. 45, 6 *ſqq.*

de Locris bene meritus eſt. XII. 5, 1-3. Zenonem Rhodium de errore in ipſius hiſtoria commiſſo amice admonet; & ab aliis, ut idem ſibi faciant, poſtulat. XVI. 20, 5 *ſqq.*

legatus nominatur ad Ptolem. Epiph. cum Lycorta & Arato, licet tunc nondum ea ætate eſſet Polybius, qua ex lege alias respub. capeſſi poſſet; neque verò locum habuit ea legatio. XXV. 7.

Polybium ridet Poſidonius ſcribentem, 300 urbes Celtiberiæ everſas eſſe a Ti. Graccho. XXVI. 4.

ſuſpectus videtur Romanis. XXVIII. 3, 7. Præfectus equitum nominatur Achæorum, prætore Archone. XXVIII. 6, 9. pro reſtituendis Eumenis honoribus verba facit. *cap.* 7, 8 *ſqq.* legatus mittitur ad Q. Marcium Philippum Coſ. in Theſſaliam, ut auxilia ei offerret Achæorum, quæ ille tamen non accepit. 10 *ſeq.* ſed in caſtris Romanis manens Polybius, rebus tunc geſtis interfuit. 11, 6. Appio Centoni, juſſu conſulis, negat auxilia Achæorum, quæ ille poſtulavit. 11, 7 *ſqq.*

per ſingulos annos, quæ apud quemque populum quoque anno geſta ſunt, deſcripſit Polybius; incipiens cujusque anni hiſtoriam a Rebus in Italia geſtis. XXVIII. 14, 9 *ſqq.*

Ptolemæis fratribus auxilia adv. Antiochum mittenda cenſet. XXIX. 8, 2. 9, 1 *ſqq.* Equitum auxiliarium præfectum ab Achæis petunt Ptolemæi Polybium; 8, 5. ſaltem ſuarum copiarum ductem, ſi auxilia non mitterent Achæi. 10, 7.

Romæ inter exſules (ob belli Perſici culpam vel ſuſpicionem) verſans, (*conf.* XXXII. 9, 5.) Demetrio Seleuci filio, Romæ obſidi, ſuadet ut fuga in Syriam evadere & regnum ibi capeſſere conetur. XXXI. 19-24. venationem ſingulariter amat. XXXI. 22, 3. XXXII. 15, 8. pro Polybio maxime & Stratio, exſulibus Romæ, deprecantur legati Achæorum. XXXII. 7, 14.

conſuetudinis Polybii cum Scipione initium, incrementum & perpetuitas. XXXII. 9 *ſeq.* Fabius & Scipio, fratres, cum ceteri græci exſules per Italiæ civitates diſtribuerentur, apud prætorem effecerant, ut Polybio Romæ manere liceret. XXXII. 9, 5.

libertas ei datur Roma domum redeundi cum ceteris exſulibus; ampliora ille petit pro exſulibus, ſed ridetur a Catone. XXXV. 6.

Scipione res in Africa gerente, claſſe ab eo accepta, ſcrutandi illius partis orbis terrarum cauſſa circumvectus eſt. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.*

num. 7. cum Maſaniſſa converſatus eſt. IX. 25, 4. adeſt Scipioni in everſione Carthaginis. XXXIX. 3, 6.

Corinthi expugnationi intereſt, aut paullo poſt ſupervenit. XL. 7, 1. *Conf. Teſtim. de Vita Polyb. T. V. p.* 12. *num.* 2. *adde Spicileg. reliq. libri* XL. *Tom. V. p.* 50. Philopœmenis honores vindicat. XL. 8. *item* Arati & Achæi. *ibid. vs.* 10. de Diæi bonis nihil eorum, quæ ei a legatis Romanis oblata ſunt, accipit: XL. 9, 1. Achaiæ ſtatum ordinat ex mandato decem legatorum Romanorum. XL. 10. honoribus a popularibus ſuis cumulatur. *ibid. vs.* 4 *ſqq.* ſtatuæ ei poſitæ. *Tom. V. p.* 13 *ſq.*

regnante Ptolemæo Evergeta Phyſcone in Ægypto fuit. XXXIV. 14, 6. Sardibus in Aſia collocutus eſt cum Chiomara, Ortiaginis uxore, Gallorum regulı. XXII. 21, 12. *quod poterat adjici ad caput de Peregrinationibus Polybii, in Teſtim. Vet. de ejus Vita, Tom. V. p.* 11 *ſq.*

Separatim a ſua hiſtoria ſcripſit Vitam Philopœmenis, tribus libris. X. 24, 5 *ſq.* Bellum Numantinum. *T. V. p.* 23 *ſq.* Tactica. *Tom. V. p.* 24 *ſq.* de Habitatione ſub Æquatore. *ibid. p.* 25-28. de Zonis & Polis mundi. *ibid.*

Mortuus eſt domi, anno ætatis 82. *Tom. V. p.* 15.

Polycletus, Cyrenenſis, Hieronymi legatus ad Hannibalem. VII. 2, 2 *ſqq.*

Polycrates, Argivus, Mnaſiadæ filius, hortatur milites Ptolemæi Philopat. V. 63, 5 *ſqq.* equites exercet. 65, 5. eisdem præeſt in prælio ad Raphiam. 82, 3. 84, 8.

Cypro præficitur, & fideliter eam adminiſtrat. XVIII. 38, 5 *ſq.* ejus cognatæ, cum conſolari vellent Oenanthen, Agathoclis matrem; male ab ea accipiuntur. XV. 29, 10.

e Cypro reverſus, Scopam accuſat. XVIII. 37, 1. Anacleteria Ptolemæi Epiph. parat, & magnam Alexandriæ poteſtatem obtinet. 38, 5 *ſqq.* ſed procedente tempore in omne genus libidinis prolabitur. *ibid.* Rebelles optimates Ægyptiacos in poteſtatem regis redigit. XXIII. 16, 3 *ſq.* ejus pravo conſilio juvenis rex nullam partem rei militaris attingit. XXIII. 16, 7.

Polycritus, Neptuni templum Mantineæ ſpoliavit. IX. 34, 10.

Polymedes Ægienſis, bello capitur ab Eleis. V. 17, 4.

Polyphantas, cum copiis mittitur a Philippo ad defendendam Phocidem & Bœotiam. X. 42, 2.

Polyphontes, Lacedæmonius, effugit cædem factam a factione Ætolica, & ad Philippum evadit. IV. 22, 12.

Polyrrhenii, Πολυρρήνιοι, Cretenſes, a Cnoſſiorum ſocietate ad Lyttios deficiunt. IV. 53, 6. quingentos (*s.* trecentos)

Cretenſes Philippo & Achæis auxilio mittunt. IV. 55, 5 *ſqq.* 62, 1. *n.*

Polyxenidas, Rhodius, dux Cretenſium in exercitu Antiochi, Labum montem ſuperantis. X. 29, 6.

Pompa magnifica Antiochi Epiphanis. XXXI. 3.

Pompidas, exſul Thebanus, Chalcide apud legatos Romanos accuſat Neonem & Hippiam eorumque ſocios. XXVII. 2, 1 *ſqq.*

Pons fluvio Bacaræ 5. Macari impoſitus a Mathone, & urbs ad pontem exſtructa. I. 75, 5. pons Alphei a Philippo inſtauratus. IV. 77, 5. pons Tiberis ab Horatio Coclite reſciſſus. VI. 55.

Pontus Euxinus, ὁ Πόντος, Πόντος Εὔξεινος.

a navigantibus in Pontum vectigalia exigunt Byzantii. III. 2, 5. oſtium Ponti in poteſtate eſt Byzantiorum, IV. 38, 2 *ſq.* & gratias illis merito habent Græci omnes; 38, 10. quibus regiones ad Pontum ſitæ multa, cum ad neceſſarios vitæ uſus, tum ad lautitiam, ſuppeditant. IV. 38, 3 *ſq.* Pontica falſamenta. XXXI. 24, 1.

Ponti ambitus; ejusdem duo oſtia, Bosporus Thracicus & Cimmerius. IV. 39, 1 *ſqq.* menſura Ponti, a Bosporo Thrac. ad Cimmerium. *Spicileg. ex lib. XXXIV. num.* 5. cur continuo effluat Pontus, duplex cauſſa. IV. 39, 7 *ſqq.* olim opplebitur. 40, 4 *ſqq.* & inſtar lacus & paludis erit, ſicut Mæotis palus. 42. Ponto, ſupra regionem quæ Phaſi fluvio adluitur, ſuperne imminet regnum Artabazanis. V. 55, 2.

Ponti regnum, apud Polybium vocatur Cappadocia ad Pontum. V. 43, 1 *ſq.*

C. Popillius (*vel* Popilius) *Lænas*, ab A. Hoſtilio procoſ. legatus mittitur ad Thebanos, Achæos, Ætolos & Acarnanes, belli Perſici cauſſa. XXVIII. 3-5. legatus a ſenatu in Ægyptum miſſus, Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, circulo inſcribit XXIX. 11. copias Antiochi Cypro ejicit. *ibid. vs.* 10. Ptolemæos fratres jubet Polyaratum Rhodium Romam mittere. XXIX. 11, 9. XXX. 9, 2. ejus rogatu Menalcidas e cuſtodia dimittitur a Ptolemæis. XXX. 11, 2.

Popillius Lænas, Ποπίλλιος Λαινάτος, legatus Romanorum in Liguriam. XXXIII. 7, 1.

Populus arbor. Populorum arborum lacrymæ. II. 16, 13.

Populus Romanus; *vide* Romani, & Romanorum Respublica.

Popularis ſtatus; *vide* Democratia. Populi poteſtas in repub. Romanorum. VI. 14. populus Romæ obnoxius eſt ſenatui. 17.

M. Porcius Cato, Μάρκος Πόρκιος Κάτων. XL. 6, 5. conſul, in Hiſpania, uno die muros omnium cis Bætin urbium dirui jubet. *Reliq. lib.* XIX. Indignatur ob peregrinum luxum, Romam introductum.

XXXI.

XXXI. 24. ejus duplex dictum festivum, in Achæos exsules domum dimittendos, & in Polybium majora postulare conantem. XXXV. 6.

ejusdem judicium honorificum de Scipione Æmiliano, in Africa militante. XXXVI. 6, 6.

reprehensio Postumii Albini, græce historiam scribentis, & tamen imperitiam sermonis deprecantis. XL. 6.

Porcorum magna copia in Italia, maxime in ora maritima Etruriæ & Galliæ Cisalpinæ. II. 15, 2 *sq.* XII. 4. buccina ibi convocantur porcorum greges. XII. 4, 11 *sqq.*

Porphyreon, Πορφυρεὼν, Phœniciæ oppidum. Angustiæ ad Porphyreonem. V. 68, 6. *n.* De eisdem angustiis, a Nicolao Ptolemæi duce obsessis, *conf.* V. 69, 1.

Porta Persis, Sardibus. VII. 17, 6. Porta Tegeatis Messenæ. XVI. 17, 3. porta Temenis, Tarenti. VII. 27, 7. 30. 2. *Adde* Pylæ.

Portenta ante pugnam Cannensem. III. 112, 8. Portenta & prodigia referre in sua historia dedignatus est Polybius. *Testim. Vet. de Polyb. T. V. p.* 21 *sq.*

Porticus, ἡ στοὰ, *vinearum series longior, opus vineis contextum.* I. 48, 2. *n.* IX. 41, 1. *n.* & 3. XXII. 11, 6 *sqq.* *Fragm. gramm.* 102.

Porticus Scythica, *ni potius* Tychica, Syracusis. VIII. 5, 2. *n.* *Posidonius ridet Polybium, scribentem,* trecentas urbes eversas esse in Celtiberia a Ti. Graccho. XXVI. 4.

Aulus Postumius, Cos. cum Cn. Fulvio, anno urbis 525. II. 11, 1. *Sed mendosum est prænomen,* & Lucius *scribendum,* Λεύκιος, *pro vulgato* Αὖλος, *ut docuit Pighius in Annal. Rom. T. II. p.* 108. *Vide infra in* L. Postumius.

A. Postumius *Albinus*, (*idem qui Consul fuerat A. V.* 574.) legatus mittitur ad Dardanios & Thessalos adv. Perseum & Bastarnas. XXVI. 9.

A. Postumius *Albinus*, prætor urbanus. XXXIII. 1, 5. *n.* legatus ad pacem componendam inter Attalum & Prusiam. XXXIII. 11. Consul cum L. Lucullo. XXXV. 3, 7. homo vanus, græcarum literarum ridicule studiosus. XL. 6. & *ibi Not. ad vs.* 1.

L. Postumius *Albinus*, *idemque Magellus cognomine*, Consul cum Q. Mamilio, obsidet capitque Agrigentum. I. 17-19.

Idem Lucius Postumius, *cui in Polybianis libris perperam prænomen* Aulus *datur*, consul *iterum* cum Cn. Fulvio. II. 11, 1. *n.* (*cf. Pigh. Annal. Rom. ad A. V.* CDXCI, & DXXIV.) plures civitates Illyrici in deditionem accipit, & duram pacem Teutæ & Illyriis imponit. II. 11 *seq.*

L. Postumius *Albinus*, prætor, mittitur in Galliam Cisalpinam. III. 106, 6. cum uni-

verso exercitu occidione delectur. 118. 6.

Pothine, Ποθεινὴ, celebris tibicina Alexandrina. XIV. 11, 3 *sq.*

Pothion, Ποθίων, Rhodiorum prytanis. XXIII. 3, 10.

Prædæ tertia pars apud Lacedæmonios regibus cedebat. II. 62, 1. apud Romanos præda divendita æqualiter dividitur, prudenti instituto. X. 15, 4 *sqq. & cap.* 16 *seq.* Prædæ cupiditas sæpe victoriam jam partam perdidit. X. 17, 4.

Præfecti sociorum. VI. 26, 5 *sq.* eorum potestas infligendarum pœnarum. 37, 8. Præfectus turmæ equitum. VI. 25, 1 *sq.*

Præmiorum (*scil.* honorum) & pœnarum apud Romanos arbiter est populus. VI. 14, 4-8.

Præmia militaria. VI. 39. *Fragm. hist.* 47.

Prænestæ, ἡ Πραινεστινῶν πόλις, una ex urbibus Italiæ, in quas impune exsulatum abire licet civi Romano, capitalis criminis reo. VI. 14, 8.

Præparatio *s.* Introductio Polybii ad principalem suam historiam, duobus libris comprehensa. I. 3. II. 14, 1. 16, 14. 37, 2. 71, 7. ejusdem Præparationis pars prior. I. 5-12. pars posterior. *lib.* I. *cap.* 13. *usque ad finem libri* II. summa rerum, parte posteriori contentarum. I. 13. (*Vide Introitum Adnotationum nostrarum in Polyb. T. V. p.* 109-112.) Præparationem suam omni ex parte sibi similem facere vult Polybius. II. 37, 3.

Præsens abest, & apertis oculis cæcutit Timæus. XII. 24, 6.

Præsidia validiora mercenariorum, præsertim barbarorum, in urbes numquam sunt recipienda. II. 7, 12. IX. 37, 9. *Conf.* Mercenarii.

Prætextus distinguendus a causa. III. 6, 6 *sqq.*

Prætor urbanus Romæ, absentibus consulibus, legatos exterarum gentium & regum in senatum introducebat. Adn. ad XXI. 1, 3. *& ad* XXIV. 1, 8.

Prætores Achæorum quotannis primum duo, mox nonnisi unus. II. 43, 1 *sq.* Prætoria comitia Achæorum, circa Pleiadum ortum, initio æstatis; Ætolorum autumno. IV. 37, 2 *sq.* (*coll.* III. 16, 7. 17, 1.) V. 1, 1. 30, 7.

Ætolorum prætor, quo die nominatur, eodem magistratum init. II. 3, 1.

Prætorium in castris Romanis. VI. 27, 1. 41, 2. custodia prætorii. VI. 33, 12. 35, 2.

Prætutianus ager, ἡ Πραιτεττιανή. III. 87, 3.

Pragmatica historia; *vide* Historia.

Prasiæ, αἱ Πρασίαι, (*sive* Πρασιαὶ) oppidum ditionis Argivorum, captum a Lycurgo rege Spart. IV. 36, 5. *De quo oppido vide auctores laudatos a Cellario in Geogr. Antiq. lib. II. cap.* 13. *p.* 1198. *& a Dukero ad Thucyd.* II. 56. *Laconicæ illud quidem accen-*

accenſetur, cum ante hoc tempus de quo Polybius nunc agit, a Thucydide loco citato, tum poſt a Ptolemæo & Pauſania. Sed credi Polybio poteſt, fuiſſe illud nunc in poteſtate Argivorum, his vero ademtum a Lycurgo, & Spartanis rurſus vindicatum. Quod vero Thucydidis etiam ætate Lacedæmoniorum fuerat, fuit fortaſſe in illorum numero oppidorum, quæ, Lacedæmoniis ademta & Argivis adtributa eſſe a Philippo Amyntæ filio, Polybius ſcribit IX. 29, 7. XVII. 14, 6-8. *Eadem ratio illius oppidi eſt, cui* Cyphanta *nomen, quod eodem loco apud Polybium commemoratur.*

Pratio, Rhodiorum legatus ad Antiochum Epiph. in Ægyptum, de pace cum Ptolemæis facienda. XXVIII. 19, *n.*

Πρέπιον. *Mendoſa ſcriptura* IX. 17, 1. ὡς ἐπὶ Πρεπίου, *pro* ἐπ' ἄρκτου, *vel* ἐφ' Ἡρείου.

Prienenſes, Πριηνεῖς, *cives Prienes, Ioniæ urbis*; pecuniam, ab Oroferne depoſitam, Ariarathi tradere nolunt; male idcirco ab eo multati. XXXIII. 12.

Prinaſſus, ἡ Πριναασσός, Cariæ urbs, a Philippo obſeſſa & capta. XVI. 11. *Cives* Prinaſſenſes, Πριναασσεῖς. *ibid. vs.* 5.

Principes, in legione Romana, 1200 numero. VI. 22, 7 & 9. eodem modo armati quo haſtati. 23, 16. eorum ſedes in caſtris. 29, 6 *ſqq.* miniſterium caſtrenſe. 33, 3 *ſqq.*

Principium, cauſſa & prætextus, quid differant. III. 6 *ſeq.*

principiis obſtari facile poteſt. III. 7, 7.

Principium, dimidium totius; quin & ad ipſum finem pertinet. V. 32, 1 *ſqq.*

Prion, ὁ τόπος ὁ Πρίων καλούμενος, *id eſt Serra*; collis in Africa, ubi conciſus eſt exercitus Spendii & Autariti. I. 85, 7.

Prion, locus Sardibus, ubi urbs arci jungitur. VIII. 15, 6.

Priſtes, πρίστεις, navigiorum genus; cum lembis numerantur. XV. 2, 9. *n.* ſed majora erant lembis. XVII. 1, 1. *n.*

Proagoræ, Megalopolitani, armenta abigit Nabis. XIII. 8, 7.

Proander, Ætolus, amicum ſe Romanorum ſimulat. XXVIII. 4, 3 *ſq.*

Prodigia ante pugnam Cannenſem. III. 118, 8. prodigia animis militum religionem injecerunt. *Fragm. gramm.* 3. Prodigia in hiſt. ſua referre dedignatus eſt Polyb. *Teſtim. Vet. de Polyb. T. V. p.* 31 *ſq.*

Proditio ſimulata urbis Phanotenſium. V. 96, 4 *ſqq.*

Proditor quis cenſendus ſit, quis non? XVII. 13-15. multos immerito in Proditorum numero nominavit Demoſthenes. XVII. 14. Proditores ſæpe ab eisdem ipſis, qui eorum opera ſunt uſi, merita pœna adſi-

ciuntur. 15, 8 *sqq.* sic, qui Cynætham Ætolis prodiderant, primi ipsi ab Ætolis interfecti sunt. IV. 18, 7.

Proditor patriæ Logbasis Selgensis. V. 74. proditor Philippi, Apelles. *vide suo loco.* proditor gentis Achæorum, Callicrates. *vide suo loco.*

Prolaus; vide Proslaus.

Promontoria præcipua Europæ recensentur ab Eratosthene & Polybio. XXXIV. 7, 11 *sq.*

promontoria Siciliæ tria. I. 42.

Promontorium Hermæum, *vide* Mercurii promontorium. Promont. Pulcrum, Argennum, *&c. vide* Pulcrum, Argennum *&c.*

Pronni, *οἱ Πρόννοι*, oppidum Cephalleniæ cum porta. Illud ægre obsideri posse videns Philippus, Paluntem pergit. V. 3, 3 *sq.*

Propontis, *ἡ Προποντὶς*, per Bosporum Thracicum jungitur Ponto. IV. 39, 2 & 4. 43, 1. per Hellespontum intratur in Propontidem. XVI. 29, 7 *sq.* Propontidis fauces, ad Sestum & Abydum. IV. 44, 6. Adv. Thracum regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. XXIII. 14, 12.

Propus, *Πρόπους*, eminens collis in Oligyrto monte Arcadiæ. IV. 10, 6.

Proserpinæ & Cereris ædes, Thesmophorium, Alexandriæ. XV. 29, 8.

Proslaus, Sicyonius, arci Psophidis præficitur ab Achæis. IV. 73, 9. *Suspectum nomen Reiskio.* (Prolaus, *Eleus, memoratur apud Pausan. p.* 378.)

Proverbia & sententiolæ proverbiales, *quæ a Polybio citantur vel usurpantur:*

In sola Sicilia, velut in Acetabulo, *καθάπερ ἐν ὀξυβάφῳ*, gloriam quæsivit Timoleon. XII. 23, 7.

in Amentiam & in nihilum abit Audacia nimia. *τολμᾶν περιττὸν, εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶ.* IV. 34, 2.

nihil ad Bacchum. XL. 7, 3.

multa in Bello vana *πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου.* XXIX. 6, 10.

hastam simul & Caduceum mittere. *καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ κηρύκειον ἅμα πέμπειν.* IV. 52, 2.

in Care faciendum periculum. *δεῖ ἐν Καρὶ τὸν πεῖραν γίγνεσθαι.* X. 32. 1.

qui utrumque Cornu tenet, Bovem in potestate habet. *ἑκατέρων τῶν κεράτων κρατῶν, ὑποχείριον ἔχει τὸν βοῦν.* VII. 11, 3.

cum Cretense crepissare. *πρὸς Κρῆτα κρητίζειν.* VIII. 21, 5.

Cygni cantum edere. *τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν vel ἐξᾴδειν.* XXX. 4, 7. XXXI. 20, 1.

quod Dextra manu datur, læva accipere. *τὰ διδόμενα τῇ δεξιᾷ, δέχεσθαι τῇ λαιᾷ χειρί.* XXXVIII. 2, 9.

occurrat Forti qui magis fortis erit. *ἰσθλὸς ἐὼν, ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.* XV. 16, 6.

non solum Frenum, sed etiam sessorem accipere. *οὐ μόνον τὸν χαλινὸν ἀναδέξασθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναβάτην.* XXI. 12, 9.

Initium, dimidium totius. Dimidium facti, qui bene cœpit, habet. *Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ πάντων.* V. 32, 1.

est aliquis Iustitiæ oculus. *ἔστι τις Δίκης ὀφθαλμός.* XXIV. 8, 3.

Lupi vitam vivere. *λύκου βίον ζῆν.* XVI. 24, 4.

ex

ex homine Lupus. λύκος ἐξ ἀνθρώπου. VII. 13, 7.

Majorum præclare facta tueri. διαφυλάξαι πατέρων εὖ κείμενα ἔργα. XV. 4, 11.

Malum malo fenare. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. V. 11, 1.

relicto virorum conclavi, Mulierum foribus insultare. ἐκνεύσαντα τὴν ἀνδρωνῖτιν, εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. *Fragm. hist.* 27.

Occasio præceps. καιρὸς ὀξύς. V. 7, 4.

amentia est cum malitia conjuncta, putare, si tu Oculos claudas, ne alterum quidem videre. ἄνοια μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐκμύῃ, μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν. IV. 27, 7.

stultus est, mactato sobolem qui Patre relinquit. νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, υἱοὺς καταλείπει. XXIV. 8, 10.

Piscium vitam æmulari. προσόφλειν τὸν λεγόμενον τῶν ἰχθύων βίον. XV. 20, 3.

Scytharum & Gallorum facta patrare. Σκυθῶν ἔργα καὶ Γαλατῶν ἐπιτελεῖν. IX. 34, 11.

Vani vana agitant. κενοὶ κενὰ λογίζονται. XXXIII. 3, 3.

indigenæ Ventorum stationes norunt. ἐπιχώριοι τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις γεγνώσκουσι. IX. 35, 3.

Prudentia & industria quantum præstent imprudentiæ & ignaviæ, cognitum in Rhodiis. V. 88, 3. prudentia Imperatoria, quantum præstet militari temeritati. III. 105, 9.

prudentissimi interdum capiuntur ab improbis. VIII. 1.

Prusias, rex Bithyniæ, *cognomine Zielas, pater Prusiæ τοῦ* Κυνηγοῦ. *Vide Adn. ad* XXXVII. 2, 1.

Rhodii Prusiam ad belli societatem adv. Byzant. invitant. IV. 47, 7. Prusias, in Byzantios iratus, accipit invitationem. IV. 49. *cf.* III. 2, 5. IV. 48, 13. Hieron & Mysiam Byzantiis adimit. IV. 50. ex Hiero signa, marmora, tegulas aufert. 52, 7 *sq.* Byzantii contra Prusiam advocant patruum ejus, Tibœten, in Macedonia exsulantem. 50, 1 & 8 *sq.*

Pacis conditiones inter Prusiam & Byzantios conclusæ. IV. 52, 6.

Prusias dona mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 90, 1. *Idem* internecione delet Gallos Ægosages, quos Attalus in Asiam invitaverat. V. 111, *coll. cap.* 77 *seq.* *De* Prusia (*nescio* patre, *an* filio) *agitur etiam Fragm. hist.* 48 *sq.*

Prusias, (ὁ Κυνηγὸς *cognominatus, i. e, Venator*) *filius superioris,* rex Bithyniæ. *Vide Not. ad* XXXVII. 2, 1.

Philippi, Macedoniæ regis, gener. XV. 22, 1 *sq. coll.* 23, 10. & XVII. 4, 7. Philippi auxilio Cium, Bithyniæ urbem, Ætolorum sociam, expugnavit sibique subjecit. XV. 21-23. XVII. 4, 7.

sollicitationem Antiochi, per literas admonitus a Scipione, respuit, & Romanorum amplectitur partes. XXI. 9.

Bellum gerit cum Eumene, ad quod auxilia ei mittit Philippus. III. 3, 6. XXIII. 18, 8. *n.* XXIV. 1, 4. 3, 1 *sq. n.* *confecto eo bello, socius fuit Prusias Eumenis adv. Pharnacem: certe* in formula fœderis XXVI, 6, 3. ab

una parte *nominantur* Eumenes, Prusias, & Ariarathes; ab altera parte Pharnaces.

post bellum Persicum, liberti habitu Romanum senatum salutat. XXX. 16. per legatos accusat Eumenem Romæ. XXXI. 6, 2. 9, 3. rursus. XXXII. 3. *& cap.* 5, 5.

Attalum acie vincit, templa circa Pergamum diripit, & regionem vastat. XXXII. 25. *conf.* 26, 2. in reditu exercitus ejus fame & morbis laboravit. 25, 14. intervenientibus Romanis, pacem cum Attalo facere cogitur. XXXIII. 10 *seq.* humile hominis ingenium, & effeminati mores. XXXVII. 2. abalienati ab eo subditi, defectionem spectabant. *ibid. vs.* 7.

Prytanes Rhodiorum, XIII. 5, 1, XV. 23, 4. XXIX. 4, 4. *Fragm. histor.* 53. per sex menses gerunt magistratum, XXVII. 6, 2. eorum curia, Prytaneum, Πρυτανεῖον. XV. 23, 3. XVI. 15, 8. XXIII. 3, 10.

Prytanis, philosophus Peripateticus, leges scripsit Megalopolitanis V. 93, 8.

Psophis, ἡ Ψωφὶς, urbs antiqua & munitissima Arcadiæ, Eleis contributa; IV. 70, 2 *sqq.* 68, 1. 69, 2. propugnaculum Eleorum adv. Achæos, & arx belli. IV. 71, 2. capitur a Philippo; 71 *sq.* Achæis ab eodem traditur. 72, 6.

Psophidii, *oi* Ψωφίδιοι. IV. 71, 13. 72, 8.

Ptolemæi, reges Ægypti. *De* Ptolemæo *nescio quo, agitur Fragm. histor.* 55.

Ptolemæus *primus*, Lagi filius, moritur Olymp. CXXIV. *lib.* II. *c.* 41, 2. *&* 71, 5 *sq.*

disceptatur, utrum ad eum, an ad Seleucum, pertinuerit Cœlesyria, ob devictum Antigonum. V. 67.

Ptolemæus Philadelphus, secundus Ægypti rex, filiæ suæ Berenicæ, Antiochi Syriæ regis uxori, Nili aquam bibendam mittit. *Fragm. hist.* 54.

pincerna ejus, Cleino puella; cui plures statuas rex posuit Alexandriæ. XIV, 2.

uxor, Arsinoë, Lysimachi filia, Thraciæ regis; filius ex Arsinoë, Lysimachus. XV. 25, 2. *n.*

Ptolemæus Evergetes, propter casum Berenices, *sororis suæ*, iratus Seleuco *Callinico*, Syriam bello petit, & Seleucia urbe potitur. V. 58, 10 *sq. n.*

frater ejus, Lysimachus, Arsinoës filius, *Adnot. ad* XV. 25, 2. Uxor, Berenice, Magæ filia; filii duo, Ptolemæus Philopator, & Maga. XV. 25, 2. *n. ubi in Valesii Nota (nobis Tom. VII. p.* 218. *lin.* 23.) *pro* Ptolemæo Epiphane, *scribendum fuerat* Ptolemæo Evergeta.

amicus Achæorum, multa in eos beneficia contulerat. II. 47, 2. *adde* XXIX. 9, 14. dein deserens Achæos, Cleomenem opibus juvat, Antigono *Dosoni* cum oppositurus. II. 51, 2. de ejus societate cum Cleomene, falsa & absurda perhibet Phylarchus. II. 63. extremo regni ejus tempore Alex-

Alexandriam venit Cleomenes. V. 35, 1.

mortuo Evergetæ succeſſit filius Philopator. II. 71, 3. V. 34, 1.

Ptolemæus Philopator, circa Olymp. CXL. ſuccedit patri Evergetæ. II. 71, 3. IV. 2, 8. V. 34, 1. *coll.* 35, 1. Fratrem Magam & Berenicen matrem occidit; negligens & ſocors princeps, aditu difficilis, amoribus & compotationibus indulgens. V. 34, 1. 36, 1. XV. 25, 2. *n.* (*conf. infra.*) eo regnante, perit Alexandriæ Cleomenes. V. 35-39. principem regni miniſtrum habuit Soſibium. V. 35, 7.

ab eo per legatos petunt Achæi & Philippus, ne Ætolos ulla re juvet contra ſocios. IV. 30, 8. Rhodiis deprecantibus, libertatem concedit Andromacho, patri Achæi. IV. 51.

ei Antiochus M. bellum infert de Cœleſyriæ poſſeſſione. I. 3, 1. III. 2, 4. IV. 2, 11. V. 1, 5. V. 3, 1. 38-87. (*Conf.* Cœleſyria, *&* Antiochus M.) denunciatur Antiocho, Ptolemæum conſilia communicare cum Achæo rebelle. V. 42, 8. 57, 2. VIII. 17, 9 *ſq.* a Ptolemæo ad Antiochum deſciſcit Theodotus, Syriæ præfectus. V. 40. *&* 61 *ſeq.* Antiochum Ptolemæus primo legationibus differt: V. 63 *ſeqq.* dein prælio vincit ad Raphiam. 86. Cœleſyriæ civitates, quas ceperat Antiochus, omnes ſe ei tradunt, & miris modis ei blandiuntur. *ibid.* Pacem petenti Antiocho dat Ptolemæus, & fœdus cum ei facit. 87.

Ptolemæum occiſurus Theodotus, medicum occidit. V. 81. ſoror *&* *uxor* Ptolemæi, Arſinoë, expeditioni in Cœleſyriam ſuſceptæ intereſt. V. 83, 8. *de* eadem *vide* XV. 25, 2. *n.*

dona Ptolemæus mittit Rhodiis, terræ motu adflictis. V. 89. per legatos invitat Philippum ad pacem faciendam cum Ætolis. V. 100, 9. Athenienſes turpiter ei blandiuntur. V. 106, 7 *ſq.* a Ptolemæo Romani per legationem frumentum petunt. IX. 44.

ad perditum vitæ genus vertitur. XIV. 12. unde bellum inteſtinum ei conflatur ab Ægyptiis. III. 2, 4. V. 107. XIV. 12, 4. *n.*

ſodalis ejus, Agathocles. XIV. 11, 1. amica, Agathoclea, ſub cujus fuit imperio rex. XIV. 11, 5.

Ptolemæus *Epiphanes*, Philopatoris filius, parvulus ſuccedit patri; & ſtatim de ejus regno dividendo pactum inter ſe ineunt Philippus & Antiochus *Magnus*. III. 2, 8. XV. 20.

aula ejus turbatur ſeditionibus procerum, tutorum pupilli, Soſibii, Agathoclis, & Tlepolemi. XV. 25 *ſeqq.* XVI. 21 *ſeq.*

Ptolemæi dux Scopas ſubigit Iudæam, ab Antiocho præreptam. XVI. 39, 1. *n.* ſed is mox prælio victus ad Panium

ab

ab Antiocho, tota rursus Iudæa & Cœlesyria pellitur. XVI. 39, 3 *sqq. & cap.* 40. *Adde Adnot. ad* 39, 3. & 40, 1.

Philippus a Romanis jubetur reddere Ptolemæo urbes, quas post Philopatoris mortem Ægyptiis ademerat. XVII. 1, 14. Antiochum legati Romani jubent Ptolemæo cedere urbibus ditionis ejus, quas in Asia occupasset. XVIII. 33, 5. respondet Antiochus, se cum Ptolemæo non solum amicitiam, sed & affinitatem contracturum. 34, 10.

regis inauguratio, *ἀναλητήρια*. XVIII. 38. per legatum renovat Ptolemæus societatem cum Achæis; & Lycortas ad eumdem mittitur legatus. XXIII. 1, 5 *sqq.* 7, 1 *sq. & cap.* 9 *toto.* laudatur juvenis rex, ut eximius venator. XXIII. 1, 9.

Ptolemæus optimates regni rebelles Lycopoli obsessos, & in deditionem acceptos, e curru revinctos trahit, cruciatosque necat. XXIII. 16.

nullam partem rei militaris attingit, ex pravo Polycratis consilio. XXIII. 16, 7.

Achæis, per legatum, decem naves offert; inde legati Achæorum in Ægyptum nominantur, Lycortas, Polybius, & Aratus; sed morte regis præpeditur ea legatio. XXV. 7.

ejus uxor, Cleopatra, Antiochi M. filia. XXVIII. 17, 9.

(*Nota. In Valesii Adnot. ad XV*, 25, 2. *Tom. VII. hujus edit. p.* 218. *lin.* 23. *per errorem scriptum est* Ptolemæo Epiphane, *cum oportuisset* Ptolemæo Evergete.)

Ptolemæus *Philometor*, *filius Ptolemæi Epiphanis*, frater natu major Ptolemæi Physconis.

ejus nomine Ptolemæus Megalopolitanus Cyprum gubernat. XXVII. 12.

cum Antiocho Epiphane, Syriæ rege, de Cœlesyria contendit Philometor, & ea caussa legationem Romam mittit. XXVII. 17. XXVIII. 1.

post anacleteria regis, legatos ad eum mittunt Achæi ad renovandam amicitiam. XXVIII. 10, 8. *ni ibi* junior Ptolemæus, *Physcon*, *intelligendus; quod ex cap.* 16, 1 *sqq. coll.* 19, 4. *adparere videtur.*

Ægypto pæne tota, excepta Alexandria, ab Antiocho occupata, *Ptolemæus Philometor in Antiochi venerat potestatem*, & junior fratrum interim rex habebatur Alexandriæ; sed major frater, *Philometor*, ab Antiocho in regnum est restitutus intercedentibus Græcorum legationibus. XXVIII. 16 *seqq.* 19, 4. *Inde Philometor* regnat simul cum minore fratre; (*qui Evergetes II & dein Physcon est cognominatus;*) & ambo auxilia petunt ab Achæis adv. Antiochum. XXIX. 8 *seq.*

postquam Ægyptum denuo invasit Antiochus Epiphanes, excedere hunc jubet Popillius, legatus Romanorum; atque ita

ita servata est Ægyptus fratribus Ptolemæis. XXIX. 11. Ptolemæi fratres, per legatos, gratias agunt Romanis pro beneficio. XXX. 11.

Dissidentibus inter se fratribus, cum Philometor a minore fratre Physcone fuisset regno pulsus; rerum mox rursus potitus Philometor, quamvis in potestate habuerit fratrem, eumque exosum Alexandrinis videret, tamen ei pepercit; XXXI. 18, 4 *sq. coll.* XL. 12, 5. & regnum cum eo ita partitus est, ut Cyrenæ regnum ei relinqueret. XXXI. 18, 4 *sq.* qua divisione non contentus Ptolemæus minor, Romam profectus, a senatu petiit, ut Cypri regnum sibi adjiceretur. XXXI. 18. mox idem, Romanis legatis comitatus, Roma proficiscitur, Cypri regnum ex decreto senatus repetiturus: sed nec Cyprum obtinet, & ex ipsa etiam Cyrenaica, acie victus a Cyrenæis, ejicitur. XXXI. 18, 9 *sq. & cap.* 25-27.

Physcone denuo apud senatum Rom. per legatos de fratre conquerente, legati Philometoris Italia excedere jubentur, tolliturque fœdus Romanorum cum Philometore. XXXII. 1. rursus ipse Physcon Romam venit, de fratre conquerens; & a senatu cum legatis & quinque quinqueremibus dimittitur, in Cypri regnum restituendus, cum commendatione ad socios in Græcia & Asia. XXXIII. 5. Physconem, Cypri regnum occupare molientem, captivum capiens frater Philometor, rursus non solum nullo malo adfecit, sed etiam beneficiis cumulavit, & filiam ei in matrimonium promisit. XL. 12, 6.

Philometor in Syria, cujus rex etiam est salutatus, moritur ex vulnere, in prælio (*adv. Alexandrum Balam*) accepto. XL. 12, 1. clemens princeps & benignus, sed mollis & luxuriæ deditus. 12, 2 *sqq.*

Ptolemæus, Evergetes *II.* & Physcon cognominatus. XXXIV. 14, 6. *Vide paulo ante in* Ptolemæo Philometore, *cujus* frater minor *hic erat. Ceterum hic utique videtur intelligendus* XXVIII. 16, 1 *& 6. & cap.* 17, 9 *&* 13. *Nam manifeste distingui videtur a* majore fratre, *qui cap.* 19, 4. *memoratur. Quare etiam* Anacleteria XXVIII. 10, 8 *sq. videntur ad eumdem* juniorem fratrem *pertinere. conf. c.* 19, 13. *Adde* XXIX. 1, 1. *n. & vs.* 4.

simul regnat cum fratre, & cum eo auxilia ab Achæis petit. XXIX. 8. cum seditionibus vexaretur, sæpe plebem militibus objecit, & interfecit. XXXIV. 14, 6 *sq.* tyrannicum magis quam regium habuit animum. XXXI. 26, 14.

eo regnante (*solo, post fratris mortem,*) Alexandriæ fuit Polybius. XXXIV. 14, 6. *Conf. Testim. de vita Polybii, Tom. V. hujus edit. p.* 14 *sq.*

Ptolemæus, Ceraunus, rex Macedoniæ, moritur circa Olymp. CXXIV.

CXXIV. *lib.* II. *c.* 41, 2. victus a Gallis. IX. 35, 4.

Ptolemæus, Aëropi fil. præeſt equitibus Antiochi in pugna ad Panium. XVI. 18, 8.

Ptolemæus, Ageſandri (*vel* Ageſarchi) filius, Megalopolitanus, præfectus Cypri ſub Ptolemæo Epiphane & Philometore, diligenter & fideliter res adminiſtrat, ad extremum vero ad flagitioſam & libidinoſam vitam deflexit. XXVII. 12. XVIII. 38, 6 & 8. *n.*

Ptolemæus, Alexandriæ præfectus ſub Ptolemæo Philopat. quo tempore periit Cleomenes. V. 39, 3.

Ptolemæus, Eumenis filius, miniſter Ptolemæi Epiphanis. XVIII. 36, 8 *ſqq.*

Ptolemæus, unus ex Philippi miniſtris, ſodalis Leontii & Megaleæ, ſeditionem excitat adverſus Philippum. V. 25, 1. 26, 8. *e quibus locis intelligi etiam videtur, fuiſſe eumdem* agemati præfectum. Supplicio adficitur. V. 29, 6.

Ptolemæus, Ptolemæi Phyſconis legatus, cum fratre Comano Romam miſſus. XXXI. 27, 2. *Fortaſſe idem cum ſequente.*

Ptolemæus rhetor, legatus Ptolemæi Phyſconis ad Antiochum Epiphanem. XXVIII. 16. *Non diverſus videtur a ſuperiore.*

Ptolemæus, Soſibii filius, ex aula Macedonica Alexandriam reverſus, ſpernit Alexandrinos, & obtrectat Tlepolemo, regni adminiſtratori ſub Ptolemæo Epiphane. XVI. 22.

Ptolemæus Sympeteſis (*vel* Sympeteſius,) genere Ægyptius, Cyrenarum regno a Ptolemæo Physcone, per ipſius abientiam, præfectus; dein defectionis Cyrenæorum particeps. XXXI. 26, 6 *ſq.*

Ptolemæus, Thraſeæ filius, dux phalangis in exercitu Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 3 *ſq.*

Ptolemais, ἡ Πτολεμαΐς, urbs Cœleſyriæ (*ſ. Phœniciæ, aut Palæſtinæ*) *ad mare, olim Acco.* Ptolemaidem & Tyrum Theodotus Ætolus, Ptolemæi præfectus Cœleſyriæ, Antiocho M. tradit. IV. 37, 5. V. 62, 2 *ſq.* in ea Theodotus obſeſſus fuerat a Nicolao. V. 61, 5 *ſqq.* ibidem hiemat Antiochus. V. 71, 12.

Publius. *Sic nude plerumque* Scipiones *vocat Polybius, quibus id prænomen fuit. Ceterum vide Fragm. hiſt.* 50 *ſeqq.*

Pueri annorum 12. cum patribus in ſenatum Romæ admiſſi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. III. 20, 3.

pueri Alexandriæ & Carthagine, in turbis publicis, non minus tumultuantur quam viri. XV. 30, 10.

puerum delicatum Romani nonnulli, Scipionis Æmiliani ætate, talento emerunt. XXXII. 11, 5. *adde* XXXI. 24, 2.

puerilia ludicra ſolennia, apud Arcadas. IV. 20, 9.

Pugilibus ſolertibus ſimiles Pœni & Romani ad Erycem in Sicilia. I. 57, 1 *ſqq.*

Pugnæ *variæ, paulo uberius a Polybio deſcriptæ.*

pugna Hannonis cum Romanis ad Agrigentum. I. 19, 7 *ſqq.* C. Duilii pugna navalis ad Mylas in Sicilia. I. 22 *ſeq.* C. Atilii anceps pugna navalis ad Tyndaridem. 25. M. Reguli triplex prælium navale ad Ecnomum. 26 *ſeqq.* M. Reguli pugna cum Pœnis in Africa, duce Xanthippo. 34. Metelli & Asdrubalis ad Panormum. 40. Romanor. & Pœnor. ad Lilybæi mœnia. 45. C. Claudii infelix pugna Navalis ad Drepana cum Adherbale. 49-51. pugna Navalis C. Lutatii ad Ægusam cum Hannone. 60 *ſeq.*

pugna Navalis Achæorum cum Illyriis ad Paxos. II. 10. Romanorum pugna cum Gallis Insubribus, Boiis & Gæsatis ad Fæsulam. II. 25. Romanorum cum eisdem Gallis ad Telamonem, ubi acies bifrons Gallorum. 28. Antigoni *Doſonis* & Achæorum cum Cleomene, ad Selasiam. 65 *ſeqq.*

prælium equeſtre Scipionis & Hannibalis ad Ticinum fluv. III. 65. pugna Sempronii & Hannib. ad Trebiam. 72 *ſeqq.* ad Trasimenum lacum in Etruria. 84. pugna navalis Cn. Scipionis & Asdrubalis ad Iberi fluvii ostia. 96. pugna Cannensis. 113 *ſeqq.*

Philippi cum Lycurgo ad Spartam. V. 22 *ſeq.* Antiochi M. cum Molone. V. 53 *ſeq.* Antiochi & Nicolai in ora Phœniciæ ad Libani montis radices; simul pugna navalis in proximo mari. 69. pugna ad Raphiam, Antiochi M. cum Ptolemæo Philopatore. 84.

Scipionis cum Asdrubale, Hamilc. filio, ad Bæcula in Hiſpania. X. 39. Antiochi cum Bactrianis, ad Arium fluv. X. 49.

Asdrubalis, fratris Hannibalis, cum Livio & Nerone Coſſ. in Italia. XI. 1. Philopœmenis cum Machanida, ad Mantineam. XI. 11 *ſeqq.* Scipionis Afric. maj. ad Ilipam in Hiſpania, primum cum Magone & Maſiniſſa; 21. dein, cum Asdrubale, Gisconis filio. 22 *ſeqq.*

Alexandri & Darii in Cilicia. XII. 17 *ſeqq.*

Scipionis cum Syphace & Asdrubale, Gisconis filio, in Magnis Campis in Africa. XIV. 8.

Scipionis cum Hannibale, ad Zamam. XV. 9 *ſeqq.*

pugna Navalis ad Chium, Philippi cum Attalo & Rhodiis. XVI. 3 *ſeqq.* ad Laden, Philippi cum Rhodiis. XVI. 14 *ſeqq.* Antiochi M. & Scopæ, ad Panium montem Cœleſyriæ. 18 *ſeq.*

Ti. Flaminini cum Philippo, ad Cynoſcephalas. XVIII. 5 *ſeqq.*

Pulcer campus, τὸ Καλὸν πεδίον, inter Euphratem & Tigrim, *in Armenia;* in quo eſt urbs Armoſata. VIII. 25, 1. *n.*

Pulcrum Promontorium, τὸ Καλὸν ἀκρωτήριον prope Carthaginem. III. 22, 5. *n.* 23, 1 & 4. 24, 1.

Punica

Punica verſutia utitur Hannibal. III. 78, 1.

Punica bella. *vide* Carthago & Carthaginienſes. *Punicum bellum primum; conf.* Sicilia & Siculum bellum. *Punicum bellum ſecundum; conf.* Hannibal, & Hannibalicum bellum. *Tertium Punicum bellum; vide* P. Cornelius Scipio Æmilianus.

Puniceus pannus, pugnæ ſignum. II. 66, 11.

L. Pupius, Λεύκιος Πόπιος, legatus Romanorum ad Ligures. XXXIII. 7, 1.

Puteoli, Δικαιάρχεια, urbs Campaniæ, ad mare. *Cives* Puteolani, Δικαιαρχῖται. III. 91, 4.

Puteos in Parthia corrumpit Arſaces, ad Antiochi adventum. X. 28, 5 *ſq.*

Pylæ, αἱ Πύλαι, *eædem quæ* Thermopylæ, in Theſſalia. X. 41, 5. Intra Pylas exercitum ducere Antigonum vetant Ætoli. II. 53, 8. rurſus Philippum. X. 41, 5.

Pylæ Amanicæ, αἱ Ἀμανίδαι Πύλαι. XII. 17, 2. *n.*

Pylæ Ciliciæ, αἱ Κυλίκιαι Πύλαι. XII. 9, 3. *n.* 17, 2.

Pylon, ὁ Πυλών, locus in Via Ignatia, ubi Illyria diſtinguitur a Macedonia. XXXIV. 12, 7.

Pylus, ἡ Πύλος, opp. maritimum Meſſeniæ, fruſtra oppugnatum a Scerdilæda & Demetrio Phario. IV. 16, 7. 25, 4. IX. 38, 8. Meſſeniorum legati coram ſenatu Romano cum Achæis contendunt de Pylo. XVIII. 25, 7.

Pyrenæus mons, ἡ Πυρήνη. XXXIV. 7 & 10, 1. III. 35, 2. τὰ Πυρηναῖα ὄρη. III. 35, 7. 37, 9. 39, 4.

eum tranſit Hannibal. III. 35, 7. 40, 1. 41, 6.

Pyrenæi montis terminus ad mare mediterraneum eſt ῥαχία, *id eſt*, ſcopuli in mare procurrentes. III. 39, 4. *n.*

Pyrgus, ὁ Πύργος, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. in dedi tionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Πύργος ὁ ἐν τοῖς Περιπτίοις, caſtellum Eleorum, prope Laſionem, captum a Philippo. V. 102, 6. *n.*

Πύρος *mendoſe codices* XII. 17, 3. *pro* Πίναρος.

Pyrrheum, τὸ Πύρρειον, Pyrrhi regia domus Ambraciæ. XXII. 10, 2. *conf.* 15, 9.

Pyrrhi Caſtra, ὁ Πύρρου καλούμενος χάραξ, locus Laconiæ, a Pyrrho nomen habens, Achillis filio. V. 19, 4. *n.*

Pyrrhias Ætolus, dux miſſus Eleis ab Ætolis, Achaiam populatur. V. 30, 2. incurſionem in Meſſeniam facit, cum Lycurgo copias conjuncturus; ſed mox repulſus, in Elidem redit. V. 91, 3. 92. in ejus locum, alium ducem ab Ætolis petunt Elei. 94, 5.

Pyrrhichus; *vide* Pyrrichus.

Pyrrhus, Epiri rex, a Tarentinis in Italiam invitatus; I. 6, 5. a Romanis Italia pellitur. I. 6, 7. biennio ante cladem Gallorum Delphicam, in Italiam trajecit. II. 20, 6. circa Olymp. CXXIV. II. 41, 11.

circa

circa Pyrrhi transitum in Italiam, postremum Fœdus ante bellum Siculum ictum est inter Pœnos Romanosque; & de ipso Pyrrho agebatur illo fœdere. III. 25.

ex Bello cum Pyrrho, perfecti athletæ certaminum bellicorum evaserunt Romani. II. 20, 9 *sq.*

Pyrrhus, sicut & Alexander ejusque successores, bella non insidiis gessit, sed aperto marte. XVII. 3, 6. in bello cum Romanis usus est armis militibusque Italicis; & alternatim manipulos in acie locavit more Romanorum instructos, & manipulos in phalangis modum. XVIII. 11, 10. in Argos urbem irrumpens, imprudens nullum sibi receptum reliquum fecerat. *Fragm. gramm.* 14.

Pyrrhi filia, Nereis; ejusdem ex ea nepos, Hieronymus, rex Syracusarum, Hieronis filius. VII. 4, 5. Pyrrhi regia fuerat Ambracia urbs. XXII. 15, 9. *conf.* Pyrrheum. Pyrrhi hepteris; qua dein vectus est Hannibal superior, in pugna navali cum Duilio. I. 23, 4.

Pyrrichus, amicus olim Philippi, ab eodem occisus, & liberi ejusdem in vincula conjecti. XXIV. 8, 8 *sq.*

Pyrsiæ, *αἱ πυρσεῖαι*, earumque varia genera. X. 43-46.

Pythagoreorum collegia, in Magna Græcia incensa. II. 39, 1 *sq.*

Pytheas, itinerator & Geographus, quem ut fabulatorem reprehendit Polybius. XXXIV. 5. *& cap.* 10, 7.

Pytheas, Thebanus, *altera fax belli Achaici.* XL. 1. 2. cum uxore & liberis, relicta patria, in Peloponnesum profugit. XL. 3, 10.

Pythia; cur ad ejus oracula Lycurgus omnia sua instituta retulerit. X. 2, 8 *sqq.*

Pythiadas, Erythræi maris præfectus. V. 46, 7 *&* 11.

Pythias, Pellenensis, Psophidi præficitur ab Achæis. IV. 72, 9.

Pythion, cum Damocle missus ad speculanda Romanorum consilia. XIII. 5, 7.

Pythionici sepulcrum Tarenti. VIII. 30, 9.

Pytho, Prusiæ legatus Romam. XXXI. 6, 1 *sqq.*

Pythodorus, Lampsacenorum legatus Lysimachiam ad Romanos. XVIII. 35, 2.

Q.

Quadi. *Sic enim Casaub. Vide* Cadi.

Quadriremis Punica, singulari arte fabrefacta, subsidens in aggere ad Lilybæum, capitur a Romanis. I. 47, 5 *sqq.* quadriremes Rhodiæ. XVI. 7, 2. 31, 3.

Quæstor urbanus Romæ, excepto sumtu quem facit consul, nullum sumtum facere absque SCto potest. VI. 13, 2. Quæstoris locus in castris; 31, 1. in castris duplicibus, ubi ambo consules castra juncta habent. 32,

4. custodia nocturna quæstorii. 35, 4.

Quinctius; *vide* T. Quintius.

Quinqueremis, πεντήρης, πεντηρικὸν σκάφος. Quinqueremes 100, triremes 10, in prima classe Romanorum. I. 20, 9. quinqueremium 200 classis Romana, privatorum sumtu parata; naves fabricatæ ad exemplar quinqueremis captæ Hannibalis Rhodii I. 59.

Quinqueremibus potissimum, non triremibus, mari gestum est primum Bellum Punicum. Romani eo bello 700 quinqueremes amiserunt, Pœni 500. I. 63 *seq.* Etiam Græci sub ea tempora quinqueremibus maxime navibus, atque etiam majoribus, utebantur, & triremes inter apertas & minores naves numerabant. XVI. 2, 9 *sq. n. conf.* 3, 3 *sqq.* 5, 1 *&* 4. 7, 1.

T. Quintius Crispinus, Consul cum M. Marcello, a Pœnis intercipitur. X. 32, 1 *sqq.*

T. Quintius (*vel* Quinctius) *Flamininus*, Τίτος Κοΐντιος, *& plerumque nude* Τίτος, (Consul cum Cn. Domitio. XXII. 15, 13. *n.*) colloquium cum Philippo habet in ora sinus Maliaci. XVII. 1-9. imperium ei in Macedonia prorogatur. XVII. 12, 2. non major 30 annis, singulari prudentia administrat omnia. 12, 3 *sqq.*

ad Cynoscephalas vincit fugatque Philippum. XVIII. 1-10. inducias ei concedit & colloquium ad Tempe. 17-22. Quintii abstinentiam, fu-

spectam Ætolis, defendit Polybius. *c.* 17 *extr. & seq.* Corinthi in Isthmicis ludis per præconem recitat SCtum de Pace Philippo data, & de libertate Græcis restituta. XVIII. 29.

Brachyllæ Bœoti cædem se non impediturum promittit. XVIII. 26, 10 *sqq.* Romæ operam dat, ut Bœoti jubeantur recipere Zeuxippum exsulem, cædis illius auctorem. XXIII. 2, 4. arcano colloquio Demetrium, Philippi filium, Romam legatum, demulcet, & spem regni ei facit. XXIV. 3, 7 *sqq. n.* Romæ cum Q. Cæcilio & Appio Claudio judicat controversiam de exsulibus Spartanorum. XXIV. 4, 8 *sqq.*

legatus ad Prusiam & Seleucum. XXIV. 5, 1. amicus Dinocratis Messenii, infensus Philopœmeni. 5, 2 *sq.* frustra petit ab Achæis, ut sibi concilium gentis cogatur. 5, 15 *sqq.*

Quintus, *nescio quis*, cum Canuleio legatus in Ægyptum fuerat tempore Ptolemæorum fratrum, Philometoris & Physconis. XXXI. 18, 4.

Quintus, *nescio an idem cum superiore*, legatus mittitur ad bellum Rhodiorum cum Cretensibus componendum. XXXIII. 14, 4.

Quintus, *qui memoratur* XXXV. 4, 2. *est* Q. Fulvius Nobilior.

Quirinus; *vide* Ἐννάλιος.

Rabba-

R.

Rabbatamana, (s. Rabboth-Ammon,) τὰ Ῥαββατάμανα, urbs Arabiæ, vi expugnata ab Antiocho. V. 71.

Ragæ, Ῥαγαὶ; *an sic legendum pro* Ταγαί? X. 29, 3.

Raphia, ἡ Ῥαφία, primum oppidum Cœlesyriæ, quod occurrit Rhinocolura ex Ægypto venientibus. V. 80, 3. Pugna ad Raphiam, inter Antiochum M. & Ptolemæum Philopat. V. 82 *seqq.* Raphiam ex pugna se confert Antiochus; V. 85, 13. accedente vero Ptolemæo, Gazam se recipit. 86, 2 *sq.* Raphia potitur Ptolemæus. 86, 8.

Rates, σχεδίαι, trajiciendo Rhodano. III. 42, 8.

Raucus *vel* Rhaucus; Ῥαῦκος, Cretæ urbs. XXXI. 1, 1. Raucii, Rhaucii, Ῥαύκιοι. Rauciis Lycastium, Cnossiis ademtum, adtribuunt Gortynii. XXIII. 15, 1. Gortynii & Cnossii bellum gerunt cum Rauciis, & in eorum perniciem conjurant. XXXI. 1, 1.

Receptum nobis reliquum faciamus, nec peribimus. Ἀναδρομὴ γίγνοιτο, κοὐ σφαλοίμεθα, *Fragm. gramm.* 14.

Reges; *conf.* Monarchia, & Regnum.

Reges, amicos & inimicos non nisi utilitate æstimant. II. 47, 5. *cf. Fragm. gramm.* 81. in Regum adolescentia plurimum valet delectus amicorum & comitum. VII. 14, 6.

Regis & Tyranni discrimen. V. 11, 6. ex Monarcha, invidioso nomine, sensim fit Rex. VI. 6, 10 *sq.* ex Regibus fiunt Tyranni. VI. 7.

apud Lacedæmonios, reges perpetuum imperium habent. VI. 45, 5. Carthaginiensium reges; VI. 51, 2. *quos* Suffetes *vocant Romani scriptores.* III. 33, 3. *n.* 41, 6.

Reges omnium gentium prohibentur Italia. XXX. 17, 6.

Regnum, una e tribus reip. formis. VI. 3, 5. differt inter regnum & tyrannidem. VI. 3, 9 *sq.* 4, 2. V. 11, 6. oritur ex Monarchia. V. 5 *extr.* & *cap.* 6 *seq.*

Regula historiæ, veritas. XII. 7.

Regulus; *vide* Atilius.

Religionis anxia cura Romanorum, inventa ad coërcendam multitudinem. VI. 56, 6 *sqq.*

Remiges classis Romanæ exercentur in terra. I. 21, 1 *sq.* Remiges 300 in quaque navi, cum 120 militibus. I. 26, 7. phalangitas Macedonicos ad remigium exercuit Philippus. V. 2, 4 & 11.

Reprehendere alios facilius est, quam se ipsum ab erroribus præstare immunem. XII. 25, 10.

Res maximæ a parvis sæpe initiis oriuntur. III. 7, 7. multis res secundissimæ, quibus illi uti nesciverunt, perniciosissimæ evaserunt; contra, aliis res adversæ, generoso animo latæ, maximas utilitates adtulere. III. 4, 5.

res Græciæ Italicis & Libycis immisceri cœptæ. V. 105, 4.

Respublica Romana. lib. VI. *vide* Romana Respublica.

Rerum publicarum variæ formæ. VI. 3-10. tres formæ præcipuæ: regnum, ariſtocratia, democratia. VI. 3. Iſta vero diſtributio haud ſatis adcurata. 3, 6 *ſqq.* Optima resp. illa eſt, quæ ex tribus illis formis mixta. 3, 7. cujus generis eſt Romanorum respublica. VI. 11, 6 *ſqq.*

Rerumpublicarum ex alio in aliud genus converſiones adcurate explicavit Plato. VI. 5, 1. *n.*

Rerumpublicarum veteribus celebratarum collatio cum Romana republ. VI. 43-56. *Vide ſuis locis*, Lacedæmonii, Cretenſes, Mantinenſes, *&c.*

Duæ res rempublicam continent; Leges, & Mores. VI. 47, 1.

respublicæ habent ſuum tempus creſcendi, vigendi florendique, & decreſcendi. VI. 51.

Oriuntur jurgia in republ. ubi ſumtus deficiunt. V. 93, 2 *ſqq.*

Rex; *vide* Reges, *&* Regnum.

Rhæti, Ῥαιτοί; per eos patet tranſitus Alpium. XXXIV. 10, 18.

Rhaucus; *vide* Raucus.

Rhegium, Ῥήγιον, (*&* ἡ Ῥηγίνων πόλις, X. 1, 1.) ad fretum Siculum, ex adverſo Meſſanæ. I. 7, 1. obſidetur a Dionyſio ſeniore. I. 6, 2. vi ſubigitur a præſidio Romano. I. 6 *extr. & ſeq.* adjutoribus Mamertinis. I. 7, 8. III. 26, 6. Mox Romani, pœna capta de perfidis, urbem Rheginis reſtituunt. I. 7.

Rhegio quinqueremes Romanas Apolloniam petere nunciatur Philippo. V. 110, 3 *&* 9. Roma diſcedens Hannibal, Regium petiit; IX. 7, 10, & Rheginos propemodum ſedibus ſuis ejicit. 9, 4.

a Rhegio usque Tarentum, ora Italiæ importuoſa. X. 1, 1.

Rhigoſages; *vide* Rigoſages.

Rhinocolura *vel* Rhincorura, τὰ Ῥινοκόλουρα, Ῥινοκόρουρα, extrema urbs Ægypti verſus Cœleſyriam. V. 80, 3.

Rhium, τὸ Ῥίον, promontorium Achaiæ ad fauces ſinus Corinthiaci, cum portu vel commoda ſtatione navium, unde in adverſam Ætoliam trajicitur. IV. 10, 4 *ſqq.* 19, 6.

Philippum iavitant Ætoli, ut ad Rhium conveniat ad colloquium de Pace; ſed ipſi ad dictam diem non adſunt. IV. 26, 5. V. 28, 3. 29, 3.

Rhium Ætolicum, τὸ Ῥίον Αἰτωλικόν, *promontorium Ætoliæ ad easdem fauces ſinus Corinthiaci, oppoſitum Rhio Achaiæ, alias* Antirrhium *dictum.* V. 94, 8. *Idem* Rhium Ætolicum *intelligendum* 6, 8.

Rhium, ipſum fretum, inter utrumque promontorium interjectum. IV. 64, 2. *Confer Melam* II. 3.

Rhodanus fluvius, ὁ Ῥοδανός. Ejus fontes & curſus. III. 47, 2 *ſq.* eum reſpicit alterum Latus Alpium. II. 15. quinque

que Rhodani oſtia ſtatuit Timæus, duo Polybius; XXXIV. 10, 5.: quorum id, quod prius eſt ab Italia venientibus, Maſſilienſe vocatur. III. 41, 5. Rhodani accolæ negotiationem maritimam exercent, lembis utentes. III.

inter Rhodanum & Alpes, prope ipſum Rhodanum, ſedes habebant Galli Gæſatæ. II. 22, 1. 34, 2. ad Rhodanum pervenit Hannibal. III. 47, 1. longitudo viæ ab Hannib. confectæ ab Emporiis Hiſp. ad Rhodanum, &c. III. 39, 7 *ſq.* Rhodanum trajicit Hannibal. 42 *ſeq.* & 46. ad Rhodanum, Numidæ Hannibalis equites fugantur ab equitibus Scipionis. 45. juxta Rhodanum progreditur Hannibal. 47, 1.

Rhodii; *vide* Rhodus.

Rhodon, Phocæenſium legatus ad Seleucum, Antiochi M. filium. XXXI. 4, 4.

Rhodope, ἡ Ῥοδόπη, mons Thraciæ. XXXIV. 10, 15.

Rhodophon, Rhodius, cum Romanis faciendum cenſet bello Perſico. XXVII. 6, 3. XXVIII. 2, 3. legatus Romam mittitur de ſocietate. XXX. 5, 4.

Rhodus, ἡ Ῥόδος. Rhodii, οἱ Ῥόδιοι. Argivorum colonia. XXII. 7, 11. Eorum ditio in oppoſita continente; *vide* Peræa. Rhodiorum colonia, Agrigentum. IX. 27, 8.

Rhodii perſequuntur Demetrium Pharium, Cyclades inſulas populantem. IV. 19, 8. maris tenere videntur imperium. IV. 47, 1.

Rhodii & Pruſias bellum faciunt Byzantiis, portorii cauſſa quod illi exigebant a navigantibus in Pontum. III. 2, 5. IV. 47 & 49 *ſeq.* Pacem cum eisdem faciunt. 52. a Ptolemæo petunt libertatem Andromachi, patris Achæi. 51.

Cnoſſiis auxilia mittunt. IV. 53, 1 *ſqq.* Sinopenſibus, a Mithridate bello petitis, omne genus ſubſidiorum mittunt. 56, 3 *ſq.*

Rhodiorum & Chiorum legati, cum Philippo agunt de pace cum Ætolis facienda, & finiendo Bello Sociali. V. 24, 11. rurſus. V. 100, 9. Rhodiis intercedentibus, Ptolemæus Philopator Antiochum M. legationibus differt. V. 63, 5.

Rhodii terræ motu adflicti, brevi jacturam ſarciunt, opibus regum, principum & civitatum adjuti. V. 88-90.

Rhodiorum populus, coronatus a populo Syracuſiorum; ſtatua Rhodi dedicata. V. 88, 8.

Rhodiorum claſſem in portu incendit Heraclides ex Philippi mandato. XIII. 3, 1. & *cap.* 4 *ſeq.* doloſa legatione decepti a Philippo, hoſtem eum declarant. XV. 22 *extr.* & *ſeq.* Rhodii claſſem ſociant, cum Attalo in Pugna ad Chium adv. Philippum. XVI. 2 *ſeqq.* & in Pugna ad Laden. XVI. 41 *ſeq.* Rhodiorum legati, Athenienſes ad bellum inferendum Philippo hortantur; Rhodiorum populo Athenienſes coro-

nam & jus æquum civitatis decernunt. XVI. 26, 8 *sqq.* Rhodii, invitati ab Achæis ad pacem cum Philippo faciendam, nihil inconsultis Romanis faciendum censent. XVI. 35. Eorum postulata in colloquio Philippi cum T. Quintio. XVII. 2, 3 *sq.* 6, 1 *sqq.*

Rhodii declarant Antiocho, se classem ejus præternavigare non passuros. XVIII. 24, 11. 8. deliberant cum Romanis de pace Antiocho danda. XXI. 8, 4 *sq.* Romam legatos mittunt, ejusdem pacis caussa. XXI. 14, 12. XXII. 5 *seq.* 7, 10 *sqq.* pro Ætolis intercedunt, & pacem eis impetrant. XXII. 8, 10. 12, 1 *&* 9. 13, 7. 14, 1 *&* 5.

Fœdere Romanorum cum Antiocho comprehenduntur. XXII. 26, 16 *sq.* Rhodiis Romani, post bellum Antiochicum, Lyciam Cariamque dant usque ad Mæandrum. XXII. 7, 7. 27, 8. III. 3, 7. At Lycii, socios tantum, non subditos Rhodiorum declaratos se esse a Romanis contendebant; unde gravis inter Lycios Rhodiosque contentio & bellum. XXIII. 3. nonnulla etiam Rhodiorum castella ab Eumenis subditis infestabantur, non invito Eumene, & Lyciis etiam favente. XXV. 5, 13. *coll.* XXVII. 6, 5 *sq. quo ex posteriori loco prior alter interpretandus.* Lycios bello vincunt Rhodii; XXVI. 7, 2. sed Romani, offensi Rhodiis, quod Perseo sponsam Laodicen magna pompa adduxissent, per legatos eis significant, Lycios eis non pro munere, sed ut socios & amicos, fuisse adtributos. XXVI. 7 *seq.*

Romanis Rhodii omnia officia spondent ad bellum Persicum. XXVII. 3, 2 *sqq.* & legatis Persei suam erga Romanos voluntatem declarant. XXVII. 4. Rhodiis Lucretius per aliptam literas & mandata mittit. XXVII. 6, 1. illi, licet Dino & Polyaratus ad Persei partes eos traducere conarentur, tamen fidem Romanis servant, & postulatas naves mittunt. *cap.* 6 *seq.*

Rhodii alii Romanis, alii Perseo favent; impetrant tamen a Romanis facultatem frumentum e Sicilia exportandi. XXVIII. 2. simul legatos Romam mittunt, simul alios ad Q. Marcium Cos. & ad præfectum classis. XXVIII. 14 *seq.*

Alexandriam legatos mittunt, ad dirimendum bellum Antiochi Epiphanis cum Ptolemæis fratribus. XXVIII. 15, 15. 19, 1 *sqq.*

legatos mittunt Romam & ad Persæum de dirimendo bello. XXIX. 4. Persei & Genthii legatis benigne respondent, pollicentes, se bello finem imposituros. *cap.* 5, 1 *sqq.* cum Cretensibus omnibus, missis legatis, amicitiam renovant. *cap.* 4, 6 *sq.* legati, victo Perseo Romam advenientes, cum ludibrio accipiuntur. XXIX. 7.

Novis legationibus & donis iram Romanorum deprecantur, & societatem fœdusque cum eis

eis jungere frustra studeant; XXX. 4 *seq.* postquam consulto per 140 annos, amici licet Romanorum, Fœdus de Societate cum eis facere noluerant. XXX. 5, 6 *sq.*

Caunii & Mylassenses desciscunt a Rhodiis; & mox quidem ab eis rursus subiguntur, sed per idem tempus advenit decretum senatus Romani, quo Cares & Lycii omnes liberi prorsus renunciantur: cui decreto parentes Rhodii, regionibus istis penitus excesserunt, & ditissimos reditus amiserunt. XXX. 5, 12 & 16. XXXI. 7, 4 *sqq.*

Nova legatione, frustra societatem Romanorum petunt. XXX. 1. Tandem illam obtinent, patrocinante Ti. Graccho. XXXI. 7, 18. Calyndam ut tenere sibi liceat, petunt obtinentque & Colossum Romanis in æde Minervæ decernunt. XXXI. 16 *seq.*

bellum habent cum Cretensibus. XXXIII. 14, 3 *sq.* ad quod bellum auxilia petierunt ab Achæis. *cap.* 15.

apud Rhodios navarchus, *i. e.* classis præfectus, potestatem habuit societatis sanciendæ, etiam absque diserto decreto in eam rem facto. XXX. 5, 5. quare navarchis pro legatis nonnumquam usi sunt, *ut loc. cit.* & XVII. 1, 4.

Rhodiorum classis præfecti, Pausistratum, Pamphilidam, Eudemum, *alios; vide suo loco. De Prytanibus, vide* Prytanes. *Adde Fragm. hist.* 53.

Rhositeles, Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiphanem. XXIII. 1, 6. *Sositeles voluerat Reiskius.*

Rhynchus, Ῥύγχος, locus circa Stratum Ætoliæ. VI. 59, 6.

Rhyndacus, Mysiæ fluvius; *Polybio* Megistus, Μέγιστος. V. 77, 9. *n.*

Rhytum, ῥυτὸν, poculi genus. XIV. 11, 2.

Rigosages Galli, Γαλάται Ῥιγόσαγες. *Sic mssti omnes, & superiores editiones in Græcis; pro quo Casaub. in lat. versione* Tectosages *posuit, quod a nobis in græcum etiam contextum receptum est;* V. 53, 3. *vereor tamen, ne temere. Rectius fortasse fuerat* Αἰγόσαγες, *ni ipsum* Ῥιγόσαγες *teneri debuit. Vide Adnot. ad l. c. & ad* V. 77, 2.

Rizo, ὁ Ῥίζων, fluvius & opp. Illyrici, quo se fuga recipit Teuta. II. 11, 16. *n.*

Roma urbs a Gallis capta. I. 6, 2. II. 18, 2. Romæ trepidant omnes ad nuncium de Hannibalis adventu in Galliam Cisalpinam; III. 61, 7. *rursus*, post cladem ad Trasimenum lacum; III. 85. *rursus*, ante pugnam Cannensem; III. 112, 7 *sq.* & post pugnam. III. 118. *rursus*, ad Hannibalis adventum a Capua, cum is quinque M. P. a Roma castra poneret. IX. 5 *seq.* rursus, *nescio qua occasione. Fragm. gramm.* 97.

Romæ, *i. e.* Romano populo, coloſſus erectus Rhodi in æde Minervæ. XXXI. 16, 4. *Adde mox* Romana Reſp. *&* Romani.

Romana respublica, *De Reipub. Romanæ Forma* ex profeſſo commentatus eſt Polybius *libro VI.* ad quam partem ſui operis ille provocat I. 64, 2. X. 16, 7. XXI. 10, 11. eamdem promittit III. 2, 6. 118, 11. *conf.* V. 111, 10. *Vide autem potiſſimum Reliquias ex lib. VI. cap.* 11-18.

Ipſa forma & conſtitutio reipublicæ maximum Romanis momentum attulit ad dominatum Italiæ Siciliæque, poſt clades bello Hannibalico acceptas, recuperandum, Hiſpaniamque & Galliam ſuæ ditioni ſubjiciendam, denique, victis Pœnis, ad cogitandum de totius terrarum orbis imperio. III. 2, 6. Romana resp. ex clade Cannenſi brevi ſe recepit. III. 118, 9. e variis mixta formis. VI. 3, 3. *& cap.* 11 *ſeqq.* & omnium commodiſſima, ipſa ex ſe malis ſuis parans remedia. VI. 18. Quænam converſiones illam maneant. VI. 9, 12 *ſqq.* futura reip. Rom. ruina. VI. 57.

Romanæ reip. cum aliis rebuspublicis collatio. VI. 43-56.

Romani, *&* Romanorum Imperium. Eorum imperium cum imperio Perſarum & Græcorum collatum. I. 2. eorum prima cum exercitu trajectio ex Italia. I. 5, 1. *& cap.* 11 *ſq.* prima claſſis bellica. I. 20. eorum magnitudo animi & mira audacia in rebus gerendis. I. 20, 11. 55, 3 *ſqq.* 59. VIII. 3. contra mare & cœlum ipſum pugnare audent. I. 37. Perviçaces inprimis & terribiles ſunt in rebus adverſis. XXVII. 8, 8 *ſq.* III. 75, 8.

Romanis Sicilia cedunt Pœni. I. 63. *vide* Sicilia, *& ibi* Siculum Bellum.

Romanorum potentia non caſu & fortuna, ſed conſilio & virtute parta. I. 3, 7 *ſqq.* 64, 9. XVIII. 11, 4 *ſq.*

Romani Pœnis bello Africo fidem ſervant; commeatus eis advehere permittunt ſuis mercatoribus; a mercenariis in Sardiniam invitati, cum a Pœnis illi defeciſſent, reſpuunt conditionem. I. 83. ſed ab eisdem mercenariis, cum a Sardis Sardinia eſſent ejecti, denuo invitati, Sardiniam ſibi ſubjicere adgreſſi ſunt, & Pœnos, ut eam ſibi permitterent, coëgerunt. I. 88. III. 10.

primum cum exercitu in Illyricum & in illas Europæ partes trajiciunt. I. 13, 4. II. 2-12. prima legatio ad Ætolos & Achæos, tum ad Corinthios & ad Athenienſes. II. 12, 4 *ſqq.* Iſthmiorum ludorum participes fiunt Romani. II. 12, 8.

Romanorum imperio quo pacto ſubjectæ fuerint partes omnes cognitæ orbis terrarum, docet Polybii hiſtoria. III. 1. eorum dominatio fugienda ne & vituperanda ſit, an probanda & laude digna, docet eadem

dem historia. III. 4, 7. eorumdem imperium Græcis, cognoscendi orbis terrarum studiosis, multos terræ tractus patefecit, aditu prius difficillimos. III. 59.

Romani religioni & superstitioni indulgent, præsertim periculosis temporibus; sic ante pugnam Cannensem. III. 118, 5. ea religio & superstitio inventa est ad coërcendam multitudinem. VI. 56, 6 *sqq.* *De religione Rom. confer* Iusjurandum.

de retinenda Italia desperant post pugnam Cannensem. III. 118, 5. Sive Romani bello vicissent, sive Pœni, in Græciam arma translaturi erant victores. V. 104, 3 *&* 10. XI. 7, 1 *sqq.* Romani, veriti Philippi audaciam, in Græciam legatos miserunt. V. 105, 7.

Romanorum Militia, & bellandi genus. VI. 19-42. *Adde, de* Vallo Romanorum & Græcor. XVIII. 1. *Confer etiam* Legio, *& alia huc facientia.* Cavent Romani, ne Bellum umquam ultro intulisse videantur, & nonnisi vim inlatam repellentes. *Fragm. gramm.* 97. Indicunt bella, insidiis raro utuntur; & cominus rem gerentes, pugnam edunt stataria m. XIII. 3, 7. cominus non tam cæsim feriendo, quam punctim rectis utuntur gladiis, crebro repetitis ictibus. II. 33, 6. in pugna spatium a tergo relinquunt, quo se recipere manipuli possint. *ibid. vs.* 7. per vim capta urbe, mire statim sævire in oppidanos solent. X. 15, 4 *sq.*

Romanorum Resp, *vide supra, in* Romana Respublica. Civi Romano, capitis reo, impune in spontaneum exsilium abire licet. VI. 14, 7 *sq.*

Romani facile aliorum mores adsciscunt, & optima quæque instituta imitantur. VI. 25, 11.

Fœdus faciunt cum Ætolis & Attalo adv. Philippum, eisque Sulpicium cum classe auxilio mittunt. IX. 30, 7 *sqq.* 42, 1 *sq.* X. 41, 1. ejus Fœderis conditiones. XI. 6, 2 *sqq.*

Romanorum legati Athenis conveniunt cum Attalo. XVI. 26. cum Nicanore expostulant, Philippi duce, Atticam vastante. 27, 1 *sqq.* Romani legati juventutem ridet Philippus. XVI. 34.

Romanorum abstinentia & innocentia ante bella transmarina; ejus documenta eximia dederunt L. Æmilius, & Scipio Æmilianus. XVIII. 18. ad luxuriam discisunt post bellum Persicum. XXXII. 11.

Romanorum institutum est, non funditus evertere victum hostem, imperata facere paratum. XVIII. 20. eorum mos, liberaliter agendi cum regibus, qui eorum partes sequuntur. XXI. 9, 5 *sqq.* Romani omnia, etiam parum ad ipsos pertinentia, ab omnibus populis ex ipsorum sententia administrari volunt. XXV. 1, 4. ita soleres sunt, ut, dum videntur beneficium aliis dare, eodem

tempore per illorum imprudentiam ſuum augeant imperium. XXXI. 18, 7.

prudentes, non negligunt adſenſum eorum qui ſunt extra concilium. *Fragm. hiſt.* 56.

ingens numerus civium Romanorum, bello Hannibalico captorum, & in Græcia ſervientium, liberantur a Græcis, hortante T. Flaminino. *Spicileg. ex lib.* XIX. *T. V. p.* 40 *ſq.*

Roſtra. Mortuorum laudatio pro roſtris. VI. 53, 1 & 9.

Rubrum Mare; *vide* Erythræum.

Ruſcino, Galliæ fluvius, ὁ Ῥόσκινος, *rectius* Ῥουσκίνων *vel* Ῥοσκίνων. XXXIV. 10, 1.

Rutubis, portus Africæ, ad Atlanticum mare. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

S.

Sabinorum auxilia, Romanis adv. Gallos parata. II. 24, 5.

Sacer ager Mileſiis reſtituitur a Romanis poſt bellum Antiochicum. XXII. 27, 5.

ſacer olim fuerat & nulli bello obnoxius ager omnis Eleorum. IV. 73, 10.

Sacerdotibus Ægyptiorum ſummi honores & imperia olim deferebantur. XXXIV. 2, 7.

de Sacerdotum Romanorum collegiis ex profeſſo ſcripſit Polybius libro ſexto; *ſed ea pars non ſupereſt.* XXI. 10, 11. *n.*

Sacramenti militaris formula apud Romanos. VI. 21, 1 *ſq.* ſacramentum caſtrenſe. VI. 33, 1 *ſq.* X. 16, 6 *ſq.*

Sagalaſſenſium agrum, τὴν τῶν Σαγαλασσέων γῆν, *in Piſidia*, populatur Cn. Manlius, ipſosque dein in deditionem recipit. XXII. 19.

Saguntum, ἡ Ζάκανθα, III. 17, 1, 61, 8. VI. 37, 4. *& ſic ſæpe alias*; *gen.* Ζακάνθης, Ζακάνθῃ, Ζάκανθαν. (*Semel* Ζάκανθον *vulgo editum erat ex Bav. conſentientibus aliis nonnullis codicibus.* IV. 66, 8. *n.*) ἡ τῶν Ζακανθαίων πόλις. III. 14, 9 *ſq.* 16, 5. Situs & ager urbis. 17, 2 *ſq.*

Saguntini in fide & clientela ſunt populi Rom. III. 15, 5 & 7. Circa finem belli Pun. I. nondum fuerant ſocii Romanorum; III. 21, 5. ſed tamen pluribus annis ante Hannibalis tempora. 30, 1 *ſq.* Crebris nunciis certiores faciunt Romanos de progreſſibus Hannibalis in Hiſpania. III. 15, 1.

Saguntum oppugnat expugnatque Hannibal; III. 17, 4 *ſqq.* IV. 66, 8. contra fœderum fidem. XV. 17, 3. Ea injuria, cauſſa eſt belli Punici ſecundi. III. 8, 1. Saguntı cuſtodiuntur obſides, quos Pœni ab Hiſpanis exegerant. III. 98, 1. urbem obſident fratres Scipiones. 97, 6. 98, 7. obſides Hiſpanos Abilyx, decepto Boſtare, tradit Romanis. *cap.* 98 *ſeq.*

Saguti, ſinus in Africæ ora, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Sais, ὁ Σάϊς, urbs Ægypti. XXIII. 16, 4.

Sala, fluvius Africæ. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Salapia; ibi sua fraude capitur Hannibal. *Spicil. lib.* X. *num.* 2.

Salassi, Σαλασσοί; per eorum fines patet transitus Alpium. XXXIV. 10, 18.

Salentini. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 4.

Saliorum collegio adscriptus erat P. Scipio Afric. maj. XXI. 10, 10 *sqq.*

Salmantica, ἡ Ἑλμαντικὴ, urbs Vaccæorum in Hisp. capitur ab Hannibale. III. 14, 1 & 3.

Samaria, ἡ Σαμαρεία; ad præsidendum Samariæ, Hippolochum & Keræam mittit Antiochus Magnus. V. 71, 11. eamdem, *præreptam ab Ægyptiis*, victo Scopa recipit Antiochus. XVI. 39, 3.

Sambucæ Marcelli ad Syracusas. VIII. 6-8. σαμβύκαι *sive* σάμβυκες. VIII. 6, 2. *n.*

Sambucistrias (σάμβυκας) curat juvenis Ægypti rex, Ptolemæus Philopator. V. 37, 10. *n.*

Samicum, Σαμικὸν, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. eo potitur Philippus. IV. 80, 9 *sqq.*

Samnites, οἱ Σαυνῖται. I. 6, 6. *n. Conf. quæ notavimus ad Appiani Præfat. cap.* 14.

a Romanis debellati. I. 6, 6. cum Gallis arma sociant, & cædunt Romanos in agro Camerte; rursus vero ab illis in agro Sentinate cæduntur. II. 18, 5 *sq.* socii Romanorum, bello Gallico Cisalpino. II. 24, 10.

Samnis, ὁ Σαυνίτης, cognomen Magonis. IX. 25, 4.

Σαυνίτων, *quod* X. 1, 3. *vulgo legebatur, in* Δαυνίων *mutavimus.*

Samnium, ἡ Σαυνῖτις. Samnium intrat Hannibal. III. 90, 7. via e Samnio Capuam. III. 91, 9. Capua per Samnium Romam contendit Hannibal. IX. 5, 8.

Samosata, τὰ Σαμόσατα, urbs Commagenæ, ad Zeugma. XXXIV. 13, 3 *sq.*

Samus, (*aliis* Samius,) Chrysogoni filius, poëta epigrammaticus, σύντροφος Philippi regis. V. 9, 4. *n.* ejus versiculus *adfertur ibid. vs.* 5. Occiditur a Philippo. XXIV. 8, 9.

Samus insula, in ditione est regum Ægypti, sub Ptolemæo Eupatore. V. 35, 11. eam invadit Philippus, rex Maced. III. 2, 8. *n.*

Sami cum classe Romana stat L. Æmilius *Regillus*. XXI. 6, 1. *n.*

Sanguine semel gustato, efferantur animi. XXX. 14, 5. VII. 13, 7

Σάπειρες, Σάπειροι. *Vide* Σάσπειρες.

Saporda, ἡ εἰσβολὴ ἡ ἐπὶ Σάπορδα, una ex viis, quibus per fauces Climacis montis ex Milyade in Pisidiam transitur. V. 72, 4. *n.*

Sarapidis fanum, τὸ Σαραπιεῖον, in Thracia, ad Bosporum Thracicum. IV. 39, 6.

Sardanapalus, idem Concolerus nominatus. *Fragm. hist.* 9.

Sarda-

Sardanapali vitam agebat Prusias, Bithyniæ rex; XXXVII. 2, 6. non Philippus, Amyntæ filius; quem eo nomine temere reprehendit Theopompus. VIII. 12, 3.

Sardes, *αἱ Σάρδεις*, Lydiæ urbs; ubi sedem rerum suarum habuit Achæus. V. 77, 1. *coll. cap.* 57, 4 *&* 8.

Vrbs munitissima, jam in alterum annum obsessa ab Antiocho; VII. 15. capitur tandem, felici audacia Lagoræ. VII. 15-18. Arx Sardium, in quam se receperat Achæus, VII. 17, 4. capto per dolum Achæo, VIII. 17 *seqq.* traditur Antiocho. VIII. 23. qui eam retinet. XXI. 9, 1. 10, 1.

Sardibus, urbe & arce, potiuntur Scipiones. XXI. 13, 1.

Sardibus cum Chiomara colloquitur Polybius. XXII. 21, 12.

Sardes accusatores Eumenis invitat Sulpicius. XXXI. 10.

Sardinia insula, *ἡ Σαρδώ*, hominum frequentia & fructuum proventu præstans. I. 76, 6. 82, 7.

tota est in potestate Pœnorum. I. 10, 5. eam Pœnis eripere cogitant Romani. I. 24, 7. Hannibal cum classe in Sardiniam missus, obsidetur a Romanis, & multas naves amittit. 24, 5 *sq.*

Sardiniam præsidio tenentes mercenarii deficiunt a Pœnis. I. 79. & Romanos advocant, sed ab his (qui fidem Pœnis, pace post bellum Siculum facta, servare volebant) non audiuntur. 83, 11. iidem mercenarii ex insula ipsi ejiciuntur a Sardis, adeoque Pœnis prorsus eripitur Sardinia. 79, 5 *sq.* 82, 7. Tum ab eisdem mercenariis, insula ejectis, rursus invitati Romani ad opem ipsis ferendam, navigare in Sardiniam instituerunt. 88, 8. Inde, cum Pœni, finito bello Africo, bellum & in Sardos, ad recipiendam Sardiniam, & adv. mercenarios in Italiam profugos, pararent; Romani, id bellum adversus se parari caussantes, Pœnis bellum indixerunt; eaque ratione coëgerunt Pœnos, ut Sardiniam Romanis permitterent. I. 88. III. 10, 3. 27, 8. 28, 2.

in Sardiniam C. Atilius Cos. abit cum exercitu. II. 23, 6. inde redit. 27.

Incolæ Sardiniæ, Sardi, *οἱ Σαρδόνιοι vel Σαρδώνιοι.* I. 79, 5. *n.* 88, 10. *οἱ Σαρδῶοι.* I. 88, 9. *n. Conf. mox* Sardoum Mare. *Σάρδους pro vulgato Ἀργίους* XXVI. 7, 1. *legendum censuit Casaubonus, ex Livii lib. XLI. cap.* 8 *seq. eosdem* Sardos *intelligens, quos Σαρδῴους & Σαρδονίους, non Σάρδους, alias Polybius cum aliis quibusque græcis scriptoribus solet adpellare.*

Sardonius risus. XVII. 7, 6. *&* *Adn. ad* I. 10, 5.

Sardoum mare, *τὸ Σαρδόνιον, Σαρδώνιον, Σαρδῷον πέλαγος.* I. 10, 5. *n.* 42, 6. II. 14, 6 *&*

6 & 8. III. 41, 7. 47, 2. XXXIV. 6, 6. *n.*

Sardoum ab Africo vel Libyco mari dividit Lilybæum promontorium. I. 42, 6. in Sardoum mare influit Narbo fluvius. III. 37, 8. Hannibal, a Pyrenæo ad Rhodanum proficiscens, ad dextram habuit Sardoum mare. III. 41, 7. *Conf. Adn. ad* XXXIV. 6, 6.

Sariſſarum menſura & ratio, quibus utitur phalanx. XVIII. 12 *ſeq.* Sariſſas in altum erigunt Macedones, cum ſe dedere aut tranſire ad hoſtes volunt. XVIII. 9, 9 *ſq.*

Sarmata, Σαρμάτης, Gatalus. XXVI. 6, 13.

Sarſinates (οἱ Σαρσινάτοι) & Vmbri, Apenninum incolentes, Gallis opponuntur, bello Gallico Ciſalpino. II. 24, 7.

Saſo, Σάσων, inſula in introitu Ionii maris. V. 110, 2.

Σάσπειρες, Σάπειρες *aut* Σαπειροί. *Sic legendum ſuſpicatus eſt Gronov. pro vulgato* Σατράπειοι *aut* Σατραπεῖαι. V. 44, 8. *n.* 55, 2.

Sation, Σατίων, oppidum Illyriæ ad Lychnidium lacum, captum a Philippo. V. 108, 8.

Satrapii *vel* Satrapiæ, Σατράπειοι *vel* Σατραπεῖαι, *mendoſa (ut nobis viſum erat) ſcriptura,* V. 44, 8. *n.* 55, 2. *pro* Ἀτροπάτιοι,

Saturni tumulus, Κρόνου βουνὸς, ad novam Carth. X. 10, 11.

Satyrus, Achæorum legatus Romam. XXXI. 6, 1.

Satyrus, legatus Ilienſium, pro Lyciis intercedens apud Romanos. XXIII. 3, 3.

Scala; *vide* Climax.

Scalarum commetiendarum ratio. IX. 19, 5 *ſqq.* Scalas juſto breviores Meliteæ adplicat Philippus. V. 97 *extr.* & *ſeq.* IX. 18, 5 *ſqq.*

Scardus Mons, τὸ Σκάρδον ὄρος, Illyriæ; *vulgo* Σκόρδον *edd. invitis mſſtis.* XXVIII. 8, 3. *n.*

Scelatiti, populus Africæ. *Spicil. leg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Scerdilaidas, Scerdilædas, *Livio* Scerdilædus, Illyrius, ὁ Σκερδιλαΐδας. *De nominis ſcriptura, & de ipſius viri rebus geſtis, copioſe dictum in Not. ad II.* 5, 6.

dux copiarum Teutæ, per Antigoneæ fauces Epirum intrat, Epirotas ad Phœnicen acie vincit; inde induciis pactis domum redit. II. 5 *ſeq.* quindecim lembos auxilio mittit. V. 3, 3. 4, 3. *Reliqua* ad Scerdilædam pertinentia, *collecta vide in Not. ad* II. 5, 6. *Polybii loca ſunt* IV. 16 & 29. V. 3 *ſeq.* 95. 101. 108. 110. X. 41, 4.

Filius fuit Pleurati; Agronis frater; nepotis ex fratre, Pinnæ vel Pinei, ſucceſſor in regno; pater Pleurathi; avus Genthii.

Scientia; *vide* Cognitio.

Scipio; *vide* Cornelius.

Sciron, Σκείρων, *aliis* Σκύρων, Scyron; ephorus Meſſeniorum, expoſtulat cum Dorimacho Ætolo, prædonibus favente. IV. 4. *Confer* Chironis villa.

Sciro-

Scironides petræ, Scironia Saxa, *αἱ Σκιρωνίδες & Σκιράδες*, ab oriente Corinthi. XVI. 16, 4 *sq. n.*

Scopas, Ætolus, Aristonis prætoris Ætolorum cognatus, cui ille curam belli & administrationem aliarum rerum permisit. IV. 5, 1. Scopam Dorimachus ad bellum Messeniis privatim inferendum incitat. IV. 5, 2 *sqq.* Scopas cum amicis privato consilio Messeniis, Epirotis, Achæis, Acarnanibus, Macedonibus, bellum infert. 5, 10. cum multitudine Ætolorum in Peloponnesum transit, & ex Phigalea fines incursat Messeniorum. 6. reditum in Ætoliam simulans, Aratum cum Achæis ad Caphyas adoritur, & prælio vincit fugatque. IV. 10-12.

Prætor creatur Ætolorum. IV. 27. Dum Philippus Ætoliam invadit, Scopas cum Ætolis impressionem facit in Macedoniam, & Dium devastat. IV. 62. V. 11, 1.

a Dorimacho prætore dux auxiliorum mittitur Eleis cum Agelao. V. 3, 1.

ad novas leges scribendas & novas tabulas conficiendas, cum Dorimacho nominatur ab Ætolis. XIII. 1. *coll. Fragm. hist.* 68. frustratus magistratu, cujus caussa novas leges scribere erat ausus, Alexandriam abit, ubi cupiditate fuit inexplebili. XIII. 2.

dux copiarum Ptolemæi Epiphanis, recipit Judæam. XVI. 39, 1. *n.* in obsidenda *nescio qua* urbe remissius versatur. 39, 2. ab Antiocho vincitur Pugna ad Panium; qua victoria Antiochus Palæstina rursus potitur. 39, 3 *sqq. n.* de illa pugna ad Panium, & de acie a Scopa instructa, ejusque virtute, Zenonis Rhodii narrationem *vide apud Polyb.* XVI. 18 *seq.*

res novas in Ægypto moliens, in vincula conjicitur, & veneno necatur. XVIII. 36 *seq.* Ægypti regnum rapinis exhauserat. 38, 1 *sq.*

Scopium, *τὸ Σκόπιον*, locus prope Thebas Phthias. V. 99, 8.

Scorda, *Σκόρδα (vel Σκόδρα)* urbs Illyrici. XXVIII. 8, 4. *n. Videtur consueta regia fuisse Genthii. ibid.*

Scordus mons; *vide* Scardus.

Scorpiunculi Archimedis. VIII. 7, 6.

Scotitas, *ὁ Σκοτίτας vel Σκοτιτᾶς*, locus inter Tegeam & Lacedæmonem. XVI. 37, 3 *sq.*

Scotusa *s.* Scotussa, *Σκότουσα & Σκότουσσα, urbs Thessaliæ.* X. 42, 3 *sqq. n.* XVIII. 3, 3.

Ejus ager, *ἡ Σκοτουσαία.* XVIII. 3, 3. in quo est Melambium. 3, 6. *n.*

Scriba communis Achæorum. II. 43, 1.

Scriptores non ex iis quæ prætermiserunt æstimandi sunt, sed ex eis quæ dixerunt. VI. 11, 4 *sq. Conf.* Historicus.

Scutum Romanorum, *ὁ Θυρεὸς*, excellit ad tutandum corpus. II. 30, 8. ejus figura & structura. VI. 23.

scuta

scuta equitum Rom. olim e bovillo corio parum firma; dein Græcorum more firmiora. VI. 25, 7 *sqq.*

scutum Gallicum protegere virum non potest. II. 30, 3. scutum Hispanicum, simile Gallico. III. 114, 2. scutum Ligusticum. XXIX. 6, 1. *n. conf. Lipsi. de Milit. Rom. III.* 2. *sub finem.*

Scylla, ἡ Σκύλλα, de qua Homerus loquitur. XXXIV. 2, 12. 3, 9.

Scyllæum, τὸ Σκύλλαιον, *promontorium Italiæ in Bruttiis, ad fretum Siculum;* ibi venantur galeotam s. xiphiam piscem. XXXIV. 2, 12. 3, 1 *sqq.*

Scyron; *vide* Sciron.

Scythas bello petens Darius, Bosporum Thracicum ponte junxit. IV. 43, 2. *Scythæ* Nomades imminent Bactrianæ. XI. 34, 5. Scytharum facinora patrare, *proverbialiter* dictum. IX. 34, 11.

Scythica porticus Syracusis, *ni potius* Tychica. VIII. 5, 2. *n.*

Scythopolis, ἡ Σκυθῶν πόλις, *olim Bethsan*, oppidum ad exitum Iordanis e lacu *Tiberiadis*, in deditionem acceptum ab Antiocho Magno. V. 70, 4 *sq. n.*

Seditionem e repub. quo pacto sustulerit Lycurgus. VI. 46, 7. Seditionem militum in Hispania feliciter sedat Scipio. XI. 25-30. seditio militum quo pacto maxime oriatur. XI. 25, 5 *sqq.* Seditio contra patriam rebus de causis concitari solet. 28, 2.

Segesama, ἡ Σεγεσάμα, oppidum Vaccæorum in Hispania. XXXIV. 9, 13.

Selasia, *potius* Sellasia; Σελλασία, Σελασία, oppidum Laconiæ, juxta quod Cleomenem acie vicit Antigonus. II. 65, 7. *n.* IV. 69, 5. situs oppidi. 65, 8. de ejusdem situ absurda scripsit Zeno historicus. XVI. 16, 2 & 8. *ubi corrupte codex Peirese.* Ἕλλας & Βελλασίαν *dabat.*

Tegea Sellasiam Philopœmen ducit Achæos, Laconicam inde incursurus. XVI. 37, 2.

Selecti ex equitibus extraordinariis, οἱ τῶν ἐπιλέκτων ἱππέων ἀπόλεκτοι, in castris Romanis. VI. 31, 2.

Seleucia, Σελεύκεια, Seleuciensis, Σελευκεύς, V. 54, 10. 58, 3. 59, 6.

Seleucia *Pieria vel* Seleucia ad Mare; (ἐπὶ θαλάττῃ. *conf. Appiani hist. Syr.*) regia Syriæ urbs, & imperii olim sedes, præsidiis regum Ægypti tenetur ex eo tempore, cum Ptolemæus Evergetes, Seleuco Callinico propter casum Berenices iratus, bellum Syriæ intulerat. V. 58, 4 *sqq.* ejus situs, & regio circumjacens. 59, 3 *sqq.*

terra marique eam obsidet Antiochus. V. 59, 1 *sq.* & oppugnatam in deditionem accipit. 60 & 61, 1 *sq.* ex Cœlesyria Seleuciam hibernatum redit. V. 66, 4 *sq.*

Seleu-

Seleucia ad Tigrim, ἐπὶ τῷ Τίγριδι, cis fluvium, in Mesopotamia. V. 45, 3. 46, 7. capitur a Molone. V. 48, 11 *sqq.* in Seleucienses sævit Hermeas. V. 54, 9 *sqq.*

Seleucia ad Zeugma, ἐπὶ τοῦ Ζεύγματος, *ad Euphratem in Mesopotamia.* Ibi de expeditione adv. Molonem deliberat Antiochus M. & nuptias celebrat cum Laodice. V. 43, 1 *sqq. n.*

Seleucus *Nicator*, primus rex Syriæ, victo Antigono, ex reliquorum regum Macedonicorum concessione Cœlesyriam possidet. V. 67, 6 *sqq.* XXVIII. 17, 7. bello vicit Lysimachum, Thraciæ regem; quare omne regnum ejus pertinere ad Seleucidas contendit Antiochus Magnus. XVIII. 34, 4. Mortuus circa Olymp. CXXIV. II. 41, 2. 71, 5.

Seleucus, cognomine Callinicus & Pogon. II. 71, 4. pater Antiochi Magni & Seleuci *Cerauni. ibid. &* IV. 48, 6. V. 40, 5, 89, 8. liberalis in Rhodios. V. 89, 8 *sq.* uxor ejus Laodice. VIII. 22, 11.

Seleucus *Ceraunus*, filius natu major Seleuci Callinici, frater Antiochi Magni, comite Achæo expeditionem adv. Attalum in Asiam cis Taurum fuscepit; in qua per dolum occisus est, Olymp. CXXXIX. fucceſſoremque habuit fratrem natu minorem Antiochum. IV. 48. II. 71, 4. V. 40, 5 *sq.* domo profectus, administratorem rerum constituerat Hermeam. V. 41, 2. mortem ejus ulciscitur Achæus. IV. 48, 9. copias ejus domum reducit Epigenes. V. 41, 4.

Seleucus *Philopator*, Antiochi M. filius; ei sedem regni Lysimachiæ se parare ait Antiochus. XVIII. 34, 8. cum in Æolide esset ab Antiocho M. cum exercitu relictus, legatos ad eum mittunt Phocæenses. XXI. 4. *adde c.* 6, 3. 8, 13.

major frater Antiochi Epiphanis, pater Demetrii *Soteris*, succedit Antiocho Magno, & filium Demetrium obsidem Romam mittit. XXXI. 12, 10 *sq.*

Achæis decem naves dono offert, quas illi non accipiunt. XXIII. 4, 5 *sq.* 7, 4. 9, 13.

Ad Seleucum hunc *in Fragm. hist.* 64. *refertur de Cypri proditione id, quod apud Polyb.* XXXIII. 3, 2. *ad* Demetrium, *filium ejus refertur.*

Seleucus, Demetrii filius. Sic per errorem scriptum est in latina versione III. 5, 3. *cum debuisset* Demetrius, Seleuci filius. *Nolentibus nobis, error iste e Casauboniano exemplo in nostram editionem est propagatus.*

Selga, (ἡ Σέλγη,) ἡ τῶν Σελγέων πόλις, urbs Pisidiæ, obsessa a Garsyere, Achæi duce, proditur Achæo a Logbasi, Selgensium legato. V. 74.

Selgenses Pedleniſſum obsident, & inde repelluntur a Garsyere. V. 72 *seq.* cognati Lacedæmoniorum. V. 76, 11.

for-

fortiter reſiſtunt Achæo, & pacem ab eo impetrant. 76, 3 *ſqq.* Eumenem Romæ accuſant. XXXI. 9, 3.

Selinuntius ager, ἡ Σελινουντία, (*urbis* Σελινοῦντος) in Sicilia. I. 39, 12.

Sella eburnea (*curulis*) dono mittitur Ariarathi. XXXII. 5, 3.

Sellaſia. *Vide* Selaſia.

Selymbria, ἡ Σηλυμβρία, Thraciæ urbs; ubi Antiochum convenit L. Cornelius. XVIII. 32, 3.

Semiſſis, quarta pars oboli. II. 15, 6. *n.*

C. Sempronius *Blæſus*, Coſ. cum Cn. Servilio, cum claſſe hæret in Syrti; ingens patitur naufragium. I. 39.

Ti. Sempronius *Longus*, Coſ. cum P. Cornelio *Scipione*. IV. 66, 9. ei decernitur Africa. III. 40, 2. V. 1, 4. Lilybæi maximos facit adparatus ad bellum Carthagini inferendum. III. 41, 2 *ſq.* III. 61, 8 *ſq.* advocatur cum exercitu e Sicilia in Ciſalpinam Galliam adv. Hannibalem. III. 61, 9 *ſqq.* 68, 6. Ariminum convenire legiones ſuas ex itinere jubet. 61, 10, 68, 13 *ſq.* advenit, & cum Scipione deliberat. 68, 15. Levi prælio equeſtri ſuperior hoſte; III. 69. ægroto & invito Scipione, juſtam pugnam parat; 70 *ſeq.* & acie vincitur ad Trebiam. 72-75.

Ti. Sempronius Gracchus, gener Scipionis Africani majoris; cui dotem uxori debitam Scipio Æmilianus ante diem generoſe perſolvit. XXXI. 13. legatus Rom. ad diſceptandas controverſias Philippi cum finitimis populis, poſt bellum Antiochicum. XXIII. 6, 6. *n.*

Prætor, trecentas urbes Celtiberiæ dejeciſſe perhibetur. XXVI. 4. eo intercedente, Celtiberi Fœdus cum ſenatu inierunt; quod illi ut ſibi reſtituatur, petunt. XXXV. 2, 15. *ibi in latine verſione loco verborum* conſule Tiberio; *ſcribendum erat* prætore Tiberio.

Ti. Gracchus & C. Claudius Coſſ. mittuntur adv. Iſtros & Agrios; *ni potius* Sardos. XXVI. 7, 1. *n.*

Ti. Gracchus legatus (in Aſiam miſſus ad res regum inſpiciendas, XXXI. 14, 4.) magna dexteritate excipitur ab Antiocho Epiph. XXXI. 5. *cf. c.* 6, 7. patrocinatur Rhodiis, ſocietatem Romanorum petentibus. XXXI. 7, 19 *ſq.* Cammanos ſubigit. 9, 1. *n.* Ariarathi Romæ bonum teſtimonium exhibet. 14, 4.

rurſus ad res Græciæ & Aſiæ inſpiciendas legatus, poſtquam Demetrius Roma profugerat. XXXI. 23, 9 *ſqq.* XXXII. 3, 3. 5, 2. eo potiſſimum patrocinante, Rex a Romanis adpellatus eſt Demetrius. XXXII. 4.

Sena, urbs Italiæ, πόλις Σήνη, eſt terminus Galliæ Ciſalpinæ ad mare Adriaticum verſus meridiem. II. 14, 11. 16, 5. prima Romanorum colonia in Galliam ducta, nomen habens a Gallis Senonibus, qui eam olim

olim incoluerant. II. 19, 12.

Seuæ vel Senes, mendosa scriptura I. 11, 6. *pro* Sunes *vel* Synes, Siciliæ oppido prope Messanam.

Senatus Romanus. Ejus munus & potestas. VI. 13. senatum si spectes, aristocratica videtur esse Romana respub. 13, 8 *sq.* Senatus obnoxius est populo; VI. 16. populus senatui. 17. pueri 12 annorum in senatum cum patribus admissi perhibentur, cum de bello Pun. II. deliberaretur. III. 20, 3.

senatus Pœnorum; *vide mox* Seniorum collegium.

Senes, *sive* Seniores *malis*, οἱ Γέροντες, apud Lacedæmonios, magistratum gerunt quoad vivunt. VI. 45, 5.

Gyridas & alii e Senioribus trucidantur ad Minervæ aram. IV. 35, 5.

Seniorum collegium apud Pœnos, ἡ γερουσία, τὸ γερόντιον. X. 18, 1. VI. 51, 2. *n.* senatus, ἡ σύγκλητος. X. 18, 2.

Senones Galli, Σήνωνες, in extremo versus Italiam angulo Galliæ Cisalpinæ habitarunt, ad mare Adriaticum. II. 17, 7. delentur a Romanis. II. 19. ab eis nomen habet Sena, colonia Rom. 19, 12. Senonibus ademtus ager Picenus. 21, 7.

Sententiolæ, quibus Demetrium Polybius ad sobrietatem & gravitatem hortatus est. XXXI. 21, 11 *sqq.* *Alias nonnullas gnomas vide sub eorum auctoribus, veluti in* Euripides, Hesiodus, &c. *alias sub articulo qui earum argumentum indicat: nonnullas collegimus ad artic.* Proverbia.

Sentinas ager, ἡ τῶν Σεντινατῶν χώρα. In eo, ingenti prælio a Romanis cæduntur fuganturque Galli & Samnites. II. 19, 6.

L. Sentius legendum putavit Gronov. XV. 1, 3.

Sepeliendi cadavera intra urbem mos obtinuit Tarenti. VIII. 30, 5 *sqq.*

L. Sergius, (*sive* Servilius,) legatus a Scipione Carthaginem missus. XV. 1 *seq. conf. Adn. ad cap.* 1, 3.

Manius Sergius, legatus cum Sulpicio Gallo in Græciam & Asiam. XXXI. 9, 6.

Serippus, Lacedæmoniorum legatus Romam. XXIV. 4, 4. responsum ei datum. 10, 11.

Serra; *vide* Prion.

Servatus in prælio, servatorem loco patris colit, & corona civica eum donat. VI. 39, 6 *sq.*

Servilius Glaucia, legatus ad inspiciendas res Græciæ & Asiæ. XXXI. 23, 9.

Cn. Servilius *Crepio*, Cos. cum C. Sempronio, in Syrti hæret cum classe, dein ingens patitur naufragium. I. 39.

Cn. Servilius *Geminus* Consul; III. 75, 5. cum exercitu Ariminum mittitur ad prohibendum Hannibalem. 77, 2. C. Centenium auxilio mittit Flaminio. III. 86. exercitum tradit Q. Fabio dictatori, & ab eo præficitur classi. 88, 8.

classem Punicam, Pisas adpulsuram, in Sardiniam & in Afri-

Africam redire cogit. III. 96, 8 *sqq.* Cercinam & Cossyram insulas capit. 96, 12 *sq.*

proconsulare obtinet imperium, & pedestribus copiis præfectus, mandata consulum recte curat. III. 106. *coll.* 96, 14. mediam aciem tenet in Pugna Cannensi. 114, 6. fortiter pugnans cadit. 116, 11.

L. Servilius, *sive is* Sergius *est*, legatus a Scipione Carthaginem missus. XV. 1, 3. *n.*

Servius; *vide* Fulvius, *&* Lentulus.

Servus. Servos alere non licuisse Locris, contra Aristotelem contendit Timæus. XII. 6, 7 *sq.* de Servo controversia inter duos Locrenses. XII. 16.

cives Romani, qui apud Græcos servierant, ab Hannibale venditi, liberantur jussu T. Flaminini. *Spicileg. ex libro* XIX.

Sestus, Σηστὸς, ad fauces Propontidis. IV. 44, 6. 50, 6. opportunitas situs. XVI. 29, 3 *sqq.* Sesto ut excedat Philippus, postulant Rhodii. XVII. 2, 4.

Sextus; *vide* Iulius.

Sibertus, Petrati filius. (*an* Sibyrtus, Petræi filius?) XXII. 9, 7. *n.*

Sibyrtus, Σίβυρτος, Cretæ oppidum. XIII. 10, 5.

Sicca, Africæ oppidum, in quo mercenarios suos post bellum Siculum residua stipendiorum exspectare jubent Pœni. I. 66, seditionem ibi excitant mercenarii. 67.

Sicilia, Σικελία. Ejus situs, figura, promontoria. I. 42. Siciliæ ora Africæ obversa, importuosa. I. 37, 4. Quæ de Sicilia scripsit Homerus, vera sunt, poëticis imaginibus exornata. XXXIV. 2, 10 *sqq.*

Siculi, Σικελοὶ, inferiorem Italiam olim incoluerant, unde pulsi sunt a Locrensibus, qui dolosum fœdus cum eis fecerant. XII. 5, 10. *& cap.* 6.

Siciliæ pars jam sub initium reip. Romanæ, L. Iunio & M. Horatio Coss. in Pœnorum erat potestate. III. 22, 10. 23, 5. 24, 15. in sola Sicilia, velut in acetabulo, gloriam quæsivit Timoleon. XII. 23, 7.

in Siciliam prima Romanorum cum armis trajectio. I. 11 *seq.* ea non fuit contra fœdus Romanorum cum Pœnis. III. 26. *&* 28, 1.

de Sicilia gestum Bellum inter Romanos & Pœnos, Bellum Siculum, ὁ περὶ Σικελίας πόλεμος, *id est, Bellum Punicum primum.* I. 13, 3 *&* 10. *&* *deinde toto* Libro I. *usque cap.* 64. *conf.* I. 71, 3. Cur illud bellum pluribus exposuerit Polybius. I. 14. 20, 8. illius belli annus decimus quartus. I. 41, 3. annus decimus octavus. I. 56, 2. Post 24 annos (I. 63, 4.) finitur bellum, facta pace & fœdere, quo Sicilia Romanis cesserunt Pœni. I. 62 *seq.* III. 27. Itaque tota insula, excepta ea parte quæ Hieroni parebat, a Romanis est occupata. II. 1, 2.

Siculum Bellum; *vide paullo ante, in* Sicilia.

Siculum Mare, τὸ Σικελικὸν πέ-

λαγος; in illud excurrit Pachynum promontorium. I. 42, 4. eſt a meridie Italiæ; a Ionio mari diſtinguitur Cocyntho, promontorio Italiæ. II. 14, 4 *ſq. adde* X. 1, 2. e Siculo Mari ſinus Ambracius irrumpit inter Epirum & Acarnaniam. IV. 63, 6. V. 5, 13. Siculum mare ſpectat Cephallenia inſula. V. 3, 9.

Siculus medimnus tritici in Gallia Ciſalp. venit obolis quatuor; hordei, duobus. II. 15, 1. Romæ conſtat 15 drachmis. IX. 44, 3.

Sicyon, ὁ Σικυὼν, ἡ τῶν Σικυωνίων πόλις, urbs munitiſſima Achaiæ. XXX. 15, 1. cum portu. V. 27, 3. inter Sicyonem & Ægium eſt Ægira. IV. 57, 5.

Sicyonem capit Aratus Sicyonius; IV. 5, 4. &, ſublato Nicocle tyranno, X. 25, 3. fœderi Achaico eam adtribuit; II. 43, 3. adjutoribus Ecdemo & Demophane Megalopolitanis. X. 25, 3.

Sicyonem obſidet Cleomenes. II. 52, 2. Sicyone hiemat Antigonus. II. 54, 5. Sicyoniorum agrum populantur Ætoli. IV. 13, 5. eumdem agrum populaturus Euripidas Ætolus, dux Eleorum, incidit in Philippum. IV. 68.

Ægio Sicyonem Philippus vocavit concilium Achæorum. V. 1, 7 *ſqq.* rurſus Sicyonem convenit concilium Achæor. XXV. 1, 5. XXVIII. 11, 9. XXIX. 9, 6.

Sicyonii Attalo coloſſum ponunt in foro juxta Apollinem. XVII. 16. Sicyone celebrantur Antigonia. XXX. 20, 3.

Sida, ἡ Σίδη, urbs Piſidiæ *s. Pamphyliæ.* V. 73, 3. XXXI. 25, 5. *Cives* Sidetæ, Σιδῆται. V. 73, 4. *Fragm. hiſt.* 65.

Sidon, Σιδὼν, urbs Phœniciæ. V. 69, 10. 70, 1.

Siga. XII. 1, 3. *n. Vide* Singa.

Signa, milliaria. III. 39, 8. *n.*

Signa cœli. *Vide* Zodiacus.

Signa facibus data; *vide* Pyrſiæ, & Faces.

Signa alia, cum ſimplicia, tum maxime duplicata, diligenter & caute adhibenda imperatori. IX. 13, 9. 17, 9. exemplum ſigni male conſtituti. IX. 17.

Signum pugnæ ineundæ, linteum album. II. 66, 10. puniceum paludamentum. 66, 11.

Signum profectionis, in caſtris Romanis, ter repetitum. VI. 40, 1 *ſqq.* Signa militaria; *vide mox* Signiferi.

Signiferi *vel* vexillarii, duo in ſingulis manipulis apud Romanos. VI. 24, 6.

Sila, ἡ Σίλα πόλις. *Sic vulgo legitur nomen* urbis Italiæ ad Adriaticum mare. XXXIV. 11, 8. *mendoſe, ut videtur, pro* Spina, Σπίνα.

M. Iunius Silanus; *vide* Iunius.

Silentium ægre ſervant homines. VIII. 38, 1. ſilentium, haud poſtrema in virtutibus imperatoris. IX. 12, 2 *ſq.* ſilere autem oportet, non lingua ſolum, ſed & animo, id eſt, vultu & factis. 12, 4 *ſq.*

Silpia,

Silpia, mendosa apud Livium scriptura, pro Ilipa, *quod vide.*

Simmias, comes Philopœmenis, Machanidam persequentis. XI. 18, 2 & 6.

Simon, homo Bœotus, cujus pecus abegerunt Achæi. XXVIII. 2, 15.

Simulacrum Dianæ Cindyadis Bargyliis, & Vestæ signum Iassi, licet sub dio posita, nec ningi, nec plui perhibebantur. XVI. 12, 3 *sq.*

Singa, Σίγγα, Africæ urbs. *Forsan eadem cum* Siga. XII. 1, 3. *n.*

Sinope, ἡ Σινώπη, urbs Ponti. Sinopenses, οἱ Σινωπεῖς. Situs urbis. IV. 56, 5 *sq.* Sinopensibus bellum infert Mithridates, rex Ponti; ad id bellum Rhodii omne genus subsidiorum eis mittunt. IV. 56.

extrema Sinopensium calamitas. IV. 56, 1. XXIV. 10, 2 *sq. scil.* expugnata urbs a Pharnace, Mithridatis filio. *Adnot. ad XXIV.* 10, 2.

Sinuessa, urbs Campaniæ, ad mare. *Gentile*, Sinuessani, Σινουεσσανοί. III. 91, 4.

Sinus Maliacus; *vide* Maliacus.

Sipus *vel* Sipontum, Σιποῦς, oppidum in ora inferioris Italiæ. X. 1, 8.

Smyrna, urbs Ioniæ, ἡ τῶν Σμυρναίων πόλις. XXI. 10, 3.

Smyrnæi constanter in fide manserunt Attali. V. 77, 6. eorum legati, post bellum Philippicum, Lysimachiæ cum Romanis agunt, præsente Antiocho, qui Smyrnam occupaverat. XVIII. 35. XXI. 10, 3. 11, 2. Post bellum Antiochicum, legatos Romam mittunt Smyrnæi. XXI. 14, 12. eo bello fidem præstiterant Romanis. 27, 6.

Sobrietas, articulus prudentiæ. XVIII. 23, 4. XXXI. 21, 14.

Sociale Bellum, ὁ Συμμαχικὸς πόλεμος, Achæorum & Philippi, aliorumque sociorum, adv. Ætolos & Lacedæmonios. I. 3, 1. II. 37, 1. 71, 9. III. 1, 1. IV. 2, 11. Socii, præter Macedonas & Achæos, erant Messenii, Epirotæ, Acarnanes, Phocenses, Bœoti, Thessali. IV. 5, 10. 9, 4. 15, 1. 25, 1 *sqq.* V. 3. IX. 38. Belli origo. IV. 3-25. Societatis fœdus. 25, 6 *sqq.* Bellum ipsum. IV. 26-37. *tum* 27, *usque fin. libri* IV. *& libro* V. 1-30 *&* 91-105. Finitum pace, inter Ætolos & Philippum Achæosque eorumque socios conclusa. V. 105, 1 *sq.*

Conf. Philippus, Achæi, Ætoli, *&c.*

Societatum civilium origo. VI. 5.

Socii Romanorum in legione; *vide* Legio.

multitudo sociorum Roman. qui ætate militari erant & in tabulas relati, imminente bello Gallico Cisalp. II. 24.

sociorum Italicorum inter se controversias dirimit senatus; eorum delicta punit; eorumdem securitati cavet. VI. 13, 4 *sq.*

militum e sociis conscriptio. VI. 21, 4 *sq.* sociorum Præfecti. VI. 26, 5. sociorum locus in castris. VI. 30.

Socrates aliptes, pro tabellario ad Rhodios mittitur a prætore Romano. XXVII. 6, 1.

Socrates Bœotius, centuriat & exercet milites Ptolemæi Philopatoris. V. 63, 2. præest parti copiarum. 65, 2. 82, 4.

Soli, urbs Ciliciæ, Σόλοι *οἱ* Κιλίκιοι; Argivorum colonia; *cives* Solenses, Σολεῖς. Pro eorum libertate apud Romanos intercedunt Rhodii, renitentibus Antiochi legatis. XXII. 7, 10 *sqq.*

Solis promontorium, in Africa, ad mare Atlanticum. *Spicileg. lib.* XXXIV. *num.* 7.

Solon, Perfei legatus Romam. XXVII. 7, 2.

Sophagasenus, Indiæ rex; cum quo amicitiam renovat Antiochus. XI. 34, 11.

Sophonisba, filia Asdrubalis, Giscónis filii, uxor Syphacis. XIV. 1, 4. *n.* 7, 6.

Sosander, Attali collactaneus, Elæam adv. Prusiam defendit. XXXII. 25, 10.

Sosibius, præest rebus Ægypti sub Ptolemæo Philopatore. V. 35, 7. 63, 4. versutus & callidus homo. XV. 25, 1. 34, 4. cujus opera Ptolemæus matrem Berenicen & alios propinquos necat. V. 36, 1 *sqq.* XV. 25, 2. ea de cæde cum Cleomene deliberat Sosibius, mox vero Cleomeni ut suspecto insidiatur, eumque in custodiam dari curat. V. 36, 7 *sqq.* 37 *seq.*

Antiochum Magnum, Cœlesyriam invadentem, legationibus differt, dum bellum paratur. V. 63. 66 *extr.* & 67. præest phalangi Ptolemæi Philopat. 65, 9. hortatur milites. 83, 3. post pugnam ad Raphiam, ad Antiochum mittitur firmando fœderi. 87, 5 *sqq.*

Bolidem Cretensem Sardes mittit, ad liberandum Achæum. VIII. 17.

mortuo Philopatore, tutelam Ptolemæi Epiphanis sibi vindicat. XV. 25, 1. *occiditur ab Agathocle. Adnot. ad l. c.* Duo filii: Sosibius, & Ptolemæus; *vide suo loco.*

Sosibius, Sosibii filius, corporis custos Ptolemæi Epiphanis. XV. 32, 6. prudenter curat regem; eidem sigilla regni mandantur. XVI. 22, 1 *sq.* adimuntur ei sigilla a Tlepolemo. 22, 11.

Sosicrates, proprætor Achæorum, cruciatus necatur a Diæo ejusque sodalibus. XL. 5, 1 *sqq.*

Sosigenes, Rhodius, judex apud Achæos; Eumenis honores evertit. XXVIII. 7, 9.

Sosilus, Σώσιλος, subtilitæ fidei Scriptor. III. 20, 5.

Sosiphanes, Antiochi Epiphanis legatus Romam. XXVIII. 1, 1. 18, 1.

Sositeles legendum contendit Reiskius XXIII. 1, 6. *pro* Rhositeles.

Sostratus, artifex statuarius. IV. 78, 5.

Sostratus, Chalcedonius, adulatione corrumpit mores Cavari, regis Gallorum. VIII. 24, 3.

Sotera, ἡ Σώτειρα, *nomen* plateæ in urbe Tarento. VIII. 35, 6.

Sote-

Soteria, τὰ Σωτήρια, solenniter celebrata a Prusia, Bithyniæ rege. IV. 49, 3.

Sparta, Spartani. *Vide* Lacedæmon, Lacedæmonii.

Spectaculi gladiatorii pretium, 30 talenta. XXXII. 14, 6.

Speculatorias naves *haud incommode Casaub. interpretatus est* ναῦς ταχυτλοούσας. III. 95, 6.

Σπεῖρα; *vide* Manipulus.

Spelunca. *vide* Φωλεός. *in lit.* Ph.

Spendius, genere Campanus, ex servo fugitivo Romano mercenarius miles Pœnorum; irritat commilitones, & dux Belli Africi cum Mathone nominatur a seditiosis. I. 69 *seqq.* 76 *seqq.* in Pœnorum venit potestatem, I. 85. & ab eis cruci adfigitur. 86, 4. ad ejus crucem mox dein a rebellibus mactantur 30 nobiles Pœni, & ex eadem cruce suspenditur Hannibal, dux Pœnorum, captus a Mathone. 86, 6.

Spina, Σπίνα, *legendum videtur* XXXIV. 11, 8. *pro vulgato* Sila.

Spirituum asperorum & tenuium in legendo observatio. X. 47, 10.

Spurius, Σπόριος. *vide* Lucretius.

Stacte. XIII. 9, 5.

Stadia octo conficiunt milliare Romanum. III. 39, 8. *n. Polybium pro* milliari Romano *numerare* octo stadia cum duobus jugeris, *i. e. cum triente, ait Strabo. Vide Polyb.* XXXIV. 12, 5.

Stadium, *vel* Circus, Alexandriæ. XV. 30, 3 *sq.* 33, 1 & 8.

Stannum; de stanno Britannico copiose alicubi se dicturum *promittit Polybius.* III. 57, 3 *sq. vide* XXXIV. 1, 6.

Stasini poëtæ versiculus: νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας &c. XXIV. 8, 10.

Stationem deserere, capitale est apud Romanos. I. 17, 11. VI. 37, 11 *sqq.* III. 84, 7.

Stembal, Masiniſſæ filius quadriennis, post patris obitum adoptatus a fratre Micipsa. XXXVII. 3, 5.

Stene, στενή; viæ nomen in Laconica. XVI. 16, 2.

Stephanus, legatus Athenienſium Romam, in causſa Deliorum. XXXII. 17, 1. *ubi quidem in vers. lat. per errorem omissa sunt nomina legatorum*, Stephani & Thearidæ.

L. Stertinius, (*sive is* Titinius *est,*) unus e decem legatis T. Quintio adjunctis. XVIII. 31, 2.

Stethe, στήθη. *Sic vocant* dorsum vel molem in Ponto Euxino, ante Istri ostium, ex limo per vim fluminis congesto. IV. 40, 1 *sqq.*

Sthenelaus, Lacedæmonius, occisus a factione Ætolica. IV. 23, 11.

Stipendia annua eques Romanus decem facere tenetur, pedes viginti, *sive alios audias*, sedecim. VI. 19, 2. *n.*

stipendium quotidianum militum apud Romanos. VI. 39, 12 *sqq.*

Stratagema Hannibalis, facibus in

boum cornibus accensis. III. 93. Illyriorum ad urbem Dyrrhachium. II. 9. L. Æmilii in oppugnatione Phari. III. 18, 10 *sqq.* Scipionis Afric. maj. in pugna cum Asdrubale Giſconis fil. ad Ilipam. XI. 22. Philopœmenis, Laconicam cum omnibus Achæorum copiis incurſuri. XVI. 36 *ſeq.*

Στρατηγικὰ, *id eſt*, de Imperatoris officio; titulus libri Æneæ *Tactici*. X. 44, 1.

Strategius, Trittæenſis. XXXVIII. 5, 4 *ſq. ni ibi* Στράτιος *legendum, intelligendusque* Stratius *idem de quo mox.*

Stratica; *vide* Stratus.

Stratius, Trittæenſis, moderate ſentit reſpectu Romanorum. XXVIII. 6, 2 & 6. inter evocatos Achæos Romæ detinetur; ejus & Polybii cauſſa maxime, legatos Romam mittunt Achæi. XXXII. 7, 14. ætate provectus, bello Achaico, ſupplex rogat Diæum, ut oblatas pacis conditiones accipiat. XL. 4, 4. *idem utique intelligendus videtur* XXXVIII. 5, 4 *ſq. ubi vulgo* Strategius *legitur.*

Stratius, medicus, vir prudens, ab Eumene Romam ſubmiſſus ad Attalum a temerario conſilio revocandum. XXX. 2.

Strato, Στράτων. *Sic vulgo legebatur* XXVIII. 6, 6. *pro* Στράτιος, *quod ibi repoſui.*

Stratocles, Rhodiorum Prytanis, cives ſuos in fide Romanorum confirmat. XXVII. 6, 2 & 33.

Stratonicea, Στρατονίκεια, urbs *Cariæ*; unde præſidia deducere Rhodios jubent Romani. XXX. 19, 3. urbem eam pro magno beneficio a Seleuco & Antiocho acceperant Rhodii. XXXI. 7, 6.

Stratus, ὁ Στράτος, urbs *Acarnaniæ*, in poteſtate Ætolorum, ad Acheloum amnem. IV. 62, 2. *coll.* 63, 10 *ſq. n.* V. 6, 6. 7, 7. 13, 10. 14, 1. ejus agrum, τὴν Στρατικὴν, populatur Philippus. IV. 63, 10. ad Stratum Ætolos repellit Philippus. V. 14, 1 *ſqq.* Straticam invadunt Acarnanes. V. 96, 3.

Stratienſes, *οἱ ἐκ τοῦ Στράτου*. V. 96, 3. *niſi ibi potius præſidium Ætolicum, quod Strati erat, intelligendum, quam veteres urbis cives.*

Strati exſulat Theodotus Pheræus. XVII. 10, 10. *n. ubi ἐν Στράτῳ ſcribendum, pro ἐν Στρατῷ.*

Stratus Arcadiæ, (*eadem cum* Stratia *Homeri*) in Eleorum cum fuiſſet poteſtate, derelicta eſt ab Eleis, adpropinquante Philippo; & a Philippo reſtituta Telphuſiis. IV. 73, 2. *n.*

Struthiones in Africa. XII. 3, 5.

Strytanus, cognomen Giſconis Pœni. XXXVI. 1, 2.

Strubera, ἡ Στυβερά, Macedoniæ oppidum. XXVIII. 8, 8.

Stultus, mactato ſobolem qui patre relinquit. XXIV. 8, 10. *n.*

Stylangium, Στυλάγγιον, (*vulgo* Styllagium, Στυλλάγιον, *invitis codd.*) oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. *n.* in deditionem accipitur a Philippo. 80, 13.

Sym-

Stymphalus, urbs Arcadiæ, ὁ Στύμφαλος. IV. 68, 6. ἡ τῶν Στυμφαλίων πόλις. IV. 69, 1. Stymphaliorum ager, ἡ Στυμφαλία. IV. 68, 1 & 5.

in Stymphaliis neminem proditorem invenire potuit Cleomenes. II. 55, 8. Psophide, per Pheneensium, Stympaliorum & Phliasiorum fines, in agrum Sicyonium milites suos ducturus erat Euripidas. IV. 68, 1 *sq. coll.* 67, 9. ex Phliasia, per ipsam urbem Stymphalum, Caphias repetiit idem. IV. 68, 6.

Subur, flumen Africæ, in oceanum Atlanticum influens. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Sucrone in Hispania seditionem excitant Scipionis milites. XI. 25.

Suicidium, pusilli animi documentum. XXX. 7, 8.

C. Sulpicius *Paterculus* Cos. cum A. Atilio; plures Siciliæ urbes capit. I. 24.

C. Sulpicius Gallus, legatus in Græciam & Asiam, acerbe agit cum Eumene. XXXI. 9, 6. & *cap.* 10.

P. Sulpicius *Galba*, præest classi Romanæ, ad observanda Philippi consilia missæ. VIII. 3, 6. Consul cum Cn. Fulvio, quo tempore Hannibal ad Romæ portas erat, persequitur Hannibalem. IX. 6 *seq.*

Naupactum Ætoliæ portum tenuit; *scil. quum ex consulatu Macedoniam provinciam obtinuisset, quæ ei dein per aliquot annos prorogata est. Fragm. hist.* 50. *T. V. p.* 68. & *ibi Adnot. in eo imperio* Æginam adgressus, Æginetas in servitutem redegit; quorum insula dein ab Ætolis Attalo vendita est. XXIII. 8, 9. cum classe ad Echinum venit a Philippo oppugnatum; ubi castra Philippi cum Dorimacho adgressus, a Philippo repellitur. IX. 42, 1 *sq.* Ex fœdere cum Ætolis, Ætoli terra rem gerebant, Sulpicius & Attalus mari. X. 41, 1.

Consul *iterum.* XVI. 24. *proconsul,* Macedonas ex faucibus Eordeæ expellit, & plurimos occidit. XVIII. 6, 7.

Sunes, Σύνεις, locus Siciliæ, prope Peloriadem promontorium; I. 11, 6. *Vulgo* Σηνεις *corrupte, quod latine* Senæ *expresserunt.* Εὐνεῖς *scribitur vulgo apud Diodor.*

Sunium, Σούνιον. XXXIV. 7, 13.

Superficies plana urbis, totidem capit domos, quot capit solum inæquale. IX. 21.

Superstitio, ad multitudinem coërcendam inventa. VI. 56, 9 *sqq.* apud alios vitio vertitur, apud Romanos rempublicam continet. 56, 6 *sq.*

Supplicatio Romæ, feriæ novem dierum, pro victoria navali de Antiocho. XX. 1, 1 *sq.*

Supplicia militaria apud Romanos. VI. 37 *seq.*

Supra Carcerem, locus in Sicilia, I. 53, 3 *sqq. Vide* Ercte.

Surrentium, promontorium Africæ, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Sus; *vide* Porcus, *&* Aper.

Susa, *τὰ Σοῦσα.* Vrbem Molo capit, arcem Diogenes defendit. V. 48, 13.

Susianæ, *τῆς Σουσιανῆς*, præfectus Diogenes. V. 46, 7. post eum Apollodorus. V. 54, 12. Susiana potitur Molo. 52, 4.

Sybaris, *ἡ Σύβαρις*, luxu superatur a Capua. VII. 1, 1.

Sybaritæ, *Συβαρῖται*, cum vicinis civitatibus, Iovi Homorio *s.* Homario communem ædem posuerunt. II. 39, 6.

Sycurium, *Συκούριον*, oppidum Thessaliæ. XXVII. 8, 15. *n.*

Syllanus; *vide* Silanus, *&* M. Iunius.

Syllium, *alias* Sylêum, *Σύλλιον, Σύλειον*, urbs Phrygiæ *sive* Pamphyliæ, in potestate Moagetæ, Cibyræ tyranni. XXII. 17, 11. *n.*

Sympathia æneorum vasorum in cuniculis suspensorum, cum strepitu in cuniculis hostium. XXII. 11, 12.

Synes; *vide* Sunes.

Synia, Συνία, operarum errore in edit. Gronov. & Ernest. pro Xynia, *quod vide.*

Syniris, exsul, Achæum impellit ad diadema & regium nomen sumendum. V. 57, 5. *Sed haud dubie mendosa ibi scriptura vulgata, &* Garsyeris *intelligendus legendusque. Vide Adnot.*

Syphax, Masæsyliorum Numidarum rex. XVI. 23, 6. *Σόφαξ, non Σύφαξ, constanter scribunt codd. nostri. vide* XIV. 1, 3. *n.* XV. 3, 5. *n.*

amore *Sophonisbæ* puellæ, Carthaginiensibus se adjunxerat. XIV. 1, 3 *sq. n.* 7, 6. a Scipione legationibus luditur. XIV. 1, 5 *sqq. & cap.* 2. castra ejus Lælius & Masanissa incendunt, & ingentem edunt cædem. XIV. 4. In urbem Abbam se recipit Syphax, ibique subsistit; XIV. 6, 12. 7, 1. precibus uxoris Pœnæ victus. 7, 6.

acie victum a Scipione Syphacem persequuntur Lælius & Masanissa. XIV. 8 *seq.* universum regnum ejus suo adjungit Masanissa. XV. 4, 3 *sq.* 5, 12 *sq.* Romæ in triumpho ducitur a Scipione, & mox in carcere moritur. XVI. 23, 6.

Syracusæ, *Συρακοῦσαι.* Syracusii, *Συρακούσιοι.* (*Confer* Dionysius, Agathocles, Hiero, Hieronymus *&c.*)

Syracusiorum certamina cum Mamertinis, Messanam obtinentibus. I. 8 *seqq.* inde bellum eorum cum Romanis, Mamertinos juvantibus. I. 11 *seq.* Syracusii Romanorum socii, ex fœdere cum Hierone. I. 16.

Syracusis L. Iunius subsistit, reliquam classem exspectans. I. 52. Syracusii eorumque socii, comprehensi fœdere Romanorum cum Pœnis. I. 62, 8.

Syracusios ad arma & ad libertatem vocat *Theodotus. Fragm. hist.* 66. Syracusæ oppugnantur ab Appio Claudio & M. Marcello; V. 5-9. & expugnantur. VIII. 37. & *Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom. V. p.* 32 *sqq.* ornamenta urbis, Romam

Romam translata; parum prudenti consilio. IX. 10.

Syracusas noctu adgressurus Nicias Athenienſis, defectu lunæ territus discessit. IX. 19. Syracusarum tyranni Agathocles & Dionysius, urbis splendidissimæ & opulentissimæ. XV. 35. Syracusiorum populus, coronans populum Rhodiorum; statua Rhodi ab Hierone dedicata. V. 88, 8.

Syria. *Vide nomina regum Syriæ, suo quemque loco. Antiochus, Demetrius, Seleucus.*

Syria cava; *vide* Cœlesyria.

Syrinx, fornicata ambulatio Alexandriæ. XV. 30, 6. 31, 3.

Syrinx, ἡ Σύριγξ, Hyrcaniæ urbs princeps, capta ab Antiocho Magno. X. 31.

Syrtis major, ἡ Μεγάλη Σύρτις; ibi sunt Philæni aræ. III. 39, 2.

Syrtis minor, ἡ Μικρὰ Σύρτις. I. 39, 2. *conf. Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7. Regio circumjacens, Byzacium vocatur & Emporia. III. 23, 2. XII. 1, 5. XXXII. 2, 1.

T.

Tabæ, Τάβαι, urbs Persidis; ubi insania correptus obiit Antiochus Epiph. XXXI. 11, 3.

Tabraca, urbs Africæ, Τάβρακα; *perperam vulgo* Τάβαρα. XII. 1, 2. *n.*

Tabulæ pictæ in expugnatione Corinthi corruptæ. XL. 7.

Tabulis æneis inscriptæ formulæ Fœderum. III. 26, 1.

Taburnus mons, τὸ Τάβυρνον. *Sic fortasse legendum* III. 100, 2. *pro vulgato* τὸ Λίβυρνον, *Liburnus.*

Tactici Commentarii Polybii *citantur* IX. 20, 4. *Vide Testimonia Veterum de Scriptis Polybii. Tom. V. p. 24 sq. & conf. Adnot. ad* VI. 26, 11.

Tænarum, τὸ Ταίναρον, promontorium Laconicæ, in mare Creticum prominens; eo usque cum exercitu Laconicam populabundus percurrit Philippus. V. 19, 15. Neptuni fanum in Tænaro diripit Timæus Ætolus. IX. 34, 9.

Tænia ante Istri ostium porrecta in mari; per mille circiter stadia; τὰ Στήθη. IV. 41, 1.

Tagæ, Ταγαί, (*si vera scriptura*) urbs in extrema Parthiene, prope Labum montem, qui Parthienen ab Hyrcania separat. X. 29, 3. *n.*

Taguria vulgo scribebatur, Ταγουρία, X. 49, 1. *n. quod in* Tapuria, Ταπουρία, *mutavimus. Confer* Tapyri montes.

Tagus, Τάγος, Hispaniæ fluvius; transit per Carpetanorum fines. III. 14, 5. circa Tagi ostium in Lusitania moratur Asdrubal, Gisconis fil. X. 7, 5. *n.* Asdrubal, Hannibalis frater, acie victus a Scipione prope Bæcula in agro Castulonensi, fugatusque, præter Tagum fluvium versus Pyrenæum se recepit. X. 39, 8. *n. Ibi* Tagum fluvium, *Polybii & Livii errore confusum cum alio minore, e Pyrenæo defluente, cui* Tec *nomen,*

nomen, putarunt nonnulli docti viri; in his Catrou & Rouillé *in* Hiſtoire Romaine, *Tom. VIII. p.* 471. *Sed nil opus erat ſolicitare conſtantem librorum omnium ſcripturam, quæ bene utique habet.*

Tagi fontes a Pyrenæo amplius 1000 ſtadiis abſunt; a fontibus usque ad oſtium, recta linea, ſunt 8000 ſtadia. XXXIV. 7, 5.

Talentum; *vide* Euboicum Talentum. *Pro* talentis Euboicis, *quæ* XXI. 14, 4. *nominantur, ponuntur* talenta optimi argenti Attici, quorum quodque non minus 80 libris Romanis pendat, XXII. 26, 19. *Eodem modo* XXII. 15, 8. *coll.* 13, 1.

pecuniæ ſignatæ æneæ ducenta talenta dono Achæis per Lycortam mittit Ptolemæus Epiph. XXIII. 9, 3.

Talentum pondo. IV. 56, 3. Lapides librarum 30, atque etiam talenti, *id eſt*, 60 *librarum*, e baliſtis jaculatus eſt Philippus. IX. 41, 8. lapides talentorum decem (*i. e.* 600 *librarum*) e tollenonibus ſuſpenſi Syracuſis, in ſambucas dejiciebantur. VIII. 7, 8 *ſqq.*

Talio non exigenda pro impiis facinoribus. V. 9, 6.

Tambrax, Τάμβραξ, urbs Hyrcaniæ. X. 31, 5 *ſq.*

Tanais fluv. ὁ Τάναϊς, Aſiam ab Europa diſterminat. III. 37, 3 *ſqq.* influit in Mæotidem Paludem, X. 48, 1. *n. cf.* XXXIV. 7, 12.

Tanais, fluvius *Aſiæ ſuperioris, in mare Caſpium ab Oriente influens*, inter quem & Oxum habitant Aſpaſiacæ Nomades; *confunditur a Polybio cum altero Tanai. Proprium hujus nomen Iaxartes eſt.* X. 48, 1. *n.*

Tannetis vicus, in Gallia Ciſalpina; in eum (εἰς τὴν Τάννητος καλουμένην κώμην) a Boiis incluſa eſt quarta legio Romana. III. 40, 13. *n.*

Tantaleum ſupplicium patiuntur Byzantii. IV. 45, 6.

Tapuria, Ταπουρία, Aſiæ regio inter Hyrcaniam & Bactrianam. *Sic ex Reiskii conject. ſcripſi pro* Taguria, Ταγουρία. X. 49, 1. *n.*

Tapyri (*s.* Tapuri) montes, τὰ Τάπυρα ὄρη, ad ortum Mediæ, haud procul a Caſpio mari: ipſa Media ad eos usque montes pertingit. V. 44, 5.

Tardius venire, levius interdum peccatum, quam maturius. IX. 14, 10.

Tarentum, ὁ Τάρας, τοῦ Τάραντος *&c.* colonia Lacedæmoniorum; unde multa & in urbe & in agro loca ejusdem nominis cum locis Laconicis. VIII. 35, 9. *Eſt* Tarenti porta Temenis. VIII. 27, 7. & ante eam, Hyacinthi tumulus. 30, 2. in urbe, Muſeum. 27, 11. 29, 1. in urbe ſepeliuntur mortui. 30, 6 *ſqq.* in urbe eſt via, βαθεῖα dicta, *id eſt*, profunda *vel* humilis. 31, 1. alia, σώτειρα. 36, 6. Portus urbis, & opulentia. X. 1.

Tarentini, οἱ Ταραντῖνοι, Roma-

Romanis bello Punico I. naves commodato præbent. I. 20, 14. Tarentum præsidio tenetur a Romanis. II. 24, 13. III. 75, 4. urbs proditur Hannibali. VIII. 26-36. *Conf.* III. 118, 3. *& Spicileg. ex lib.* VIII. *Tom. V. p.* 32. *num.* 1. Licius, Tarenti præfectus, in arcem se recipit, illamque tuetur. VIII. 32, 6. 34, 2. cives Romani in urbe trucidantur. 32, 9 *sqq.* cum Tarentinis benigne agit Hannibal. 33. urbem ab arce muro & fossa intercipit. 34 *sq.* ex portu, a Romanis obsesso per isthmum transvehi naves curat. 36. Bomilcarem, urbi a Romanis obsessæ auxilio venientem, orant Tarentini, ut cum classe decedere velit. *Spicileg. ex lib.* IX. *Tom. V. p.* 35 *sq.*

Tarentum recipitur a Fabio. X. 1. *& Fragm. hist.* 18. (*nam ibi utique* de Tarenti proditione *agi videtur; sed pro τρίτην πρᾶξιν fortasse feliciter τὴν πρᾶξιν legendum.*) Prodita est Romanis urbs, opera Heraclidis architecti. XIII. 4, 6.

Tarentini equites, in mercenariis Eleorum. IV. 77, 7. *n.* ab eis committitur prælium in pugna Philopœmenis cum Machanida. XI. 12, 6. 13, 1. in exercitu Antiochi in prima locantur acie. XVI. 18, 7.

L. Tarquinius, rex Romanorum. VI. 2, 10 *sqq.*

Tarracinensis populus, δῆμος Ταρρακινιτῶν, in ora Latii; antiquis Romanorum fœderibus cum Pœnis comprehensus. III. 22, 11. *n.*

Tarraco, Ταρράκων & Ταρράκων, portus Hispaniæ citerioris. X. 34, 1. *n.* navale Romanorum. *Fragm. hist.* 67. Tarracone hibernat Cn. Scipio. III. 76, 12. 95, 5. Ibidem cum exercitu & classe hibernat P. Scipio Afric. major. X. 21, 8. 34, 1 *&* 4. 40, 12.

Tarseium, Ταρσήϊον, oppidum ab occidente Carthaginis, memoratum in fœdere Romanorum cum Pœnis. III. 24, 2 *&* 4. *n.*

Tarseienses, Ταρσῆται. *Sic fortasse legendum* III. 33, 9. *pro vulgato* Θερσῖται. *Vide ibi Adnot.*

Tarsimenus lacus, ἡ Ταρσιμένη λίμνη, in Etruria; (*alias* Trasimenus.) III. 82, 9. *n.* Pugna ad Tarsimenum lacum. III. 84. III. 108, 9. V. 101, 3 *&* 6.

Taurini, Ταυρινοί, ad radices Alpium habitantes, contendunt cum Insubribus, subiguntur ab Hannibale, & urbs eorum princeps *Taurasia* expugnatur. III. 60. *n.* per eos Hannibal transiit Alpes. XXXIV. 10, 18. *Confer* Tauriscí.

Taurion, Peloponnesi rebus (sigillatim Corintho & Orchomeno) præfectus relictus ab Antigono, tutore Philippi. IV. 6, 4. 87, 8. VIII. 14, 2. post Antigoni mortem copiis suis succurrit Achæis adv. Ætolos IV. 6, 4. IV. 10 *seq. & cap.* 19, 7 *sq.* tum præsto est Philippo. IV. 80, 3.

Taurionem apud Philippum calu-

calumniatur Apelles, non obtrectando, sed laudando. IV. 87, 1 *sqq.* cum cetratis, quibus alias Leontius præfuerat, Taurion in Triphyliam mittitur a Philippo. V. 27, 4. negligens est in mittendis auxiliis Arato adv. Ætolos. V. 92, 7. 95, 5. cum Arato ad Ætolos mittitur a Philippo, de pace acturus. V. 103, 1 *sq.*

Taurionis opera Aratum veneno interficit Philippus. VIII. 4, 2. pravis consiliis Taurion corrupit Philippum. IX. 23, 9.

Tauriſci, Ταυρίσκοι, habitant ab eo Alpium latere, quod campos Circumpadanos spectat. II. 15, 8. *n.* *(Iidem cum* Taurinis. *vide ibi Adnot.)* Braccati & leviori sago induti prodeunt in aciem, sicut Insubres. II. 28, 7. frontem aciei tenent in prælio adv. Romanos. II. 28, 4. atrociter pugnant. 30, 6.

Tauriſci Norici, *οἱ* Ταυρίσκοι *οἱ* Νωρικοί, circa Aquilegiam; in eorum finibus sunt divites aurifodinæ. XXXIV. 10, 10 *sqq.*

Taurum amentato jaculo venando confecit juvenis rex Ptolemæus Epiph. XXIII. 1, 9. *Conf.* Bos.

Taurus æneus Phalaridis, Agrigento Carthaginem translatus. XII. 25.

Taurus mons, ὁ Ταῦρος. Asia cis Taurum potitur Attalus; quam ei rursus adimit Achæus, qui regis titulum in ea regione sumit. IV. 2, 6. IV. 48.

Taurus mons, finis Cappadociæ. *Fragm. hist.* 10 & XXXIV. 13, 4. *ubi in vers. lat. pro* a montibus Cappadociæ *scribi debuit* a finibus Cappadociæ.

Latissime porrigitur Taurus in Superiorem Asiam, ut ex eo aquæductus subterranei ducti sint usque in Parthiam. X. 48, 4. *n.*

universa cis Taurum Asia, usque ad Halyn fluvium, excedere cogitur Antiochus. III. 3, 5. XXI. 11, 8. 14, 3. XXII. 26, 5.

Taygetus, τὸ Ταΰγετον ὄρος, mons Arcadiæ. XXXIV. 10, 15.

Teanitæ, Τιανῖται, *rectius* Τεανῖται, cives *Teani Sidicini*, oppidi Campaniæ, a septemtrione Capuæ. III. 91, 5.

Tectosages Galli, Γαλάται Τεκτόσαγες. V. 53, 3. *n.* 77, 2. *n.* 78, 6. dolo & perfidia circumvenire Cn. Manlium Consulem conantur. XXII. 22. *Confer* Ægosages, *&* Rigosages.

Tegea, ἡ Τέγεα, ἡ τῶν Τεγεατῶν πόλις, urbs Arcadiæ, prope fines Argolidis & Laconicæ; unde Spartanorum incursionibus perpetuo obnoxia. V. 92, 8 *sq.* *Vide Adn. ad* V. 17, 1. *Cives* Τεγεάται *vel* Τεγεᾶται. *Mendose vero, pro* Τεγεατῶν, *vulgo scriptum erat* Ἐλεατῶν. V. 17, 1. Τεγεάτην *vero ex Vrsini conjectura vulgo ediderant, pro* Αἰγεάτην, *quod dabant mssti,* XXXIII. 1, 3. *n.* Ager Tegeæ, ἡ Τεγεᾶτις *vel* Τεγεάτις. XVI. 17, 4.

Tegeam,

Tegeam, cum Achæis & Ætolis fœderatam, præripit Cleomenes. II. 46, 2. eam oppugnat capitque Antigonus cum Achæis. II. 54. & cives humaniter tractantur. 56, 13. Tegeæ adv. Lacedæmonios castra locat Philippus. IV. 22, 3. 23, 4 *sqq.* Megalopoli per Tegeam Argos venit Philippus. 82, 1.

Tegeam occupat Lycurgus, rex Spartanorum; sed, arce frustra obsessa, domum redit. V. 17, 1 *sq.* (*ubi vulgo* Ἐλεατῶν *legebatur, perperam.*) Tegeam certo die in armis convenire omnes Achæos jubet Philippus. V. 17, 9. ipse Argis, secundis castris, Tegeam venit, indeque Spartam properat. 18, 1 *sqq.* 22, 2. Messenii fero Tegeam venientes, inde per finem Argivorum Laconicam petierunt. V. 20, 2 *sq.* Philippus cum exercitu ex Laconica Tegeam redit; inde rursus per Argos Corinthum abit. V. 24, 7 *sqq.*

de Situ Tegeæ, præter loca jam citata, confer XVI. 17. *ubi, inter alia, vs.* 3. *memoratur* Tegeatis porta Messenæ urbis, πύλη Τεγεάτις, & *vs.* 4. *docetur*, inter Messeniam & Tegeæ agrum interjectum esse agrum Megalopolitanum & Laconicum.

Tegeam, victo Machanida, capiunt Achæi, duce Philopœmene. XI. 18, 7 *sqq.* Philopœmen, literis ad omnes Achæorum civitates datis, omnem juventutem eodem die Tegeam convenire jubet, Laconicam incursurus. XVI. 36 *seq.*

Tegeæ Legati Romani conciliare student Achæos cum Spartanis. XXXVIII. 3, 3 *sqq.*

Tegulæ argenteæ in regia Ecbatanis. X. 27, 10. *Conf. Adn. ad* IV. 52, 7.

Teii, Τήϊοι, *cives urbis Teos* (Τέως) *Ioniæ*, tradunt se Attalo. V. 77, 5.

Teium, Τήϊον, (*alias* Tius, *&* Tium) *Bithyniæ. s. Paphlogoniæ* urbs ad Pontum; eam Pharnaces ex pacis lege reddere jubetur Ariarathi, (*ni potius* Eumeni;) eamdem aliquanto post Eumenes Prusiæ tradit. XXVI. 6, 7. *n.*

Telamon, Etruriæ oppidum, ὁ Τελαμών. II. 27, 3. ubi ingenti prælio a Romanis cæduntur Galli. 27-31.

Τέλη, phalangis; *id est*, variæ cohortes, in quas phalanx dividitur. XI. 1, 6. *n.* 15, 2.

Teleas; per eum ab Antiocho M. pacem petit Euthydemus, rex Bactrianæ. XI. 34.

Telecles, Ægeates, Achæorum legatus Romam, deprecans pro exsulibus. XXXII. 7, 14. rursus XXXIII. 1, 3 *sqq.*

Teledamus, Argivus, immerito proditor adpellatus a Demosthene. XVII. 14, 3.

Telemnastus, Cretensis, Persei legatus ad Antiochum. XXIX. 3, 8.

Telemnastus, *nescio an idem cum superiori*, Gortynius Cretensis, Antiphatis pater. XXXIII. 15, 1. bello adversus Nabidem Achæis auxilia Cretensium adduxerat. 15, 16.

Tele-

Telephus, Rhodiorum legatus ad consulem Rom. & ad Perseum. XXIX. 4, 4.

Telmissus, Τελμισσός, Lyciæ s. Cariæ urbs *maritima*, *cum portu*, Eumeni a Romanis data. XXII. 27, 8. *n.* & *vs.* 10.

Telocritus, Achæorum legatus ad Attalum, nuncians honores Eumenis restitutos. XXVIII. 10, 7.

Telphusa, Τέλφουσα, (*semel in codd. nostris* Θέλφουσα, Thelphusa, II. 54, 12. *n.*) oppidum Arcadiæ, prope fines Eleorum; Antigono se tradit, (*postquam ab Ætolis vel ab Eleis, puto, fuisset intercepta.*) II. 54, 12. ab Olympia, per viam quæ Heræam ducit, profectus Philippus, primo Telphusam venit, deinde Heræam. IV. 77, 5. *n.*

Euripidas Ætolus, dux Eleorum, Gorgum capit, *rectius* Gortynam, τῆς Τελφουσίας, in finibus Telphusiorum. IV. 60, 2 *sq. n.* Stratum oppidum, ab Eleis relictum, Telphusiis restituit Philippus; τοῖς Τελφουσίοις. IV. 73, 2.

Temenis porta Tarenti, αἱ Τημενίδες πύλαι. VIII. 27, 7. 30, 2.

Temenopolis, ἡ ἐν Τεμένει πόλις, urbs Phrygiæ, Moagetæ subjecta. XX. 17, 11. *n.*

Temesia, opp. Bruttiorum, ἡ Τεμεσία. *Spicileg. ex lib.* XIII. *T. V. p.* 39.

Temnus, Τῆμνος, urbs Æolidis; templum Cynii Apollinis prope eam diripit crematque Prusias. XXII. 25, 12. *n.*

Temnitæ, Τημνῖται, cum Achæo se tradidissent, tradunt se Attalo. V. 77, 4. *n.*

Tempe Thessalica, τὰ Τέμπη. XVIII. 10, 1 *sq.* 16, 1. 19, 1. 31, 4. XXIII. 4, 3.

Tempestas immanis. *Fragm. gramm.* 49. *Confer* Naufragium.

Templum; *vide nomina Deorum*, Apollo, Diana, Iupiter *&c. tum* Delphi, Delus, Olympia, *& simil.*

templa & deorum ornamenta delere, hominis furentis est. V. 11, 4.

Tempus & occasio præceps. V. 7, 4. temporis opportunitas in omnibus rebus dominatur, sed præsertim in bello. IX. 15, 1. X. 43, 2.

temporum rationes notæ esse debent imperatori. IX. 14, 6 *sqq. & cap.* 15. temporis male observati exempla. IX. 17 *seq.*

tempora tria diversa in omni corpore, civitate, opere, distinguenda: crescendi, vigendi, senescendi. VI. 51, 4.

Tenedus, Τένεδος. XVI. 34, 1. XXVII. 6, 15.

Tentoria quomodo figantur in castris. VI. 27.

C. Terentius *Varro*, Consul. III. 106, 1. V. 108, 10. cum collega L. Æmilio junctas habet legiones. III. 107. alternis diebus cum collega imperium habet, & ab illo, consilium pugnandi ad Cannas improbante, pro sua imperitia dissentit. III. 110. ardet pugnandi studio. 112. aciem instruit.

ſtruit. 113. lævum cornu tenet. 114, 6. e quatuor ducibus Romanis ſolus vivus evadit e pugna Cannenſi, fœdi animi homo. 116, 13.

L. Terentius, unus e decem legatis T. Quintio adjunctis, ad regem Antiochum mittitur. XVIII. 31, 3. Lyſimachiæ convenit regem. 33, 1 *ſq. n.*

Termeſſus, Τερμησσὸς, urbs Pamphyliæ, *aliis Piſidiæ.* XXII. 18, 4. *cf. Adn. ad vs.* 2. Termeſſenſes, Τερμησσεῖς, Iſiondam urbem diripiunt & arcem obſident: litem componit Cn. Manlius. XXII. 18.

Terra habitata, in tres partes diviſa. III. 37. Timæum, qui illam diviſionem ad omnem terrarum orbem refert, inſcitiæ accuſat Polybius. XII. 25, 7. *n.*

terræ boreales & auſtrales incognitæ. III. 38, 1 *ſqq.*

Terræ imago præfertur in pompa Antiochi Epiph. XXXI. 3, 15.

Terræ motus Rhodios adfligit, felici eventu. V. 88 *ſeq.*

terræ motum indicat aëris tranquillitas in Liparis. XXXIV. 11, 19 *ſq.*

Terror Panicus, *vide* Panicus terror.

Teſſeræ nocturnæ in caſtris Romanor. VI. 34, 7 *ſqq.* teſſellæ vigiliarum. 35, 6 *ſqq.*

teſſera duplicata, ſignum duplicatum, παρασύνθημα, διπλοῦν σύνθημα. IX. 17, 9.

Teſtes male fidi, aures. IV. 40, 3.

teſtes falſi in caſtris, fuſte percuſſi. VI. 37, 9.

Teſtudines aggeſtitiæ, foſſis complendis. IX. 41, 1 *ſqq.*

teſtudine faſtigiata & imbricata capitur urbs Heracleum in Perrhæbia. XXVIII. 12.

Tetrapyrgia, ἡ Τετραπυργία, locus in Cyrenaica. XXXI. 26, 11.

Teuta, uxor Agronis, regis Illyriorum, mortuo marito in regnum ſuccedit. II. 4. maria infeſtat, & omnes populos hoſtes declarat. II. 4 *ſeq.* in Epirum lembos & terreſtres copias mittit; &, capta Phœnice, agroque direpto, pacem & fœdus facit cum Epirotis & Acarnanibus. II. 6.

Mercatores Italicos vexari necarique ab Illyriis patitur; Iſſam obſidet; Romanorum legatis ſuperbe reſpondet; juniorem ex legatis, qui libere ei repoſuerat, in itinere occidendum curat. II. 8. plures, quam antea, lembos verſus Græciam emittit; Dyrrhachium capit; Corcyram obſidet. 9. & in deditionem recipit. 10, 8.

apud Teutam accuſatus Demetrius Pharus, & ab ea ſibi timens, Romanis, ad bellum Illyriis inferendum venientibus, Corcyram prodit. II. 11, 4. Teuta, ab Iſſæ obſidione depulſa a Romanis, cum paucis Rizonem ſe recipit. II. 11, 6. Pacem petit a Romanis, & duris conditionibus impetrat. II. 12.

Thalamæ, χωρίον ὃ καλοῦσι Θαλάμας, caſtellum Elidis,

(*in Achaiæ & Arcadiæ confinibus*) deditione captum a Philippo cum ingenti præda. IV. 75, 2. 84, 2. 11.

Thalamæ, *αἱ Θαλάμαι*, oppidum Laconicæ, ab occasu hiberno Spartæ. XVI. 16, 3 & 8.

Thasus, *ἡ Θάσος, insula maris Ægæi prope Thraciæ oram*, cum urbe cognomine, quæ *ἡ τῶν Θασίων πόλις* vocatur XV. 24, 1.

Thasios, amici cum essent, violata fœderum fide subegit Philippus. XV. 24. liberantur Thasii a Romanis. XVIII. 27, 4. 31, 2. *adde* 33, 1.

Theætetus, Rhodiorum legatus ad decem legatos Romanos post bellum Antiochicum. XXIII. 3, 2 & 7. ei non placet, ut Persei rebus se immiscent Rhodii. XXVII. 11. Romanis favet. XXVIII. 2, 3. 14, 3. accessione Genthii ad Persei partes terretur. XXIX. 5, 2.

classis præfectus, legatus missus Romam petendæ societatis caussa. XXX. 5. in ea legatione Romæ senex moritur. XXX. 19, 1 *sq.*

Thearces, Clitorius, proditor; suppositicius filius militis Orchomenii. II. 56, 9.

Thearidas, Achæorum legatus Romam in caussa Deliorum. XXXII. 17, 1. *ubi in lat. vers. nomina legatorum*, Thearidas & Stephanus, *per errorem omissa sunt.* Rursus Romam mittitur, ad rationem reddendam facinoris, in Aurelium legatum Romanum admissi. XXXVIII. 2, 1 *sq.* & *vs.* 11.

Theatrum scenicum Alexandriæ, *τὸ Διονυσιακὸν θέατρον.* XV. 30, 4 & 6.

Thebæ, Thebani; *Θῆβαι, Θηβαῖοι. Confer* Bœoti.

Thebani, post pugnam Leuctricam principatum Græciæ sibi vindicantes, arbitrium contentionis cum Lacedæmoniis permittunt Achæis. II. 39, 8 *sqq. Conf.* Epaminondas. Thebanorum arx Cadmea, per dolum capta a Phœbida Lacedæmonio. IV. 27, 4. Thebani, medico bello, præ formidine hostibus se adjunxerunt. IV. 31, 5. in Thebanos Alexander, statim post susceptum regnum, iram exercuit; sed loca tamen sacra non violavit. IV. 23, 8. V. 10, 6. IX. 28, 8.

Reipub. Thebanæ forma nil præcipui habuit; gloriam suam illa non nisi virorum nonnullorum virtuti (Epaminondæ præsertim, & Pelopidæ) debuit. VI. 43.

Thebanorum alii Romanis tradendam urbem censent, alii in societate Persei manendum. XXVII. 1, 7 *sqq.* urbem Romanis tradunt. 2, 4 *sq.* frustra solicitantur a Perseo. *cap.* 5. *& ibi Adn. ad vs.* 3.

bello Achaico Thebani omnes patria profugiunt. XL. 3, 10.

Thebæ Phthiæ *vel* Phthioticæ, *αἱ Φθιώτιδες καλούμεναι Θῆβαι*, in Thessalia. Situs urbis. V. 99, 2 *sqq.* Cum in

mani-

manibus esset Ætolorum, eam oppugnat Philippus. 99, 6 *sqq.* captam, Macedonicis civibus frequentat, & Philippopolin, Φιλίππου πόλιν, pro Thebis, adpellat. 100.

Eamdem a Philippo repetunt Ætoli. XVII. 3, 13. 8, 9. XVIII. 20, 3 *sqq.* 30, 7. Prope eam castra ponit T. Quintius. XVIII. 2, 3. *ubi nunc* Thebæ *vocatur.*

Thebes campus, τὸ Θήβης πεδίον, in Asia. XVI. 1, 7. *n.* XXI. 8, 13.

Thelphusa; *vide* Telphusa.

Themison, præfectus equitum in Antiochi exercitu in Cœlesyria. V. 79, 12. 82, 10.

Themistes, dux Alexandrensium Troadis, Gallos ex Troade ejicit. V. 111, 4.

Themistocles, Athenienſis, sua virtute remp. sustentavit. VI. 44, 4.

Themistocles castella, quibus ab Achæo fuerat præfectus, Attalo tradit. V. 77, 8.

Theodectes, sodalis Diæi, bello Achaico. XL. 4, 9.

Theodoridas Sicyonius, Achæorum legatus ad Ptolemæum Epiph. XXIII. 1, 6. rogatur a Ptolemæis fratribus, ut conductitios milites ipsis adducat. XXIX. 8, 6.

Theodorus, Bœotus, celebris tibicen. XXX. 13, 3.

Theodotus, Ætolus, Cœlesyriæ præfectus nomine regum Ægypti, a Ptolemæo Philopat. ad Antiochum Magnum transire cogitat. V. 40, 1 *sqq.* Gerra & Brochos interjectasque Cœlesyriæ fauces præsidio Ægyptiaco occupatas tenet, & contra Antiochum defendit. V. 46, 3 *sq.* Cœlesyriam Antiocho prodit, & Tyrum ac Ptolemaidem urbem ei tradit. V. 61 *seq.* ei Antiochus, hibernatum Seleuciam profectus, Cœlesyriæ custodiam committit. 66, 5.

præest selectæ manui militum in exercitu Antiochi, quorum plerique argyraspides erant. V. 79, 4. ante pugnam ad Raphiam, Ætolica audacia in castra hostium noctu se confert, Ptolemæum occisurus; cujus loco obtruncat medicum, & salvus ipse redit. V. 81.

Lagoræ adest, muros Sardium conscendenti. VII. 16, 2. 18, 1 & 8.

Theodotus Hemiolius *cognomine,* Ἡμιόλιος. (*forsan a corporis proceritate, quasi* statura viri cum dimidio; *qua ratione Prusias* ἥμισυς ἀνὴρ *vocatur* XXXII. 2, 1. *quasi* dimidiatus vir, *a staturæ brevitate.*) Dux copiarum Antiochi Magni, adversus Molonem rebellem in superiorem Asiam missus, parum proficit. V. 42, 5. 43, 7.

in Cœlesyriam cum exercitu mittitur. V. 59, 2. denuo, anno sequenti, ab Antiocho in Cœlesyriam præmissus cum Nicarcho; V. 68, 9. (*conf.* 79, 5.) Nicolaum Ptolemæi ducem statione depellit. 69. cum Nicarcho præest oppugnationi urbis Rabbatamana. 71, 6 *sqq.* cum eodem præest phalangi in

pugna ad Raphiam. 79, 5. hortatur milites. 83, 3. Legatus de pace mittitur ad Ptolemæum. 87, 1.

Theodotus, *Molossus (ut videtur) Epirota*, A. Hostilium Consulem, per Epirum proficiscentem, Perseo in manus tradere molitur. XXVII. 14. Molossorum gentem ad Persei partes abstrahit. XXX. 7, 2.

Theodotus, Pheræus Thessalus, patria exsul, Romam legatus initio belli Philippici. XVII. 10, 10. *n.*

Theodotus, (*ut quidem vulgo editum erat* Rhodius,) classis præfectus, Romam legatus. XXX, 5, 4. *Sed ibi ex mss. tis verum nomen* Theætetus *restituimus.*

Theogiton, Ætolus, immerito proditor vocatus a Demosthene. XVII. 14, 4.

Theognetus, Abydenus. XVI. 33, 4 *sq.*

Theôn ochema, Θεῶν ὄχημα, mons Africæ, ad mare Atlanticum. *Spicileg. ex lib.* XXXIV. *num.* 7.

Theophanes, Rhodiorum legatus ad Achæos, auxilia potens ad bellum Creticum. XXXIII. 15, 1.

Theophilisçus, præfectus classis Rhodiæ, sociæ Attali, in pugna ad Chium cum Philippo. XVI. 3 *seqq.* ex vulneribus moritur, vir prudens & fortis. *cap.* 5, 4 *sqq. & cap.* 9.

Theophrastus quæ de Locrensibus scripsit, reprehendit Timæus. XII. 12, 5.

Theopompi, historiarum scriptoris, inconstantia, & maledicentia in Philippum, Amyntæ filium. VIII. 11-13. Res Græciæ scribere orsus est Theopompus, ubi desiit Thucydides. 13, 3. *Citatur* Liber XLIX historiarum ejus. VIII. 11, 5.

ejus dictum, de usu & experientia, optima rerum omnium magistra. XII. 27, 8 *sq.* fabulam pro vera narrat, umbræ expertes reddi eos qui Arcadicum Iovis templum intrassent. XVI. 12, 7.

Theopompus, tibicen. XXX. 13, 3.

Theoprosopon, Θεοῦ πρόσωπον, *quasi* Dei facies; *promontorium* Phœniciæ, *inter Tripolin &* Botryn. V. 68, 8. *De ejus situ confer art.* Berytus.

Theris, ab Antiocho Epiphane ad Ptolemæum (*minorem, ut videtur*) missus. XXVIII. 17, 12.

Therma; urbs Ætoliæ. *Vide* Thermum. *Adde mox* Therme.

Thermæ Himerenses, αἱ Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι, Siciliæ oppidum. I. 24, 4.

Therme *vel* Therma, ἡ Θέρμη, Siciliæ oppidum, (*idem, ut videtur, cum superiori.*) I. 39, 13.

Thermicus conventus; *vide* Thermum.

Thermopylas fossis, vallo & præsidiis intercipiunt Ætoli, Philippum transitu prohibituri. X. 41, 5. *Conf.* Pylæ.

Thermum, Thermus, & Therma;

ma; τὸ Θέρμον, ὁ Θέρμος, τὰ Θέρμα, ὁ ἐν τοῖς Θέρμοις τόπος, oppidum Ætoliæ. V. 6, 6. *n.* 7, 6. *n.* 8, 1. *n.* & 8, 3. *n.* *Cives* Θέρμιοι, Thermii. V. 8, 4.

est loco arcis munitissimæ, quo Ætoli pretiosissimum rerum omnium adparatum conferunt, cum securitatis causa, tum ob annui mercatus & comitiorum celebritatem. V. 8, 4 *sqq.* templum ibi est Apollinis dives. XI. 4, 1.

Thermum raptim expeditionem suscipit Philippus, oppidumque & templum spoliat, evertit & comburit, iræ ob Dium ab Ætolis vastatum nimis indulgens. V. 7-11. V. 17, 5. VII. 13, 3. IX. 30, 2. rursus Thermum reversus Philippus, quæ prius intacta reliquerat, disturbat & diffringit. XI. 4, 1.

de Thermico conventu, & *de* festorum solennibus, Thermi peragi solitis, *præter* V. 8, 5. *confer* XVIII. 31, 5. *n.* & XXVIII. 4, 1.

L. Thermus, legatus Romanorum in Ægyptum, ad restituendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXIII. 5, 6.

Therſitæ, Θερσῖται, (forsan Ταρσῆται, Tarseienses) ex Hispania in Africam transducti ab Hannibale. III. 33, 9. *n.*

Thesmophorium, τὸ Θεσμοφορεῖον, Cereris & Proserpinæ ædes Alexandriæ. XV. 29, 8. 33, 8.

Thespienses, Θεσπιεῖς, Bœoti, per legatos patriam suam tradunt Romanis. XXVII. 1, 1 *sq.*

Thessalia, Θετταλία; Thessali, Θετταλοί. *Confer* Larissa, Pharsalus, Thebæ Phthiæ, & *alia urbium Thessaliæ nomina.*

usque in Thessaliam penetraturus videbatur Cleomenes. II. 52, 7. Thessali, fœdere Antigoni cum Achæis comprehensi. IV. 9, 4. licet suo jure vivere deberent, tamen non minus, quam Macedones, regio imperio erant subjecti. IV. 76, 2. a Philippo, Amyntæ filio, subjugati. IX. 28, 3.

captis Thebis Phthiis, quæ Ætolis paruerant, res Thessaliæ in tuto collocavit Philippus. V. 99 *seq.* *de* Philippo in Thessalia, *adde* IV. 57, 1. 66, 5 *sq.* Philippus, quo tempore ex Epiri faucibus propere se recepit, plurimas Thessaliæ urbes diripuit. XVII. 3, 9. *n.*

Thessalos liberos renunciant Romani. XVIII. 29, 5. 30, 5. *coll. c.* 21, 3 *sqq.* & *vs.* 9. Thessali apud Romanos repetunt urbes a Philippo per bellum Antiochicum sibi ereptas. XXIII. 4, 2. 6, 3. ea controversia disceptatur ad Tempe Thessalica, judice Q. Cæcilio. 4, 2.

Thessali, ære alieno pressi, ad Ætolorum exemplum novas tabulas poscunt. *Fragm. hist.* 68.

Thessali equites, in acie fortissimi, extra aciem ad viritim pugnandum inertes. IV. 8, 10.

Theſſalonica, Θεσσαλωνίκη, urbs Macedoniæ; ubi coram Q. Cæcilio, legato Romano, diſceptatur cauſſa inter Eumenem & Philippum, de urbibus Thraciæ. XXIII. 4, 4. 11, 2. Theſſalonica Rhodum proficiſcuntur legati Perſei & Genthii. XXIX. 3, 7. Theſſalonicam tendit Via Ignatia. XXXIV. 12, 8.

Theſtia, oppidum Acarnaniæ ſ. Ætoliæ. *Cives* Θεστιεῖς, Theſtienſes. V. 7, 7.

Thetidium, Θετίδιον, in agro Pharſalico. XVIII. 3, 6. 4, 1.

Theu-proſopon; *vide* Theoproſopon.

Thoas, Ætolus, Antiochum adierat, & Ætolos ad ſocietatem cum eo faciendam incitaverat. XXII. 14, 13. cum Romani ſibi tradi poſtulant ab Antiocho. XXI. 14, 7. *n.* XXII. 26, 11, traditus Romanis, præter ſpem liberatur per legationem Pantaleontis & Nicandri. XXVIII. 4, 11. ingratum ei animum exprobat Pantaleon, & Ætolos in eum concitat, qui lapidibus hominem petunt. 4, 9 *ſqq.*

Thoas *alius*, internuncius inter Dinonem Rhodium & Perſeum regem. XXX. 8, 5 *ſqq.*

Thracia, ἡ Θρᾴκη. Thraces, Θρᾷκες.

cum Thracibus ſi ſociare ſe vellent Byzantii, poſſent Græcos omnes commercio Pontico excludere. IV. 38, 6. Thracia circumcirca cingit Byzantiorum agrum, a mari ad mare; & continuis bellis Byzantios premunt Thraces. IV. 45. Thraces ad Helleſpontum habitantes ſubiguntur a Gallis. IV. 46, 2.

Thraciæ ora prope Cherſoneſum, in regum Ægypti erat poteſtate. V. 34, 8. Eadem loca, dein a Philippo occupata, ſibi vindicavit Antiochus Magnus, e Seleuci jure ad Syriæ reges pertinere ea contendens. XVIII. 34 *ſeq.* *Confer* Lyſimachia; Ænus; Maronea.

Thraces, cum Gallis, in exercitu Ptolemæi Philopat. duce Dionyſio Thrace. V. 65, 10. in exercitu Antiochi Magni. V. 79, 6.

in Thracia mortuus eſt Antiochus *neſcio quis*, qui Logbaſi Selgenſi, hoſpiti ſuo, Laodicen educandam reliquerat, Mithridatis filiam, quæ deinde Achæo nupſit. V. 74, 5.

Thraces minantur Macedoniæ. X. 41, 4.

in Thracia corpus quoddam erat coloniarum Athenienſium & Chalcidenſium, quarum præcipua Olynthus; eas in ſervitutem redegit Philippus Amyntæ filius. IX. 28, 2 *ſq.* Eædem, & græcæ omnes in Thracia civitates, libertate donantur a Romanis. XVIII. 27, 2. 31, 2. Cherſoneſus autem & Lyſimachia, cum aliis nonnullis caſtellis, & agro Thraciæ, quæ Antiochi fuerant, Eumeni dantur. XXII. 27, 9.

de Thracicis urbibus contendunt Eumenes & Philippus, judicibus Romanis. XXIII. 4, 4. 6, 1. 11, 2. maritimis Thraciæ caſtellis, locis & urbibus

bibus decedere jubetur Philippus. XXIII. 11, 4. adv. Thraciæ regulos ad Propontidem, auxilia Byzantiis promittit Philippus. XXIII. 14, 12. Thraciæ urbibus maritimis excedit tandem Philippus; & Thracibus mediterraneis bellum facit. XXIV. 6.

Thranitæ, supremus remigum ordo. XVI. 3, 4. *n.*

Thraseas, pater Ptolemæi, ducis Ptolemæi Philopatoris. V. 65, 3.

Thrato, de medio sublatus Syracusis. VII. 2, 1.

Thrasylochus, Messenius, Philiadis filius, immerito proditor adpellatus a Demosthene. XVII. 14, 3.

Thronium, τὸ Θρόνιον, ad sinum Maliacum; XVII. 9, 3. ex adverso Echini. IX. 41, 11.

Thronienses, Θρονιεῖς. *ibid.*

Thucydidis historia ubi desinit, inde incepit Theopompus. VIII. 13, 3.

Thule, insula supra Britanniam, ἡ Θούλη. XXXIV. 5, 3 *sq.*

Thuria, ἡ Θούρια, *rectius* Θουρία, Messeniæ urbs, cujus cives a Messeniis divelluntur, & separatim in fœdus Achaicum recipiuntur. XXV. 1, 2. *n.*

Thurii, Θούριοι, urbs maritima Magnæ Græciæ. X. 1, 4. *conf. Spicil. ex lib.* VIII. *num.* 1. *T. V. p.* 32.

Thurium; *vide* Thyreum.

Thyatira, τὰ Θυάτειρα, *Lydiæ* urbs, ditionis Pergamenæ. XVI. 1, 7. XXXII. 25, 10. *quo posteriori loco, perperam cum Valesio græca verba ἀπῆρεν ἐπὶ Θυατείρων vertimus* Thyatira navibus contendit; *cum nude oporteret,* Thyatira contendit, abiit, *vel* castra transtulit; *est enim mediterraneum oppidum Thyatira.*

Thyestes, civis Lacedæmonius, Macedonibus favens, occiditur a factione Ætolica. IV. 22, 11.

Thynni pisces. XXXIV. 2, 14. *& cap.* 8.

Thyreum, Thyræum, Thyrium, Thurium, Acarnaniæ oppidum; Θύρεον, Θύραιον, Θύριον, Θούριον. IV. 6, 2. *n.* XVII. 10, 10. *n.* XXVIII. 5, 1. *n.* Thyreum occupare tentant Ætoli. IV. 6, 2 25, 3. Nicomachus, Acarnan, ex iis qui Thurio profugerant. XVII. 10, 10. *n.* Thurii concilium Acarnanum cogitur Popillio, Romanorum legato. XXVIII. 5, 1.

Thyrienses *vel* Thurienses, Θυριεῖς *vel* Θουριεῖς. XXII. 12, 4. *n.*

Tiberis fluvius, ὁ Τίβερις, *gen.* Τιβέριδος. VI. 55, 1. *&* Τιβέριος, XXXI. 20, 11. 22, 7. *&* Τιβέρεως. XXXV. 2, 4.

pontem Tiberis solus tuetur Cocles Horatius. VI. 55, 1. legati a populis Romam missi, cum quibus bellum gerebatur, trans Tiberim tendere jussi. XXXV. 2, 4.

Tiberius; *vide* Claudius, *&* Sempronius.

Tibiam & rhythmum non sine caussa Lacedæmonii & Cretenses ad bellum, loco tubæ, ad-

hibuerunt. IV. 20, 6. similiter Arcades ad tibiæ modulos ordine incedere adsuefiebant. II. 21, 12.

Tibœtes, Τιβοίτης, (*perperam olim* Tibites) patruus Prusiæ, in Macedonia exsul, adv. Prusiam excitatur a Byzantiis. IV. 50, 1 *&* 8 *sq.* cujus adventum metuit Prusias. 52, 9. sed ille moritur in itinere. 51, 7.

Tibure, *ἐν τῇ Τιβουρίνων sive* Τιβουρηνῶν *πόλει*, impune vivere licet civi Romano, qui capitis reus in spontaneum exivit exsilium. VI. 14, 8.

Tichos, Τεῖχος, castellum Dymæorum munitissimum, prope Araxum promontorium, ab Hercule olim exstructum, occupatur ab Eleis, duce Euripida. IV. 59, 4. Philippo obsidenti traditur a præsidio Eleorum. IV. 83, 1 *sqq.*

Ticinus fluvius Galliæ Cisalpinæ, *ὁ Τίκινος*; exit e lacu Verbano. XXXIV. 10, 20. eum trajicit P. Scipio. III. 64, 1. *n.* ad Ticinum, inter Padum & Ticinum, prælio equestri fugantur equites Scipionis ab Hannibale. III. 65. *ubi vide Adn. ad vs.* 1.

Tigris fluvius, *ὁ Τίγρις*. V. 46.

Seleucia ad Tigrim. V. 45, 3. 48, 15. in Tigri fluvio perit magna pars exercitus Antiochi, duce Xenoeta. V. 57, 4 *sqq.* secundum Tigrin progredi cum exercitu, Antiocho suadet Hermeas; V. 51, 4. sed is, hortante Zeuxide, Tigrim trajecit. 51, 5 *sqq.* 52, 2.

Timæus, historicus, Tauromenites Siculus. XII. 6, 7. ubi ejus historia desinit in Pyrrhi rebus, ibi Polybius suam incepit. I. 5, 1. III. 32, 2. Timæi ignoratio locorum circa Padum. II. 16, 15.

levis vir ingenii; de Africa & de Corsica futilia multa prodidit. XII. 3 *seq.* de Locrorum origine dissentit ab Aristotele. XII. 5 *seqq.* 11 *seq.* temere Aristotelem probris infectatur. XII. 9. *&* *cap.* 24, 2. miram diligentiam in Chronologia adfectat. XII. 12.

conviciis infectatur Democharem historicum; XII. 13 *seq.* Agathoclem, Syracusarum regem; 15. Ephorum & Callisthenem, historicos; 23. Homerum. 24, 1. Maledicentia & levitas hominis undique e scriptis ejus perlucent. 24, 4 *sqq.*

præsens abesse videtur, & apertis oculis non videre. XII. 24, 6. negat exstitisse umquam Phalaridis taurum. 25. omnia ex aurium testimonio scripsit, nil vidit ipse. 27 *seq.*

historiarum Timæi liber XXI citatur a Polybio. XII. 25, 7. immerita hominis fama. XII. 28, 6.

Timæus, dux Ætolorum, Laconicam populatur. IV. 34, 9. Neptuni templum in Tænaro, & Dianæ fanum Lusis diripit. IX. 34, 9.

Timagoras, navium præfectus Rhodiorum. XXVII. 6, 14.

Timagoras *alius?* navis præfectus. *ibid. n.*

Timar-

Timarchus, Eleuthernæus Cretenſis, occiſus putatur a Polemocle, navarcho Rhodio, in gratiam Cnoſſiorum. IV. 53, 2.

Timocrates, Pellenenſis, præſidio urbis Argivorum relictus a Nabide. XVII. 17, 1.

Timolaus, Τιμόλας *vel* Τιμόλαος, Bœotus, immerito a Demoſthene proditor dictus, eo quod Philippi ſocietatem amplexus eſt. XVII. 14, 4.

Timoleon temere a Timæo ſupra omnes deos elatus. XII. 23, 4 *ſqq.* Timoleontem Timæus verba facientem inducit de diviſione orbis terrarum in tres partes. XII. 25, 7.

Timotheus, Orofernis legatus Romam. XXXII. 20, 4.

Timotheus, poëta Lyricus, *de quo conſulendus Suidas hoc vocab. & quos ibi auctores citavit Küſterus.* Ejus carmina & modos vulgo addiſcere conſueverant Arcades. IV. 20, 9.

Timotheus, Ptolemæi Philometoris legatus Romam. XXXVIII. 1 & 7.

Timoxenus, prætor Achæorum, Argos recipit, a Cleomene occupatum. II. 53, 2. *n.*

rurſus prætor, recipit Clarium, ab Ætolis captum. IV. 6, 4. diffidens Achæis, utpote ad belli munia remiſſioribus, quinto die ante tempus Arato prætura cedit. IV. 7, 6 *ſqq.* rurſus ad præturam commendatus ab Arato, repulſam tulit Apellis artibus. IV. 82, 8.

rurſus prætor creatur Achæorum, finito bello Sociali. V. 106, 1.

Tingi, Τίγγοι; *vide* Titti.

Tiſæus, mons Theſſaliæ, τὸ Τίσαιον, e quo ſigna, ex Eubœa & e Phocide facibus accenſis ſibi data, obſervavit Philippus. X. 42, 7 *ſq.*

Tiſamenus, Oreſtis filius, Sparta ejectus ab Heraclidis, primus rex Achæorum. II. 41, 4. IV. 1, 5.

Tiſippus, legatus Ætolorum in Macedoniam, ad gratulandam Romanis ducibus victoriam de Perſeo. XXX. 10, 4.

Titti, Τίττοι, (*mendoſe vulgo* Tingi, Τίγγοι) populus Celtibericus, Romanarum partium; legatos Romam mittunt contra Aravacos. XXXV. 2.

Titus. *Sic nude plerumque vocatur* T. Quintius Flamininus, *cujus res geſtas vide in* Quintius.

Tium *vel* Tius. XXVI. 6, 7. *n. Vide* Tejum.

Tlepolemus, aulæ Ægyptiacæ miniſter, commeatui Alexandriæ præpoſitus. XV. 26, 11. in eo ſperabant Ægyptii, prava Soſibii adminiſtratione offenſi. 25, 8. eumdem accuſat Soſibius, ut regnum adfectantem. 26. ejus ſocrum Danaën indigne tractat idem. 27. ejus amicus Moeragenes, flagris jam nunc cædendus, nudus evadit. 27 *ſeq.*

Macedonibus ſcribit Tlepolemus, ſe mox adfuturum. XV. 28, 6. adminiſtrationem regni adeptus, virtutes ſuas vitiis ſuperavit, prodigus & ſuperbus. XVI. 21. cum in eo eſſet ut de ſtatu dejiceretur,

confirmavit ſuam potentiam. 22.

Tlepolemus, legatus Ptolemæi minoris ad Antiochum Epiphanem. XXVIII. 16, 6.

Toliſtobogii, Τολιστοβόγιοι, Galli Aſiam incolentes; pro eis & eorum regibus apud Romanos intercedit Epoſognatus. XXII. 20, 2 *ſq.*

Tollenones Archimedis, in muris Syracuſanorum. VIII. 7, 8 *ſqq.*

Tomiſa, ἡ Τόμισα, *Sophenæ oppidum.* XXXIV. 13, 1. *in verſ. lat. & vs.* 4. *ubi verba* ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς Καππαδοκίας *non debuerant verti* a montibus Cappadociæ, *ſed* a finibus.

T. Torquatus, legatus Romanorum ad reducendum Ptolemæum juniorem in Cypri regnum. XXXI. 18, 9. re infecta redit. *cap.* 25-27. Romam reverſus, efficit ut Ptolemæo ſenioti fœdus renunciaretur. XXXII. 1, 2 *ſq.*

Torus, ὁ λόφος ὁ καλούμενος Τόρος, collis prope Agrigentum in Sicilia. I. 19, 5. *n.*

Tragiſcus, ſocius Philemeni & Niconis in prodendo Tarento Hannibali. VIII. 29 *ſeq.*

Tragœdi a L. Anicio in ſcenam producti. XXX. 13, 12.

Tragœdiæ alius finis eſt, alius hiſtoriæ. II. 56. XV. 36, 7. multas tragœdias in belli Cleomenici hiſtoria fecit Phylarchus. II. 56 *ſeqq.* velut poëtæ tragici, ſcriptores nonnulli in Hannibalis hiſtoria, Alpes trajicientis, deum ex machina adhibuerunt. III. 48, 8.

Tragurium, Τραγύριον, oppidum Illyricum, ditionis Iſſiorum. XXXII. 18, 1 *ſq.*

Tralles, Τράλλεις, Lydiæ urbs, Eumeni data. XXII. 27, 10.

Transalpini Galli. *Vide* Galli.

Traſimenus lacus; *vide* Tarſimenus.

Trebia fluvius, ὁ Τρεβίας. Ad eum caſtra locat P. Scipio. III. 67, 9. 68, 5 *ſq.* prælio equeſtri trans Trebiam Hannibalem vincit Sempronius. III. 69, 5 & 9. pugna infelix ejusdem Sempronii ad Trebiam. 72, 4. 73 *ſeq.* 108, 8. XV. 10, 8.

Triarii, ſexcenti in legione, natu maximi. VI. 22, 7 *ſqq.* eorum arma. 23, 6. tentoria in caſtris. 29, 3 *ſqq.* triarii immunes ſunt a miniſteriis caſtrenſibus. 33, 7 & 10 *ſqq.*

triarii in claſſe M. Atilii. I. 26, 6 & 15.

Tribuni militum quo pacto creentur & per legiones diſtribuantur. VI. 19, 1 *ſqq.* & *vs.* 7 *ſqq.* a militibus, ſtatim poſt delectum, exigunt ſacramentum. 21, 1 *ſq.* rurſus in caſtris ſacramentum caſtrenſe. 33, 1 *ſq.* tribunorum tentoria in caſtris. 27, 4 *ſqq.* officium in caſtris. 34, 2 *ſqq.* miniſterium tribunis in caſtris præſtari ſolitum. 33, 5 *ſqq.*

de ſententia concilii tribunorum, infliguntur ſupplicia caſtrenſia. VI. 37, 1 *ſqq.* minorum pœnarum tribunus in manipulis ſibi ſubjectis arbiter eſt. 37, 8 *ſqq.*

Tribuni plebis, non ſunt obnoxii conſulibus. VI. 12, 2. ſi vel unus

unus eorum interceſſiſſet, ſenatus nil perficere poteſt. 16, 4. tribunorum pl. partes ſunt, rationem habere voluntatis plebis. 16, 5.

tribunus plebis Antonius legatos Rhodiorum in ſenatum introducit, adverſante prætore. XXX. 4, 6.

Tribus Attalica, Athenis inſtituta. XVI. 25, 9.

Trichonium, Τριχώνιον, Ætoliæ oppidum, ad dextram a Strato Thermum eunti. V. 7, 7.

Trichonienſis, Τριχωνευς, Τριχωνιεὺς, & Τριχονεὺς, Dorimachus; IV. 3, 5. *n.* Alexander; V. 13, 3. Dicæarchus. XVII. 10, 9.

Trichonius lacus, ἡ Τριχωνὶς λίμνη, in Ætolia. V. 7, 8 & 10. XI. 4, 1.

Triemioliæ, navium genus minorum & apertarum. XVI. 2, 10. *n.* 3, 4. 7, 1 & 3.

Trieres, Τριήρης, Cœleſyriæ *s.* Phœniciæ oppidum, incenſum ab Antiocho. V. 68, 8. *n. De ejus ſitu confer* Berytus.

Trigaboli *s.* Trigabuli, Τριγάβολοι, locus ubi Padus fluvius in duo oſtia dividitur. II. 16, 11. *n.*

Triorches, τριόρχης, convicium a Timæo in Agathoclem uſurpatum. XIII. 15, 2.

Triphylia, ἡ Τρυφυλία, Peloponneſi regio, inter Elidem & Meſſeniam, ſubacta ab Eleis non multo ante bellum Sociale. IV. 77, 8 & 10. Triphyliæ oppida. 77, 9. Nomen habet regio a Triphylo, Arcadis filio. 77, 8. *Mendoſe vulgo* Tryphalia & Tryphalus, (Τρυφαλία & Τρύφαλος) *ſcribebatur; vide Not. ad* IV. 77, 5 & 8.

Triphyliam invadit Philippus. IV. 77 *ſeqq.* & ſex dierum ſpatio univerſa potitur. 80, 14.

cetratos, quorum dux erat Leontius, duce Taurione in Triphyliam mittit Philippus. V. 27. 4.

Elei Romæ coram ſenatu Achæis litem movent de Triphylia. XVIII. 25, 7. ſed eam Achæis adtribuit T. Quintius cum decem legatis. XVIII. 30, 10 *ſq.*

Triphylus, Arcadis filius; a quo nomen habet Triphylia regio. IV. 77, 8. *n.*

Tripolis, regio Laconicæ, in qua oppidum Pellene. IV. 81, 7. *n.*

Triremibus, non (ut Romani & Pœni) quinqueremibus, bella maritima geſſerant Perſæ cum Græcis, & Athenienſes cum Lacedæmoniis. I. 63, 8. triremes, inter apertas & minores naves numerantur XVI. 2, 10. *n.*

Tritæa, Trittæa, urbs Achaiæ, ex XII primis olim fœderatis, ἡ Τριταία. II. 41, 8. (& Τριτταία, *ut monuit Stephanus* Byz. *unde* Τριτταιεὺς, *Tritt-taenſis duplici litera* ττ XXVIII. 6, 2. XXXVIII. 5, 4.)

Tritæenſes, Τριταιεῖς, inter primos, qui priſtinum Fœdus Achaicum inſtaurarunt. II. 41, 12. Tritæenſium agrum popu-

populantur Ætoli. IV. 6, 9 *sq.* rursus Elei, duce Euripida Ætolo. IV. 59 *seq.*

Tritæensis (*s.* Trittæensis) Stratius. XXVIII. 6, 2. XXXVIII. 5, 4.

Triton; coram eo ictum fœdus Philippi cum Pœnis. VII. 9, 2.

Triumphus imperatorum Romanorum. VI. 14, 8. agi non potest, nisi consentiente senatu & sumtus decernente. *ibid.*

L. Æmilius *Paullus* ex Illyrico triumphat. III. 19, 12. IV. 66, 8. P. Scipio, ex Hispania. XI. 33, 7. idem ex Africa de Pœnis. XVI. 23. L. Scipio & L. *Æmilius Regillus*, ex Asia, de Antiocho. XXII. 7, 16 *sq.* Anicius de Genthio. XXX. 13.

Triumviri agris dividundis, Mutinæ inclusi & obsessi a Boiis & Insubribus. III. 40, 8 *sq.* per dolum capti. *ibid. vs.* 10.

Troas; *vide* Alexandria Troas.

Trocmi; οἱ Τρόκμοι, Gallicus populus in Asia; calumniantur Ariarathem apud Romanos. XXXI. 13, 2.

Trœzen, Τροιζήν, *gen.* Τροιζῆνος, oppidum Argolidis, a Cleomene occupatum. II. 52, 2.

Tropici circuli. *Vide Tom. V. p. 26 sqq.*

Tryphalia, & Tryphalus; *vide* Triphylia.

Tubæ & buccinæ sono parent greges in Corsica & Italia. XII. 4.

Dormientes, in bello, tuba excitat; in pace, galli cantus. XII. 26, 1.

Tula, Τύλη, (*sive* Tulis, Τύλις) sedes regum Gallicorum, Thraciam prope Byzantium incolentium. IV. 46, 2.

Tunes, ὁ Τύνης, τοῦ Τύνητος; urbs Africæ, Carthagini ipso situ & vicinia infesta. I. 30, 15. 73, 5. capta a Regulo. *ibid.* Tunete castra ponunt mercenarii Pœnorum seditiosi. I. 67, 13. 69, 1. 73, 3. 76 *seq.* Tunetem obsident Amilcar & ejus collega Hannibal. I. 86,

castra ad Tunetem (*sic simpliciter vertenda erant verba* τὸν ἐπὶ Τύνητι χάραπα; *conf. Adnot. ad* I. 67, 13.) occupat Scipio, fugientibus ad ejus adventum Pœnis. XIV. 10, 2. sed mox regredi Uticam, ad ferendam suis opem, cogitur. *ibid. vs.* 6 *sqq.* Tunetem legatos ad Scipionem de pace mittunt Pœni. XV. 1.

Turdetani & Turduli, Τουρδεταvοὶ καὶ Τούρδουλοι, Bæticæ Hispaniæ incolæ; a nonnullis pro eodem populo habentur, a Polybio pro diversis. XXXIV. 9, 1.

Turres Celtiberiæ, pro urbibus numeravit Polybius. XXVI. 4.

Turris Alexandri, ὁ Ἀλεξάνδρου καλούμενος πύργος, in Thessalia. XVIII. 10, 2.

Tuscum mare; *vide* Etruscum.

Tyana, τὰ Τύανα, Cappadociæ urbs; ad eam otiosus sedet *nescio quis imperator. Fragm. hist.* 69.

Tychæus, Numida, cum 2000 equitibus Hannibali in Africa se jungit. XV. 3, 5 *sqq.*

Tychica porticus, Τυχικὴ στοά; *sic*

ſic forte legendum VIII. 5, 2. *pro* Scythica porticus.

Tycho, Τύχων, ſcribarum in exercitu Antiochi præfectus, provinciæ ad Erythræum mare præficitur. V. 34, 12.

Tyla; *vide* Tula.

Tylos, ἡ Τύλος, inſula Erythræi maris, *id eſt*, *Perſici ſinus*. XIII. 9, 5.

Tyndaris, ἡ Τηνδαρὶς, Siciliæ urbs maritima, ad quam claſſe cum Pœnis pugnat C. Atilius. I. 25.

Typaneæ, Τυπανέαι, oppidum Triphyliæ. IV. 77, 9. *n.* 78, 1.

Typaneatæ, Τυπανεᾶται, urbem ſuam Philippo tradunt. IV. 79, 4.

Tyranni, per Peloponneſi civitates conſtituti & ſuſtentati a Macedonum regibus. II. 41, 9 *ſq.* 44, 3.

Tyranni nomen impietatis ſignificationem conjunctam habet. II. 59, 6. inter tyrannum & regem quid differat. V. 11, 6. & VI. 4, 2. *coll. cap.* 3, 9 *ſq.* & 4, 5. Tyrannis quomodo oriatur e regno. VI. 7, 6 *ſqq.*

tyrannorum ſecuritas in peregrini militis benevolentia & viribus poſita. IX. 13, 8. 18, 2.

Tyrrheni, ἡ Τυῤῥηνοί. *Vide* Etruſci.

Tyrrhenum mare; *vide* Etruſcum.

Tyrus, Τύρος, urbs Cœleſyriæ & Phœniciæ, vi capta ab Alexandro. XVI. 40, 5.

Tyrii, οἱ Τύριοι, ſecundo fœdere Carthaginenſium cum Romanis comprehenſi. III. 24, 1 & 3.

Tyrum & Ptolemaidem Theodotus Ætolus, qui Cœleſyriæ a Ptolemæo Philopatore præfectus erat, tradit Antiocho. IV. 37, 5. V. 62, 2 *ſq.* Tyro Theodotus præfecerat Panætolum. V. 61, 5. 62, 2.

Tyrum porro cum claſſe proficiſci (*ſic oportebat in verſione latina*, *non* cum claſſe redire) Diognetum jubet Antiochus. V. 70, 3.

Tyrum quotannis Carthaginienſes primitias frugum eximia navi diis patriis offerendas mittunt. XXXI. 20, 12.

V. U.

Vaccæi, Οὐακκαῖοι, populus Hiſpaniæ; bello petuntur ab Hannibale; eorum urbes Salmantica & Arbucala vi captæ. III. 14, 1. alia eorumdem oppida, Intercatia & Segeſama. XXXIV. 9, 13.

Vaccæis bellum inferunt Romani. III. 5, 1.

Vaccenſes, Africæ populus, Βακκαῖοι. *Nempe ſic fortaſſe legendum* III. 33, 15. *pro* Μακκαῖοι *vel* Μάκιοι.

Vadimonis lacus, ἡ Οὐάδμων *vel* Οὐάδμων προσαγορευομένη λίμνη, in Etruria; ad eum Boii cum Etruſcis cæduntur a Romanis. II. 20, 2. *n.*

C. Valerius *Lævinus*, Marci filius, frater uterinus M. Fulvii *Nobilioris* Conſulis; XXII. 12, 10 *ſqq.* per ejus apud Conſulem gratiam pax datur Ætolis

lis. *ibid.* Romam mittitur a M. Fulvio, ad petendam confirmationem pacis. 14, 2.

L. Valerius Flaccus, Cos. cum T. Octacilio, rem in Sicilia commode gerit. I. 20.

Lucius *Valerius Flaccus*, legatus consularis sub M? Acilio Cos. cum Ætolis agit, pacem petentibus. XX. 9 *seq.*

Manius Valerius *Maximus*, Cos. cum M? Octacilio in Sicilia fœdus facit cum Hierone. I. 16.

Marcus Valerius *Lævinus*, pater Caii, *prætor*, classi Romanæ in Græcia præfectus ad observandos conatus Philippi. VIII. 3, 6. *proconsul*, Agathyrnenses e Sicilia in Italiam mittit, Bruttiorum agrum vastaturos. IX. 27, 11. *n.* primus cum Ætolis societatem pepigerat. XXII. 12, 11.

Vallos Romani milites in itinere, simul cum armis, gestant. XVIII. 1, 1 *sqq.* *Conf.* *mox* Vallum.

Vallum & fossa circum castra Romana. VI. 34, 1 *sq.*

vallum Romanorum præstat vallo Græcorum. XVIII. 1, 5 *sqq.*

vallum ex clitellis factum a Cn. Scipione in Hispania. *Spicileg. ex lib.* VIII. *num.* 3. *T. V. p.* 35.

Velites in legione Romana, γροσφομάχοι. *Vide Adnot. ad* I. 33, 9.

natu minimi & pauperrimi. VI. 21, 7. mille in legione 1000 peditum. 21, 9. æquabiliter per manipulos distributi. 24, 3 *sq.* *n.* arma Velitum. 22. in castris non ministrant velites; 33, 8. sed ad vallum & ad portas excubant. 35, 5. *n.*

Velitum globi, σπεῖραι, in intervallis manipulorum hastatorum in acie Scipionis. XV. 9, 9. *n.* *& Adn. ad* VI. 24, 4.

de Velitibus *adde* XI. 22, 10. 23, 1. *n.* 24, 1. 32, 2 *sq.*

Venationis amans, Scipio Æmilianus. XXXII. 15, 3 *sqq.* Polybius, *ibid.* *& vs.* 8. *&* XXXI. 22, 3. *conf.* Aper.

venator eximius, juvenis rex Ptolemæus Epiphanes. XXIII. 1, 9.

Veneti, Οὐένετοι, ad mare Adriaticum, populus antiquissimus; sermone differunt a Gallis, moribus & cultu eis fere similes. II. 17, 5 *sq.* in ditionem Gallorum eorum, qui Romam vi ceperant, inrumpentes, cogunt eos ut domum repetant. II. 18, 13. Veneti & Cenomani, bello Gallico Cisalpino, Romanorum partibus se adjungunt. II. 23, 2 *sqq.* 24, 7.

Ventus; *vide* Africus, Etesiæ *&c.*

venti favore Pœni incendunt opera Romanorum ante Lilybæum. I. 48. venti subita mutatio saluti est reliquæ classi Punicæ post prælium ad Ægusam. I. 61, 7. ventorum varietatem indicat & ante significat mons ignivomus Hieræ insulæ. XXXIV. 11, 15 *sqq.*

Indigenæ ventorum stationes norunt; proverbium. IX. 25, 3.

Venus Erycina; *vide* Eryx.

Vene-

Veneris ædes ad Saguntum. III. 97, 6. Veneris templum Pergami vastavit Philippus. XVII. 2, 2. 6, 4.

Venusiam, Οὐενουσίαν, *bene munitam* urbem capiunt Pœni; III. 90, 8. *n. nisi* Telesiam, Τελεσίαν, *ex Livio reponendum, & servandum* ἀτείχιστον, *id est*, muris carentem, *quod habent codices nostri.*

Venusiam cum paucis evadit Terentius Varro e clade Cannensi. III. 116, 13. 117, 3.

Veracitas; *vide* Veritas.

Verbanus lacus in Alpibus. XXXIV. 10, 20.

Vergiliæ, Pleiades, ἡ Πλειάς; earum occasus, hiemis initium. III. 54, 1. *n.* Circa earum ortum, incunte æstate, comitia sunt prætoria Achæorum. IV. 37, 2. (*coll.* III. 16, 7. 17, 1.) V. 1, 1. V. 30, 7. circa Pleiadum ortum noctes jam sunt admodum breves. IX. 18, 2.

Veritas, lumen historiæ. I. 14, 6. XII. 7. Veritas, maxima dea, de mendacio triumphat. XIII. 5, 4 *sqq.*

veracitatis fomes est, discere erga deos non esse mendacem. VI. 59, 4.

Versiculus a Macedonibus inscriptus parietibus Thermi. V. 19, 5.

Vestæ ara, ὁ τῆς Ἑστίας βωμός, Omarii, *s.* in Iovis Homarii templo. V. 93, 10. *n.*

Vestæ imago, τὸ τῆς Ἑστιάδος ἄγαλμα, Iassi, sub dio, nec pluitur, nec ningitur. XVI. 12, 3. *n. Adde* Hestiæ.

Vestini, Οὐέστινοι, (*s.* Οὐέστινοι) socii populi Romani. II. 24, 12.

Vetus urbs, ἡ παλαιὰ πόλις, pars urbis Panormi. I. 38, 9.

Vexillarii duo, σημαιοφόροι, in quoque manipulo. VI. 24, 6.

Vexillum, σημαία, *idem quod* ordo, τάξις *vel* τάγμα, & manipulus, σπεῖρα. VI. 24, 5. *n.*

defixis vexillis designantur varia loca in castrorum metatione. VI. 27, 2. 41, 6 *sqq.* prætorium albo vexillo indicatur; alia insigniora loca, vexillis puniceis. 41, 7.

Via Ignatia; *vide* Ignatia Via.

Viæ in castris, ad instar vicorum in urbibus. VI. 29 *sq.* via quintana. 30, 6. via lata ante tribunorum tentoria quotidie mundatur, quia ibi plerique per totum fere diem vulgo versantur. VI. 33, 3 *sq.*

Vibonium, Ἰβώνιον, (*rectius* Οὐιβώνιον) oppidum Dauniæ in Italia; circa illud castra metatur Hannibal. III. 88, 6.

Victimæ exta, de more Macedonum ostenduntur regi. VII. 11, 1.

Victor qui modo videbatur, sæpe temeritate victus. XI. 14, 4.

Victoria. Iustitia & honeste factis vincere hostes, melius est quam armis parta victoria. V. 12, 2 *sqq.* Romano militi aut vincendum, aut moriendum. VI. 58, 11.

victoria recte uti, majus est quam vincere. X. 36, 1 *sq. cf.* XI. 14, 4.

Vigiliarum nocturnarum ratio in

castris Romanis. VI. 35. XIV. 3, 6.
P. Villius, legatus Rom. ad Antiochum M. post bellum Philippicum. XVIII. 31, 3. Thaso Selymbriam profectus est, & inde Lysimachiam, ubi regem convenit. 33, 1 *sq. n. coll.* 32, 3 *sq.*
Vincere; *vide* Victoria.
Vindicatio rei controversæ, ex Zaleuci lege. XII. 16.
Vindicias adv. Athenienses petunt Delii, ab Achæis inter cives recepti. XXXII. 17.
Vinum. Vini pretium vile in Gallia Cisalp. II. 15, 1. veteribus vinis equos curat Hannibal. III. 88, 1. vinum bibere non licet mulieribus apud Romanos, nisi vinum passum. VI. 2, 3 *sqq.*
vinum ex Loti baccis. XII. 2, 7. vinum hordaceum in Hispania. XXXIV. 9, 15. vinum arbustivum Capuæ. XXXIV. 11, 1.
vino deditus Demetrius, Seleuci filius, obses Romæ; XXXI. 21; 8. domi, regno potitus. XXXIII. 14, 1.
Virgines 100 Locrenses quotannis Ilium missæ. XII. 5, 7.
Viriathus. *Fragm. hist.* 70. *quod tamen non videtur esse Polybii.*
Virtus imperatoria; *vide* Imperator.
virtutes a puero disci debent. VI. 59, 1.
Visus, instrumentum ad res cognoscendas certius auribus. XII. 27.
Vita anteacta, maximum fidei pignus. VIII. 2, 3. *Conf.* III. 31, 7 *sqq.*
Ulcera animorum, sicut corporum, nonnumquam insanabilia. I. 81, 6 *sqq.*
Ultio. In ulciscendo inimico, non modo, quid ille dignus sit pati, considerandum; sed &, quid nobis conveniat facere. XII. 14, 3. XV. 4, 10.
Ululatum tollunt Galli (παιανίζουσι) pugnam ineuntes. II. 29, 6. II. 43, 8.
Ulysses in Cyclopis speluncam revertitur, pileum & cingulum repetiturus. XXXV. 6, 4. Ulyssem Homerus inducit, multa, quæ & mari & terra sint eventura, ex astris conjectantem; IX. 16, 1. ut exemplar viri politici. XII. 27, 10. *Conf.* Homerus.
Umbonibus & alis, non hastis, neque gladiis, pugnabant Romani ad Zamam adv. Hannib. XV. 13, 1. *n.*
Umbræ expertia fieri perhibentur corpora eorum, qui Iovis templum in Arcadia fuerint ingressi. XVI. 12, 1.
Umbri, οἱ Ὄμβροι, contingunt Etruscos, & habitant utrumque latus Apennini. II. 16, 3. socii Romanorum bello Gallico Cisalpino. II. 24, 7.
Umbriam (τὴν τῶν Ὄμβρων καλουμένην χώραν) populatur Hannibal. III. 86, 6.
Volane; *vide* Olana.
Volcium, Ὄλκιον, (*sive* Ὄλκιον *scribi debuit*) Etruriæ oppidum. VI. 59, 7. *n.*
Voluntas vera hominis, latens sæpe dissimulatione, cognoscitur

tur ex factis præteritis. III. 31, 7 *sqq.*

Uragi, *s.* optiones, in legione Romana. VI. 24, 3.

Urbes munitissimæ, facillime interdum capiuntur. VII. 15, 2 *sq.* urbes solum inæquale habentes, non continent plures domos eis, quarum superficies plana est. IX. 21, 7 *sqq.* urbis magnitudo ex solo circuitu æstimari non potest. *ibid. vs.* 1 *sqq.*

urbis verus ornatus in civium virtute cernitur. IX. 10, 1 & 12.

in urbibus vi expugnatis mos est Romanorum, sævam statim edere cædem. X. 15, 4 *sq.*

Uscana, oppidum Illyricum, τὰ Ὕσκανα. VIII. 38, 5. *si modo vera est nota numerica ἡ. apud Steph. Byz. nec scribendum κή. id est*, lib. XXVIII; *ut Polybius eo loco, quem respexit Stephanus, egerit de* Appio Claudio Centone, (*eodem cujus fit mentio in Reliq. libri XXVIII. cap.* 11.) *qui, ab Hostilio Cos. in Illyricum missus*, ingentem cladem ad Uscana oppidum passus *est, ut discimus ex Livio, XLIII.* 9 *seq.*

Usu & meditatione faciles fiunt res difficillimæ. X. 47, 5 & 11. usus magister optimus. XII. 27, 6 *sqq.* *Conf.* Cognitio.

Utica, ἡ Ἰτύκη, urbs Africæ prope Carth. I. 73, 5. obsidetur a mercenariis Pœnorum rebellibus. I. 70, 9. 73, 3. Uticenses, dum adjuvare vult, pæne perdit Hanno. 74. ab Uticæ obsidione desistit Matho. 75, 3.

Uticenses, *οἱ Ἰτυκαῖοι*, Romanis se tradere volentes post primum bellum Punicum, ab his non recipiuntur. I. 83, 11. deficiunt ad rebelles Afros. 82, 8. ad deditionem compelluntur a Pœnis. 88.

Uticenses (ὁ Ἰτυκαίων δῆμος) comprehensi antiquo fœdere Pœnorum cum Romanis. III. 24, 1 & 3. iidem comprehensi fœdere Hannibalis cum Philippo. VII. 9, 5.

Uticam obsidet Scipio Afric. major. XIV. 1, 2. 2, 1 *sqq.* 6, 7. 7, 1. 8, 2. classem eo mittunt Pœni adversus obsidentes Romanos; quare a Tunete ad ferendam suis opem propere in castra ad Uticam redire coactus est Scipio. XIV. 9, 7 & 11. 10, 1 & 6 *sqq.*

sub initium tertii belli Punici, Uticenses Romanis se tradunt, & ab eis in fidem recipiuntur. XXXVI. 1, 1 & 4. prope eam dein castra habuerunt Romani. *vide* XXXVI. 4, 1. *ubi verba εἰς τὴν τῆς Ἰτύκης ἄκραν non interpretanda erant* ad Uticæ arcem, *sed* ad Vticæ promontorium. *conf.* XIV. 6, 7.

Utilitatem cum oblectatione legentium spectare debet Historiarum scriptor. XV. 36, 3 *sqq.*

Vulcani tumulus Carthagine Nova. X. 10, 11.

Vulcani Hiera, *vel* Vulcania insula,

fula, ἡ Ἱέρα Ἡφαίστου. XXXIV. 11, 12.
Vultures Lagoræ indicant, qua parte minus cuſtoditus eſſet Sardium urbis murus. VII. 15, 8.
Vulturnus fluvius, medios fere dividit campos circa Capuam. III. 92, 1. *Ibi* Οὔλθυρνον *repoſuimus, pro mendoſo* Ἄθυρνον, *quod erat in libris.*
Uxores, fidei pignus hoſtibus datum. VIII. 2, 3.

X.

Xanthicus menſis; eo fit luſtratio exercitus Macedonici. *Spicileg. ex lib.* XXIV. *c.* 8. *Tom. V. p.* 43. *n.*
Xanthii, Ξάνθιοι, *Xanthi cives*, urbis Lyciæ, legatos Romam mittunt & ad Achæos adv. Rhodios. XXVI. 7, 3.
Xanthippus, Lacedæmonius, dux Pœnorum, prælio vincit capitque Regulum. I. 32-34. domum redit. 36. fabula de ejus obitu. *ibid.*
Xanthus; mendoſa lectio, pro Xanthicus, *quod vide.*
Xenarchus, Achæorum legatus Romam, de renovanda ſocietate. XXIV. 4, 11 *ſq.*
Xenis via, ἡ ὁδὸς ἡ Ξενίς, ad Mantineam. XI. 11, 5.
Xeno, Ægienſis, Romam legatus ad deprecandum pro exſulibus Achæis. XXXII. 7, 14. rurſusque. XXXIII. 1, 3. (*niſi priori loco intelligendus* Xeno Patrenſis, *de quo mox.*
Xeno, dux copiarum Antiochi Magni, cum Theodoto Hemiolio mittitur adv. Molonem. V. 42, 5. metu Molonis in urbes ſe recipit. V. 43, 7.
Xeno, Hermionenſium tyrannus, abdicat tyrannidem. II. 44, 6.
Xeno, Patrenſis, temporum rationem habendam cenſet Achæis in bello Romanorum cum Perſeo. XXVIII. 6, 2 & 8. *Neſcio* an legatus Achæorum Romam, deprecans pro exſulibus. XXXII. 7, 14. *qui locus pariter de* Ægienſi Xenone *intelligi poteſt, præſertim ſi conferamus* XXXIII. 1, 3.
Xenotas, genere Achæus, ab Hermea, principe miniſtro Antiochi Magni, cum exercitu mittitur adv. Molonem. V. 45, 6. primum feliciter rem gerit; 46 *ſeq.* tum ſubito a Molone oppreſſus, ingenti clade adficitur. V. 48. & 46, 5.
Xenophanes, Cleomachi filius, Athenienſis, legatus Philippi ad Hannibalem fœderis faciendi cauſſa. VII. 9, 1.
Xenophantus, dux claſſis Rhodiorum adv. Byzantios. IV. 50, 5 *ſqq.*
Xenophontis reditus ex Aſia monſtravit infirmitatem barbarorum, eaque una ex cauſſis fuit, unde natum eſt bellum Græcorum cum Perſis. III. 6, 10. ejus ſententia de repub. Cretenſium. VI. 45, 1. ejusdem verbum, officinam belli eſſe totam urbem. X. 20, 7.
Xenophon, Ægienſis, cum T. Quintio intereſt colloquio cum Philippo ad Nicæam. XVII. 1, 4.

ab Achæis legatus mittitur Romam XVII. 10, 11. pater Alcithi. XXVIII. 16, 3.
Xerxis in Græciam trajectio. III. 22, 2. Xerxes legatos mittit ad Spartanos, aquam & terram petitum. IX. 38, 2.
Xerxes, regulus urbis Armosata, in Armenia; eum Antiochus confirmat in regno, & sororem suam ei copulat. VIII. 25.
Xiphiæ piscis venatio. XXXIV. 3.
Xynia, ἡ Ξυνία, urbs Thessaliæ. *Spicileg. Fragm. ex lib.* IX. *num.* 3. *T. V. p.* 37.
Xystophori equites, *id est*, hastati, in acie Antiochi adv. Molonem. V. 53, 1.

Y.

τὰ Ὕσκανα; *vide* Uscana.

Z.

Zabdibelus, præfectus Arabum in exercitu Antiochi Magni in Cœlesyria. V. 79, 8.
Ζάκανθα; *vide* Saguntum.
Zacynthus insula, ἡ Ζάκυνθος, prope Cephalleniam. V. 4, 2. res Zacynthi ex sua auctoritate constituit Philippus. V. 102, 10.
Zagrus mons, τὸ Ζάγρον ὄρος, & ὁ Ζάγρος, a meridie & ad occasum Mediæ, mons altissimus & amplissimus, quem plures barbari populi incolunt. V. 44, 6 *sq.*
ad eum est Chalonitis regio. V. 54, 7. *n.* interjacet inter Mediam & Atropatenem. 55, 6 *sq. conf. Adn. ad* V. 44, 8.
Zaleuci lex, de rei controversæ vindicatione. XII. 16, 4 *sqq.* alia; qua, qui de sententia legis disputare volebat, pendente laqueo de collo verba facere tenebatur. XII. 16, 7 *sqq.*
Zama, ἡ Ζάμα, Africæ urbs, quinque dierum itinere versus occasum distans a Carthagine; ubi acie vincitur Hannibal a Scipione. XV. 5, 3. & *capp. seqq.*
Zarax, Ζάραξ, opp. Peloponnesi, *ad sinum Argolicum. Laconicæ vulgo accensetur; (Cellar. Geogr. Ant. II.* 13. *p.* 1198.) *sed* ditionis Argivorum *fuisse scribit Polybius* IV. 36, 4 *sq.* & frustra tentatum a Lycurgo, rege Spartanorum. *Confer* Prasiæ, & Glympes.
Zariaspa, τὰ Ζαρίασπα, Bactrianæ oppidum. X. 49, 15.
Zarzas (*aliis* Zarxas) Afer, unus e ducibus rebellium adv. Pœnos. I. 84, 3. dedit se Pœnis. 85, 2. e cruce suspenditur. 86, 6.
Zelys (*perperam* Zebes *Casaub.*) dux Neocretum, in exercitu Antiochi. V. 79, 10. *n.*
Zeno, Rhodius, historicus. XVI. 14, 2 *sqq. n.* ab eo dissentit Polybius, de Pugna navali ad Laden; XVI. 14, 5 *sqq.* & *cap.* 15. *item* de expeditione Nabidis in Messeniam; XVI. 16 *seq.* & de pugna ad Panium Antiochi cum Scopa, *c.* 18 *seq.* In dictionis elegantia plus studii posuit, quam in rerum inquisitione & tractatione. XVI. 17, 9. 20, 3 *sq.*

cum

cum per literas admonuit Polybius, sed sero. 20, 5 *sqq.*
Zeugma, τὸ Ζεῦγμα. Seleucia ad Zeugma. V. 43, 1. 48, 15.
ad Zeugma est Commagene. XXXIV. 13, 3.
Zeuxippus, Bœotus, partium Romanarum bello Philippico, auctor cædis Brachyllæ. XVIII. 26, 5 *sqq.* XXXII. 2, 4.
In exsilium pulsum a suis, restituere volunt Romani, sed accipere nolunt Bœoti. XXIII. 2.
Zeuxis, dux copiarum Antiochi Magni, Molonem prohibet trajicere Tigrim. V. 45, 4. *adde* 46, 11. 47, 5. mox vero se recipit, & trajicere eum patitur. 48, 10 *sqq.*
persuadet Antiocho, ut cum exercitu Tigrim trajiciat. V. 50 *seq.* præest lævo cornu in pugna Antiochi cum Molone. 53, 6. 54, 1.
intersit oppugnationi Seleuciæ ad Mare. V. 60, 4.
Zeuxis, *nescio an idem cum superiore*, Lydiæ satrapa nomine Antiochi Magni. XXI. 13, 4. ab eo Philippus, bellum gerens cum Attalo, commeatus ex fœdere petit. XVI. 1, 8 *sq.* & obtinet. XVI. 24, 6. Idem ab Antiocho legatus mittitur ad Scipiones, de pace cum eis acturus. XXI. 13, 4. 14, 9. Romam legatus. XXII. 7, 1.
Ziboetes. Forte sic scribendum pro Tiboetes; *de quo vide suo loco.*
Zodiaci sex signa, quavis nocte supra horizontem. IX. 15, 7 *sq.*
Zoippus, consiliarius Hieronymi, regis Syracusarum.
de Zonis terræ, *vide Tom. V. p.* 25-28.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY